

Âm Duyên Kết

TANG LÝ

edit: luyis (1 - 26)
tinhquan (còn lại)

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Văn án

TIỂU THUYẾT BÁCH HỢP

Tên tác phẩm: Âm Duyên Kết

Tác giả: Tang Lý

Độ dài: 129 chương

Tích phân: 54 triệu.

Editor: Luvis

Giới thiệu:

Nói ngắn gọn thì đây chính là một đoạn bi thương của một nữ nhân khi bị ép buộc gả vào nhà Bùi gia. Kết quả là đến lúc thành hôn thì nhà trai lại bày kế, sau đó còn lừa gạt để nàng phải có 'âm hôn' với con trai họ. Cuối cùng, không ngờ âm kém dương sai thế nào mà nàng lại bị gả cho một ma nữ độc ác. Không những vậy, nàng còn phải trải qua biết bao chua xót khi đối phương tìm tới cửa tính sổ.

Đây quả là một câu chuyện thương tâm!

Trong 'Mẫu Đơn Đình' có nói: "Tình không biết từ khi nào thì bắt đầu, vừa nảy mầm liền đâm sâu. Kẻ sống có thể chết, mà người chết vẫn có thể hồi sinh. Sinh mà không thể cùng tử, tử lại không thể cùng sinh, là một loại dẫn vật tra tấn."

*Mẫu Đơn Đình: là một vở kịch nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc. Do nhà

soạn kịch thời Minh - Thang Hiến Tổ viết năm 1598.

..... Nhiều người nói sống chết do trời, yêu hận do người.

Âm dương có thể đoạn tuyệt, nhưng ái tình sẽ là vĩnh viễn.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 1 - Hôm nay không thích hợp đi ra ngoài

Chương 1 - Hôm nay không thích hợp đi ra ngoài

Ngày xuân, nhiều cây cối tươi xanh che thành từng mảng bóng mát. Dọc theo bờ sông của thành Tô Châu có lác đác vài con thuyền được trang hoàng lộng lẫy nhấp nhô, chập chờn theo từng gợn sóng nhỏ. Trong một quán trà trên bờ sông, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng đàn êm tai, xen lẫn với tiếng trò chuyện, lời ca làm cho lòng người cũng phơi phới theo. Cơn mưa tối hôm qua làm cho con đường lát đá có vẻ trơn trượt, tuy nhiên người đến người đi lại liên tục không ngắt, tiếng trò chuyện nho nhỏ cùng với tiếng cười lạnh lạnh vang lên khắp ngõ. Làm hiện lên một không gian thật vui vẻ náo nhiệt.

Sau buổi trưa, ánh nắng gay gắt xuyên qua kẽ lá. Quả nhiên là một bức tranh về cuộc sống nhàn hạ đầy màu sắc.

Cũng có người không may, bất đắc dĩ bị ông trời quên 'chiếu cố'. Xui xẻo, không được như ý muốn.

Diệp Kết Mạn từ trong y quán vội vã bước ra về. Nàng đang đi về trước, bỗng nhiên từ đâu xông ra hai tên gia nhân, trong lòng nhin không được hơi lo lắng một chút, bắt đầu sinh ra dự cảm không rõ. Đây là lần thứ năm nàng nghi ngờ, có phải hôm nay trước khi ra đường mình đã quên xem ngày rồi hay không? Đúng là không nên xuất hành.

Sự thật là, từ khi Diệp Kết Mạn ra khỏi cửa thì mí mắt phải liên giật liên hồi. Đầu tiên, đi không được bao xa thì liên bị một đứa bé đang chơi đùa ném đá trúng vào người. Sau đó thì bị một chiếc xe ngựa làm bắn hết váy. Khi đến được y quán của Bình đại phu thì không ngờ ông ấy lại có việc mới đi ra ngoài, vừa đóng cửa xong. Không còn cách nào khác, Diệp Kết Mạn đành phải tới y quan khác, chỗ này thu tiền thuốc đắt hơn chỗ của Bình đại phu gấp mấy lần. Bốc thuốc xong, vừa xoay người đi ra thì đụng trúng một nha

hoàn, bộ dạng đang hấp tấp, suýt nữa thì làm nàng té ngã trên mặt đất. Diệp Kết Mạn không nỡ tiêu tiền trên người mình, nàng cắn răng chịu đau, cước bộ lảo đảo, bước khập khiễng chuẩn bị về nhà. Chỉ cần rẽ qua hai con ngõ nữa thì sẽ về tới nhà, không ngờ cuối cùng còn gặp phải chuyện này.

Diệp Kết Mạn vội khẩn trong lòng, khi ngẩng đầu lên thì thấy hai tên gia nhân tuổi còn rất trẻ, quần áo so với nàng cũng không tính là tốt hơn, thoạt nhìn có vẻ như là hạ nhân của mấy người giàu có. Thân thể có chút mập mạp, chắc chắn là được ăn uống đầy đủ. Nàng trù trù một hồi, sau đó nhẹ giọng cất tiếng: "Hai vị là...?".

Bất quá hôm nay Diệp Kết Mạn không được may mắn, nàng nghĩ số phận của mình không tốt cho nên ngay cả Phật tổ cũng không nghe được lời khẩn cầu của nàng. Lúc này, một tên gia nhân béo hơn chỉ chỉ về phía quán rượu đằng xa, thần sắc lộ ra đầy vẻ ngạo mạn: "Thiếu gia nhà của ta muốn cô nương vui lòng đến chỗ của ngài ấy."

Diệp Kết Mạn nghe xong lời của tên sai vặt kia nói, tâm cũng trầm xuống một nửa. Nàng âm thầm cắn môi, mặt nghiêm túc nói: "Việc này... hôm nay thật sự không tiện. Tối hôm qua mưa lớn, mẹ của ta bị nhiễm phong hàn, ta còn phải vội trở về chăm sóc bà ấy. Thật sự xin lỗi thiếu gia nhà các người.". Nói xong, nàng giơ giơ gói thuốc trên tay ý bảo mình không hề nói dối.

Đương nhiên là đối phương không hề để ý đến lời của Diệp Kết Mạn vừa nói, tên sai vặt kia đã muốn không nhẫn nại nổi, hấn đưa tay đẩy nàng, đồng thời giọng chen vào: "Đừng có mà rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Thiếu gia của ta chính là công tử của Bùi gia ở thành Tây, ngài ấy coi trọng người là phúc của người, có biết chưa?".

Diệp Kết Mạn nghe vậy, vốn định hô người xung quanh đến cứu, lời nói bỗng nghẹn lại trong cổ họng, đáy lòng bắt đầu lo lắng. Nàng nghĩ bụng, công tử của Bùi gia sao không ở thành Tây đi, rảnh rỗi chạy đến thành Bắc làm cái gì. Những người xung quanh đây đều là tầng lớp bình dân, có chỗ nào hợp với Bùi gia chứ.

Hai tên sai vặt kia cũng mặc kệ nàng đang nghĩ gì, bọn hấn đẩy đẩy nàng cảnh cáo. Cuối cùng Diệp Kết Mạn vẫn bị đưa tới quán rượu, trực tiếp bị kéo lên tầng hai.

Chân Diệp Kết Mạn bị đau, đau đến nổi trán chảy xuống một tầng mồ hôi, trong lòng nằng bắt đầu rầu rĩ. Nàng đương nhiên là nghe nói qua Bùi gia, mấy đời đều là thương gia, buôn bán sơn phấn trong thành Tô Châu. Khắp thành Tô Châu đều có cửa hàng, gia tài bạc vạn, thanh danh thật lớn, làm ra sơn phấn gì cũng được các tiểu thư và phu nhân yêu thích. Kẽ mà ngày thường 'tám gậy tre đánh không tới', hôm nay lại muốn gặp nàng, không phải chuyện xui xẻo thì là cái gì?.

Đang suy nghĩ thì Diệp Kết Mạn đã bị dẫn lên trên một gian ở tầng hai. Tên gia nhân chân không chịu dừng, trực tiếp đẩy cửa bước vào, miệng bậm báp: "Thiếu gia, người ngài cần đã tới."

Diệp Kết Mạn hơi cau mày, xuyên qua cánh cửa bị mở ra, nàng có thể nhìn thấy Bùi thiếu gia mà mọi người vẫn hay đồn đãi.

Trước mặt nàng, từ xa xa ngồi một nam tử, thân thể cực kỳ gầy yếu, một thân quần áo gấm rộng thùng thình, sắc mặt lộ vẻ ốm yếu trắng bệch. Trong mắt Diệp Kết Mạn, người kia chẳng khác nào một thiếu gia nhà giàu bị từu sắc hút hết khí lực.

Khi đối phương nghe được thanh âm thì liền quay đầu, hăn đối diện với ánh mắt của Diệp Kết Mạn, lập tức lộ ra một nụ cười mang theo ý tứ khó hiểu: "Mời cô nương vào."

Thanh âm trầm khàn, nghe ra thật có vài phần lịch sự.

Diệp Kết Mạn mím môi, nàng đứng ở cửa, tạm thời cũng không có động tác gì. Hai tên sai vặt bên cạnh thấy vậy, mặt trầm xuống, thấp giọng quát lớn: "Thiếu gia gọi người còn không vào!"

"Này, không được vô lễ với cô nương, đừng để người khác chê cười.". Nam tử khoác tay áo, sau đó lại hướng Diệp Kết Mạn ôm quyền: "Tại hạ Bùi Nghiêu Húc, không biết xưng hô với cô nương thế nào?"

Diệp Kết Mạn vẫn chưa trả lời câu hỏi của Bùi Nghiêu Húc, nàng cân nhắc rồi nói: "không biết Bùi thiếu gia gọi ta tới đây làm gì? Mẫu thân ở nhà còn đang chờ ta đem thuốc trở về, không thể chậm trễ."

Bùi Nghiêu Húc nghe vậy thì cúi đầu nhìn gói thuốc trong tay Diệp Kết Mạn, trên mặt lộ ra thần sắc bất ngờ, "Lệnh đường lại bị bệnh sao?".

*Lệnh đường: chỉ mẹ của người đối diện đang trò chuyện với mình.

"Vâng.". Diệp Kết Mạn vội vàng gật đầu, khó xử nói: "Hôm nay thật sự không tiện, có thể đi hay không?...".

"Không sao.". Bùi Nghiêu Húc cắt lời nàng, hần cười lắc lắc đầu, "Ta chỉ chiếm chút thời gian ngắn của cô nương, nói xong có thể đi ngay, có được không?."

Diệp Kết Mạn nghe vậy thì biết hôm nay không thể tránh được nữa, trong lòng nàng thì đang lo lắng bệnh tình của mẫu thân, nhưng cũng phải miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

"Cô nương ngồi đây đi.". Bùi Nghiêu Húc chỉ vào chỗ ngồi.

Diệp Kết Mạn thấy thế, đành lão đảo bước tới chỗ ngồi xuống. Hiển nhiên Bùi Nghiêu Húc cũng phát hiện đối phương đi lại không tiện, liền hỏi: "Cô nương bị thương?".

"Trên đường bị trật chân, không trở ngại gì.". Diệp Kết Mạn không muốn kéo dài thời gian, nàng trực tiếp nói: "Ta và Bùi thiếu gia không quen biết, không biết tìm ta lại đây là có chuyện gì?".

Bùi Nghiêu Húc cũng không vội trả lời, hần cười cười rồi nói: "Còn không biết phải xưng hô với cô nương thế nào?".

"... Diệp Kết Mạn.". Diệp Kết Mạn do dự một hồi, cuối cùng thì nhẹ giọng trả lời.

"Không cần vội, còn rất nhiều thời gian.". Ánh mắt Bùi Nghiêu Húc đảo qua Diệp Kết Mạn một vòng, hàm ý sâu xa nói: "Ta rất vừa lòng dung mạo của Diệp cô nương."

Trong lòng Diệp Kết Mạn cả kinh, nàng theo bản năng đứng dậy, lên tiếng muốn từ chối: "Thật xin lỗi Bùi công tử. Ta biết Bùi gia hiển hách, thật không xứng với người."

"Ta biết hôm nay mình có chút đường đột, Diệp cô nương cảm thấy khó tiếp nhận cũng là chuyện bình thường.". Bùi Nghiêu Húc hòa hoãn nói: "Ba ngày sau ta sẽ phái người tới nhà cô nương cầu hôn, trong thời gian này Diệp cô nương cũng có đủ thì giờ chuẩn bị tâm lý chuyện hôn sự, như thế nào?".

Diệp Kết Mạn cảm thấy chuyện này quá sức hoang đường, trực giác làm nàng luống từ chối, nhưng lại bị lời của đối phương ngăn cản: "Nếu như cô nương đồng ý thì có thể trở về."

Tuy rằng nam tử trước mặt vẫn tươi cười không thay đổi, nhưng ý tứ trong lời nói của hắn đã quá rõ ràng. Nếu như nàng không đồng ý, thì khỏi cần nghĩ tới chuyện rời chỗ này. Nhớ lại mẫu thân vẫn còn đang bệnh trong nhà, lòng Diệp Kết Mạn càng khẩn trương, nhất thời đáp ứng cũng không được mà từ chối cũng không xong, cứ như vậy nàng giằng co đứng một chỗ, bây giờ cũng bất chấp chân đang rất đau. Việc này tới quá bất ngờ làm nàng trở tay không kịp, nàng không có chút chuẩn bị nào, ngay cả lý do đối phương muốn cưới mình cũng không rõ. Hơn nữa, với địa vị của Bùi gia, Bùi thiếu gia chấp nhận kết thân với nàng hình như không đúng cho lắm? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn có chút thả lỏng, nàng tính toán cứ tạm thời đáp ứng hắn, sau đó sẽ nghĩ cách khác.

Thấy cuối cùng Diệp Kết Mạn cũng gật đầu, Bùi Nghiêu Húc cười đến vui mừng, hắn cảm thấy mỹ mãn, sau đó quay sang phân phó tên sai vặt: "A Tắc, người hộ tống Diệp cô nương về nhà đi, nhớ kỹ, không được làm trễ nãi chuyện của Thiếu phu nhân tương lai."

Hai tên sai vặt cũng không ngờ sự tình lại diễn biến nhanh như vậy, đang ngẩn ngơ thì tên được gọi là A Tắc mới gật đầu: "Dạ, thiếu gia."

Thấy thề Diệp Kết Mạn vội vàng nói: "Không cần phiền toái, ta có thể tự mình trở về."

"Cần chứ.". Tuy lời của Bùi Nghiêu Húc nhẹ nhàng nhưng lại hết sức kiên quyết.

Diệp Kết Mạn cũng không biết mình trở về nhà bằng cách nào. Nàng cũng không nóng lòng đem chuyện này nói cho cha mẹ nghe, chờ lo cho mẫu thân

uống thuốc xong nằm xuống, nàng mới trở về phòng của mình. Nói thật, Diệp Kết Mạn cũng không tin những lời Bùi Nghiêu Húc vừa nói. Bùi gia là ai? Cho dù mình có vài phần xinh đẹp, nhưng thân là Bùi thiếu gia, học rộng tài cao, bên người lúc nào cũng có oanh yến vây quanh. Nói trêu chọc nàng còn dễ nghe hơn là muốn cưới nàng về nhà.

Cho dù nghĩ như thế nào thì chuyện này cũng giống như một trò đùa thật khó mà tin. Đang bận tâm bệnh tình của mẫu thân, Diệp Kết Mạn cũng không có thời gian để ý tới chuyện này. Nàng tính chờ khi nào mẹ mình khỏe hơn thì mới kể lại cho bà ấy nghe.

Liên tiếp hai ngày sau, bệnh của mẹ nàng càng xấu hơn, suy yếu chỉ có thể ăn được chút cháo. Cha của Diệp Kết Mạn là thầy giáo của một trường tư thục gần đây. Ban ngày dạy học, cho nên chuyện chăm sóc thể tử đành giao lại cho con gái. Diệp Kết Mạn bận bịu lo chuyện trọng nhà, mấy ngày sau thì đã quên bẵng đi chuyện kia. Cứ như vậy, không cẩn thận kéo dài đến ba ngày sau.

Đúng ba ngày sau chuyện gặp mặt lần đó, đội ngũ cầu hôn của Bùi gia chậm rãi tiến đến nhà. Lúc đó chỉ có Diệp Kết Mạn cùng mẹ nàng ở nhà, khi nhìn thấy người lục tục đem sinh lễ vào nhà, hai người đều có chút há mồm. Không chờ hai người cự tuyệt, sinh lễ đã chất đống trước cửa.

Chuyện tiếp theo sau, đã không còn nằm trong kiểm soát của Diệp Kết Mạn.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 2 - Hôn lễ kỳ lạ, động trời nhất

Chương 2 - Hôn lễ kỳ lạ, động trời nhất

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Kết Mạn cảm thấy cuộc sống vô cùng u ám.

Tục ngữ nói thật đúng, trướng làm sao chọi được đá. Chuyện hôn sự lần này, đương nhiên Diệp Kết Mạn trăm ngàn lần không muốn. Tên Bùi Nghiêu Húc kia đúng thật kiểu người lý tưởng nhưng lại có vẻ ngoài bệnh đau, hoàn toàn không phải là mẫu người nàng thích. Huống chi chuyện này tới đột ngột như vậy, đúng là dọa cho người ta khiếp sợ, làm sao vui mừng cho nổi?.

Mặc dù hàng xóm xung quanh đều trầm trồ nàng là người giỏi giang trong sạch, xứng đáng được tấm chồng giàu sang, nhưng trong lòng Diệp Kết Mạn là người hiểu rõ nhất, đối phương chỉ vừa gặp nàng có một lần mà đã đòi cưới, chuyện này quá hoang đường.

Bà mối mà Bùi gia mời tới, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, bà ta nói nhỏ vào tai nàng, nếu nàng từ chối chuyện hôn sự lần này, như vậy Bùi gia sẽ mất hết mặt mũi, tới lúc đó sợ là bọn họ cũng không để yên cho nhà nàng.

Cho dù Diệp Kết Mạn không lo lắng cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho hai vị song thân tuổi đã già.

Sau đó bà mối liên tiếp liệt kê những khoản sính lễ của nhà trai, nhu cương vừa phải, ý đồ thuyết phục nàng chấp nhận.

Diệp Kết Mạn không chút nghi ngờ, nếu như mình không muốn, thì hôn sự mười ngày sau chỉ sợ vô luận như thế nào cũng không từ chối nổi. Huống chi với thế lực của Bùi gia, hoàn toàn có khả năng làm cho nàng cửa nát nhà tan. Nhìn mẫu thân lo lắng mà thân thể càng suy nhược, Diệp Kết Mạn chỉ có thể hiện lên khuôn mặt tươi, lừa dối bản thân mình để trấn an mẫu thân, nàng nói

mình có duyên gặp mặt Bùi Nghiêu Húc một lần, tỏ vẻ mặc dù hôn sự tới đột ngột, nhưng nhà trai nhìn cũng không tệ lắm, chưa chắc là chuyện không tốt.

Có lẽ là lần trước Diệp Kết Mạn nhắc chuyện mẫu thân bị bệnh với Bùi Nghiêu Húc, cho nên ngày thứ hai sau khi đưa sính lễ tới, mấy tên sai vặt mang rất nhiều thuốc bổ quý hiếm mang đến Diệp gia, nói là thiếu gia dặn. Diệp Kết Mạn vốn không muốn nhận, đối phương lại tỏ thái độ kiên quyết, bất chấp đến cùng để nàng phải cầm.

"Mẹ, uống thuốc thôi.". Diệp Kết Mạn bưng chén thuốc bắc vừa được nấu xong, bước vào cửa phòng, nàng ngồi xuống cạnh giường, ôn nhu nói: "Còn hơi nóng, con giúp người thổi một chút."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng dùng thìa khuấy nước thuốc, cúi đầu thổi bay một mảnh khói nhỏ rung động.

"Mạn nhi.". Thanh âm hơi già nua ôn hòa vang lên, cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn cúi đầu, mái tóc đen xoa trên tay, kèm theo một tiếng thở dài: "Đã nhiều ngày khổ cực cho con."

"Mẹ nói gì vậy, đây là chuyện Mạn nhi phải làm.". Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn mẫu thân mỉm cười, ý bảo mình không sao.

"Đứa nhỏ ngốc này.". Người phụ nữ quần áo mộc mạc chậm rãi nhìn nữ tử ôn nhu thanh nhã trước mặt, ý cười trên môi có chút chua xót, "Mẹ đang lo lắng cho con a!".

Diệp Kết Mạn biết mẫu thân đang nói tới chuyện hôn sự của mình, nàng mềm giọng khuyên nhủ: "Mẹ, không phải con đã nói cùng người rồi sao, công tử Bùi Nghiêu Húc kia cũng không giống như những công tử nhà giàu khác. Mẹ xem, con gái mới nói chuyện mẹ bị bệnh cho hẳn nghe có một lần mà hẳn đã quan tâm như vậy. Mẹ không cần lo lắng."

Bà nghe vậy, chỉ lắc đầu, bàn tay xoa đầu Diệp Kết Mạn, thấp giọng nói: "Mẹ biết tính tình con ôn hoà hiền hậu, thực sự không thích hợp bước vào cửa nhà đó, mẹ... sợ con bị khi dễ a."

"Sẽ không đâu mà mẹ.". Một tay của Diệp Kết Mạn cầm tay mẫu thân, "Mạn

nhi sẽ luôn chú ý, cố gắng không cùng người khác tranh chấp."

"Chỉ mong là như vậy...". Tiếng thở dài nhàn nhạt vang lên trong phòng, mang theo khó nói nói cùng đau lòng.

Ngày càng gần đến hôn lễ. Mỗi một ngày đối với Diệp Kết Mạn mà nói, đều giống như có một tảng đá lớn treo trong lòng, đè nặng từng chút một. Khẩn trương, bất an, lo lắng, toàn bộ hòa thành một chén nước sôi, sùng sục thiêu đốt lòng nàng. Ở nhà, Diệp Kết Mạn lại không dám biểu hiện chút gì, khuôn mặt cố gắng tươi cười, sợ ảnh hưởng tới bệnh tình của mẫu thân.

Diệp Kết Mạn cũng đã từng nghe qua chuyện về Bùi Nghiêu Húc, tin tức về thiếu gia của Bùi gia, lại không biết là thật hay giả. Đồn đãi đủ chuyện, tiểu thiếu gia kia đúng là kẻ ngậm thìa vàng chào đời, từ nhỏ đã được vây trong yêu thương. Nhưng mà hai năm trước liên lâm vào một cơn bệnh nặng, nằm trên giường thật lâu. Còn nguyên nhân phát bệnh, cũng có rất nhiều lời đồn khác nhau.

Trong thời gian chờ đợi này, có thật nhiều nam nữ xa lạ đi vào Diệp gia, bố trí phòng ở, dán đầy chữ hỷ, treo vải lụa đỏ, rất bận rộn. Từ đầu tới cuối trên mặt Diệp Kết Mạn đều mang theo vẻ bình tĩnh, thảnh thơi mới dùng ánh mắt trừng mắt gia đình và nha hoàn của Bùi gia. Diệp Kết Mạn biết được phụ thân mình không thích những người như Bùi gia. Tính tình ông ấy cứng nhắc, nếu như biết mình bị ép gả, nhất định là không để cho nàng bị ủy khuất. Bởi vậy Diệp Kết Mạn cũng không oán giận, ở bên ngoài thủy chung mỉm cười, thoạt nhìn đúng là dáng dấp của một tân nương chuẩn bị hôn sự.

Mà ngày nào đó, rốt cục vẫn phải tới.

Diệp Kết Mạn nhìn thấy người của Bùi gia đã sau buổi chiều. Trước đây nàng được họ cho hay, bởi thiếu gia của Bùi gia có ngày sinh đặc biệt, khi định giờ lành cũng có chút khác biệt người ta, chỉ thích hợp buổi tối.

Mặc dù Diệp Kết Mạn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc hai nha hoàn trẻ tuổi cầm y phục và trang sức của tân nương vào cửa, giúp nàng thay đồ. Nàng kinh ngạc nhìn nữ tử trong gương đồng, mà được vẽ tinh tế, thoa son, sau đó là môi đỏ mọng. Dung nhan quen thuộc như vậy, dần dần trở nên sinh động, nhất là khi mặc bộ đồ tân nương đỏ thắm vào

người, chẳng khác nào người trong bức họa mà ra, xinh đẹp nhưng không dung tục, đằm đằm mà lại mê hoặc, chính nàng cũng cảm thấy mình có chút xa lạ với bộ dạng này.

Bên tai là tiếng pháo với tiếng chiêng trống rộn ràng vây quanh Diệp Kết Mạn. Bà mỗi cũng tới, cầm hỉ khăn giữ ở cửa, thúc giục. Hết thấy đều có vẻ đặc biệt náo nhiệt, lại tiến hành đâu vào đấy.

Nhưng mà không biết vì sao, ngực Diệp Kết Mạn lại mơ hồ có chút khác thường. Trong nháy mắt khi tấm khăn đỏ che đi tầm mắt, khóe mắt của nàng thoáng nhìn thấy thần sắc cổ quái của nha hoàn bên cạnh chột lóe lên. Ánh mắt kia dường như hàm chứa một chút thương hại, không hề giống như đang nhìn thiếu phu nhân nhà mình chút nào.

Giờ lành sẽ phải chờ đến tối.

Nàng ngồi ở bên giường, thật vất vả mới nghe được câu 'giờ lành đã đến', sau đó ngoài cửa tiếng chiêng trống cùng vang lên, Diệp Kết Mạn nghe được bà mỗi ở một bên vội vàng nói "Tới đây", cánh tay của nàng liền bị đỡ lên.

Trong tầm mắt đều là hỉ khăn đỏ thắm, Diệp Kết Mạn cúi đầu, chỉ có thể trông thấy bàn chân khế di chuyển. Mà đôi chân kia có vẻ nặng nề, bước xuyên qua một mảnh phù phiếm náo nhiệt, có chút tựa như ảo mộng không chân thật.

Diệp Kết Mạn hoài nghi, hết thấy bất quá chỉ là một giấc mộng mình đang trải qua, căn bản không có công tử của Bùi gia nào, cũng không có hôn sự kỳ lạ chi hết. Sau khi tỉnh lại, chính mình sẽ lại giúp mẫu thân sắc thuốc, đợi cha dạy học trở về, một nhà ba người và hoà thuận vui vẻ sống cùng nhau.

"Khởi kiện...".

"Khi một giọng thanh thúy vang lên, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thân thể hơi chao đảo một cái. Nàng giơ tay lên, muốn gỡ xuống hỉ khăn trên đỉnh đầu, nhưng cuối cùng vẫn dừng tay, từ từ buông xuống, đặt ở trên đầu gối. Lúc này tâm tình vô cùng phức tạp, chẳng biết vui hay buồn, tương lại mờ mịt, thực tại không biết nên làm sao.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cỗ kiệu đột nhiên ngừng lại. Diệp Kết Mạn giật mình hoàn hồn, bản thân cho rằng đã đến Bùi phủ, bên tai lại truyền đến lời bà mồi dặn dò: "Cô nương chờ một chút, ta có chút chuyện, chớ đi ra ngoài."

"Làm sao vậy?". Diệp Kết Mạn ở trong kiệu có chút lo lắng, lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện thanh âm đều khẩn trương đến có chút run rẩy.

"Phía trước hình như có người chết đuối, người của quan phủ đang xử lý. Người của Bùi gia đã tới trình báo, hẳn là rất nhanh sẽ đi được.". Dứt lời, thanh âm của bà mồi bỗng nhiên thấp dần, nhẹ giọng oán giận nói: "Thực là xui xẻo."

Diệp Kết Mạn nghe vậy, trong lòng cả kinh. Bất quá còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, bà mồi đã lại hân hoan cất tiếng: "Được rồi được rồi, có thể khởi kiệu. Cô nương không cần gấp, Bùi phủ cách đây không xa."

Nói xong, cỗ kiệu quả nhiên lại bị nâng lên, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đây, không đi được bao lâu, cỗ kiệu lại vững vàng ngừng lại. Diệp Kết Mạn biết lúc này đã đến Bùi gia. Nên tai ngoại trừ tiếng chiêng trống náo nhiệt thì không còn thanh âm gì khác. Nàng còn đang nghi ngờ thì mình bị xốc lên, giọng của bà mồi vang lên lần nữa: "Cô nương, đến rồi. Cẩn thận một chút."

Lòng bàn tay Diệp Kết Mạn thấm đầy mồ hôi, có chút bất an đưa tay ra, rất nhanh liền bị bà mồi cầm chặt. Nàng không thể nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào tai để nghe. Nhưng mà xung quanh đây ngoại trừ chiêng trống cùng với tiếng pháo huyên náo ra thì còn lại đều an tĩnh quý dị. Trong đầu Diệp Kết Mạn bỗng nhiên lại hiện ra ánh mắt của nha hoàn lần cuối cùng kia, trong lòng hơi trầm xuống một cái, khẩn trương trong ngực liền tăng thêm phần bất an.

Đoạn đường đi vô cùng dài. Nhiều lần, Diệp Kết Mạn đều muốn mở miệng hỏi tân lang ở nơi nào. Nhưng sau đó lại dè xuống tò mò, để cho bà mồi đỡ xuống hi kiệu, nàng nghĩ thầm, có lẽ lúc này tân lang đang chờ trong đại đường. Nhưng mà từ đầu tới cuối, vẫn luôn là bà mồi nắm tay nàng. Lo lắng đối phương là Bùi gia, nàng rất cuộ vẫn nhịn xuống không nói gì.

Khoảng chừng đi thêm chút nữa, bà mỗi mới dừng cước bộ. Diệp Kết Mạn nghe được bên tai "kéo kẹt" một tiếng, thầm nghĩ chắc là tới đại đường. Quả nhiên, bà mỗi một đường đều không nói gì mang theo vui mừng mở miệng: "Cô nương nhắc chân lên, phía trước có thêm cửa, coi chừng vấp chân."

Xung quanh vẫn như trước, không có một thanh âm nào, không giống với đại hôn náo nhiệt thông thường. Tựa hồ từ khi ra khỏi kiệu, rời khỏi tiếng tiếng chiêng kia, hết thảy đều hoàn toàn bị cánh cửa Bùi gia tách biệt, rơi vào trong yên lặng. Diệp Kết Mạn không chút nào cảm thấy vui mừng. Dưới hi khăn, mày của nàng hơi cau, đáy mắt toát ra hoảng loạn.

Đến khi bà mỗi đỡ nàng đứng vững, trong tay Diệp Kết Mạn rất nhanh bị nhét vào một dải lụa đỏ. Nàng vô thức nhìn xuống dải lụa, cách đó không xa lộ ra một hi cầu đỏ thắm. Đập vào mi mắt nàng lúc này là một mảnh tối đen, chỉ có một đôi giày đỏ cùng với một góc tay áo của hi bào, an tĩnh đứng lặng một bên.

"Nhất bách thiên địa...".

"Nhị bách cao đường...".

Trong tầm mắt, vẫn là hi khăn đỏ rực, thấy không rõ tình cảnh xung quanh. Ngoại trừ tiếng xướng lễ cao vút ra thì không có động tĩnh nào khác. Thân thể Diệp Kết Mạn cứng ngắc, hơi có chút thất hồn lạc phách. Nàng không ngờ, ngày này tới nhanh như vậy, và lại chỉ mới gặp đối phương bất quá ngần ngụi có một lần, cùng với mười ba ngày vội vội vàng vàng chuẩn bị. Mà hôn sự không giải thích được lần này, lại lộ ra một chút kỳ quái không nói thành lời.

"Phu thê giao bách...".

Diệp Kết Mạn hít sâu một hơi, cúi người xuống. Trong tầm mắt, có một đôi tay thon dài của đối phương di động theo động tác cúi người, tựa hồ cầm vật gì đó. Không đợi Diệp Kết Mạn thấy rõ, một lần nữa đứng thẳng trở về.

"Đưa vào động phòng...".

Chữ cuối cùng của người xướng lễ tăng lên, dải lụa đỏ lắc lư theo động tác

của đối phương. Gương mặt Diệp Kết Mạn bên dưới hi khăn lộ ra chút xấu hổ, cất bước đi theo đôi giày đỏ kia ra ngoài cửa.

Trong nháy mắt khi bước ra khỏi cửa phòng, cũng không biết có phải do nàng ảo giác hay không, có một tiếng thờ từ phía sau vang lên, yếu ớt rơi ở bên tai, nhẹ lướt trong không khí.

Chỉ chốc lát, hai người tựa hồ đi đến một hành lang. Tầm mắt có khả năng nhìn trong phạm vi, tia sáng lờ mờ, chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ, đêm có chút thâm trầm.

Tuy là ngày xuân, nhưng Diệp Kết Mạn lại có cảm giác lạnh lẽo thổi qua lưng. Hai người sóng vai mà đi, không ai nói gì. Đang lúc rẽ sang một hướng khác thì có ánh sáng màu đỏ thê lương chợt lóe trước mắt, Diệp Kết Mạn hốt hoảng, tim đập mạnh, lập tức mồ hôi lạnh thấm ướt thái dương.

Nàng cúi đầu liếc mắt bên cạnh, chỉ thấy hi bào hơi lắc lư, đối phương như trước không nói một câu đi về phía trước. Diệp Kết Mạn có loại xung động muốn tháo hi khăn trên đỉnh đầu xuống.

Bầu không khí đè nén quỷ dị thế này có phải không nên có trong ngày đại hôn hay không? Không có người nói nháo động phòng, bà mỗi cũng không biết chạy đi đâu rồi.

Đang lúc đấu tranh nội tâm, cước bộ của người bên cạnh bỗng nhiên ngừng lại. Diệp Kết Mạn lúc này mới chú ý tới trong tầm mắt xuất hiện một ngạch cửa, có lẽ đã tới tân phòng. Dường như là tân lang đẩy cửa, cánh cửa lên tiếng trả lời mở ra, lộ ra bên trong là một mảnh tối âm u, chỉ có ánh nến yếu ớt chiếu rọi trong căn phòng lớn như thế.

Diệp Kết Mạn có chút trù trừ, ngực có thanh âm gì đó đang nhắc nhở nàng. Mắt của nàng lại bắt đầu giật liên hồi. Chỉ là không đợi nàng suy nghĩ nhiều, tân lang đi tới khẽ đẩy vai nàng. Lúc này Diệp Kết Mạn mới bước vào cánh cửa phía trước. Nàng bị bất an hành hạ đến không thờ được, nghi vấn đầy bụng cũng muốn hỏi ra miệng, nhưng mà vừa quay người lại, bên tai lại chợt vang lên thanh âm cửa phòng khép lại.

Dưới sự kinh hãi, Diệp Kết Mạn vội vã đưa tay chạm lên cửa, nhưng mà cánh

cửa lại không chút sứt mẻ. Tiếng bước chân cũng dần dần đi xa. Diệp Kết Mạn ý thức được cửa phòng bị khóa, rốt cục cũng không đoái hoài tới lễ nghi nữa, lập tức tháo hi khăn trên đỉnh đầu xuống.

Trước mắt liền sáng tỏ.

Xuyên thấu qua cửa, bên ngoài tối như mực, chẳng biết tại sao cánh cửa lại hơi hiện lên ánh sáng màu hồng. Lòng Diệp Kết Mạn kịch liệt sợ hãi, nàng tiếp tục đẩy cửa, nhưng phát hiện chỉ phí công. Thân thể cứng ngắc của nàng quay lại, đảo qua gian phòng, trong nháy mắt, phía sau lưng cực nhanh nổi lên một tầng mờ hôi lạnh, sợ đến chân mềm nhũn, gần như muốn té ngã xuống đất.

Chỉ thấy ở giữa phòng, đặt một cái bài vị đứng thẳng. Phía trên dùng nước sơn đỏ viết lên dòng chữ mà Diệp Kết Mạn không hề xa lạ.

Bùi Nghiêu Húc.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 3 - Đại hôn xui xẻo bị đổi thành âm hôn

Chương 3 - Đại hôn xui xẻo bị đổi thành âm hôn

"Cha, mẹ, thầy cúng đến rồi."

Bùi lão gia và Bùi phu nhân ngồi ngay ngắn trong đại đường, thần sắc trên mặt không có vẻ gì là vui mừng, màu đỏ rực rỡ ở chung quanh phụ trợ, càng có vẻ không hợp nhau. Nghe được con trai lớn Bùi Nghiêu Duẩn nói, thần sắc Bùi lão gia cứng ngắt hơi chút giật giật, thanh âm dẫn theo tia khàn khàn.

"Để cho bà ấy vào đi."

Chỉ chốc lát sau liền có hai người bước vào cửa. Trong đó có một bà lão cả người mặc đồ màu đen, nút áo cài cao đến tận cổ, kín đáo chặt chẽ. Lão nhân thân hình cực yếu ớt, tóc bạc chải cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt là nếp nhăn ngang dọc.

Thân hình bà lão vô cùng gầy, gương mặt trắng bệch. Không giống người bình thường chút nào, tái nhợt khó coi. Nhưng mà trên môi lại thoạt nhìn như bôi son, đỏ tươi chói mắt. Ban đêm nhìn lại, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Người còn lại là một cô nương còn nhỏ chừng hơn mười tuổi, trong tay đang cầm một dải lụa đỏ thật dài, cũng một thân y phục màu đen, cúi đầu đi theo phía sau bà lão kia.

Đối với không khí cùng cảnh tượng kỳ lạ trong đại đường, bà lão kia làm như nhìn không thấy, thông dong vào cửa, đứng vững ngay giữa căn phòng, nhìn hai người đối diện hơi gật đầu: "Bùi lão gia, Bùi phu nhân."

Thanh âm phát ra giống như là những hòn đá ma sát vào nhau, chói tai làm

cho kẻ khác toàn thân khó chịu.

Bùi lão gia nhíu nhíu mày, chột thờ dài. Người tiếp lời chính là Bùi phu nhân. Ánh mắt của bà quan sát lão nhân trước mắt, dò hỏi: "Khi nào thì có thể bắt đầu?".

Thầy cúng liếc mắt Bùi phu nhân, mặt mũi già nua chậm rãi hiện lên một chút ý cười: "Nếu tân nương đã chờ ở tân phòng, hiện tại có thể bắt đầu rồi."

Bùi phu nhân nghe vậy, nhìn Bùi Nghiêu Duẫn đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay: "Chuẩn bị đồ đưa cho thầy cúng đi."

Bùi Nghiêu Duẫn gật đầu, lấy ra một chiếc hộp gỗ phía sau bàn, hai tay dâng lên trước người thầy cúng kia, giải thích: "Thi thể của tứ đệ vẫn chưa tìm được, bên trong là người giãy ngài dặn trước đó, còn có vài cọng tóc tìm được trong phòng của tứ đệ." Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía nam tử trẻ tuổi mặc hi bào đang đứng gần đó, nói: "Tam đệ, mau đem tóc tân nương tới đây."

Nam tử bị gọi là tam đệ đang thất thần, một lúc vẫn chưa phản ứng kịp. Một nữ tử khác bên cạnh thấy thế, vội vã đẩy hắn một cái, thấp giọng thúc giục: "A Viễn, đại ca gọi huynh mang tóc qua kia."

Lúc này Bùi Nghiêu Viễn mới bắt giác phục hồi tinh thần lại, hắn tiến lên vài bước, mặt có chút trừ trừ móm ra một nắm tóc đen. Bùi Nghiêu Duẫn thuận lợi nhận lấy, đặt vào trong hộp gỗ, rồi đưa tới phía trước.

Tròng mắt thầy cúng đảo qua hộp gỗ liếc mắt một cái, sau đó lập tức giơ tay lên nhận lấy, ánh mắt chuyển hướng hai vị Bùi lão gia và Bùi phu nhân phía trên kia: "Vậy lão phụ bắt đầu ngay đây."

Nói xong, đang lúc mọi người hơi ngạc nhiên thì lão nhân kia đưa tay ra sau. Cô nương trẻ tuổi thấy thế, hai tay lập tức dâng dài lụa đỏ lên. Thầy cúng lấy tay giữ một góc dải lụa, bỗng nhiên vung lên, mảnh vải kia liền bay lên trên không trung, trải lên trên mặt đất thành một cái vòng tròn.

Thầy cúng chậm rãi khom xuống, lập tức ngồi dưới đất, nhẹ nhàng đưa tay lấy tóc của tân nương từ trong hộp gỗ đặt song song với dải lụa dưới đất, rồi

ra.

Đập vào trong tầm mắt chính là một người giấy dài cỡ một đốt ngón tay, bức tranh cực kỳ tinh xảo, mặt mày miệng mũi hoàn chỉnh, trên người mặc một kiện hỉ bào, trên chân mang một đôi giày đỏ, thoạt nhìn giống như là hỉ bào trên người Bùi Nghiêu Viễn thu nhỏ lại. Phía trên người giấy thả mấy sợi tóc đen. Sau đó thầy cúng đưa tay cầm người giấy và tóc lấy ra ngoài. Trước tiên bà ta đem người giấy đặt chính giữa vòng tròn, đầu cũng không quay lại, lần thứ hai ra dấu bằng tay với cô nương sau lưng.

Nữ tử lấy từ trong lòng ra hai tờ giấy đỏ có viết chữ đen, đặt ở trong lòng bàn tay thầy cúng. Phía trên viết ngày sinh tháng đẻ của tân lang tân nương, lão nhân kia tiếp nhận, thần sắc trịnh trọng dán lên trên người giấy.

Làm xong những thứ này, thầy cúng ngẩng đầu quét về phía hai cái giá nến trong đại đường, bình tĩnh nói: "Nến hỉ."

Bùi phu nhân tập trung nhìn, nghe vậy ngân ra, lập tức vội vã thấp giọng phân phó: "Duẩn nhi, mang đến cho bà ấy."

Bùi Nghiêu Duẩn đứng một bên gập đầu, thân thủ lấy hai cây nến đỏ, cẩn thận đi qua vòng tròn lụa đỏ đưa cho bà thầy cúng.

Bà ta liếc mắt Bùi Nghiêu Duẩn, sau đó cúi đầu, cầm hai cây nến đặt ở hai bên đỉnh đầu người giấy, sau đó tiếp tục cầm năm tóc đen, cúi đầu, miệng nói lầm bầm, đồng thời chậm rãi bện những sợi tóc vào nhau, hợp trong lòng bàn tay. Ở trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, thầy cúng kia vốn có giọng nói quý dị, bà ta cúi đầu hạ xuống bắt đầu đọc câu gì đó. Lúc này đây mọi người rất cực có thể nghe rõ lời nói của đối phương: "Luân hồi tự viên, mệnh vận như trù. Nhất kết đồng tâm, lưỡng sương hoan hảo. Tuyền hạ vong hồn, nhân gian kiêu nương. Âm dương bất trở, tình duyên cứu trường. Dư sinh cộng bạn, miễn kỳ tịch liêu."

*Luân hồi tựa vòng tròn, số phận như lụa đỏ. Nhất kết đồng tâm, hai bên vui vẻ. Vong hồn dưới suối vàng, thiếu nữ xinh đẹp tại nhân gian. Âm dương không ngăn cách, tình duyên là vĩnh cửu. Từ giờ về sau luôn luôn có nhau, không còn phải cô độc nữa.

Dứt lời, thầy cúng ngẩng đầu lên, buông tay ra, dùng mảnh giấy đỏ có ghi ngày sinh tháng đẻ gói cẩn thận nhúm tóc đen lại, sau đó đưa tới trước ngọn nến.

Mắt mọi người không chớp nhìn thật kỹ, ngọn nến từ từ liếm qua gói giấy, rất nhanh thì bùng lên. Ngón tay của thầy cúng kia của thả lỏng, tro bụi bị thổi đốt bay xuống dải lụa đỏ.

Chính vào thời khắc này, chợt có một trận gió mạnh thổi tới, thổi trúng cánh cửa phát ra tiếng loảng xoảng. Hai ngọn nến hi kịch liệt tối sầm lại, một lát sau mới lần nữa sáng lên. Quý dị dọa người, dải lụa đỏ trên mặt đất vẫn như cũ, không chút sứt mẻ. Nhưng thật ra có vài trong phòng bị động tĩnh này làm cho cả kinh chấn động, không hện mà cùng cảm giác da đầu một trận tê dại, sắc mặt biến đổi.

Dường như thầy cúng đã rất quen với cảnh tượng thế này, thần sắc hết sức bình tĩnh. Chỉ thấy bà ta cầm dải lụa đỏ đặt lên trên người giấy, rồi tiếp tục cầm lấy hộp gỗ, loạng choạng người đứng lên. Cô nương áo đen kia tiến lên một bước, giúp bà ta đứng ổn định lại. Thầy cúng ngẩng đầu nhìn phía Bùi Nghiêu Viễn, nhìn lướt qua hi bào trên người hắn, sau đó mở miệng nói: "Mang ta đi tới tân phòng."

Bùi Nghiêu Viễn ngẩn ra, vô ý nhìn phía cha mẹ hắn đang ngồi tại vị trí cao nhất trong đại đường. Bùi phu nhân nháy mắt, ý bảo hắn dẫn đường cho thầy cúng.

Bùi Nghiêu Viễn không còn cách nào khác, chỉ phải nghe theo, hắn dẫn đầu đi ra cửa.

Hai người đi trở lại con đường mà vừa rồi Diệp Kết Mạn mới đi qua. Lúc này bóng đêm đã rất thâm trầm, đêm nay sao trời vô cùng ảm đạm. Phía trên hành lang, cách mỗi một đoạn là một ngọn đèn lồng đỏ rực, khi này Diệp Kết Mạn từ dưới hi khăn thoáng nhìn thấy ánh sáng đỏ lóe lên lập lòe chính là vì lý do này.

Phóng mắt nhìn kỹ, trong đêm tối có cảm giác cực kỳ rợn người, tuy Bùi Nghiêu Viễn đường đường là một nam tử nhưng lúc này trên đường đi với thầy cúng cũng không nhận được có chút chột dạ, hắn cảm nhận rõ rệt hàn khí

vây quanh lưng mình. Chỉ trong nháy mắt, Bùi Nghiêu Viễn thậm chí ảo giác bản thân đang đi trên con đường tới địa ngục. Mà lão nhân mặt trắng bệch yếu ớt bên cạnh mình lại giống như kẻ dẫn đường từ địa phủ. Nghĩ như vậy, Bùi Nghiêu Viễn nhin không được rùng mình một cái, tận lực xê dịch ra xa bà lão kia.

Cũng không biết đi bao lâu, Bùi Nghiêu Viễn rốt cục thấy được bóng dáng của tân phòng, hăn lập tức âm thầm thở phào một cái, vội vã thấp giọng nói: "Chính là chỗ kia."

Thầy cúng gật đầu, ngăn bước chân Bùi Nghiêu Viễn lại: "Người ở nơi này chờ ta là được."

Dặn dò xong, một mình bà ta cất bước tiến về phía tân phòng của Diệp Kết Mạn. Khoảng chừng cách mấy trượng thì liền dừng bước, lần thứ hai mở hộp gỗ trong tay, lấy ra người giấy, hướng phía tân phòng đưa tay lên. Ánh mắt kia yếu ớt, biến hoá kỳ lạ kinh người. Chỉ nghe miệng lão nhân vang lên âm thanh rất nhỏ, ở trong bóng tối lẫm bẫm một cách quỷ my: "Dẫn đường hồn phách, trở về chốn cũ."

Mặc dù Bùi Nghiêu Viễn sợ hãi, nhưng vẫn không nhin được nhìn về phía thầy cúng. Bất quá chỉ trong chớp mắt, hăn bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh. Trong tầm mắt, không biết sao người giấy lại bốc cháy, hỏa quang không thể so với bình thường, hiện lên điểm điểm màu xanh, cực kỳ giống như ma trời ngoài nghĩa địa. Lão nhân không cảm thấy tay nóng chút nào, tùy ý người giấy cháy hết, sau đó buông lỏng tay, để mặc tro tàn bị gió thổi bay ở trước phòng. Làm xong những thứ này, đối phương mới vòng thân thể trở về, cũng không nhìn hăn, bỏ lại một câu "Trở lại thôi", sau đó dọc theo một đường có treo đèn lồng mà đi về hướng cũ.

Bùi Nghiêu Viễn nhiu mày, hăn liếc mắt cánh cửa tân phòng không có chút động tĩnh, khóe môi tràn ra một tiếng thở dài rất nhỏ, sau đó cũng quay về.

Lúc này Diệp Kết Mạn ở trong phòng, nàng chẳng biết tình huống bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, cứng đờ ngồi ở trên giường, gắt gao nhìn chăm chăm bài vị im lìm đặt cách đó không xa. Mới vừa vào cửa thì nàng đã có ý muốn chạy ra ngoài, bên ngoài lại không có phản ứng chút nào, chỉ có tiếng la hét hoảng của bản thân quanh quẩn ở trong phòng. Thời gian một lúc lâu sau,

nàng rốt cục biết được kêu cứu cũng vô dụng, chỉ là không duyên có lãng phí khí lực, càng về sau chỉ đành bỏ qua. Cuộc hôn sự này, trong lòng nàng đặt một nghi vấn thật to. Mười mấy ngày trước nam tử gầy yếu khuôn mặt tựa hồ vô cùng rõ ràng, lúc này chỉ còn lại có bài vị lạnh như băng cùng mình tồn tại trong một phòng. Nàng thầm nghĩ có lẽ là trong thời gian này nam tử đã xảy ra chuyện. Diệp Kết Mạn đoán rằng vừa rồi người cùng mình bái đường sợ cũng không phải là Bùi Nghiêu Húc. Chẳng trách lúc mình thoáng nhìn đối phương bái đường thì trong tay hắn hình như có cầm theo cái gì đó. Bây giờ nghĩ lại, sợ đó chính là bài vị của người chết.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhin không được lạng lẽ cười khỗ. Vốn tưởng rằng cuộc hôn sự này đã đủ xui xẻo, nhưng không ngờ tới mình lại bị gả cho một người chết. Với đại nghiệp to lớn của Bùi gia thì tình thế như lúc này, sợ là muốn để cho mình cả đời ở góa.

Diệp Kết Mạn không biết, họa vô đơn chí, xui xẻo còn có xui xẻo hơn, sau này không chỉ đơn giản như thế.

Bóng đêm dần dần sâu. Một đêm này, Diệp Kết Mạn không thể nào dễ dàng trải qua được, không khí lạnh quanh quần căn phòng làm nàng cũng muốn rùng mình. Rõ ràng là đêm xuân, vậy mà còn giá rét hơn cả mùa đông. Nàng biết được tân lang sẽ không bao giờ đến, cũng không mong đợi gì chỉ có thể ngồi ở bên giường, mũ phượng thì bị nàng lấy xuống, cùng với hỉ khăn tùy ý bỏ trên bàn. Diệp Kết Mạn tựa ở thành giường, một lúc sau, không khỏi có chút khốn đốn, không nhin được nghĩ muốn nhắm mắt lại. Nhưng lại ngại vì trong tân phòng có đặt linh vị rợn người kia, nàng không dám cởi áo ngoài mà lên giường, chỉ đành dùng áo ngủ uyên ương đắp lên trên đùi chống lạnh.

Tuy rằng ngực bất an, nhưng theo thời gian trôi qua, cơn buồn ngủ bắt đầu quần lấy Diệp Kết Mạn. Ý của nàng thức dần dần không rõ, đầu cũng cúi thấp xuống.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Kết Mạn chợt thấy thân thể run lên, không giải thích được có phải là cơn gió lạnh bên ngoài thổi trúng người nàng làm nổi lên một tầng da gà hay không, hoặc là bản thân bị đông lạnh mà tỉnh lại. Trong lúc mơ mơ màng màng, Diệp Kết Mạn nghi ngờ mở mắt ra, thầm nghĩ cửa sổ đều bị khóa, từ đâu mà có gió thổi vào? Trong tầm mắt ánh nến đỏ yếu ớt chập chờn xung quanh, nương theo ánh sáng mập mờ, liền có

một bóng người màu đỏ thoáng qua. Diệp Kết Mạn kinh hãi, mạnh mẽ mở to mắt. Khi nhìn rõ sự vật trước mắt trong giây lát, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy có một chậu nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống tới lòng bàn chân, triệt để làm cho nàng lạnh thấu tim.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 4 - Quỷ dị

Chương 4: Quỷ dị

Dưới sàn, một đôi giày đỏ đập vào mắt Diệp Kết Mạn. Dư quang của chiếc áo đỏ ướt đầm buông xuống, nước vẫn chảy tí tách. Đôi giày đỏ dưới chân đã bị nước làm cho ướt sũng, dòng nước chậm rãi tiến tới bên chân Diệp Kết Mạn, giống như những xúc tua của dây leo.

Diệp Kết Mạn đông cứng, ánh mắt dời đi lên một chút. Chỉ thấy tay áo màu đỏ thấm ướt, đang dán vào trên đường cong thân thể một nữ tử. Nữ tử xuôi hai tay thon dài bên người, đầu ngón tay cũng nhỏ từng giọt từng giọt nước xuống. Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng nước rơi tí tách rợn người quanh quần.

Có vật gì đó gắt gao ngăn trong cổ họng Diệp Kết Mạn làm nàng không phát ra được một tia thanh âm, chỉ có khớp hàm rung động rất nhỏ.

Rốt cục, ánh mắt hoảng sợ của Diệp Kết Mạn rơi vào trên mặt nữ tử đứng trước người cách vài bước.

Khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc hiện ra bên dưới ánh sáng của ngọn nến. Phía sau, mái tóc đen thật dài tóc đen cũng ướt sũng, có vài sợi tóc mai dán hai bên tai, bọt nước dọc theo thái dương rơi xuống. Nữ tử giống như cả người đều mới từ trong nước đi ra, không một chỗ nào khô ráo. Mà cặp mắt kia tản ra màu đỏ yếu ớt, đối phương không chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Kết Mạn, khí tức quỷ mị lạnh lùng tràn ra bốn phía, cảm giác giống như hận không thể đem nàng nuốt vào trong bụng. Nữ tử một thân y phục đỏ rực kỳ quái, giống như là nhuộm đầy máu, gây ra ảo giác từng giọt nước đang rơi xuống kia chẳng khác nào máu từ trên người chảy ra.

Chạm đến tầm mắt của Diệp Kết Mạn, nữ tử với gương mặt trắng bệch bỗng

nhiên nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng chói mắt. Bất quá chỉ mới vừa liếc mắt thôi mà toàn thân Diệp Kết Mạn ở trên giường không khỏi kịch liệt run rẩy, tiếng kêu sợ hãi cũng không kịp phát sinh, mắt trừng to, đã sợ đến triệt để ngắt đi, sau đó ngã xuống giường.

Nhưng mà sự tình đương nhiên không hề dễ dàng như vậy.

Thân thể Diệp Kết Mạn vừa tiếp xúc xuống đệm giường mềm mại, mê mang chưa được bao lâu thì huyết nhân trung trên môi truyền đến một trận đau đớn, đang lúc ý thức mơ hồ trên mặt lại bị vỗ vỗ không chút lưu tình, cảm giác đau rất hiện lên, lập tức lại cảm thấy thấy lạnh cả người. Cảm giác kia giống như là nàng vừa bị ném vào trong một đồng tuyết ngàn năm, trực tiếp làm nàng lạnh đến run rẩy, ý thức làm nàng thanh tỉnh hơn vài phần. Diệp Kết Mạn giùng giảng muốn mở mắt ra. Đập vào mi mắt là chiếc màn màu đỏ thẫm. Trong thoáng chốc, Diệp Kết Mạn cảm giác mình như là vừa trải qua một giấc mộng. Nàng vô thức sờ sờ gò má đau rát của mình, nghĩ bụng là mình không cẩn thận đã ngủ quên trên giường, đang cau mày muốn khởi động thân thể ngồi dậy thì một gương mặt xa lạ đột nhiên đập vào tầm mắt.

Trong trí nhớ, khuôn mặt trắng bệch với hồng quang yếu ớt gần trong gang tấc. Tóc dài ướt đầm rũ xuống, phát qua ngực Diệp Kết Mạn, có vài giọt nước nhỏ xuống cổ của nàng, lạnh đến nổi làm cho thân thể cũng cứng đờ. Diệp Kết Mạn kinh ngạc nhìn khuôn mặt của nữ tử trước mắt, một lúc lâu không biết nên phản ứng như thế nào.

Thời gian ngừng lại. Ánh mắt hai người giao nhau.

"Aaaaaaaa".

Một lát sau, cả người Diệp Kết Mạn chấn động, trên người như là bị nhấn chốt mở, thanh âm trở ngại bị trước ngăn ở trong cổ họng trong nháy mắt thoát ra ngoài, một tiếng kêu sợ hãi như hồng thủy phát ra, không bị khống chế mà lao tới. Cùng lúc đó Diệp Kết Mạn vội ôm lấy đầu của mình, lui về phía sau, dán lưng lên tường, gắt gao nhắm mắt lại không nhìn tới nữ tử trước người.

"Câm miệng."

Một thanh âm không nhìn được liền hạ xuống, như thanh đao chém băng chặt tuyết cắt đứt tiếng thét chói tai của Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn run rẩy ngừng lại, cả người co ro trốn ở trên giường. Đang lúc khủng hoảng thì trên cánh tay lại truyền đến một tầng hàn ý, một lực mạnh mẽ kéo nàng về phía trước. Diệp Kết Mạn cuống quýt mở mắt thì thấy nữ tử trước mắt đang giữ lấy cổ tay của nàng. Còn chưa chờ nàng phản ứng kịp, đối phương đã lạnh lùng bỏ lại một câu: "La cái gì mà la, điếc cả lỗ tai."

Tay Diệp Kết Mạn rụt một cái, đối phương không có chút ý định nào buông ra. Nàng cũng không dám giãy dụa, chỉ khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn nữ tử gần sát bên mình. Đối phương xoa xoa lỗ tai, bộ dạng khinh thường. Thấy thế, sợ hãi trong lòng Diệp Kết Mạn bị ép xuống, ánh mắt quan sát một vòng gương mặt không chút máu của nữ tử, thấy đối phương không có động tác gì, nàng không khỏi phục hồi tinh thần lại, dưới đáy lòng âm thầm tự mắng bản thân. Trên đời này làm gì có ma? Bất quá là tự mình dọa mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn vẫn có chút dẫn đo không biết thân phận đối phương là người nào, ngôn ngữ có chút run rẩy thử dò xét nói: "Người là ai? Hơn nửa đêm còn giả ma giả quỷ dọa người, ta còn tưởng rằng người là ma...".

Nữ tử nghe vậy, tay đang xoa lỗ tai đột nhiên ngừng lại, yên lặng nhìn phía Diệp Kết Mạn. Ánh mắt kia cổ quái, làm Diệp Kết Mạn một lòng không nói nên lời. Nàng đang muốn mở miệng hỏi thì khóe môi nữ tử bỗng nhiên cực nhanh tràn ra một nụ cười quý dị, chậm rãi nói: "Không phải người đoán đúng rồi sao, ta vốn chính là ma."

Nghe vậy, ngực Diệp Kết Mạn hồi hộp một chút, trên mặt vẫn còn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Đừng, đừng nói giỡn được không...".

"Sao? Người không tin?". Nụ cười trên mặt đối phương càng sâu, hơi khom người xuống phía trước, rơi vào trong mắt Diệp Kết Mạn, nàng chỉ cảm thấy hàn ý từng đợt xông lên đầu, một cái chớp mắt tiếp theo, thanh âm bi thương của đối phương vang lên bên tai: "Người nhìn kỹ ta một chút...".

Cả người Diệp Kết Mạn hận không thể nhập vào trong tường, nhưng mà phía sau cứng rắn không cho phép nàng lui nữa. Ánh mắt của nàng hoảng loạn,

run rẩy nhìn nữ tử trước mặt. Mấy giọt nước từ trên người nữ tử nhỏ xuống thân thể, một giọt lan ra xung quanh làm cho y phục tân nương màu đỏ càng có vẻ quý dị hơn. Gương mặt tái nhợt một mảnh có vẻ càng bi thương.

Thân thể Diệp Kết Mạn cứng ngắc căn bản không thể nào nhúc nhích, ngón tay siết chặt tằm chần đến nhúu lại, nàng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn nữ tử gần kề bên mình, đôi đồng tử u ám không có chút độ ấm. Lạnh lẽo thấu xương bò lên trên thân thể Diệp Kết Mạn. Đang sợ hãi thì nữ tử trước mặt lại yếu ớt mở miệng: "Người không- cảm nhận được hơi thở của ta đúng không? Bởi vì người chết là không có hơi thở...".

Tiếng nói vừa dứt, mắt Diệp Kết Mạn phút chốc phóng đại, thân thể cũng run rẩy theo. Nàng chỉ thấy cảm giác muốn ngất xỉu trong đầu lần thứ hai truyền đến, hận không thể bất tỉnh luôn cho rồi. Nhưng mà nữ tử trước mắt -- không, ma nữ mới đúng, ắt hẳn sẽ không đối xử tử tế gì với nàng.

Chỉ thấy khóe môi đối phương vẫn duy trì độ cong, vừa nói chuyện vừa đưa tay nhẹ nhàng phủ lên gò má của nàng. Nhiệt độ kia căn bản không phải là nhiệt độ cơ thể của một con người nên có, rõ ràng là mùa xuân mà lại làm cho người ta cảm thấy giống rơi vào mùa đông. Lúc này, hàn ý trực tiếp chạm vào da thịt Diệp Kết Mạn, cảm giác gai ốc nổi rõ trên da mặt trắng nõn. Thần sắc Diệp Kết Mạn trầm xuống, nhưng cũng không dám hành động, tùy ý ma nữ kia dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mình, trong miệng tự lẩm bẩm: "Làm sao có thể... Trên đời này... Trên đời này ma quỷ ở đâu ra ...".

"Đêm nay không phải người nhìn thấy rồi sao?". Ma nữ cười một tiếng, tầm nhìn lướt qua khuôn mặt đầy khiếp sợ của Diệp Kết Mạn, rơi vào y phục tân nương trên người nàng, nói khẽ: "Thật ra người cũng là một người đáng thương."

Nói xong, cũng không để ý tới Diệp Kết Mạn phản ứng ra sao, ma nữ đứng lên, nhìn quanh tân phòng, ánh mắt rất nhanh bị bài vị hấp dẫn. Chỉ thấy nàng đi tới trước bài vị thì ngừng lại, tròng mắt nhìn những chữ bằng nước sơn đỏ phía trên, đọc lên: "Bùi Nghiêu Húc.". Dừng một chút, ma nữ cúi đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Bùi gia ở thành tây sao...".

Diệp Kết Mạn nhìn nữ tử rời khỏi giường thì lập tức thở ra một hơi, tảng đá trong lòng nàng cũng theo đó rơi xuống vài phần. Lúc nhìn thấy dáng dấp đối

phương kéo một thân y phục ẩm ướt đi thẳng tới trước bài vị, ngực không khỏi có chút kỳ quái. Tầm mắt của nàng lần thứ hai rơi vào trên người nữ tử mặc hỉ phục không quá vừa vặn trước mắt, vậy hiển nhiên đó là kiểu dáng quần áo của nam tử, Diệp Kết Mạn nhớ lại hết thấy kỳ quái xảy ra hôm nay, vẫn không nhìn được mà nghi ngờ: "Người... rốt cuộc là ai? Làm sao lại ăn mặc hỉ bào của tân lang xuất hiện ở chỗ này?"

Ma nữ bình tĩnh nhìn bài vị, khi nghe được câu hỏi của Diệp Kết Mạn thì quay đầu sang, đối diện tầm mắt của nàng, trên mặt đã đổi lại bộ dạng mỉa mai, mở miệng nói chuyện liền mang theo vài phần trào phúng: "Người không nhìn ra sao?". Ma nữ nhìn hỉ bào trên người mình liếc mắt, chậm rãi lần thứ hai đi tới gần giường, miệng tiếp tục nói: "Ta tới đây, đương nhiên là cùng người bá đường thành thân."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn rung mình một cái, căn căn môi, chân mày nhíu chặt. Khi nhìn thấy đối phương đã đến gần bên giường, nàng rút về sau một cái, nhỏ giọng nói: "Làm sao có thể? Hơn nữa nếu... là ma thực sự, cũng nên là Bùi Nghiêu Húc mới đúng..."

Ma nữ nghe được câu nói kia thì thần sắc liền trầm xuống, không nói hai lời cúi người bắt lấy cánh tay Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn cả kinh, còn chưa kịp giãy dụa thì thanh âm của đối phương đã tràn ngập oán khí hạ xuống: "Đúng vậy, tại sao người thành thân với người lại là ta? Ta ngược lại cũng muốn biết, không bằng người giải thích cho ta xem?"

Diệp Kết Mạn ngẩn ra, không rõ nữ tử kia có ý gì, nàng ngẩng đầu nhìn phía đối phương. Thấy trên mặt ma nữ lộ ra rõ thần sắc không vui, lực siết cánh tay mình cũng theo đó nắm thật chặt: "Người nghĩ rằng ta thích cưới nữ nhân sao? Buồn cười. Huống chi người như vậy, ta căn bản chướng mắt.". Nói xong, ma nữ quan sát Diệp Kết Mạn, tràn đầy khinh thường, "Mặc dù có vài phần tư sắc, nhưng tính tình mềm yếu, thoạt nhìn cũng không quá thông minh, quá bình thường, trên đường quơ tay một cái là cả đám, có gì hiếm chứ? Thật không rõ, Bùi gia cũng coi như có tiền có thế, làm sao lại cưới nữ nhân như người về làm con dâu vậy?"

"Người...". Diệp Kết Mạn nghe được đối phương không lưu tình chút nào chế

nhạo mình, gương mặt hiện lên một tia tức giận, nhưng mà khi nhìn khuôn mặt ma nữ kia, cơn tức giận lại bị cưỡng chế xuống. Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng gương mặt trắng bệch của đối phương lại có đường nét lưu loát, mặt mày tinh xảo, mũi cao thẳng, có vẻ cả khuôn mặt đều tràn đầy sức sống, làm người khác rất chú ý. Nếu không phải từ lúc mới bắt đầu bầu không khí đã biến hoá kỳ lạ thì Diệp Kết Mạn cũng không thể nào không chú ý. Chắc chắn nữ tử trước mắt khi còn sống đích thật là một cô nương xinh đẹp khó cưỡng.

Ma nữ chẳng biết Diệp Kết Mạn suy nghĩ gì, thoáng nhìn giữa chân mày nàng lóe lên rồi biến mất chút hờn giận, khước môi câu dẫn ra tia cười lạnh: "Giận sao? Aiz, xem ra là đang tức giận mà cố đè nặng không phát tiết ra ngoài rồi, đúng không?".

Diệp Kết Mạn hít sâu một hơi, âm thầm tự nhủ với chính mình không cần thiết chấp nhặt với một ma nữ. Chờ tâm tình khôi phục bình thản, sau đó mới lên tiếng nói: "Người rốt cuộc muốn làm gì?".

"Hỏi ta muốn làm gì?". Ánh mắt ma nữ thật sâu nhìn vào mắt của Diệp Kết Mạn, gằn từng chữ, "Ta còn muốn hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Một khắc trước vẫn còn bình thường mà một khắc sau lại trở thành người chết, sau đó còn đến căn phòng này, trên người lại mặc y phục ngu xuẩn như thế.". Ma nữ chỉ vào hỉ bào trên người mình, cười nhạt, "Thậm chí bị buộc phải cười nữ nhân, chết cũng không thể yên ổn, người không cảm thấy lương tâm bất an sao?".

"Thế nhưng ta cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra...". Diệp Kết Mạn nhìn ma nữ hùng hổ, có chút bất an tránh khỏi cánh tay đang bị giữ chặt của mình, trái lại bị đối phương kéo gần thêm, nàng ập người về trước, hầu như sắp nằm trong lòng ma nữ kia. Xông tới mặt là hàn khí bức người, Diệp Kết Mạn ngược nhìn nữ tử gằn trong gang tấc, thanh âm không khỏi thấp xuống, sắc mặt vô tội giải thích: "Ta cũng mới biết được phu quân của mình, nhưng mà hắn lại biến thành bài vị lạnh như băng. Người muốn tìm người tính sổ, có thể đi tìm người của Bùi gia ..."

"Ta quan tâm phu quân người sống hay chết sao.". Gương mặt ma nữ kia hầu như dán lên mặt Diệp Kết Mạn, sau đó hung ác nói: "Bùi gia đương nhiên cũng có phần. Nhưng mà phần lớn trách nhiệm, còn phải do người gánh.".

Dừng một chút, nữ tử nhìn ánh mắt Diệp Kết Mạn tràn ngập bất an, đuôi lông mày vừa nhấc, trong giọng nói sinh ra khiêu khích: "Dù sao, hôm nay người đã là tân nương của ta, không phải sao?".

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 5 - Ma nữ phong tình

Chương 5 - Ma nữ phong tình

Nghe được lời của đối phương, Diệp Kết Mạn hung hăng rùng mình một cái, con người co rút nhanh, chẳng biết nói gì tiếp theo.

Tân nương của một con ma? Lại còn là một ma nữ? Đùa gì thế...

Ma nữ thấy thế, thần sắc hiểu rõ, khóe môi hơi nhếch lên, lúc này mới lui về phía sau một chút, chừa ra khoảng cách, cúi đầu nhìn hỉ bào ướm dẫm trên người mình, ánh mắt ghét bỏ: "Có y phục sạch sẽ không?".

"... Không biết.". Diệp Kết Mạn nhìn chăm chăm ma nữ trước mắt, thần sắc biến ảo một lúc lâu, sau đó mới chỉ ngón tay về phía tủ quần áo trong phòng, "Người lại đó tìm thử xem."

Ma nữ nghe vậy đứng lên, quay đầu lại nhìn phía tủ quần áo, nàng bĩu môi, bước tới. Phía sau, tầm mắt Diệp Kết Mạn rơi vào trên người ma nữ. Hỉ bào có chút rộng, tay đối phương kéo ống quần bếch đến tận gối, cách mặt đất rất gần, đến nỗi tạo ra dấu vết trên sàn khi bước đi, thoát nhìn hết sức quỷ dị.

Khi nhìn thấy ma nữ tự nhiên mở cửa tủ quần áo, Diệp Kết Mạn bỗng nhiên nghĩ đến khi này đối phương mới vừa nhắc tới chuyện nàng đã chết một cách bất ngờ. Diệp Kết Mạn nghĩ vậy, cắn cắn môi dưới, trù trừ một lát, sau đó mới nhẹ giọng mở miệng: "Người... vừa chết không lâu sao?".

"Đúng.". Ma nữ nghe được câu hỏi của Diệp Kết Mạn thì dứt khoát trả lời, động tác trên tay vẫn tiếp tục, bắt đầu cẩn thận chọn lựa y phục bên trong.

Thoáng nhìn mái tóc đen của ma nữ vẫn tích nước phía sau lưng, trong đầu Diệp Kết Mạn bỗng nhiên lóe lên chút ánh sáng, như nhớ ra cái gì đó, nàng

hít một ngụm khí lạnh, lập tức lẩm bẩm nói: "Có phải người là người bị... chết đuối trên con sông gần Bùi phủ không?". Nói xong mấy chữ cuối, Diệp Kết Mạn dừng một chút, đồng thời nuốt một ngụm nước bọt, thử bình phục rung chuyển trong đáy lòng.

Đúng rồi, nàng nhớ lại. Khi tới đây, lúc ngồi trên hỉ kiệu thì bị dừng lại một lát, bà mới có nói là quan phủ đang xử lý thi thể bị chết đuối. Liên kết với tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ...

Diệp Kết Mạn quan sát ma nữ. Chẳng lẽ nàng là người chết trên con sông kia?.

Ma nữ chọn một bộ y phục màu trắng, nàng cúi đầu cời vạt áo xuống, chợt nghe câu hỏi của Diệp Kết Mạn, động tác không khỏi dừng lại, lập tức rũ mắt xuống. Từ chỗ Diệp Kết Mạn nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy thần sắc bị che giấu bên dưới hàng lông mi cong vút nồng đậm của đối phương, con người phiếm đồ khó mà nhận ra chủ nhân đang nghĩ gì. Chắc là bởi vì nhìn thấy ma nữ không có ý hại mình, đáy lòng Diệp Kết Mạn nhẹ nhõm chút ít.

Trong chốc lát, ma nữ nghiêng đầu nhìn sang Diệp Kết Mạn, ngôn ngữ sâu xa nói: "Không lẽ khi đó người là người ngồi trong hỉ kiệu kia?".

Diệp Kết Mạn thầm nghĩ quả thế, đồng thời gật đầu trả lời. Nhưng mà nàng vẫn không khỏi nghi ngờ, không biết tại sao ma nữ chết đuối trên sông lại xuất hiện trong tân phòng của mình cùng Bùi Nghiêu Húc?.

Ma nữ cũng không biết Diệp Kết Mạn đang suy nghĩ gì, ánh mắt tinh tế quan sát nữ nhân ngồi ngay ngắn hai tay đặt trên đầu gối, lập tức lại quay đầu về tiếp tục cời áo, miệng nói: "Nếu Bùi Nghiêu Húc đã chết, người định làm như thế nào?".

Nghe vậy, thần sắc Diệp Kết Mạn tối sầm, nháy mắt trầm xuống.

Kiến Diệp Kết Mạn không nói lời nào, dường như ma nữ cũng đã đoán được, gương mặt cười cười tỏ vẻ khinh thường, "Xem ra người chính là căn bản không có tính toán gì."

Diệp Kết Mạn phát giác được ngữ khí khinh thường của đối phương, nàng

bữu môi, muốn biện giải. Nhưng mà khi ánh mắt chạm được động tác của đối phương thì hai mắt lập tức mở to cả người cứng đờ, những lời muốn nói cũng ngẫn ở trong cổ họng không kịp nói ra.

Chỉ thấy ma nữ đứng trước tủ quần áo, ngón tay thoát y phục trên người, quần áo khẽ rơi xuống đất. Trong tầm mắt lập tức bị một tấm lưng trắng nõn đập vào, bóng loáng đến nỗi Diệp Kết Mạn thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi. Hỉ bào lung tung rơi trên mặt đất. Động tác của ma nữ cũng không dừng lại, đầu ngón tay chạm vào nút thắt của chiếc yếm màu xanh, sau đó buông lỏng, mảnh vải không chút vướng bận rơi xuống mắt cá chân, lộ ra đường cong thướt tha bị y phục che đậy. Nước vẫn còn thấm ướt trên thân thể đối phương, đầu vai mềm mại thon gầy, dính chút bọt nước, có vài giọt trượt xuống. Trong nháy mắt, cảnh xuân vô hạn, ánh nến đỏ tỏa ra, chập chờn ma mị.

Diệp Kết Mạn thật không ngờ, từ đó tới giờ mình chưa bao giờ thấy ma, khi nhìn thấy lại thấy một ma nữ như thế này. Cũng không biết nên là may mắn, hay là bất hạnh. Trên thực tế, thân thể ma nữ kia cũng không gầy yếu như trong tưởng tượng của nàng. Ngược lại, ngoại trừ da thịt quá phận tái nhợt ra, còn lại đều không có gì dị thường. Thậm chí là đường cong lưu loát. Tóc đen ướt đầm dấp sau lưng, nhìn vào trái lại như là mới vừa tắm xong, có một loại phong tình khó có thể nói rõ.

Đang lúc ánh mắt Diệp Kết Mạn rơi xuống trên người ma nữ thì bỗng nhiên giật mình, lập tức cực nhanh thu hồi lại, xấu hổ quay đầu đi, trong đầu lại hiện lên đường cong lả lướt no đủ kia. Vốn tưởng rằng nữ nhân này đã chết đuối, thân thể chắc chắn sẽ thối rữa. Nhưng mà sự thực lại hoàn toàn ngược lại, da thịt ướt át, trắng mịn. Diệp Kết Mạn nhin không được khẽ căn môi, âm thầm chán nản, vóc người ma nữ kia đúng là đẹp hơn mình nhiều lắm.

Đang lúc thất thần, bên tai bỗng nhiên rơi xuống một tiếng cười khẽ. Lúc này Diệp Kết Mạn mới quay đầu lại, nhìn thấy không biết lúc nào mà ma nữ đã mặc xong áo lót, hai tay vòng trước ngực, ánh mắt thú vị đánh giá nàng. Nhưng mà chiếc yếm mỏng trên người nàng, lúc này lại trễ xuống, theo động tác của đối phương lộ ra căn cổ trắng nõn, mang theo đường cong ánh vào tầm mắt Diệp Kết Mạn. Thấy thế, ngực Diệp Kết Mạn không khỏi rộn ràng. Còn chưa mở miệng, đối phương đã cười cười, lên tiếng nói: "Thế nào? Chưa từng thấy nữ nhân thay y phục sao?".

"Cũng không phải.". Diệp Kết Mạn ngáp ngừng nói, "Chỉ là không nghĩ tới... đột nhiên như vậy."

Ma nữ nhướn môi: "Ta với người còn chưa đến mức phải chào hỏi thôi.". Nói xong, nhìn quần áo bị vứt trên mặt đất, sau đó thẳng đến giường. Thân hình càng tiến gần Diệp Kết Mạn, tóc đong đưa vẫn mang theo âm ước.

Thấy ma nữ đến gần, Diệp Kết Mạn lại rụt lui một chút. Đối phương chỉ nhàn nhạt liếc mắt nàng, động tác như muốn trèo lên giường.

"Người làm gì?". Trong lòng Diệp Kết Mạn quỳnh lên, cũng không kịp sợ, bật thốt lên hỏi.

Vẻ mặt ma nữ khinh bỉ xoay đầu lại, chỉ chỉ chân của mình: "Không thấy ta không có mang giày sao?".

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cúi đầu, lúc này mới chú ý tới trước mắt cách đó không xa có một đôi chân trần tinh xảo, che đậy bên dưới ống quần màu trắng. Đáy mắt Diệp Kết Mạn hiện lên thần sắc kinh ngạc, vô ý thức đảo trên mặt đất, quả nhiên nhìn thấy đôi giày đỏ của đối phương ước sũng nằm một bên.

"Giày ước.". Ma nữ thuận miệng bỏ lại một câu, chân đã dò vào trong chăn.

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy một trận hàn khí từ bên dưới chăn tập kích mà đến, cúi đầu kinh hô một tiếng, sợ đến cả người đều co rụt lại.

Đối với hành động của Diệp Kết Mạn, ma nữ làm như không quan tâm, tự nhiên kéo chăn đắp lên trên đùi. Thấy thế, Diệp Kết Mạn mím môi, không nói gì, chỉ là thụt lùi vào trong góc tường càng gần.

"Người... định như vậy sao?". Tầm nhìn của Diệp Kết Mạn có chút lắc lư rơi vào trên người ma nữ.

Giọng nói ma nữ khó hiểu, làm như không giải thích được: "Thế nào?".

"Y phục...". Diệp Kết Mạn có chút khấn trương dời đi tầm mắt, cau mày nói: "Sao không mặc áo ngoài?".

"Như vậy ta thoải mái hơn.". Ánh mắt ma nữ hứng thú quan sát Diệp Kết Mạn quay đầu sang một bên. Diệp Kết Mạn cảm thấy thấy lạnh cả người, lúc này lại muốn lui về phía sau. Nhưng mà phía sau là vách tường cứng rắn. Đang lúc luống cuống thì cánh tay của ma nữ đã lộ ra, chiếm hữu cánh tay của nàng đặt ở trên giường, thân thể Diệp Kết Mạn cả kinh run lên, vô ý thức liền muốn rút ra. Đối phương cũng đoán được, phút chốc siết chặt nàng.

"Người... người làm gì?". Diệp Kết Mạn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn phía ma nữ.

"Lại đây, nói cho ta biết, người tên là gì?". Ma nữ ngừng chế nhạo, giọng nói cũng nhu hòa hơn một chút, nhìn Diệp Kết Mạn hết sức chân thành. Nhưng mà khi Diệp Kết Mạn nghe vào, trên người lại bắt đầu nổi lên từng tầng từng tầng lông tơ, nàng cảm thấy ánh mắt kia như rắn rết tránh không kịp. Giằng co chỉ chốc lát, với ánh nhìn không chịu đựng được, nàng thấp giọng trả lời: "Diệp Kết Mạn."

"Diệp Kết Mạn sao...". Ma nữ nhẹ giọng lặp lại cái tên, ngữ khí không còn tự cao nữa, thanh âm trở nên mềm mại ôn tồn, bất quá chỉ bốn chữ, làm như là có thiên ngôn vạn ngữ vọng lại, không biết sao mặt Diệp Kết Mạn hơi đỏ lên, nàng nghĩ có lẽ đây là lần đầu tiên tên của mình được gọi dễ nghe như vậy.

"Kết Mạn à...".

Diệp Kết Mạn nhìn ma nữ cười rạng rỡ gọi thẳng tên mình, nhin không được lại muốn lui về phía sau. Bất đắc dĩ tường cứng rắn, rốt cuộc vẫn không thể nào như ý nguyện. Nàng chỉ có thể giật giật môi, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khô khốc nói: "Chuyện gì?".

Ma nữ triều Diệp Kết Mạn, ra vẻ ôn nhu cười cười, tay đặt trên lưng bàn tay nàng, làm như sợ Diệp Kết Mạn kích động bỏ chạy xuống giường: "Người cũng biết hiện nay tình cảnh của mình là không ổn ra sao?". Không đợi Diệp Kết Mạn trả lời, ma nữ bỗng nhiên nghiêng đầu liếc mắt hỉ chúc sắp tàn trên bàn, tiếp tục nói: "Còn một canh giờ nữa thì trời sáng."

"Thì sao?". Diệp Kết Mạn không biết đối phương có ý gì, ánh mắt rơi vào trên người ma nữ.

Ma nữ thấy đối phương không có lĩnh hội ý của mình, lại quay đầu nhìn về phía Diệp Kết Mạn liếc mắt một chút, thần sắc trong đáy mắt có vài phần ghét bỏ, rất nhanh lại bị đè ép xuống, lập tức thở dài: "Ta hoài nghi người như người vậy làm sao có thể sinh tồn ở Bùi phủ được?". Dừng một chút, "Trời sáng, người sẽ phải đi thỉnh an người ở đây."

Ngực Diệp Kết Mạn kinh hoàng một chút, đôi mi thanh tú hơi cau lại. An tĩnh một lát, sau đó gật đầu: "Ta biết."

"Người xác định người thực sự biết?". Thanh âm của ma nữ kia lại có vài phần thấu hiểu, "Nếu như ta đoán sai, người bắt quá sinh ra trong gia đình bình thường. Sợ là khi gả cho Bùi phủ cũng chỉ cho có vậy thôi?". Nhìn thấy Diệp Kết Mạn trầm mặc xuống, ma nữ nói tiếp: "Trong lòng người cũng rõ ràng, gả cho Bùi gia giàu nhất thành tây, người hiểu rõ họ mấy phần? Dừng nói là người nghĩ mình có thể hi sinh để tiếp nhận cuộc âm hôn này thì họ có thể buông tha cho người, là mình có thể an an ổn ổn quá nửa đời sau?".

Ngữ khí ma nữ dừng lại, một lát sau lại kiên quyết phun ra hai chữ: "Năm mơ."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 6 - Cuộc giao dịch giữa người và ma

Chương 6 - Cuộc giao dịch giữa người và ma

Nghe được lời nói không chút lưu tình của ma nữ, sắc mặt Diệp Kết Mạn không khỏi trắng bệch. Nàng cảm thấy đối phương nhìn nàng liếc mắt thật lâu, sau đó mới tiếp tục nói: "Không ngại nói cho người biết, Bùi gia dùng chuyện buôn bán sơn phần mà lập nghiệp, đến bây giờ cũng được ba đời, tính ra cũng gần trăm năm. Cả cái thành Tô Châu đông đúc này có người nào không biết sơn của Bùi gia là đứng đầu? Hiện tại do phu nhân của Bùi Vĩnh Xuyên tiếp nhận. Dung mạo của người này có vài phần tư sắc, nhưng không chắc gì là người tốt.". Đang nói chuyện, ánh mắt Diệp Kết Mạn dạo qua một vòng trên người Kỳ Tây Vũ, thân thể Diệp Kết Mạn rụt một cái, vô cùng bất an. Quả nhiên, ma nữ rất nhanh lại nói: "Không nói cái khác, chỉ chuyện Bùi phu nhân cực kỳ thương yêu cháu trai Bùi Chi Bình thôi cũng đủ mệt cho người, tiếng tăm của hắn ở trong giới 'sơn phần' cũng rất được. Người, có hiểu ý của ta không?".

Dứt lời, ma nữ nhìn thấy Diệp Kết Mạn cắn môi quả nhiên như dự liệu của nàng, khóe môi ma nữ càng cong lên, giọng chế nhạo nói: "Thế nào, sợ rồi sao?".

"Ta...". Diệp Kết Mạn liếm liếm môi hơi khô, thần sắc trù trừ nói: "Nếu ta đã gả cho Bùi Nghiêu Húc, tuy là một người chết, nhưng dù sao cũng là con dâu của Bùi gia. Bùi gia sao cho phép... loại chuyện đó phát sinh?". Càng nói, thanh âm Diệp Kết Mạn càng thấp, ánh mắt mang theo một tia không xác định.

"Cô nương ngọc, người đúng thật là ngây thơ.". Ma nữ cười rộ lên, lúc này tiếng cười rơi vào trong tai Diệp Kết Mạn, chói tai không gì sánh được. May mà chỉ trong chốc lát, đối phương đã thu nụ cười lại, bình tĩnh nói: "Tên Bùi Chi Bình này cũng không thể so với người bình thường như người. Bùi Vĩnh

Xuyên là người không có đầu óc, điểm ấy trước khi ta chết đi thì đã sớm nhìn ra, nhưng mà bất đắc dĩ là hẳn là con trai độc nhất, luôn muốn tìm một trợ thủ đắc lực. Người chớ có coi thường phu nhân của Bùi Vĩnh Xuyên. Có thể nói, để Bùi gia có thể không suy yếu, duy trì phồn thịnh như ngày hôm nay, công của Bùi phu nhân là rất lớn. Bùi Vĩnh Xuyên tự nhiên cũng không dám đắc tội phu nhân ngoan tuyệt của hẳn. Ngay cả Bùi Chi Bình, cha mẹ chết sớm, cũng do một mình Bùi phu nhân nuôi nấng lớn lên, hết mực thương yêu, không thua kém Bùi Nghiêu Húc là bao nhiêu.". Ma nữ cúi xuống, đáy mắt lóe lên chút tia sáng rồi biến mất, "Cũng có lời đồn đãi, tên Bùi Chi Bình kia thật ra là con riêng của Bùi phu nhân. Đương nhiên, chuyện này là bí mật, cụ thể vì sao cũng không có cách nào điều tra. Nhưng cũng có thể khẳng định là, nếu Bùi Chi Bình thực sự muốn khi dễ người, vậy người cũng chỉ có thể cam chịu. Đối với mọi người trong Bùi phủ mà nói, nhiều lắm là mở một con mắt nhắm một con mắt thôi."

Khi ma nữ nói hết, gian phòng liền rơi vào im lặng.

Ma nữ cũng không nói gì, chỉ là khước môi hiện lên một nụ cười ý vị thâm trường nhìn Diệp Kết Mạn, tay vẫn dè xuống mu bàn tay của đối phương. Lúc này tóc đen ướt sũng đã khô không ít, chỉ là mang theo chút bọt nước còn sót lại, phất qua cánh tay của Diệp Kết Mạn. Hai người cách xa nhau bất quá chỉ chừng một gang tay, ma nữ thu tất cả biểu tình của nữ nhân trước mặt vào đáy mắt. Lúc này Diệp Kết Mạn cũng tạm thời không còn sợ ma nữ kia nữa, cúi đầu chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Thời gian lặng yên lướt qua, chỉ nghe "tách" một tiếng vang nhỏ, ánh nến rớt xuống một đóa hoa nến, kịch liệt rung động, lập tức tắt ngóm, trong phòng thoáng chốc tối sầm lại. Diệp Kết Mạn bị bóng tối bất ngờ làm cho cả kinh, vô thức ngẩng đầu lên, đập vào tầm mắt chỉ có màn đêm đen kịt trước người và một đôi mắt tản ra màu đỏ u quang. Mà da thịt trắng bệch của ma nữ ở trong bóng tối như ẩn như hiện, làm cho toàn thân Diệp Kết Mạn lại bắt đầu nổi da gà. Thân thể nàng khẽ động, sau đó phát hiện tay của mình còn bị tay của đối phương giữ chặt, Diệp Kết Mạn liền lui về phía sau nhưng cũng không thành công.

"Tại sao người lại nói với ta những chuyện này?". Trên mặt Diệp Kết Mạn mang theo thần sắc phòng bị, nỗ lực rút tay của mình ra. Nàng đương nhiên không tin đối phương tốt bụng như vậy, nhắc nhở mình Bùi gia có bao nhiêu

nguy hiểm.

Ma nữ không lùi mà tiếp tục tiến tới, cả người lại cúi xuống một chút. Tóc đen rũ xuống giương. Chỉ thấy nàng im lặng mỉm cười: "Ta chỉ muốn cho người thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, để cho người hiểu rõ, người rất cần ta, hiểu chưa?".

Mày Diệp Kết Mạn nhíu lại, vươn một tay khác đè lại bả vai ma nữ kia, đối với sự tấn công của đối phương quả thật không thoải mái, nàng nói thật nhỏ: "Người đừng tới đây."

Ma nữ nghe vậy, chỉ là thoáng nhíu mày, ngược lại cũng dừng động tác. Nhưng mà hai người vẫn còn quá gần. Diệp Kết Mạn nỗ lực đẩy đối phương ra, thân thể kia lại phảng phất nặng nghìn cân, không chút sút mẻ. Nàng đành phải tạm thời bỏ qua, miễn cưỡng để cho mình nhìn thẳng mặt của ma nữ, mở miệng nói: "Người giúp ta, là có điều kiện phải không?".

"Đương nhiên.". Tiểu ý trên mặt ma nữ càng đậm, thân thủ nắm lấy cổ tay của Diệp Kết Mạn đang đẩy vai mình. Diệp Kết Mạn phút chốc mở to hai mắt, cuống quýt lại rút tay trở về, nhưng cũng đã muộn. Ma nữ tiến gần Diệp Kết Mạn thêm chút nữa, tay phải nắm lấy cổ tay của nàng, hầu như sắp chạm vào mặt đối phương, chậm rãi nói: "Chúng ta thực hiện một giao dịch, thấy sao?".

Diệp Kết Mạn cắn cắn môi, nhẫn nại hàn khí từ thân thể đối phương truyền tới: "Giao dịch gì?".

"Ta bảo vệ an toàn cho người ở tại Bùi gia, người giúp ta tìm ra kẻ thù.". Thanh âm ma nữ yếu ớt phiêu tán trong bóng tối, quỷ mị rợn người.

"Kẻ... thù?". Diệp Kết Mạn lặ lại một lần, bỗng nhiên nghi ngờ tràn ngập trong đầu, nghĩ thông suốt ý tứ trong lời của đối phương, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, "Người không phải bị trượt chân rơi xuống sông?".

Ma nữ nghe được Diệp Kết Mạn nói, nụ cười trên khóe môi lạnh lùng, dẫn theo vài phần đùa cợt: "Ta cũng không phải con nít ba tuổi, sao có thể ngu xuẩn trượt chân rơi xuống sông?". Dừng một chút, mắt của nàng lóe lên hồng quang, "Có người hại ta. Ta muốn người giúp ta, tìm ra người này."

Trên mặt Diệp Kết Mạn sinh ra vài phần trù trừ. Đang lúc do dự, trên mặt bỗng nhiên mát lạnh. Tay của ma nữ, chẳng biết lúc nào đã buông nàng ra, đổi thành chiếm hữu gương mặt nàng. Năm ngón tay thon dài, như lẳng trì lướt qua gò má của nàng, giữa lúc hơi thở nàng hỗn loạn thì đã trượt xuống cần cổ mảnh khảnh, hàn ý lướt nhẹ trên da thịt. Ma nữ lập tức lại gần, đầu đặt trên vai phải của nàng, ngữ khí ôn nhu như nước rơi bên tai: "Nếu người đáp ứng, tất cả đều vui vẻ; nếu không đáp ứng ... sợ là đến lúc đó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong."

Trong phòng lắc lư mờ ảo, đang là lúc tờ mờ sáng, bóng đêm đậm đến nhìn không ra. Nhưng mà trên người, xúc giác quá rõ ràng, lại thời khắc đang nhắc nhở Diệp Kết Mạn hiện trạng trước mắt. Nàng có thể cảm giác được cổ tay lạnh đến xương, phảng phất sau một khắc sẽ cắt cổ họng của mình. Diệp Kết Mạn nhin không được run rẩy, trên mặt mất hết huyết sắc, cổ nén mới không có lần thứ hai ngắt đi. Nàng không chút nghi ngờ, nếu như mình thực sự cự tuyệt ma nữ này, tất nhiên là thâm hiểm không gì sánh được. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trong đầu ông ông đồ rầm, có chút gian nan. Mà đầu của đối phương hoàn toàn dựa vào vai của nàng, trầm trọng như muốn ép vỡ chính mình. Nàng thậm chí không dám suy nghĩ, tại đêm thành thân của mình, lúc này dán vào thân thể nàng, không phải là tướng công, mà là ma nữ lạnh như băng. Hết thầy, quả thực giống như một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ma nữ chờ có chút không nhin được, đầu ngón tay cuốn lấy một chút tóc trước người Diệp Kết Mạn, bỗng nhiên kéo kéo, da đầu nàng đau xót, thâm hô lên. Thấy nàng có phản ứng, ma nữ ghét bỏ nói: "Người rất cuộc đồng ý hay là không? Rề rà quá."

"Ta biết rồi.". Chỉ chốc lát, nàng nhẹ giọng hạ xuống, thần sắc Diệp Kết Mạn ẩn ở trong bóng tối.

Ma nữ nghe vậy khẽ cười một tiếng, lập tức đứng lên, kéo ra một chút cự ly với Diệp Kết Mạn, ngẩng đầu lên nhìn đối phương. Bóng tối cũng không thể ngăn cản tầm mắt của nàng, thần sắc trên mặt Diệp Kết Mạn lọt vào mắt ma nữ, chỉ thấy gương mặt thanh tú của đối phương dẫn theo tia ngưng trọng. Thấy thế, ma nữ giơ tay lên giúp Diệp Kết Mạn gỡ nếp uốn trên vai, miệng nói thật nhỏ: "Người rất nhanh thì sẽ rõ, quyết định của người là có bao nhiêu... chính xác."

Diệp Kết Mạn mím môi, một lát sau, thanh âm lẩm bẩm một lần nữa vang lên, ánh mắt dẫn theo một tia mê hoặc: "Nhưng mà, rốt cuộc người là ai? Tại sao lại biết được nhiều chuyện của Bùi gia như vậy?".

"Ta là ai?". Ma nữ nghe được câu hỏi của Diệp Kết Mạn, mi chớp nháy, hiên lên con người đỏ như máu. Chỉ chốc lát, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt đã mang theo ngữ khí làm Diệp Kết Mạn sợ hãi, "Tên của ta, có lẽ người đã nghe qua, ta là Kỷ Tây Vũ."

Lời của ma nữ rơi xuống, trong phòng vang lên thanh âm hít vào của Diệp Kết Mạn. Ánh mắt của nàng không dám tin nhìn ma nữ trước mắt, đảo qua cặp mắt cũng đang bình tĩnh nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

Trong bóng tối dung mạo ma nữ cũng không thể thấy rõ, chỉ có bóng dáng ần ần hiện lên, khóe môi mím cười không rõ. Diệp Kết Mạn lại có thể cảm giác được, ma nữ trước mắt đang nhìn mình chăm chú. Một mảnh lạnh lẽo như trước, so với bất kỳ lúc nào cũng lạnh lẽo hơn.

Cái tên Kỷ Tây Vũ này, đương nhiên Diệp Kết Mạn không xa lạ gì. Nhưng Kỷ Tây Vũ người này, đối với Diệp Kết Mạn mà nói, cũng vô cùng xa lạ. Có thể nói, các nàng vốn là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trong thành Tô Châu phần hoa, nhà có tiền cũng không ít, trong đó có mấy nhà thường xuyên xuất hiện trong những cuộc bàn tán ở đầu đường cuối ngõ, theo thứ tự là Bùi gia của thành Tây, Hứa gia của thành Đông, cùng với Kỷ gia của thành Nam. Mà trong đó, Kỷ gia của thành Nam là truyền kỳ nhất.

Kỷ gia kinh doanh tơ lụa đã có trên trăm năm, ngoại trừ bán ra bên ngoài thì họ còn là nơi cung ứng tơ lụa cho hoàng gia, tơ lụa tốt nhất hàng năm sẽ được tiến vào hoàng cung dâng cho cung nữ phi tần sử dụng. Mọi người đều biết, thực lực của Kỷ gia mơ hồ chiếm hết cả thành Tô Châu, đương nhiên Bùi gia và Hứa gia cũng sánh không kịp. Cho dù là tri phủ Tô Châu, cũng phải nể Kỷ gia mấy phần. Ngay cả chuyện cũ của thiên kim Kỷ gia, rất nhiều năm trước cũng được lưu truyền trong thành Tô Châu, nhiều lần bị đề cập.

Nghe đồn rằng, thiên kim của Kỷ gia - Kỷ Tây Vũ xinh đẹp thiên tiên, mười bốn tuổi năm ấy, vào dịp đại thọ bốn mươi tuổi của Kỳ phụ đã xuất hiện làm chấn động thiên hạ, điệu múa của nàng làm kinh diễm tất cả tân khách, trong

khoảng thời gian ngắn vô số bà mỗi tối gõ cửa, hầu như làm sập cửa Kỳ gia, nhưng đều bị cự tuyệt.

Vô số công tử đã bị Kỳ Tây Vũ mê hoặc, thậm chí ở trước cửa Kỳ gia thực hiện tiết mục làm người khác ghanh ty. Yêu hận tình cừ, từ trước đến nay luôn là đề tài nóng hổi của mọi người. Vì thế, Kỳ Tây Vũ quanh năm không bước chân ra khỏi nhà, số lần xuất hiện trong miệng người Tô Châu thành liền càng ngày càng nhiều. Mặc dù Diệp Kết Mạn không quan tâm những chuyện kia, nhưng mưa dầm thấm đất vẫn phải lọt vào tai.

Nhưng vô luận như thế nào, Diệp Kết Mạn cũng không thể đem ma nữ cao ngạo lạnh lùng, ngôn ngữ độc ác này liên hệ với Kỳ Tây Vũ đã được đồn đãi với nhau. Kỳ gia mấy đời phát triển không ngừng, từ lâu đã không phải đơn thuần làm thương nhân, phía sau dính dáng chặt chẽ đến quan trường. Làm một thiên kim của gia tộc không bước chân ra khỏi nhà như vậy, không phải nên là một người dụ dằng động lòng, có tri thức hiểu lẽ nghĩa sao?

Dường như là nhìn thấu nghi vấn của Diệp Kết Mạn, đuôi lông mày Kỳ Tây Vũ nhếch nhếch, miễn cưỡng rút đi vài phần lạnh thấu xương: "Thế nào? Có phải đang nghĩ không giống với tưởng tượng hay không?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn do dự một hồi, sau đó gật đầu một cái.

"Người cho là mấy lời đồn đãi có bao nhiêu khả năng có thể tin?". Khóe môi Kỳ Tây Vũ lộ ra độ cong khinh thường, liếc liếc mắt Diệp Kết Mạn, "Bất quá là nghe đồn bậy mà thôi. Nếu người tin thật thì quả là ngốc."

Cổ họng Diệp Kết Mạn bị kiềm hãm, rõ ràng cảm thấy ngôn ngữ của đối phương khinh miệt. Nàng mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh, cuối cùng vẫn là trầm mặc cúi đầu xuống, không có giải thích.

Kỳ Tây Vũ lơ đãng, tầm nhìn rơi vào trên người Diệp Kết Mạn, bĩu môi, đột nhiên nói: "Ta biết đối với việc giúp ta hay không trong lòng người rất do dự, miễn cưỡng. Cũng được, người như vậy, sợ là không tồn tại lâu được thôi. Chờ người gặp phiền phức, ném chút khổ sở, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ ta."

"Ta...". Diệp Kết Mạn nghe vậy ngáng đầu, muốn nói gì đó. Khi nhìn thấy Kỳ

Tây Vũ nằm xuống giường, thần sắc rõ ràng không muốn thông cảm. Thấy thế, Diệp Kết Mạn giật mình, nàng chỉ đành thở dài, trốn ở góc giường không dám nhúc nhích.

Kỷ Tây Vũ đích xác không có đoán sai. Tuy rằng Diệp Kết Mạn cũng rất đồng tình Kỷ Tây Vũ bị người ta hãm hại, nhưng trong lòng nàng kỳ thực cũng không muốn thành đồng minh với ma quỷ. Nhìn ánh mắt của đối phương, rõ ràng là muốn tìm ra kẻ thù. Oan oan tương báo biết đến bao giờ, Diệp Kết Mạn cũng không nguyện ý giúp ma nữ báo thù, hại người.

Trong bóng tối mập mờ, chỉ có hô hấp của Diệp Kết Mạn phập phồng vang lên.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 7 - Con người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ

Chương 7: Con người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ

Bóng đêm u ám, sợ hãi qua đi, mệt mỏi rã rời rất nhanh lần thứ hai quần lấy Diệp Kết Mạn. Thân thể của nàng tựa vào góc giường, lạnh lẽo co ro. Trên giường, tạm thời ma nữ không có động tĩnh, tầm mắt Diệp Kết Mạn không tự chủ được nhìn về phía Kỷ Tây Vũ đang chiếm lấy giường của mình.

Lúc này mắt Kỷ Tây Vũ đang khép lại, giấu đi đôi đồng tử đỏ quý dị, nhìn vào có vẻ hoàn toàn vô hại, cũng không còn đáng sợ nữa. Nhưng mà gương mặt vẫn còn trắng bệch như trước, trong bóng đêm không thấy được năm ngón tay lúc này cũng có thể nhìn thấy đường viền mờ ảo. Đối với thân phận thiên kim Kỷ gia của ma nữ, Diệp Kết Mạn vẫn còn có chút khiếp sợ. Trước kia Kỷ Tây Vũ chỉ tồn tại trong những lời đồn đãi, không nghĩ tới một ngày kia lại xuất hiện ở trước mặt mình, nhưng mà nàng ta lại lấy thân phận quý mị, số phận của một ma nữ, thật sự làm người ta không thể ngờ được. Bất quá đường đường là thiên kim tiểu thư của Kỷ gia lại không may bị chết đuối dưới sông tại thành Tây, cũng không biết khi tin tức truyền đi thì lại sẽ gây ra sóng gió thế nào, có bao nhiêu công tử sẽ vì thế mà bóp cổ tay thờ dài. Ít nhất, đối với Kỷ gia bên kia, sợ là không yên bình.

Nhưng mà... rốt cuộc nàng ta là hạng người gì mà lại có thể thản nhiên với thái độ làm ma của mình, sau khi bị người ta hại chết mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy? Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tây Vũ trên giường, trong ánh mắt toát ra vài phần nghi hoặc. Có lẽ bề ngoài thì bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng lại là sóng to gió lớn?

Diệp Kết Mạn nhớ lại khi Kỷ Tây Vũ đề cập đến chuyện mình bị người khác hại chết thì ánh mắt của nàng ta rõ ràng mang theo hận ý, lại tàn nhẫn đến đáng sợ, đối với hình tượng thiên kim Kỷ gia nhu nhược dịu dàng mà nàng tưởng tượng hoàn toàn bất đồng. Thế nhưng thân phận đối phương không thể

là giả được. Ánh mắt Diệp Kết Mạn đảo qua gương mặt mờ ảo của Kỳ Tây Vũ. Sau khi từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần, bây giờ nàng mới nhìn kỹ, trên gương mặt tái nhợt kia ngũ quan rõ ràng tinh xảo, mặc dù lúc này mắt hết huyết sắc, nhưng vẫn không che giấu được hào quang bức người, giơ tay nhắc chân đều làm người khác chú ý. Từ nhỏ, Diệp Kết Mạn lớn lên ở thành bắc, chưa từng thấy qua nữ tử bộ dáng xinh đẹp mà tính tình lại thanh ngạo không ai bì nổi như vậy. Thảo nào trong truyền thuyết có nhiều nam tử bị ma nữ dụ dỗ đến thế, nghĩ kỹ lại cũng không thấy là chuyện bịa đặt.

Thời gian như nước, thong thả mà lặng yên không một tiếng động trôi đi. Buồn ngủ, tâm tình Diệp Kết Mạn rối cục bay xa, cuối cùng vẫn là không đỡ được cơn buồn ngủ tập kích, tựa ở trên tường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Có lẽ là do còn bận tâm ma nữ nằm trên giường cho nên Diệp Kết Mạn ngủ cũng không sâu, lúc nàng cảm thấy ánh sáng chói mắt, bên tai lại có tiếng vang truyền đến, rất nhanh thì kinh ngạc mà tỉnh dậy. Nàng mở mắt ra, định ngồi dậy thì cảm giác cả người một trận đau nhức, khớp môi tràn ra chút rên rỉ, nhịn không được giơ tay lên xoa xoa cần cổ cứng ngắc đang dựa vào vách tường.

Ngoài cửa sổ lóe lên tia sáng, trong phòng còn có chút tối tăm, chắc là thời gian còn sớm. Ý thức Diệp Kết Mạn dần dần bị kéo trở về, vô thức nhìn một vòng trên giường, sau đó lập tức ngẩn ra.

Chiếc giường lại trống rỗng, chỉ có chăn đệm hơi xốc xếch lộ ra.

Còn chưa đợi Diệp Kết Mạn suy nghĩ nhiều, cửa truyền đến tiếng "kéo kẹt". Nàng ngẩng đầu nhìn sang thì thoáng nhìn thấy hai nha hoàn mặc quần áo màu vàng đẩy cửa đi vào, một người trong đó cầm trong tay cái bồn nước rửa mặt, người còn lại trong tay cầm theo quần áo được xếp chỉnh tề. Các nàng cũng chú ý tới tầm mắt của Diệp Kết Mạn, hơi gật đầu. Chỉ nghe một người trong đó gọi: "Chào buổi sáng thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn mím môi, đối với tiếng xưng hô này có chút hoảng hốt, nàng im lặng trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói: "Chào buổi sáng."

Đang lúc nói chuyện, hai nha hoàn đã đi đến gần. Diệp Kết Mạn chú ý tới khi các nàng vào cửa thì tầm nhìn không hẹn mà cùng dừng lại trên bài vị của Bùi Nghiêu Húc, sau đó lại làm như không có chuyện gì, đi thẳng đến bên giường.

"Mời thiếu phu nhân rửa mặt thay y phục. Lão gia và phu nhân đã chờ trong đại đường."

Sắc mặt Diệp Kết Mạn có chút ngưng trọng, một lúc lâu cũng không có động tác, chỉ là nhìn phía hai nha hoàn, mở miệng muốn hỏi: "Về chuyện ngày hôm qua..."

Dường như hai nha hoàn biết được Diệp Kết Mạn muốn hỏi cái gì, ánh mắt đảo đảo, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Kết Mạn. Một người trong đó cúi đầu, đáp: "Thiếu phu nhân nếu có vấn đề gì, chờ lát nữa hỏi phu nhân là rõ. Chúng ta bất quá chỉ là nha hoàn hầu hạ Thiếu phu nhân mà thôi, có một số việc thực sự không có cách nhiều lời, mong rằng Thiếu phu nhân thông cảm."

Diệp Kết Mạn thấy thế, biết được sợ là không hỏi ra được cái gì, cũng không nói nữa, sau đó nhắc chân muốn xuống giường.

Chân vừa khê động, Diệp Kết Mạn mới phát hiện bởi vì tối hôm qua bảo trì tư thế này hơi lâu, cho nên hai chân đều tê dại. Thân thể của nàng hơi chao đảo một cái, có chút khó khăn ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói: "Xin chờ một chút. Chân của ta có chút tê."

Hai nha hoàn nghe vậy, cúi người liền tới đỡ lấy Diệp Kết Mạn.

Vừa để chân xuống giường, đùi Diệp Kết Mạn lập tức có cảm giác mềm nhũn, nàng ngạc nhiên vội rút chân một cái. Nha hoàn ngồi xổm giúp Diệp Kết Mạn xoa chân khơi thông huyết mạch thấy thế, khuyên nhủ: "Thiếu phu nhân chớ để ý. Xoa bóp một hồi thì ổn."

"Không... không cần.". Diệp Kết Mạn đâu chịu đựng được lớn như vậy, vội vã lắc đầu, nói: "Để ta tự làm được rồi."

Nói xong, quả nhiên lấy tay xoa xoa chân mình.

Nha hoàn ngồi xổm dưới đất cũng không miễn cưỡng, thẳng người đứng lên, nhìn Diệp Kết Mạn cúi đầu tự xoa chân mình, đột nhiên nói: "Thiếu phu nhân kỳ thực không cần khách khí, hôm nay người cũng đã gả cho Bùi gia, hầu hạ người là bổn phận của chúng ta phải làm. Huống chi...". Thanh âm của nha hoàn dừng một chút, giọng thấp đi: "Thiếu phu nhân cũng cực khổ."

Động tác xoa chân của Diệp Kết Mạn dừng lại, lông mi run lên. Một lát sau, nàng run rẩy chống giường miễn cưỡng đứng lên. Hai nha hoàn thân thủ giúp đỡ thì Diệp Kết Mạn ngẩng đầu, nhìn hai nha hoàn lộ ra một nụ cười nhu hòa: "Giúp ta thay y phục đi. Chắc lão gia và phu nhân đã chờ rất lâu."

Hỉ bào đỏ tươi rơi xuống đất, y phục bị vùi trong góc một đêm, có vẻ có nhiều nếp nhăn. Vào lúc sáng sớm, nhiệt độ trong phòng còn có chút thấp. Diệp Kết Mạn tùy ý hai nha hoàn giúp nàng mặc quần áo, ánh mắt lần thứ hai rơi vào trên giường, sau đó lại quay đầu quét về phía gian phòng, trên mặt dẫn theo tia nghi hoặc.

Đang lúc trầm tư thì khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một cái bóng trắng, lập tức một đợt hàn khí bò lên trên lưng. Diệp Kết Mạn bỗng nhiên quay đầu, liền trông thấy dựa ở bên cạnh, là Kỷ Tây Vũ trong bộ đồ trắng, tay vòng trước ngực nhìn nàng, đáy mắt hiện ra hồng quang bén nhọn, cũng không biết là xuất hiện từ lúc nào. Đột nhiên nhìn thấy, Diệp Kết Mạn hầu như sắp kinh hô thành tiếng, tiếng kêu sợ hãi dạo qua một vòng trong cổ họng rồi mới bị miễn cưỡng ép xuống. Diệp Kết Mạn lấy tay vuốt nhẹ ngực mình, lòng bàn tay bị dọa đến run rẩy không ngớt, ngực không khỏi thầm nghĩ, quả nhiên mười mấy năm qua lần đầu tiên gặp ma, trong lúc nhất vẫn chưa quen a.

Làm như cảm thấy Diệp Kết Mạn có chút không thích hợp, nha hoàn hỗ trợ chỉnh lý tay áo ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt hoảng sợ của Diệp Kết Mạn nhìn ra cửa, ngoài kia trống trơn, không hiểu Diệp Kết Mạn bị làm sao, nha hoàn nghi ngờ nói: "Thiếu phu nhân, làm sao vậy?".

"Không có gì.". Lúc nói chuyện, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thanh âm đều đặn dẫn theo khàn khàn. Nàng vô thức nuốt một ngụm nước bọt, động tác này làm nha hoàn thu vào trong mắt. Thoáng nhìn đối phương trên mặt mờ mịt, ngực Diệp Kết Mạn không khỏi sợ hãi một chút.

Lẽ nào chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy Kỷ Tây Vũ?.

Cái ý niệm này như móng vuốt của mèo cào cấu trong lòng Diệp Kết Mạn. Đây hết thảy quả nhiên không phải là giấc mộng, mà là sự thực chân chân chính chính tồn tại. Thế nhưng tại sao lại như vậy? Là Kỳ Tây Vũ để nàng nhìn thấy, hay là nguyên nhân do âm hôn với người chết?

"Thiếu phu nhân?"

"... A, chuyện gì?". Diệp Kết Mạn giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện nha hoàn bên cạnh đang gọi mình nãy giờ.

"Thiếu phu nhân không thoải mái sao?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, mặt có tia trù trù nói: "Chỉ là do nghỉ ngơi tốt, không có gì đáng ngại."

Đối với lý do này, hai nha hoàn không nghi ngờ gì nữa. Dù sao tình huống hôm nay như vậy, đổi thành người khác phỏng chừng đều kinh hãi không nhỏ. Một người trong đó thấy thế an ủi: "Việc đã đến nước này, mong rằng Thiếu phu nhân có thể hiểu cho.". Dừng một chút lại tiếp tục: "Mời theo chúng ta đi một chuyến."

Vừa lúc trong lòng Diệp Kết Mạn cũng đang chứa nhiều nghi hoặc, nghe vậy gật đầu, trù trù một hồi, sau khi khôi phục trạng thái tốt nhất liền theo hai nha hoàn đi ra ngoài.

Tới gần cửa, Diệp Kết Mạn có thể cảm giác được ánh mắt của Kỳ Tây Vũ vẫn dừng lại ở trên người mình. Nàng có chút bất an, thật nhanh giương mắt, khi thoáng nhìn thấy khoe môi cong lên của Kỳ Tây Vũ, cả người nàng có chút lạnh lẽo. Mắt thấy hai nha hoàn đang hối thúc, lúc này nàng còn chưa có vượt qua cánh cửa, bước chân Diệp Kết Mạn bước dừng lại, có chút không dám đi về phía trước.

"Thiếu phu nhân, mời đi bên này.". Nha hoàn phía trước xoay người thúc giục, thấy Diệp Kết Mạn có chút khiếm đảm nhìn cánh cửa, không hiểu ra sao.

"Hương này... thiếu phu nhân.". Diệp Kết Mạn nghe được thanh âm của nha hoàn, nàng âm thầm cắn răng, cố ý tránh chỗ Kỳ Tây Vũ đang đứng, cúi đầu bước nhanh hơn đi ra ngoài, cũng không dám nhìn nàng ta nữa.

Một người một quỹ lướt qua nhau trong nháy mắt, bên tai Diệp Kết Mạn bỗng nhiên rơi xuống một tiếng cười khê, lập tức vang lên thanh âm của Kỳ Tây Vũ.

"Tránh cái gì mà tránh? Cho người biết, con người còn đáng sợ hơn ma quỷ rất nhiều."

Diệp Kết Mạn nghe được giọng của đối phương, cước bộ lập tức bị kiềm hãm, nàng quay đầu lại nhìn, thì chỉ thoáng thấy bóng lưng rời đi của Kỳ Tây Vũ, bóng dáng biến mất trong tầm mắt, hướng vào bên trong gian phòng. Chỉ có tiếng cười khê kia là còn lẫn quẩn bên tai nàng, mang theo bốn phần thông suốt, sáu phần khinh thường.

Đây là lần đầu tiên, Diệp Kết Mạn nhìn kỹ Bùi phủ, cũng thấy rõ con đường tối hôm qua đi tới đây âm khí nặng nề như thế nào. Hồng đăng cạn sạch nến, lúc này rũ xuống mái nhà, bị gió thổi nhoáng lên lắc lư không ngừng, nhìn vào có chút thê lương. Khung cảnh lúc này càng làm cho lòng Diệp Kết Mạn nặng nề, nhưng thật ra rất hợp với tình hình.

Ba người đi dọc theo hành lang, trên đường thỉnh thoảng nhìn thấy mấy tên hạ nhân, đều không hẹn mà cùng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Diệp Kết Mạn, hiển nhiên ai cũng đều biết được nội tình. Diệp Kết Mạn vẫn còn cúi đầu đi về trước, tận lực không nhìn tới những người đó, cũng không để ý tới tiếng xì xào bàn tán bên tai. Nàng biết hoàn cảnh hiện tại của mình khổ sở, khó tránh khỏi khiến cho những người nhàn rỗi bàn tán. Huống chi đến lúc sự tình truyền đi, sợ là càng không xong, chẳng ai xem nàng ra gì.

Khoảng chừng đi được một khắc, trước mặt Diệp Kết Mạn rộng mở, khung cảnh sáng sủa. Nàng bị dẫn vào một khoảng sân. Sắc trời lúc này sáng tỏ, tia nắng ban mai vừa lộ ra. Lần này đi không có bao lâu, hai nha hoàn liền dẫn Diệp Kết Mạn đến trước cửa một căn phòng.

"Thiếu phu nhân, lão gia, phu nhân ở ngay bên trong."

Diệp Kết Mạn khê gật đầu, thần sắc trên mặt nặng nề, cất bước bước vào cánh cửa. Khi ngẩng đầu lên liền trông thấy hai người ngồi tại cao đường nhìn chăm chú vào chính mình. Nam tử ngồi bên tay phải thoạt nhìn đã ngoài bốn mươi, một thân cẩm bào màu tối, khóe mắt hiện lên nếp nhăn mờ hồ,

thần sắc trên mặt có chút nhu nhược, khi nhìn thấy Diệp Kết Mạn tiến vào, ông ấy chỉ nhìn liếc mắt, trong ánh mắt hình như có tiếng thở dài, sau đó không nói gì. Bên tay trái là một nữ nhân ước chừng hơn ba mươi tuổi, sắc mặt nghiêm nghị, giữa chân mày có vài phần sắc bén. Không cần suy nghĩ, Diệp Kết Mạn cũng biết đây chính là Bùi lão gia và Bùi phu nhân. Mà trái phải hai bên đại đường, lúc này đang ngồi mấy người nam nữ trẻ tuổi, bọn họ đang nói chuyện, lúc này nhìn thấy nàng, cũng nhất thời ngừng miệng, quay đầu trông về phía cửa.

Trong phòng, yên tĩnh đến quỷ dị.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 8 - Thị uy phủ đầu

Chương 8: Thị uy phủ đầu

"Người tên là Diệp Kết Mạn, phải không?". Mở miệng hỏi là Bùi phu nhân. Khuôn mặt người đàn bà kia tuy rằng đoan trang, nhưng lại có vẻ nghiêm nghị, thêm vài phần áp bách.

Tối hôm qua khi Diệp Kết Mạn nghe Kỳ Tây Vũ nói xong, đại khái cũng có chút lý giải, nghe vậy liền cúi cúi thân, đáp: "Vâng, phu nhân."

Bùi phu nhân ngồi trên cao ánh mắt từ trên xuống dưới quan sát Diệp Kết Mạn một thân y phục thanh nhã. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng dấp của Diệp Kết Mạn, nữ nhân trước mắt bất quá chỉ chừng hai mươi tuổi, dung mạo có thể gọi là xinh đẹp, ở trong mắt nàng lại không thấy có bao nhiêu xuất sắc. Mà lúc này đối phương tóc đen đã bới cao lên, kết thành búi tóc của nữ nhân đã có chồng. Có lẽ là bởi vì tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt, lúc này vành mắt hơi có chút sưng lên, sắc mặt cũng tái nhợt.

Bị quan sát hồi lâu. Tầm mắt Bùi phu làm Diệp Kết Mạn cảm giác không thoải mái, cả người cũng có chút không được tự nhiên. Thường ngày nàng cũng chưa bao giờ bước vào nhà nào rộng lớn thế này, hôm nay mới tới Bùi phủ, khó tránh khỏi ngực có chút bất an. Không cần suy nghĩ nhiều, Diệp Kết Mạn cũng biết Bùi gia không phải là nơi dễ chung đụng. Đối với hôn sự quý dị tối hôm qua, khắp nơi đều u ám kỳ quái, đối với nàng càng không có gì an tâm.

"Dâng trà.". Bên này, Bùi phu nhân quan sát xong, mặt không thay đổi bỏ lại một câu.

"Dạ." Một người đàn bà có tuổi đứng cạnh Bùi phu nhân gật đầu, bưng trong tay hai chén trà liền đi tới trước người Diệp Kết Mạn, còn chưa chờ Diệp Kết

Mạn phản ứng kịp, đã đưa qua, trầm giọng ở bên tai nàng nói: "Quy xuống."

Nghe vậy, ngực Diệp Kết Mạn hơi có chút kinh hãi. Nàng há miệng, nghi vấn trong lòng đã vọt tới cổ họng, không nhịn được nghĩ muốn hỏi cuộc đại hôn này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhưng mà chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Bùi phu nhân, cuối cùng vẫn nuốt xuống. Nàng hiểu rõ, tư thế đối phương như vậy, làm nàng chẳng khác nào cá nằm trên thớt. Mà Diệp Kết Mạn nàng bất quá chỉ là một nữ tử tầm thường, không tiền không thế, làm sao có khả năng chống đối Bùi gia? Nhưng mà nếu như cha mẹ biết mình bị gả cho một người chết, sợ rằng họ sẽ vô cùng khổ sở.

Bất quá chỉ sợ sệt được một chút, người đàn bà kia đã mặt không thay đổi thân thủ âm thầm đẩy lưng Diệp Kết Mạn một cái. Diệp Kết Mạn không kịp phòng bị, lão đảo đi phía trước vài bước, nàng nhíu nhíu mày, liếc mắt nhìn thần sắc uy nghiêm của Bùi phu nhân cùng với Bùi lão gia một bên im lặng không cất tiếng, đáy mắt lướt qua một tia đấu tranh, cuối cùng vẫn là dưới ánh mắt của mọi người chậm rãi quỳ gối trước người của Bùi phu nhân, cúi đầu, hai tay dâng trà lên.

Bùi lão gia vừa cúi người muốn đón nhận, tay của Bùi phu nhân đã sớm lộ ra, làm bộ ngăn cản Bùi lão gia. Bùi lão gia nhìn Bùi phu nhân liếc mắt, ông ấy dừng một chút, cuối cùng thì thu tay về.

Những động tác này, Diệp Kết Mạn đang cúi đầu đương nhiên không nhìn thấy. Chỉ là trước người không có động tĩnh, làm lòng của nàng cũng dần chìm xuống. Vốn là da thịt mỏng manh, đầu gối quỳ trên mặt đất cứng rắn, thời gian một lúc lâu, rất nhanh thì có cảm giác đau nhức truyền lên. Hai tay đang cầm tách trà cũng vì thời gian dài giằng co có chút run rẩy. Nàng có thể cảm giác được trái phải hai bên đều có ánh mắt rơi vào trên người mình, mang theo tìm tòi nghiên cứu, đối với tình cảnh chật vật của nàng, tựa hồ cũng không có gì ngoài ý muốn. Diệp Kết Mạn không ngốc, đương nhiên nàng biết đây là chiêu mà Bùi phủ muốn thị uy với nàng. Nhưng mà những thứ này đối với nàng mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả, nàng chỉ có thể cắn răng mà sống, chỉ mong có một cuộc sống an bình.

Cũng không biết quỳ như vậy qua bao lâu, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy chân tê dại đến độ mất đi tri giác, tay cũng run rẩy sắp không nâng lên nổi, hầu như không cảm nổi chén trà kia. Không khí gượng gạo, bỗng nhiên vang lên

một thanh âm ôn nhuận của nam tử, phá vỡ cục diện bế tắc, thay Diệp Kết Mạn giải vây nói: "Cha, trà sắp nguội rồi."

Bùi lão gia nghe vậy, nghiêng đầu nhìn về phía Bùi phu nhân, khi nhìn thấy đối phương chỉ nhìn về phía Bùi Nghiêu Viễn liếc mắt, không nói gì. Ông ấy bất đắc dĩ lắc đầu, thân thủ nhận lấy chén nước trà của người trước mắt.

"Ở đó thất thần làm gì, còn không mau mở miệng mời.". Người đàn bà khi này mở miệng thúc giục.

Thân thể Diệp Kết Mạn chấn động, câu nói kia vòng quanh cổ họng, sau đó khó khăn phát ra từ kẽ răng: "Cha, mời uống trà."

Dứt lời, trên tay nhất thời nhẹ một chút. Chờ Bùi lão gia uống xong, một lần nữa Diệp Kết Mạn cầm chén trà khác.

Diệp Kết Mạn lần thứ hai nghiêng người chuyển hướng Bùi phu nhân, giọng chén trà nói thật nhỏ: "Mẹ, mời uống trà."

Trước người cũng một trận trầm mặc.

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy sau lưng của mình dán một tầng mồ hôi mỏng, bị gió thổi qua, lạnh lẽo, khó nhịn vô cùng. Tay cầm chén trà cũng khó tránh khỏi xuất mồ hôi lạnh, ẩm ướt, sắp cầm không vững đổ ra ngoài. Trước mắt, Bùi phu nhân lại chậm rãi mở miệng, trong thanh âm không nghe ra tâm tình gì, "Đối với Bùi gia, người hiểu bao nhiêu?"

Diệp Kết Mạn trầm mặc trong chốc lát, như trước vẫn duy trì tư thế khom người, lắc đầu.

"Vậy người có biết, quy tắc của Bùi gia?"

Diệp Kết Mạn dừng một chút, cắn môi lại lắc đầu.

Bùi phu nhân thấy thế, quay đầu nhìn phía người đàn bà bên cạnh, phân phó nói: "A Châu, nói cho nàng nghe đi."

"Dạ, phu nhân.". Người đàn bà bên cạnh cung kính trả lời, bà ta cúi đầu nhìn Diệp Kết Mạn quỳ trên mặt đất, mở miệng nói: "Bùi gia trăm năm, gia quy có

rất nhiều, con cháu từ xưa đến nay đều phải ghi nhớ. Thứ nhất, tôn kính tổ tiên, gia đình hòa thuận, không được vì danh lợi mà làm mất đi tôn nghiêm gia tộc. Thứ hai, sửa sang từ đường, thờ cúng người đã khuất, không được sơ sót, làm trái lời vi huấn của tổ tiên. Thứ ba, học tập lễ giáo, tiền bạc rõ ràng, không được kiêu căng ngạo mạn, keo kiệt bủn xỉn, làm xấu danh dự gia đình. Thứ tư, giàu không được kiêu, nghèo không được nản, không được ỷ lại người khác. Thứ năm..."

Giọng nhắc nhở không chút gián đoạn, Bùi Nghiêu Viễn ngồi ở một bên, mặt không hề kiên nhẫn.

Nữ tử quý trên mặt đất, thân hình gầy yếu, một trận gió liền có thể quật ngã. Lúc này tóc mai đã bị mồ hôi thấm ướt, theo đường viền gương mặt một đường chảy xuống, thấm ướt áo. Người vẫn phải duy trì tư thế dâng trà, lúc này thân thể có chút run rẩy, dường như lá rụng trong gió, lung lay sắp đổ. Vốn là nữ tử yếu đuối, hôm qua gặp chuyện như vậy cũng đã lo lắng hãi hùng một đêm, sáng nay lại phải tiếp nhận bị làm khó dễ như vậy.

Nhưng mà lúc này dì Châu đang đọc nội quy gia tộc, hẳn cũng không tiện cắt đứt, bằng không chọc giận mẹ, sợ là trái lại không giúp được gì. Lần này hẳn sớm bị gọi tới gọi lui nhiều lần, vì chuyện gì thì trong lòng Bùi Nghiêu Viễn cũng rõ vài phần.

Tính tình của mẫu thân mình ra sao, hẳn là người minh bạch nhất. Đối với chuyện mấy ngày trước Húc đệ đột nhiên đề cập đồng ý cưới vợ, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc. Nhưng mà Bùi Nghiêu Viễn biết, mẹ hẳn không bao giờ thích nữ nhân mà Húc đệ lựa chọn. Bùi gia danh tiếng vang xa, chuyện đại hôn luôn luôn phải được coi trọng đạo lý 'môn đăng hộ đối', hôm nay cưới một nữ tử tầm thường về nhà, nếu như bị truyền ra ngoài cũng không dễ nghe gì. Nhưng mà ngại vì tình huống của Húc đệ đặc thù, cho nên mẹ mới không phản đối, vội vã cho diễn ra hôn sự này, dù đồng ý nhưng mà trong lòng bà ấy cũng rất cuộc vẫn tồn tại oán khí. Huống hồ vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, nửa đường thì Húc đệ lại xảy ra chuyện, khó bảo toàn ý nghĩ mẹ sẽ không cho rằng là do tân nương khắc chết hẳn. Cứ như vậy, nữ tử tên Diệp Kết Mạn trước mặt thực sự hết sức đáng thương. Nếu như Húc đệ còn sống, còn có thể giúp đỡ nàng, hiện tại tình huống như vậy, người khác cũng không tiện nhúng tay.

Nghĩ như thế, Bùi Nghiêu Viễn không khỏi thở dài.

Thời gian trôi qua thật chậm, trong phòng, chỉ có tiếng dì Châu đang đọc thầm gia quy vang vọng. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trước mắt từng đợt tối sầm. Mấy ngày nay nàng vốn cũng không có nghỉ ngơi tốt, hơn nữa tối hôm qua bị Kỷ Tây Vũ làm cho hoảng sợ đến không yên, cả đêm chịu rét lạnh, toàn thân đã sớm khó chịu. Mồ hôi trán chảy xuống, có một chút tích vào trong ánh mắt, chua xót làm nàng phải nhắm mắt lại, âm thầm hít một hơi thật sâu, nỗ lực để cho mình bảo trì thanh tĩnh.

"... Đã là người của gia tộc này, không cho phép con cháu làm nhục tổ tông, chung tay thờ cúng tổ tiên phát huy danh tiếng, gia phong thuần khiết không được vấy bẩn. Gặp chuyện khó khăn phải biết nghiêm túc học tập, hành xử cẩn trọng.". Cũng không biết đọc như vậy qua bao lâu, thanh âm dì Châu rốt cục ngừng lại, một lần nữa lui sang một bên, thẳng lưng đứng bên cạnh Bùi phu nhân.

Tầm mắt Bùi phu nhân nhìn phía Diệp Kết Mạn, chậm rãi mở miệng nói: "Nội quy gia tộc, tất cả đều phải nhớ kỹ?".

Nghe được đối phương lên tiếng, đáy lòng Diệp Kết Mạn thở phào một cái, đáp: "Vâng."

Như vậy chờ trong giây lát, đĩa trà trên tay nhẹ một chút, Bùi phu nhân đưa tay cầm lấy chén trà, cúi đầu nhấp một miếng, lại thả trở lại. Thấy thế, dì Châu thân thủ tiếp nhận đĩa trà trên tay Diệp Kết Mạn, lúc này Diệp Kết Mạn mới có thể thả tay xuống, chỉ là hai tay mất hết lực run rẩy lợi hại, cả người xụi lơ. Nàng khó khăn chống đỡ, chao đảo nỗ lực đứng lên. Cảm giác đau đớn từ đầu gối truyền tới, trán Diệp Kết Mạn lại xuất mồ hôi, đáy mắt hiện lên sự nhẫn nại.

Mắt Bùi phu nhân lạnh nhạt nhìn Diệp Kết Mạn, cũng không lên tiếng, cũng không có cho người tiến lên đỡ nàng. Dưới ánh mắt của mọi người, Diệp Kết Mạn rốt cục khó khăn chậm rãi đứng thẳng người, giữa chân mày là sự kiên cường, nàng bình ổn thân thể, miễn cưỡng đứng thẳng.

"A Châu, giới thiệu những người ở đây cho nàng đi.". Bùi phu nhân liếc mắt Diệp Kết Mạn, mặt không chút thay đổi nói.

Dì Châu đứng một bên gật đầu, lại đổi một chén trà nóng khác, bưng đi tới cạnh Diệp Kết Mạn, nghiêm nghị nói: "Hôm nay ở trong phòng, đều là những thành viên quan trọng của Bùi gia. Hôm nay người đã được gả vào Bùi gia, thì phải tuân thủ quy tắc của Bùi gia. Bùi gia là gia đình thế gia vọng tộc, người cần hiểu cấp bậc cao thấp, tam tông tứ đức, lễ nghĩa liêm sỉ, đều phải nhớ kỹ.". Nói xong, dì Châu đi tới nam tử đầu tiên ngồi phía tay phải, nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Vị này chính là Bùi gia Đại thiếu gia, Bùi Nghiêu Duẫn. Bên cạnh là đại Thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn kéo bước chân chật vật bước đi tới trước người Bùi Nghiêu Duẫn, tiếp nhận chén trà dì Châu đưa tới, cúi người nói: "Đại ca, đại tẩu... mời uống trà."

Hai người nhìn Diệp Kết Mạn liếc mắt, cũng không có trả lời nàng, sau đó cầm lấy cái chén uống một ngụm.

"Đây là Bùi gia Nhị tiểu thư, Bùi Mộc Yên."

"Nhị tỷ, mời uống trà."

Dì Châu đi tới trước mặt Bùi Nghiêu Viễn: "Vị này chính là Bùi gia Tam thiếu gia, Bùi Nghiêu Viễn."

"Tam ca, mời uống trà."

Bùi Nghiêu Viễn thân thủ tiếp nhận chén nước trà, nhấp một miếng, ánh mắt đảo qua nữ tử dịu dàng cúi đầu trước mắt, ngực có chút thông cảm. Trên mặt đối phương lúc này mất hết huyết sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng, lông mi run lợi hại, nhìn ra được hết sức gian nan, trên môi có dấu răng trắng bệch, nói vậy có lẽ nàng ta đang nhẫn nại đau đớn. Bất quá khi nhìn thấy Diệp Kết Mạn từ đầu tới cuối chưa từng hiện ra dáng vẻ yếu ớt, cũng làm cho Bùi Nghiêu Viễn sinh một chút hảo cảm.

...

Chờ cho đến khi kính trà qua hết một vòng, dì Châu lại mang Diệp Kết Mạn đến vị trí bên tay trái.

"Vị này chính là cháu họ của phu nhân, Bùi Chi Bình."

Nghe được giới thiệu, ngực Diệp Kết Mạn chấn động, nàng hơi giương mắt, thì nhìn thấy nam tử trước mắt một thân cẩm y hoa lệ, khóe môi mỉm cười lộ rõ độ cong, vẻ mặt sâu xa quan sát nàng. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua Kỷ Tây Vũ đề cập, trong lòng Diệp Kết Mạn bỗng nhiên nổi lên nhất chút bất an.

Chỉ thấy Bùi Chi Bình nhìn chén trà trong tay Diệp Kết Mạn liếc mắt, hơi cúi thân thể đi đón lấy, vừa lúc cảm tầm mắt của dì Châu và Bùi phu nhân. Cũng không biết vô tình hay là cố ý, tay hẩn lướt qua bàn tay đang bưng trà của Diệp Kết Mạn, làm tay nàng run lên, nước trà nhất thời lắc lư. Trà nóng trong chén tràn ra, nóng đến nỗi làm cho tay Diệp Kết Mạn vốn không còn khí lực nhất thời buông lỏng.

"Lạch cạch."

Chỉ nghe tiếng đồ sứ vỡ tan thanh thúy vang lên trong phòng, đồng tử Diệp Kết Mạn co rút một cái, trước mắt Bùi Chi Bình đã cấp tốc đứng lên, thân thủ kéo lấy bàn tay phải bóng đỏ của nàng, trong miệng kinh hô: "Biểu tẩu cũng quá bất cẩn, có bị bỏng không?".

Lời này nghe vào trong tai Diệp Kết Mạn, khó tránh khỏi có cảm giác đối phương đang cố ý. Nàng vội vàng rút tay của mình về, cúi xuống, đồng thời lắc đầu đáp: "Ta không sao."

"Không có việc gì thì tốt rồi." Bùi Chi Bình ngược lại cũng không ngại, nhìn Diệp Kết Mạn cười cười, sau đó mới một lần nữa ngồi xuống, con mắt mang thâm ý nhìn nàng liếc mắt, chậm rãi nói: "Lần sau Biểu tẩu cần phải chú ý một chút."

Dưới ánh mắt của đối phương, Diệp Kết Mạn có chút khó chịu, nhưng chỉ cúi đầu 'vâng' một tiếng.

Bên này nói vừa dứt, giọng hừ lạnh đã vang lên: "Chuyện mời trà đơn giản như thế cũng làm không được. Làm con dâu của Bùi gia, chẳng lẽ khó lắm sao?".

Diệp Kết Mạn nhú mày, rất nhanh xoay người lại mặt hướng Bùi phu nhân,

sắc mặt bình tĩnh, khi mở miệng thái độ ôn hòa nói: "Xin lỗi, là ta sơ ý.". Nàng không muốn sinh sự thêm nữa, chỉ muốn cuộc sống tương lai bằng phẳng không phiền phức. Nhấn nhin một lúc để gió êm sóng lặng, nàng biết để Bùi phu nhân thấy chính mình không có ý đồ phản kháng, mới có thể làm cho đối phương triệt để yên lòng. Bằng không sau này, xui xẻo chỉ có mình nhận lấy.

"Mẹ, thời gian không còn sớm, người cũng nên dùng thuốc.". Nói chuyện là Bùi Nghiêu Viễn, hẩn nhìn liếc mắt Bùi Chi Bình, vừa vắn chạm với tầm mắt của đối phương ở một chỗ, cực nhanh nhúu nhúu mày, lập tức nhìn phía Bùi phu nhân nhắc nhở.

Diệp Kết Mạn nghe được thanh âm của đối phương, cảm kích nhìn phía Bùi Nghiêu Viễn. Nhìn nam tử kia sắc mặt ôn nhuận, nàng nhẹ nhàng gật đầu, cũng lộ ra chút ý cười, rốt cuộc cảm tạ đối phương lần thứ hai giải vây cho mình.

"Đúng vậy, mẹ, thân thể quan trọng hơn.". Lúc này, Bùi Nghiêu Viễn ngồi bên cạnh Bùi Mộc Yên cũng ôn nhu phụ họa.

Bùi phu nhân nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó gật đầu đáp ứng: "Cũng được. Hôm nay kết thúc ở đây.". Dừng một chút, lại nhìn Diệp Kết Mạn lạnh lùng nói: "Ta biết trong lòng ngươi chứa nhiều nghi vấn, nhưng ngươi đã bái đường thành thân, thì chính là thê tử của Húc nhi. Sống, là người của Bùi Nghiêu Húc, chết, là ma của Bùi Nghiêu Húc.".

Dứt lời, cũng không quản Diệp Kết Mạn có phản ứng gì, chỉ giơ tay lên một cái. Dì Châu một bên cúi người đỡ Bùi phu nhân đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Diệp Kết Mạn nhìn theo đối phương đi đến cửa, đang muốn thở phào thì bước chân Bùi phu nhân đột nhiên dừng lại, bà ta quay đầu, uy nghiêm nhìn phía nàng. Diệp Kết Mạn căng thẳng, nàng lại cúi đầu, bên tai rơi xuống thanh âm không chút cảm tình của đối phương: "Đợi lát nữa trở về, chép một trăm lần nội quy gia tộc cho ta. Ngày mai trước khi tới, ta muốn nhìn thấy.".

Nói xong, quay người lại, tiếp tục đi ra ngoài, chỉ chừa một bóng lưng thẳng tắp trong nắng sớm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 9 - Bị chiếm tiện nghi

Chương 9: Bị chiếm tiện nghi

"Thiếu phu nhân, cẩn thận chút, chúng tôi đỡ người."

"Đúng rồi, đi chậm một chút thôi."

Ba người rớt cục xuyên qua hành lang được sơn màu đỏ, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu trông thấy khoảng sân trước mắt cách đó không xa, nàng thở phào một cái, hướng hai nha hoàn đỡ mình gật gật đầu nói tiếng cảm ơn: "Làm phiền hai người."

"Thiếu phu nhân không cần khách khí, bắt đầu từ hôm nay sẽ do chúng ta hầu hạ thiếu phu nhân, người có gì cần phân phó cứ việc mở miệng là được." Nha hoàn có khuôn mặt hơi tròn lên tiếng, nàng hướng Diệp Kết Mạn cười cười, lộ ra gương mặt trái xoan khả ái, sau đó tự giới thiệu mình: "Nô tỳ là An nhi, vị này chính là Thư tỷ tỷ."

"Thiếu phu nhân gọi ta Thư nhi là được rồi." Nha hoàn tên Thư nhi đứng kế bên gật đầu phụ họa, nàng hơi trầm ngâm, giữa chân mày có chút lo lắng, "Mới sáng sớm mà thiếu phu nhân đã bị phu nhân làm khó dễ... Nói vậy cũng thật khổ."

Diệp Kết Mạn mỉm cười lắc đầu, đại ý là cũng không để tâm.

Đang lúc nói chuyện, ba người đã đi đến cửa. An nhi buông tay đỡ Diệp Kết Mạn, nhảy tới trước một bước đẩy cánh cửa, hô: "Thiếu phu nhân mau vào đi, nô tỳ giúp người rót nước." Nói xong, dẫn đầu bước vào cửa, hướng nhanh về phía bàn.

Thư nhi thấy thế cười lắc đầu, đỡ Diệp Kết Mạn đi vào, miệng nói: "Mong

thiếu phu nhân đừng phiền lòng, tính tình An nhi hoạt bát thẳng thắn, lại cũng rất nhiệt tình."

"Uhm.". Diệp Kết Mạn tùy ý trả lời, còn chưa nói thêm cái gì, trong cửa đã truyền đến thanh âm nghi ngờ của An nhi.

"Ôi? Kỳ lạ thật, sao bình trà trông trơn vậy."

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Kết Mạn hơi đổi một chút, tầm nhìn không tự chủ được quét một vòng trong phòng. Thiếu chút nữa thì quên trong phòng này, còn có một ma nữ đang ẩn nấp, thật là dây dưa.

"Thiếu phu nhân, người đang tìm cái gì sao?". Thư nhi một bên nhìn thấy Diệp Kết Mạn nhìn xung quanh, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Lúc này Diệp Kết Mạn mới ý thức được chính mình có chút khẩn trương, nàng hơi lúng túng thu hồi tầm nhìn, lắc đầu nói: "Không có gì."

"Để nô tỳ dìu người lại giường ngồi.". Thư nhi nói, cước bộ di chuyển, Diệp Kết Mạn lão đảo đi được tới trước giường, chậm rãi ngồi xuống. Bên kia, An nhi châm xong ấm trà mới thì chậm rãi bước tới, trong tay bưng ly nước đưa về trước, được Thư nhi tiếp nhận, đặt ở trong tay Diệp Kết Mạn, "Thiếu phu nhân, uống một ngụm trà thanh cổ họng đi."

Diệp Kết Mạn cúi đầu ừ một tiếng, nàng nhấp một ngụm trà, cũng không màn đau đớn dưới chân, khóe mắt cẩn thận nhìn khắp gian phòng. Nhưng mà đường nhìn quét một vòng đều không có tìm được thân ảnh màu trắng đâu hết. Đáy lòng Diệp Kết Mạn không khỏi có chút thấp thỏm, lo lắng vô hình siết chặt lấy ngực nàng, lo sợ không biết đối phương có đột nhiên từ đâu nhảy ra hay không. Hay là... ma nữ kia đã rời khỏi?.

Tuy rằng Diệp Kết Mạn vô cùng mong muốn đáp án là vế sau, nhưng mà nàng luôn cảm thấy có chút hy vọng xa xôi.

Đang miên man suy nghĩ thì trên đùi bỗng nhiên truyền đến cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ. Diệp Kết Mạn cả kinh, cúi đầu nhìn lại thì trông thấy không biết từ khi nào mà Thư nhi đã ngồi xổm người xuống, đưa tay vén ống quần của nàng lên. Diệp Kết Mạn vội vã cúi người, đáy mắt có chút quẩn bách, thì

thào mở miệng: "Ta tự làm được rồi...".

Lời còn chưa dứt, An nhi sau lưng hít một hơi khí lạnh, tiếng kinh hô cắt đứt lời Diệp Kết Mạn: "Trời ạ! Thiếu phu nhân người...".

Lúc này, Diệp Kết Mạn cũng nhìn thấy mấy vết bầm xanh tím tụ trên đầu gối của mình, thỉnh thoảng xuất hiện trên da thịt trắng nõn, nhìn vào có vẻ vô cùng đau đớn.

"Phu nhân lại có thể làm khó dễ người như vậy...". An nhi bất mãn oán trách, "Rõ ràng Thiếu phu nhân cũng là người thiết thòi, vừa vào cửa thì thiếu gia đã...".

"An nhi!". Thư nhi vội ngăn cản lại lời nói của đối phương, quay đầu trừng mắt nàng, An nhi không hề cam lòng, "Những lời này, sau này không được nói nữa. Người tới Bùi phủ cũng được một năm, đạo lý họa là từ miệng mà ra, chẳng lẽ còn không hiểu sao?". Nói xong, Thư nhi mới quay đầu lại nhìn phía Diệp Kết Mạn, mang theo giọng xin lỗi nói: "Thiếu phu nhân chớ trách..".

"Không có gì, ta hiểu mà.". Diệp Kết Mạn ôn hòa cười cười.

"Chỗ thâm tím trên đầu gối không thể để lâu được, Thiếu phu nhân ngồi chờ chút, nô tỳ đi gọi người lấy thuốc tới.". Thư nhi vừa nói vừa đứng lên, tầm mắt hướng An nhi dặn dò: "An nhi, người ở chỗ này với Thiếu phu nhân, ta đi một lát sẽ trở lại..".

"An nhi đã biết, Thư tỷ tỷ yên tâm đi đi..".

Chờ khi Thư nhi cất bước đi khỏi, An nhi lại ngồi bên cạnh Diệp Kết Mạn, nàng liếc mắt nhìn vết thương trên đầu gối, không nhịn được nói: "Ủy khuất Thiếu phu nhân. Đoạn đường đi về đây, chắc là đau lắm..".

"An nhi không cần lo lắng, qua mấy ngày là ổn thôi..".

"Aiz". An nhi ôn hòa an ủi Diệp Kết Mạn, "Thiếu phu nhân mới tới Bùi phủ, nghìn vạn lần nhớ kỹ không nên đắc tội phu nhân. Hôm nay...". An nhi liếc mắt bài vị cách đó không xa, dừng một chút, lại nói: "Bây giờ, hoàn cảnh của

Thiếu phu nhân không ai giúp đỡ, cũng không có thiếu gia bên cạnh, ta và Thư tử tử lại chỉ là hai hạ nhân, rất nhiều chuyện căn bản không giúp được gì, thật không yên tâm."

Trong lòng Diệp Kết Mạn khẽ động, đột nhiên nói: "Người mới vừa nói thiếu gia... Bùi Nghiêu Húc... rốt cuộc hẳn đã xảy ra chuyện gì?"

An nhi nghe được vấn đề của Diệp Kết Mạn, trên mặt hiện lên chút cổ quái, một lát sau mới lắc đầu: "Cũng không phải ta không muốn nói cho Thiếu phu nhân nghe, nhưng mà chuyện này kỳ thực nô tỳ cũng không rõ lắm, chỉ biết là mọi người trong phủ ai cũng đều giữ kín như bưng. Khả năng Thư tử tử sẽ biết nhiều hơn nô tỳ. Nô tỳ chỉ biết là trước lúc thành hôn thì đột nhiên truyền đến tin tức thiếu gia qua đời. Cụ thể làm sao thì nô tỳ không biết. Lão gia và phu nhân thoạt nhìn cũng không nguyện đề cập, mọi người trong phủ đương nhiên cũng không dám lén lút bàn tán gì." Dừng một chút, tầm mắt An nhi rơi vào trên mặt Diệp Kết Mạn, đáy mắt có chút do dự.

"Làm sao vậy?". Trong lòng Diệp Kết Mạn có chút bất an, hỏi.

"Bất quá bọn họ đều nói...". An nhi cúi đầu, ánh mắt có chút lóe lên, "Là Thiếu phu nhân đã khắc chết thiếu gia."

Trong lòng Diệp Kết Mạn chấn động, lập tức cúi đầu cười khổ, không nói tiếng nào.

Thảo nào Bùi phu nhân mới gặp gỡ thì đã lên mặt thị uy với mình, đoán chừng là đổ lỗi cái chết của con trai bà ta lên đầu mình, tâm tình không tốt, cũng là chuyện tất nhiên.

"Cốc cốc."

Đang yên lặng, đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ cửa, An nhi kinh ngạc quay đầu nhìn cửa, hướng Diệp Kết Mạn nói một tiếng rồi bước nhanh đi tới cửa.

Diệp Kết Mạn đang nghi ai tới vào lúc này thì trên đầu gối đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, đồng thời có cảm giác lạnh lẽo làm nàng run lên một cái, thềm hô một tiếng, mạnh mẽ nghiêng đầu nhìn qua.

"Xem ra bị thua thiệt rồi ha."

Đập vào trong mắt là gương mặt tái nhợt quen thuộc. Dáng người đối phương lười biếng dựa trên giường của Diệp Kết Mạn, tay vuốt ve đùi nàng, lúc đầu ngón tay đặt tại chỗ thâm tím trên đầu gối Diệp Kết Mạn, khoe môi có chút hồng hồng. Nhìn thấy Diệp Kết Mạn quay đầu, đối phương cũng ngẩng đầu lên theo, đối mặt tầm mắt của nàng.

Cặp đồng tử đỏ ửng gần trong gang tấc, phản xạ ra hình ảnh Diệp Kết Mạn trong đáy mắt.

Người kia không ai khác chính là Kỳ Tây Vũ.

Không ngờ tới ma nữ Kỳ Tây Vũ lại đột nhiên xuất hiện ngay trên giường của mình, Diệp Kết Mạn kinh hãi, vô thức lùi về sau tránh đi. Toàn thân khí lực suy yếu, thân thể mềm nhũn liền rơi xuống giường, thẳng tắp té xuống đất. Diệp Kết Mạn vội nhắm nghiền hai mắt, chờ đợi đau đớn kéo đến.

Đang rơi xuống đất, trước ngực lập tức mát lạnh. Liền có một lực truyền đến, kéo Diệp Kết Mạn thoát khỏi quỹ đạo, phút chốc một lần nữa ngã ra trên giường. Cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn lại cảm giác trước ngực đau nhói, lập tức có chút tê dại truyền đến, cả người kịch liệt run rẩy, trong nháy mắt hầu như cả người muốn co rút.

Một trận trời đất quay cuồng, Diệp Kết Mạn chậm rãi mở mắt ra. Cảnh tượng trước mắt làm đồng tử nàng lập tức phóng đại, giật mình tại chỗ, cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Gương mặt của ma nữ kia cách nàng bất quá chỉ một gang tay, mặt mày chưa bao giờ rõ ràng đến thế, thậm chí ngay cả lông mi cong vút đều nhìn không sót một cọng. Mà thân thể của mình, nửa nằm trong lòng ma nữ, tay của đối phương thì đang siết lấy y phục trước ngực mình, vị trí va chạm vào chính là chỗ mềm mại nhất. Đau đớn dị dạng, từng đợt sóng thành thạch đập vào ngực của nàng, không khí bắt đầu nóng lên, đầu ngón tay mềm nhũn, cũng quên luôn ý muốn đẩy đối phương ra.

Nhưng thật ra Kỳ Tây Vũ, làm như không có chuyện gì buông lỏng bàn tay siết vạt áo của Diệp Kết Mạn ra, mắt hướng xuống, tay co dũi, khoe môi cười

cười trêu tức, làm xong hành động kìa liền giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn gần sát trong lòng mình, thần sắc trong mắt sâu xa nhìn nhìn vạt áo, nói nhỏ: "Vóc người cũng không tệ lắm nha."

Dứt lời trong nháy mắt, gương mặt Diệp Kết Mạn nhất thời biến thành hai đám mây đỏ, khí tức cũng gấp gáp, không biết làm gì hơn là trừng mắt Kỷ Tây Vũ, thoạt nhìn muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì, nhìn vào có vài phần chật vật luống cuống.

Kỷ Tây Vũ cũng không thềm để ý, nhún vai: "Ta chỉ kéo người lên thôi mà." Dừng một chút, tầm nhìn lại đảo một vòng gương mặt đỏ bừng của Diệp Kết Mạn, "Bất quá chạm vào ngực chút thôi, người không cần phải xấu hổ như thế chứ? Đỏ mặt cái gì?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trên mặt thật nóng, mặt càng thêm đỏ, một đường đốt tới cổ. Lúc này nàng cũng không cảm thấy hàn khí trên người đối phương, trái lại có cảm giác nóng bỏng trên người lan tràn ra. Cảm giác tê dại trước đó còn có chút lưu lại, mang đến thẹn thùng khó có thể miêu tả, hơn nữa đối phương lại vô vị trêu chọc mình, càng làm cho nàng xấu hổ. Diệp Kết Mạn siết chặt lòng bàn tay, nỗ lực bình phục lại xao động trong thân thể. Nàng xưa nay bình thản, vốn không phải là người tính tình sôi nổi kịch liệt, tình trạng như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải, trăm ngàn lần không ngờ lại bị ma nữ kia chiếm tiện nghi. Nghĩ như vậy, trong ngực như có luồng khí bị chặn lại, muốn thở ra cũng khó khăn.

Ma nữ trước mặt lại không chút giác ngộ, nhìn trừng trừng Diệp Kết Mạn, nhìn một hồi lại cúi đầu liếc liếc ngực Diệp Kết Mạn, nhíu mày: "Người không định sửa sang lại vạt áo sao?"

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy vạt áo trước ngực bị kéo kéo, khó chịu khác thường. Nàng đơn giản cũng không nhìn Kỷ Tây Vũ nữa, cúi đầu chỉnh lý vạt áo có chút xốc xếch, căn môi dưới không nói gì.

Như vậy sau một lúc lâu, bên tai lập tức vang lên một loạt tiếng bước chân, An nhi mang theo thanh âm mừng rỡ: "Thật tốt quá Thiếu phu nhân! Có thuốc rồi!"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên, nhìn thấy An nhi vẻ mặt hưng phấn

mà đi tới giường, giơ tay lắc lắc bình sứ màu trắng, cười nói: "Nhìn nè phu nhân. Đây là thuốc chữa thương tốt nhất đó!".

Diệp Kết Mạn ổn định tâm tình, mắt lộ ra tia nghi hoặc: "Thuốc là từ đâu tới?".

An nhi ngồi xổm người xuống, tay mở ra nút lọ, miệng thì giải thích: "Mới vừa rồi Tam thiếu gia phái người đưa tới."

"Tam thiếu gia?" Diệp Kết Mạn hồi tưởng lại, trong đầu hiện ra khuôn mặt ôn hòa, lập tức kinh ngạc nói: "Bùi Nghiêu Viễn sao?".

"Vâng.". An nhi gạt đầu, ngồi xổm người xuống, ngón tay lấy ít thuốc mỡ, động tác êm ái xoa đầu gối Diệp Kết Mạn, nói liên miên căn nhắc: "Thiếu phu nhân vừa tới khả năng không biết, Tam thiếu gia là người dễ nói chuyện nhất, mọi người đều rất thích hẳn. Nhất định là biết thiếu phu nhân bị thương, Tam thiếu gia liền cho hạ nhân mang thuốc qua."

Quả nhiên là thuốc tốt, lành lạnh, có chút thoải mái, làm giảm hẳn đau đớn trên đầu gối. Nghĩ đến lúc này hẳn ở trong đại đường giải vây giúp mình, ánh mắt Diệp Kết Mạn có chút nhu hòa, thấp giọng đáp: "Thoạt nhìn có lẽ là người tốt."

"Hừ.". Một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Diệp Kết Mạn. Nàng quay đầu đi thì nhìn thấy Kỷ Tây Vũ tựa ở bên giường, vẻ mặt khinh thường, đối phương nhìn Diệp Kết Mạn lạnh lùng nói: "Dòng dõi thương gia, cho dù là người tốt thì cũng là kẻ tính toán, không có chuyện làm ăn lỗ vốn. Cũng không phải con nhà thư hương, đáng giá làm người tốt sao?".

*Thư hương: dòng dõi Nho học. Chỉ người có học.

An nhi một bên, không biết tình huống ra sao, tiếp tục nói: "Đúng vậy, tất cả mọi người đều nói như vậy. Đáng tiếc...". Tới phân nửa, lời của nàng đột nhiên dừng lại.

"Đáng tiếc cái gì?".

An nhi ngẩng đầu, tận lực giảm thấp thanh âm nói: "Những lời này, vốn

không nên phát ra từ miệng của nô tỳ. Thế nhưng cũng phải nghĩ đến chuyện Thiếu phu nhân phải gặp, có chuẩn bị tâm lý cũng tốt. Phu nhân của Tam thiếu gia, tính tình không tốt lắm."

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng quát lớn bỗng nhiên vang lên trong gian phòng: "An nhi!".

An nhi đang giúp Diệp Kết Mạn thoa thuốc lập tức run lên, nàng quay đầu, thì gặp được Thư nhi vừa đi vào cửa, trên mặt nàng lập tức đổi lại bộ dáng tươi cười, ngượng ngùng nói: "Ha ha, Thư tỷ tỷ, tỷ đã trở về...".

Thư nhi giận dữ liếc An nhi: "Người thật lắm miệng.". Dừng một chút, sau đó nhìn lọ thuốc trong tay đối phương, hỏi, "Của Tam thiếu gia đưa tới?".

"Đúng vậy."

Thư nhi cầm lọ thuốc mở trên tay tùy ý đặt lên bàn, tiếp nhận lọ thuốc của An nhi, sau đó giúp Diệp Kết Mạn cẩn thận tỉ mỉ bôi lên gối, miệng thì nói: "Thiếu phu nhân, những lời này người chớ để trong lòng, An nhi luôn thích dọa người ta. Nhị Thiếu phu nhân xuất thân danh môn, tính tình khó tránh khỏi có chút cao ngạo, nhưng mà không đến mức vô duyên vô cố tìm người khác gây phiền phức. Hôm nay Thiếu phu nhân là phu nhân của Tứ thiếu gia, với Tam thiếu phu nhân cũng không có xung đột lợi ích gì, không có chuyện gì đâu."

"Được, ta biết rồi.". Diệp Kết Mạn không ngại mỉm cười đáp lại.

"Nhìn vào Thiếu phu nhân là người ôn hòa, Thư nhi cũng không có gì không yên lòng. Đối với Phu nhân bên kia, sống một đoạn thời gian nữa, có lẽ thái độ sẽ hòa hoãn hơn một chút. Dù sao chuyện của Tứ thiếu gia, đối với phu nhân mà nói là một đả kích. Tính tình của Phu nhân bề ngoài cứng rắn, nàng cũng không nói gì, thế nhưng chỉ sợ trong lòng cũng vô cùng thương tâm."

Đang lúc nói chuyện, thuốc mỡ đã thoa xong. Thư nhi đứng lên, nhìn Diệp Kết Mạn có vẻ đang suy tư, cười cười: "Thiếu phu nhân cũng đói bụng rồi, ta đi phòng bếp nấu cho người chút điểm tâm."

Diệp Kết Mạn gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, mở miệng nói: "Được rồi, ta cần

một ít giấy bút, còn nữa, có thể giúp ta mang đến một quyển gia quy của Bùi gia hay không?"

Nghe vậy, Thư nhi hơi sững sờ, bất quá rất nhanh thì hiểu ra, chuyển hướng sang nhìn An nhi nói: "An nhi, người đi tới chỗ chú Ông quản gia lấy thứ Thiếu phu nhân cần mang đến đây đi."

"Được rồi, không thành vấn đề."

"Thiếu phu nhân chờ chút, ta và An nhi rất nhanh sẽ trở lại.". Nói xong, hai người cùng đi ra ngoài. Lập tức có giọng quở trách nho nhỏ truyền đến.

"Lần sau nếu như muốn học người khác nói chuyện huyền thuyên, cẩn thận đầu lưỡi của người bị cắt đứt."

"Thư tỷ tỷ ta không dám nữa...".

"Tốt nhất là như vậy. Tai vách mạch rừng, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa a."

"Dạ."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 10. Không đáng yêu

Chương 10: Không đáng yêu

Nhìn cánh cửa bị khép lại, thân ảnh của hai người kia cũng biến mất, Diệp Kết Mạn lập tức hít sâu một hơi, nàng quay đầu nhìn thẳng Kỷ Tây Vũ, gằn từng chữ: "Rốt cuộc người muốn như thế nào?"

"Chẳng có gì đặc sắc.". Bộ dạng Kỷ Tây Vũ lười biếng dựa vào đầu giường, thần sắc ung dung.

Diệp Kết Mạn nhíu nhíu mày: "Người như du đãng ở nhân gian. Nếu cuộc đời đã kết thúc thì nên dứt bỏ hết thù hận, bắt đầu cuộc sống mới. Nếu người tìm được kẻ thù, giết hẳn rồi thì thế nào? Chỉ càng tăng thêm nghiệp chướng mà thôi."

"Nghiệp chướng?". Giống như Kỷ Tây Vũ nghe được chuyện gì đó thật buồn cười, nhin không được bật cười, nhưng mà nụ cười kia lại lạnh lẽo, không chút ấm áp. Một lát sau, nàng thu hồi khóe môi trước tầm mắt nghiêm túc của Diệp Kết Mạn, hừ nhẹ một tiếng, con người u hồng chứa huyết sắc càng sâu, "Người chết là hết, người nghĩ ta còn quan tâm gây thêm nghiệp chướng sao? Kỷ Tây Vũ ta, luôn luôn là người không phạm ta ta, ta không phạm người. Cô nương ngốc ngếch thiện lương như người thì biết cái gì, người nghĩ ai cũng đơn giản như mình sao. Huống hồ người cũng không phải ta, cái gì cũng không biết, cũng đừng tùy tiện tiện ngồi đó nói huyền thuyên."

Ánh mắt Diệp Kết Mạn rung động, trầm mặc chốc lát, sau đó thở dài nói: "Ta biết, người khẳng định nghĩ ta không có quyền nói những lời này. Thế nhưng qua cầu nại hà, uống canh Mạnh bà, chuyện cũ cũng sẽ quên mất. Chấp nhất thì người chịu khổ cũng chính là người a."

Tiếng nói vừa dứt, trước mặt lập tức có khí lạnh xông tới. Ngược Diệp Kết

Mạn trầm xuống, khi phản ứng kịp thì chỉ cảm thấy cảm đau xót, lập tức bị lực ép buộc phải ngẩng lên, đối diện với đôi đồng tử đỏ hồng. Mặt Kỳ Tây Vũ dán sát vào nàng, toàn thân Diệp Kết Mạn lại bắt đầu nổi lên từng đợt đau đớn. Chỉ thấy trong mắt đối phương hiện lên một chút tức giận, thanh âm lạnh lùng nói: "Khổ? Ta cam tâm tình nguyện, không được sao? Giảng tứ đại giai không cái gì, người nghĩ mình là ni cô sao."

Diệp Kết Mạn cau mày thật chặt, giơ tay lên đẩy cánh tay của Kỳ Tây Vũ đang kiềm chế cảm nàng. Ánh mắt Kỳ Tây Vũ dạo một vòng trên mặt Diệp Kết Mạn, hồng quang trong mắt thoáng phai nhạt, lập tức bĩu môi, buông lỏng tay ra, thấp giọng nói: "Người thật là không đáng yêu."

Nghe được lời của đối phương, hai mắt kinh ngạc của Diệp Kết Mạn mở to, môi khê động, câu nói kia lập tức muốn thốt ra: "Không đáng yêu? Người mới là không đáng yêu! Tính tình tệ như vậy!". Đương nhiên, những lời này chỉ dạo qua một vòng trong cổ họng, sau đó bị Diệp Kết Mạn miễn cưỡng ép xuống, đương nhiên không có nói ra. Nàng chỉ là quay đầu đi, mang theo vài phần hờn dỗi, không muốn tiếp tục để ý tới ma nữ kia nữa.

Chỉ chốc lát sau, một tiếng cười khê lại vang lên bên tai.

"Thế nào? Giận hả? Bộ dạng y như vợ bé."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn vội ngẩng đầu, dè nặng tức giận trong ngực, trừng mắt Kỳ Tây Vũ, một khắc trước đối phương mang theo hận thù đáng sợ, trong nháy lại mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền, trong ánh mắt nàng không khỏi lộ ra cảm giác kỳ lạ. Người này... Không, ma nữ này rốt cuộc có tâm tư gì, tâm tình hay thay đổi như vậy, cũng không biết trước đây người của Kỳ phủ sao có thể chịu đựng được tiểu thư như vậy? Lời đồn đãi rõ ràng là hoàn toàn khác biệt, Kỳ tiểu thư được đông đảo công tử theo đuổi, vì sao khi nhìn thấy lại là bộ dạng không chịu nói lý lẽ như vậy được? Quả nhiên lời đồn đãi đều không thể tin! Không thôi là do bị người khác hại chết, dẫn đến tính tình thay đổi? Ý này cũng có thể đúng lắm... Dù sao thì mình cũng không biết sau khi chết sẽ thay đổi thành cái gì.

"Thiếu phu nhân.". Diệp Kết Mạn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì bị thanh âm của An nhi làm cho giật mình. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng An nhi đã xuất hiện trong tầm mắt, đối phương cầm trong tay một

quyển sách màu xanh và một xấp giấy trắng, phía sau đi theo hai nha hoàn cầm bút mực. An nhi xoay người nhìn hai người kia nói cảm ơn, chỉ chỉ trên bàn, rồi nói: "Đế đồ trên bàn là được rồi, cảm tạ hai vị tỷ tỷ."

Chờ tất cả đầy đủ hết, An nhi mới đi tới trước người Diệp Kết Mạn, lộ ra nụ cười khả ái: "Thiếu phu nhân, đồ đều được mang tới."

"Ừm.". Diệp Kết Mạn ước gì mình được rời giường ngay lập tức, rời xa ma nữ Kỳ Tây Vũ kia, nghe vậy như là thấy được cứu tinh, tay nàng vịn mép giường muốn đứng lên.

Chân chưa nhấc, thân thể Diệp Kết Mạn liền rung động. Mặc dù đầu gối đã được thoa thuốc, nhưng vẫn rất khó chịu. May mà An nhi rất nhanh tiến lên đỡ lấy Diệp Kết Mạn: "Thiếu phu nhân, nô tỳ dìu người đứng lên."

"Phiền toái người."

Chờ cho Diệp Kết Mạn ngồi xuống cạnh bàn, An nhi nghe lời mài mực, cúi đầu trông thấy Diệp Kết Mạn mở ra quyển gia quy của Bùi gia, nàng hiếu kỳ nói: "Phu nhân muốn người sao chép gia quy sao?"

"Phải.". Diệp Kết Mạn gật đầu, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

"Vì sao?". An nhi nghiêng đầu, "Để quen thuộc nội quy của Bùi gia phải không?"

Diệp Kết Mạn chỉ hơi trầm ngâm, cũng không có nói rõ chuyện mình bị Bùi phu nhân phạt, sợ An nhi vì thế lo lắng, nàng chỉ gật đầu. Chờ giây lát, khi thấy nghiên mực dần dần có nước, Diệp Kết Mạn sợ mình sẽ phải mất nhiều thời gian để sao chép cho nên tùy ý tìm lý do, để An nhi lui xuống.

Cho đến nhìn thấy cánh cửa bị đóng lại, Diệp Kết Mạn mới cầm bút, thủ thế thuần thục chấm mực, mắt nhìn thẳng tay của mình, ở trong lòng thở dài.

Bởi vì lúc sáng phải dâng trà trong thời gian dài, lúc này cánh tay có chút bất lực, nâng lên liền thấy được cả cánh tay đều run run. Bất quá nghĩ đến nhiệm vụ nặng nề, Diệp Kết Mạn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cúi đầu, bắt đầu sao chép.

Nhưng mà chưa chấp bút được bao lâu, giọng nói mang theo đùa cợt lại từ trên giường truyền đến: "Bị Bùi phu nhân phạt?".

Diệp Kết Mạn cũng không ngẩng đầu lên, thẳng thắn không để mắt nhìn đến, nghiêm chỉnh tiếp tục viết.

"Nhìn tay người cầm bút rất không ổn, nghĩ đến chắc là do thời gian kính trà quá dài, mất hết lực.". Thanh âm của đối phương chắc chắn, tựa hồ việc này hoàn toàn ở trong dự liệu của nàng. Thấy động tác Diệp Kết Mạn hơi dừng dừng, sau đó lại bắt đầu trầm mặc viết tiếp, Kỷ Tây Vũ giương mi, đột nhiên nói, "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Vừa rồi nha đầu kia cũng nói, bây giờ ở trong mắt của Bùi phu nhân người chính là hung thủ khắc chết con trai của bà ta. Cuộc sống về sau cũng không tốt đẹp gì đâu. Còn nữa, người đừng tưởng rằng người chỉ là một cái đinh trong mắt của Bùi phu nhân, bà ta hận người gấp trăm lần. À, sai, là gấp một vạn lần kia."

"Người có ý gì?". Lúc này, Diệp Kết Mạn rốt cục ngừng bút, cau mày quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ.

"Có phải người cho rằng, mình không chọc phải mọi người thì người có thể an ổn sống qua ngày?". Kỷ Tây Vũ lắc đầu, mắt mang theo thâm ý, "Phải biết rằng người tồn tại ở Bùi phủ, đối với vài người mà nói, người chính là cái gai trong mắt họ. Không đem người nhổ đi, đối phương sẽ đứng ngồi không yên."

Ánh mắt Diệp Kết Mạn đảo một vòng trên người Kỷ Tây Vũ, tựa hồ cũng phát hiện đối phương không phải đang nói đùa, đáy lòng tràn đầy nghi hoặc, nàng hỏi: "Người rốt cuộc biết được chuyện gì?".

"Nhiều hơn những gì người biết là được. Người đừng cho rằng tình cảnh của mình bây giờ là yên ổn, có vài người đã định trước sẽ không tha cho người. Đương nhiên, ta sẽ không lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn.". Mi mắt Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng lay động, gằn từng chữ, "Ta sẽ chờ đến khi người cầu ta giúp đỡ."

Diệp Kết Mạn nghe vậy, trầm mặc nhìn Kỷ Tây Vũ liếc mắt, sau đó một lần nữa cúi đầu, tiếp tục sao chép gia quy.

Lời nói vừa dứt, Kỳ Tây Vũ ngược lại cũng không lên tiếng nữa, trong phòng lâm vào an tĩnh, chỉ có tiếng sao chép rất nhỏ của Diệp Kết Mạn phiêu tán ở trong không khí.

Thời gian trôi đi, lặng yên mà thong thả, mặt trời bên ngoài lên cao, trong phòng cũng sáng lên. Trong lúc Thư nhi mang đồ ăn tới, nhìn động tác trên tay không ngừng của Diệp Kết Mạn, nàng chỉ có thể thở dài, khuyên nhủ: "Thừa dịp còn nóng Thiếu phu nhân ăn ngay đi", sau đó liền không quấy rầy đi ra ngoài. Diệp Kết Mạn tùy ý ăn vài ngụm lấp dạ dày, sau đó lại vùi đầu vào công cuộc sao chép.

Cũng không biết như vậy qua bao lâu, Diệp Kết Mạn cảm giác tay của nàng sắp nhắc không lên, thỉnh thoảng có vài nét mực bị lem ra. Nàng cố gắng tập trung tinh thần khống chế, mới không cho chữ viết trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo. Đến thời gian dùng bữa trưa, nàng khó khăn cầm lấy chiếc đũa, tay run lên, đôi đũa liền rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Diệp Kết Mạn có thể cảm giác được tầm mắt Kỳ Tây Vũ rơi vào trên người mình, mắt lạnh lùng nhìn nàng khó khăn đỡ ghế ngồi xồm người xuống. Chỉ là khom lưng nhặt đôi đũa nhưng trán Diệp Kết Mạn đã toát ra mồ hôi lạnh. Một lúc liền rơi vào lúng túng, đơn giản cũng không muốn ăn gì, tiếp tục cầm bút bắt đầu sao chép gia quy.

Viết chưa được mấy chữ thì bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân. Diệp Kết Mạn biết là Kỳ Tây Vũ tới gần, nhất định không có chuyện gì tốt. Quả nhiên, đối phương đã tới đứng bên cạnh bàn, giọng điệu chế nhạo nói: "Tại sao không ăn?".

Diệp Kết Mạn biết đối phương đang biết rõ còn cố hỏi, nàng đương nhiên không thèm trả lời.

Bên tai vang lên tiếng chén đũa va chạm, chỉ chốc lát, thanh âm của Kỳ Tây Vũ lại phát ra: "Ăn không nổi sao... Cần ta đút ngươi không?".

"Không cần phiền ngươi.". Diệp Kết Mạn cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

"Oh? Thật không? Không ăn cơm, sẽ không có khí lực a.". Lời tuy nói là như vậy nhưng Kỳ Tây Vũ đã ngồi xuống ghế bên cạnh, tay rót nước trà.

Diệp Kết Mạn hơi giương mắt, nhìn ngón tay thon dài của nàng, đột nhiên nói: "Người còn cần uống nước sao?".

"Ngược lại cũng không cần.". Kỳ Tây Vũ cúi đầu nhấp một miếng, "Bất quá ta thích. Huống chi Bích Loa Xuân của Bùi gia cũng không tệ lắm.". Dứt lời, Kỳ Tây Vũ không có dấu hiệu nào rút tay về, bàn tay cầm chén trà trong suốt, đưa tới trước môi Diệp Kết Mạn, khoe môi hơi giương lên nói: "Ném thử xem?".

Diệp Kết Mạn ngửa đầu ra sau, khước từ nói: "Không cần, cảm ơn."

"Người chép lâu như vậy, chắc cũng khát rồi.". Kỳ Tây Vũ không có thả tay xuống, trái lại hơi cúi người, chén trà lại hướng về trước, "Chén trà này người phải uống hết, chớ nên lãng phí hảo ý của ta."

Diệp Kết Mạn không vui mím môi, lặp lại: "Ta nói không cần...".

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trên môi mát lạnh, chén trà trong tay đối phương cũng đã nghiêng xuống, nước trà chảy vào trong miệng nàng. Thấy thế, Diệp Kết Mạn chỉ phải bất đắc dĩ bị ép mở miệng, uống xuống chất lỏng ấm áp.

Nước chè xanh vào cổ họng tản ra vị ngọt, hương thơm ngào ngạt, dạo quanh đầu lưỡi một lúc lâu. Mặc dù Diệp Kết Mạn không hiểu về trà lắm, nhưng cũng biết nếu Kỳ Tây Vũ khen trà của Bùi gia thì đây chính là trà ngon hiếm thấy. Huống chi cũng đúng là nàng đang khát, uống một hớp xuống cổ họng, nhất thời thư giãn không ít. Nhưng mà Diệp Kết Mạn thực sự không muốn bị Kỳ Tây Vũ trêu đùa như vậy. Đối phương cường thế, không chút nào lay chuyển được, quả thật là ma quỷ khó đối phó, làm người ta hết sức đau đầu.

Kỳ Tây Vũ cũng không để ý tới Diệp Kết Mạn đang suy nghĩ gì, hài lòng thu tay về, cầm chén trà thả lại trên bàn, tùy ý lấy bản gia quy đã được nàng sao lại, lật nhìn vài trang, bình luận: "Chữ viết người tốt như vậy, có chút bất ngờ nha. Nữ nhi nhà bình thường, khó có người nào đọc sách viết chữ."

"Trùng hợp cha ta là thầy giáo mà thôi, học qua chút ít.". Diệp Kết Mạn tiếp tục cúi đầu viết chữ, miệng nhẹ giọng đáp.

"Thật không?". Kỳ Tây Vũ tiện tay gõ bàn một cái, "Nói vậy cha mẹ người vẫn không biết chuyện người bị gả cho một người chết?".

Nghe vậy, tay Diệp Kết Mạn đột nhiên run lên, trang giấy trắng noãn nhất thời bị lem chút mực. Bút ngã sang một bên.

Kỳ Tây Vũ liếc mắt tờ giấy được chép hơn phân nửa, bình tĩnh cười cười: "Cái này uống công rồi."

Diệp Kết Mạn im lặng không lên tiếng cầm tờ giấy trắng vò thành một cục, một lần nữa kéo ra tờ khác, bắt đầu viết.

"Người sợ cha mẹ mình đau lòng sao.". Ánh mắt Kỳ Tây Vũ sâu thẳm, tiếp tục nói: "Thật là một đứa con gái ngoan, thanh xuân phơi phới, dung mạo cũng coi như đoan trang xinh đẹp, vốn nên được gả cho một gia đình đàng hoàng. Không ngờ tới lại chịu tai ương, làm góa phụ cả đời cho một người chết. Không chỉ vậy mà còn bị Bùi gia khi dễ. Chậc chậc. Quá thâm? Cha mẹ nào mà chịu cho được?".

Lời của đối phương từng chút từng chút bay vào trong tai, môi Diệp Kết Mạn cắn càng chặt hơn, trên mặt hiện lên thần sắc nhẫn nại.

Kỳ Tây Vũ thấy thế, ý cười trên mặt càng đậm. Nàng cũng không vội mà nói nhiều, dừng lại đúng lúc, sợ sẽ thực sự chọc giận nữ tử ôn nhu trước mặt. Nàng là thương nhân, mấy chuyện đánh trúng điểm yếu đã sớm thành thạo giống như chuyện ăn cơm uống nước. Dù sao thì cũng là một con thú nhỏ, nếu như tức giận, sợ là sẽ lộ ra nhanh vuốt sắc bén liều mạng tấn công ngược lại nàng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 11 - Ma nữ xảo quyệt

Chương 11: Ma nữ xảo quyệt

Ngày dần dần chìm về phía tây, hoàng hôn nhuộm phía chân trời một mảnh ửng đỏ, cũng kéo ra từng mảnh sáng mờ ảo. Thời gian bất tri bất giác liền hết một ngày. Diệp Kết Mạn đáng thương, phải vượt qua thời gian sao chép dài dằng dặc.

"Thiếu phu nhân, nghỉ ngơi một chút thôi."

Theo giọng nói vang lên, Thư nhi bưng đĩa bánh ngọt đi vào cửa. Chỉ thấy nàng đi tới bên cạnh bàn, đặt khay lên, cúi đầu trông thấy trên bàn bày một xấp giấy, chữ viết xinh đẹp rậm rạp, đáy mắt toát ra vài phần thông cảm, "Ăn trước chút bánh ngọt, mới có sức lực tiếp tục."

Vốn Diệp Kết Mạn không có dùng qua bữa trưa, dạ dày thật sự cũng có chút đói. Nàng để bút xuống, đưa tay xoa xoa cổ, chỉ cảm thấy cả người cứng ngắt tê dại, nhẹ nhàng khẽ động cũng có thể nghe được tiếng khớp xương phát ra răng rắc. Tay vừa chạm được da thịt, đã có bàn tay nhanh hơn giữ lấy bả vai nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Nhất thời, cảm giác dễ chịu lan khắp toàn thân, Diệp Kết Mạn không khỏi có loại cảm giác như vừa sống lại.

"Đau ở đây sao?". Sau lưng, Thư nhi ôn nhu nói: "Khổ cực cho Thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn lần đầu tiên hưởng thụ người khác phục vụ, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn Thư nhi nói lời cảm tạ: "Cảm ơn."

Thư nhi cười lắc đầu, nhìn trên bàn, hỏi: "Thiếu phu nhân chép được bao

nhiều rồi?".

Diệp Kết Mạn vươn tay đờ mảy trang giấy trên bàn, trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Khoảng chừng còn lại phân nửa thôi."

"Còn đến một nửa sao?". Thư nhi đứng sau lưng nhú nhú mày, trên mặt có vẻ buồn rầu, "Phu nhân muốn khi nào thì phải hoàn thành?".

"Trước buổi sáng ngày mai.". Diệp Kết Mạn thở dài, thầm nghĩ sợ là buổi tối nay mình phải thức trắng. Chỉ là thời gian dài trôi qua, tay của nàng đã có cảm giác run rẩy, tốc độ viết chữ cũng càng ngày càng chậm, số còn lại cũng không biết phải tới lúc nào mới xong.

Thư nhi hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, nghĩ một hồi rồi nói: "Không được, thời gian quá gấp. Cho dù Thiếu phu nhân chép xong thì tay cũng không còn cảm giác gì, chắc chắn sẽ khó chịu rất lâu. Không bằng... Ta đi sai người tới chỗ Phu nhân xin cho người?".

Diệp Kết Mạn nhớ tới cảnh lúc gặp Bùi phu nhân, bà ta rất không thích nàng, Diệp Kết Mạn sợ liên lụy Thư nhi, vội vã lắc đầu khước từ nói: "Không cần, ta có thể. Nếu có chút chuyện nhỏ thế này mà làm cũng không xong, sợ là sẽ khó tránh khỏi bị người khác coi thường."

Thư nhi nghe vậy trầm mặc im lặng. Nàng biết Diệp Kết Mạn lo lắng cẩn thận, đúng là có đạo lý. Kính trà là lúc, mặc dù nàng với An nhi chờ ở ngoài cửa, nhưng cũng biết trong phòng đều là người do Phu nhân gọi vào. Những hành động ra oai phủ đầu, cũng đều là cố ý làm cho người khác nhìn vào, nhằm nâng cao uy nghiêm của cả gia tộc. Nếu như ngay từ đầu Diệp Kết Mạn cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, sợ là những ngày tháng sau này ở Bùi phủ sẽ không sống yên được, lại càng thêm đắc tội Phu nhân. Bùi phủ là gia đình to lớn, hạ nhân cũng đều nhìn sắc mặt chủ mà hành sự. Phu nhân có thái độ gì, hạ nhân cũng sẽ có thái độ đó. Diệp Kết Mạn khó tránh khỏi phải bị người khác chèn ép.

"Được rồi.". Dường như Diệp Kết Mạn nhìn thấu được lo lắng của Thư nhi, nàng trấn an vỗ vỗ tay đối phương, ôn nhu nói: "Ta không sao, người xuống phía dưới lo chuyện của mình là tốt rồi."

"Không sao, ta sẽ hầu hạ Thiếu phu nhân.". Lực trên tay Thư nhi liên tục, giúp Diệp Kết Mạn xoa bả vai, miệng nói: "Dù sao thì hiện tại lão gia và phu nhân cũng đang chiêu đãi khách quý, không có tiểu nha hoàn như ta ở đó cũng chẳng sao."

"Khách quý?".

"Vâng.". Thư nhi lơ đãng nói: "Kỷ gia xảy ra chút chuyện, họ phái người tới đây..."

"Phanh.".

Chén trà trên bàn không chút dấu hiệu nào lại đột nhiên rơi xuống đất, nước trà văng khắp nơi, khí lạnh phất qua gò má hai người, nhiệt độ trong phòng nhất thời giảm xuống một chút. Bất thành linh Thư nhi cả kinh dừng lại, kính ngạc quét về phía mảnh nhỏ vỡ tan trên mặt đất, gương mặt mờ mịt nhìn phía cửa, kỳ lạ thật, bây giờ cũng không có gió, chén trà này thế nào vô duyên vô cớ lại rơi vỡ nát.

Diệp Kết Mạn ngồi đó nghe tới Kỷ gia trong nháy mắt liền theo bản năng quay đầu đi, tầm nhìn rơi vào khoảng không Thư nhi không thấy được. Đối diện chỗ ngồi, Kỷ Tây Vũ trầm mặt, tay để ở trên bàn cũng siết chặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thư nhi, tựa hồ muốn xác nhận lời nàng mới nói vừa rồi. Sắc mặt của nàng vô cùng khó coi, một đôi con ngươi u hồng lại nhìn chằm chằm Diệp Kết Mạn, rợn người giống như là ma quỷ tới từ địa ngục.

"Thiếu phu nhân?". Thư nhi vẫn chưa phát hiện dị thường một lần nữa quay lại, lúc nhìn thấy gương mặt hoảng sợ của Thiếu phu nhân đang thất thần nhìn về trước, nhện không được kêu lên, "Làm sao vậy?".

"Không có gì.". Diệp Kết Mạn cũng không dám nói kỳ thực trong căn phòng này còn có một ma nữ. Loại sự tình này vốn là không có cách nào chứng minh, nói ra sợ là trái lại làm cho người khác nghĩ là mình bởi vì âm hôn mà bị hoảng sợ quá độ, đầu óc xảy ra vấn đề. Đến lúc đó hậu quả càng thảm hơn, hơn nữa Bùi phu nhân không thích nàng, không chừng sẽ đem nàng giam lỏng.

"Hỏi rõ.".

Bên này, tầm mắt Kỳ Tây Vũ rơi vào trên người Diệp Kết Mạn, mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, trong miệng chậm rãi nói.

Đáy mắt Diệp Kết Mạn có chút do dự, đối phương lại cường ngạnh mở miệng, "Yêu cầu này không quá đáng chứ? Ta cũng không bảo người làm chuyện thương thiên hại lý."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn hơi trù trù, đoán rằng ma nữ trước mắt dù sao cũng là người của Kỳ gia, lúc này nghe được tình huống của Kỳ gia, tâm tình sợ là rất khẩn trương, bởi vậy nàng liền nói với nha hoàn: "Thư nhi, người mới vừa nói tới Kỳ gia? Có phải là Kỳ gia ở thành Nam hay không?"

Thư nhi gật đầu, cười rộ lên: "Đương nhiên. Trong thành Tô Châu này, chỉ có Kỳ gia ở thành Nam mới có thể làm cho lão gia và phu nhân đích thân ra chiêu đãi."

"Thành Nam tới đây khá xa, trễ như vậy, bọn họ tới là vì chuyện gì?". Mặc dù trong lòng Diệp Kết Mạn biết được tám phần mười là vì chuyện của Kỳ Tây Vũ, nhưng vẫn là làm bộ không biết mà hỏi thăm.

Quả nhiên, Thư nhi trầm mặc một lát, sau đó thì nhẹ giọng đáp: "Kỳ thực chuyện này cũng không tính là bí mật gì, nói cho Thiếu phu nhân cũng không sao. Đêm qua, ngay lúc Thiếu phu nhân được kiệu hoa rước đến đây, quan phủ cũng phát hiện ra thi thể của thiên kim tiểu thư Kỳ gia dưới con sông cách Bùi phủ không xa. Đối với chuyện này Kỳ gia vô cùng kinh hãi. Không, không chỉ có Kỳ gia, toàn bộ người trong thành Tô Châu đều rất khiếp sợ."

"Thiên kim của Kỳ gia ...". Khóe mắt Diệp Kết Mạn cực nhanh liếc về phía Kỳ Tây Vũ, nhìn thấy vẻ mặt đối phương không chút thay đổi, vẫn lạnh lẽo, "Có phải vị thiên kim đó chính là Kỳ Tây Vũ mà mọi người vẫn thường đồn đãi?"

"Đúng là người đó.". Thư nhi gật đầu trả lời, "Nói vậy Thiếu phu nhân cũng có nghe thấy sao. Không ngờ mới năm trước Kỳ Tây Vũ vừa đính ước, chưa kịp tới ngày lành tháng tốt thành thân thì hôm nay lại xảy ra sự tình thế này. Aiz."

Diệp Kết Mạn nghe vậy ngực cũng cả kinh, trực tiếp kinh ngạc lên tiếng nói:

"Kỷ Tây Vũ đính ước rồi sao?". Dứt lời, nàng theo bản năng nhìn sang. Chỉ thấy bộ mặt lạnh của Kỷ Tây Vũ, cũng không có phủ nhận.

"Đúng vậy, Thiếu phu nhân không biết cũng là chuyện đương nhiên. Chuyện đó còn chưa truyền tới trên phố, nghe nói là một công tử phú quý trong kinh thành."

"Thì ra là thế...". Diệp Kết Mạn nhìn sắc mặt Kỷ Tây Vũ càng ngày càng kém, cũng không dám hỏi nhiều gì nữa, vòng vo đổi đề tài nói: "Vậy lần này Kỷ gia phái ai tới đây?".

"Là con trai trưởng của Kỷ gia, Kỷ Xuyên. Còn có tri phủ Chu đại nhân cùng đến."

"Tri phủ cũng đích thân tới sao...". Diệp Kết Mạn lẩm bẩm, trong lòng cũng không có gì bất ngờ. Kỷ gia không chỉ giao thiệp với người ở thành Tô Châu, thậm chí còn quan hệ với người ở kinh thành, mà chuyện này nói vậy cũng có vô số người tham gia, một khi xử lý không tốt, sẽ ảnh hưởng rất lớn.

"Đúng, bởi vì tình huống của Kỷ gia đặc biệt, vụ án này quan phủ rất coi trọng. Hơn nữa Tri phủ đại nhân thành Tô Châu cũng có chút giao tình với Kỷ gia, nên tự mình đứng ra điều tra. Bùi gia gần con sông xảy ra án mạng, đương nhiên không có khả năng khoan tay đứng nhìn. Đợi bọn hắn điều tra hoàn tất, liền mời người tới trong phủ."

Nghe Thư nhi nói xong, Diệp Kết Mạn bỗng nhiên có chút thương cảm cho Kỷ Tây Vũ. Ngậm thìa vàng chào đời, hưởng đủ vinh hoa phú quý, nhưng người đã chết cũng không thể sống lại, nữ tử hôm nay ngồi ở trước mặt mình, từ lâu đã biến thành vong hồn, tuy Kỷ gia được quan phủ coi trọng, cũng không có cách thay đổi kết cục này.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn khẽ thở dài, nói: "Đã tra ra đầu mối gì chưa?".

Thư nhi lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm. Bất quá nhắc tới cũng kỳ quái, Kỷ Tây Vũ sống ở thành Nam, không hiểu có chuyện gì mà mặc một thân nam trang chạy tới con sông gần thành Tây, không biết làm gì."

"Nam trang?". Diệp Kết Mạn lần đầu tiên nghe được người khác nói về

chuyện Kỳ Tây Vũ chết ngày đó, nhất thời trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Thư Nhi gật đầu: "Có người nói hình như là từ Kỳ phủ lén chạy ra ngoài, ngay cả nha hoàn cũng không mang theo. Tối hôm qua có người ở bờ sông phát hiện thi thể, có mấy người Bùi phủ chạy ra xem náo nhiệt, nghe nói trên người Kỳ tiểu thư còn có chút mùi rượu. Người trên phố cũng đang suy đoán, là bởi vì Kỳ Tây Vũ không thích vị hôn phu kia, trong lòng đau khổ vì tình."

"Đau khổ vì tình?"

Một tiếng cười lạnh vang lên, Diệp Kết Mạn thoáng nhìn về mặt Kỳ Tây Vũ khinh bỉ nghiêng đầu, mặt mày trong lúc đó rất xem thường, thoát nhìn đối với mấy lời đồn đãi suy đoán đều không coi ra gì. Nhớ tới lần trước thái độ của nàng đối với mình khi kể về những tin đồn đãi đều là trào phúng, nhất thời Diệp Kết Mạn không nghe vào tai những gì Thư nhi nói.

Đương nhiên là Thư nhi cũng không nhận ra. Nàng chỉ là nghi ngờ nhìn tâm mắt Thiếu phu nhân, thỉnh thoảng lại rơi vào khoảng không trước mặt, thần sắc hơi biến ảo, cảm thấy có chút không giải thích được. Bất quá nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục nói: "Bây giờ Thiếu phu nhân đã vào Bùi gia rồi, khó tránh khỏi phải tiếp xúc với một vài chuyện, biết nhiều hơn một ít cũng tốt. Nói đi cũng phải nói lại, cho dù là Kỳ gia hay là Hứa gia, thì ít nhiều cũng đều cùng có quan hệ qua lại với Bùi gia. Bất quá Thiếu phu nhân nghìn vạn lần phải nhớ kỹ, người của Kỳ gia đều rất xảo quyệt, nghìn vạn lần không được trêu chọc."

Nghe được Thư nhi nói, thần sắc trên mặt Diệp Kết Mạn cứng đờ, ngực không khỏi thầm nghĩ trong phòng này không những còn một kẻ xảo quyệt, mà kẻ đó còn là một ma nữ, thật khó tin. Vô luận nghĩ như thế nào, chuyện hoang đường này cũng không thoát khỏi có liên quan đến hôn sự khó hiểu kia. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn hướng Kỳ Tây Vũ liếc mắt, ý bảo mình hỏi xong. Nhìn thấy Kỳ Tây Vũ không nói gì, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu về phía Thư nhi cười cười, vỗ vỗ bàn tay đặt tại trên vai của mình nói: "Ta đã biết. Thời gian không còn sớm, ta phải tiếp tục sao chép sổ gia quy còn lại, người về làm việc của người đi."

Thư nhi nghe vậy liền nghe lời thu tay về: "Dạ, Thiếu phu nhân. Nếu có gì

phân phó cứ gọi nô tỳ."

Chờ cho Thư nhi rời khỏi, Diệp Kết Mạn mới quay đầu nhìn phía Kỳ Tây Vỹ, nàng trờ trờ một lát mới nói: "Người... rốt cuộc thì làm sao lại rơi xuống sông?".

Kỳ Tây Vỹ giương mí mắt, nhàn nhạt liếc Diệp Kết Mạn, đối phương từ chỗ ngồi đứng lên, cũng không trả lời câu hỏi của Diệp Kết Mạn mà chỉ nói: "Có một số việc, tốt nhất không cần biết nhiều."

Những gì Diệp Kết Mạn muốn nói bị ngăn lại, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu, đơn giản không để ý tới nữa, nàng tiếp tục chấp bút, chuẩn bị sao chép gia quy.

Chuyện của Kỳ Tây Vỹ, nàng cũng không suy nghĩ nhiều làm gì. Nếu như đối phương không đề cập tới, nàng cũng đại khái đoán được, nếu đối phương mặc nam trang lên ra phủ, tất nhiên là để bảo mật, không nói với nàng cũng hợp tình hợp lý. Bất quá...

Diệp Kết Mạn đột nhiên nghĩ đến cái gì, động tác trên tay dừng lại, có chút nghi ngờ ngoáy đầu lại, nhìn Kỳ Tây Vỹ đi tới cửa sổ đang khép kín nói: "Ta vẫn nghĩ ma chỉ xuất hiện vào ban đêm."

"Chuyện người không biết còn có rất nhiều.". Kỳ Tây Vỹ không quay đầu lại, chỉ là chấp tay sau lưng đứng thẳng, sau đó bỏ lại một câu: "Khi nào chưa xác định được người có thật lòng nguyện ý giúp ta hay không, người cũng đừng phí công hỏi cái này hỏi cái kia."

Thần sắc Diệp Kết Mạn nao nao, nàng mím môi, không có trả lời, một lát sau cúi đầu chậm rãi hạ bút xuống tờ giấy trắng, ngực lại có vài phần bùi ngùi nổi lên.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 12 - Gặp nạn

Chương 12: Gặp nạn

Diệp Kết Mạn ngồi sao chép liên tục, chép đến khi màn đêm buông xuống.

Nàng cũng không biết trải qua bao lâu, trong lúc đó chỉ có Thư nhi tiến vào thắp nến, sau lại thay đổi một lần nước trà đã nguội. Diệp Kết Mạn cũng không đoái hoài uống một hớp, cố hết sức động bút, mong muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ có ngòi bút ma sát lên trang giấy được vuốt phẳng phát ra tiếng xào xạc.

Lúc sao chép những phần cuối, cánh cửa đột nhiên bị gõ vang. Diệp Kết Mạn tưởng Thư nhi, động tác trên tay dừng một chút, cũng không quay đầu lại đáp: "Vào đi."

"Kêu kệt."

Cửa phòng bị đẩy ra, lập tức vang lên giọng ôn hòa của Thư nhi: "Thiếu phu nhân, có khách đến."

Diệp Kết Mạn nghe vậy nao nao, không rõ đã trễ thế này thế này mà khách nào còn tới đây. Vừa mới tới Bùi phủ, ngoại trừ hai nha hoàn Thư nhi và An nhi được an bài cho mình ra, những người khác hoàn toàn xa lạ, giống như không quen biết. Bùi phu nhân thái độ quá rõ, nàng ở trong Bùi gia cũng không được bà ta hài lòng gì cho mấy. Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ rơi vào cửa.

Chỉ thấy đứng ở cửa là một nữ tử tuổi còn trẻ, trên người khoác áo choàng mỏng manh, bên trong là kiện quần áo đỏ rực, làm cho khuôn mặt càng thêm

quyển rũ, thoát nhìn độ chừng hai mươi tám tuổi. Lúc này nữ tử nhìn thấy Diệp Kết Mạn quay đầu lại, hương nàng khẽ cười cười, lập tức nắm vạt áo đi vào cửa, trong miệng hô: "Chào Thiếu phu nhân."

"Xin chào.". Diệp Kết Mạn để cây bút trong tay xuống, lễ độ đứng lên gật đầu, sau đó có chút nghi ngờ nói: "Không biết cô nương là...?".

"Thiếu phu nhân, đây là nữ nhi của chú Ông quản gia.". Một bên, Thư nhi thấy thế liền vội vàng giới thiệu, nhưng mà tựa hồ cũng không biết ý đồ của đối phương đến đây, nàng quay đầu trừ trừ hỏi: "Ông tử tử, trẻ như thế còn đến chỗ Thiếu phu nhân, có việc gì sao?".

Ông Tư Thiển hơi gật đầu, ánh mắt đảo qua xấp giấy đặt trên bàn, lên tiếng nói: "Thiếu phu nhân còn đang sao chép gia quy sao? Như thế nào rồi?".

Diệp Kết Mạn biết được việc này cũng không là bí mật gì, bởi vậy gật đầu, ôn nhu đáp: "Mất công Ông cô nương lo lắng, chép một canh giờ nữa hẳn là có thể hoàn thành."

"Lúc ta dùng bữa tối thì nghe cha kể lại chuyện ban ngày, có chút không yên lòng. Thiếu phu nhân chép liên tục nhiều như vậy, chắc là đến khi hoàn thành sẽ rất khó chịu. Bởi vậy ta cố ý mang cái này tới.". Ông Tư Thiển giải thích vài câu, sau đó lập tức lấy từ trong lòng ra một bình sứ màu đỏ, hương về phía Diệp Kết Mạn đưa qua, "Đây là thuốc mỡ cường gân hoạt huyết, xóa sạch đau nhức nơi cổ tay, thoa vào thì ngày mai Thiếu phu nhân sẽ cảm thấy dễ chịu."

Diệp Kết Mạn thấy thế thật ra hơi có chút kinh ngạc, nàng ngượng ngùng nói: "Sao có thể làm phiền cô nương...".

"Thiếu phu nhân không cần khách khí. Tình cảnh của người chung quy thì chúng ta cũng hiểu chút ít, cũng thông cảm rất nhiều. Gia quy chép xong thì tốt, thuốc này cũng không phải là vật phẩm quý giá gì, Thiếu phu nhân cứ cầm đi.". Ông Tư Thiển đơn giản cầm lọ thuốc nhét vào trong tay đối phương. Diệp Kết Mạn ngược lại cũng không từ chối nữa, nói lời cảm tạ: "Thực sự là rất cảm ơn Ông cô nương, ngày khác lúc rảnh rỗi nhất định tới cửa nói lời cảm tạ."

Uông Tư Thiển cười lắc đầu, nói cáo từ: "Đồ đưa đến rồi, thời gian không còn sớm, ta cũng không quấy rầy Thiếu phu nhân tiếp tục sao chép gia quy, để tránh khỏi kéo dài thời gian. Lần tới trở lại tìm Thiếu phu nhân."

Chờ Thư nhi tiễn Uông Tư Thiển đi khỏi, Diệp Kết Mạn đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, quan sát bình sứ trong tay một lúc, lập tức đẩy ra nắp bình. Một mùi thơm ngào ngạt lập tức tự miệng bình tràn ra. Ngược Diệp Kết Mạn có chút ấm áp, thầm nghĩ trong Bùi phủ không phải ai cũng là kẻ bất lương rắp tâm hại người. Ban ngày lúc kính trà, tên Bùi Nghiêu Viễn kia cũng đứng ra nói giúp mình. Mà hai nha hoàn Thư nhi và An nhi cũng hết sức tốt bụng. Cho dù sau này có khó khăn, nhưng mà bây giờ thấy có người đối xử tốt với mình như vậy Diệp Kết Mạn cũng đỡ lo lắng hơn.

Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn khẽ mỉm cười một cái, nghiêng bình sứ một chút, nhất thời miệng bình chảy ra thuốc mỡ màu trắng, xoa tới cổ tay, da thịt liền có cảm giác mát lạnh, quả nhiên đau xót ban đầu giảm rất nhiều.

Khi Thư nhi trở về, Diệp Kết Mạn đã một lần nữa chấp bút bắt đầu viết. Nàng nhìn bình sứ cạnh Diệp Kết Mạn, ở sau lưng giật giật môi, đáy mắt có chút trù trù thoáng qua, sau đó cũng không nói gì.

Khi Diệp Kết Mạn nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Thư nhi đã quay trở lại đi tới bên cạnh mình, nàng ôn nhu nói: "Khuya lắm rồi, Thư nhi người đi ngủ trước đi. Ta còn phải chép chút nữa cho xong."

Thư nhi lắc đầu: "Không sao đâu, nô tỳ còn chưa buồn ngủ, ta đợi Thiếu phu nhân chép xong. Chắc là dì Châu còn chưa ngủ, đến lúc đó đi cùng Thiếu phu nhân tới chỗ Phu nhân một chuyến. Ngày mai Phu nhân thức dậy sớm, sợ là không kịp đưa qua."

Diệp Kết Mạn nghe ra ngữ khí kiên quyết của Thư nhi, ngược lại cũng không từ chối nữa.

May mà tốc độ sao chép nhanh hơn so với dự liệu của Diệp Kết Mạn rất nhiều, lúc hoàn thành cũng không quá muộn. Có lẽ là bởi vì thuốc mỡ làm giảm bớt đau đớn, bất quá chỉ qua một canh giờ, nàng đã có thể hoàn thành. Khi buông bút lông trong tay xuống, Diệp Kết Mạn rút cục thở phào một cái, nàng cảm thấy cả ngày ngồi đến sống lưng cũng cứng ngắt không gì sánh

được, phía giữa lưng càng đau hơn, cổ tay giống như là sắp sửa gãy mất.

"Thiếu phu nhân, uống một ngụm trà đi.". Thấy thế, Thư nhi đưa lên một ly trà, chờ Diệp Kết Mạn dùng tay trái tiếp nhận, nàng mới tiến lên hỗ trợ sửa sang lại một xấp giấy thật dầy trên bàn, tìm dây cột lại sau đó ôm vào trong lòng.

"Đi thôi.". Diệp Kết Mạn cất giọng, liền đỡ bàn đứng lên, lo lắng nếu tới trễ sẽ uổng phí công sao chép cả đêm. Lúc đứng dậy, nàng chỉ cảm thấy thân thể như là vừa đánh nhau với người khác, không có một chỗ nào không khó chịu. Dù vậy, Diệp Kết Mạn vẫn cắn răng, hướng Thư nhi ý bảo lập tức đi ra cửa.

Lúc này ngoài cửa sổ sắc trời đã tối hẳn, bất quá tối nay sao sáng ngời. Hơn nữa trong sân có treo đèn lồng, đi lại cũng không khó khăn. Một chân Diệp Kết Mạn vừa bước qua cửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngừng lại, quay đầu nhìn một vòng trong phòng.

Sau lưng, trong phòng không động tĩnh gì, cũng nghe không được một chút âm thanh nào. Tâm nhìn Diệp Kết Mạn thật nhanh đảo qua gian phòng, nàng thoáng nhìn khoảng trống một hồi lâu, đáy mắt nổi lên nghi hoặc nhàn nhạt. Nàng cố sao chép gia quy, trong lúc nhất thời không có chú ý Kỷ Tây Vũ đi đâu về đâu, lúc này mới phát hiện hình như không nhìn thấy ma nữ chướng mắt kia nữa. Nhưng mà Kỷ Tây Vũ không ở trong phòng thì đi đâu rồi? Nhớ tới chuyện ban ngày, trong đầu Diệp Kết Mạn bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm. Chẳng lẽ nàng...

"Thiếu phu nhân?"

Nghe được tiếng Thư Nhi gọi, Diệp Kết Mạn mới lấy lại tinh thần quay trở về, vội vã lên tiếng, lúc này mới một lần đi ra ngoài cửa.

Lúc này đã gần đến giờ Hợi, trên hành lang dài sâu thẳm của Bùi gia treo lên đèn lồng, tản ra ánh sáng mờ ảo. Người đi lại thưa thớt, thỉnh thoảng mới đụng tới mấy tên hạ nhân vội vã lướt qua. Bùi phủ rộng lớn lâm vào trong yên lặng. Trước người, Thư nhi cầm theo một cái đèn lồng màu đỏ, giúp Diệp Kết Mạn rọi đường đi, gia quy được sao chép thì bị nàng tiếp nhận ôm vào lòng. Có lẽ là tâm tình bị hoàn cảnh ảnh hưởng, Diệp Kết Mạn luôn cảm thấy xung quanh mang theo vài phần lạnh lẽo kỳ quái. Lúc này là buổi tối, khắp

nơi đều tản ra không khí cô quạnh, đặt mình trong đó, vẫn là cảm thấy không hợp.

*Giờ hơi: từ 9 giờ tới 11 giờ đêm.

Hai người lo lắng dì Châu đi ngủ sớm, cước bộ cũng tăng nhanh hơn. Nhưng mà ngại vì Diệp Kết Mạn ngồi một ngày, đi đứng khó khăn, đi không bao lâu liền thở hồng hộc. Thư nhi cẩn thận tỉ mỉ phát hiện, chậm lại cước bộ, nhẹ giọng ân cần nói: "Thiếu phu nhân ổn không?".

"Không sao, nhịn một chút thì tốt rồi. Nếu tiếp tục trì hoãn thời gian không tốt lắm.". Diệp Kết Mạn khẽ cắn môi, tiếp tục đi về phía trước.

"Thiếu phu nhân kiên trì một chút nữa, rất nhanh thì đến rồi.".

Hai người lại đi một quãng nữa, hành lang phía trước xây qua một hồ nước. Nơi này cách sân lớn khá xa, đường đi cũng u ám rất nhiều. Thư nhi dặn dò "Cẩn thận", sau đó hạ đèn lồng thấp xuống, nỗ lực giúp Diệp Kết Mạn thấy rõ ràng hơn.

Trán Diệp Kết Mạn thấm ướt mồ hôi, đáy mắt hiện lên thần sắc nhẫn nại. Nàng nắm thật chặt một xấp giấy trong lòng, khẽ cúi đầu nhìn đường. Đang lúc chuyên tâm, chợt nghe bên tai hạ xuống thanh âm nhỏ vun, Diệp Kết Mạn còn chưa kịp nghiêng đầu, phía sau gáy đột nhiên bị một lực mạnh đánh vào. Nàng đi đứng vốn yếu đuối, bị va chạm như thế, trong miệng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cả người nhất thời lảo đảo ngã về trước.

"Phù phù."

Đột nhiên có âm thanh rơi xuống nước, Thư nhi đi phía trước vội vã dừng lại, nàng xoay phắt người nhìn về phía hồ nước, liếc mắt thì nhìn thấy giấy trắng mực đen rơi khắp nơi trên mặt nước, đáy lòng nàng trầm xuống, một cái chớp mắt tiếp theo liền thấy được trong hồ bọt nước văng khắp nơi lộ ra bóng dáng Diệp Kết Mạn đang giãy dụa. Thấy thế, tay phải Thư nhi run lên, đèn lồng nhất thời rớt ở trên cỏ, phát ra tiếng thanh thúy.

"Thiếu phu nhân!".

Diệp Kết Mạn cảm thấy trước mắt tối sầm, nước trong hồ lạnh lẽo nhất thời xâm chiếm thân thể, vọt tới trước mũi, làm nàng sặc đến đau nhói cổ họng. Cảm giác vô lực siết chặt thân thể của nàng, tay nàng với vài cái, liền cảm thấy cổ tay quả thực sắp gãy mất, không còn chút lực nâng lên, chỉ có thể buông xuôi. Thân thể nặng nề như là một tảng đá, dần dần chìm vào trong nước. Mà ngực rất nhanh có cảm giác tắc nghẽn truyền đến, bên tai mơ hồ nghe được tiếng thét rất to, lại thoáng như cách hai thế giới hoàn toàn khác biệt, mơ hồ không rõ. Cả người đều không giống như là của mình, ngoại trừ áp lực, cái gì đều không - cảm giác được.

Trong nháy mắt ấy, đáy lòng Diệp Kết Mạn có thanh âm vang lên, không ngờ mình mới tới Bù phủ ngày thứ hai, nhanh như vậy lại phải chết.

Trạng thái mơ mơ hồ hồ như vậy cũng không biết giằng co bao lâu, nhanh như là qua mấy hơi thở, lại chậm như đã trải qua hàng thế kỷ. Cho đến khi Diệp Kết Mạn chợt thấy cổ tay cảm giác được một trận đau đớn, so với trước còn lạnh hơn mấy lần, lúc này nàng mới giật mình hoảng hốt, mắt vốn đã khép lại cũng rốt cục chậm rãi mở ra.

Nước ao trong suốt, nhuộm ra một mảnh bóng đen mông lung. Gương mặt tái nhợt phản xạ trong mắt Diệp Kết Mạn, trong bóng đêm hình như có sương mù nhàn nhạt, làm cho cặp đồng tử u hồng càng thêm quý mị, tròng mắt trắng dờ dàng lộ rõ, kinh người không gì sánh bằng. Ngay phía trước tầm mắt là vô số tóc đen như mực tản ra trong nước, không có giới hạn nổi lơ lửng xung quanh. Diệp Kết Mạn khó khăn giật giật môi, nhận ra nữ tử trước mắt, nhưng mà hoàn toàn nói không nên lời. Nàng không rõ Kỳ Tây Vũ tại sao lại xuất hiện ở trước mắt mình, cũng không hiểu đây rốt cuộc là ảo giác của mình hay là sự thật. Cảm giác ngực hít thở không thông truyền tới càng ngày càng mạnh, hơi thở chết chóc bao phủ vào đầu, Diệp Kết Mạn cảm giác như có cái gì đó từ trong thân thể mình bị rút đi. Mắt của nàng như là nhện không được, lại bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

Bên môi bỗng nhiên bị cảm giác mềm mại lãnh lẽo phủ lên, lạnh như là tuyết vào đông, lạnh đến nỗi Diệp Kết Mạn phải run rẩy. Từ trong thân thể ra bên ngoài mất đi cảm giác bị kiềm hãm. Sau một khắc, bóng tối hoàn toàn nhấn chìm lấy nàng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 13 - Miễn cưỡng tiếp nhận ân huệ

Chương 13 - Miễn cưỡng tiếp nhận ân huệ

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!".

"Mau! Mau tới cứu người!".

Trong ý thức, có tiếng la mớ hồ phiêu đảng, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy ngực bị ép tới khó chịu, khi chưa còn mê man là lúc bỗng nhiên trên trán bị ai đó không chút lưu tình vỗ vỗ, thần trí lập tức chấn động, nàng vội ngẩng đầu lên, nôn ra một ngụm nước, sau đó ho khan kịch liệt.

"Thật tốt quá Thiếu phu nhân! Rốt cục người cũng tỉnh!". Thanh âm mừng rỡ của Thư nhi vang lên. Diệp Kết Mạn khó khăn mở mắt ra, liền thấy Thư nhi ngồi quy bên cạnh, tay thì ấn vào bụng nàng, vẻ mặt như chưa hoàn hồn kịp. Nàng khó khăn dịch chuyển cổ, thoáng nhìn thấy đứng bên cạnh Thư nhi còn có hai người khác, thoát nhìn giống như là hạ nhân của Bùi phủ, trong đó có một kẻ cả người ướt đẫm, mang theo đôi giày đang nhỏ nước tí tách, nhìn thấy Diệp Kết Mạn tỉnh lại, hắc cười ngậy ngô lau gương mặt đầy nước, nói: "Tứ thiếu phu nhân, hù chúng ta muốn hoảng luôn. Khuya thế này rồi, xảy ra chuyện gì sẽ không tốt."

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Diệp Kết Mạn cũng đại khái đoán ra tên gia đình kia là người cứu chính mình, nàng giật giật môi, thanh âm khàn khàn nói: "Cảm ơn người... khụ khụ."

Tên gia đình nghe vậy vội vã xoa tay: "Tứ thiếu phu nhân nghìn vạn lần không cần khách khí, đây là chuyện chúng ta phải làm."

Một tên khác thoát nhìn giống như là kẻ đi cùng, nói tiếp: "Đúng vậy, việc cần làm nhất lúc này là trở về phòng thay y phục, bằng không sợ là sẽ nhiễm

phong hàn."

Thư nhi gật đầu, thân thủ diu Diệp Kết Mạn đứng lên, nhưng ngại quần áo trên người đối phương ướt sũng, tuy là ở trong đêm tối, nhưng đường cong của thiếu nữ cũng mơ hồ hiện ra dưới ánh trăng. Thấy thế, hai tên gia đình liền lui ra. Hôm nay Diệp Kết Mạn đã là Tứ Thiếu phu nhân ở Bùi phủ, hơn nữa thân phận đặc biệt, để tránh rắc rối, chuyện này không thể qua loa được. Trong lòng Thư Nhi cũng hiểu rõ, để tay Diệp Kết Mạn khoát lên trên bả vai mình, nhìn hai người gật đầu ra hiệu.

"A Trúc, quần áo người cũng ướt hết rồi, mau về thay đồ trước đi. Ta ở đây tiễn Tứ Thiếu phu nhân một đoạn đường rồi về sau." Một tên gia đình trong đó nói, hăn vỗ vỗ vai đối phương, sau đó cầm lấy đèn lồng mà Thư nhi làm rơi một bên, đi vài bước đến phía trước hai người, hỗ trợ chiếu sáng.

Nam tử tên A Trúc bị gọi, hăn nhìn bóng lưng yếu ớt của Diệp Kết Mạn, khẽ thở dài, xoay người lại nhìn thoáng qua bụi cỏ cách đó không xa, sau đó lập tức đi ngược lại, trong miệng lầm bầm: "Tứ thiếu phu nhân cũng thật là đáng thương, aiz. Người hại nàng rơi xuống nước lại khó mà truy cứu. Cũng không biết đã trở thế này, sao còn đi ra ngoài..."

Diệp Kết Mạn kéo bước chân nặng nề đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên dừng một chút, nàng xoay đầu nhìn chung quanh, vẫn chưa thấy được thân ảnh quen thuộc đâu hết. Nàng nhú mày, trong đầu mơ hồ nhớ lại hình ảnh khi còn trong nước, cảm giác lạnh lẽo khi đó tựa hồ vẫn còn lưu lại trên môi, chưa hề biến mất. Ngực Diệp Kết Mạn vẫn còn đập mạnh, nàng cảm thấy chuyện vừa diễn ra giống như cảnh trong mơ, không thể nói rõ là thật hay giả. Nhớ tới lực đạo đánh vào gáy mình trước khi rơi xuống nước, đáy mắt Diệp Kết Mạn hiện lên một tia nghi hoặc, đột nhiên nói: "Thư nhi... Trước lúc ta rơi xuống nước, người có nhìn thấy gì không?"

Thư nhi nghe vậy, trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới nói: "Thiếu phu nhân muốn nói cái gì?"

"Ta... hình như là bị vật gì đánh ngã vào hồ..."

"Thật không?". Thư nhi quay đầu sang, nhìn phía Diệp Kết Mạn, "Thiếu phu nhân có thấy là cái gì không?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu: "Lúc đó chuyện phát sinh quá nhanh, phía sau vừa đánh tới, nên cũng không thấy rõ."

"Vậy thì thật kỳ quái.". Thư nhi cúi đầu, đỡ Diệp Kết Mạn đi về phía trước, nhẹ giọng nói: "Mới vừa nghe tiếng rơi xuống nước, nô tỳ chỉ lo cho Thiếu phu nhân, nên cũng không rõ lắm bên cạnh có cái gì.". Dừng một chút, "Bất quá may mà Thiếu phu nhân cũng không có chuyện gì lớn."

Diệp Kết Mạn cắn môi, không nói gì, chợt thấy đèn lồng rung động. Thư nhi giương mắt nhìn qua, ôn nhu nói: "A Nam, cầm vững một chút."

"Được.". Nam tử bị gọi là A Nam thấp giọng trả lời, hẩn trầm mặc một lát, sau đó lại nói, "May mà, mạng Thiếu phu nhân cũng thật lớn. Mới vừa rồi ta và A Trúc đi ngang qua, vừa vặn nghe được tiếng Thư tử tử kêu cứu, nhìn xuống nước đã không thấy bóng dáng Thiếu phu đâu. Kỹ năng bơi của A Trúc rất tốt, nhảy xuống hồ kịp lúc, chỉ chốc lát đã đem Thiếu phu nhân lên bờ. Thư tử tử nói người đã ngã xuống hồ một lúc lâu, tất cả mọi người đều đã tuyệt vọng, không ngờ hô hấp vẫn còn ổn định như vậy, không bao lâu thì nôn ra nước rồi tỉnh dậy."

Nghe đối phương đề cập, Thư nhi cũng thở hắt ra, nghĩ mà sợ, nàng nói: "Đúng vậy. Ở đây nửa đêm ít người đi ngang qua, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Thiếu phu nhân nhất định phải cẩn thận."

Diệp Kết Mạn nghe xong sắc mặt cứng đờ: "Ta chìm trong nước bao nhiêu lâu?"

"Khoảng một khắc.". Dường như Thư nhi cũng hiểu được sự tình hết sức kỳ kỳ, nàng nhìn Diệp Kết Mạn, có chút chần chờ nói: "Trong ao rất tối, ta cũng nhìn không rõ, chỉ thấy được Thiếu phu nhân giãy dụa không bao lâu thì thanh âm liền yếu đi, lập tức mặt hồ an tĩnh lại. Ta sợ đến không xong, chỉ hận chính mình không biết bơi, lúc đó chỉ có thể la lên. Bất quá Thiếu phu nhân lần này may mắn vượt qua, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời."

*Một khắc: mười lăm phút.

Thư nhi nói, Diệp Kết Mạn cũng không nghe vào tai. Trong đầu của nàng lại

hiện lên một màn biến hoá kỳ lạ kia. Chung quanh là tóc đen dập dờn, với đôi mắt đỏ hồng của Kỳ Tây Vũ. Nàng đột nhiên cúi đầu, nhìn xuống cổ tay của mình.

Đập vào mắt là một vết bầm màu hồng, vòng trên cổ tay trắng nõn của Diệp Kết Mạn, phá lệ rõ ràng. Dấu ấn giống như bị tích máu mà ra, nhìn sơ qua cứ nghĩ là vòng tay màu đỏ.

Bên cạnh, Thư nhi chú ý tới sự thay đổi của Diệp Kết Mạn, cũng theo ánh mắt của nàng nhìn xuống cổ tay, không khỏi âm thầm kinh hô một tiếng: "Thiếu phu nhân, đây là..."

"Không có gì.". Diệp Kết Mạn rũ tay xuống, dùng ống tay áo che cổ tay của mình, nàng lắc đầu, trong suy nghĩ có chút hoảng hốt. Hình ảnh dưới hồ, xem ra cũng không phải là ảo giác của mình. Nếu thế, đúng là Kỳ Tây Vũ cứu mình? Như vậy cảm giác lạnh lẽo trên môi là...

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Diệp Kết Mạn tái nhợt, ở trong lòng lại giật thót.

Làm sao có thể...

Diệp Kết Mạn trầm mặc, trong lúc nhất thời, ba người lâm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ quanh quẩn ở trong đêm tối.

Lúc này trên đường đi, im lặng đến nỗi thời gian qua thật nhanh. Đến khi ba người thấy khoảng sân trước mắt, đã là nửa nén hương sau. A Nam đưa hai người đến cửa biệt viện rồi cúi đầu nói: "Tứ thiếu phu nhân, ta tiễn người tới đây. Người trở lại nghỉ ngơi cho tốt."

"Được. Làm phiền người.". Khí lực Diệp Kết Mạn có chút yếu ớt, miễn cưỡng cười cười, nói lời cảm tạ.

A Nam giao đèn lồng cho Thư nhi, cước bộ vội vã rời khỏi, hai người tiếp tục đi về hướng gian phòng. Trong biệt viện còn có mấy người đang gác đêm, thoáng nhìn thấy Thư nhi đỡ Diệp Kết Mạn cả người ướm đắm trở về, lúc này bọn họ đều kinh ngạc.

"Mau mang nước nước nóng tới."

Nghe được Thư nhi phân phó, bao nhiêu người đều đi đun nước nóng. Chờ Thư nhi đỡ Diệp Kết Mạn vào trong phòng không lâu, một trận tiếng bước chân mất trật tự lại vang lên, An nhi lão đảo chạy vào phòng, thất thanh nói: "Thiếu phu nhân làm sao vậy?".

Thư nhi quay đầu lại nhìn phía cửa, khi thấy An nhi quần áo xốc xếch mở to mắt nhìn Diệp Kết Mạn với gương mặt tái nhợt quần tẩm chần dầy ngời trên giường, lại nói: "Thiếu phu nhân! Bọn họ nói người ngã xuống hồ. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?".

"Suyt, nói nhỏ thôi.". Thư nhi bất đắc dĩ nhìn An nhi đã lao tới trước giường, vỗ vỗ lưng của nàng, "Thiếu phu nhân cần yên tĩnh.". Dừng một chút lại nói, "Việc này nói rất dài dòng, ta trở lại sẽ giải thích cho người rõ. Người nhanh đi mang chậu than tới đây đi."

Vẻ mặt An nhi đau khổ nhíu nhíu mày: "Đã vào xuân rồi, buổi tối thế này Thư tỷ tỷ bảo An nhi đi đâu tìm chậu than đây?".

Lời tuy nói như vậy nhưng An nhi vẫn vội vã đi ra ngoài cửa.

Hai người chờ giây lát, không bao lâu thì có người mang thùng nước vào cửa, nước nóng được đổ vào trong thùng tắm, trong phòng nhất thời tràn ngập hơi nóng thật mỏng.

Thư nhi lại tú lấy quần áo, đặt lên bàn, ôn nhu nói: "Thiếu phu nhân tắm rửa trước đã, ta đi giúp người pha ấm trà nóng.". Nói xong, đóng cửa cẩn thận rồi lui ra ngoài.

Lúc này Diệp Kết Mạn lạnh đến run rẩy. Tuy là đã vào xuân, buổi tối vẫn khó tránh khỏi có chút khí lạnh. Hơn nữa mới vừa rồi nước trong hồ lạnh lẽo, mặc dù thân thể được bọc chăn cẩn thận nhưng cũng khẽ run cầm cập. Diệp Kết Mạn không dám nhìn vào gương, sợ là bị gương mặt trắng bệch dọa cho giật mình. Nàng thấy cửa được đóng kín, liền kéo chăn trên người xuống, ngón tay run run bắt đầu thoát vạt áo. Ngày thường chỉ là động tác đơn giản dễ dàng bây giờ lại hết sức khó khăn.

Thật vất vả rồi cục bỏ đi áo ngoài, bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm kiêu ngạo của Kỳ Tây Vũ: "Có cần ta giúp một tay cởi áo không?".

Động tác trên tay Diệp Kết Mạn dừng lại, vội vàng quay về phía âm thanh phát ra, liền nhìn thấy Kỳ Tây Vũ chẳng biết lúc nào đã vô thanh vô tức xuất hiện ở trong phòng, lúc này đang ôm hai tay nửa người tựa ở cạnh cửa, khoe môi cười cười không rõ ý tứ, nhìn nàng chăm chăm. Diệp Kết Mạn cảm thấy tim cũng khẽ run lên, âm thầm hít một hơi thật sâu, nỗ lực bảo trì thanh âm bình ổn, nói: "Người đến đây lúc nào?".

"Vừa tới.". Kỳ Tây Vũ trên dưới quan sát Diệp Kết Mạn, cảm khái nói, "Thực sự là chặt vật."

Diệp Kết Mạn cắn chặt khoe môi, trầm mặc một lát, sau đó thanh âm khàn khàn nói: "Người cứu ta?".

"Tất nhiên."

"Tại sao người lại ở đó?".

Kỳ Tây Vũ im lặng cười cười: "Đi ngang qua, tình cờ mà thôi."

Diệp Kết Mạn chăm chú nhìn Kỳ Tây Vũ, đôi mi thanh tú nhăn lại: "Tại sao cứu ta?".

Nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Diệp Kết Mạn, Kỳ Tây Vũ cũng hết sức tự nhiên, tựa hồ đối với trạng thái chặt vật của nữ tử trước mắt vô cùng thoải mái, nàng không có trả lời ngay, mà là chậm rãi đi đến gần Diệp Kết Mạn. Chờ đến khi đứng ngay gần trước mặt đối phương, mới chậm rãi nói: "Thế nào? Người nghĩ ta không nên cứu người sao?". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ khẽ cười một tiếng, đáy mắt sinh ra tia bỡn cợt, "Người không thể chết được. Cho dù như thế nào, chúng ta cũng đã bái đường thành thân. Đúng không, nương tử của ta?".

Diệp Kết Mạn lại không để ý đến lời lẽ chế nhạo của đối phương, thần sắc nghiêm túc nhìn nàng. Lúc này huyết sắc trong mắt Kỳ Tây Vũ đã không giống như khi còn trong hồ nước nữa, thoạt nhìn cũng không còn kinh người nữa. Kỳ Tây Vũ lại liếc mắt nhìn Diệp Kết Mạn lần nữa, sau đó hướng bên

cạnh bàn đi đến, bỏ lại một câu: "Nếu như người cứ đứng góc đó không tắm, nước dù nóng cũng nguội."

Chỉ chốc lát, phía sau lại truyền đến tiếng trả lời của đối phương: "Người lo lắng ta chết, không ai giúp người, phải không?".

Kỷ Tây Vũ cũng không có phản bác, nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, thân nhiên rót một chén nước trà cho mình: "Đúng đó, rồi sao?". Kỷ Tây Vũ không sợ Diệp Kết Mạn tức giận. Mặc dù bất quá mới ở chung một ngày, nhưng nữ tử cả người ươn đẫm trước mắt này cũng không quá khó đối phó. Người đơn giản, tính tình dịu dàng, cho dù biết mình có mục đích mới cứu nàng, nhưng đáy lòng như vẫn nhớ ân huệ này.

Quả nhiên, Diệp Kết Mạn trầm mặc một lát, sau đó nói: "Ân huệ này, ta sẽ nghĩ cách khác trả lại người."

"Ồ? Cách khác? Trả thế nào?". Kỷ Tây Vũ cúi đầu nhấp một ngụm nước trà, thấp giọng nói: "Nước sắp nguội, đừng làm phiền người khác đun nóng lại.". Nói xong, nàng mới ngẩng đầu nhìn phía Diệp Kết Mạn, ý cười trên mặt không thay đổi, gằn từng chữ: "Ta hy sinh rất lớn người biết không. Nếu ta không dùng miệng ngăn chặn khí tức của người, sợ là sớm bị Hắc Bạch Vô Thường câu hồn đi rồi."

Lời nói rơi xuống trong phòng, thân thể Diệp Kết Mạn cả kinh lão đảo, tay nàng đỡ thùng gỗ, sau đó mới khó khăn ổn định lại. Mặt không còn chút huyết sắc.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 14 - Buồn bực cũng phải làm

Chương 14 - Buồn bực cũng phải làm

Kỷ Tây Vũ thoáng nhìn phản ứng của Diệp Kết Mạn, ý cười trên khóe môi càng đậm, nàng phe phẩy bạch y trên người, bộ dạng không thèm đếm xỉa nói: "Ngạc nhiên như vậy làm gì?".

"Người...". Lời của Diệp Kết Mạn bị nghẹn lại, không biết phải nói cái gì cho tốt. Cảnh tượng dưới hồ mơ màng hiện lên, thâm nhập vào đầu óc, khó mà nói rõ. Diệp Kết Mạn không dám tưởng tượng, mình... mình lại được... một con ma nữ cứu sống, nàng khó có thể bình phục được rung động trong lòng. Phải biết rằng, chuyện bị một nữ nhân "Chiếm tiện nghi" là kỳ quái cỡ nào, huống hồ gì nàng ta còn là ma nữ. Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng không thông.

Kỷ Tây Vũ cúi thấp đầu uống trà, khóe mắt lại thỉnh thoảng rơi vào trên người Diệp Kết Mạn. Nhìn thấy nàng hiện ra sắc mặt khó coi, thở không ra hơi, Kỷ Tây Vũ giương khóe môi, bộ dáng có chút hả hê. Một lát sau, khi thấy Diệp Kết Mạn đứng nguyên tại chỗ, nàng đưa tay chống cằm, nhìn sang hướng thùng gỗ, nói: "Nếu không tắm nước sẽ nguội đó."

Diệp Kết Mạn cắn cắn môi, mặt do dự, nàng liếc mắt Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ chống lại tầm mắt của nàng, lúc này hiểu ra ý của nàng, nhưng chỉ vô vị cười cười: "Đều là nữ tử, người chú ý cái gì? Hơn nữa ta bất quá là một con ma, người coi như không nhìn thấy đi."

Làm sao có thể xem như không nhìn thấy? Diệp Kết Mạn nói thầm một câu, nhưng nàng cũng biết mình không có khả năng đuổi đối phương đi khỏi. Hiện tại trên người bị quần áo ướt sũng dính chặt, không ngừng truyền đến từng trận lạnh lẽo, khiến cho suy nghĩ Diệp Kết Mạn cũng có chút hỗn loạn. Nghĩ lại cũng hợp lý, cả hai đều là nữ tử, cũng không cần lo lắng. Rơi vào đường

cùng, Diệp Kết Mạn chỉ có thể xoay người, đưa lưng về phía Kỳ Tây Vũ, nhắm mắt làm ngơ, cắn răng một cái, trút đi tất cả quần áo, bước thật nhanh vào trong thùng gỗ.

Thân thể nữ tử trắng nõn khẽ lướt qua, sau đó lập tức có tiếng nước vang lên, kèm theo là một tiếng cười khẽ của Kỳ Tây Vũ, tựa hồ đối mặt với bộ dạng quần bách của Diệp Kết Mạn lại thập phần thích thú. Mặc dù nàng không mở miệng nói câu nào, nhưng gương mặt Diệp Kết Mạn cũng đã hơi ửng đỏ, quay đầu đi tận lực không để cho mình nhìn nàng, tránh khỏi ngại ngùng. Nhưng mà Diệp Kết Mạn lại có thể cảm giác được, tầm mắt của đối phương không biết vô tình hay cố ý lại rơi vào trên người mình, chăm chú không rời.

Nước nóng làm gương mặt Diệp Kết Mạn mờ mịt, sợi tóc đen nổi trên mặt nước, khoác lên xương quai xanh tinh xảo. Dòng nước ấm áp lan tỏa khắp tứ chi, lúc này Diệp Kết Mạn mới cảm giác cả người mình như sống lại. Một khắc trước, cái chết giống như bóng ma nặng trĩu đặt trên đỉnh đầu của nàng, làm nàng nghĩ tới mà sợ hãi. Mà nay hết thủy phát sinh, tất cả đều mang màu sắc cổ quái. Tay Diệp Kết Mạn trong nước chậm rãi xoa sau gáy của mình, nhẹ nhàng nhấn một cái, liền cảm giác một trận đau xót, sợ là đã bị tụ máu. Lúc đó cảm giác bị đánh chân thực như vậy, sau đó nàng mới ngã vào trong hồ. Nhưng mà thứ đánh vào người mình rốt cuộc là vật gì? Nếu quả thật có người cố ý tập kích nàng, vì sao Thư nhi lại nói không thấy gì cả?

Đang suy nghĩ những điều này, Diệp Kết Mạn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, lúc này nàng quay đầu sang, đưa ánh mắt về phía Kỳ Tây Vũ đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, thấp giọng nói: "Mới vừa rồi người đã cứu ta, vì sao lúc ta tỉnh lại lại thì không nhìn thấy người?"

Kỳ Tây Vũ nghe được câu hỏi của Diệp Kết Mạn, im lặng nhoen môi, cái chén trong tay nhẹ nhàng được để sang một bên, một lát sau mới nhìn thẳng hướng Diệp Kết Mạn. Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của đối phương, mà là chậm rãi nói: "Người cũng biết người là như thế nào bị rơi xuống nước?"

Nghe được Kỳ Tây Vũ nói, thần sắc Diệp Kết Mạn hơi cứng đờ, một lát sau mới khẽ lắc đầu: "Ta chỉ cảm thấy phía sau bị thứ gì đó đánh trúng. Nhưng mà hỏi Thư nhi, em ấy nói đêm tối quá, hơn nữa lúc thấy ta rơi xuống nước trong lòng lo nghĩ, cũng không chú ý xung quanh."

Ánh mắt Kỳ Tây Vũ thông suốt, làm như không chút bất ngờ, một lát sau môi mỏng khẽ mở, lại nói: "Muốn biết sao?".

"Người tốt cuộc biết được chuyện gì?". Vốn Diệp Kết Mạn đã cảm thấy chuyện đêm nay rất cổ quái, lúc này nhìn thấy thần tình Kỳ Tây Vũ như vậy, cũng đoán được sự thật không đơn giản, vừa nghi hoặc vì sao Thư nhi không nói rõ với nàng. Lẽ nào đối phương cố ý gạt nàng? Thế nhưng... Vì sao? Là sợ đắc tội với ai sao?

"Ta nói rồi, chuyện ta biết đương nhiên nhiều hơn người.". Ngữ khí Kỳ Tây Vũ mang theo vài phần mỉa mai, "Từ trên xuống dưới của Bùi gia đại phủ này, tất cả đều liên quan đến lợi ích. Nhìn thấy biểu cảm của Thư nhi, ta cũng đoán được nàng không sẽ nói cho người biết rõ nguyên do. Không lừa người, lúc cứu người xong, ta liền đi dò xét sự tình. Đương nhiên, ta là một thương nhân, những thứ này đều là lợi thế trong tay ta, hiện tại sẽ không nói cho người biết.". Thanh âm Kỳ Tây Vũ chậm rãi, thoáng nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn có chút tức giận, trong giọng nói trái lại mang theo vài phần sung sướng, "Bất quá người cứ yên tâm, mạng của người, ta sẽ tạm thời thay người bảo vệ.".

Diệp Kết Mạn cau mày trừng Kỳ Tây Vũ, nhìn thấy ý cười trên mặt đối phương lúc này chẳng khác nào rắn độc, làm sắc mặt càng thêm trắng bệch, con người u hồng, không khác nào ma nữ chuẩn bị ăn tươi nuốt sống người ta. Cái gì mà bảo vệ mạng của mình chứ? Còn không phải là vì bản thân nàng ta hay sao. Diệp Kết Mạn không dám tưởng tượng, ma nữ này lại có tâm tư thâm trầm như vậy, nếu như chính chân đáp ứng giúp nàng, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp sao, đến lúc đó sợ là bị nàng đem bán cũng không chừng. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhin không được rùng mình một cái. Hiện tại nàng cũng không có cách cạy miệng Kỳ Tây Vũ để nàng ta nói ra sự thật, Diệp Kết Mạn buồn buồn quay đầu đi, không hề nỗ lực xin xỏ đối phương, nàng tiếp tục nhớ lại chuyện đã diễn ra trước lúc mình bị ngã xuống hồ.

"Thiếu phu nhân, chậu than được mang tới rồi. Nô tỳ đi vào có tiện không?". Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng của An nhi.

Diệp Kết Mạn giấu cả người vào trong nước, thật nhanh liếc mắt nhìn Kỳ Tây Vũ ngồi cạnh bàn không chút động tĩnh, sau đó đáp: "Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, An nhi rất nhanh tiến đến, ngay sau đó khép kín cửa lại. Chỉ thấy trong tay nàng mang một chậu than, thở hển hển đặt xuống gần giường, lúc này mới giơ tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: "Thiếu phu nhân, đợi lát nữa cả phòng sẽ ấm lên."

"Khổ cực An nhi."

"Hì hì". An nhi nhếch miệng cười cười, nàng thấy trên bàn không có quần áo sạch, vội vã chạy đến tủ quần áo lấy một bộ, đặt bên cạnh bàn.

Tâm mắt Diệp Kết Mạn vẫn dõi theo An nhi, thấy nàng đi tới bên cạnh ma nữ, một lòng đều khẩn trương. Đương nhiên An nhi không nhìn thấy ma nữ, đem quần áo đặt lên bàn, sau đó quay đầu nhìn về phía Diệp Kết Mạn nói: "Quần áo nô tỳ đã đặt trên bàn, đợi lát nữa Thiếu phu nhân tắm xong thì gọi nô tỳ."

Diệp Kết Mạn đoán chừng thời gian cũng không còn sớm, ôn nhu nói: "Không sao, người đi ngủ trước đi, ta đã không có gì đáng ngại."

"Cái này sao có thể được? Thiếu phu nhân vừa kinh hoảng một hồi, An nhi làm sao có thể đi ngủ được?"

Diệp Kết Mạn nhìn sắc mặt mệt mỏi của An nhi, nàng nhẹ giọng an ủi: "Không sao đâu, ta tắm xong sẽ ngủ. Huống chi còn có Thư nhi ở đây. Người đi ngủ trước đi, ngày mai mới thức dậy sớm được, để Thư nhi ngủ thêm một lát, một người hầu hạ là đủ rồi."

Nghe được Diệp Kết Mạn nói, An nhi ngẫm lại cũng có đạo lý, gật đầu trả lời: "Cũng được, như vậy ngày mai Thư tỷ tỷ không cần thức quá sớm, nô tỳ hầu hạ Thiếu phu nhân rửa mặt là được rồi."

"Tốt."

An nhi hướng Diệp Kết Mạn cười cười: "Thiếu phu nhân tắm đi, An nhi xin cáo lui."

Người biến mất cửa, lúc này Diệp Kết Mạn mới thở phào một cái, cũng không biết mình đang lo lắng cái gì. Nàng một lần nữa nhìn phía Kỳ Tây Vũ,

thấy bộ dạng đối phương đang định thần thường thức trà. Làm như chú ý tới ánh mắt của nàng, Kỷ Tây Vũ thoáng giương mắt: "Yên tâm. Trừ người ra, các nàng đều nhìn không thấy ta."

"Vì sao?". Diệp Kết Mạn thầm nghĩ tự mình xui xẻo, miệng tự hỏi.

Kỷ Tây Vũ nghiêng đầu một chút, làm như trầm ngâm trong chốc lát, bên môi bỗng nhiên tràn ra một nụ cười: "Hay là... bởi vì chúng ta đã bái đường thành thân."

Tâm mắt Diệp Kết Mạn bị ý cười trên mặt Kỷ Tây Vũ xâm chiếm, thật không nghĩ tới, lúc này nàng hơi bất ngờ, cảm giác nụ cười kia giống như pháo hoa tỏa sáng, cả căn phòng đều sáng ngời hẳn lên. Bất quá rất nhanh, khi nghe tới lời nói của đối phương thì mắt Diệp Kết Mạn tối sầm, thầm mắng chính mình, đầu bị đập trúng cửa sao mà nghĩ như vậy. Nàng cắn răng, từ kẽ răng phun ra mấy chữ: "Ai bái đường thành thân với người? Người chớ nói nhảm!".

"Ta có nói nhảm hay không, không phải người là người rõ ràng nhất sao?". Kỷ Tây Vũ ngạo nghễ liếc mắt Diệp Kết Mạn, ý cười trên khóe môi có chút tối, "Bằng không vì sao hết lần này tới lần khác chỉ có mỗi người nhìn thấy ta?"

"Ta...". Diệp Kết Mạn há miệng nhưng cũng không biết phải giải thích hiện tượng này như thế nào cho phải.

"Người cũng không cần bày ra gương mặt khó coi như vậy, tính tới tính lui, thua thiệt cũng là ta thôi?". Kỷ Tây Vũ lấy tay nâng má, tầm mắt hướng về trên người Diệp Kết Mạn, giọng điệu có chút ghét bỏ: "Trong thành Tô Châu nhiều công tử hào hoa mà ta còn chướng mắt. Huống chi người còn là một nữ tử, dung mạo cũng miễn cưỡng chỉ có thể nhìn tạm, ngay cả nha hoàn trong phủ của ta tùy tiện lôi ra một người cũng không thua kém gì người. Nếu như thường ngày gặp gỡ người, ngay cả nhìn ta cũng sẽ không liếc mắt. Vậy mà chẳng biết tại sao lại cười phải tân nương như người, thực sự là chết rồi cũng làm cho ta không nghĩ ra."

Diệp Kết Mạn nghe Kỷ Tây Vũ nói thế, tức giận cắn môi, muốn đáp trả đối phương nhưng không biết phải nói sao. Nàng vốn không phải người miệng

mồm lạnh lợi, bị Kỳ Tây Vũ bắt nạt từ đầu tới giờ cũng chỉ có thể nghẹn ngào nuốt vào bụng.

Lúc này Kỳ Tây Vũ ngồi cạnh bàn đột nhiên nói: "Lẽ nào người không hiểu kỳ vì sao lại có chuyện âm hôn xui xẻo, tại sao tân lang sẽ biến thành ta? Giữa khoảng thời gian đó, khẳng định có chuyện cổ quái xảy ra."

Nghe Kỳ Tây Vũ đề cập, Diệp Kết Mạn mới hồi tưởng lại chuyện khi đó. Quả thật là hết sức kỳ quái, mặc dù là âm hôn nhưng người cùng mình bái đường thành thân cũng nên là hồn ma của Bùi Nghiêu Húc mới đúng, sao lại là Kỳ Tây Vũ. Mặc dù lúc ngồi trên kiệu hoa có đi ngang con sông xảy ra vụ án, thế nhưng vô duyên vô cớ, sao Kỳ Tây Vũ lại bị gọi hồn vào Bùi phủ, hóan đổi vị trí của tân lang?.

Đang nghĩ ngợi, Diệp Kết Mạn chợt thấy một trận cảm giác lạnh lẽo, lúc này nàng hắt hơi một cái. Khi phản ứng kịp thì nước trong thùng gỗ đã nguội. Thấy thế, nàng theo bản năng muốn đứng dậy mặc quần áo, nhưng trong thoáng chốc khi thoáng nhìn vị trí đặt y phục, thần sắc trên mặt cũng đông cứng theo.

Thôi xong rồi. Lúc này An nhi lại đem quần áo để lên bàn. Tầm mắt Diệp Kết Mạn rơi vào trên cái yếm được xếp chỉnh tề đằng kia, cách cánh tay của ma nữ Kỳ Tây Vũ không đầy một gang, đáy mắt nàng dần dần nổi lên xấu hổ.

Không lẽ... Để cho nàng thân thể trần truồng đi tới trước mặt Kỳ Tây Vũ, sau đó lấy áo mặc vào?.

Nghĩ đến ánh mắt cười cợt của Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn liền nhin không được thở dài một tiếng. Mặc dù cả hai đều là nữ tử, nhưng mình làm như vậy, cũng xấu hổ không dám gặp người khác. Hơn nữa mới vừa rồi còn cố ý để An nhi đi ngủ, cái này thực sự là đâm lao phải theo lao rồi. Nàng nghĩ ngợi nhờ Kỳ Tây Vũ hảo tâm thay mình cầm quần áo tới, nhưng mà ý niệm chợt hiện lên trong đầu liền bị dập tắt.

Kỳ Tây Vũ là người khôn ngoan cỡ nào cơ chứ, lúc vô tình chống lại tầm mắt đang hướng về bộ y phục của Diệp Kết Mạn nằm trên bàn, liền phát hiện gương mặt xấu hổ ửng đỏ của đối phương, nghiêng đầu nhìn cái yếm sát bên tay mình liếc mắt một cái, sau đó lập tức chậm rãi nhìn hướng Diệp Kết Mạn.

Ngực Diệp Kết Mạn khẩn trương. Quả nhiên, Kỳ Tây Vũ lại nở nụ cười, nhìn mình cố ý nói: "Nước nguội rồi kia, nhanh ra ngoài đi, không thì bị đông lạnh bây giờ."

Thấy thế, thẹn thùng từ trong ngực bay lên tới mặt, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy xấu hổ không gì sánh được, nàng quay đầu đi, cũng không thèm nhìn tới Kỳ Tây Vũ, vùi mình ở trong thùng nước không nói gì. Nói nhiều cũng vô ích, bất quá là càng làm đối phương trêu chọc mình hơn, không bằng bảo trì im lặng.

Bên tai, bỗng nhiên lại rơi xuống thanh âm của Kỳ Tây Vũ, mang theo tiểu ý: "Thế nào? Thẹn thùng sao? Bất quá là lấy đồ giúp thôi mà, ta cũng sẽ không làm gì người."

Đương nhiên Diệp Kết Mạn biết đối phương sẽ không làm gì mình, chỉ là ánh mắt kia, cũng đủ làm mình xấu hổ và tức giận muốn chết luôn. Nàng ở trong nước ôm hay tay, nhẫn nại cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm, âm thầm mong muốn Thư nhi mau lại đây.

"Hắt xì --". Một tiếng hắt xì vừa vang lên. Nước càng ngày càng lạnh hơn, lạnh đến sắp run, Diệp Kết Mạn khẽ co rút. Nàng lại như cũ cắn răng quật cường, không muốn hướng Kỳ Tây Vũ cúi đầu.

Có tiếng cười khẽ vang lên trong phòng, sau đó yếu ớt tan đi.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 15 - Ma nhập (Thượng)

Chương 15 - Ma nhập (thượng)

Như tiếng cười, Diệp Kết Mạn ngượng đến nỗi hận không thể chui vào trong nước cho rồi, nàng nghiêng đầu không thèm nhìn Kỳ Tây Vũ, cắn răng nhẫn nại. Khí lạnh trong nước từng đợt dâng lên, nhất thời Diệp Kết Mạn không thể phân biệt được cảm giác vừa nóng vừa lạnh đang bao vây mình. Đang lúc lay hoay, một thanh âm gần trong gang tấc đột nhiên hạ xuống bên tai: "Đừng trốn trong nước nữa, để ta cầm y phục qua cho người."

Vừa nghe đến thanh âm của Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn giật mình cả người nép sát vào một bên thùng gỗ, nhất thời làm bọt nước văng khắp nơi, xuyên qua một mảnh hơi nước, tay Kỳ Tây Vũ mang theo quần áo, mỉm cười đứng đó nhìn Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn bị hình ảnh của đối phương đột nhiên xuất hiện bên cạnh sợ đến mặt đang đỏ bừng cũng lập tức trắng bệch, nàng lắp bắp nói: "Người... người qua đây khi nào?"

"Lúc người xoay mặt đi.". Khi Kỳ Tây Vũ cầm y phục giơ lên, đồng thời cũng cúi đầu bình tĩnh nhìn Diệp Kết Mạn ngồi trong nước.

Cảm giác được tầm mắt của Kỳ Tây Vũ, tuy biết hai người đều là nữ tử, nhưng Diệp Kết Mạn vẫn là theo bản năng lấy tay che ngực. Nàng chưa tình trải qua hoàn cảnh bức bách như thế này, sắc mặt khó chịu nhíu nhíu mày: "Để quần áo xuống đi."

Thần sắc trong mắt Kỳ Tây Vũ bắt đầu dao động, đồng tử màu đỏ ánh vào tầm mắt Diệp Kết Mạn, phảng phất giống như đèn lồng đỏ lắc lư trong gió đêm, mang theo vài phần quỷ mị thâm lương. Sau đó liền thấy Kỳ Tây Vũ vô vị nhún vai, không lùi mà tiến, đối phương chợt cúi người xuống, gần kề bên nàng. Diệp Kết Mạn dán sát người vào thành thùng gỗ, ý lạnh từ phía sau hầu như làm cho nàng phải rùng mình. Nàng không thể đưa tay đẩy đối phương

ra, mắt mở trừng trừng nhìn gương mặt Kỳ Tây Vũ phóng đại trước mắt mình. Hàn ý trên người đối phương kéo tới, sắp đông lạnh không khí xung quanh nàng. Thấy thế, Diệp Kết Mạn miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, tận lực giữ vững bình tĩnh lên tiếng nói: "Người muốn gì?"

"Không có gì.". Ngỡ khí Kỳ Tây Vũ nhàn nhạt, không chớp mắt nhìn chằm chằm Diệp Kết Mạn một lát, sau đó khẽ cười nói: "Người thực sự không muốn giúp ta sao?"

Những gì Diệp Kết Mạn muốn nói bỗng nhiên bị ngăn lại, lúc này lại phát hiện bản thân không dám nói ra một chữ "Không". Nhìn Kỳ Tây Vũ trước mắt, Diệp Kết Mạn không biết tại sao lại có cảm giác đối phương cực kỳ giống một con bạc, cả người mang loại khí tức liều mạng điên cuồng. Nàng hoàn toàn không nghi ngờ, nếu như lúc này mình cự tuyệt, đối phương sẽ làm ra sự tình khó tưởng tượng gì. Bởi vậy Diệp Kết Mạn chỉ cắn cắn môi, bảo trì im lặng.

"Cốc cốc."

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa phá vỡ không khí ngọt ngào trong phòng. Giống như Diệp Kết Mạn thấy được cứu tinh, vội nhìn về phía cửa phòng. Quả nhiên, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thư nhi: "Thiếu phu nhân tắm xong chưa?"

"Sắp xong rồi.". Diệp Kết Mạn cao giọng đáp, lúc này mới quay đầu trở lại nhìn phía Kỳ Tây Vũ, ánh mắt mang theo cảnh cáo, thấp giọng nói: "Đưa y phục cho ta."

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ cười cười, thoạt nhìn hết sức vô hại. Chút điên cuồng trên người trong nháy mắt như sóng triều biến mất sạch sẽ, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua. Nàng chợt đưa tay, động tác êm ái bao phủ gò má Diệp Kết Mạn. Thân thể Diệp Kết Mạn nhất thời đông cứng. Kỳ Tây Vũ chỉ dùng ngón tay ôn nhu lau đi bọt nước trên mặt Diệp Kết Mạn, ý cười bên môi vẫn như trước, đồng thời chậm rãi nói: "Người biết cái gì là thứ quan trọng nhất của một thương nhân thành công không?". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ thu hồi tay của mình về, đồng thời đứng lên, nhẹ giọng nói: "Là lòng tin. Có lòng tin tất thắng. Không bao lâu người sẽ đáp ứng thôi, nương tử đáng yêu của ta."

Dứt lời, quần áo trên tay Kỳ Tây Vũ được đặt lên thành thùng gỗ, nàng cười quay người đi đến cạnh bàn.

Đưa lưng về phía Diệp Kết Mạn. Chờ đến khi Kỳ Tây Vũ chậm rãi ngồi xuống thì Diệp Kết Mạn phía sau đang bối rối cột lại vạt áo lót của mình. Nàng im lặng gọi lên khoe môi, xoay người, ánh mắt dường như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi của mình, rơi vào trên thân thể Diệp Kết Mạn, vừa sắc bén vừa kiên nhẫn. Nữ tử trước mặt bởi vì khẩn trương mà chưa kịp lau khô thân thể, quần áo dán sát vào da thịt, đường cong như ẩn như hiện. Mái tóc đen sau lưng vẫn còn nhỏ nước tí tách, rũ xuống bên hông, nhu nhược như liễu rũ, mềm mại muốn tan ra.

Lúc Thư nhi bưng trà gừng và bánh ngọt đi vào, thấy hình ảnh trước mắt thần sắc liền tái nhợt, mặt Diệp Kết Mạn đỏ ửng, quần áo thì nửa khô nửa ướt dán vào người. Nàng cúi đầu nhìn nước dưới chân Diệp Kết Mạn, ngực hơi kinh hãi, liền vội vàng đem khay để lên bàn, đi tới cạnh thùng gỗ thăm dò nhiệt độ nước. Vừa chạm đến mặt nước lạnh thấu da thịt, Thư nhi ngẩng đầu nhìn phía Diệp Kết Mạn, mày cau chặt, lo lắng nói: "Thiếu phu nhân, người tắm đến bây giờ sao?".

Diệp Kết Mạn không có cách giải thích nguyên do, chỉ có thể gật đầu trả lời.

"Thiếu phu nhân mau lên giường nằm đi.". Sắc mặt Thư nhi lo âu lôi kéo Diệp Kết Mạn lên giường, sửa sang lại áo ngủ cho nàng, sau đó mới đứng dậy tới bên cạnh bàn lấy trà gừng mang qua, nói: "Thiếu phu nhân tranh thủ uống lúc còn nóng.".

"Cảm ơn.". Diệp Kết Mạn gật đầu, cái miệng nhỏ khẽ mở. Trà gừng nóng ấm được uống vào bụng, nhất thời có cảm giác ấm áp từ ngực dâng lên. Đang cúi đầu, chợt thấy một tay thăm dò trán của nàng, sau đó lập tức liền nghe Thư Nhi nói: "Thiếu phu nhân cảm thấy khó chịu không?".

"Không sao.". Lời tuy nói như vậy, nhưng Diệp Kết Mạn lại cảm thấy thân thể như đang trải qua một trận lạnh một trận nóng, vô cùng khó chịu.

Bên này Thư nhi để tay xuống, thở dài: "Trán thiếu phu nhân có chút nóng, sợ là bị cảm lạnh rồi, tình huống có chút không ổn. Tối thế này cũng không tiện đi bốc thuốc, chờ sáng sớm ngày mai, nô tỳ liền giúp Thiếu phu nhân

mang tới. Thiếu phu nhân tạm thời nhẫn nại chịu đựng."

"Được.". Diệp Kết Mạn nhẹ giọng trả lời, tay bưng trà sưởi ấm, sắc mặt nhất thời có chút trù trừ. Nàng nhớ tới trước đó Kỷ Tây Vũ có nói, chuyện mình ngã vào trong hồ nhất định có chút kỳ hoặc. Chỉ là nàng không rõ vì sao Thư Nhi không nói rõ với nàng. Chẳng lẽ thật như Kỷ Tây Vũ nói, chuyện có dính dáng đến lợi ích cho nên Thư Nhi không chịu mở miệng? Nếu như mình hỏi...

"Thiếu phu nhân?". Thư Nhi thoáng nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn, nàng lập tức kêu một tiếng.

"Thư Nhi... ". Diệp Kết Mạn trầm ngâm một lúc, sau đó quyết định sẽ hỏi một câu. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng hướng đối phương, nhẹ giọng nói: "Người biết ta vừa tới Bùi phủ không có bao lâu, cái gì cũng không hiểu. Nhưng ta biết, trong phủ có người không thích nhìn thấy ta, muốn loại trừ ta. Ta có thể cảm giác được không khí áp lực. Chuyện tối nay kỳ thực cũng không phải một chuyện ngoài ý muốn, đúng không? Ta không rõ vì sao người phải giấu diếm. Nếu biết sự thật lúc này, đối với ta mà nói sẽ hạn chế được nguy hiểm. Như chuyện tối nay, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai. Ta chẳng biết ta còn có thể giữ lại tính mạng của mình bao lâu...".

"Thiếu phu nhân.". Thư Nhi vẫn im lặng nãy giờ bỗng nhiên mở miệng cắt đứt lời Diệp Kết Mạn, sau đó cúi đầu, "Thư Nhi biết ý tứ của Thiếu phu nhân. Nhưng mà ta cũng có khó xử của ta. Huống chi có một số việc tuy rằng không biết sẽ rất nguy hiểm, thế nhưng đến khi biết rồi còn nguy hiểm hơn. Hôm nay ta là nha hoàn của Thiếu phu nhân, đương nhiên coi trọng Thiếu phu nhân.". Nói xong, Thư Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hướng Diệp Kết Mạn, trịnh trọng nói: "Xin Thiếu phu nhân tin tưởng Thư Nhi, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nhất định sẽ đem sự tình báo cáo rõ cho người biết. Thiếu phu nhân tạm thời chờ một chút, có được hay không?". Dừng một chút, thần sắc Thư Nhi mới hòa hoãn xuống, "Thời gian không còn sớm, Thiếu phu nhân cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho khỏe thôi. Sáng mai nô tỳ sẽ tới sớm."

Đưa mắt nhìn bóng dáng Thư Nhi đi khỏi, Diệp Kết Mạn thấp giọng thở dài, trong mắt có chút buồn rầu. Quả nhiên giống như lời Kỷ Tây Vũ nói, trong Bùi phủ này, không phải là mình sống không đắc tội người khác là có thể bình yên vượt qua? Ngày hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên mà thôi, đã xảy ra chuyện như vậy, sau này phải chống chọi như thế nào đây?.

Lo lắng như vậy, thân thể mệt mỏi của Diệp Kết Mạn dần mơ hồ, nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Mà cách đó không xa, hồng quang trong mắt Kỳ Tây Vũ thâm thúy, chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Giấc ngủ này, cũng không biết ngủ bao lâu. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thân thể nặng nề như đá, huyết Thái Dương đau đớn giật giật, thậm chí ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi. Bên tai có thanh âm mơ hồ không rõ, không biết là cái gì, mí mắt cũng dính chặt một chỗ không mở ra được.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, có vật gì đó đè xuống thân thể, mà nàng thì cả người dường như rơi vào trong nước, vô lực chìm xuống. Trong chớp mắt, dường như ngọn đèn tắt vụt, ý thức là một mảnh bóng đen, một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

"Thiếu phu nhân, người đã tỉnh!". An nhi ngạc nhiên nhìn Diệp Kết Mạn mở mắt ra, vỗ vỗ ngực nghĩ mà sợ, nàng nói: "Người làm nô tỳ sợ muốn chết, thân thể khó chịu sao?".

Diệp Kết Mạn lắc đầu, ngồi dậy. An nhi thấy Diệp Kết Mạn muốn xuống giường, vội vã lại đỡ nàng: "Thiếu phu nhân làm gì vậy?".

"Ta muốn đi ra ngoài một chút.". Diệp Kết Mạn ngẩng đầu hướng An nhi cười cười, đẩy tay nàng, đứng lên, "Ta không có gì đáng lo."

"Thế nhưng người đang nhiễm phong hàn, trán rất nóng."

"Hôm nay khí trời ấm áp, phơi nắng sẽ có lợi cho thân thể.". Nói xong, Diệp Kết Mạn đã không để ý tới An nhi ngăn cản, chậm rãi đi về phía tủ quần áo.

An nhi vội vã đuổi theo, thấy Diệp Kết Mạn bắt đầu chọn quần áo có chút diễm lệ, nàng nao nao, đối phương cũng đã không để ý mà bắt đầu thay đồ.

"Nhưng mà Thiếu phu nhân...".

Lúc Thư nhi bưng thuốc đi vào, vừa vặn gặp được Diệp Kết Mạn bước đi ra

ngoài. Trên mặt cực nhanh hiện lên kinh ngạc: "Thiếu phu nhân người muốn đi đâu?".

"Cảm giác khó chịu, ra bên ngoài dạo một chút.". Diệp Kết Mạn nhàn nhạt bỏ lại một câu.

"Thư tỷ tỷ, tỷ khuyên nhủ Thiếu phu nhân đi, nàng ấy còn đang nóng, không chịu nằm trên giường nghỉ ngơi mà lại muốn đi ra ngoài.". An nhi nhìn phía Thư nhi cầu cứu.

Thư nhi nghe vậy nhíu nhíu mày, nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn bình tĩnh trước mắt. Chắc là bởi vì toàn thân nóng sốt, cho nên gương mặt đối phương lại càng ửng hồng, thần sắc cũng trở nên trắng bệch, chính thể sắc mặt vô cùng suy yếu, nhưng mà cặp mắt kia lại sáng đến đáng sợ, hoàn toàn không giống người bệnh, có chút không dám nhìn thẳng đối diện. Thấy thế, Thư nhi trầm mặc một lát, sau đó chần chờ mở miệng: "Hay là Thiếu phu nhân nghỉ ngơi một chút đã, uống thuốc xong...".

Dứt lời, Diệp Kết Mạn đã trực tiếp đưa tay ra, nhận lấy thuốc trong tay Thư nhi giữa cổ uống hết, tựa hồ đối với cảm giác đắng ngắt không thêm quan tâm. Chỉ thấy nàng cầm chén không thả trở lại, lấy ra khăn mặt lau lau khóe môi, nhoẻn miệng cười: "Uống xong rồi..".

Nói xong, Diệp Kết Mạn liền trực tiếp vòng qua người Thư nhi, tiếp tục đi ra ngoài cửa.

Một bên An nhi thấy thế lại ngăn người, một lát sau mới nói lầm bầm: "Thiếu phu nhân hôm nay có chút kỳ lạ...".

"Đừng nói nữa, chúng ta đi theo nhanh đi.". Thư nhi nói, buông khay xuống bàn, vội vã nhắc chân đi theo Diệp Kết Mạn. Nhưng mà khi tầm mắt của nàng rơi vào phía sau lưng Diệp Kết Mạn, đáy mắt cũng có chút nghi hoặc.

Thiếu phu nhân... muốn đi đâu chứ?.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 16 - Ma nhập (Hạ)

Chương 16 - Ma nhập (hạ)

Ngoài cửa ngày xuân phơi phới, hoa nở đầy trời, dương liễu che rợp bóng mát. Trước tầm mắt là mái ngói xanh cong vút, hành lang lát đá hoa, ao nhỏ kế bên hòn non bộ, đình nghỉ chân thấp thoáng, khí thế Bùi phủ không gì sánh bằng. Cước bộ Diệp Kết Mạn đi lại cũng không nhanh, lúc đi ngang hành lang thì tầm mắt bị ánh mặt trời làm nàng phản xạ tự nhiên híp mắt lại, tựa hồ có chút không thích ứng mà nghiêng đầu đi. Thử nhi đi phía sau lo âu nhìn Diệp Kết Mạn, nhìn thấy sắc mặt của đối phương tái nhợt, môi không có chút máu, nàng muốn nói điều gì, nhưng vẫn trù trù nuốt trở vào. Chẳng biết tại sao, nàng nghĩ thời khắc này chắc là Thiếu phu nhân sẽ không nghe lời nàng khuyên mà đi về phòng nghỉ ngơi. Huống hồ gì mới vừa rồi đối phương lại thể hiện rõ sự kiên quyết đến như vậy. Theo sau Diệp Kết Mạn hướng về phía Bùi phủ, nghi hoặc từ đáy lòng nàng không thuyên giảm, nhưng chỉ thức thời trầm mặc theo sau lưng. Làm nha hoàn ở Bùi phủ thời gian dài như vậy, từ lâu Thử nhi đã rõ ràng cái gì nên hỏi, cái gì không nên. Mặc dù Thiếu phu nhân thoát nhìn là người ôn hòa, nhưng hoàn cảnh lại tương đối đặc biệt, bản thân nàng chỉ là người hầu kẻ hạ, phục vụ tốt là được, không cần nghĩ nhiều.

An nhi đi một bên lại không có được tâm tư giống như Thử nhi. Nàng đi theo phía sau Diệp Kết Mạn, thấy đầu nàng cũng không chuyển hướng, cứ đi một mạch về phía trước, nhin không được hỏi: "Thiếu phu nhân muốn đi đâu vậy?".

Diệp Kết Mạn đi phía trước, cước bộ cũng không hề dừng lại, cũng không có lên tiếng trả lời, thoát nhìn giống như đang nhàn nhã đi dạo.

An nhi suy nghĩ một chút, lại nói: "Cũng phải, Thiếu phu nhân còn chưa có đi hết Bùi phủ, nghe nói hoa viên bên kia hoa nở rộ mấy ngày nay, không bằng đi tới đó dạo một chút?".

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lát, vẫn chưa trả lời câu hỏi của An nhi, mà là đi tới bên cạnh một đình viện, lấy tay nhẹ nhàng mơn trớn cây mầu đơn bên cạnh, tùy ý mở miệng: "Thư nhi, An nhi, các người ở Bùi phủ bao lâu rồi?".

"Một năm trước nô tỳ mới vào làm ở đây.". An nhi tiếp lời, sau đó nhìn hướng Thư nhi, "Thư tử tử thì đã rất lâu rồi."

"Rất lâu rồi sao?". Diệp Kết Mạn nhẹ giọng hỏi.

Thư nhi hơi trù trù, sau đó lập tức gật đầu: "Vâng, năm mười một tuổi nô tỳ liền đến Bùi phủ, hôm nay tính ra đã được bảy năm."

"Bảy năm sao... cũng khá lâu nhỉ.". Diệp Kết Mạn rũ mắt, ánh mắt nhìn không rõ, "Người Thư nhi hầu hạ trước ta là người nào?".

Thư nhi mím môi: "Khởi bẩm Thiếu phu nhân, ngay từ đầu nô tỳ ở chỗ Phu nhân, sau đó thì thân thể Thiếu gia không khỏe nên đã bị Phu nhân phái tới hầu hạ Thiếu gia."

Tiếng Thư nhi vừa dứt liền nhìn thấy Thiếu phu nhân ngẩng đầu lên, tầm nhìn rơi vào trên người mình, trong mắt lại có chút thâm trầm. Trong lòng nàng hơi kinh hãi, lập tức lại thấy Thiếu phu nhân dời tầm mắt, nhẹ giọng nói: "Thì ra là thế, bảy năm cũng không ngắn. Cảm tình của Thư nhi và Bùi phủ hẳn là rất sâu đậm..."

Nghe được Diệp Kết Mạn nói, tuy ngữ khí rất bình thường nhưng không hiểu sao Thư nhi lại cảm thấy có chút áp lực. Nàng cực nhanh cau mày, gật đầu bình tĩnh trả lời: "Vâng, thân là nha hoàn của Bùi phủ, Thư nhi tự thẹn đã nhận rất nhiều ân huệ của Bùi phủ, có cảm tình sâu nặng là phải."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhẹ giọng cười cười, tiếng nói rơi vào tai Thư nhi, mang theo ý vị thâm trường không thể giải thích: "Theo lẽ, người cũng là nha hoàn có thâm niên của Bùi phủ, bị phái tới hầu hạ một Thiếu phu nhân hữu danh vô thực như ta đây thực sự là ủy khuất người."

"Thiếu phu nhân... quá lời rồi."

An nhi đứng một bên thoáng nhìn thần sắc trên mặt Thư tử tử cứng đờ, nhất

thời có chút không ngờ. Bất quá không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Thiếu phu nhân đã xoay lại, ôn nhu nường nàng cười cười: "An nhi, mấy ngày nay trong thành Tô Châu có chuyện gì náo nhiệt không?".

An nhi nghi ngờ thu hồi tầm mắt từ trên người Thư tỷ tỷ về, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây a... chuyện ồn ào nhất thành Tô Châu chắc là chuyện Thiên kim tiểu thư Kỷ gia qua đời. Nghe nói người của Kỷ gia vì thế mà vô cùng thương tâm, hôm nay quan phủ cũng bận rộn đến náo loạn."

Chân mày Thư nhi cau lại, lập tức nhìn về phía An nhi, đáy mắt dường như có một tia cảnh cáo. Biểu cảm chỉ vừa lóe lên rồi biến mất, không đợi Diệp Kết Mạn nhìn thấy, ánh mắt Thư nhi đã khôi phục như thường.

"Là nữ nhân chết đuối trên con sông ngay ngày ta xuất giá, đúng không?".

"Đúng vậy, nhắc tới cũng trùng hợp thật. Bất quá chuyện này có chút cổ quái, tất cả mọi người đều đang suy đoán. Dù sao thì thân phận của thiên kim Kỷ gia đặc biệt, vì thế mà quan phủ cũng bận rộn suốt đầu mả trán.". An nhi gật đầu trả lời, dường như nhớ ra cái gì đó, đơn thuần nói: "Nhắc mới nhớ, ngày hôm qua Đại thiếu gia của Kỷ gia cũng đang ở trong phủ, cách đây hình như không xa."

"Thật không?". Diệp Kết Mạn giương giương khóe môi, tầm nhìn hướng về phía xa xa, một lần nữa nhắc chân đi về phía trước, ngữ khí nhẹ nhàng giống như đang nỉ non: "Nói không chừng chút nữa đi dạo sẽ gặp phải cũng nên."

Ba người lại tiếp tục đi dạo, đến trước một hành lang. Ngay chỗ cua queo bỗng nhiên đi ra mấy người, hình như là dáng dấp của nam nhân. Bất quá chỉ chốc lát liền đến gần. Đáy mắt Diệp Kết Mạn hiện lên một tia sáng, bên tai đã vang lên thanh âm kinh ngạc của An nhi: "À, là Đại thiếu gia và Tam thiếu gia."

Quả nhiên đúng như vậy, lời An nhi vừa rơi xuống, mấy người kia tựa hồ cũng chú ý tới Diệp Kết Mạn, hơi dừng cước bộ, lập tức đi tới chỗ nàng. Khi đi tới trước người, Bùi Nghiêu Duẫn và Bùi Nghiêu Viễn nhận ra Diệp Kết Mạn, trên mặt đều có thần sắc kinh ngạc.

"Là muội?".

Sắc mặt Diệp Kết Mạn lễ phép nhưng thường: "Đại ca, Tam ca."

Hai vị thiếu gia của Bùi phủ đứng đực đứng đó, một người mặc áo bào trắng thêu hoa văn ánh vàng nhìn phía Bùi Nghiêu Duẫn, lên tiếng hỏi: "Duẫn huynh, vị này chính là...?".

"Vị này chính là phu nhân của Tứ đệ ta, vừa cưới vào nhà không bao lâu". Mở miệng là Bùi Nghiêu Duẫn, sắc mặt của hắn có chút xấu hổ, cũng không gọi đích danh Diệp Kết Mạn, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp giới thiệu theo lệ, "Vị này chính là Đại thiếu gia của Kỳ gia."

Diệp Kết Mạn ôn hòa gật đầu: "Chào Kỳ thiếu gia."

Bên này, Kỳ Xuyên gật đầu đáp lễ, nhìn thần sắc trong mắt đối phương có chút kỳ quái, đương nhiên hắn cũng đã nghe nói qua hôn sự ly kỳ ở Bùi gia, nữ tử trước mặt hắn lúc này chính là người trong cuộc. Bất quá hắn cũng lịch sự cho nên không nói toạc ra, bộ dạng chuyện gì cũng không biết, âm thầm quan sát Diệp Kết Mạn, khách khí nói: "Chào Thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân cũng tới đi dạo?".

"Vâng, ở trong phòng riết cũng buồn chán, tùy tiện ra ngoài dạo một chút, không nghĩ tới trùng hợp gặp được Kỳ thiếu gia.". Diệp Kết Mạn ôn nhu trả lời, nàng cúi đầu, che thần sắc trong mắt.

"Nghe nói tối hôm qua người rơi xuống nước, sắc mặt kém như vậy sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?". Nói chuyện là Bùi Nghiêu Viễn. Về chuyện Diệp Kết Mạn rơi xuống nước, hắn cũng có nghe thấy, nhưng mà sáng sớm đã bị mẹ phân phó đến gặp thiếu gia của Kỳ gia, không có thời gian hỏi lại tình huống, không ngờ tới chỗ này lại trùng hợp gặp được Diệp Kết Mạn, lập tức hỏi thăm.

Diệp Kết Mạn cười lắc đầu: "Không có gì đáng ngại, ngủ một giấc cũng đã khá hơn rất nhiều. Hôm nay khí trời tốt, Kết Mạn không kiềm nén được muốn ra ngoài hít thở. Đa tạ Tam ca quan tâm."

Bùi Nghiêu Duẫn ngược lại cũng không biết chuyện, nghe được chuyện Diệp Kết Mạn ngã xuống hồ, hắn kinh ngạc nhìn phía Thư nhi: "Ngã xuống nước? Chuyện gì xảy ra?".

Phía sau, Thư nhi cung kính nói: "Khởi bẩm Đại thiếu gia, tối hôm qua lúc nô tỳ đi cùng Thiếu phu nhân mang gia quy nộp cho dì Châu, đi ngang qua hồ nước không cẩn thận phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Là nô tỳ không cẩn thận chiếu cố Thiếu phu nhân."

"Không liên quan đến Thư như." Diệp Kết Mạn nhìn liếc Thư nhi đang cúi đầu, thản nhiên nói: "Kỳ thực, rốt cuộc chuyện gì xảy ra đến bây giờ ta cũng không rõ lắm, lúc đó trời tối đen, chỉ cảm thấy phía sau bị vật gì đánh trúng, sau đó thì ngã xuống hồ. Cũng là do ta không cẩn thận. Đại ca, Tam ca chớ nên lo lắng."

"Aiz.". Một tiếng thở dài hạ xuống, Bùi Nghiêu Duẫn và Bùi Nghiêu Viễn hướng mắt về phía Kỳ Xuyên, lúc này mới ý thức được thiên kim Kỳ gia ngày hôm trước cũng là đồng dạng chết đuối, lập tức vội vã dừng lại, không nói chuyện này nữa. Nhưng mà đối với Kỳ Xuyên, lúc này hãn dưng con mắt sắc bén nhìn phía Diệp Kết Mạn rồi an ủi: "Thiếu phu nhân nghìn vạn lần phải cẩn thận mới được, loại sự tình này qua loa không xong. Mọi người ta... chắc cũng cùng trang lứa với Thiếu phu nhân, nào ngờ thế sự vô thường... haiz."

"Kỳ thiếu gia nén bi thương.". Tuy lời Diệp Kết Mạn nói như vậy, nhưng ánh mắt lại có chút sâu hút, chậm rãi nói tiếp: "Ta tin tưởng sự tình sẽ được phơi bày. Không biết hôm qua quan phủ có tra ra đầu mối gì chưa?"

"Nào có đầu mối gì, Tây Vũ thật đáng thương, cũng không biết vì sao lại xảy ra chuyện này. Nếu như có thể, về báo mộng cho Đại ca cũng được a. Chí ít cũng để ta biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.". Đang nói chuyện, thần sắc bi thương trên mặt Kỳ Xuyên hiện rõ.

Đáy mắt Diệp Kết Mạn lại cực nhanh hiện lên một tia châm chọc, giọng nói lại càng thêm nhu hòa hơn: "Kỳ tiểu thư ở trên trời có linh thiên, đêm nay liền báo mộng cho Kỳ thiếu gia.". Dừng một chút, "Nghĩ đến Kỳ lão gia và Kỳ phu nhân người đầu bạc tiễn người đầu xanh, hẳn là rất đau đớn."

"Đúng vậy, hiện tại người trên kẻ dưới ở Kỳ gia ai cũng bi thương, chuẩn bị tang sự. Lần này ta tới Bùi phủ, cũng là mời Bùi bá bá bớt thời giờ đi qua một chuyến.". Kỳ Xuyên tiếc rẻ lắc đầu, "Không ai ngờ Tây Vũ lại xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa bị chuyện này đả kích, hiện tại thân thể của phụ thân cũng

ngày càng sa sút, cha mẹ nào thấy con gái mình chết mà không đau buồn. Thật hy vọng quan phủ có thể nhanh chóng tìm ra manh mối, như vậy cũng có thể an ủi vong hồn Tây Vũ."

"Ta hiểu tấm lòng của Kỳ thiếu gia.". Diệp Kết Mạn ôn nhu an ủi, nhanh chóng đổi chủ đề, đột nhiên nói: "Cảm giác rơi xuống nước tối hôm qua ta cũng cảm nhận được, đúng là không dễ chịu chút nào. Nói vậy thời điểm Kỳ tiểu thư chết nhất định lòng tràn đầy oán hận, hận không thể bầm thây vạn đoạn kẻ đã hãm hại nàng. Kỳ thiếu gia không cần khổ sở, ta tin tưởng Kỳ tiểu thư có thành ma cũng nhất định sẽ không bỏ qua kẻ thù."

Nghe được nữ tử trước mắt dùng giọng ôn nhu nói ra những lời có chút kỳ quái này, Kỳ Xuyên không ngờ tới, bi thương trên mặt nhất thời cứng đờ, chỉ chốc lát mới lúng túng cười cười: "Chuyện này... Quan phủ còn chưa có kết luận, cũng không biết là nhảy sông tự sát hay là bị kẻ gian hãm hại."

Bùi Nghiêu Duẫn đứng bên cạnh nghe vậy nhíu nhíu mày, âm thầm liếc mắt Diệp Kết Mạn, thấp giọng nói: "Chớ nói lung tung."

Diệp Kết Mạn lại làm như không nhìn thấy, cười đến càng ôn nhu hơn, nàng nhìn Kỳ Xuyên nhẹ giọng nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy với tính tình của Kỳ tiểu thư, cũng sẽ không luẩn quẩn trong lòng, sau đó chạy đến thành Tây làm chuyện ngốc nghếch. Nếu có đắc tội người nào, Kỳ thiếu gia lưu ý thì tốt, Kết Mạn cũng không có ác ý gì, chỉ là trong lòng cảm thấy đáng tiếc mà thôi."

Kỳ Xuyên khoát tay áo: "Không có gì, Thiếu phu nhân nói cũng có đạo lý.". Dừng một chút, làm như ý thức được chuyện gì, trên mặt hăn lộ ra nghi hoặc, "Nhưng mà... nghe ý tứ của Thiếu phu nhân, lẽ nào cũng quen biết Tây Vũ sao?"

Đang lúc ánh mắt mọi người đều kinh ngạc, Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Xuyên nhẹ nhàng gật đầu, miệng nói: "Không dối gạt Kỳ thiếu gia, ta cùng với Kỳ tiểu thư, đích thật là từng có duyên vài lần. Mặc dù giao tình không tính là sâu nặng, nhưng trong lòng hiện tại cũng rất thương tâm. Lần này đã có duyên gặp phải Kỳ thiếu gia, cả gan nhắc tới, chẳng biết có thể đáp ứng Kết Mạn một việc được không?"

"Thiếu phu nhân cứ nói đừng ngại."

Diệp Kết Mạn nhìn thẳng hướng Kỳ Xuyên, trong ánh mắt hiện lên tia sáng, giữa chân mày nhíu lại, trên người bất tri bất giác nhuộm vài phần nhu nhược, đau thương: "Ta muốn thắp một nén nhang cho Kỳ tiểu thư."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 17 - Đừng bám theo ta nữa

Chương 17 - Đừng bám theo ta nữa

Sau khi cáo biệt huynh đệ Bùi gia và Kỷ Xuyên, Diệp Kết Mạn liền đi trở về, trong con người hiện lên một tia sáng, nàng mở miệng nói: "Ta hơi mệt một chút, trở về thôi."

Dọc theo đường đi, Thử nhi nhìn thần sắc Diệp Kết Mạn vẫn còn có chút kỳ lạ, mang theo một chút khó hiểu. Nhưng mà sắc mặt đối phương thì vẫn như thường, không để lộ chút đầu mối nào. Thình thoảng khi nhìn vào ánh mắt, có vẻ như cười như không, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng khóe môi vẫn lộ ra vài phần khí thế, làm cho nàng có chút kiêng kỵ. Thiếu phu nhân như vậy, hình như thay đổi quá nhanh chóng, mới hôm trước thôi, vừa vào Bùi phủ cũng không có được thần thái áp bách như vậy.

An nhi là người không nhạy cảm cho lắm, nàng chỉ là đơn thuần nghĩ hôm nay Diệp Kết Mạn có chút cảm giác khó hiểu, ngoài ra không suy nghĩ gì sâu xa. Chờ ba người đi khá xa, nàng nhìn không được hiểu kỳ hỏi: "Thiếu phu nhân, người quen biết thiên kim tiểu thư Kỷ gia thật sao?"

Diệp Kết Mạn bình tĩnh hướng An nhi cười cười: "Đúng, làm sao vậy?"

"Nhưng mà lần trước không có nghe thiếu phu nhân nhắc tới a.". Sắc mặt An nhi có chút nghi hoặc, "Hơn nữa Kỷ gia ở thành Nam, nhà Thiếu phu nhân không phải ở thành Bắc sao? Một người Bắc một người Nam, Thiếu phu nhân làm sao biết Kỷ tiểu thư?"

"Điều này rất trọng yếu sao?". Ánh mắt Diệp Kết Mạn mang theo hàm ý sâu xa nhìn An nhi liếc mắt, nàng cũng không trả lời câu hỏi của đối phương, mà là chậm rãi đi về phía sân, miệng nói: "Trước đó ta không nói, đương nhiên có nguyên nhân của ta. Hơn nữa, duyên phận là chuyện không thể giải

thích được... Khoảng cách có là gì."

Dứt lời, khoe môi Diệp Kết Mạn hơi giương lên, tựa hồ như đang nghĩ tới điều gì đó thật thú vị.

Thấy thế, lời An nhi muốn nói cũng bị nghẹn lại, không tiện hỏi nhiều nữa. Chỉ là nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn, có điểm đoán không ra suy nghĩ của Thiếu phu nhân.

Ba người một đường đi trở về, mặt trời cũng dần dần lên cao, trán Diệp Kết Mạn thấm ra chút mồ hôi mỏng, sắc mặt cũng càng suy yếu. Nàng đi không bao lâu thì dừng lại cước bộ, mắt nhắm lại. Thư nhi sau lưng vội vã đỡ nàng, lo lắng hỏi: "Thiếu phu nhân khó chịu sao?"

Diệp Kết Mạn híp mắt ngẩng đầu nhìn thái dương trên cao, trên mặt hiện lên một tia phức tạp, lập tức rất nhanh cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói thật nhỏ: "Không có việc gì, chỉ là ánh nắng hơi chói, chóiáng váng một chút, đi thôi."

An nhi nghe vậy cảm thấy kỳ quái nhìn ánh mặt trời liếc mắt một cái, dùng thanh âm chỉ có nàng nghe được, khẽ nói: "Ngày hôm nay đâu có nắng gắt..."

Đang lúc nói chuyện, Diệp Kết Mạn vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Sân đã gần ngay trước mắt, thần sắc trong mắt Diệp Kết Mạn thả lỏng một chút. Nhưng mà mới đi được vài bước, trong sân bỗng nhiên đi ra một người, người đó ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn với hai nha hoàn sau lưng, lúc này xụ mặt xuống. Vẫn là mặt không thay đổi, lúc này trở nên có vài phần nghiêm khắc.

"Dì Châu!"

Diệp Kết Mạn chống lại tầm mắt của người phụ nữ đối diện, phía sau đã truyền đến thanh âm có chút hốt hoảng của Thư nhi và An nhi. Vạt áo phía sau bị kéo nhẹ, giọng An nhi đè thấp nói: "Thiếu phu nhân, nhanh hành lễ đi."

Diệp Kết Mạn khẽ nhú mày, tầm mắt nhìn về trước. Chỉ thấy đối phương mặc một thân quần áo màu tối, kiểu dáng bảo thủ, tuy là dáng dấp của một hạ nhân nhưng vật liệu may mặc lại hết sức tinh xảo, không thua quần áo trên người mình chút nào, chiêu cáo với mọi người rằng mình chính là người có địa vị trong Bùi phủ. Hai nha hoàn sau lưng nàng vô cùng khấn trương, Diệp Kết Mạn nhìn về phía đối phương, nàng hơi cúi người hành lễ.

Dì Châu trầm mặc liếc về phía Diệp Kết Mạn, thanh âm chậm chạp mở miệng: "Gia quy đâu?".

An nhi nghe xong ngược cả kinh, vội vàng nói: "Dì Châu, lúc mang gia quy đi giao tối hôm qua, Thiếu phu nhân không cần thận...".

"Ta không có hỏi ngươi.". Sắc mặt dì Châu bất động cắt đứt lời An nhi nói, tầm nhìn quét tới làm An nhi sợ rụt đầu lại, tay vịn góc áo, không dám nói gì nữa, chỉ có thể âm thầm lo lắng. Bên cạnh có một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ tay nàng. An nhi giương mắt nhìn lại, chạm được ánh mắt trấn an của Thư tử tử, lúc này mới thoáng bình phục tâm tình.

Đáy mắt Diệp Kết Mạn không đổi sắc, lạnh nhạt nhìn thẳng dì Châu nói: "Tối hôm qua xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc ta mang gia quy đi tới chỗ dì thì bị ngã xuống hồ nước, gia quy chếp xong cũng không giữ được. Mong rằng dì Châu thông cảm, thư thả cho ta mấy ngày.". Lúc nói chuyện, tầm mắt của nàng vẫn rơi vào người dì Châu. Như nàng đoán, đáy mắt đối phương cũng không kinh ngạc, có lẽ chuyện nàng ngã xuống hồ tối qua đã truyền tới tai Bùi phu nhân. Lần này đặc biệt phái người đến tìm nàng, khẳng định không hảo tâm gì.

"Thư thả?". Quả nhiên dì Châu lập tức dùng giọng lạnh nhạt hỏi, nếp nhăn trên khóe mắt uy nghiêm, "Nhìn ngươi còn có khí lực đi dạo, vậy cũng không phải ngã đến nghiêm trọng..".

Diệp Kết Mạn cũng không phủ nhận, trái lại ôn nhu cười cười: "Nhờ phúc của Phu nhân, cho nên mới nhặt được cái mạng này trở về. Nhưng mà đáng thương thân ta một mình trong tân phòng, thấy linh vị của phu quân nằm đó chỉ biết bi ai tự khổ, cũng may có hai nha hoàn tốt bụng chăm sóc mới đỡ hơn được một chút.". Dừng một chút, thần sắc trên mặt Diệp Kết Mạn có chút mất mát, "Không đối gạt dì Châu, lúc rơi xuống nước tối qua, ý thức Kết Mạn ảm

đạm, trong lúc mơ hồ thì nhìn thấy phu quân. Trong mộng, thần thái phu quân ôn nhu, nhả nhủ với ta hãy xem Bùi phủ như nhà của mình, sau đó còn nói rất nhiều chuyện thú vị. Hãn nói lòng hãn cảm thấy thật hổ thẹn, mặc dù người cũng đã đi, thế nhưng hãn sẽ một mực dõi theo ta, bảo vệ ta. Sau khi tỉnh lại ta có suy nghĩ, hay là lúc chết chìm may mắn được cứu, cũng là do phu quân che chở."

Nghe được Diệp Kết Mạn nói, dì Châu cau mày, sau đó không hề trả lời.

Ý cười trên khóe môi Diệp Kết Mạn trở nên chua xót, nàng thở dài, sau đó tiếp tục nỉ non: "Đáng tiếc Kết Mạn không có phúc hầu hạ phu quân, chỉ nguyện an phận sống qua ngày đoạn tháng. Mong rằng dì Châu có thể nói giúp ta khi đứng trước mặt Phu nhân, cho phép ta ở trong phòng sao chép gia quy một lần nữa."

Dì Châu trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn với gương mặt thoát nhìn hết sức yếu ớt, da trắng nõn mỏng manh như cánh ve dưới ánh mặt trời, giống như chỉ chạm vào thôi cũng vỡ tan, hai bên thái dương có thấm chút mồ hôi. Nhìn như vậy một lát, bà ta mới chậm rãi nói: "Chỉ hoãn được một ngày."

"Tạ ơn dì Châu." Diệp Kết Mạn vui vẻ cúi người cảm ơn. Dì Châu quét mắt liếc nàng sau đó cũng không thèm xoay đầu, thẳng thừng đi về trước. Lưng thẳng tắp, bước đi ổn trọng, dần dần biến mất khỏi tầm mắt ba người.

"Thật tốt quá!". An nhi sau lưng thở ra một hơi, vỗ vỗ lồng ngực sợ hãi của mình, cảm khái nói: "Thiếu chút nữa bị dì Châu làm sợ đến thở không nổi, nô tỳ còn tưởng rằng Thiếu phu nhân lại bị phạt nặng thêm."

"Đồ nhát gan, dì Châu cũng không ăn thịt người.". Thư nhi nghe vậy cười lắc đầu.

"Nhưng mà còn kinh khủng hơn cả ăn thịt người nữa a.". An nhi không phục nói, "Muội tới Bùi phủ hơn một năm rồi mà cũng không thấy dì Châu cười lần nào. Mọi người cũng nói chưa hề thấy qua. Nghe nói từ khi dì ấy theo Phu nhân về đây tới giờ vẫn luôn chiếu cố Phu nhân, độc thân đến bây giờ chưa từng xuất giá, tính tình đặc biệt cổ quái, thật đáng sợ a.". Nói xong, An nhi không quên quay đầu nhìn phía Diệp Kết Mạn dặn dò: "Sau này khi Thiếu phu nhân nhìn thấy dì Châu nhất định phải khách khí một chút...".

Nói tới phân nửa, An nhi thoáng nhìn thấy thân thể Diệp Kết Mạn dưới ánh mặt trời đột nhiên rung động. Trong lòng nàng cả kinh, trong chớp mắt, đầu vai đối phương giống như trong phút chốc mềm nhũn xuống, làm An nhi sợ hãi, vội vã đi tới dìu Diệp Kết Mạn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong một mảnh hư không quay cuồng, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy ý thức nặng nề sắp không dậy nổi. Cho đến khi có chút ánh sáng từ trong bóng tối hiện lên, ý thức yếu ớt của nàng mới dần dần tỉnh lại. Giống như đã trải qua một giấc mộng, nhưng mà những hình ảnh kia lại rõ ràng ở trước mắt nàng. Còn nàng lại giống như một người ngoài cuộc đứng nhìn, nhìn chính mình bình tĩnh đối đáp, lộ ra các loại thần sắc không hề giống như nàng. Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng từ bên trong ra ngoài lại tản mát ra loại khí tức xa lạ. Tất cả hết thảy đều không nằm trong khống chế, nhẹ nhàng mà diễn ra, cảm giác quý dị không nói nên lời.

May mắn đó chỉ là ác mộng, cũng có lúc tỉnh lại. Diệp Kết Mạn mở mắt, một lần nữa cảm thụ được thân thể mình vẫn còn tồn tại.

"Thật tốt quá! Thiếu phu nhân người đã tỉnh!".

Vang lên bên tai là thanh âm vui mừng của An nhi. Cả người Diệp Kết Mạn cứng đờ giật giật cổ, mắt nhìn thấy An nhi đang bưng nước đến gần. Nhưng mà bất quá chỉ một cái chớp mắt, tầm mắt liền phát hiện ra Kỷ Tây Vũ đứng bên giường, đồng tử trong mắt Diệp Kết Mạn kịch liệt co rút, thân thể rụt mạnh về phía sau. Bởi động tác quá lớn, lưng phát ra một tiếng "Phanh" đánh lên tường, đau đớn kịch liệt lan tràn khắp thân thể.

"Thiếu phu nhân, người bị làm sao vậy?". An nhi cả kinh, dừng lại cước bộ, nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn khủng hoảng giống như đang nhìn thấy thứ gì đó thật đáng sợ.

Kỷ Tây Vũ không hề động, trái lại khước môi hơi giường lên, mắt nhìn Diệp Kết Mạn đầy trêu chọc.

"Đừng bám theo ta nữa!". Vừa mở miệng, Diệp Kết Mạn mới phát hiện thanh âm của mình có chút tắc nghẽn. Nàng yên lặng nhìn Kỷ Tây Vũ, ngón tay bám lấy thành giường tái nhợt, làm như đang cực lực nhẫn nại. Lúc này,

đương nhiên Diệp Kết Mạn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra trước đó, chính vì hiểu ra cho nên mới sợ hãi. Ma nhập vào người trong truyền thuyết... đáng sợ như vậy, Diệp Kết Mạn căn bản không muốn thể nghiệm lần thứ hai. Cái loại cảm giác vô lực quẩn lầy mình quả thực không khác nào lúc chìm dưới hồ.

An nhi nghe được Diệp Kết Mạn nói chuyện, thần sắc càng nghi hoặc, nàng nhìn quanh giường liếc mắt, đều trống tuếch. Tầm mắt An nhi lại rơi vào trên người Diệp Kết Mạn, thử dò xét nói: "Thiếu phu nhân? Người đang... nói chuyện với em sao?".

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mới cố gắng phục hồi tinh thần lại, ý thức được An nhi tồn tại. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, nỗ lực bình phục lại kinh hoàng trong lòng, hướng An nhi lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ cảm giác có chút... không khỏe.". Đang nói chuyện, tầm mắt Diệp Kết Mạn lại không tự chủ được rơi vào trên người Kỷ Tây Vũ.

Chỉ thấy Kỷ Tây Vũ khẽ cười cười, dung mạo kia sinh động, tươi đẹp như hoa. Môi mỏng lập tức khẽ mở, giọng nói ôn nhu ấm áp: "Ngoan, đừng sợ."

"Thiếu phu nhân không thoải mái chỗ nào?". An nhi không biết chuyện gì xảy ra, nàng ngồi xuống giường, cầm ly nước trong tay đưa tới, "Thiếu phu nhân uống nước đi. Người đã hôn mê một canh giờ, đột nhiên lại té xỉu, huh chết em và Thư tỷ tỷ.".

"Làm các người lo lắng.". Diệp Kết Mạn thấp giọng nói, tay tiếp nhận chén nước nóng, cúi đầu nhấp một ngụm, nhưng vẫn giương mắt đánh giá Kỷ Tây Vũ. Thấy đối phương thoát nhìn im lặng không có động tác gì, lúc này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

An nhi thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn hầu như không có chút máu, cả người yếu ớt vô cùng, nàng lo lắng nói: "Bây giờ Thiếu phu nhân cũng không sao chép được gia quy Phu nhân giao a, không xong rồi. Không biết Thư tỷ tỷ có biện pháp nào hay không.". Thấy thần sắc Diệp Kết Mạn tối sầm lại, An nhi lại vội vàng nói: "Thiếu phu nhân đừng nóng vội, chúng ta thay người suy nghĩ một chút. Người tốt nhất nên nghỉ ngơi cho khỏe, nghìn vạn lần đừng tự làm khổ mình.".

"Được.". Lúc này Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy cả người vô lực, đừng nói chi

là cử động, muốn bước xuống giường sợ là cũng không được, cũng chỉ có thể tạm thời nghe theo.

"Thiếu phu nhân cũng chưa dùng điểm tâm sáng, hiện tại cũng sắp tới buổi trưa, nhất định đói bụng lắm, để em đi giúp người chuẩn bị.". Nói xong, An nhi đứng dậy liền muốn đi ra ngoài. Nhưng mà thân thể khẽ động, tay áo đã bị kéo lại, bên tai vang lên tiếng gọi của đối phương.

"An nhi!".

"Sao ạ?". An nhi cúi đầu nhìn Diệp Kết Mạn cầm lấy ống tay áo của mình, một lần nữa ngồi xuống, kỳ quái nói: "Sao vậy, Thiếu phu nhân?".

Trải qua chuyện này, Diệp Kết Mạn không dám cùng Kỷ Tây Vũ một chỗ nữa, nàng trù trù nói: "Không sao, ta vẫn chưa đói...".

"Vậy làm sao được? Thiếu phu nhân không đói bụng, cũng phải ăn một chút, bằng không làm sao có thể mau khỏe lên được."

"Nhưng mà...".

Diệp Kết Mạn cũng không biết phải giải thích thế nào, An nhi lại đứng lên, nói: "Thiếu phu nhân chờ chút, An nhi rất nhanh sẽ trở về."

Nhìn bóng dáng An nhi biến mất ở cửa, thân thể Diệp Kết Mạn lại rụt vào góc giường một chút.

Trong lúc yên tĩnh, tiếng Kỷ Tây Vũ cười khẽ càng rõ ràng. Lập tức bên người phát lạnh, đối phương liền trèo lên giường. Diệp Kết Mạn muốn tránh nhưng thân thể lại mềm nhũn bất động, mắt mở trừng trừng nhìn tay Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng xoa mặt mình.

"Thoạt nhìn có vẻ người rất sợ bộ dạng của ta."

Diệp Kết Mạn nghiêng đầu, muốn tránh khỏi tay của Kỷ Tây Vũ. Lòng bàn tay lạnh băng của đối phương lúc này giống như rắn quấn lấy gương mặt nàng, làm trên người Diệp Kết Mạn nổi lên từng trận gai ốc.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 18 - Dụ dỗ hợp tác

Chương 18 - Dụ dỗ hợp tác

"Bỏ tay ra!". Diệp Kết Mạn trừng mắt nhìn Kỷ Tây Vũ đang áp sát vào người mình, giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng mà thanh âm kia lại suy yếu không chút lực uy hiếp. Đương nhiên, Kỷ Tây Vũ cũng không để ý tới lời của đối phương, nàng chỉ cười cười, tầm nhìn chậm rãi hướng tới, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Diệp Kết Mạn, giọng nói vô cùng thân thiết: "Chống cự như vậy làm gì? Ta với người hợp tác, không phải sẽ vẹn toàn đôi bên hay sao? Bây giờ người cứ phản kháng đi, chỉ thêm phí công mà thôi."

Nói xong, Kỷ Tây Vũ để tay xuống, nụ cười trên mặt thân thiết, rạng rỡ lấp lánh, làm người khác phải lóe mắt. Nhưng mà rơi vào trong mắt Diệp Kết Mạn lại nhìn không được muốn rùng mình một cái, bộ mặt tươi cười của Kỷ Tây Vũ lúc này đối với nàng mà nói giống như một chiếc mặt nạ, dưới lớp mặt nạ là một con độc xà có thể dùng chiêu trí mạng của mình để tấn công đối phương.

"Ta sẽ không hợp tác với người đâu.". Diệp Kết Mạn cắn cắn môi. Ở cùng nhau mấy ngày, nàng đã nhận thấy được sự nguy hiểm của đối phương, sợ là nếu như nàng hợp tác với Kỷ Tây Vũ rồi thì không chừng trước sau gì cũng bị tính kế. Với năng lực của mình, nàng không phải là đối thủ của đối phương? Huống chi... Kỷ Tây Vũ lại là một ma nữ.

Nghe vậy, Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn chăm chăm, trên mặt vẫn chưa lộ ra thần sắc tức giận, trái lại khóe môi hơi giương lên. Miệng nở nụ cười bí ẩn, để lộ ra một tia nguy hiểm: "Không hợp tác? Người không sợ ta nhập vào người người nữa sao...".

"Người...". Diệp Kết Mạn giận dữ cau mày thật chặt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần kề bên, trong lòng vừa sợ lại vừa tức.

Kỷ Tây Vũ nhìn thấy thần sắc Diệp Kết Mạn thay đổi, đáy mắt có vài phần thoả mãn. Thân thể nàng hơi nghiêng về phía trước, đột nhiên nói: "Chuyện hôm nay, người nhớ không?".

Diệp Kết Mạn mím chặt môi, không trả lời, rớt cuộc đành âm thầm chấp nhận.

"Nói vậy người cũng biết, lần này ta đi ra ngoài là vì chuyện gì.". Kỷ Tây Vũ chậm rãi nói: "Về chuyện quay lại Kỷ phủ, ta đã bày xong đường. Chuyện này là tình thế bắt buộc."

"Ta sẽ không đi.". Diệp Kết Mạn chịu không nổi đối phương áp sát gần như vậy, nàng quay đầu đi. Nhưng mà cảm lại cứng nhắc, đã bị Kỷ Tây Vũ kiềm chế, nàng đành một lần nữa xoay trở về nhìn thẳng hướng đối phương. Trong con người u hồng càng sâu hút, lóe ra ánh sáng kỳ ảo.

"Người nghĩ, người không muốn đi thì sẽ không đi hay sao?". Mắt Kỷ Tây Vũ hơi nheo lại, "Diệp Kết Mạn, người phải hiểu, không phải ta đang trưng cầu ý kiến của của người. Còn nữa ... Ta cũng chết rồi, người vì ta tới linh đường một lần, thiệt thòi cho người lắm sao? Nếu không phải bởi vì đại hôn bát quái của người thì ta đã sớm theo thi thể của mình trở lại Kỷ gia rồi, chứ không còn dây dưa ở Bùi phủ này đâu?". Nói xong, thanh âm của Kỷ Tây Vũ bỗng nhẹ hơn, tiến đến bên tai Diệp Kết Mạn, giống như thủ thi: "Lẽ nào người lại không muốn đưa ta về Kỷ gia, để ta khỏi dây dưa người nữa?".

Nghe được Kỷ Tây Vũ nói, trong lòng Diệp Kết Mạn khẽ động.

"Thế nào?". Kỷ Tây Vũ nhìn thấu cảm xúc của đối phương, nàng nhú mày, dụ dỗ nói, "Bất quá chỉ về Kỷ gia cúng tế, cũng không có để người đi giết người hay phóng hỏa, người lo lắng cái gì?".

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Người... vì sao không tự quay về Kỷ phủ?".

"Ta đã là ma không phải người nữa. Đâu phải muốn làm gì thì làm.". Kỷ Tây Vũ ngồi dậy, không nhìn Diệp Kết Mạn nữa, tầm mắt hướng về phía ngoài cửa sổ, thần sắc trong mắt trở nên có chút cô đơn.

"Có phải... bởi vì người không có khả năng nhập vào người ta lâu, đúng không?". Diệp Kết Mạn thử thăm dò. Mới vừa rồi nàng cũng có chút hoài nghi. Khi này đối phương nhập vào người mình bất quá cũng chỉ có vài canh giờ mà thôi, nếu như có thể điều khiển thân thể của mình, thì Kỳ Tây Vũ đã không muốn nàng hợp tác, cần gì còn cố kỵ chuyện sống chết, nhập vào người nàng xong rồi muốn làm gì thì làm, hà tất phải quẩn quít lấy nàng. Hơn nữa mấy ngày trước đây đối phương cũng không có làm như vậy. Có lẽ là lần này thân thể mình yếu đuối cho nên mới nhập vào được.

Nghe được câu hỏi của Diệp Kết Mạn, Kỳ Tây Vũ nhìn thẳng đối phương, một lát sau quả nhiên gật đầu thừa nhận nói: "Đúng, người đoán không sai. Ta không có khả năng nhập vào người người trong thời gian dài. Nhập vào người có dương khí, chỉ những lúc cơ thể người đó yếu nhất, bởi vậy lúc đó dương khí cũng thấp nhất. Nhưng dù vậy, ta nhập vào người người cũng sẽ bị thân thể người bài xích. Huống chi...". Thanh âm Kỳ Tây Vũ mềm nhẹ xuống, "Ta chỉ vừa mới chết không bao lâu, sẽ bị ánh mặt trời quản chế, không kiên trì được bao lâu."

Nghe vậy, đáy lòng Diệp Kết Mạn thở phào một cái, nói thật nhỏ: "Thảo nào ban ngày không thấy người ra khỏi cửa...". Đang lúc nói chuyện thì nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Kỳ Tây Vũ có chút chua xót, không hiểu sao ngược Diệp Kết Mạn nổi lên chút cảm thông. Mặc kệ nói như thế nào, mấy ngày trước nữ tử trước mắt vẫn còn vui vẻ sống trên đời, lại là lúc tuổi trẻ phơi phơi nhất, hôm nay bị sát hại, lời yêu cầu mang nàng quay về Kỳ phủ cũng không tính là quá phận... Nghĩ như vậy, cuối cùng Diệp Kết Mạn miễn cưỡng đồng ý: "Đi với người quay về Kỳ phủ thì không thành vấn đề, nhưng người đáp ứng ta trước, đến lúc đó không được ép ta làm chuyện không muốn làm."

"Đương nhiên.". Thấy Diệp Kết Mạn đáp ứng, trên mặt Kỳ Tây Vũ bèn nở nụ cười, rạng rỡ không thể diễn tả, Diệp Kết Mạn nhìn mà nao nao, đối phương lập tức mở miệng nói: "Kỳ gia là danh môn vọng tộc, cha mẹ ta cũng hình thức hơn người bình thường. Ta tính rồi, ngày mười ba tới trùng hợp là ngày tốt, nếu như đoán không sai, vào lúc đó ta sẽ được hạ táng. Hai ngày này thân thể người suy yếu, không vội, thời gian này nghỉ dưỡng cho khỏe lại, đến lúc đó cùng đi với thiếu gia Bùi gia là được. Về phần những chuyện khác, chờ đến Kỳ phủ ta sẽ nói rõ cùng người. Bất quá trước đó, người thay ta chuẩn bị

mấy thứ đồ."

Lúc An nhi bưng cơm trở về, liền thấy Diệp Kết Mạn tựa ở đầu giường, tựa hồ đang suy nghĩ gì. Nàng đặt khay xuống bàn, bưng chén đi tới cạnh giường, cúi đầu thối thối chén cháo nóng hổi, nói: "Thiếu phu nhân, thân thể người không khỏe, cho nên em đã phân phó phòng bếp nấu cháo, thiếu phu nhân ăn một chút đi."

"Được.". Diệp Kết Mạn đưa tay muốn tiếp nhận, lại bị An nhi cản, "Thiếu phu nhân không cứ ngồi đó, tay người bất tiện, để em đi."

Trước đó bởi sao chép gia quy, cổ tay Diệp Kết Mạn đúng là bủn rủn vô cùng. Hơn nữa lần này bị ngã xuống hồ làm nàng kinh hoàng không ít, không những vậy còn bị ma nhập vào người, bây giờ toàn thân không còn chút khí lực. Mặc dù cảm thấy không hay lắm, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không có cự tuyệt mà gật đầu.

Thật lâu không ăn gì, lúc này nếm được mùi cháo thơm ngát ngon miệng, Diệp Kết Mạn mới phát giác được mình đang đói bụng. Một chén cháo dần dần thấy đầy. An nhi không chịu ngồi yên, trò chuyện liên tục với nàng. Có nhiều chuyện của Bùi phủ Diệp Kết Mạn không hiểu rõ, nhân cơ hội này cũng tìm hiểu được chút ít.

"Còn nữa, em vào Bùi phủ chưa lâu, hồi năm ngoái vào ngày mừng thọ thì có gặp qua thiên kim Kỷ gia một lần, chỉ cảm thấy nàng ta quả nhiên rất đẹp.". Bỗng nhiên An nhi đổi giọng, trong ánh mắt có chút hâm mộ của thiếu nữ, "Nếu Thiếu phu nhân cũng quen biết Kỷ Tây Vũ, Thiếu phu nhân nghĩ nàng là người như thế nào? Thật sự có thông minh lạnh lùng giống như trong lời đồn không?"

"... Khụ khụ.". Diệp Kết Mạn vừa nghe thấy câu hỏi của An nhi, không cần thận bị sặc cháo, tầm mắt liếc về phía Kỷ Tây Vũ đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn. Ánh mắt của đối phương vừa vặn cũng quét tới, chống lại tầm mắt của nàng, khóe môi giờ giờ lên, bộ dạng vẫn ung dung như trước.

"À... biết đại khái thôi...". Diệp Kết Mạn không biết nên trả lời như thế nào, nàng qua loa nói: "Kỳ thực ta với nàng ấy cũng chỉ gặp qua có vài lần, không tính là quá thân."

"Như vậy sao.". An nhi trù trù một lúc lại nói: "... Lần này Thiếu phu nhân đi cúng tế Kỳ tiểu thư, có thể dẫn em cùng đi không? Vậy cũng tiện để em hầu hạ Thiếu phu nhân."

"Em muốn đi sao?". Diệp Kết Mạn kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên a, em còn chưa có tới Kỳ phủ lần nào, nghe nói Kỳ phủ còn muốn lớn gấp đôi Bùi phủ.". Trong mắt An nhi lóe sáng, "Tới mở mang tầm mắt a. Hơn nữa kỳ thực em cũng rất thích Kỳ tiểu thư, muốn đi cúng tế nàng ấy một lần."

Tầm mắt Diệp Kết Mạn khó hiểu nhìn An nhi: "Em thích nàng ấy... Vì sao?".

"Kỳ tiểu thư không giống như mấy tiểu thư khác. Thiếu phu nhân xem a, bộ dạng Kỳ tiểu thư xinh đẹp không nói, người lại thông minh, học thức uyên bác không thua nam tử, hơn nữa nghe nói tâm địa rất tốt, đối xử với người ngoài cũng chân thành nữa..."

"Chờ một chút,...". Diệp Kết Mạn mở to hai mắt, có điểm không thể tin được những gì An nhi miêu tả về Kỳ Tây Vũ, "Em có chắc người mình đang nói chính là Kỳ tiểu thư ở thành Nam không?"

"Đúng vậy, trong thành Tô Châu chẳng lẽ còn có Kỳ tiểu thư nào khác sao?". An nhi nháy mắt mấy cái, không rõ vì sao Thiếu phu nhân lại hỏi như vậy, "Không chỉ em đâu, cả thành Tô Châu này ai cũng thích Kỳ tiểu thư a. Nàng đúng là một nữ tử làm người người đều phải bội phục nha.". Dừng một chút lại tiếp tục, "Không lẽ Thiếu phu nhân không thích Kỳ tiểu thư sao?"

"Cũng... cũng không phải.". Bị An nhi hỏi, Diệp Kết Mạn có chút xấu hổ, nhất thời không biết nên trả lời thích hay không thích. Dù sao thì "Nàng" cũng muốn mình đi cúng tế Kỳ Tây Vũ, nếu như nói không thích thì cũng vô lý. Còn nếu nói thích, không, ai thèm thích ma nữ kia chứ... Quả thực là trái lương tâm mà.

Một tiếng cười khẽ phát ra trong phòng, Diệp Kết Mạn bất mãn nhìn phía phát ra tiếng vang, quả nhiên thoáng nhìn thấy ý cười nhẹ trên mặt Kỳ Tây Vũ. Nàng bỗng nhiên nhớ lại trước đây nghe được mấy lời bàn tán đầu đường cuối ngõ, lập tức có chút hiểu được điều An nhi nói. Không phải lúc

đó mình cũng nghĩ Kỳ Tây Vũ là người đáng được kính trọng hay sao? Hình tượng mà Kỳ tiểu thư có được, sợ là do Kỳ Tây Vũ trước mắt tận lực khéo tay đắp nặn lên. Ngẫm lại... Thực sự là đáng sợ. Nữ tử này khoác khuôn mặt đẹp dễ lương thiện, nhưng tâm lại thâm trầm không lường được, mê hoặc tầm mắt người khác, làm họ không chút cảnh giác nàng ta.

Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn nhú nhú mày, càng nổi lên nghi ngờ. Thế nhưng người như Kỳ Tây Vũ ... Rốt cuộc ai lại có năng lực hại chết nàng?.

"Thiếu phu nhân?".

Một bàn tay giơ giơ trước mắt Diệp Kết Mạn, nàng vội vã thu hồi tầm mắt từ trên người Kỳ Tây Vũ về, nhìn phía An nhi, không đợi đối phương mở miệng, đã giành nói sang chuyện khác trước: "Được rồi An nhi, ta cần vài thứ, em có thể nghĩ biện pháp giúp ta được không?".

"Là gì ạ?".

Thấy An nhi đơn thuần quả nhiên không tiếp tục truy vấn về chuyện Kỳ Tây Vũ nữa, Diệp Kết Mạn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thần sắc nghiêm túc nói: "Ta cần một khúc gỗ Hòe, tuổi thọ phải từ mười năm trở lên."

"Gỗ Hòe? Thiếu phu nhân muốn thứ đó làm gì?". An nhi không nghĩ tới Diệp Kết Mạn sẽ đưa ra loại yêu cầu này, nàng giật mình nói.

"Cái này giải thích thì rất phiền phức,...". Diệp Kết Mạn không tiện nói quá nhiều cùng đối phương, chỉ nói: "Chỉ là nó có tác dụng với ta. Đã nhiều ngày thân thể ta không khỏe, sợ dĩ làm phiền người giúp ta lưu ý là vì vậy.". Dừng một chút, nàng tiếp tục nói bổ sung: "An nhi, về chuyện cây Hòe em đừng kể cho ai nghe, ngay cả Thư nhi cũng vậy. Được không?".

Tuy rằng không rõ vì sao Diệp Kết Mạn yêu cầu như thế, nhưng An nhi suy nghĩ một chút vẫn gật đầu đồng ý: "Không thành vấn đề, đại khái lúc nào cần ạ?".

"... Trước khi đi Kỳ phủ."

ra-gaeTZ

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 19 - Xung khắc như nước với lửa

Chương 19 - Xung khắc như nước với lửa

Lúc Thư nhi đi vào, đã là chạng vạng. Mặt trời ngoài cửa sổ đỏ bừng, treo giữa không trung như lung lay sắp đổ.

An nhi đang hầu hạ Diệp Kết Mạn uống thuốc, nghe được phía sau có tiếng cửa mở, sau đó là thanh âm Thư nhi gọi một tiếng "Thiếu phu nhân", nàng quay đầu lại, hướng đối phương lộ ra một nụ cười rạng rỡ: "Thư tỷ tỷ, tỷ đến rồi."

"Ừa.". Thư nhi hơi gật gật đầu, đi tới trước cửa sổ, hỏi: "Thiếu phu nhân cảm giác như thế nào?"

"Hoàn hảo, chỉ là có chút mệt.". Thanh âm Diệp Kết Mạn còn có chút tắc nghẽn, nàng nhú nhú mày, "Số gia quy của Phu nhân không biết làm thế nào cho kịp thời hạn đây...".

"Thiếu phu nhân chớ lo lắng, ban ngày em đã tới chỗ Tam thiếu gia, nhờ thiếu gia tới chỗ Phu nhân xin giúp người rồi, chuyện gia quy, chí ít có thể chậm vài ngày.". Thư nhi ôn nhu an ủi.

"Tam thiếu gia?". Diệp Kết Mạn kinh ngạc lặp lại một lần, trong đầu hiện ra gương mặt tuần tú ôn nhuận của hắn, "Tam ca sao? Chuyện... phiền phức như vậy, hắn không tức giận sao?"

An nhi nghe vậy, giành đáp trước: "Thiếu phu nhân, trong mấy vị thiếu gia tiểu thư của Bùi phủ, Tam thiếu gia là người dễ nói chuyện nhất. Hơn nữa Thư tỷ tỷ với Tam thiếu gia có chút giao tình, sẽ không có gì đáng ngại đâu ạ."

"Làm phiền Thư nhi bên ba vì ta.". Diệp Kết Mạn cảm kích hướng Thư nhi gật đầu.

Thư nhi nhìn thần sắc nhu hòa của Diệp Kết Mạn cười cười, đáy mắt lại có chút hoảng hốt. Vào lúc này, Thiếu phu nhân mới chân chính khôi phục dáng dấp khi mới tới đây, hoàn toàn bất đồng với nữ tử nội liễm mà có khí thế như ban ngày. Chỉ trong nháy mắt, Thư nhi cảm thấy chắc là do mình suy nghĩ nhiều. Thiếu phu nhân sinh ra trong nhà bình dân, làm sao có thể biến hóa nhanh chóng thành người có tâm tư thâm trầm như mình nghĩ được?.

"Bất quá... Cũng không biết Phu nhân có thể đáp ứng lời khẩn cầu của Tam thiếu gia hay không.". Thần sắc trên mặt An nhi trầm xuống, lại có vẻ u sầu hơn, "Nếu như không đồng ý, không phải Thiếu phu nhân sẽ còn khổ hơn hay sao.".

"Tới bước nào hay bước đó thôi.". Diệp Kết Mạn hướng An nhi trấn an cười cười.

Đến lúc Thư nhi và An nhi từ trong phòng Diệp Kết Mạn lui ra ngoài, An nhi khép lại cửa, lúc này mới thở dài, nói thầm: "Thiếu phu nhân thật đáng thương. Tính tình tốt như vậy, số mệnh lại... Aiz.".

"Muội đó nha, cũng đừng quan tâm quá mức như vậy.". Thư nhi buồn cười chỉ chỉ cái trán An nhi, nói: "Thiếu phu nhân sáng suốt hơn muội nghĩ nhiều lắm."

"Thật sao thật sao, muội chỉ quan tâm Thiếu phu nhân thôi mà.". An nhi lè lưỡi, chợt nhớ tới Diệp Kết Mạn phân phó, vội vàng nói: "Thư tỷ tỷ, muội nhớ tới mình còn có chút chuyện, tỷ giúp muội chăm sóc Thiếu phu nhân chút xíu nha, muội đi ra ngoài một chuyến.".

"Muội phải ra khỏi Bùi phủ?". Thư nhi nghi ngờ nhìn An nhi, "Có chuyện gì?".

"Phải mua vài món đồ.". Ánh mắt An nhi có chút dao động, lập tức cười hì hì phát phát tay, "Ai nha, Thư tỷ tỷ đừng hỏi. Muội đi nhanh rồi trở về, nhớ phải giúp muội hầu hạ Thiếu phu nhân đó.".

Nói xong, An nhi như một làn khói chạy đi ra ngoài.

Thư nhi nhìn bóng lưng An nhi có chút trầm ngâm, một lát sau mới chậm rãi bước xuống bậc thang.

Trong phòng, Diệp Kết Mạn nhìn hai người đi khuất, xác nhận bước chân đối phương dần dần đi xa, mới dám quay đầu nhìn bên cạnh bàn. Ở đó, Kỷ Tây Vũ thân nhiên ngồi rót nước trà, cái miệng nhỏ nhấp nháy.

"Gỗ Hòe ta đã sai An nhi đi tìm,...". Diệp Kết Mạn nhẹ giọng nói.

Kỷ Tây Vũ gật đầu, hướng Diệp Kết Mạn lộ ra nụ cười rạng rỡ. Trong lòng Diệp Kết Mạn có một bụng nghi vấn, chần chờ một lát, sau đó mới nói: "Lần này người trở lại Kỷ phủ, có thật sẽ không quấy rối ta nữa không?"

"Tất nhiên.". Kỷ Tây Vũ trả lời ngay lập tức, "Ta chỉ muốn tìm ra hung thủ mà thôi. Ở lại Bùi phủ cũng không có tiến triển gì, người hiểu không?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng hiểu được có chút đạo lý, nửa ngờ nửa tin nhìn ma nữ cách đó không xa, nhìn thấy ánh mắt đối phương chân thành, biểu cảm không chút mánh khóe, nàng tạm thời tin vậy, chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh, để Kỷ Tây Vũ không còn bám theo mình nữa là tốt rồi. Nhưng mà nàng bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, liền hỏi: "Nghe ý tứ của người, kẻ hại chết người, chẳng lẽ cũng là người của Kỷ gia?"

Tâm mắt Kỷ Tây Vũ nhìn xa xăm, thâm thúy không thấy đáy, nàng cũng không có phủ nhận.

Trong lòng Diệp Kết Mạn hơi trùng xuống, nhớ tới cuộc nói chuyện của Kỷ Tây Vũ với thiếu gia Kỷ gia khi nàng ta nhập vào người mình ban ngày, đúng là không giống như người thân sống cùng nhau. Lúc này lại thấy thần sắc Kỷ Tây Vũ như vậy, Diệp Kết Mạn không khó nghĩ đến cái chết của đối phương có liên quan đến Kỷ gia. Những đối với những chuyện quá kinh hãi, Diệp Kết Mạn quả thực không dám tưởng tượng. Nếu như người thân mà cũng không thể tin tưởng, thì có thể tin ai đây? Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn nhin không được có chút mềm lòng.

"Người không cần bày bộ dạng này nhìn ta, người thân hay không thì bất quá

cũng chỉ là quan hệ ruột thịt thôi. Mọi người đều có gút mắt hận thù của riêng mình, tự nhiên tránh không được ích kỷ mà tranh giành đấu đá, không phải người thân của người thì họ sẽ đối tốt với người. Tự lo được cho bản thân mình mới là điều quan trọng.". Tâm mắt Kỷ Tây Vũ đảo qua Diệp Kết Mạn, tự giễu nhòa môi, mắt lập tức rũ xuống, nhìn nước trà xanh ngát trong chén, đột nhiên nói: "Nếu người muốn sống tốt ở Bùi gia, cần tìm một chỗ dựa vững chắc, bằng không sợ là rất khó khăn.". Dừng một chút, môi của nàng giương lên, "Như nha hoàn An nhi nói vừa rồi, trong cả Bùi gia này, Bùi Nghiêu Viễn là người tính tình ôn hòa, cũng hay thương người, người có thể lợi dụng hẳn được."

Diệp Kết Mạn nhú mày, chỉ cảm thấy trong nụ cười của Kỷ Tây Vũ tựa hồ có chút mỉa mai. Nhất là khi nói câu 'cũng hay thương người', giọng rất là khinh thường. Nàng nghe xong trong lòng có chút khó chịu, không nhịn được nói: "Không phải tất cả mọi người đều giống như người. Thái độ làm người của Bùi Nghiêu Viễn cũng không tệ, người hà tất châm chọc khiêu khích như vậy?"

Nghe vậy, thần sắc Kỷ Tây Vũ mang theo châm chọc, tầm nhìn rơi vào trên mặt Diệp Kết Mạn dạo qua một vòng, quan sát biểu cảm chăm chú của nàng, bỗng nhiên bật cười một tiếng. Thấy thế, trong lòng Diệp Kết Mạn như có lửa nổi lên, ánh mắt nhìn đối phương có chút quẫn bách, bên tai lại rơi xuống thanh âm của Kỷ Tây Vũ: "Quả nhiên. Tính tình này của người, cùng với Bùi Nghiêu Viễn sẽ rất xứng đôi."

"Người...". Diệp Kết Mạn tức giận, hung hăng trừng mắt Kỷ Tây Vũ, nàng cãi lại: "Người có cần khinh thường người khác như vậy không? Có phải chỉ cần là người tốt, người đều không muốn thấy?"

"Giận hả?". Kỷ Tây Vũ không để ý chút nào nhú mày, "Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Nếu Bùi Nghiêu Viễn không sinh ra ở Bùi phủ, đương nhiên ta cũng không quá khắc khe với hắn, tại hắn là người của Bùi gia, lại không chút nào có cảm giác là người Bùi gia. Sinh ra trong một gia tộc chuyên làm ăn buôn bán, tính tình hay thông cảm thương người như hắn là không nên có. Nếu Bùi Vĩnh Xuyên không có một phu nhân sáng suốt, thì mệnh Bùi Nghiêu Viễn đâu có tốt như vậy.". Dừng một chút, "Bất quá xem ra người đối với Bùi Nghiêu Viễn rất có hảo cảm nha."

"Ta không có!". Mặt Diệp Kết Mạn ửng hồng, không phải là bởi vì xấu hổ, mà là bởi vì giận dữ, "Tuy Bùi Nghiêu Húc đã chết, nhưng gia quy lễ giáo thành hôn cũng đã thực hiện, ta không còn là nữ tử độc thân nữa, ta là phụ nữ đã có chồng. Người đừng nói ra những lời khó nghe này nữa."

"Gia quy lễ giáo?". Trong mắt Kỷ Tây Vũ mang theo ý cười, "Người đừng quên, người cùng người trải qua đêm động phòng hoa chúc không phải Bùi Nghiêu Húc mà là ta. Về chuyện âm hôn, từ đầu đến cuối đều là gả cho ta. Nghe người khẳng định như thế, không phải là nên vì ta thủ thân như ngọc sao?"

Mặt Diệp Kết Mạn càng đỏ hồng, không biết nên cãi lại như thế nào, chỉ đành cứng họng nghiêng đầu đi chỗ khác, tức giận nói thật nhỏ: "Tùy người muốn nói như thế nào thì nói."

Không khí trong phòng nhất thời căng thẳng. Diệp Kết Mạn không muốn để ý tới Kỷ Tây Vũ nữa, nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đối phương ngược lại cũng an tĩnh, không nói gì thêm.

Như vậy qua không bao lâu, Diệp Kết Mạn đang tĩnh tâm chợt thấy cổ tay phải lại bắt đầu tê cứng. Nàng nhìn một hồi, đau đớn càng ngày càng rõ ràng. Diệp Kết Mạn nhớ tới thuốc mỡ mà Uông Tư Thiển đưa tới hôm trước bị nàng tùy tay cất trong tủ quần áo, lúc này miễn cưỡng khởi động thân thể, nhìn tủ quần áo cách giường không xa, không muốn phiền toái Thư nhi và An nhi nữa, Diệp Kết Mạn suy nghĩ một chút, sau đó tựa thành giường nỗ lực đứng lên.

Bất quá chỉ là động tác đơn giản, Diệp Kết Mạn lại hao tổn một đoạn thời gian thật dài. Đang lúc lão đảo đứng dậy, trên trán của nàng đã thấm ra chút mồ hôi. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thân thể không còn chút sức lực như muốn ngã xuống mặt đất, nàng âm thầm cắn răng, oán giận ma nữ kia nhập vào người mình cho nên bây giờ mới không còn khí lực như vậy. Chỉ cách có vài bước, nhưng lại trắc trở vô cùng. Chờ đỡ được tủ quần áo thì Diệp Kết Mạn nhìn không được dừng lại cúi đầu thở phò. Nàng có thể cảm giác được tầm mắt Kỷ Tây Vũ vẫn luôn rơi vào trên người mình, nàng không để ý chút nào, tiếp tục mở cửa tủ quần áo tìm lọ thuốc sau đó quay trở về.

Nhưng mà lần này, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Diệp Kết Mạn khó khăn lê bước chân, dưới chân đột nhiên vấp phải cái gì, nàng lập tức lao đảo, mắt cá chân lật sang một bên, thân thể liền ngã trên mặt đất. Khuỷu tay chạm mặt đất thật mạnh, kèm theo một tiếng kêu đau.

Đau rát từ khuỷu tay lan tràn ra, toàn bộ thân thể như là bị cắt rời, thật lâu không thể nhúc nhích. Đáy mắt Diệp Kết Mạn lộ vẻ nhẫn nại, im lặng không nói gì, chỉ là cắn răng đợi cơn đau vơi đi.

Một đôi giày bông nhiên xuất hiện trong tầm mắt, lập tức liền nhìn thấy Kỳ Tây Vũ ngồi xổm xuống, gương mặt như cười như không cũng rơi vào tầm mắt. Diệp Kết Mạn biết bộ dạng chật vật của mình mới vừa rồi đều bị đối phương nhìn thấy, lúc này chỉ mím chặt môi không nói gì.

Sau một khắc, một bàn tay xuất hiện trước mắt. Ngón tay thon dài, tái nhợt nhìn không thấy chút máu, móng tay được cắt gọn gàng cũng trắng bệch. Diệp Kết Mạn nhìn liếc mắt một chút, sau đó lập tức khó khăn khởi động thân thể mình, lung lay đứng lên, sau đó khấp khểnh tiếp tục bước về phía giường.

Kỳ Tây Vũ im lặng cười cười, cũng không tức giận, nàng vô vị buông tay của mình xuống, nhìn theo bóng lưng Diệp Kết Mạn. Thấy nàng chậm rãi về tới trên giường, mình cũng một lần nữa ngồi xuống ở bên cạnh bàn. Ngón tay Kỳ Tây Vũ mơn trớn chén trà, giọng điệu mang theo vài phần hàm ý: "Bướng bỉnh không phải là chuyện tốt."

Diệp Kết Mạn giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán mình, nàng liếc mắt nhìn Kỳ Tây Vũ một cái, không thèm trả lời, tay mở nắp bình sứ, khẽ run run bôi thuốc cho mình. Cảm giác mát lạnh rất cục tạm thời hóa giải đau đớn trên cổ tay, Diệp Kết Mạn thở phào một cái, sau đó vén khuỷu tay áo lên cao.

Bên dưới tay áo mỏng manh, thành linh lộ ra một khối xanh tím đập vào mắt. Diệp Kết Mạn cắn răng, động tác khó khăn bôi thuốc mỡ nhẹ nhàng lên tay. Chờ làm xong tất cả, thân thể đã cứng ngắc. Nàng xoa cổ một cái, đem bình thuốc đặt ở đầu giường, thả lỏng người ngã trên giường, hai mắt lại nhắm nghiền, không thèm liếc mắt nhìn Kỳ Tây Vũ nữa.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 20 - Ngủ chung một giường

Chương 20 - Ngủ chung một giường

Mặt trời lặn về phía tây, ánh sáng dần ảm đạm, thẳng cho đến khi đêm tối bao lấy toàn bộ Bùi phủ. Ánh trăng nhu hòa len vào cửa sổ, chiếu sáng một gian phòng.

Diệp Kết Mạn thấy thời gian cũng khá trễ, nàng vốn định hôm nay sẽ đi ngủ sớm thì bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, chỉ nghe thanh âm Thư nhi ở ngoài nói: "Thiếu phu nhân, Uông cô nương tới thăm người."

"Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra, Uông Tư Thiển kéo làn váy bước vào trong, nhìn Diệp Kết Mạn từ trên giường ngồi dậy, nàng lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn: "Chào Thiếu phu nhân, đã trễ thế này mà còn đến quấy rầy cô, thực sự là không có ý tứ."

"Không có gì. Nhưng mà không biết lần này Uông cô nương tới đây là vì chuyện gì?"

Uông Tư Thiển ngồi xuống cạnh giường, thân thiết quan sát Diệp Kết Mạn một lát, sau đó mới nói: "Ta nghe mấy người trong phủ nói tối hôm qua Thiếu phu nhân bị ngã xuống hồ cho nên cố ý đến đây thăm, thuận tiện mang theo thuốc bổ tới luôn, thuốc ta đã đưa cho Thư nhi sắc rồi."

"Chuyện này..."

Thấy thần sắc Diệp Kết Mạn có chút ngượng ngùng, Uông Tư Thiển vỗ vỗ tay của nàng, ôn nhu khuyên nhủ: "Thiếu phu nhân không cần nhiều lời. Ta biết Thiếu phu nhân sống ở Bùi phủ vẫn chưa quen, mấy loại thuốc bổ ta cố

tình mang tới cũng không phải dễ dàng tìm thấy dưới bếp. Không nói gạt cô, thuốc này đều là tâm ý của Tam thiếu gia. Hẳn biết cô ngã xuống hồ, trong lòng cũng rất lo lắng, nhưng mà ngại thân phận bất tiện cho nên mới không đến thăm hỏi, trái lại càng làm Thiếu phu nhân thêm phiền phức. Chính vì vậy nên mới để một tiểu nhân như ta mang thuốc tới. Tam thiếu gia cũng có suy nghĩ giống như ta, không bao giờ muốn để Thiếu phu nhân nghĩ Bùi phủ vô tình, cũng thực sự rất thông cảm với tình cảnh quẫn bách của Thiếu phu nhân hiện giờ. Thiếu phu nhân cứ nhận lấy tâm ý của chúng ta đi."

"Thiếu phu nhân nhận đi ạ.". Sau lưng, Thư nhi cũng góp lời vào.

"Vậy thì cảm ơn Uông cô nương.". Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng không tiện chối từ, đành phải đồng ý.

"Thiếu phu nhân gọi ta Tư Thiến là được rồi.". Uông Tư Thiến cười cười, lại nói: "Bởi vì đêm khuya, Tam thiếu gia nói ngài ấy không muốn tới làm phiền Thiếu phu nhân, bởi vậy mới để ta thông báo một tiếng, ngài ấy đã xin với Phu nhân một tiếng rồi. Nghĩ tình thân thể Thiếu phu nhân có bệnh, cho nên chuyện chép gia quy có thể chậm một chút. Thiếu phu nhân không cần lo lắng.". Nói xong, giống như nàng phát hiện ra cái gì, mắt nhìn phía cổ tay Diệp Kết Mạn, lên tiếng hỏi: "Tay Thiếu phu nhân có sao không?".

"Vâng, đỡ hơn nhiều rồi. Ít nhiều gì cũng cảm ơn thuốc của Uông cô... Tư Thiến.". Diệp Kết Mạn thấy giận dữ trong mắt Uông Tư Thiến nên liền sửa miệng, sau đó thuận tay lấy lọ thuốc mở bên cạnh giường.

Uông Tư Thiến tươi cười, dặn dò: "Vậy là được rồi. Mấy ngày tới nghìn vạn lần đừng quên bôi thuốc, chờ dùng hết lọ này không chừng cổ tay Thiếu phu nhân sẽ khoẻ lại."

"Khụ khụ... Vậy cô cũng đừng mãi gọi ta là Thiếu phu nhân nữa, cứ gọi là Kết Mạn thôi."

"Nghe lời cô.". Uông Tư Thiến cười trả lời, sau đó từ trên giường đứng dậy, "Ta cũng truyền lời cần nói xong rồi, đồ cũng đưa đến. Trời đã tối không quấy rầy cô nghỉ ngơi. Lần sau rảnh rồi sẽ trở lại thăm."

Chờ Uông Tư Thiến đi khỏi, Diệp Kết Mạn thở phào một cái, thầm nghĩ

chuyện chép gia quy rồi cuộc cũng không cần lo lắng nữa. Nếu Phu nhân đã lên tiếng, vậy cũng sẽ không truy cứu. Bằng không với hoàn cảnh hiện tại của mình sợ là phải cử động thôi cũng khó khăn, chép một trăm lần gia quy làm sao có thể làm được. Kể từ khi biết thân thể mình suy yếu, lúc nào cũng gặp hậu hoạn, hơn nữa bên cạnh đều lúc nào cũng có ma nữ Kỳ Tây Vũ theo sát, Diệp Kết Mạn càng thêm không dám phớt lờ, sợ chuyện như ban ngày lại tái diễn.

Nghĩ đến Kỳ Tây Vũ, tầm mắt Diệp Kết Mạn đảo qua gian phòng. Như nàng dự đoán, không thấy bóng dáng đối phương đâu hết. Diệp Kết Mạn thầm nghĩ chắc là Kỳ Tây Vũ đi tới chỗ Kỳ Xuyên tìm hiểu tình huống, bây giờ nàng cũng không để ý tới, thân thể mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm mắt lại rất nhanh thì ngủ thật say.

Cũng không biết ngủ qua bao lâu. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trên người hơi lạnh lạnh, nàng khẽ run một cái, sau đó liền mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nàng lấy tay kéo chăn đắp lên người rồi chậm rãi mở mắt ra.

Ánh trăng sáng tỏ, trải dài ánh sáng màu bạc trên giường. Diệp Kết Mạn trở mình, khi nàng nghiêng đầu thì ánh mắt liền chấn động, thân thể cũng theo đó mà cứng đờ.

Bởi vì đây là tân phòng, giường cũng không nhỏ, đủ cho hai người ngủ. Lúc này bên cạnh Diệp Kết Mạn đang nằm một người. Quần áo màu trắng bạch, tóc đen dài xõa ra hai bên. Còn ánh trăng thì làm hiện rõ khuôn mặt với da thịt tái nhợt không giống người sống, nhìn kỹ càng có vẻ như trong suốt, vừa liếc nhìn liền có ảo giác như đối phương hòa làm một thể cùng ánh trăng. Gò má xinh đẹp, mày như được vẽ, nhu hòa lại mơ hồ lộ ra sự cứng cõi. Môi mỏng như khắc, nhìn vào thật đa tình.

Nữ tử trên giường chính là Kỳ Tây Vũ.

Diệp Kết Mạn trăm ngàn lần không nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, xém chút bị dọa cho đứng tim. Thật vất vả mới bình tĩnh lại thì bên tai lại nghe thấy động tĩnh. May mà trước đó nàng cũng đã quen thuộc với gương mặt lạnh lùng của Kỳ Tây Vũ. Dù gì thì nửa đêm nhìn thấy bên cạnh mình có một con ma nữ là đáng sợ biết chừng nào, hồn phách Diệp Kết Mạn

bị dọa sắp bay mất. Nàng theo bản năng nhích ra xa, giữ một khoảng cách với Kỷ Tây Vũ.

Làm như cử động của nàng không cẩn thận đụng phải mái tóc đen của đối phương, thân thể Kỷ Tây Vũ cử động theo, lập tức liền trở mình, thân thể mềm mại kể một bên, khuôn mặt cũng theo đó xoay sang hướng Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn sợ đến không dám thở một tiếng nào, thần sắc khẩn trương nhìn đối phương. Khi thấy Kỷ Tây Vũ thoạt nhìn cũng không có dấu hiệu tỉnh dậy, ngủ say như trước, lúc này Diệp Kết Mạn mới thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên là nàng không dám đánh thức Kỷ Tây Vũ, rồi đuổi nàng ta xuống giường, hành vi này không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, nàng đành phải âm thầm chịu đựng, chờ ngày mai mới quyết định. Nhưng mà trong lòng Diệp Kết Mạn không thể không nghi ngờ gì được, không hiểu sao ma nữ mà con buồn ngủ? Nếu như ngủ thì cũng phải ngủ ban ngày, ban ngày dương khí thịnh thì nghi ngơi mới đúng chứ?.

Mấy vấn đề này Diệp Kết Mạn cũng không rõ. Chỉ tự hỏi trong lòng mình vậy thôi.

Bị dọa đến tỉnh táo lại, nhất thời Diệp Kết Mạn không ngủ lại được, chỉ có thể nhắm chán ngây ngô nằm đó. Trước mắt là dung mạo gần trong gang tấc có thể nhìn thấy rõ ràng thông qua ánh trăng của Kỷ Tây Vũ, tuy rằng trên mặt không có chút huyết sắc, nhưng ngũ quan xinh xắn không gì sánh bằng, trái lại càng có vẻ tăng thêm phần quý mị. Sóng mũi cao, lông mi cong vút, mày đậm như vẽ, khí chất của Kỷ Tây Vũ lúc này càng tỏa ra mị lực làm người ta phải lưu luyến. Bờ môi hay nhếch lên mỉm cười ngày thường bây giờ khép lại, cũng ít áp bách hơn, có vẻ đặc biệt an tĩnh. Cũng không biết có phải là do ảo giác hay không, Diệp Kết Mạn cảm giác gương mặt đối phương có vài phần mệt mỏi hiện lên, làm cho nàng không nhìn được mà muốn dùng tay vuốt ve, che chở.

Mày rốt cuộc đang suy nghĩ gì đấy! Diệp Kết Mạn ý thức được trong đầu mình có ý niệm kỳ lạ, nhìn không được thềm quay sang chỗ khác, không nhìn tới gương mặt quý mị kia nữa. Bất quá mình mới ở Bùi phủ có hai ngày, lại cảm giác sống không chút yên tĩnh. Không biết cuộc sống về sau sẽ phát sinh cái gì khó chấp nhận hơn nữa. Không chỉ có Bùi phủ là nơi tràn đầy bí ẩn, mà

ma nữ nằm bên cạnh mình cũng mang theo nhiều bí mật, không ai có thể biết được...

Thời gian dần dần trôi đi, cơn buồn ngủ một lần nữa cuốn tới. Diệp Kết Mạn kéo chăn đắp thật kín, sau đó ngủ thiếp đi.

Vừa chợp mắt thì ngủ thẳng tới hừng đông.

Đến khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng choang. Diệp Kết Mạn theo bản năng quay đầu sang bên cạnh, đôi đồng tử u hồng lập tức đập vào trong mắt. Nàng giật mình, một lát sau mới bình tĩnh lại, nhìn không được võ võ ngực, trừng mắt nhìn Kỳ Tây Vũ ngồi ở trên giường đang nhìn nàng, tức giận nói: "Người làm gì mà ngồi đó như muốn dọa ta!".

"Bây giờ mà người còn có thể bị hù dọa nữa sao, lá gan cũng quá nhỏ đi.". Trên mặt Kỳ Tây Vũ mang theo nụ cười, khi nói chuyện không quên quan sát Diệp Kết Mạn một vòng, "Ngày hôm nay tinh thần cũng có chút sáng sủa, xem ra khôi phục cũng không tệ lắm."

"Nói gì thì người cũng là ma, có thể không dọa người khác được không...". Diệp Kết Mạn cúi đầu oán trách, chợt nhớ tới cái gì, nhú nhú mày nói: "Lúc tối sao người lên giường của ta ngủ?".

Kỳ Tây Vũ nghe vậy, chân mày cau lại, nhìn quanh gian phòng một vòng: "Bằng không ở đây còn có cái giường nào khác sao?".

"Nhưng mà...". Diệp Kết Mạn cắn cắn môi, "Không phải người là ma sao? Còn cần ngủ làm gì?".

"Ai nói người ma không cần ngủ?". Kỳ Tây Vũ nghiêng đầu, "Người có đọc mấy mẫu truyện ma quái quỷ chưa? Ma nữ quyến rũ, trèo lên giường một thư sinh, câu dẫn hẳn cùng mây mưa, hết sức triền miên, sau đó còn ôm nhau mà ngủ? Ma quỷ chứ đâu phải sắt đá, mệt mỏi tự nhiên cũng muốn nghỉ ngơi, có cái gì kỳ quái đâu."

"Hừ.". Diệp Kết Mạn nhìn không được gắt một cái, cắt đứt lời Kỳ Tây Vũ nói, trên mặt có chút phiếm hồng, "Chỉ có người mới đọc qua những truyện...khó coi gì đó."

Nghe vậy, khoe môi Kỷ Tây Vũ lại cong lên, cố ý thấp giọng, hơi có chút mỉa hoặc nói: "Người chẳng biết gì đặc sắc hết, yêu ma quỷ quái có nhiều loại lắm nha. Người mà không đọc mấy truyện này, thật sự là mất hết thú vui đọc sách a... Ngày thường người chỉ đọc "Nữ tặc", "Nữ huân" thôi sao?".

"Mới không phải.". Diệp Kết Mạn nhìn thẳng Kỷ Tây Vũ, "Người đọc mấy thứ tầm phào cũng đừng nói với ta. Ta không có hứng thú mấy loại sách đó."

"Thật không? Vậy thì thật là quá đáng tiếc...". Trên mặt Kỷ Tây Vũ tiếc nuối.

"Ta mặc kệ người...". Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, rồi cuộc lấy hết dũng khí nói ra: "Nếu người buồn ngủ, cũng đừng ngủ giường của ta. Bụi phủ lớn như vậy, cũng không thiếu phòng trống, tùy người ngủ đâu mà không được."

Tâm mắt Kỷ Tây Vũ quét về trước, quan sát Diệp Kết Mạn. Lập tức liền thấy nàng cười cười, cúi người xuống gần gương mặt đối phương: "Thế nhưng ta lại thích ngủ trong căn phòng này, thế nào? Không được sao?".

Người...". Diệp Kết Mạn cắn cắn môi, ai mà dám ngủ với ma nữ chứ, lúc này nàng chỉ có thể khuyên nhủ, "Người đường đường là thiên kim Kỷ gia, hai người cùng một giường... người không cảm thấy thiệt thòi sao? Còn không bằng tìm một phòng khác, ngủ một mình sẽ vô cùng tốt?".

"Không hề thiệt thòi.". Kỷ Tây Vũ cười lắc đầu.

Diệp Kết Mạn thấy Kỷ Tây Vũ không có vẻ muốn nhường mình, nghĩ đến chuyện mỗi đêm sẽ ngủ cùng ma nữ kia, trong lòng nàng liền không nhịn được mà sợ hãi. Hơn nữa, ngủ cùng ma nữ toàn thân lạnh ngắt kia làm sao ngủ được.

Nhìn thấy biểu cảm của Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ làm sao không đoán được tâm tư của đối phương. Ánh mắt nàng trầm xuống, tỏ vẻ buồn bã nói: "Ta không ruồng bỏ người thì thôi, ở đó mà người ruồng bỏ ta?".

Diệp Kết Mạn giật giật môi, cuối cùng vẫn im lặng không nói gì. Nàng biết mình nói không lại Kỷ Tây Vũ, đối phương đã có chủ ý từ đầu, mặc cho nàng nói như thế nào cũng không có kết quả, chỉ càng phí công mà thôi, lại bị đối

phương chế nhạo. Chờ ngày nàng ấy quay về Kỳ phủ, ráng nhịn một chút nữa là được. Diệp Kết Mạn tự an ủi mình như vậy.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 21 - Quỷ Phù bằng gỗ Hòe

Chương 21 - Quỷ Phù bằng gỗ Hòe

Vào giữa trưa. Khi Thư nhi dọn dẹp căn phòng của Diệp Kết Mạn xong vừa đi ra ngoài sân thì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy có một bóng người trước cửa hoa viên, nàng lập tức trông thấy An nhi mặt đầy mồ hôi bước vào, cước bộ gấp rút đi không ngừng. Trong lòng Thư nhi bắt đầu nghi ngờ, từ phía xa nhìn An nhi cúi đầu vội vã đi tới, nàng mở miệng gọi đối phương.

"An nhi, muội đã đi đâu?".

Nghe được tiếng kêu, dường như An nhi bị giật mình, cước bộ lập tức sững lại, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, khi thấy là Thư nhi thì thần sắc rõ ràng có chút khẩn trương: "Thư tỷ tỷ... sao tỷ lại ở đây?".

"Ta không ở đây thì ở đâu?". Tầm mắt Thư nhi quan sát An nhi, ánh mắt mang theo tò mò, "Mấy ngày gần đây muội bận rộn chuyện gì vậy? Từ hôm qua bắt đầu thần thần bí bí, thỉnh thoảng lại chạy ra khỏi Búi phủ."

An nhi không giỏi che giấu, chỉ có thể cười gượng vài tiếng, ngượng ngùng nỗ lực thay đổi đề tài: "Muội chỉ đi xử lý chút chuyện riêng mà thôi. Mà... Thư tỷ tỷ dùng bữa trưa chưa?".

Dứt lời, An nhi chột dạ đem hai tay chấp ở sau lưng, che tầm mắt của đối phương.

Tất cả đều bị Thư nhi thu vào tầm mắt, nàng im lặng một lát, sau đó mới chậm rãi nói: "Trong tay muội đang cầm cái gì?".

"Không có gì."

An nhi nói chưa dứt lời thì Thư nhi đã đưa tay ra. An nhi lập tức vội vàng lui

về phía sau, bất đắc dĩ cổ tay đã bị đối phương giữ chặt. Mặt của nàng hơi ửng đỏ, bàn tay giấu sau lưng vẫn bị kéo ra ngoài, lộ ra một khúc gỗ nhỏ màu nâu.

"Đây là cái gì?". Thư nhi nhìn món đồ trong tay An nhi, nghi ngờ sờ sờ, chỉ cảm thấy cho dù nhìn ngang nhìn dọc gì thì đây cũng chỉ là một khúc gỗ.

"Khụ khụ... là một khúc gỗ thôi.". Ánh mắt An nhi có chút dao động.

"Để làm gì?".

"Dùng... dùng để trừ tà.". An nhi phun ra mấy chữ sau đó bỗng nhiên làm nũng kéo cánh tay Thư nhi, lay động nói: "Thư tử tử cũng đừng ngạc nhiên như vậy, dù gì nó cũng chỉ là một khúc gỗ mà thôi, không có gì kỳ quái đâu.".

Ánh mắt Thư nhi nhìn nhìn, trấn định rồi bỗng nhiên nói: "Khúc gỗ này hoàn toàn không kỳ quái? Nhưng bình thường không có chuyện gì thì muội lấy thứ này làm chi?".

"Kỳ thực muội cũng không biết nó dùng để làm gì?". An nhi thấp giọng lẩm bẩm.

"Muội đang nói thầm cái gì đó?".

"Không có gì, thật ra muội có chút hứng thú với điêu khắc gỗ, muốn luyện tập mà thôi.". An nhi tùy ý nói dối. Nàng cũng không muốn gạt Thư tử tử, thế nhưng Thiếu phu nhân cố ý dặn như vậy, nàng cũng không tiện tiết lộ. An nhi sợ Thư tử tử hỏi nhiều nữa, vội vàng nói: "Thư tử tử làm việc đi, muội còn có việc, đợi lát nữa lại tới tìm tử.".

Dứt lời, chạy đi như một cơn gió.

Thư nhi hơi chau mày, liếc mắt bóng lưng An nhi biến mất, đáy mắt hiện lên một vẻ trầm ngâm.

"Thiếu phu nhân.".

An nhi đẩy cửa phòng ra, liếc mắt thì thoáng nhìn thấy Diệp Kết Mạn ngồi trên giường. Nàng cấp tốc đóng kín cửa lại, lập tức bước nhanh đi tới giường, mở lòng bàn tay ra, cười đến có vài phần thích thú, "Thiếu phu nhân, nhìn xem đây là cái gì?".

Diệp Kết Mạn nhìn thấy thứ trong tay An nhi, rất nhanh phản ứng kịp: "Gỗ Hòe? Nhanh như vậy đã tìm được?".

An nhi gật đầu: "Vâng ạ. Nhưng mà đối phương cũng không có nói khúc gỗ này tuổi thọ trên mười năm hay không, chỉ biết là nó được lấy từ một cây Hòe rất lâu năm."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn theo bản năng liếc mắt nhìn Kỳ Tây Vũ ngồi bên cạnh bàn, thấy tầm mắt đối phương rơi vào trên khúc gỗ Hòe, lập tức giương mắt hướng chính mình gật đầu: "Sẽ không sai đâu."

Chờ An nhi rời đi, Diệp Kết Mạn sờ sờ khối gỗ Hòe, trên tay liền có cảm xúc xù xì thô ráp. Nàng ngẩng đầu nhìn phía Kỳ Tây Vũ: "Gỗ Hòe đã có, sau đó thì sao?".

"Người vào thành Tô Châu tìm một sư phụ thủ công, tạo hình khối gỗ Hòe này.". Nói xong, Kỳ Tây Vũ tìm giấy bút, cúi đầu viết cái gì, sau đó cầm trang giấy chậm rãi đi tới phía trước, đưa cho Diệp Kết Mạn, "Mặt chính khắc ký hiệu này lên, mặt trái thì viết ngày sinh tháng đẻ của ta."

Diệp Kết Mạn nghi ngờ đưa tay tiếp nhận Kỳ Tây Vũ, mở mắt nhìn lại. Chỉ thấy trên tờ giấy trắng vẽ một ký hiệu kỳ quái, phía dưới viết một hàng ngày sinh tháng đẻ. Diệp Kết Mạn nao nao, lập tức ngẩng đầu nhìn phía Kỳ Tây Vũ, trong lòng nổi lên nghi ngờ, hỏi: "Người còn không có nói, khối gỗ Hòe này rốt cuộc là dùng để làm gì?".

Ánh mắt Kỳ Tây Vũ trầm tĩnh nhìn Diệp Kết Mạn, một lát sau mở miệng chậm rãi nói: "Kế bên chữ Hòe (槐) là một chữ quỷ (鬼), người có biết vì sao không?".

Nghe được lời của đối phương, trong lòng Diệp Kết Mạn cả kinh, suy nghĩ một chút, ngực nổi lên một ý niệm khó tin, nàng có chút chần chừ nói: "Ta biết gỗ Hòe có tính âm, nghe đồn cũng thường dễ bị nhập vào một ít thứ ma

quái... không phải là người muốn...".

"Không sai.". Kỳ Tây Vũ nhếch môi, "Người chết biến thành ma, dương khí mất hết, chỉ dựa vào âm khí mà tồn tại. Trước đó ta có nói với người ban ngày ta không thể đi ra ngoài, nếu như bị ánh nắng chiếu vào sợ là sẽ bị đe dọa tính mạng. Muốn quay về Kỳ phủ cùng người, khó tránh khỏi tiếp xúc với ánh mặt trời, đương nhiên cần phải bảo vệ bản thân. Lúc này gỗ Hòe là lựa chọn tốt nhất.". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ giải thích: "Khi đó ta sẽ nhập vào khối gỗ Hòe này, bảo vệ âm khí của mình không bị tiêu tan. Thứ này được điêu khắc xong cũng chẳng khác nào ngọc bội đeo trên người, sẽ không dễ dàng khiến cho người khác chú ý."

"Thì ra là thế...". Diệp Kết Mạn nói lẩm bẫm, cúi đầu nhìn khối gỗ Hòe trong tay, giống như nhớ ra cái gì đó, nhin không được rùng mình một cái, "Nghe người nói như vậy, chẳng lẽ gỗ Hòe là nơi bảo vệ cho hồn ma?".

"Nói như vậy cũng không sai.". Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, sâu xa nói: "Gỗ Hòe là thứ cô hồn dã quỷ thường lui tới bám trụ. Có lẽ người là người phạm cho nên nhìn không thấy, nên biết rằng chỉ là một cây Hòe thôi, ít nhất cũng có hàng chục hàng trăm du hồn đeo bám trên đó. Nhất là Hòe cổ, âm khí cực kỳ thịnh, cây cối tầm thường không thể so được."

Diệp Kết Mạn nghe xong chỉ cảm thấy kinh hãi, thầm nghĩ sau này tuyệt đối không nên tới gần bất luận một cây Hòe nào hết. Không chừng lúc mình không nhìn thấy được chúng thì một đám cô hồn dã quỷ lại đang khoa tay múa chân bên cạnh.

Kỳ Tây Vũ không khó đoán được suy nghĩ của Diệp Kết Mạn, tiếp tục nói: "Sau khi khối gỗ Hòe này làm thành một cái Quỷ Phù thì sẽ có sức mạnh lớn hơn những khối gỗ khác rất nhiều, Hòe thông thường không bao giờ sánh bằng. Mà mặt trái khắc lên ngày sinh tháng đẻ của ta cũng là vì để tránh cho Quỷ Hồn khác nhân cơ hội mà nhập vào chiếm chỗ, cho nên người không cần lo lắng sẽ dụ cô hồn dã quỷ khác tới. Dù sao ta cũng không muốn cho mấy con ma kia được tiện nghi."

"Ta biết rồi. Ta sẽ tìm người khắc nó.". Diệp Kết Mạn cầm mảnh giấy trắng và khối gỗ Hòe nói, nhưng trong lòng vẫn mang theo thấp thỏm, nàng luôn cảm thấy có chút bất an, đột nhiên hỏi: "Nhưng mà tại sao người lại biết

nhiều như vậy? Người cũng vừa chết không bao lâu mà?".

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ cười rộ lên. Nụ cười kia rơi vào trong tầm mắt Diệp Kết Mạn, quý dị không nói nên lời.

"Mấy ngày nay ta luôn ra bên ngoài vào buổi tối, chính là đi tìm hiểu chuyện quan trọng này...". Thanh âm Kỳ Tây Vũ nói chuyện có chút mơ hồ, "Một nơi rộng lớn như Bùi phủ, khó tránh khỏi mang theo nợ máu, đọng lại một ít cô hồn dã quỷ. Chẳng hạn như cái giếng gần phòng giặt giũ bên Tây Uyển, chỗ đó cũng đã có người chết, trời vừa tối sẽ có nữ tử ngồi bên cạnh giếng chờ ra, thỉnh thoảng còn có thể hát lên vài khúc thê lương ai oán. Còn bên Đông Uyển, cái cây kế bờ ao cũng có một nha hoàn từng treo cổ tự tử, buổi tối luôn luôn bay lượn xung quanh đó, lẩm bẫm mấy câu thơ tình, còn có...".

"Đủ rồi!". Ngữ khí Diệp Kết Mạn run run cắt đứt lời Kỳ Tây Vũ, không dám tin mở to hai mắt, "Sở dĩ mấy ngày nay người hay ra ngoài vào buổi tối là đi tìm... mấy con quỷ khác?".

"Đương nhiên. Lấy gỗ Hòe làm Quỷ Phù cũng là do một ma nữ lớn tuổi nói với ta.". Kỳ Tây Vũ vô vị nhún vai, "Phải biết rằng, cho dù là từ miệng con người hay là miệng ma quỷ thì cũng chính là nơi dễ tìm ra tin tức nhất."

Diệp Kết Mạn nuốt một ngụm nước bọt, có chút không dám nhìn thẳng Kỳ Tây Vũ. Đối phương làm ma cũng mới chỉ có hai ngày, đã vậy còn quá thích ứng, thủ đoạn kiên quyết khó đoán, quả thực làm kẻ khác nghĩ mà kinh khủng. Dường như đối với nàng ấy thì cái chết chẳng đáng là gì, ngoại trừ mang tới hận ý thì không chút nào sợ hãi.

Trầm mặc một lúc, Kỳ Tây Vũ mang theo ánh mắt suy tư nhìn Diệp Kết Mạn. Sau khi chạm vào tầm mắt như vậy, lúc này Diệp Kết Mạn có chút bờ ngỡ, nàng cảm thấy giống như mình đang bị mưu hại. Kỳ Tây Vũ thuận thế ngồi xuống giường, lập tức hướng Diệp Kết Mạn lộ ra một nụ cười: "Thân thể người sao rồi?".

"... Tốt rồi. Có chuyện gì không?". Diệp Kết Mạn nghi ngờ nhìn Kỳ Tây Vũ cười đến khác thường, trong lòng cảm thấy càng ngày càng bất an.

"Ta muốn người giúp ta một chuyện."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhíu mày: "Có ý gì?".

"Ta muốn cho người...". Tầm mắt Kỷ Tây Vũ kề cận, gần từng chữ, "Thay ta đi gặp Kỷ Xuyên."

"Vì sao?". Diệp Kết Mạn có chút không tình nguyện. Đối với mấy người nhà gia thế nàng nguyện nhận mình là kẻ thấp kém, không có khả năng ứng phó. Huống chi thân phận của Kỷ Xuyên lại đặc biệt, càng không muốn trêu chọc.

Nhưng mà tất nhiên là Kỷ Tây Vũ sẽ không để cho Diệp Kết Mạn cự tuyệt dễ dàng như vậy. Nàng nhìn Diệp Kết Mạn, đáy mắt lướt qua một tia trầm ngâm, đột nhiên nói: "Người không tò mò quan hệ khác thường của ta với Kỷ Xuyên sao? Rõ ràng là huynh muội, nhưng lần trước lúc nhập vào thân thể người nói chuyện với hã lại phát hiện ra cả hai không hề thân thiết?". Thấy Diệp Kết Mạn trầm mặc không nói gì, đối phương tiếp tục nói "Không giấu người, Kỷ gia không giống với Bùi gia, bên trong rất lộn xộn, quan hệ cũng hết sức phức tạp. Người đứng đầu Kỷ gia cũng chính là cha ta, ông ấy có năm người vợ, đã chết ba. Về phần chết như thế nào, cái này khó mà nói, người còn khoẻ mạnh bây giờ ngoại trừ đại phu nhân ra thì còn có Tam phu nhân, hai người này ở Kỷ phủ đều có chút thế lực, chia làm hai phe. Tuy Kỷ Xuyên là con trai lớn, cũng do Tam phu nhân sinh ra, nhưng tầm nhìn hạn hẹp, năng lực bình thường, cũng không phải là đứa con mà cha ta đặc biệt yêu thích, hã một phe. Mà Kỷ Hi An, cũng tức là Nhị thiếu gia của Kỷ gia, tuy nhỏ hơn Kỷ Xuyên một tuổi nhưng lại do Đại phu nhân sinh ra, tính tình nhanh nhạy, thuộc một phe khác. Ý định của hã không phải kinh doanh buôn bán ở đây, điểm ấy cha ta cũng biết, đối với chuyện đó rất đau đầu.

Cũng đúng thôi, Kỷ Xuyên và Kỷ Hi An quan hệ vô cùng không tốt. Mà ta...". Kỷ Tây Vũ dừng một chút, khoe môi mang theo chút mỉa mai, "Ta sinh ra là nữ tử, đương nhiên không có đường nào có thể lên vị trí cao nhất. Nhưng mà cha cũng rất ý lại vào khả năng của ta, rất nhiều thứ cũng để cho ta quyết định. Kỷ Xuyên từng nỗ lực ba lần bảy lượt lôi kéo ta, muốn ta nói tốt với cha về hã nhiều một chút, kết quả đương nhiên là bị ta hung hăng làm nhục một phen. Nói thật thì ta không vừa mắt hã chút nào. Nếu không phải nhờ có đệ đệ Kỷ Việt ở sau lưng giúp hã hóa giải những lúc khó khăn, thì hã khó mà phách lối được, sợ là đã sớm gặp tai họa. Nếu so sánh thì không bằng Kỷ Hi An. Bởi vậy ta mới miễn cưỡng về phe Kỷ Hi An, với Kỷ Xuyên đương nhiên quan hệ sẽ càng không tốt."

"... Những người khác thì sao?". Diệp Kết Mạn nhìn thần sắc lạnh lùng trên mặt Kỷ Tây Vũ, trù trừ hỏi.

"Tam tiểu thư của Kỷ gia - Kỷ Tiểu Mặc là do Nhị phu nhân sinh ra, đừng thấy tỷ ấy có cái tên ôn nhu hiền thực như vậy mà lầm, tính tình kì thực vô cùng mạnh mẽ. Ba năm trước đây tỷ không cam lòng bị cha ta ép gả cho Hứa gia, lập tức đào hôn, chờ bị người nhà tìm được thì mới phát hiện đã gả cho một thư sinh nghèo, sớm bái đường động phòng. Cha rất giận dữ, sau lại cùng tỷ triệt để đoạn tuyệt quan hệ.". Nói đến Kỷ Tiểu Mặc, Diệp Kết Mạn phát hiện đáy mắt Kỷ Tây Vũ mang theo chút ý cười, hoàn toàn khác với cách kể về hai người anh trước đó, nhìn ra được có vẻ nàng không phản đối vị Tam tỷ kia. Nhưng mà không đợi Diệp Kết Mạn nói, Kỷ Tây Vũ đã lướt mắt qua một cái, nhìn nàng sâu xa, nói: "Tuy rằng không biết biện tại Tam tỷ như thế nào, nhưng với tính tình của tỷ tất nhiên đem vận mệnh của mình vững vàng nắm lòng bàn tay, bởi vậy ta cũng không lo lắng. Có đôi khi cần phải chống lại số phận, chứ không thể cứ vậy mà thuận theo tự nhiên được."

Đương nhiên Diệp Kết Mạn nghe ra hàm ý của Kỷ Tây Vũ đang ám chỉ mình, nàng mím môi không muốn nói gì, cũng không muốn giải thích cho đối phương bản khoản của bản thân. Trầm mặc trong chốc lát, sau đó một lần nữa mở miệng nói: "Sao hôm nay người lại chịu nói những chuyện này với ta?".

"Nếu người muốn đi Kỷ gia, thì phải nói đại khái tình huống cho ta biết mới được chứ."

Kỷ Tây Vũ thân nhiên nói: "Người của Kỷ gia không dễ ứng phó. Kỷ Xuyên vô dụng như vậy thôi nhưng sợ là cũng đủ làm người nguy hiểm."

"Ta chỉ là giúp người quay về Kỷ gia, cũng không phải đối đầu gì với bọn hắn."

"Để phòng ngừa chuyện bất trắc thôi. Dù sao đầu mối đang nằm trên người hắn, thời gian cấp bách, không thể để cho kẻ địch tự do lâu.". Nói đến kẻ địch, thần sắc Kỷ Tây Vũ một lần nữa trầm xuống, phần nộ trong con người u hồng bắn ra bốn phía.

Diệp Kết Mạn nhìn có chút kinh hãi, chợt thấy Kỷ Tây Vũ khom người, thẳng tắp nhìn vào trong mắt nàng. Diệp Kết Mạn theo bản năng lùi về sau,

cổ tay đã bị đối phương giam giữ lại: "Cho nên, đêm nay cùng ta đi gặp Kỷ Xuyên tìm hiểu cho rõ ràng đi."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 22 - Mới bắt đầu đã có tai họa ập đến

Chương 22: Mới bắt đầu đã có tai họa ập đến

"Thiếu phu nhân, trà nước đây ạ."

Thư nhi bưng mâm nước trà bước vào cửa, đi tới bên cạnh bàn để xuống, trong lòng nàng có chút nghi hoặc tại sao nước trà lại nhanh hết như vậy, liền miệng nói: "Thiếu phu nhân rất thích uống trà sao?"

Thần sắc Diệp Kết Mạn có chút trù trù, một lát sau thì gật đầu một cái: "Ừ... trà của Bùi phủ rất ngon."

"Đúng vậy, những thứ này đều là trà thượng hạng, thiếu gia cũng rất thích uống trà, cho nên trong phòng luôn dự trữ rất nhiều. Thiếu phu nhân cũng thích uống, thật sự là quá tốt." Thư nhi vừa nói vừa đổ bã trà cũ ra rồi thay trà mới vào, đổi lại ấm trà nóng hổi, "Thiếu phu nhân thích loại trà nào? Cứ nói với em, lần sau em sẽ giúp Thiếu phu nhân chuẩn bị."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn theo bản năng nhìn Kỷ Tây Vũ ngồi cạnh bàn. Thấy đối phương cũng nhìn mình thản nhiên nói: "Trà Ô Long cũng ngon nhưng ta thích nhất là Thiết Quan Âm. Người nói nha hoàn lần tới chuẩn bị cho ta nhiều một chút."

Bình thường nhà Diệp Kết Mạn chỉ uống loại trà rẻ tiền, đối với hiểu biết về trà đương nhiên nàng cũng không có thông thạo như Kỷ Tây Vũ, cũng không hiểu cái gì gọi là giám định và thưởng thức, huống chi là Thiết Quan Âm quý hiếm, bình thường cũng chưa được thử qua một ngụm. Bởi vậy có chút ngượng ngùng, ngập ngừng nói cùng Thư nhi: "Trà Ô Long cũng rất ngon, nhưng mà thích nhất vẫn là... Thiết Quan Âm."

Quả nhiên, trên mặt Thư nhi hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá dừng một

chút, sau đó liền thuận theo: "Vâng ạ, Thiếu phu nhân. Không biết Thiếu phu nhân còn yêu thích gì nữa không? Chẳng hạn như những món điểm tâm trong thành Tô Châu? Em sẽ phân phó đầu bếp chuẩn bị cho người."

Lúc này đây, không đợi Diệp Kết Mạn trả lời, Kỷ Tây Vũ đã hết sức tự nhiên nói tiếp: "Tôm nồn của Trân Lung Phường và bún lá sen của Khánh thịnh Lâu trong thành Nam, thành Đông thì có món Kim Lăng Hoàn Tử cùng với cá Quế San Hồ cũng không tệ, còn thành Tây..."

"Khụ khụ...". Diệp Kết Mạn cố ý ho khan vài tiếng, cắt đứt Kỷ Tây Vũ, nàng quay về phía Thư nhi lắc đầu, "Không sao đâu, đồ ăn do Bùi phủ làm cũng rất ngon."

"Như vậy a... Vậy bọn em sẽ chọn vài món điểm tâm cho Thiếu phu nhân nếm thử, Thiếu phu nhân ăn xem có thích hay không."

"Làm phiền em.". Diệp Kết Mạn mỉm cười hướng Thư nhi gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, lại nói: "Được rồi Thư nhi, chút nữa có thể ta phải ra ngoài một chuyến. Em giúp ta chuẩn bị quần áo đi."

Thư nhi nghi ngờ nhìn sang: "Thiếu phu nhân muốn đi đâu?"

Diệp Kết Mạn nhẹ giọng giải thích: "Hôm qua ta có nói chuyện với Kỷ thiếu gia về việc đến Kỷ phủ cúng tế Kỷ tiểu thư, bởi vậy muốn đi gặp một lần, thuận tiện hỏi bọn họ xem khi nào thì xuất phát đi Kỷ phủ, để chuẩn bị cho tốt."

Nghe vậy, Thư nhi lại trầm mặc không nói gì, đáy mắt có chút trù trù, chỉ chốc lát sau mới nói: "Thiếu phu nhân, việc này..."

Lời vừa ra khỏi miệng, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, lập tức thanh âm của An nhi vang lên, cắt đứt lời của Thư nhi đang nói trong phòng: "Thiếu phu nhân! Phu nhân phái người tới, muốn người bây giờ đi qua đó một chuyến."

Trong lòng Diệp Kết Mạn khẩn trương, quay đầu nhìn lại, liền thấy thân ảnh An nhi lảo đảo xuất hiện ở cửa, trên mặt đều là vẻ lo lắng.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Phu nhân tìm kiếm định không có chuyện gì tốt. Em đã nói Thiếu phu nhân đang trên giường nghỉ ngơi, nha hoàn kia cũng không chịu tha, cho người thời gian một nén nhang sau phải có mặt, bằng không nếu Phu nhân sốt ruột chờ quá lâu, hậu quả ra sao không ai dám dự liệu.". An nhi lo lắng đến dậm chân, xin giúp đỡ nhìn phía Thư nhi, "Thư tỷ tỷ, tỷ hầu hạ Phu nhân, nên hiểu bà ấy đang suy nghĩ gì. Tỷ nói xem rốt cuộc lúc này Phu nhân gọi Thiếu phu nhân qua đó làm gì vậy?".

Thư nhi chỉ hơi trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói: "Sợ là chuyện Thiếu phu nhân đưa ra yêu cầu đi Kỳ phủ cúng tế với Kỳ Xuyên ngày hôm qua đã truyền tới tai Phu nhân, cho nên mới gọi Thiếu phu nhân qua đó."

"Không phải chỉ là đi cúng tế thôi sao? Vốn Bùi gia cũng có nhiều người cùng đi mà, có chuyện gì lạ đâu."

Thư nhi thở dài, nhìn phía Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn thấy thế cười khở, trong lòng đã hiểu ra vấn đề, ôn nhu nói: "Là bởi vì thân phận ta đặc biệt, đúng không?".

"Dạ phải ạ... ". Thư nhi gật đầu, giải thích cho An nhi hiểu, "Chuyện hôn sự của Thiếu phu nhân với Thiếu gia không giống như người khác, khó tránh khỏi miệng người ngoài nói ra nói vào. Trước đó tin tức Thiếu gia qua đời được giấu rất kỹ, nhưng giấy không thể gói được lửa, đạo lý này Phu nhân cũng rõ. Vì để tránh cho người trong thành Tô Châu không đàm tiếu bất lợi cho Bùi phủ, cách làm duy nhất là để Thiếu phu nhân im lặng sống trong Bùi phủ, không xuất đầu lộ diện, không để người bên ngoài bắt gặp rồi đồn bậy bạ. Trở về với chuyện chính, Thiếu phu nhân xuất thân từ gia đình bình thường, lâu ngày thì không ai nhắc mọi người cũng không biết, dần dần sẽ quên. Nhưng nếu như xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, hậu quả lại không giống nữa. Bởi vậy chuyến này Thiếu phu nhân muốn đi thành Nam cúng tế Kỳ tiểu thư, tất nhiên Phu nhân sẽ phản đối. Dù sao chuyện âm hôn cũng không thể nào quang minh chính đại được, những người đến Kỳ gia cúng tế đa phần đều là danh môn vọng tộc, nếu như có người biết được nội tình chuyện hôn sự của Thiếu phu nhân, bề ngoài mặc dù ngại mặt mũi Bùi phủ sẽ không nói cái gì, nhưng lúc quay lưng đi rồi sẽ khó tránh khỏi chê cười."

Nghe được Thư nhi nói, Diệp Kết Mạn cũng không cảm thấy có gì lạ. Trước đây chỉ lo sợ Kỳ Tây Vũ cho nên không có suy nghĩ nhiều, bây giờ nghe Thư nhi phân tích một phen thì mới phát hiện tất cả mọi chuyện đều không phải dễ dàng như vậy. Không biết Kỳ Tây Vũ có biện pháp nào hay không?.

Nghĩ vậy, nàng quay đầu nhìn phía Kỳ Tây Vũ.

"Bất quá đi một chuyến mà thôi, cũng không ai ăn thịt người.". Về mặt Kỳ Tây Vũ lạnh nhạt quay về nhìn nàng, "Nếu như ta đoán không sai, khả năng cao nhất chính là Bùi phu nhân muốn sử biện pháp giam lỏng người, sau đó diện lý do thân thể người không khỏe để khỏi đi cúng tế. Mặc kệ bà ta nói cái gì, người phải đáp ứng tất cả, không được đối đầu với bà ấy. Đến khi thời điểm thuận tiện, ta sẽ có biện pháp để người có thể ra khỏi Bùi phủ. Nếu như bà ấy hỏi người làm sao biết ta, thì cứ nói hồi tháng mười một ta thay phụ thân đi xử lý công việc vận chuyển đường thủy của Kỳ gia ở thành Bắc thì kết bạn với người. Về phần quá trình, tùy người nghĩ ra, căn cứ vào giao tình sâu đậm mà nói sẽ không sai.". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ giương khóe môi, "Nếu người lo lắng, không bằng để ta mượn thân thể người dùng một lát? Ngược lại cũng bớt rất nhiều việc.".

Kiến Diệp Kết Mạn nghe vậy sắc mặt hơi đổi một chút, Kỳ Tây Vũ không trêu chọc nữa, buông tha: "Chỉ đùa thôi.". Lập tức thần sắc nghiêm túc trở lại, nói: "Bùi phu nhân thích mềm không thích cứng, người không phải là đối thủ của bà ấy. Hiện tại bên ngoài mặt trời chưa xuống núi, lần này người đi phải cẩn thận là hơn. Chờ đến trời tối đen, ta sẽ tới tương trợ.".

Bên này, An nhi xoa xoa mồ hôi trán, lo nghĩ lập tức mở miệng: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu như Phu nhân không chịu cho đi, cũng không có cách nào a.".

"Phu nhân lo lắng cũng có suy tính riêng. Huống hồ Thiếu phu nhân đi ra ngoài sẽ phải xuất đầu lộ diện, mặc kệ đối với ai cũng không hay ". Thư nhi nói xong liền nhìn về phía Diệp Kết Mạn, nỗ lực khuyên nhủ: "Thiếu phu nhân không đi không được sao?".

Diệp Kết Mạn mím môi, giữa chân mày có chút do dự. Song khi thoáng nhìn thấy ánh mắt bức người của Kỳ Tây Vũ thì cắn răng nói: "Ta cùng với Kỳ tiểu thư... Mặc dù không tính là hiểu biết nhiều, nhưng nàng không may mắn

qua đời, ta vẫn hy vọng có thể đi cúng tế nàng một lần, giải quyết xong tâm nguyện vẫn luôn mang trong lòng."

Nghe vậy, Thư nhi thở dài, không nói gì.

"Mặc kệ nói như thế nào, trước tiên phải đi tới chỗ Phu nhân cái đã, xem Phu nhân nói thế nào rồi tính tiếp.". Diệp Kết Mạn đã quyết định, thu tầm nhìn trên người Kỳ Tây Vũ về, khởi động thân thể muốn bước xuống giường. Thư nhi thấy thế liền tới tú lấy ra một bộ quần áo, đưa cho Diệp Kết Mạn, trầm mặc một hồi, mới nói: "Thiếu phu nhân nghe ta khuyên một câu. Nếu như Phu nhân nhất định không chịu, thì chớ cưỡng cầu, nghịch ý Phu nhân không tốt đâu."

"Đúng vậy đúng vậy...". An nhi ở một bên cũng phụ họa vào, "Nghìn vạn lần đừng nên chọc giận Phu nhân...".

"Ta sẽ cẩn thận.". Diệp Kết Mạn ôn nhu cười gật đầu, cầm quần áo chuẩn bị thay.

"Phu nhân, Thiếu phu nhân tới."

Diệp Kết Mạn cúi đầu, đi theo nha hoàn dẫn đường bước vào cửa. Đây là lần thứ hai nàng tới căn phòng này, lần nào cũng mang theo áp lực không thể tả nổi. Diệp Kết Mạn cung cung kính kính cúi đầu chào, có chút không được tự nhiên kêu một tiếng "Mẹ", khom người chờ đối phương mở miệng.

"Kèo kẹt...".

Cửa phòng bị khép lại, ánh sáng trong phòng cũng ảm đạm đi, mang theo vài phần áp lực. Nha hoàn đã thối lui ra khỏi cửa, chỉ còn lại có ba người, Diệp Kết Mạn, Bùi phu nhân, và Dì Châu. Từ lúc thanh âm Diệp Kết Mạn hạ xuống, trong phòng nhất thời rơi vào yên lặng. Diệp Kết Mạn không dám ngẩng đầu nhìn Bùi phu nhân, trong tầm mắt chỉ có hai bàn tay đặt trên đầu gối của đối phương vô cùng trật tự. Mười ngón thon dài, hiển nhiên được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn vào không chút nào giống như dáng dấp của người đã ngoài bốn mươi.

Chờ như vậy cũng không biết bao lâu, lưng Diệp Kết Mạn thoáng thấm chút mồ hôi, trong lòng khó tránh khỏi hơi khẩn trương. Một lát sau, mới nghe được người trước mặt lên tiếng: "Nghe nói, người biết Kỷ tiểu thư?".

"Dạ vâng.". Diệp Kết Mạn cúi đầu đáp.

"Thật?". Thanh âm ngọc nhiên phát ra, kèm theo sự hoài nghi, "Ngược lại, trước đó cũng không có nghe người đề cập qua. Người chỉ là con gái của một thầy giáo tư thực sinh ra trong gia đình phổ thông, nhà lại ở thành Bắc, làm thế nào quen được Kỷ tiểu thư của Kỷ gia ở thành Nam?".

Diệp Kết Mạn mím môi, nhớ tới lời Kỷ Tây Vũ vừa nói với nàng, ôn nhu trả lời: "Tháng mười một năm ngoái, Kỷ tiểu thư đi thành Bắc thay Kỷ lão gia xử lý công việc vận tải đường thủy thì trùng hợp gặp con, phát hiện cả hai rất hợp ý, bởi vậy cho nên có chút giao tình."

"Bất quá cũng chỉ vài lần chi giao mà thôi.". Thanh âm của Bùi phu nhân trầm thấp, "Thân thể người yếu đuối, cần phải điều trị thật tốt, cũng đừng nên bận ba. Chuyện người đề cập với Kỷ Xuyên trước đó, ta sẽ giúp người từ chối."

Nghe Bùi phu nhân nói như vậy, Diệp Kết Mạn thầm nghĩ quả nhiên Kỷ Tây Vũ đoán không sai. Nàng suy nghĩ một lát, lập tức hơi khẽ nâng đầu lên, lựa lời mà nói: "Thân thể con bây giờ cũng không có gì quá đáng lo, mấy ngày nữa thì tốt rồi. Mặc dù con cùng với Kỷ tiểu thư gặp không có bao nhiêu lần, nhưng duyên phận thực kỳ diệu, hai người có thể nói là vừa gặp mà như đã thân từ trước...". Dừng một chút, "Bây giờ cô ấy như ngọn đèn đã tắt, nếu không đến Kỷ phủ cúng tế, trong lòng Kết Mạn thực sự rất khó chịu. Mong rằng mẹ có thể cho phép."

"Không cần cố chấp...". Bùi phu nhân nhàn nhạt nói tiếp: "Hôm trước người bị ngã xuống hồ, sợ hãi vẫn chưa tiêu tan, gia quy cũng chưa có chép xong phải không? Nếu thân thể suy yếu, liền nghỉ ngơi nhiều vào. Người nhìn thử sắc mặt mình lúc này đi, có thể ra ngoài sao? Bằng không khó tránh khỏi người khác hiểu lầm. Chớ để bị người ngoài thổi phồng, nói Bùi phủ bạc đãi người."

Diệp Kết Mạn kìm chế khẩn trương trong lòng, miễn cưỡng hòa hoãn thanh âm nói: "Mấy ngày tới con sẽ chú ý tịnh dưỡng. Bất quá chỉ tới Kỷ phủ một

chuyển, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Con cùng với Kỷ thiếu thư hữu duyên quen biết, bây giờ cô ấy xảy ra chuyện, không thể gặp mặt lần cuối thì không thể nào yên lòng. Huống chi con cũng đã thông báo với Kỷ thiếu gia ...".

"Ta nói, chỗ Kỷ thiếu gia sẽ giúp người từ chối.". Ngữ khí Bùi phu nhân mạnh mẽ cắt đứt lời Diệp Kết Mạn, tầm nhìn hướng thẳng về trước, "Kỷ phủ là nơi người nghĩ mình có thể tới hay không tới hay sao? Mang nhiều bí mật không thể cho người ngoài biết, bản thân người lại xuất thân trong gia đình bình thường, đâu hiểu được ứng đối là như thế nào? Không chừng chỉ nói sai một câu thôi cũng có thể phá hủy danh tiếng của Bùi phủ ta. Ta nói người không được đi, thì người sẽ không được đi. Người còn có ý kiến gì không?".

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mím môi không nói gì, thần sắc trong mắt có chút mâu thuẫn. Nàng cũng không thích vị Bùi phu nhân trước mặt mình lúc này, chỉ cảm thấy giọng điệu của đối phương đều lạnh như băng không có chút nào ấm áp, thái độ cứng rắn làm người khác không thích chút nào.

Thoáng nhìn thấy thần sắc Diệp Kết Mạn, Bùi phu nhân trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Châu nhi, ta vừa nhớ một chuyện. Từ khi Thiếu phu nhân vào Bùi gia tới giờ còn chưa có tời từ đường của gia tộc phải không?".

"Vâng ạ.". Dì Châu đứng ngay gần bên cạnh thấp giọng trả lời.

Bùi phu nhân nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, tùy tiện nói: "Nếu gia quy còn chưa sao chép, vậy dì dẫn nó đi xem từ đường gia tộc đi, nghĩ cho thông suốt chuyện này.".

"Vâng.".

Dì Châu trả lời xong, liền bước về phía Diệp Kết Mạn. Trong lòng Diệp Kết Mạn lo lắng, nàng theo bản năng thoáng lui nửa bước, đối phương lại bước tới trước người của nàng, không mang theo cảm tình bỏ lại một câu: "Đi theo ta.".

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 23 - Hiểm họa trước mắt

Chương 23 - Hiểm họa trước mắt

Trong lòng Diệp Kết Mạn có chút thấp thỏm, khi thấy Bùi phu nhân nhìn về phía mình thật khí thế, nàng trù trừ một hồi sau đó liền xoay người theo dì Châu đi ra ngoài. Nàng thầm nghĩ lúc này Bùi phu nhân để dì Châu mang nàng tới từ đường gia tộc, nói vậy chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, lẽ nào lại muốn giam lỏng mình?

Dì Châu đi phía trước đều không nói gì, bóng lưng xa cách lạnh lùng. Tầm mắt Diệp Kết Mạn nhìn quanh bốn phía, thỉnh thoảng nhìn thấy bóng dáng vài tên gia đình len lén đưa mắt về phía mình, khi bị phát hiện thì lập tức giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, trong đó hơn phân nửa là mấy kẻ nhiều chuyện. Diệp Kết Mạn càng ngày càng bất an, nàng theo bản năng đưa mắt nhìn về phía chân trời. Bất quá lúc này đang là sau giờ Ngọ, còn vài canh giờ nữa mặt trời mới xuống núi, cũng không biết lỡ như gặp phải chuyện gì rắc rối thì làm thế nào cho phải đây? Phải đến khi trời tối thì Kỷ Tây Vũ mới có khả năng xuất hiện để giúp mình...

Đang chìm vào suy nghĩ, Diệp Kết Mạn vội vã thu hồi tầm nhìn, cúi đầu, nhin không được mắng bản thân, tại sao lại nghĩ đến Kỷ Tây Vũ? Người kia... Không, ma nữ kia chỉ muốn giúp mình vì lợi ích của nàng ấy, tính tình gian thương, lúc nào cũng tính tới tính lui, mình sao lại có thể đi ỷ lại nàng? Nàng còn đáng sợ hơn cả mấy người của Bùi phủ. Mà thật sự nếu như có chuyện gì xảy ra, cùng lắm thì không đi Kỷ phủ là được thôi. Mình là con dâu mới của Bùi gia, Bùi phu nhân chắc cũng không làm gì mình.

Trong một góc mà hai người đang đi không chú ý, có một cặp mắt rơi vào phía sau Diệp Kết Mạn, đáy mắt mang theo vẻ sâu xa.

Diệp Kết Mạn đột nhiên như cảm giác được điều gì, nàng theo phản xạ quay

đầu lại nhìn, ngoại trừ mấy tên gia đình đang xì xào bàn tán ra thì không có gì dị thường. Nàng nghi ngờ mình quá nhạy cảm cho nên lập tức bước nhanh đi theo dì Châu.

Đi được một lát, hai người dần dần tới một nơi có chút hoang vắng. Diệp Kết Mạn còn đang trầm ngâm thì bước chân dì Châu chẳng biết lúc nào đột nhiên ngừng lại. Thanh âm trầm thấp vang lên: "Đến rồi."

Diệp Kết Mạn vội vã dừng chân lại, nhìn về phía dì Châu mặt không chút thay đổi, sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn về phía trước mắt. Dưới mái hiên trước căn phòng treo hai vòng nhang lớn, tàn nhang rơi khắp trên mặt đất, mùi thơm phiêu tán. Dì Châu không thèm nhìn Diệp Kết Mạn, tiến lên vài bước, sau đó đưa tay đẩy cửa.

Chỉ nghe một tiếng 'kéo kẹt', cửa phòng chậm rãi mở rộng ra. Diệp Kết Mạn đang muốn quan sát thì bên tai đã rơi xuống thanh âm của dì Châu: "Vào đi."

Thần sắc Diệp Kết Mạn do dự đi tới nửa bước, vừa tới trước cửa, phía sau đột nhiên bị một lực đẩy vào. Nàng bất thành linh lão đảo ngã về trước, chân mềm nhũn đầu gối đập trên mặt đất, truyền đến một trận đau đớn muốn tê liệt. Mồ hôi lạnh thấm ướt trán Diệp Kết Mạn, chưa kịp đứng lên thì phía sau đã vang lên tiếng đóng cửa. Nàng vội vã quay đầu lại thì chỉ kịp thấy khuôn mặt dì Châu trong khe cửa lóe lên rồi biến mất, sau đó lập tức truyền đến tiếng khóa cửa. Trong lòng Diệp Kết Mạn cả kinh, nàng khó khăn đứng lên, lê bước chân về trước, trong miệng hoảng loạn nói: "Dì Châu? Dì Châu?"

"Người mới vừa được gả vào Bùi gia, có chút đạo lý còn chưa hiểu rõ, ý của Phu nhân là muốn người vào đây suy nghĩ cho kỹ." Ngoài cửa truyền đến tiếng của dì Châu, "Chờ lúc nào suy nghĩ cẩn thận xem làm như thế nào để trở thành con dâu ngoan của Bùi gia thì Phu nhân tự nhiên sẽ cho người ra ngoài."

Dứt lời, liền đi khỏi, bóng dáng biến mất không để lại chút dấu vết. Mà trong từ đường, lòng Diệp Kết Mạn rất cực triệt để trầm xuống, ý của đối phương đã quá rõ ràng là không muốn cho mình đi Kỷ gia, căn bản sẽ không có cơ hội phản kháng.

Diệp Kết Mạn thử hô vài câu, bên ngoài đã không còn người trả lời. Nhớ lại

đoạn đường đi tới đây vắng vẻ, cho nên lúc này la lên chỉ thêm phí công, nàng chậm rãi xoay người, quan sát bốn phía.

Căn phòng rộng lớn vắng vẻ, trên bàn có cắm lư hương, khói bay lượn lờ khắp nơi. Trong tầm mắt ngoại trừ bài vị ra thì cũng chỉ có bài vị, rậm rạp nằm trên bàn cách đó không xa, từ trên xuống dưới xếp thành một hàng. Chữ đỏ được viết lên gỗ đen, tràn đầy u ám. Lúc thoáng nhìn bài vị gần đó thì Diệp Kết Mạn khó khăn rùng mình một cái, lọt vào trong tầm mắt chính là cái tên quen thuộc: Bùi Nghiêu Húc.

Đứng được một lát, chân Diệp Kết Mạn đã cảm giác vô cùng đau đớn, trên trán đều là mồ hôi. Thân thể nàng vốn chưa khôi phục, hơn nữa mới vừa rồi bị đẩy ngã nhào một cái, đầu gối cũng không đứng thẳng nổi. Diệp Kết Mạn chẳng biết mình phải ở trong này bao lâu, trên đất có bày một cái đệm ngồi nhỏ, nàng lão đảo cước bộ lê chân ngồi xuống. Nhớ lại chuyện mình vô duyên vô cớ phải giúp Kỳ Tây Vũ quay về Kỳ phủ, trong lòng Diệp Kết Mạn liền nhin không được ghen một cái. Nàng đưa tay xoa đầu gối, chỉ có thể ngồi chờ trời tối thì Kỳ Tây Vũ tới sẽ nghĩ biện pháp khác.

Gian phòng trống trải, hơn nữa từ đường là nơi vốn là nhân khí ít, độ ẩm trong phòng lúc nào cũng thấp hơn bên ngoài một chút. Tuy đã vào ngày xuân nhưng vẫn lạnh lẽo, một lúc sau, Diệp Kết Mạn vẫn cảm thấy khí lạnh trên mặt đất kéo tới. Nàng cắn răng chịu đựng, tận lực để cho mình nghĩ đến những chuyện khác để dời đi lực chú ý.

Cũng không biết như vậy qua bao lâu, sắc trời bên ngoài dần tối xuống. Hai tay Diệp Kết Mạn ôm lấy thân thể, ngoại trừ tiếng hít thở của bản thân thì xung quanh im lặng đến rợn người. Nàng đã tận mắt nhìn thấy ma nữ Kỳ Tây Vũ cho nên cũng tin tưởng trên đời này tồn tại thứ gọi là ma quỷ, suy nghĩ của nàng bất tri bất giác liền liên tưởng lại vài chuyện. Nhớ lúc ban ngày Kỳ Tây Vũ có đề cập đến cô hồn dã quỷ trong Bùi phủ, lúc này càng làm nàng nghi ngờ không biết xung quanh đây có thứ gì đó đang bay lượn hay không. Diệp Kết Mạn ôm suy nghĩ "Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ ma quỷ gõ cửa" để tự an ủi mình không cần phải sợ, cho dù Bùi gia có ma thì cũng không liên quan gì đến mình.

Theo sắc trời dần tối, không khí trong từ đường cũng ngày càng quỷ dị. Gió không biết từ đâu thổi vào, thổi trúng thân thể lạnh run. Mặc dù Diệp Kết

Mạn chưa phát giác ra mình là một người nhát gan, nhưng đối với chuyện ma quỷ như vậy, khó tránh khỏi chuyện nghĩ thôi cũng đã sợ hống chi lúc này đang ở một nơi toàn bài vị của người chết.

Thẳng đến thời gian dùng bữa tối, cũng không thấy có ai tới. Diệp Kết Mạn thật bất ngờ với lòng dạ độc ác của Bùi phu nhân, sợ là bà ta đang muốn nàng phải nếm mùi đau khổ, đoán chừng là sẽ bỏ đói nàng. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhin không được âm thầm kêu khổ, chỉ có thể ngồi co ro trên đệm, chờ đợi Kỷ Tây Vũ đến.

Chờ như vậy chừng nửa canh giờ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, trong lòng Diệp Kết Mạn vui mừng, đang muốn đứng lên thì đột nhiên nghĩ đến nếu như Kỷ Tây Vũ tới sẽ không có tiếng bước chân mới đúng. Nghĩ như vậy, Diệp Kết Mạn nhíu nhíu mày, thử dò xét nói: "Ai?".

Xuyên qua cánh cửa, bóng người đến gần kề, cũng không nói lời nào, chỉ có tiếng mở cửa vang lên. Diệp Kết Mạn đang suy nghĩ thì liền thấy cửa đã bị đẩy ra, một thân ảnh ngược sáng đứng trước cửa, chắp tay sau lưng lặng yên không một tiếng động đóng cửa lại lần nữa. Thên cửa "Răng rắc" khóa chặt. Cùng lúc đó, khi nhìn thấy rõ người kia thì trong lòng Diệp Kết Mạn chợt thấp thỏm, khi nhìn người xuất hiện trước mặt, đáy mắt lướt qua một tia khủng hoảng, nàng thất thanh nói: "Tại sao là người?".

Một tay Bùi Chi Bình cầm một cây quạt gỗ gõ lên tay kia, khóe môi mang theo ý cười tà ác: "Không ngờ tẩu lại thực sự ở chỗ này, cũng may là có người chỉ điểm."

Diệp Kết Mạn nhìn chìa khóa trong tay Bùi Chi Bình, ngực mang theo nghi ngờ, cố trấn định nói: "Tại sao người lại có chìa khóa? Còn nữa, người tới nơi này làm gì?".

"Chìa khóa từ đâu mà có không cần tẩu để ý.". Bùi Chi Bình đem chìa khóa cất vào trong ngực, chậm rãi đi tới trước người Diệp Kết Mạn, sau đó lập tức ngồi xuống, nhìn thẳng Diệp Kết Mạn, ý cười trên khóe môi càng lớn, nhìn chằm chằm Diệp Kết Mạn không nhin được muốn lui về phía sau. Cây quạt trong tay đối phương bắt đầu hướng về trước, chạm đến cằm của nàng, mở miệng nói năng ngọt xót: "Chậc chậc, mới hai ngày không gặp mà biểu tẩu lại tiêu tụy như vậy. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của tẩu làm ta đậy

thật đau lòng."

Diệp Kết Mạn nhú mày, khó chịu muốn xoay qua chỗ khác, cầm lại bị quạt kìm chế lại. Đáy mắt nàng hiện lên sự tức giận, trầm giọng nói: "Ta là biểu tấu của người, người... chớ có làm càn!".

"Tất nhiên là ta biết chứ, biểu tấu.". Bùi Chi Bình khom khom người về trước, quạt lướt qua gò má của Diệp Kết Mạn, trong giọng nói có chút tiếc hận, "Biểu ca chết thật không đúng lúc, diễm phúc như vậy cũng không kịp hưởng liền ra đi, để một mình biểu tấu phòng đơn gối chiếc, chắc là rất cô đơn hả. Không bằng để Chi Bình cưng chiều nàng ...".

Tuy rằng trước đó đã nghe Kỳ Tây Vũ đề cập qua bản tính phong lưu của Bùi Chi Bình, nhưng Diệp Kết Mạn không ngờ đối phương lại nhanh như vậy đã muốn ra tay với mình, nàng tức giận đến sắc mặt có chút trắng bệch: "Đừng có mà làm loạn. Người cũng biết nếu là việc này để người khác biết, sẽ có hậu quả gì?".

Bùi Chi Bình nghe vậy chỉ là vô vị cười cười, thần sắc trong mắt có chút châm chọc: "Biểu tấu thực sự là ngây thơ đến khả ái. Chẳng lẽ nàng không biết, Bùi phủ trọng danh dự như vậy, cho dù cả phủ này biết thì thế nào, kẻ thua thiệt cũng là một mình nàng thôi? Ngược lại, nếu biểu tấu không nói... Hầu hạ ta sung sướng, lại càng là chuyện tốt. Biểu tấu cảm thấy thế nào?".

Nói xong, Bùi Chi Bình đặt tay lên vai Diệp Kết Mạn, ngón tay lướt qua cần cổ trắng nõn của nàng, làm nàng khẽ rụt người về sau. Diệp Kết Mạn lui về phía sau, muốn tránh xa bàn tay dơ bẩn của đối phương, tay kia của Bùi Chi Bình cưỡng chế đặt tại hông của nàng, kéo nàng vào lòng của hắn, thong thả nói: "Biểu tấu tránh cái gì?".

Thấy thế, hoảng loạn trong mắt Diệp Kết Mạn càng sâu, bật người dậy giằng co, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người buông tay ra cho ta! Bằng không ta la lên!".

"Người nghĩ là xung quanh đây sẽ có người nghe người la sao?". Giọng điệu lỗ mãng của Bùi Chi Bình vang lên, "Từ đường gia tộc vốn là nơi yên tĩnh, là một chỗ thật tốt.". Dừng một chút, lại nhìn Diệp Kết Mạn trêu đùa, "Biểu tấu đã có chồng mà còn xử nữ là không nên đâu a. Nếu chưa trải qua chuyện thân

mặt da thịt thì chờ hưởng thụ là được rồi."

Diệp Kết Mạn chưa bao giờ nghe qua giọng điệu nào hạ lưu như vậy, sắc mặt lại càng trắng bệch. Nàng là nữ tử, hiện tại thân thể lại có bệnh, cho dù có khỏe mạnh cũng không sức nào chống lại Bùi Chi Bình. Nàng chỉ tới kịp đẩy một cái, thân thể đối phương ngã trên mặt đất. Cùng lúc đó, nụ cười tà kia lại thêm kinh tởm. Diệp Kết Mạn ngẩng đầu, vùng vẫy muốn tránh thoát nhưng đã bị Bùi Chi Bình kịp đè lại, môi hằn lướt trên cổ của nàng.

Cảm giác buồn nôn từ trong cổ họng bắt đầu dâng lên, Diệp Kết Mạn dùng sức đẩy Bùi Chi Bình đang đè nặng trên người mình ra, dưới thân là sàn nhà cứng rắn, sợ hãi run rẩy lan tràn khắp toàn thân, tầm mắt nàng nhìn thoáng qua bài vị, nàng mở miệng, lời nói bị ứ nghẹn mang theo phần nộ từ giữa môi tràn ra: "Nơi này là từ đường... vô liêm sỉ...buông ta ra".

"Từ đường thì sao?". Một tiếng cười khế hạ xuống, động tác của Bùi Chi Bình dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lướt qua tầng tầng lớp lớp bài vị trên từ đường, đáy mắt híp lại, "Bất quá cũng chỉ là một đám xương cốt đã biến thành tro mà thôi.". Nói xong, tầm mắt của hắn dừng trên bài vị của Bùi Nghiêu Húc, cười giễu nói, "Biểu ca, nếu trên trời huynh có linh thiên thì cứ yên tâm đi, ta sẽ thay huynh thương yêu biểu tâu thật nhiều."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn liền thấy Bùi Chi Bình cúi xuống nhìn mình, nụ cười trên mặt nổi lên hàn khí. Không đợi nàng mở miệng, tay của đối phương đã rơi vào trên ngực nàng, cố sức xé vạt áo.

Tiếng vạt áo bị xé rách vang lên thật rõ ràng trong từ đường yên tĩnh.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 24 - Anh hùng cứu mỹ nhân

Chương 24: Anh hùng cứu mỹ nhân

"Người... không được... đừng mà...". Lời khẩn cầu vỡ vụn từ cổ họng thoát ra, mang theo thống khổ giãy dụa. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy nam tử trên người nặng như sập đè nát chính mình, ánh sáng trong tầm mắt ảm đạm, chỉ có gương mặt của đối phương thoáng qua. Cổ, ngực trong lúc này liên tục bị cảm giác như nhóp chạm vào, da thịt lạnh lẽo bên dưới lớp y phục, cảm giác ghê tởm trong thân thể bắt đầu càng tăng cao, quả thực muốn nôn ra. Ngày thường nàng trầm tĩnh ra sao thì lúc này chỉ còn lại có vô biên vô tận sợ hãi. Trong thoáng chốc, Diệp Kết Mạn cảm thấy mình như bị lôi vào một hồi ác mộng, toàn thân nặng nề chìm vào bên trong, vẫn chưa kịp tỉnh lại. Thân thể giống như con thuyền dập dềnh trước sóng, bị hung hăng đánh úp, nhưng lại không còn chút sức nào chống trả. Bên tai quanh quẩn nụ cười bỉ ổi với tiếng thở dốc khàn khàn của Bùi Chi Bình, giống như ác ma không muốn buông tha nàng. Tất cả khí lực bị hao hết, mang theo không cam lòng cùng khuất nhục.

"Bùi Chi Bình... Người sẽ chết không được tử tế ...". Thanh âm của Diệp Kết Mạn khàn khàn, tiếng nói giống như thứ gì đó bén nhờn bị mài mòn, không giống với giọng nói ngày thường chút nào.

"Chát...".

Bùi Chi Bình không chút suy nghĩ giơ tay lên tát nàng một cái, sau đó lập tức cúi đầu xuống, bắt đầu dùng sức xé rách quần áo Diệp Kết Mạn. Không bao lâu sau thì một mảnh xuân sắc trắng nõn đã bị lộ ra trong không khí, đong đưa làm hoa mắt người nhìn. Mắt Bùi Chi Bình sáng lên, tay phải không chần chờ bắt đầu xoa đùi Diệp Kết Mạn, tay vững vàng đè đối phương trên đất, trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn, tay kia chuẩn bị cởi quần của mình.

"Cộp."

Đang lúc chuyên tâm thì đỉnh đầu đột nhiên bị cái gì đó rơi trúng, đập vào ót Bùi Chi Bình tê rần. Hắn nghi ngờ dừng lại động tác trên tay, vội ngẩng đầu lên nhìn quanh một vòng, nhìn cũng không thấy gì khác thường, sau đó lại cúi đầu thì lập tức nhìn thấy bài vị bị rớt cách đó không xa.

Khi nhìn thấy bài vị đỏ thẫm nằm trên đất, sau lưng Bùi Chi Bình đột nhiên phát lạnh.

Cũng không biết có phải do trùng hợp hay không, bài vị rớt trên đất hiện rõ hàng chữ, chính là ba chữ Bùi Nghiêu Húc.

"Chết tiệt.". Thần sắc trong mắt Bùi Chi Bình bỗng nhiên trầm xuống, lập tức có tức giận nổi lên, không tin nhìn về phía bài vị của Bùi Nghiêu Húc phần nộ nói: "Thế nào? Không phục sao? Còn dám rơi trúng lão tử, lo làm ma của người đi!". Nói xong, tiện tay cầm lấy bài vị kế bên ném đi, một lần nữa phủ xuống người Diệp Kết Mạn.

Môi còn chưa kịp chạm vào người đối phương thì sau ót lập tức đau đớn, ngón tay đưa lên chạm được một vật hơi lạnh ở phía sau. Thấy thế, mi tâm Bùi Chi Bình hiện lên vẻ tức giận, hắn theo bản năng nhìn vật trong tay, phát hiện lại là một khối bài vị. Tâm lý Bùi Chi Bình hơi trầm xuống một chút, không hề yên tâm lóe lên rồi biến mất, chậm rãi lật khối bài vị lên xem, khi nhìn thấy dòng chữ đỏ trên đó thì con người co rút lại.

"Có ma!". Bùi Chi Bình nhìn bài vị của Bùi Nghiêu Húc, từ trên người Diệp Kết Mạn ngồi dậy, theo bản năng tránh ra xa một chút, đồng thời lần thứ hai nhìn quanh bốn phía. Khi thấy tất cả như thường, Bùi Chi Bình chau mày, bất an trong lòng chậm rãi bắt đầu dâng lên. Hắn cúi đầu nhìn thần sắc Diệp Kết Mạn có chút chờ đẫn, khí lạnh xung quanh rõ ràng càng ngày càng tăng, da đầu cũng muốn tê dại. Tuy rằng không tin tà ma quỷ quái, thế nhưng tình cảnh này quỷ dị khó mà giải thích. Bùi Chi Bình do dự chậm rãi đứng dậy, vòng qua Diệp Kết Mạn, đi về phía trước vài bước. Đang quan sát thì đỉnh đầu đột nhiên có động tĩnh vang lên. Hắn vội vã ngẩng đầu, liền thoáng nhìn thấy bài vị đột nhiên đánh vào đầu mình. Bùi Chi Bình căn bản không kịp tránh, trên đầu truyền đến từng trận đau đớn. Hắn la lên một tiếng, vội vàng dùng tay che đầu, liên tục lui về phía sau. Bài vị kia giống như có mắt, nhắm

ngay đầu của hấn đập tới.

"A --". Bùi Chi Bình bỗng nhiên thấy chân như bị gì đó cản lại, cả người nhất thời mất cân đối, trực tiếp ngã ra sau. Cái ót vốn đã đau rồi lúc này lại bị đập trên đất, phát ra một tiếng không nhỏ, đau như muốn ngắt đi. Bùi Chi Bình sờ sờ đầu, cảm giác ẩm ướt, hấn đưa tay về trước nhìn thì liền nhìn thấy đầu ngón tay dính vết máu. Hấn khẽ cắn môi, chống thân thể ngồi dậy, khối bài vị kia lại nhiều lần đập tới. Bùi Chi Bình nhìn cảnh tượng quỷ dị này, hoảng sợ mở to mắt, đâu còn nhớ được Diệp Kết Mạn nằm trên đất, hấn hét to một tiếng "Có ma", đáy mắt hiện ra càng nhiều sự kinh hoàng, lão đảo chạy về phía cửa. Bài vị cứ liên tục đuổi theo hấn. Bởi vì cạnh gỗ bén nhọn, đập vào trên mặt Bùi Chi Bình tứa máu. Bùi Chi Bình cũng không kịp lau đi, luống cuống tay chân mở then cửa, rất nhanh chạy thẳng vào trong bóng đêm bên ngoài.

Bùi Chi Bình không nhìn thấy gì, Kỳ Tây Vũ phía sau rút cục thu hồi tay đang cầm bài vị, bấu môi, lập tức chậm rãi đi tới cạnh Diệp Kết Mạn, mắt nhìn lại, đáy mắt lóe lên, một lát sau thì ngồi xuống, đưa tay mặc lại quần áo cho đối phương.

"Đừng mà...". Tiếng khóc nức nở áp lực rơi trong phòng, Diệp Kết Mạn từ trong hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, nằng theo bản năng đẩy Kỳ Tây Vũ ra.

Tay nàng còn đang đẩy vai đối phương thì Kỳ Tây Vũ đã giữ được cổ tay Diệp Kết Mạn, ánh mắt trầm xuống, sau một khắc liền kéo mạnh nàng vào lòng, cánh tay vững vàng kiềm chế Diệp Kết Mạn vẫn đang muốn giãy dụa, nhìn thẳng nàng, trầm giọng nói: "Là ta, Kỳ Tây Vũ đây.". Nói xong, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Diệp Kết Mạn, thanh âm thoáng mềm xuống, mang theo sự trấn an, "Được rồi, đã không sao..".

Ánh mắt Diệp Kết Mạn thất thần dần dần có tiêu cự, kinh ngạc nhìn Kỳ Tây Vũ một lát, sau đó mới nhận ra đối phương. Trong nháy mắt, Diệp Kết Mạn vội nhào vào lòng Kỳ Tây Vũ, ngón tay siết chặt vạt áo của Kỳ Tây Vũ, cả người vẫn run rẩy kịch liệt, chưa bao giờ nàng trải qua cảnh tượng đáng sợ như vậy. Kỳ Tây Vũ thấy thế thở dài, tay ôm chặt lấy thân thể đối phương, mắt rũ xuống, nhẹ giọng nói: "Người đã bị đuổi đi. Đừng sợ..".

"Ừa...".

Diệp Kết Mạn bỗng nhiên từ trong lòng Kỳ Tây Vũ nôn khan một trận. Nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực đập thật nhanh, cả người giống như là muốn bị móc sạch nôn ra bên ngoài, không còn chút sức lực. Cảm xúc ghê tởm khi bị kẻ khác chạm vào thân thể làm nàng cúi đầu buồn nôn. Phía sau, tay Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng vuốt ve, giảm bớt căng thẳng trong thân thể nàng.

Bởi bụng rỗng hồi lâu, cho nên chỉ có một chút dịch vị từ trong dạ dày bị nôn ra.

Kỳ Tây Vũ không nói gì, chỉ nhìn vẻ mặt thống khổ Diệp Kết Mạn, chuyên tâm ôm chặt lấy đối phương.

Đợi nôn xong, Diệp Kết Mạn giống không còn chút sức lực xụi lơ trong lòng Kỳ Tây Vũ, tiếng hít thở gián đoạn quanh quẩn trong phòng, hơi thở Diệp Kết Mạn nặng nề, trên mặt không còn chút huyết sắc, trắng bệch dọa người, trốn bên trong khuỷu tay của Kỳ Tây Vũ căn môi không nói gì. Kỳ Tây Vũ cũng không đẩy nàng ra, đơn giản ngồi dưới đất, chờ Diệp Kết Mạn trong lòng bình tĩnh lại.

Chờ một lúc chừng nửa canh giờ.

Trong căn phòng vắng vẻ chỉ có tiếng hít thở khó nhọc của Diệp Kết Mạn thoáng nhẹ đi. Nàng chậm rãi buông lỏng tay đang siết lấy vạt áo Kỳ Tây Vũ, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Kỳ Tây Vũ chau mày, chừa ra chút khoảng cách giữa hai người, tầm nhìn dạo một vòng trên mặt Diệp Kết Mạn, chậm rãi nói: "Đỡ hơn chưa?".

"Rồi.". Thanh âm cúi đầu trả lời vang lên, Diệp Kết Mạn khẽ gật đầu một cái, đáy mắt tối tăm, có chút nhìn không ra cảm xúc. Kỳ Tây Vũ nhìn chăm chú chốc lát, lại thản nhiên nói: "Thật không?".

"Ừ.". Diệp Kết Mạn vừa gật đầu trả lời, liền nhìn thấy Kỳ Tây Vũ đang dùng tay chỉnh lại quần áo xốc xếch của nàng, che đi da thịt tuyết trắng, động tác ôn nhu hiếm thấy. Tuy rằng nàng nhìn không rõ lắm, nhưng lúc này thấy bài vị nằm trên đất, Diệp Kết Mạn không cần nghĩ cũng biết vừa rồi nhất định là do Kỳ Tây Vũ giúp mình. Nàng trầm mặc nhìn nữ tử trước mắt, thầy thân sắc Kỳ Tây Vũ vẫn bình tĩnh như trước, không có một tia chế giễu nào trong mắt,

không biết sao trái lại có chút thờ phào nhẹ nhõm, dường như có một bàn tay chậm rãi gạt đi khăn trương cùng bất an trong lòng nàng. Nghĩ vậy, lòng Diệp Kết Mạn có chút ấm áp, nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc người cũng tới."

Kỷ Tây Vũ đang giúp nàng sửa sang lại quần áo, nghe vậy động tác dừng lại, hình như có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, sau đó im lặng cười cười, giọng điệu giảm bớt không khí khăn trương vậy, nhẹ nhàng nói: "Không trách ta để người chờ lâu sao?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy thì im lặng một lát, sau đó lập tức khẽ lắc đầu, ngữ khí mỉa mai: "Người có thể tới... Ta đã rất cảm kích. Không ngờ Bùi gia lại có thứ bại hoại đến thế, dám ở từ đường gia tộc làm ra chuyện táng tận thiên lương như vậy." Diệp Kết Mạn cúi đầu siết vạt áo của mình, thần sắc nghĩ lại mà sợ, giữa chân mày có chút thả lỏng, nhẹ giọng nói: "Cũng may có người tới, bằng không hậu quả thật không dám nghĩ..."

Kỷ Tây Vũ đưa tay vỗ vỗ vai Diệp Kết Mạn, đáy mắt lướt qua một tia sáng, trầm ngâm nói: "May mà không có tới quá trễ." Dừng một chút, giọng nói thật khẽ: "Bất quá chuyện hôm nay, kỳ thực trước đó ta cũng đã nhắc nhở qua người. Tên Bùi Chi Bình này đã sớm hư hỏng, ham mê tửu sắc, là một kẻ tổn hại luân thường đạo lý, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lạ. Nếu đã xảy ra thì người cũng nên để tâm một chút. Bùi phủ không phải là nơi dễ dàng sống qua ngày. Mặt khác, chuyện hôm nay, người chỉ có thể nuốt vào bụng, không thể kể ra cho người khác, biết không?"

Thần sắc Diệp Kết Mạn đông cứng, mặc dù trong lòng u ám, nhưng mà nàng biết Kỷ Tây Vũ nói có lý. Loại chuyện như thế này, cho dù nàng nói thì cũng sẽ không có người tin? Sợ là càng làm người khác bàn tán thêm mà thôi. Nhưng mà nếu như vậy, Bùi Chi Bình lại càng không chút kiêng kỵ mà quấy rối nàng. Diệp Kết Mạn nàng bất quá chỉ là một người được gả cho một con ma, đối với Bùi phủ mà nói càng không quan trọng gì.

Nghĩ đến đó, Diệp Kết Mạn cúi đầu, trầm mặc không nói gì, rốt cuộc thềm chấp nhận cách của Kỷ Tây Vũ.

"Được rồi, cũng đừng suy nghĩ nhiều. Nhìn sắc mặt người thật không tốt, nghỉ ngơi một chút đi." Kỷ Tây Vũ thoáng nhìn thần sắc trên mặt Diệp Kết Mạn, biết nàng đang suy nghĩ gì, ôn nhu khuyên giải một câu.

"Được.". Diệp Kết Mạn gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, thấp giọng nói: "Chuyện lúc ta đến gặp Bùi phu nhân, người cũng đều biết cả?".

Nghe vậy, tầm mắt Kỳ Tây Vũ đảo qua từ đường, khóe môi mang theo ý cười trào phúng: "Đại khái đều đoán được. Cho nên ta rất nhanh đi ra ngoài, tới chỗ Bùi phu nhân trước, thấy không có bóng dáng của người đâu cả, sau lại nghe được người bị dì Châu mang đi đến từ đường. Bùi phu nhân này quả nhiên danh bất hư truyền, sợ là người đã bị bà ta nhìn ra tâm tư muốn đi Kỳ phủ, đơn giản dự định giam lỏng người cho người nếm mùi sợ hãi, đỡ phải sinh sự. Nhưng mà không biết vì sao Bùi Chi Bình lại nhận được tin tức nhanh như vậy mà tới đây, thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện lớn."

Trong đầu Diệp Kết Mạn hiện lên giọng điệu của Bùi Chi Bình lúc này, nàng cau chặt mày, đột nhiên nói: "Hình như hẳn có nhắc tới, là có người nói cho hẳn biết."

Nghe vậy, đồng tử u hồng của Kỳ Tây Vũ tràn ngập sương mù, sâu hút làm cho người khác nhìn không thấu: "Vậy sao? Có người... nói cho hẳn biết sao?".

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 25 - Viện binh

Chương 25: Viện binh

Khi Diệp Kết Mạn thoáng nhìn thấy biểu cảm trên mặt Kỷ Tây Vũ, nàng trầm mặc không nói gì. Thời gian vào Bùi phủ mặc dù không dài, nhưng những chuyện trải qua đều cho thấy có người nào đó rõ ràng đang hãm hại nàng. Bất kể là chuyện ngã xuống hồ lần trước hay là chuyện có người cố ý mật báo cho Bùi Chi Bình biết nàng ở từ đường lần này, hiển nhiên đều là nhằm vào nàng mà ra tay. Nhưng mà... Tại sao lại như vậy chứ? Người nàng tiếp xúc ở Bùi phủ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, căn bản không đắc tội người nào mới đúng. Chuyện duy nhất được bàn tới bàn lui cũng bất quá là chuyện nàng gả vào Bùi phủ cho nên mới khắc chết Bùi Nghiêu Húc. Đúng là Bùi phu nhân luôn chán ghét nàng, nhưng cũng không đến nỗi dung túng cho kẻ khác gây ra chuyện hoang đường như thế này, hẳn là do có kẻ nào đó đang trốn phía sau.

Đang lúc im lặng suy nghĩ thì ngoài cửa đột nhiên lại vang lên động tĩnh nhỏ, một thân ảnh ngoài cửa hiện ra. Thần sắc Diệp Kết Mạn căng thẳng, bị chuyện Bùi Chi Bình vừa rồi làm hoảng sợ không ít, nàng theo bản năng rụt vào gần sát trong lòng Kỷ Tây Vũ.

Rất nhanh sau đó, liền nghe bên ngoài có thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền vào tai: "Thiếu phu nhân?".

Theo giọng nói vang lên, cửa bị đẩy ra, An nhi vốn muốn kiểm tra xem Diệp Kết Mạn có bên trong hay không, lúc này vừa bước vào trong miệng nói thầm: "Hả? Thật là kỳ quái, tại sao cửa lại bị mở ra?".

Dứt lời, tầm nhìn An nhi rơi vào từ đường Bùi gia, khi nhìn thấy bài vị rớt đầy đất thì trên mặt nhất thời hiện ra biểu cảm vô cùng kinh ngạc, nàng nhìn quanh một vòng, giật mình nói: "Ở đây... ở đây xảy ra chuyện gì sao?". Cùng

lúc đó, An nhi nhìn về phía Diệp Kết Mạn ngồi dưới đất sắc mặt trắng bệch, vội vã đi vài bước về trước, nàng ngồi xổm xuống nhìn đối phương rồi nói: "Thiếu phu nhân, người không có việc gì chứ?".

Hầu như vừa mới tới gần Diệp Kết Mạn, An nhi liền không nhìn được rùng mình một cái. Bàn tay nàng đưa ra muốn dìu Diệp Kết Mạn vội rút mạnh về, lăm bắm trong miệng: "Sao lại lạnh thế này."

Bên này, Diệp Kết Mạn mở mắt trừng trừng nhìn An nhi đột nhiên xuyên qua cánh tay Kỷ Tây Vũ, ngực không khỏi chấn động. Sau đó nhìn thấy Kỷ Tây Vũ chỉ nhẹ nhàng buông lỏng hai tay ôm lấy tay nàng, lập tức lui ra, mắt nhìn nhìn nàng, đứng lên lui về phía sau vài bước, kéo ra khoảng cách của hai người.

Diệp Kết Mạn cảm thấy trống trải, đáy lòng lại vô hình sinh ra vài tia mất mát.

"Thiếu phu nhân?".

Một bàn tay ở trước mắt quơ quơ, cắt đứt giây phút Diệp Kết Mạn đang ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại, nhìn An nhi ngồi trước mặt, miễn cưỡng giương khóe môi, giọng khàn khàn nói: "An nhi, sao em lại tới đây?".

"Em với Thư tỷ tỷ chờ mà không thấy Thiếu phu nhân quay về, cả hai đều lo lắng người gặp chuyện không may cho nên đi hỏi thăm, sau đó biết được Thiếu phu nhân bị Dì Châu mang đến từ đường Bùi gia, bởi vậy em mới chạy tới đây tìm người. Thư tỷ tỷ đang ở bên ngoài coi chừng, để ngừa có người phát hiện.". An nhi lo lắng nhìn mặt Diệp Kết Mạn dạo qua một vòng, lại nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cánh cửa này... sao lại mở ra? Còn nữa, những khối bài vị trên mặt đất kia là sao ạ? Nhìn sắc mặt Thiếu phu nhân thật không tốt."

Nghe được câu hỏi của An nhi, Diệp Kết Mạn mím môi, nhớ tới lời Kỷ Tây Vũ dặn cho nên không vạch trần chuyện của Bùi Chi Bình, mà tùy ý tìm một lý do rồi nói: "Mới vừa rồi có gió lớn, bài vị đều bị rơi xuống đất. Cửa cũng bị mở toang ra."

"Gió sao?". An nhi bán tín bán nghi lặp lại một lần.

"Đúng vậy. An nhi, em tới vừa đúng lúc, ta có chút khó chịu, phiền em giúp ta mang mấy khối bài vị kia đặt về vị trí cũ được không?". Diệp Kết Mạn sợ An nhi hỏi nhiều, vội vã chặn lời nàng.

"Được ạ. Chuyện này cũng không thể để dì Châu phát hiện, bằng không lại càng thảm.". An nhi nhìn lướt qua một đống hỗn độn trên đất, theo lời xoay người lại thu thập bài vị gần đó. Nhưng mà không bao lâu, nàng đột nhiên dừng động tác lại, kinh ngạc chỉ vào vết máu trên bài vị, sau đó quay đầu hỏi: "Thiếu phu nhân, tại sao trên bài vị lại có máu?".

Ánh mắt Diệp Kết Mạn chần động, lập tức lắc đầu, biểu cảm cũng không rõ lắm. Khi nhìn thấy An nhi nghi ngờ nhíu mày, nàng liền hối thúc: "Những chuyện nhỏ nhặt này trước tiên đừng động, cất xong đi rồi nói. Lỡ như có người đến nhìn thấy thì xong đời."

Thấy An nhi đứng lên nghe lời bắt đầu xếp bài vị lại vị trí cũ, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn phía Kỳ Tây Vũ, ý bảo tiếp theo nên làm gì bây giờ. Kỳ Tây Vũ bên cạnh trầm ngâm một hồi, sau đó mở miệng nói: "Chuyện cho tới bây giờ, xem ra cần tìm một người giúp đỡ.". Ánh mắt Diệp Kết Mạn nghi ngờ, Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng mở miệng, chậm rãi nói: "Người sai An nhi đi tìm Bùi Nghiêu Viễn đi, hẳn với hẳn một câu nói, nói rằng tính mệnh của người đang nguy hiểm, cần phải đích thân hẳn tới một chuyến, chuyện khác không cần nhiều lời nữa, chờ hẳn tới rồi giải thích sau."

Nghe vậy, thần sắc Diệp Kết Mạn có chút trù trừ. Kỳ Tây Vũ hiểu trong lòng đối phương không muốn nhờ vả tới Bùi Nghiêu Viễn, một lần nữa khom người, làm cho Diệp Kết Mạn nhìn thẳng nàng, gằn từng chữ: "Hẳn là Tam thiếu gia của Bùi gia, không có gì phải ngại. Nhưng người thì không giống, người cần hẳn hỗ trợ. Bằng không chuyện hôm nay, sẽ phát sinh thêm lần thứ hai, lần thứ ba... lẽ nào người mong muốn chuyện như hôm nay lại xảy ra?".

Trong đầu Diệp Kết Mạn hiện lên cảnh tượng nghĩ mà sợ, chột cảm thấy lồng ngực thật nặng nề, trái tim đập thành thịch như đánh trống. Nàng cắn răng, dưới tầm mắt của Kỳ Tây Vũ chậm rãi quay đầu, hướng về phía An nhi đang sắp xếp bài vị nói: "An nhi... có chuyện, cần em giúp ta."

"Thời gian không còn sớm, chàng còn chưa đi ngủ sao?"

Cửa thư phòng bị đẩy ra, theo giọng nói vang lên, một thân váy hoa lụa là Hứa Nhu Sương đi tới bên cạnh bàn, nàng dừng bước lại, cúi đầu nhìn Bùi Nghiêu Viễn.

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy lắc đầu, cầm sổ sách trong tay lật qua một trang, vẫn chưa giương mắt lên, hần chậm rãi nói: "Chưa đâu, nàng nghỉ ngơi trước đi. Ta phải xem xong chỗ này ...".

Lời còn chưa dứt, một tay đột nhiên đưa ra, đè xuống bàn tay Bùi Nghiêu Viễn muốn lật sách, lập tức đỉnh đầu vang lên giọng của Hứa Nhu Sương có chút lạnh lùng: "Thời gian không còn sớm, phu quân không muốn cùng thiếp về phòng ngủ hay sao?"

Thấy thế, Bùi Nghiêu Viễn chau mày, ngẩng đầu nhìn phía Hứa Nhu Sương. Thấy ánh mắt đối phương gấp gáp nhìn mình chăm chăm, tay cũng không rút ra. Bùi Nghiêu Viễn trầm mặc một lát, sau đó mới chậm rãi thu tay về, từ trên ghế đứng lên, nhẹ giọng nói: "Ta biết rồi, về phòng thôi."

Hai người ra khỏi thư phòng, một đường dọc theo hành lang quay về. Bùi Nghiêu Viễn tận lực giữ khoảng cách với Hứa Nhu Sương, thần sắc nhàn nhạt. Trong bóng đêm có trăng sáng chiếu rọi, ngược lại cũng coi như thông thoáng. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của hai người phiêu tán. Đi như vậy một lát, Hứa Nhu Sương bỗng nhiên mở miệng, thanh âm có chút không vui: "Mấy ngày trước đây mẹ lại hỏi thiếp, đã có dấu hiệu gì của chuyện mang thai chưa."

Dứt lời, bước chân Bùi Nghiêu Viễn đột nhiên dừng lại. Một lát sau mới bước tiếp, thần nhiên nói: "Chuyện này không gấp được."

"Thật không?". Một tiếng cười lạnh trào phúng vang lên, "Vậy chàng có biết, hôm nay người hầu trong phủ bàn tán thế nào không? Bọn họ đều nói Tam thiếu gia cùng phu nhân bằng mặt không bằng lòng, hàng đêm chia giường mà ngủ, không hề ân ái. Hôm nay nếu không phải thiếp tới gọi chàng, có lẽ chàng đã ngủ lại thư phòng? Thiếp với chàng thành thân mới một năm, chùng

đó thời gian mà đã chán thiếp rồi sao?".

Nghe vậy, thần sắc ôn nhuận của Bùi Nghiêu Viễn nổi lên một chút biến hóa, một lát sau mới thở dài: "Xin lỗi, là ta sơ sót."

"Ta biết chàng không thích ta, trước kia đồng ý cuộc hôn nhân này cũng là vì nghe lời cha mẹ.". Hứa Nhu Sương quay đầu nhìn nam tử bên cạnh, trong tâm mắt là sườn mặt ôn nhã, khí chất trong trẻo, trong mắt nàng trước giờ hẳn vẫn là một người thẳng thắn cương trực. Bởi vì như vậy, cho nên trước đó nàng mới chấp nhận gả cho hắn. Trăm ngàn lần chưa từng nghĩ đến, khi thành thân rồi thì chỉ có mình nàng ngày qua ngày trong căn phòng trống. Nghĩ vậy, Hứa Nhu Sương không cam lòng cắn cắn môi, tiếp tục nói: "Thiếp không rõ mình không tốt ở chỗ nào, làm Bùi Nghiêu Viễn chàng nhìn không thuận mắt mà bỏ mặc thiếp?".

Đang lúc nói chuyện, hai người đã đến phòng ngủ. Có nha hoàn tiến lên giúp mở cửa, đang muốn hầu hạ hai người đi ngủ, lại bị Hứa Nhu Sương cho lui ra.

Bước vào trong phòng, Bùi Nghiêu Viễn dừng bước lại, xoay người nhìn phía Hứa Nhu Sương, thần sắc ôn hòa: "Nàng rất tốt, là ta không chu toàn. Sau này ta sẽ chú ý, sẽ không để hạ nhân nói ra nói vào nữa. Mỗi đêm cũng sẽ quay về phòng ngủ."

Nhìn thấy bộ dạng Bùi Nghiêu Viễn như vậy, đáy mắt lạnh lẽo của Hứa Nhu Sương rung động, có chút thả lỏng. Nàng đang muốn nói gì đó thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

"Tam thiếu gia? Tam thiếu gia người ở đâu? Nô tỳ là An nhi, người hầu của Tứ thiếu phu nhân, nô tỳ có chuyện tìm thiếu gia."

Nghe được thanh âm, biểu cảm trên mặt Bùi Nghiêu Viễn hiện lên vẻ kinh ngạc, xoay người lại muốn đi mở cửa thì Hứa Nhu Sương đã tiến lên một bước, đưa tay đè cửa lại, hướng ra phía ngoài An nhi lãnh đạm nói: "Đã trễ thế này, có việc gì ngày mai rồi tới, chúng ta phải đi ngủ."

"Tam thiếu gia, thật sự có chuyện rất gấp! Chúng ta... hôm nay Thiếu phu nhân gặp chuyện nguy hiểm tính mạng, trên dưới Bùi phủ ngoại trừ Tam

thiếu gia, không ai có thể giúp được Thiếu phu nhân! Tam thiếu gia!".

"Lời của ta người nghe không hiểu sao?". Giọng điệu Hứa Nhu Sương mang theo chút tức giận.

"Được rồi, Sương nhi.". Bùi Nghiêu Viễn nhíu nhíu mày, "Chuyện hình như rất gấp gáp, đi xem một chút vẫn hơn, để lỡ chuyện thì không tốt."

Sắc mặt Hứa Nhu Sương không vui nhìn Bùi Nghiêu Viễn liếc mắt: "Lại là chuyện của nữ nhân kia! Lần trước chàng đã tặng thuốc cho cô ấy, đừng cho là ta không biết, ta chỉ là không muốn truy cứu. Mẹ không thích cô ta, chuyện của người khác, chàng quản làm gì?".

"Cô ấy cũng là một người đáng thương, vốn là do Bùi phủ bạc đãi cô ta. Bây giờ Tứ đệ đã qua đời, ta quan tâm là chuyện phải lẽ."

"Chàng đứng ngốc nữa! Tại sao Đại ca, Nhị tỷ không để ý tới? Lúc nào cũng là chàng vì cô ta mà lộ diện, chàng không sợ bị mọi người bàn tán sao? Dù sao cô ấy cũng là một nữ tử trẻ tuổi! Nếu lúc này chàng lại dính líu đến cô ta, tiếp tục như vậy nữa sẽ biến thành cái dạng gì chàng biết không?".

Bên ngoài, An nhi mơ hồ nghe được tiếng tranh chấp trong phòng, lo lắng không thể báo cáo cùng Thiếu phu nhân sao đây, nàng cắn răng lại gõ gõ cửa, thanh âm càng thêm cấp bách: "Tam thiếu gia! Van cầu người giúp Thiếu phu nhân của chúng ta một lần thôi. Bằng không, bằng không sợ là sự tình không xong... không có cách vẫn hồi a!".

"Người câm miệng cho ta!". Hứa Nhu Sương có chút không nhịn được, cất cao giọng hướng ra phía ngoài quát lớn.

Thấy thế, Bùi Nghiêu Viễn rốt cục không chịu nổi, nắm chặt cánh tay Hứa Nhu Sương đặt trên cửa phòng đẩy ra, giọng nói vốn ôn nhuận cũng trầm xuống: "Chớ hồ đồ. Mấy chuyện đồn đại nhằm nhí quan trọng hơn mạng người hay sao?".

Nói xong, thái độ cường ngạnh mở cửa ra.

Thần sắc gấp gáp của An nhi hiện ra, ánh mắt vui vẻ, mặc dù thấy Thiếu phu

nhân bên cạnh Tam thiếu gia sắc mặt thật không tốt, nhưng lúc này cũng không kịp sợ hãi, vội vàng nói: "Tam thiếu gia! Nhanh tới giúp Thiếu phu nhân thôi!".

Bùi Nghiêu Viễn trấn an nói: "An nhi từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?".

An nhi sợ sệt liếc mắt mình Hứa Nhu Sương đang tức giận, sau đó chần chờ nói: "Ở đây không tiện, Tam thiếu gia có thể cùng An nhi đi tới từ đường Bùi gia ngay bây giờ không?".

"Từ đường?". Bùi Nghiêu Viễn lặp lại một lần, giống như nghĩ tới điều gì, liền hỏi: "Cô ấy lại bị mẹ phạt sao?".

"Dạ.". An nhi gật đầu, "Tình huống của Thiếu phu nhân lúc này thật không tốt... Mong Tam thiếu gia có thể tự mình tới gặp một lần."

"Từ đường Bùi gia không được tự tiện muốn vào thì vào, chẳng lẽ người không biết sao?". Một bên Hứa Nhu Sương đột nhiên chen lời, lạnh lùng nói.

"Nô tỳ biết...". Trong lòng An nhi biết vị Tam thiếu phu nhân của Bùi gia này lợi hại, biết đối phương nổi giận nhưng không còn cách nào khác, nàng tiếp tục nói: "Nhưng mà hôm nay tình huống đặc biệt, cho nên mới mời Tam thiếu gia tới."

Đương nhiên Hứa Nhu Sương không muốn Bùi Nghiêu Viễn đi tới đó, nàng mắng: "Làm càn! Ta thấy rõ ràng các người biết tính tình Tam thiếu gia dễ dãi? Có việc thì đi tìm Lão gia Phu nhân, không thì đi tìm Đại thiếu gia, đâu đến phiên Tam thiếu gia lại xen vào việc của người khác?".

"Nhưng mà Thiếu phu nhân ...".

"Chuyện của Thiếu phu nhân nhà người, có liên quan gì đến chúng ta?". Hứa Nhu Sương không nể mặt cắt đứt, muốn mở miệng cản trở.

"Hai người đừng nói nữa, nặng nhẹ gì tính sau, không cần nhiều lời như vậy?". Bùi Nghiêu Viễn cau mày, nhìn Hứa Nhu Sương liếc mắt, làm đối phương không thể nói tiếp, sau đó cũng không quay đầu lại bước ra cửa, bỏ lại một câu: "Ta sẽ trở lại, nàng không cần chờ, ngủ trước đi."

An nhi thoáng nhìn gương mặt Tam thiếu phu nhân trong nháy mắt trầm xuống, sợ đến run lên một cái, cũng không dám đứng đó lâu, vội vã đi theo, chỉ cảm thấy ánh mắt phía sau như có dao nhọn, đều rơi vào trên lưng mình, vô cùng rợn người.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 26 - Mưu kế ngấm ngầm

Chương 26: Mưu kế ngấm ngầm

Từ khi An nhi đi tìm Bùi Nghiêu Viễn, trong từ đường lập tức rơi vào yên tĩnh. Toàn thân Diệp Kết Mạn mất hết khí lực ngồi co ro một chỗ, cúi đầu cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Bên ngoài sắc trời đã tối đen, gian phòng quạnh quẽ, hơn nữa còn có Kỳ Tây Vũ ở cùng cho nên nhiệt độ càng thấp hơn nhiều. Tầm mắt Kỳ Tây Vũ nhìn thần sắc mệt mỏi của Diệp Kết Mạn có chút kinh ngạc, bỗng nhiên nhắc chân đi ra ngoài.

Khóe mắt Diệp Kết Mạn thoáng nhìn thấy tay áo trắng của Kỳ Tây Vũ nhoáng lên, phản ứng kịp thì đã thấy Kỳ Tây Vũ như nước dao động, sau đó lập tức xuyên qua cánh cửa. Thấy thế, trong lòng Diệp Kết Mạn hơi kinh hoảng, có chút không quen, căn bản không kịp gọi thì đối phương đã biến mất khỏi tầm mắt.

Kỳ Tây Vũ đi rồi, chỉ còn lại có một mình Diệp Kết Mạn, từ đường trống rỗng nhất thời an tĩnh đến đáng sợ, xung quanh là bài vị đứng sừng sững trong u ám. Phía trên viết chữ màu đỏ giống như ký hiệu đến từ cõi âm, khí lạnh thấm vào nhè nhẹ. Diệp Kết Mạn rụt về sau một cái, lưng tựa vào trong góc, đáy mắt hiện ra bất an khủng hoảng. Cảnh tượng ban ngày, lúc này lại hiện lên rõ ràng trong đầu, dường như trên cổ vẫn còn lưu lại cảm giác nước bọt dơ bẩn của đối phương. Diệp Kết Mạn nhịn không được đưa tay dùng sức xoa xoa, da thịt trên cổ bị xoa đến đỏ hồng, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng trắng bệch. Nàng bắt đầu hối hận khi nảy sao không chịu gọi Kỳ Tây Vũ ở lại, cũng không biết bây giờ đối phương đã đi đâu, khi nào mới vừa về. Nghĩ như vậy, tim Diệp Kết Mạn đập thành thịch, khủng hoảng càng dâng cao, chỉ có thể ôm chặt chính mình, tự an ủi bản thân không nên nhớ lại chuyện lúc ban ngày nữa.

Ngồi yên như vậy cũng không biết qua bao lâu, đang lúc suy nghĩ phức tạp thì

bỗng nhiên có một mảnh áo choàng từ đỉnh đầu bay xuống, đáp lên trên người mình, che chắn thân thể lạnh lẽo. Diệp Kết Mạn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại thì liền nhìn thấy Kỷ Tây Vũ không biết đã quay lại từ lúc nào, hiện tại đang đứng ở trước người mình, cúi người xuống thật gần, ngón tay cầm theo một cái chén nhỏ.

"Người vẫn chưa dùng bữa tối phải không? Ta ở nhà bếp thấy cái này, vừa lúc còn nóng người nhanh lấp bụng đi, không thì đói đến xỉu mất."

Biểu cảm Diệp Kết Mạn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thẳng Kỷ Tây Vũ, nhất thời không hề nói gì, tựa hồ không ngờ rằng đối phương lại làm việc này. Tâm Diệp Kết Mạn có chút ấm áp, nàng mím môi, dừng một chút sau đó mới chậm rãi đưa tay tiếp nhận chén nhỏ trong tay Kỷ Tây Vũ, trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng nói: "Người đi ra ngoài chính là vì lấy thứ này sao?"

Kỷ Tây Vũ không nói gì chỉ giương giương khóe môi, nàng đứng thẳng người lên thúc giục: "Mau thừa dịp còn nóng thì ăn nhanh đi, đợi lát nữa Bùi Nghiêu Viễn lại thì không kịp. Ta còn có nhiệm vụ giao cho người, người nên biểu hiện cho tốt vào, tranh thủ thoát ra khỏi nơi quỷ quái này sớm một chút mới được."

Diệp Kết Mạn trù trừ gật đầu, đưa tay cầm cái chén nhỏ, lập tức có mùi thơm lan ra khắp phòng, mơ hồ mang theo một chút mùi thuốc Đông y. Diệp Kết Mạn nhìn chăm chú, trong chén là cháo gạo tẻ, bên trong chứa vài vị thuốc quý hiếm, vốn không có tâm trạng gì nhưng lúc này nàng cũng muốn ăn một chút. Nàng cúi đầu nhẹ nhàng nhấp miệng, quả nhiên liền cảm nhận được mùi thơm khắp nơi, hương vị rất ngon. Sợ lát nữa Bùi Nghiêu Viễn tới, Diệp Kết Mạn cũng không trì hoãn nữa, ăn từng chút từng chút.

Thân thể Kỷ Tây Vũ dựa vào cạnh bàn, ôm hai tay nhìn Diệp Kết Mạn ăn cháo, vẫn không nói gì. Lúc này Diệp Kết Mạn cũng cảm nhận được tầm mắt của đối phương, nhớ lại chuyện Kỷ Tây Vũ cứu mình từ trong tay Bùi Chi Bình, chống cự trong đáy mắt cũng chẳng biết lúc nào tan rã đi. Tính tình nàng vốn là ôn hòa, không mang thù ai bao giờ, hôm nay xảy ra việc này, trong lòng cũng có chút hảo cảm với Kỷ Tây Vũ.

Đến khi chén cháo nhìn thấy đáy, Kỷ Tây Vũ mới đi qua cầm lấy cái chén từ trong tay Diệp Kết Mạn, đi tới cửa, tiện tay ném cái chén vào lùm cây trong

góc, lúc này mới vỗ vỗ tay trở về, đi tới trước người Diệp Kết Mạn, chậm rãi nói: "Đợi lát nữa Bùi Nghiêu Viễn tới, người liền cho An nhi lui ra, sau đó kể lại chuyện Bùi Chi Bình muốn khinh bạc người cho hẳn nghe."

Nghe được Kỷ Tây Vũ nói, thân thể Diệp Kết Mạn chấn động, không biết nói gì chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nàng. Một lát sau mới ngậm ngừng nói: "Người không phải nói... việc này không thể nói cho người khác nghe sao?"

"Không sai, nhưng nếu như người đó là Bùi Nghiêu Viễn thì không có vấn đề gì." Trong mắt Kỷ Tây Vũ chợt lóe lên chút suy tư, "Ta không cho người nói cùng người khác, là bởi vì địch ta khó phân, tâm cơ người của Bùi phủ thâm trầm, trước mặt người thì tươi cười chào đón, xoay người lại thì muốn bỏ đá xuống giếng. Việc này để lộ nhiều người biết, không biết sẽ gây ra phong ba gì, đối với sự trong sạch của người mà nói cũng cực kỳ bất lợi. Trong bốn người con của Bùi Vĩnh Xuyên, chỉ có Bùi Nghiêu Viễn là hoàn toàn khác hẳn. Tính tình hẳn vốn bình thản, cũng không thích việc làm của Bùi Chi Bình, càng biết rõ tính nết đối phương. Đem việc này báo cho hẳn biết, đối với chúng ta chỉ có lợi không có hại. Người cũng không cần lo Bùi Nghiêu Viễn sẽ tiết lộ ra ngoài, trái lại hẳn sẽ cảm thấy Bùi gia bạc đãi người, sau này cũng sẽ chiếu cố người thêm. Bởi vì Bùi phu nhân, người ở Bùi gia có thể nói là tứ cố vô thân, nếu như có Bùi Nghiêu Viễn hậu thuẫn thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

"Nhưng mà...". Mặc dù Diệp Kết Mạn cảm thấy Kỷ Tây Vũ nói có lý, nhưng vẫn còn rất do dự. Chuyện bị Bùi Chi Bình khinh bạc vốn đã khó mở miệng, làm sao có thể kể lại cho một nam nhân khác nghe được. Khi này Kỷ Tây Vũ không cho nàng tiết lộ ra ngoài thì nàng đã thở phào nhẹ nhõm, Diệp Kết Mạn chỉ muốn đem một màn kia vĩnh viễn chôn chặt dưới đáy lòng, không nhớ tới mới tốt. Mà bây giờ để chính miệng mình nói cho một nam tử chưa tiếp xúc được mấy lần nghe, chuyện đáng thẹn này, làm sao... mở miệng nói đây?.

Kỷ Tây Vũ thoáng nhìn thấy biến cảm của Diệp Kết Mạn, đương nhiên biết tâm tư của đối phương, khéo môi tươi cười ôn hòa, giọng điệu lại mang theo trào phúng: "Nếu chỉ có chuyện đó mà người cũng băn khoăn không dám nói ra thì đáng đời người bị Bùi gia ăn không chứa chút xương, ta cũng không giúp được người."

Nghe vậy, mặt Diệp Kết Mạn trắng bệch, sau một lúc lâu mới cứng nhắc gật đầu, lẩm bẩm nói: "Ta biết rồi."

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy bóng trắng trước mặt nhoáng lên, liền thấy Kỷ Tây Vũ đột nhiên ngồi xuống, cảm lập tức mát lạnh, đã bị đối buộc nhìn thẳng nàng. Đôi đồng tử quý mị u hồng trphản xạ ra hình ảnh đang hốt hoảng của nàng, gương mặt tinh xảo của Kỷ Tây Vũ cũng sát bên, tim Diệp Kết Mạn đập thành thạch, theo bản năng muốn tách khỏi sự thân cận của đối phương. Cầm căng thẳng, khó mà tránh thoát. Diệp Kết Mạn nhin không được trúc trắc nói: "Sao... sao vậy?"

"Nếu đã rõ ràng tình cảnh trước mắt, đừng do dự nữa.". Kỷ Tây Vũ lạng lẽ nhìn Diệp Kết Mạn, tầm mắt đảo một vòng trên mặt đối phương, sau đó mới mở miệng, "Người cũng không muốn mình xảy ra chuyện tại Bùi phủ? Một lần trốn thoát không có nghĩa là Bùi Chi Bình sẽ buông tha cho người. Nếu không muốn có chuyện thì cứ làm theo như ta nói. Bằng không không ai có thể bảo vệ người khỏi Bùi Chi Bình."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói như vậy, thần sắc Diệp Kết Mạn nhất thời hiện lên sợ hãi, một lát sau rốt cục cau mày nặng nề gật đầu, rốt cuộc đáp ứng.

Lúc này Kỷ Tây Vũ mới buông tay ra, thoáng nhìn Diệp Kết Mạn không vui dờn tầm nhìn, đáy mắt thật nhanh lướt qua một tia sáng, độ cong trên khóe môi càng lớn hơn.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, ngoài cửa rốt cục vang lên tiếng bước chân. Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn liếc mắt ra dấu, cúi người rút lấy chiếc áo choàng trên người nàng, tiện tay ném lên trên đất. Diệp Kết Mạn giật mình, nàng vẫn còn thở sâu, làm như đang bình tĩnh tâm tình bất an.

Trong chớp mắt, cánh cửa từ đường liền bị đẩy ra, Bùi Nghiêu Viễn và An nhi đang bước vào. Kỷ Tây Vũ tránh sang một bên, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bùi Nghiêu Viễn vừa vào cửa liền cảm thấy một trận lạnh lẽo kéo tới, lạnh đến hăn run rẩy. Sau một khắc, liền thấy sắc mặt tái nhợt của Diệp Kết Mạn, quần áo đơn bạc ngồi dưới đất, hăn nhin không được cả kinh, vội vã đi vài bước về trước rồi nói: "Muội không có việc gì chứ? Sao sắc mặt lại kém như

vậy?".

Dứt lời, ánh mắt Diệp Kết Mạn bên này trầm ngưng ngẩng đầu lên, nàng vẫn chưa trả lời Bùi Nghiêu Viễn nói, mà nhìn về phía An nhi đi theo sau đối phương, nhẹ giọng nói: "An nhi, em đi ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói cùng Tam ca."

Tuy An nhi có chút nghi ngờ, nhưng vẫn là đồng ý, nghe lời thối lui ra khỏi phòng, sau đó cẩn thận đóng cửa lại.

Cho đến khi bóng dáng An nhi đi khỏi, Diệp Kết Mạn mới đưa tầm mắt hướng về phía Bùi Nghiêu Viễn, bỗng nhiên hai đầu gối quỳ xuống đất, cúi người, cắn răng, ngữ khí mờ mịt mở miệng: "Trẻ như thế còn làm phiền Tam thiếu gia, thực sự rất xin lỗi, bây giờ Kết Mạn không thể cầu xin ai khác, chỉ có thể cầu Tam thiếu gia hỗ trợ."

Kiến Diệp Kết Mạn như vậy làm sắc mặt Bùi Nghiêu Viễn có chút không đành lòng, vội vã cúi xuống đỡ nàng, ôn hòa nói: "Trên danh nghĩa thì giờ đây muội đã là nương tử của Húc đệ, gọi ta là Tam ca là được rồi. Ta có thể giúp thì sẽ giúp một tay, muội cứ nói đi."

Lúc tay Bùi Nghiêu Viễn chạm vào người thì đôi mắt Diệp Kết Mạn run lên, thân thể cũng run rẩy theo, nàng theo phản xạ né tránh. Bùi Nghiêu Viễn khó hiểu, còn chưa tới kịp thu hồi tay về thì nữ tử trước mắt đã khó nhọc nói ra: "Chạng vạng, Bùi Chi Bình đã tới đây."

Nghe được Diệp Kết Mạn nói, ánh mắt Bùi Nghiêu Viễn chấn động. Nhìn Diệp Kết Mạn khẽ run khóe môi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thất thanh nói: "Hắn đã tới?". Dừng một chút, thấp giọng cả giận nói: "Đúng là bại hoại của Bùi gia!". Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn chậm rãi nhìn Diệp Kết Mạn, thần sắc biến đổi nói, "Xin lỗi... muội...".

Biết ý của Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn khẽ lắc đầu: "Cũng may là hắn chưa làm gì được. Chuyện này ngay cả An nhi muội cũng không dám kể, sợ truyền đi ra ngoài thì kẻ thua thiệt vẫn là mình. Thế nhưng muội biết... chắc chắn hắn sẽ không buông tha. Chắc chắn sẽ không.". Nói xong, trong đầu Diệp Kết Mạn nhớ lại cảnh tượng trước đó, trong con người ngập nước, ngôn ngữ cũng mang theo rung rẩy, "Giúp muội một lần...".

Nói xong, Diệp Kết Mạn cúi người quỳ thật sâu hướng Bùi Nghiêu Viễn, ngón tay như muốn bấu vào trong da thịt. Cảm thấy thẹn, Diệp Kết Mạn suy nghĩ chuyện vừa xảy ra với mình giống như một cơn ác mộng, nặng nề khó thoát khỏi.

"Ta biết rồi...". Trên mặt Bùi Nghiêu Viễn không hề nhăn nhai, "Đừng lo lắng. Mọii cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi thật tốt đi, về phần mẹ ta sẽ nói giúp mọii."

Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn quay đầu lớn tiếng kêu: "An nhi!".

"Dạ.". Nghe được tiếng kêu, An nhi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy sắc mặt Tam thiếu gia khác thường, có chút khó coi, trầm giọng hướng nàng: "Người nhanh lên một chút đỡ Thiếu phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đến chỗ Phu nhân một chuyến."

Nghe được Thiếu phu nhân được rời khỏi từ đường, sắc mặt An nhi vui vẻ, liền vội vàng gật đầu, chạy vào cửa đỡ Diệp Kết Mạn. Nàng bỗng nhiên thoáng nhìn thấy lông mi Thiếu phu nhân ướm ướm, do dự một lát sau đó cũng không hỏi gì, chỉ là nhẹ giọng nói: "Thiếu phu nhân, chúng ta về trước đi thôi."

Diệp Kết Mạn bị đỡ đi ra vài bước, bỗng nhiên quay đầu, nhìn Bùi Nghiêu Viễn. Hắn nhìn nàng trấn an, thần sắc kiên định. Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng giật giật môi, sau đó nhẹ giọng phun ra hai chữ lai: "Cảm ơn."

Nói xong những lời này, Diệp Kết Mạn mới để cho An nhi đỡ mình chậm rãi đi ra ngoài.

Kỷ Tây Vũ đứng một bên nhìn toàn bộ câu chuyện vừa diễn ra, nàng vẫn chưa đi theo Diệp Kết Mạn rời khỏi, mà là đứng trong từ đường nhìn Bùi Nghiêu Viễn. Chờ Diệp Kết Mạn đi rồi, thần sắc trên mặt Bùi Nghiêu Viễn có chút biến hóa, hai tay xuôi ở bên người cũng siết chặt, mi tâm cau lại, thấp giọng nói: "Bùi Chi Bình... ý có mẹ thương người, chuyện hoang đường như vậy cũng làm được, thật là làm nhục gia phong Bùi gia! Chờ đó."

Ngoài cửa.

An nhi nhìn Diệp Kết Mạn im lặng không vừa rồi hai người ở trong phòng rốt cuộc nói chuyện gì, vì sao Tam thiếu gia từ trước đến nay ôn hòa lại lộ ra thần sắc như vậy. Nàng chỉ có thể đỡ Thiếu phu nhân chậm rãi đi về phòng, chú ý nhìn trên mặt đất thỉnh thoảng dạn dò: "Cẩn thận dưới chân ạ."

Đi tới cửa từ đường, bước chân An nhi đột nhiên dừng lại, mở miệng nói "Ừa" một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của Diệp Kết Mạn. An nhi nhìn Thiếu phu nhân, vội vã chỉ chỉ ngón tay, nói lầm bầm: "Đây là cái gì?"

Trong bóng đêm an tĩnh xuất hiện một chiếc khăn gấm nằm dưới đất. Bởi sắc trời tối cho nên cũng không quá mức dễ nhìn thấy. Diệp Kết Mạn chẳng biết tại sao trong lòng chấn động, hình như có dự cảm, đột nhiên nói: "An nhi, cầm lên ta xem một chút."

An nhi gật đầu, buông lỏng tay đang đỡ Diệp Kết Mạn tay của, khom lưng nhặt lên chiếc khăn gấm, mùi son phấn nhàn nhạt phiêu tán ra. An nhi vừa nói thầm vừa cầm khăn đưa cho Diệp Kết Mạn "Ở đây tại sao có thể có chiếc khăn này".

Trên chiếc khăn trắng thêu hoa văn tinh xảo, viết một hàng chữ thanh tú nhỏ nhỏ. Khi chạm đến nét chữ thì con người Diệp Kết Mạn vội co rụt lại.

"Tứ thiếu phu nhân một mình trong từ đường, cơ hội ngàn năm, chớ bỏ qua."

"Đây là...". An nhi nghi ngờ quan sát vài lần, không hiểu chiếc khăn này là gì. Đang muốn hỏi Thiếu phu nhân thì đối phương đã lấy tay, nhét chiếc khăn vào trong lòng, nhẹ giọng nói: "An nhi, em coi như không thấy gì cả, biết không? Cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nghĩ."

Mặc dù An nhi cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu Diệp Kết Mạn phân phó như vậy, vẫn gật đầu một cái: "An nhi đã biết."

"Tốt, trở về thôi.". Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, tinh tú sáng ngời, ánh trăng cao vời vợi. Đồng tử trong mắt nàng dao động, như sắp rơi vào dây ngân hà, lẩm bầm nói: "Cho dù là ai, dù ở trong bóng tối thì cũng phải lộ diện."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 27 - Thủ phạm

Editor: Tịnh Quân

Chương 27 - Thủ Phạm

"Tối rồi, Thiếu phu nhân."

An nhi nhìn cái sân gần ngay trước mắt nhẹ nhàng thở ra, nàng đỡ Diệp Kết Mạn đi vào. Không bao lâu thì nhìn thấy bóng dáng một người mặc quần áo màu lam đứng ở trong sân, thân ảnh đó như nghe được tiếng bước chân nên đã quay đầu lại nhìn.

"Thư tử tử!". An nhi vui vẻ nói: "Em đã mang Thiếu phu nhân trở lại."

Trở về trước để xử lý công việc trong viện, khi Thư nhi nhìn thấy hai người đã bước nhanh đi tới. Nghe An nhi nói, Thư nhi mỉm cười, dịu dàng nói: "Ừ, An nhi làm rất tốt. Ta đã chuẩn bị nước nóng ở trong, mau đỡ Thiếu phu nhân đi tắm đi, từ đường lạnh lẽo, chớ để Thiếu phu nhân cảm lạnh. Ta đi lấy chút thức ăn cho Thiếu phu nhân."

An nhi gật đầu, đỡ Diệp Kết Mạn vào phòng.

Lúc đẩy cửa ra, hơi ấm trong phòng phả ra, hơi nước mờ nhạt trong phòng phiêu tán. Thùng gỗ đầy nước, trà nóng mới pha, quần áo để thay đều đã được chuẩn bị. An nhi buông tay Diệp Kết Mạn ra, nghĩ nghĩ một lát sau đó thăm dò hỏi:

"Thiếu phu nhân người mệt mỏi rồi, để em hầu hạ được không?"

Diệp Kết Mạn chưa quen, do dự một lát rồi lắc đầu: "Đừng lo lắng, ta tự làm được."

An nhi cũng không bất ngờ, nàng cuối người đáp: "VẬY An nhi chờ ở ngoài, có việc thì Thiếu phu nhân cứ gọi em."

"ĐƯỢC."

Đợi cho An nhi đóng cửa, Diệp Kết Mạn mới bắt đầu cởi quần áo. Vừa bỏ đi áo ngoài, bỗng nhiên Diệp Kết Mạn chạm được bề mặt mềm nhẵn, nàng chậm rãi rút ra, đó là cái khăn được phát hiện trước cửa viện từ đường. Diệp Kết Mạn nhìn những chữ viết thanh tú, mặc dù nội dung ẩn chứa sự lạnh lẽo thấu xương nhưng vẫn không khó nhìn ra là bút pháp của nữ tử, góc khăn còn thêu một đôi bướm tinh xảo như bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi. Diệp Kết Mạn bình tĩnh nhìn một lúc mới đi đến giá treo quần áo để cái khăn lên đó. Xong xuôi, Diệp Kết Mạn mới trở lại thùng gỗ, nàng cởi áo ra bước vào đó. Nước ấm nhẹ nhàng bọc lấy toàn thân Diệp Kết Mạn thoải mái, sự căng thẳng cũng dần tan đi, nàng nhắm mắt lại ngửa đầu tựa vào cạnh thùng nước, mi tâm có chút ửng rửng.

Chiếc khăn đó không thể nghi ngờ là người khác cố ý truyền cho Bùi Chi Bình. Không biết hận nàng bao nhiêu mà có thể làm ra loại chuyện đó. . . Thật đáng giận. Nghĩ đến cảnh hồi chàng vạng, Diệp Kết Mạn lạnh run trong lòng, nghĩ mà sợ: Suýt nữa. . . suýt nữa sợ là không thể vãn hồi rồi. Thế lực ngầm ở Bùi phủ này, một người bình thường như nàng không thể phản kháng sao? Ngay cả muốn an ổn mà sống cũng là điều xa vời. Hay, nàng thật sự phải dựa vào Kỷ Tây Vũ? Nếu không, chuyện thế này lại xảy ra. . . Đọc thành tiếng, Diệp Kết Mạn cắn chặt môi, mi gian nhíu chặt.

Đang trầm tư thì bờ vai chợt lạnh, Diệp Kết Mạn cả kinh mở mắt ra. Một đôi đồng tử u hồng tối tăm đập vào tầm mắt, bên tai vang lên một tiếng cười khế, Kỷ Tây Vũ không biết xuất hiện từ khi nào ghé vào cạnh thùng gỗ nhìn nàng. Như không thấy Diệp Kết Mạn kinh hoảng, Kỷ Tây Vũ chọc chọc cánh hoa trên mặt nước, cười nói:

"Nghĩ gì mà nhập tâm như thế?"

"Người. . . tại sao người luôn xuất hiện mà không báo trước vậy.". Diệp Kết Mạn thấp giọng oán giận, toàn thân rụt vào trong nước, thần sắc ảo não.

"Quý không phải người, đi đường tự nhiên không có động tĩnh."

Kỷ Tây Vũ bĩu môi, búng mặt nước. Vài giọt nước văng trúng Diệp Kết Mạn, Diệp Kết Mạn run rẩy cả người, nổi giận hất tay Kỷ Tây Vũ ra.

"Này, đừng làm rộn!".

Kỷ Tây Vũ vô vị nhún vai, thấy hai má Diệp Kết Mạn phồng hồng, không được tự nhiên thì càng muốn cố ý trêu tức nói: "Đều là nữ tử, người đỏ mặt cái gì? Dễ dàng thẹn thùng như vậy, chẳng lẽ người không có bạn thân khuê phòng sao?".

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nghi hoặc: "Liên quan gì đến bạn thân khuê phòng?".

Kỷ Tây Vũ nhú mày: "Nữ tử có chút thân mật cũng là chuyện thường ? Tay trong tay, tắm chung, đi dạo phố tán gẫu, không phải nữ tử đều yêu thích sao?".

". . . Thật không?". Diệp Kết Mạn hơi đỏ mặt, thấy Kỷ Tây Vũ đang nhìn mình thì dừng một chút, mới thấp giọng giải thích, "Cha ta là tiên sinh trường tư thực, bình thường rất nghiêm khắc, câu cửa miệng đều là quân tử chi giao thanh đạm như thủy, mỗi khi ta rảnh ta đều đọc sách viết chữ, thật chưa bao giờ từng. . . từng như thế với ai."

Nghe Diệp Kết Mạn giải thích, Kỷ Tây Vũ chép miệng thành tiếng. Diệp Kết Mạn càng quần bách hơn, đang muốn mở miệng thì đã thấy Kỷ Tây Vũ bỗng nhiên khom người, khuôn mặt tinh xảo dán lại khiến cho nàng đành phải ngửa ra sau. Lúc này Kỷ Tây Vũ nhoén miệng, đôi mắt đỏ và cái mặt trắng bệch lại mang theo một tia tà mị, Diệp Kết Mạn sửng sốt, liền nghe Kỷ Tây Vũ nhàn nhạt mở miệng:

"Dù sao ta và người cũng từng ngủ chung, vừa rời ở từ đường cũng ôm qua rồi, nếu người nguyện ý, không chê ta là ma thì hãy xem ta như bạn thân chốn khuê phòng, như thế nào?".

Diệp Kết Mạn không đoán được Kỷ Tây Vũ sẽ nói vậy, không biết đáp sao, thần sắc vừa ngạc nhiên lại vừa bối rối ngượng ngùng.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn bỗng nhiên cười khúc khích ra tiếng, sau đó

cúi lưng cười lớn hơn.

"Người. . .". Cuối cùng Diệp Kết Mạn cũng nhìn ra Kỳ Tây Vũ là cố ý trêu cợt mình, nàng giận tái đi nhưng đáy mắt lại ngượng ngùng, cường chế trái tim đập nhanh, Diệp Kết Mạn phát cáu, "Quá đáng! Người không nói thật được sao?".

Cười một hồi, Kỳ Tây Vũ mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Kết Mạn. Trên mặt vẫn còn ý cười, nhưng đáy mắt đã lạnh như băng, nửa thật nửa giả nói: "Nói thật, sẽ bị ăn đến không còn xương cốt. Nếu người muốn sống sót ở Bùi phủ thì nghe ta một câu, trừ bản thân ra, ai cũng đừng tin.". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ tiến gần mắt Diệp Kết Mạn, gần từng tiếng bổ sung nói, "Kể cả ta."

Diệp Kết Mạn chần động, không kịp phản ứng, Kỳ Tây Vũ đã khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng lau nước trên mặt Diệp Kết Mạn rồi cười cười, thúc giục nói:

"Người mau đứng lên đi, nước lạnh rồi, muốn sinh bệnh à, chậm trễ chuyện Kỳ phủ."

Nói xong, Kỳ Tây Vũ xoay người đi đến bàn châm chén trà, mặt nghiêng trắng toát lãnh đạm dưới nền hồng có vẻ ấm áp.

Khi Thư nhi bưng cơm tới thì Diệp Kết Mạn đã chần chu, ngồi uống trà. Mặc dù không hiểu trà đạo nhưng nước trà vào miệng mang theo mùi thơm không tiêu tan, ngọt tận đầu lưỡi, hương vị không tẻ.

"Thiếu phu nhân chịu khổ rồi.". Thư nhi bày đồ ăn, sau đó dò hỏi, "Nếu người cảm thấy không thoải mái, nhất định phải nói cho em biết."

"Cám ơn Thư nhi.". Diệp Kết Mạn chỉ cười, "Ta sẽ."

Thư nhi gật đầu, bỗng nhiên có chút do dự. Diệp Kết Mạn cũng nhìn thấu, lên tiếng nói: "Sao vậy? Em có chuyện muốn nói sao?".

Nghe vậy, Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn, do dự một lát, sau đó thì mở miệng: "Em vừa nghe người hầu nói, ngày mai Kỳ thiếu gia sẽ khởi hành quay về Kỳ phủ trước."

"Nhanh như vậy?". Diệp Kết Mạn không dự đoán được sự tình đột nhiên thay

đổi, nhin không được nhìn về phía Kỳ Tây Vũ. Thấy đối phương trầm ngâm, bỗng nhiên hiểu ra: Chuyện khởi hành trước ít nhiều gì cũng liên quan đến Bùi phu nhân, rõ ràng là thừa dịp nàng suy yếu ngăn cản nàng đây mà. Nhưng trước đó Thư nhi không đồng ý nàng đến Kỳ phủ mà bây giờ lại nói việc này cho nàng biết, thật kinh ngạc.

Quả nhiên Thư nhi trầm mặc, sau đó mới nói: "Em nghĩ Phu nhân không muốn Thiếu phu nhân đi theo. Sau khi Phu nhân phạt Thiếu phu nhân đến từ đường hối lỗi thì đã nghĩ biện pháp làm cho Kỳ thiếu gia đổi ý. An nhi nói là Tam thiếu gia đến từ đường đáp ứng giúp Thiếu phu nhân biện hộ trước Phu nhân?"

"Ừ".

Thư nhi nhíu mày: "Thiếu phu nhân đã hối lỗi trong từ đường, Phu nhân hẳn là sẽ không truy cứu. Mấu chốt là chuyện đến Kỳ phủ, sợ sẽ khó. Thiếu phu nhân. . . không đi không được sao?"

Khóe mắt Diệp Kết Mạn xoẹt qua thần sắc kiên định của Kỳ Tây Vũ, nhớ lại trước đó đối phương đã cứu mình trong tay Bùi Chi Bình ở từ đường thì lưỡng lự, Diệp Kết Mạn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không đi không được."

Đáy mắt Thư nhi thoáng dao động, nàng thở dài, không khuyên nữa, chỉ nói: "Thiếu phu nhân dùng bữa trước đi, nguội rồi. Việc này hãy nghĩ biện pháp sau. Thư nhi lui xuống trước."

Diệp Kết Mạn đang định đáp lại thì nghe Kỳ Tây Vũ đột nhiên nói: "Từ từ, bảo nàng gọi An nhi đến."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nao nao, liền theo lời Kỳ Tây Vũ nói phân phó Thư nhi. Thư nhi tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đồng ý.

Đợi Thư nhi rời đi, Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, dò hỏi: "Người tìm An nhi là vì Mộc Quỷ Phù?"

Kỳ Tây Vũ gật đầu: "Ừ, thời gian cấp bách, phải nhanh hoàn thành."

"Bùi phu nhân cản trở ta đến Kỳ phủ, người có ý kiến gì?" Diệp Kết Mạn hỏi.

Không biết sao, nàng cũng không lo lắng lắm mình không đến được Kỳ gia, nàng luôn cảm thấy Kỳ Tây Vũ nhất định sẽ có biện pháp, giống như hết thảy sự tình đều trong khống chế của đối phương.

Nghe được Diệp Kết Mạn nói, Kỳ Tây Vũ ngẩng đầu, trầm ngâm nói: "Chuyện cho tới bây giờ, xem ra phải lợi dụng sự kiện kia."

Thấy Diệp Kết Mạn nghi hoặc, Kỳ Tây Vũ nhìn sang giải thích: "Không phải người luôn nghi hoặc việc mình rơi xuống nước sao? Kỳ thật người đoán không sai, có người cố ý hại người. Tối hôm đó ta đang thám thính công việc ở chỗ Kỳ Xuyên, khi trở về trùng hợp gặp người. Vốn không tính để người thấy nhưng không ngờ thấy được vật kia.". Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, nhẹ giọng nói, "Lúc ấy người cảm thấy phía sau có người đẩy?"

Diệp Kết Mạn gật đầu.

Kỳ Tây Vũ tiếp tục nói: "Có một con chó vồ người xuống. Ấn nấp cách đó không xa còn có một người nữa, ta nghĩ đó là thủ phạm sai con chó đó công kích người, nhưng sau lại vì cứu người ta phải nhảy xuống nên chưa kịp thấy rõ là ai. Cho đến khi bảo đảm người không nguy hiểm ta mới đi thăm dò.". Kỳ Tây Vũ dừng một chút, "Sở dĩ nha hoàn kia giấu người là bởi vì chủ con chó đó là Bùi lão gia."

"Bùi lão gia?". Diệp Kết Mạn giật mình.

Kỳ Tây Vũ gật đầu: "Nghe nói nó từng cứu mạng Bùi lão gia nên ông ta rất yêu thương nó. Bởi vậy con chó đó vồ người xuống nước, mặc dù biết mà báo cho người thì ngoài nhục nhã ra cũng chẳng có gì cả. Khó nghe mà nói, trong mắt những người đó người còn kém một con chó.". Kỳ Tây Vũ trào phúng nói, thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn nhợt nhạt đi, một lát sau mới thoáng dịu chút, "Chỉ là việc này dĩ nhiên không quan hệ gì với Bùi lão gia. Không đáng để ông ta làm vậy. Phía sau màn có người khác, dù sao bình thường có thể tiếp xúc con chó này nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Bất quá hiện giờ có thể lợi dụng được việc này một phen, trở thành lợi thế trong tay chúng ta."

Nói xong, Kỳ Tây Vũ thấp giọng nói bên tai Diệp Kết Mạn.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 28 - Đồng tâm (Thượng)

Editor: Tịnh Quân

Chương 28 - Đồng tâm (Thượng)

Đã nhiều ngày trôi qua, toàn thành Tô Châu được bao phủ trong bầu không khí khẩn trương một cách khó hiểu. Dưới đất cũng là thủy triều mãnh liệt. Trà rượu xôn xao, phố nào phố nấy đều có thể nghe được hai chuyện: Đêm trước ngày đại hôn, Bùi tứ thiếu gia đột nhiên qua đời. Và Kỷ thiên kim chết đuối bất thường cách Bùi gia không xa. Người ta không ngừng lắc đầu thờ dài, bàn luận khí thế những chuyện ẩn giấu sâu xa bên trong không liên quan gì đến mình như là một cách tô điểm thêm cho cuộc sống nhạt nhẽo.

Ai cũng tưởng tượng, rồi bịa đặt, chỉ vì thần bí mà ngược lại càng thêm hứng trí, thành ra đủ loại chuyện bí ẩn trôi nổi trong thành Tô Châu. Bùi gia mai táng Tứ thiếu gia một cách kín đáo, càng không nói ra chuyện cưới Tứ phu nhân là vì lý do gì? Tất cả mọi người nghe nói Tứ phu nhân đến từ thành Bắc, mà vài năm gần đây Bùi tứ thiếu gia có bệnh nhẹ nên ít đi ra ngoài, chớ nói chi là thành Bắc xa xôi kia, vậy hai người làm sao quen biết nhau? Vì sao? Bùi gia sẽ giải quyết hôn sự không bình thường này ra sao? Về phần Kỷ thiên kim lại càng khó hiểu hơn. Nàng ở thành Nam, tại sao lại tự dừng chết đuối ở thành Tây? Nghe nói trên người nàng có mùi rượu, bên cạnh cũng không thấy bóng dáng nha hoàn nào đâu, chẳng lẽ bởi vì chuyện hứa hôn mà tự sát? Cũng không ai biết vị hôn phu thần bí đó, tất cả đều suy đoán đối phương có xuất hiện tại lễ tang hay không.

Lời đồn như gió, khó cản, hướng chi khi Kỷ Tây Vũ chết thì quan phủ bắt đầu rối rắm, họ cũng không rảnh để bận tâm. Tuy Bùi gia, Kỷ gia có tâm ngăn cản nhưng hiệu quả không được bao nhiêu đành từ bỏ. Hai nhà đều là thương gia giàu có, không thể làm căng với dân chúng thành Tô Châu. Vậy mà buôn bán của họ chỉ có tăng chứ không giảm. Bởi vì nhiều người hy vọng có thể

nghe được chút phong phanh quanh mình, nhất là mấy tiểu thương gia, họ mãi cảm nghĩ được biến hóa trong đó, muốn quan vọng ra manh mối dù là nhỏ nhất.

Sáng hôm đó có mưa, mưa bụi phiêu tán khắp thành Tô Châu, khí hậu coi như lành lạnh thích hợp, chỉ là sắc trời có hơi tối. Cách ngày đại hôn Bùi tứ thiếu gia, thời gian Kỷ thiên kim qua đời cũng trôi qua được vài ngày.

Bùi phủ.

Sáng sớm, một bóng dáng màu xanh được người dìu đi, mang dù trắng xuyên qua mưa bụi cúi đầu vội vàng bước về trước. Giờ này đa số người ta chưa thức, chỉ có một số người hầu bắt đầu công việc, bọn hăn ngẫu nhiên nhìn thấy đều kinh ngạc, thân ảnh đó cũng không xa lạ, chưa kịp tiếp đón thì người đã đi ngang qua, biến mất dưới màn mưa.

Khi Bùi lão gia thức giấc còn chưa tới giờ thìn, còn Bùi phu nhân sớm chẳng biết đi đâu, Bùi lão gia cũng đã quen, đứng lên nhìn ra bên ngoài, thì thào "Trời mưa rồi", sau đó thì lên tiếng gọi nha hoàn ngoài cửa.

*Giờ Thìn: từ 7 giờ sáng đến 9 giờ sáng.

Nghe tiếng, hai thị nữ đã chuẩn bị tốt đồ rửa mặt đẩy cửa vào, một người ngồi xuống đặt chậu nước trước giường, người còn lại vắt khăn xong rồi cúi đầu dâng khăn lên. Bùi lão gia lấy khăn ngửa đầu đắp lên mặt, một cỗ nhiệt khí tản ra, ông ta thoải mái thở hắt ra.

"Lão gia". Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng dịu dàng của thị nữ, "Tứ thiếu phu nhân đã tới."

Động tác Bùi lão gia rõ ràng dừng lại, ông không nói gì. Lát sau gỡ khăn xuống, thuận tiện nói: "Nó tới làm gì?"

"Dạ, nói là tìm lão gia có việc, giờ mẹo đã đến chờ ngoài cửa. Nhưng lúc ấy lão gia đang ngủ, Tứ thiếu phu nhân nói không tiện quấy rầy nên vẫn chờ ở sảnh ạ."

*Giờ Mẹo: từ 5h đến 7 giờ sáng.

Nghe vậy, Bùi lão gia cúi đầu, ném khăn vào chậu rồi đứng dậy. Người thị nữ nói chuyện thuận thục lấy cầm bào màu xanh lục thêu măng xà hầu hạ ông ấy mặc vào, sau đó cúi đầu sửa sang lại vạt áo. Bùi lão gia không mở miệng cho đến khi quần áo chỉnh tề mới nhàn nhạt hỏi:

"Vì sao mang tới sảnh chờ?"

Thị nữ như sớm biết Bùi lão gia sẽ hỏi, cũng không kinh ngạc, nhẹ giọng giải thích: "Bẩm lão gia, Tứ thiếu phu nhân nói biết Phu nhân không thích, sợ lại không duyên cứ làm Phu nhân không vui."

Bùi lão gia: "Nói ta có việc bận, lần tới nói sau.". Nói xong, chấp tay sau lưng đi về phía cửa sổ, nheo mắt ngắm nhìn mưa xuân ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ.

Thị nữ nhìn bóng dáng Bùi lão gia thì do dự, dừng một lát đột nhiên nói: "Thưa, lão gia không đi xem Hắc Hổ sao."

Nghe được lời thị nữ nói, Bùi lão gia hơi kinh ngạc quay đầu. Thấy thế, thị nữ đi tới, dè giọng nói: "Có chuyện... Lão gia chưa biết."

Bùi lão gia trầm giọng nói: "Nói."

Thị nữ gật đầu, lúc này mới kể chuyện Hắc Hổ vồ Diệp Kết Mạn rơi xuống nước, xong, lại cúi đầu nói: "Nếu Tứ thiếu phu nhân đã tự mình tới, không bằng lão gia gặp một chút đi ạ."

Lúc này, Bùi lão gia trầm mặc. Một lát sau thở dài, phất tay.

Sảnh chờ.

Diệp Kết Mạn đứng ngồi không yên mà chờ, lần thứ tư đưa tay dè ngực, đồng thời mặt không thể không đỏ. Dưới lớp y phục, giữa xương quai xanh là một miếng mộc phù mát lạnh. Hình ảnh nửa canh giờ trước lại xuất hiện trong đầu khiến Diệp Kết Mạn không khỏi cảm thấy nóng mặt nóng tai.

"Mang theo Mộc Quý Phù này theo."

Diệp Kết Mạn đang mặc đồ, Kỷ Tây Vũ đã đưa Mộc Quý Phù qua. Diệp Kết

Mạn thuận tay tiếp nhận, vốn muốn đeo bên hông nhưng thấy có sợi dây không biết xuất hiện khi nào thì nâng mắt lên nhìn, chống lại là đôi mắt đỏ của Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn chột hiều. Quả nhiên, Kỳ Tây Vũ nói:

"Đeo ở trên, cố gắng đừng để ai nhìn thấy."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cúi đầu sờ sờ Mộc Quỷ Phù. Chỉ thấy bề mặt điêu khắc chìm, ần ần lộ ra một cổ biến hoá kỳ lạ đích xác là không thích hợp lộ ra ngoài. Nhưng nếu đeo trên cổ, mà Kỳ Tây Vũ lại ở trên mộc phù...

Kỳ Tây Vũ không để ý tới Diệp Kết Mạn do dự, tiến lên đoạt lại Mộc Quỷ Phù trong tay Diệp Kết Mạn, vòng qua sau cổ Diệp Kết Mạn buộc lại. Thấy thế, Diệp Kết Mạn cũng ngại mở miệng nói lên bản khoản của mình, huống chi nàng còn thấy Kỳ Tây Vũ không để ý gì, nàng chỉ có thể trầm mặc sờ Mộc Quỷ Phù trước mặt, dấu sự ngượng ngùng dưới đáy mắt.

"Ta đi với người qua chỗ Bùi lão gia, cứ y theo kế hoạch tối qua ta đã nói mà làm. Nếu có gì xảy ra, ta sẽ hiện thân giúp người giải nạn." Kỳ Tây Vũ trầm ngâm một lát, lại nói: "Lần này gọi Thư nhi đi theo, nàng ở Bùi phủ đã lâu, có thể bảo đảm sự việc càng thêm thuận lợi."

Sự thật chính như Kỳ Tây Vũ dự đoán. Diệp Kết Mạn gọi Thư nhi đi cùng nàng đến chỗ Bùi lão gia trước khi đối phương chưa cự tuyệt, khi Thư nhi đề cập đến con chó cho thị nữ nghe thì ánh mắt thị nữ phức tạp, cuối cùng dù có do dự, thị nữ vẫn chịu nói giúp. Thị nữ đó hình như tương đối tôn trọng Thư nhi, đáp ứng nhanh dùm, chờ Bùi lão gia tỉnh giấc sẽ tận lực báo cho ông ấy biết sự tình.

Sau nửa canh giờ.

Diệp Kết Mạn đổ mồ hôi tay, đeo Mộc Quỷ Phù treo trên ngực, tận lực không để mình suy nghĩ có một ma nữ đang đeo bám. Loại tình huống này dù gì cũng phải được một thời gian mới quen, nếu không ngược lại không duyên không có làm Kỳ Tây Vũ chê cười. Kỳ Tây Vũ mà biết thật thì chắc chắn sẽ vừa cười vừa nhạo nàng một phen. Diệp Kết Mạn yên lặng an ủi mình, xoa xoa miệng chén trà đã lạnh, bình phục tâm tình bất an.

"Thiếu phu nhân chớ lo lắng." Thư nhi đứng ở một bên giống như nhìn thấu

Diệp Kết Mạn đứng ngồi không yên, nghĩ là do gặp Bùi lão gia nên lên tiếng trấn an nói, "Bùi lão gia tốt lắm, sẽ không làm khó thiếu phu nhân đâu."

Diệp Kết Mạn cứng ngắc gật đầu, mím môi không nói gì.

Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn căng thẳng, đột nhiên nói: "Thiếu phu nhân, thực xin lỗi. Chuyện người rơi xuống nước, kỳ thật... lúc ấy em biết đó là Hắc Hồ của Bùi lão gia, nhưng em đã giấu diếm....".

Nghe Thư nhi giải thích, Diệp Kết Mạn chỉ ngẩng đầu cười. Biết Thư nhi cũng không có ác ý, nàng lơ đãng nói: "Không sao, ta biết em muốn tốt cho ta. Đó là ngoài ý muốn thôi."

Thư nhi cúi mắt, không đáp. Có phải ngoài ý muốn hay không, ai mà biết? Dù sao đây là Bùi phủ, người rơi xuống nước lại là Thiếu phu nhân - thân phận đặc thù. Thiếu phu nhân không muốn vạch trần, mình cũng không rõ nguyên do, Thư nhi cũng không biết nên nói gì.

Ngoài cửa rột cục vang lên tiếng bước chân, Diệp Kết Mạn vội đứng dậy. Cùng lúc đó cửa phòng bị đẩy ra, Bùi lão gia chấp tay sau lưng bước vào, không chớp mắt đi tới vài bước, đảo mắt nhìn Diệp Kết Mạn đang có vài phần lo lắng, Bùi lão gia xua tay. Người còn lại thấy thế thức thối rời khỏi phòng.

Thư nhi do dự, lo lắng nhìn Diệp Kết Mạn, rồi cũng tuân mệnh lui xuống. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại Bùi lão gia và Diệp Kết Mạn. Và một ma nữ đang trốn trong Mộc Quỷ Phù.

"Cha.". Tiếng Diệp Kết Mạn gọi rất nhẹ, như là có chút không xác định mình xưng hô cái gì, nàng hành lễ, vẫn không có mở miệng nói ngay mà cố lắng nghe phản ứng của Bùi lão gia.

Tiếng Diệp Kết Mạn vang đi, phòng lại lâm vào trầm mặc.

Bùi lão gia đi đến giữa trên chính đường ngồi xuống, sau một lúc lâu, nhìn Diệp Kết Mạn đứng ở dưới, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay đến tìm ta có chuyện gì?".

Thấy đối phương phá vỡ trầm mặc, Diệp Kết Mạn cúi đầu, vẫn không đề cập đến thỉnh cầu của mình mà y theo lời Kỷ Tây Vũ, hòa nhã nói: "Kết Mạn vừa mới nhìn thấy cha nuôi một con chó hết sức uy mãnh, nghe hạ nhân nói tên là Hắc Hồ, rất được sủng ái."

Bùi lão gia gật đầu, xem như thừa nhận.

"Mà dường như nó không thích Kết Mạn.". Diệp Kết Mạn cười cười, "Thấy Kết Mạn thì sủa, thiếu chút nữa là nhào lên người."

"Hắc Hồ hơi dữ, nhưng không có ác ý, hy vọng sẽ không làm người sợ.". Bùi lão gia đảo mắt qua, thần sắc bất động dừng ở trên người Diệp Kết Mạn như có nghi hoặc.

Diệp Kết Mạn lắc đầu: "Sẽ không đâu, cha quá lo lắng rồi. Kết Mạn biết Hắc Hồ đơn thuần, không giống con người, tâm tư phức tạp."

Nghe được đối phương ám chỉ, Bùi lão gia tự nhiên cũng hiểu được vài phần. Mặc dù ông biết việc này có điều nghi ngờ nhưng cũng sẽ không muốn làm liên lụy đến Hắc Hồ ông yêu thương. Bùi lão gia đại khái hiểu được Diệp Kết Mạn nói vậy là không phải muốn truy cứu, mà là có chuyện cầu mình. Bùi lão gia vòng vo đề tài nói:

"Người còn chưa nói vì sao đến sớm? Có phải gặp phiền toái gì hay không? Hiện giờ người đã là con dâu Bùi gia, cứ nói đừng ngại."

Thấy Bùi lão gia đã hỏi mục đích của mình, Diệp Kết Mạn nhu thuận nói: "Nghe nói lát nữa Kỷ thiếu gia cùng vài vị ca ca khởi hành đi Kỷ phủ, Kết Mạn một lòng muốn bái tế Kỷ tiểu thư, mong cha có thể cho phép."

Bùi lão gia cũng không lạ gì yêu cầu của Diệp Kết Mạn, hoặc là nói đã sớm đoán được, nhưng ông vẫn đang băn khoăn đến một ít vấn đề, trầm mặc một lát, sau đó khuyên nhủ: "Người còn yếu, cần phải điều trị mới phải. Người cũng biết việc này phu nhân sẽ quả quyết không đáp ứng, phần tâm ý này của người giao cho vài vị ca ca đi thay là được."

"Kết Mạn biết mẹ không đồng ý mới đến khẩn cầu cha.". Nói xong, Diệp Kết Mạn khụy gối quỳ xuống, hết sức kiên định nói, "Nếu cha đồng ý, tin tưởng

mẹ sẽ không làm khó. Kết Mạn biết được thân phận của mình đặc biệt, tất nhiên sẽ không nói lung tung nói làm mất mặt Bùi phủ. Huống chi có vài vị ca ca ở đó, cũng sẽ không có chuyện gì. Xin cha... hãy đồng ý."

Bùi lão gia nhìn Diệp Kết Mạn quật cường, nhất thời không nói tiếp. Chuyện Hắc Hồ tuy ông không rõ, nhưng cũng hiểu nó không phải là giả. Hiển nhiên là Diệp Kết Mạn ở Bùi phủ không được phép tiếp xúc mà đưa tới mồm tai vạ, Bùi lão gia vẫn có vài phần áy náy, có chút do dự có nên đồng ý hay không.

Khóe mắt Diệp Kết Mạn đánh giá Bùi lão gia có chút dao động ngồi ở ghế trên, trong lòng thoáng yên tâm. Đang lúc muốn thở phào nhẹ nhõm thì ở cửa đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, Diệp Kết Mạn cả kinh, chấn động, quay đầu nhìn lại. Khi nhìn thấy thân ảnh người đến thì sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Chỉ thấy Bùi phu nhân đoan trang đi vào, phía sau là dì Châu mặt không đổi sắc, Bùi phu nhân hờ hững nhìn Diệp Kết Mạn quỳ dưới đất, chậm rãi mở miệng nói: "Người không nghỉ ngơi ở trong phòng đi, lén lút chạy tới đây làm gì?".

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 29 - Đồng Tâm (Hạ)

Editor: Tịnh Quân

Chương 29 - Đồng Tâm (Hạ)

"Mẹ.". Diệp Kết Mạn gian nan mở miệng.

Bùi lão gia nhìn Diệp Kết Mạn, nói tiếp: "Nàng tới thỉnh an ta thôi."

"Thật sao?". Bùi phu nhân nhàn nhạt đáp, híp mắt nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Thỉnh an sớm như vậy thật có hiếu. Có điều, Mạn nhi, thân thể người không tốt, cần phải nghỉ ngơi nhiều mới được, kéo mệt. Mấy chuyện thỉnh an, hiện tại miễn hết đi."

Bùi phu nhân nói xong cũng không để ý tới Diệp Kết Mạn còn quỳ mà ngẩng đầu nhìn Bùi lão gia, ngữ khí như thường.

"Nghe ông dậy, ta cho người chuẩn bị đồ ăn sáng, đến dùng thôi."

Thấy thế, Diệp Kết Mạn trầm mặc, không biết ứng đối sao chỉ phải cúi đầu, thần sắc có chút khẩn trương, theo bản năng đưa tay đề Mộc Quỷ Phù giấu dưới ngực. Chạm được mộc phù, Diệp Kết Mạn cảm thấy bỗng nhiên ngực lạnh, một luồng sương khói lập tức ngưng tụ thành hình, một đôi đôi mắt màu đỏ quen thuộc nhàn nhạt cười xông vào tâm mắt của nàng - một nụ cười làm người ta yên tâm. Chủ nhân nụ cười ấy khẽ vươn tay ra cầm lấy tay nàng.

Bên này, nghe Bùi phu nhân nói xong Bùi lão gia nhìn Diệp Kết Mạn rồi chậm rãi đứng lên, dường như đáy mắt có ý thờ dài. Bùi lão gia cất bước, Bùi phu nhân trực tiếp xoay người rồi đi ra khỏi phòng.

Hai người vừa động, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng Diệp Kết Mạn bình tĩnh nói: "Xin chờ một chút."

Nghe được thanh âm, Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân nghiêng đầu, Diệp Kết Mạn đã không còn quỳ nữa mà đứng thẳng nhìn bọn họ. Thấy hai người quay đầu lại, Diệp Kết Mạn nói với Bùi phu nhân:

"Thưa mẹ, tối qua, Tam ca có tìm mẹ không?"

Thần sắc Bùi phu nhân khẽ động, mặt lạnh không có trả lời.

"Không biết Tam ca có nói chuyện phát sinh ở từ đường với mẹ không?". Thoáng nhìn thấy ánh mắt Bùi phu nhân dọi đi, Diệp Kết Mạn miễn cưỡng áp chế khẩn trương, lại nói: "Nếu như không có, sẵn cha đang ở đây, vừa lúc, Kết Mạn xin cha mẹ làm chủ giành lại công bằng cho Kết Mạn. Vô luận như thế nào, trên danh nghĩa thì Kết Mạn cũng là Tứ thiếu phu nhân, là con dâu Bùi gia cưới hỏi đàng hoàng, đúng không ạ?". Nói xong Diệp Kết Mạn quay đầu đi, sắc mặt có chút nhẫn nại. Không ai nhìn thấy một bàn tay trong suốt nhẹ nhàng cầm tay Diệp Kết Mạn, thấp giọng bên tai nàng nói:

"Đừng lo lắng, không có việc gì, cứ làm theo lời ta. Loại sự tình này đề cập đến thể diện Bùi gia, Bùi phu nhân nhất định sẽ không tùy ý nói ra ngoài."

Người bên cạnh dán vào, còn có chút hàn khí trên tay làm người ta rõ ràng cảm giác được đối phương tồn tại, thanh âm kiên định hữu lực, Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Bùi phu nhân trầm tư.

"Sao lại thế này?". Vừa dứt lời, Diệp Kết Mạn đã thấy Bùi lão gia nhíu mày mở miệng hỏi.

Bùi phu nhân nghe vậy nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, ánh mắt thâm trầm khó phân biệt mang theo nghiến ngấm. Bà ngừng một lát mới quay đầu nhìn Bùi lão gia tránh nặng tìm nhẹ nói: "Không có gì, là ta sơ sẩy. Tối qua ta quên phân phó dì Châu mang cơm cho Mạn nhi, không tránh nàng bất bình.". Nói xong, cũng không để ý tới Bùi lão gia tin hay không, nói với Diệp Kết Mạn, "Ta đã biết, chuyện này do ta không chú ý, người thích ăn cái gì thì nói với Thư nhi, ta cho người đưa qua. Chuyện không có ảnh hưởng gì nhiều, qua rồi hãy để cho nó qua.". Dừng một chút, Bùi phu nhân uy nghiêm nói: "Người đừng quên mình là người Bùi gia, lấy đại cục làm trọng, xuất môn cũng phải như thế, biết không?".

Nghe được Bùi phu nhân nói, Diệp Kết Mạn nghe ra đối phương chịu thỏa hiệp, nhu thuận đáp: "Mẹ giáo huấn chí phải".

"Được rồi, trở về đi."

"Vâng.". Diệp Kết Mạn hành lễ với hai người rồi rời khỏi phòng.

Thư nhi chờ ở ngoài thấy Diệp Kết Mạn đi ra, bước lên bưng dù, thấp giọng hỏi: "Thế nào rồi ạ?".

"Ừ, hẳn là phu nhân thỏa hiệp rồi.". Diệp Kết Mạn thở phào trong lòng, nàng cúi đầu nhìn vạt áo mình rồi quay đầu nhìn hướng Thư nhi nói: "Đi, về thu dọn hành lý, lần này có thể sẽ đi vài ngày.". Khi nói chuyện, thân ảnh hai người dần biến mất dưới màn mưa phùn.

Diệp Kết Mạn trở lại sân của mình thì Thư nhi bắt đầu chuẩn bị hành lý xuất hành. An nhi nghe nói Diệp Kết Mạn muốn đến Kỳ phủ, vội vàng đeo bám xin nàng mang mình đi theo, An nhi cũng muốn bá tể Kỳ Tây Vỹ. Diệp Kết Mạn không lay chuyển được chỉ phải đồng ý, để Thư nhi ở Bùi phủ xử lý sự vụ. An nhi thấy thế vui mừng chạy về phòng đi chuẩn bị hành lý đi theo.

Khi chỉ còn một mình trong căn phòng, Diệp Kết Mạn mới ngồi xuống tháo mộc phù ra, nhẹ giọng kêu: "Kỳ Tây Vỹ?".

Lời nói chưa dứt liền gặp mộc phù xuất hiện một luồng hào quang, một làn khói tản ra len lỏi qua kẽ ngón tay Diệp Kết Mạn, nàng cả kinh buông tay. Tiếp theo đó trong phòng hạ xuống một tiếng cười khẽ.

Diệp Kết Mạn vội quay đầu nhìn lại đã thấy Kỳ Tây Vỹ tựa bên cạnh, nhìn nàng mà đi qua, hơi cúi người xuống nói bên tai nàng: "Vất vả rồi."

Diệp Kết Mạn thấy thế thì hơi đỏ mặt, lắc đầu, nói nhỏ: "Không có gì. Nếu không có người, ta cũng không biết như thế nào cho phải."

"Nên tạ ơn thì phải tạ ơn.". Kỳ Tây Vỹ mang theo ý cười đảo mắt qua nhìn Diệp Kết Mạn thẹn thùng, "Huống chi đến Kỳ phủ, còn phải nhờ hỗ trợ."

Diệp Kết Mạn mím môi, ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vỹ, hơi do dự hỏi han: "Người... Lần này trở về, ngoại trừ tìm ra hung thủ thì có tính toán gì

không?".

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ thu bớt ý cười, nhìn Diệp Kết Mạn lạnh nhạt nói: "Người muốn nói cái gì?".

"Ta biết người sẽ không để cho hung thủ nhờn nơ vì người có cách giải quyết. Nhưng sau đó thì sao?". Diệp Kết Mạn do dự.

"Ta không nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa sự tình không đơn giản như thế.". Kỳ Tây Vũ không trả lời vấn đề của Diệp Kết Mạn, nhìn ngoài cửa sổ, khoe mắt dẫn theo một tia ác độc, "Những ai có liên quan, ta sẽ cho cả đám phải hối hận."

Diệp Kết Mạn kinh hãi, đột nhiên hiểu được ý Kỳ Tây Vũ. Đúng vậy, Kỳ Tây Vũ lợi hại như vậy, hại chết nàng dễ dàng như thế có lẽ có rất nhiều người liên quan. Nàng muốn từng người một lộ diện, không buông tha bất kì ai. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chột rùng mình, nhìn Kỳ Tây Vũ lạnh như băng bên cạnh, nói không nên lời khuyên bảo gì.

Kỳ Tây Vũ hiểu ý nhìn Diệp Kết Mạn, đứng dậy, không tiếp tục đề tài này, rót trà uống với tư thái thản nhiên. Kỳ Tây Vũ rót trà cho Diệp Kết Mạn, Diệp Kết Mạn hơi không quen Kỳ Tây Vũ như vậy, nàng nói tạ ơn, sau đó dùng hai tay tiếp nhận chén trà, cúi đầu nhấp một ngụm liền nghe Kỳ Tây Vũ nói tiếp:

"Chuyện đó, ngay từ đầu ta chỉ biết sẽ không có khả năng giấu được Bùi phu nhân, mặc dù không biết Bùi Nghiêu Húc đã nói gì, nhưng cũng có thể đoán được. Chỉ là sự tình đã phát sinh rồi, ta không ngại lợi dụng chúng biến thành lợi thế, như vậy cũng có thể làm cho Bùi phu nhân yên tâm. Nếu người trầm mặc chịu đựng, ngược lại bà ta sẽ nghi ngờ. Đối với thương nhân mà nói, đây mới là phương pháp thích hợp nhất. Hôm nay người dùng lợi thế này đổi lấy cơ hội đi Kỳ phủ, mặc dù sẽ tạo thành phiền toái nhưng Bùi phu nhân sẽ nghĩ ra biện pháp xử lý, đến lúc đó người cứ việc yên tâm là được. Huống chi có ta ở đây, sẽ không để cho người gặp chuyện không may."

"Ừ".

Diệp Kết Mạn ôm chén trà gạt đầu, nhẹ giọng đáp. Nàng biết Kỳ Tây Vũ có

cách của nàng ta, mặc kệ ra sao đều có lợi cả. Mặc dù Diệp Kết Mạn cảm thấy thẹn về việc này không muốn bất kì ai biết được, nhưng đối với việc Bùi phu nhân biết chuyện đích xác thì cũng không có gì ảnh hưởng tới nàng, ít nhiều còn có thể khống chế Bùi Chi Bình làm càn, bởi vậy nàng cũng không trách Kỷ Tây Vũ lợi dụng mình.

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa đột nhiên xôn xao. Diệp Kết Mạn kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng thì cửa phòng đã bị đẩy ra phát ra tiếng vang thật lớn. Diệp Kết Mạn thấy ngay một nữ tử trẻ sắc mặt đông lạnh đứng đó, ánh mắt như dao, bình tĩnh nói:

"Người chính là Diệp Kết Mạn?"

Người tới là Hứa Nhu Sương. Phía sau là An nhi đuổi theo vì không ngăn được Hứa Nhu Sương, nghe được đối phương nói chuyện, tức giận mở miệng nói: "Tam thiếu phu nhân, mong người lễ phép với Thiếu phu nhân chúng ta một chút."

Hứa Nhu Sương khinh thường liếc An nhi, căn bản không để ý tới, nhìn Diệp Kết Mạn cười lạnh nói: "Tối hôm qua chính người là người gọi Nghiêu Viễn đi?"

Nghe được lời An nhi, Diệp Kết Mạn mới kịp phản ứng đối phương là phu nhân của Bùi Nghiêu Viễn, lúc này lại nghe Hứa Nhu Sương nói chuyện như vậy nàng biết là có gì hiểu lầm, vội vàng đứng lên giải thích:

"Hóa ra là Tam thiếu phu nhân, tối qua ta chỉ..."

Không đợi Diệp Kết Mạn nói, Hứa Nhu Sương đã cất bước tiến vào, nàng ngắt lời Diệp Kết Mạn.

"Chỉ là cái gì? Gặp khó khăn, muốn cầu phu quân ta hỗ trợ sao? Thật nực cười.". Khi nói chuyện, Hứa Nhu Sương chạy tới trước người Diệp Kết Mạn, nhìn chằm chằm nàng rồi nói: "Phu quân của người khác là để người tùy ý sai bảo sao? Hai chữ da mặt viết như thế nào có cần ta dạy cho người không?"

Diệp Kết Mạn bị Hứa Nhu Sương làm khó, cắn cắn môi. An nhi nghe không vô, nổi giận ùng ùng nói:

"Tam Thiếu phu nhân! Người đừng quá đáng...".

"Câm miệng, nha hoàn thấp hèn nhà ngươi, thân phận ngươi là gì, dám nói chuyện với ta?".

Hứa Nhu Sương quay đầu quát An nhi. An nhi tức đến đỏ mặt. Diệp Kết Mạn thấy thế vội vàng lắc đầu nói:

"An nhi, ta không sao. Em đi xuống trước đi."

"Nhưng Thiếu phu nhân...". An nhi lo lắng Diệp Kết Mạn bị khi dễ, không muốn đi.

"Tốt nhất ngươi nên nghe Thiếu phu nhân ngươi nói mà rút đi, nếu không đừng trách ta.". Nói xong, Hứa Nhu Sương liếc xéo An nhi.

Diệp Kết Mạn thấy đối phương không dễ chọc, không muốn An nhi vô tội liên lụy vào, nàng lại thúc giục lần nữa An nhi mới không tình nguyện lui xuống.

Trong phòng chỉ còn hai người, Diệp Kết Mạn lặng lẽ nhìn Kỷ Tây Vũ đang uống trà không lên tiếng, lúc này mới điều chỉnh thần sắc gật đầu chào người trước mắt, ôn hòa nói:

"Thật sự thật có lỗi, Tam thiếu phu nhân. Chuyện đó ta cũng không còn cách nào mới phiến toái Tam ca, ngoài ra ta không có ý gì cả."

Hứa Nhu Sương không phải là người hiền lành, tối hôm qua nàng đợi đến đêm khuya mới thấy Bùi Nghiêu Viễn trở về. Vốn muốn chất vấn vài câu, nói vài câu cay nghiệt Diệp Kết Mạn, không ngờ Bùi Nghiêu Viễn lại phá lệ tranh cãi với nàng, lạnh lùng nghiêm mặt đóng cửa đi ra ngoài ngủ. Sáng hôm nay Hứa Nhu Sương nghe được chuyện xảy ra tối qua thì biết Bùi Nghiêu Viễn giúp Diệp Kết Mạn đi cầu xin Bùi phu nhân, trong lòng nàng liền nổi lên lòng ghen ghét. Bùi Nghiêu Viễn chưa bao giờ nói nặng nàng câu nào - vậy mà bây giờ lại vì một nữ nhân khác đối đãi nàng như vậy, Hứa Nhu Sương không thể không tức giận. Bởi vậy sáng sớm nay Hứa Nhu Sương liền chạy đến khởi binh vấn tội. Hiện giờ nhìn thấy Diệp Kết Mạn có nhan sắc trẻ đẹp, cơn tức lại nổi lên, châm chọc nói:

"Không có ý gì khác? Người còn muốn có ý gì?".

"Ta không phải...".

Diệp Kết Mạn không giỏi đôi co, lại thêm Hứa Nhu Sương bức bách làm nàng gấp đến độ đổ mồ hôi, lo lắng đối phương hiểu lầm rồi lại không biết nên giải thích như thế nào. Nói toàn bộ Bùi phủ chỉ có một mình Bùi Nghiêu Viễn mới cầu cứu được? Hay là nói hết thảy đều là chủ ý của Kỳ Tây Vũ? Cho dù là người nào thì cũng sẽ không trấn an được cơn giận của Hứa Nhu Sương.

Hứa Nhu Sương thấy vẻ mặt Diệp Kết Mạn nhu nhược, nhớ tới tối hôm qua Bùi Nghiêu Viễn lạnh nhạt với mình thì sắc mặt càng lạnh hơn, đột nhiên đưa tay lên tát thẳng Diệp Kết Mạn.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 30 - Đàn bà ghen ghét nhau

Editor: Tịnh Quân

Chương 30 - Đàn bà ghen ghét nhau

"Chát --".

Lửa giận công tâm, năm dẫu tay Hứa Nhu Sương không lưu tình nắm trên mặt Diệp Kết Mạn. Bất ngờ không kịp đề phòng, cước bộ lao đảo ngã lên bàn, đầu tóc chình tề dưới lực tát tay rũ xuống, hỗn độn, Diệp Kết Mạn cúi đầu che mặt, một tay chống bàn, nhìn không ra biểu tình gì.

Hứa Nhu Sương cười lạnh, không định bỏ qua lại giơ tay lên, ý định sẽ đánh tiếp.

Diệp Kết Mạn thầm bi ai cho thân mình: những gì tồi tệ ở Bùi phủ hiện ra, phạt sao chép, rơi xuống nước, giam cầm, bị xâm phạm... chỗ tối thì có vô số ánh mắt nhìn chăm chú chờ xem chê cười, hết thầy đều làm người ta tuyệt vọng. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy tương lai u ám, sắc mặt trở nên bình tĩnh khác thường, không muốn chống cự, đứng im không trốn tránh mà ngược lại nhắm nghiền hai mắt chờ luôn cái tát còn lại.

Hết thầy phát sinh cực nhanh, Diệp Kết Mạn chợt thấy cổ tay lạnh lạnh, toàn bộ cơ thể bị một lực nào đó kéo qua bên cạnh, bên tai xoẹt qua một trận gió, bạt tay thứ hai của Hứa Nhu Sương lướt qua má Diệp Kết Mạn. Ngay sau đó, nàng rơi vào một cái ôm mềm mại lạnh như băng, bên tai thì rơi xuống những lời không cảm tình của Kỷ Tây Vũ:

"Đầu óc người bị cửa đập à? Còn muốn ăn tát cho nổi bật ở Kỷ phủ?".

Diệp Kết Mạn đang suy sụp nghe Kỷ Tây Vũ nói thì kinh ngạc, nàng ngẩng

đầu, thoáng nhìn đối phương đang rũ mắt nhìn mình, thần sắc mờ nhạt lại giống như mang theo trào phúng. Kỷ Tây Vũ nghiêng đầu nhìn Hứa Nhu Sương ra tay thất bại thờ hốt hốt vì Diệp Kết Mạn tránh được, chậm rãi nói:

"Chỉ là một tiểu thư được nuông chiều của Hứa gia mà thôi. Có ta ở đây, người sợ cái gì?"

Nghe vậy, tim Diệp Kết Mạn đập thành thịch, nhìn cái cảm tình xảo của Kỷ Tây Vũ, trong lòng lại có chút khác thường. Không đợi nàng nghĩ nhiều, Hứa Nhu Sương không rõ tình huống hung tợn trừng mắt:

"Dám né à."

Kỷ Tây Vũ càng nhếch môi cười, thuận thế đỡ Diệp Kết Mạn ngồi lên ghế, cũng không trông thèm để ý Diệp Kết Mạn phản ứng, nàng nói thẳng:

"Cái gì cũng không động, ngồi yên ở đây lặp lại lời ta."

Hứa Nhu Sương không nhìn thấy Kỷ Tây Vũ, chỉ thấy được Diệp Kết Mạn không để ý tới mình ngồi xuống ghế, lửa giận lập tức càng bùng lên, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Tiện nhân người còn ngồi thẳng được đấy!"

Cùng lúc đó, Kỷ Tây Vũ đứng ở bên cạnh, đặt tay trên vai Diệp Kết Mạn, thản nhiên nói: "Nếu như so sánh, còn ai hơn được Hứa tiểu thư."

Diệp Kết Mạn hốt hoảng trong lòng, nhìn không được ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, lại bị Kỷ Tây Vũ kiềm lại không cho. Kỷ Tây Vũ bình tĩnh nói:

"Muốn không bị khi dễ ở Bùi phủ thì làm theo lời ta bảo. Chỉ có mấy câu nói thôi, nếu người không muốn, ta mặc kệ là được."

Bên này, Hứa Nhu Sương tiến lên từng bước, cười lạnh nói: "Tại sao không nói gì? Chột dạ?"

Thấy thế, mi gian Diệp Kết Mạn hiện lên do dự, trong lòng thì khắc khoải. Nhìn Hứa Nhu Sương dữ tợn, vẫn là nàng cứng nhắc mở miệng:

"Nếu so sánh... còn ai hơn được Hứa tiểu thư."

Không đoán được Diệp Kết Mạn sẽ nói như vậy, Hứa Nhu Sương nguyên bản khí thế mười phần nhất thời cứng đờ. Có vẻ trông buồn cười hơn. Bất quá trong chớp mắt, Hứa Nhu Sương kịp phản ứng, mặt phát lạnh hơn, đưa tay đánh tới Diệp Kết Mạn, trách mắng:

"Lớn mật! Người có tư cách gì nói ta?"

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóa, thân mình lại bị kéo đi thật nhanh, tránh được bạt tay của Hứa Nhu Sương. Vừa lúc cái bạt tay không cần thận vỗ vào bàn, vang thành tiếng. Dù sao Hứa Nhu Sương cũng là nữ tử, dễ bị đau.

"Chẳng lẽ không đúng? Ngay cả mình làm gì, Hứa tiểu thư đã quên? Mến mộ ba năm, tìm cách lên giường với một tên nam nhân, chỉ vì cầu được hôn ước. Loại sự tình này nữ tử bình thường không làm được đâu, nhưng vậy lại khiến muội muội ta đây rất bội phục.". Kỳ Tây Vũ liếc Diệp Kết Mạn, trầm giọng nói, "Nói theo đi."

Diệp Kết Mạn nghe mà cả kinh, cũng vừa nhìn thấy Hứa Nhu Sương ôm tay, ánh mắt độc địa nhìn mình, Diệp Kết Mạn nuốt một ngụm nước bọt, y lời Kỳ Tây Vũ nói. Mặc dù nàng không muốn kiếm chuyện thị phi, nhưng cũng không phải người cam nguyện bị khi dễ. Về sau tuy khó tránh khỏi vẫn còn tiếp xúc Bùi Nghiêu Viễn, sẽ chọc tới đối phương, nhưng... nhưng nếu có thể làm cho Hứa Nhu Sương kiêng kị thật cũng không phải chuyện xấu. Huống chi hiện trạng Bùi phủ đã làm nàng hết hy vọng rồi, bất tri bất giác ý lại Kỳ Tây Vũ vài phần.

Nghe Diệp Kết Mạn nói, mặc dù giọng điệu Kỳ Tây Vũ nói có lực sát thương hơn, nhưng vẫn khiến mặt Hứa Nhu Sương trắng bệch trong nháy mắt, vốn muốn mắng vài câu nhưng đã không thốt ra được.

Sau một lúc lâu, Hứa Nhu Sương mới miễn cưỡng trấn định, nghiêm mặt nói: "Người nói bậy bạ gì đó!"

"Nói cái gì, không phải trong lòng Hứa tiểu thư rõ nhất?" Kỳ Tây Vũ nhìn chằm chằm Hứa Nhu Sương, "Việc này sợ là Tam ca còn không biết nhỉ?"

Diệp Kết Mạn lưỡng lự một lát, nói theo: "Ta nói cái gì, không phải trong lòng Hứa tiểu thư rõ nhất sao? Việc này... sợ là Tam ca còn không biết?".

Hứa Nhu Sương run lên, thần sắc căng thẳng trên mặt liền sụp đổ, cắn răng cảm tức nhìn Diệp Kết Mạn, gằn từng chữ: "Người có ý gì? Ta nghe không hiểu!".

Lời Kỳ Tây Vũ bình tĩnh lại, Diệp Kết Mạn vốn bất an cũng thả lỏng, nói theo: "Tam thiếu phu nhân cứ việc yên tâm, nếu người không chọc ta, chuyện này ta coi như không biết. Ta là Tứ thiếu phu nhân Bùi phủ, sẽ không có ý gì với phu quân của người.". Dừng một chút, thần sắc Diệp Kết Mạn vừa động, tiếp tục nói, "Tuy rằng... ta xuất giá phu quân liền qua đời, lại là nhất giới bình dân kém Tam thiếu phu nhân có Hứa gia hậu thuẫn, nhưng cũng không phải mặc cho các người khi dễ. Ta và người nước giếng không phạm nước sông, thế nào? Tam ca thiện tâm, nói vậy cũng không ngụ ý nghe thấy tỷ tỷ cùng tranh chấp với ta?".

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Hứa Nhu Sương trầm mặc, cũng không nói lại cái gì. Tuy Hứa Nhu Sương có tức giận, nhưng cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Chuyện đó là bí mật dưới đáy lòng của nàng, ngay cả Hứa gia cũng không biết nhiều. Mặc dù nghi hoặc tại sao Diệp Kết Mạn nắm được nhược điểm, nhưng Hứa Nhu Sương không cho rằng đối phương sẽ tố cáo. Theo tính tình Bùi Nghiêu Viễn, lúc trước đồng ý hôn sự đa phần vì hấn thật tâm muốn phụ trách cho mình. Nếu biết mình lừa gạt, sợ là... Nghĩ vậy, Hứa Nhu Sương tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn thoát nhìn Diệp Kết Mạn vẫn còn dáng vẻ nhu nhược, cau mày, đáy mắt tìm tòi nghiên cứu. Ngay sau đó, Hứa Nhu Sương thu chân về, thái độ cường ngạnh.

"Hy vọng người nhớ rõ những gì hôm nay nói."

Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng gật đầu, đã thấy Hứa Nhu Sương không thèm nhìn mình, quay đầu đi ra cửa. Hiển nhiên tâm tình đối phương không hề dễ chịu, mở cửa thật mạnh, dọa cả An nhi đang canh ở ngoài. Thấy Hứa Nhu Sương rời đi, An nhi mới vội vàng chạy vào, truy vấn:

"Thiếu phu nhân, người không sao chứ?".

Vừa dứt tiếng, An nhi liền thấy dấu tay trên mặt Diệp Kết Mạn, theo bản

nặng đưa tay xoa, trong miệng kinh hô: "Tam thiếu phu nhân đánh người?".

Diệp Kết Mạn chỉ ôn hòa cười: "Vết thương nhỏ thôi, không cần làm lớn chuyện."

Mặc dù An nhi không thoải mái nhưng cũng biết Tam thiếu phu nhân không dễ chọc, hiểu Thiếu phu nhân muốn dàn xếp ôn hoà, An nhi miễn cưỡng đồng ý: "Em đi lấy băng với thuốc cho Thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên gọi An nhi: "Không cần, đừng kinh động người khác, miễn cho ảnh hưởng chuyện đi Kỳ phủ. Ta vẫn còn chút thuốc của Ôn cô nương để lại, bôi một ít là được rồi. Em đi chuẩn bị đi, lát nữa khởi hành."

Thấy Diệp Kết Mạn nói vậy, An nhi đành phải theo lời lui xuống.

Cửa phòng đóng lại, Diệp Kết Mạn mới thở phào, đưa tay xoa trán thấm mồ hôi, nhìn Kỳ Tây Vũ bên cạnh, dụi dụi nói: "Cám ơn."

Kỳ Tây Vũ từ chối cho ý kiến nhìn Diệp Kết Mạn, lên tiếng nói: "Thuốc ở đâu?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn sừng sốt. Đã thấy Kỳ Tây Vũ không kiên ky gì nhếch môi: "Lát nữa đi Kỳ phủ, chẳng lẽ người muốn vác cái mặt này xuất môn, chọc cho Bùi phu nhân ghét người nhiều hơn sao? Mau nói cho ta biết thuốc ở đâu!?"

Diệp Kết Mạn do dự một lát mới chỉ phía Ôn Tư Thiển để thuốc.

Kỳ Tây Vũ xoay người lấy thuốc, Diệp Kết Mạn nhấp môi, mở miệng hỏi: "Người... biết Tam thiếu phu nhân? Vừa nói nàng là tiểu thư Hứa gia, là Hứa gia ở thành Đông?"

"Người thật đúng là cái gì cũng không biết." Kỳ Tây Vũ lục được bình sứ, quay trở lại, nhìn Diệp Kết Mạn khẽ lắc đầu, giải thích, "Bùi gia ở thành Tô Châu cũng là thương hộ có uy tín và danh dự, hôn sự tự nhiên sẽ coi trọng môn đăng hộ đối. Như người thì coi như là trường hợp đặc biệt. Vị Tam thiếu phu nhân kia tên là Hứa Nhu Sương, cũng không phải dòng chính mà chỉ là

dòng của bà con, bất quá thuở nhỏ cũng được chút sủng ái. Bùi gia, Hứa gia có làm ăn lui tới, chuyện nàng ta thích Bùi Nghiêu Viễn ba năm, ở Tô Châu hiếm ai biết. Mà Bùi Nghiêu Viễn thì không thích loại người kiêu căng, vì ngại thể diện với cấp bậc lễ nghĩa mới không làm khó nàng ta. Hứa Nhu Sương cũng coi như gan lớn, bằng mọi giá muốn gả cho hắn, sau lại nghĩ ra một cái chủ ý.". Nói xong, Kỷ Tây Vũ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, ánh mắt như có thâm ý, "Kỷ gia, Bùi gia, Hứa gia đều làm ăn với nhau, ngày đó vừa vặn là mừng thọ 60 của gia chủ Hứa gia, mọi người tự nhiên đều có mặt. Ta ở trong cuộc, không ngờ lại gặp được Hứa Nhu Sương khi mời rượu Bùi Nghiêu Viễn đã động tay động chân."

Nói xong, Kỷ Tây Vũ như thoải mái cười cười, cũng không nói thêm gì nhưng Diệp Kết Mạn đã hiểu. Loại sự tình này lấy tính tình Kỷ Tây Vũ tự nhiên sẽ không để ý hay ngăn cản, ngược lại sẽ nhìn xem náo nhiệt. Bùi Nghiêu Viễn bỗng nhiên chịu hôn sự này, nói vậy ít nhiều gì nàng cũng dự kiến được nguyên nhân, bí mật này cũng trở thành một lợi thế trong tay, đợi đến thời điểm thì tung ra. Rất giống tác phong Kỷ Tây Vũ.

Đang cúi đầu trầm tư, trên mặt chợt lạnh, Diệp Kết Mạn cả kinh nghiêng đầu, liền nghe Kỷ Tây Vũ nhẹ giọng quát khẽ:

"Đừng nhúc nhích. Còn muốn khuôn mặt này hay không."

Phục hồi tinh thần lại, Diệp Kết Mạn trông thấy Kỷ Tây Vũ ngồi đó vươn tay xoa mặt mình, ngón tay thoa thuốc lành lạnh. Đây là khuôn mặt có một không hai, trắng bạch, ánh sáng xuyên qua, đôi mắt đỏ phá lệ mị hoặc. Mà giờ khắc này, ánh mắt đó đang dừng trên mặt nàng, Diệp Kết Mạn lại thấy tim đập bất bình thường, rất nhanh nhiệt lượng đó lại chạy lên hai má, cả người cứng ngắt không dám nhúc nhích, tùy ý Kỷ Tây Vũ xoa thuốc.

"Rồi."

Không biết khó nhịn dày vò như vậy qua bao lâu, cuối cùng Kỷ Tây Vũ cũng lên tiếng, đồng thời thu tay về, đóng nắp bình thuốc. Thấy thế, Diệp Kết Mạn cũng đỡ căng thẳng, mồ hôi tay bất tri bất giác thấm đầy không biết làm sao. Người trước mắt như có trăm mặt, mặt này rồi lại mặt kia, có khi là nàng lại có khi không phải nàng. Vừa lạnh lùng độc ác, quay đi lại trở nên dịu dàng tinh tế như thủy hỏa bất dung làm người ta đoán không ra, rồi lại giống như

có mị lực đặc biệt, từng chút thu hút người tiến vào vực sâu khi nào không biết.

"Đang suy nghĩ gì?". Kỳ Tây Vũ buông bình sứ, thoáng nhìn Diệp Kết Mạn ngơ ngác ngồi đó không phản ứng, lên tiếng gọi.

"Hả?" Diệp Kết Mạn nghe tiếng, suy nghĩ nhất thời bị gián đoạn, hai má càng nóng, vội vàng lắc đầu, "Không có gì."

"Đau à?". Kỳ Tây Vũ hồ nghi đánh giá Diệp Kết Mạn một vòng, bỗng nhiên chạm vào mặt Diệp Kết Mạn, "Không nghĩ gì thì tại sao người đỏ mặt?".

"Ta...". Diệp Kết Mạn có chút thẹn, cắn môi, lúng túng nói: "Có thể bởi vì lý do bị đánh.". Nói xong, Diệp Kết Mạn trốn tránh đứng dậy, đi lại bàn trang điểm, thuận miệng nói: "Ta dùng chút phấn che dấu tay vậy, lát nữa không thể để cho Bùi phu nhân phát hiện...".

Phía sau, Kỳ Tây Vũ nhìn bóng lưng Diệp Kết Mạn, rơi vào trầm tư.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 31 - Hành trình đến Kỳ phủ

Editor: Tịnh Quân

Chương 31 - Hành trình đến Kỳ phủ

"Phu nhân, các thiếu gia đã thu thập xong chuẩn bị xuất phát ạ.". Trong phòng, nha hoàn cúi đầu cung kính nói.

"Ừ." Bùi phu nhân gật đầu, đứng lên, nhắc chân đi ra ngoài. Chưa được vài bước bỗng nhiên ngừng lại, mở miệng hỏi, "A Châu đâu?".

"Dì Châu vẫn đang làm việc kia.". Nha hoàn ở phía sau Bùi phu nhân trả lời, "Dì ấy có nhắn lại cho phu nhân là không cần đợi, phu nhân hãy đi cáo biệt các thiếu gia trước, còn nơi đó giao cho dì là được. Hiện tại Tứ thiếu phu nhân cũng xuất phát đến Kỳ phủ, hẳn là sẽ không phát hiện phụ mẫu nàng đến Bùi phủ.".

"Ừ.". Nghe vậy, Bùi phu nhân trầm ngâm, thấp giọng nói. "A Châu làm việc ta yên tâm. Nếu Diệp Kết Mạn muốn đến Kỳ phủ, vậy cũng tránh được cả nhà bọn họ gặp lại, khỏi phải phát sinh nhiều chuyện. Các người phân phó nhà bếp làm chút thức ăn, khoản đãi nhị vị thân gia thật tốt, chớ để làm cho người ta nói Bùi gia bạc đãi Tứ thiếu phu nhân.". Nhắc tới hai chữ thân gia, ngữ khí Bùi phu nhân thoáng nặng, rõ ràng có chút khinh thị.

"Vâng, phu nhân.".

Phân phó xong, Bùi phu nhân ngẩng đầu nhìn phía trước với ánh mắt thâm thúy, giễu cợt: "Trèo cao được đến Bùi gia ta, không biết đã tu luyện được phúc khí mấy đời. Góa phụ thì sao? Đến Bùi phủ mà không biết trời cao đất rộng. Nếu không phải sợ ảnh hưởng danh dự Bùi gia thì đại môn Bùi gia ta há dễ dàng bước vào.".

Nói xong, một tiếng cười lạnh lưu lại trong không khí, Bùi phu nhân không quay đầu liền bước ra cửa phòng ngay lập tức.

Ngoài cửa Bùi phủ, bốn chiếc xe ngựa đứng đó, xa phu đứng ở bên cạnh dắt ngựa chờ người Bùi gia đi ra. Ước chừng một chén trà nhỏ mới thấy được mấy thân ảnh xuất hiện. Người đi đường ngẫu nhiên lui tới đều tò mò đánh giá một chút, rồi không khỏi khe khẽ thì thầm.

"Đã quấy rầy nhiều ngày.". Kỷ Xuyên mặc quần áo gấm, dáng người thẳng tắp, cười ôn hòa, chấp tay nói với người Bùi gia ở bên cạnh.

"Kỷ huynh khách khí.". Nói chuyện là đại thiếu gia Bùi gia - Bùi Nghiêu Duẫn. Bùi Nghiêu Duẫn khoát tay, đáp: "Khó được Kỷ huynh tới quý phủ một chuyến, đương nhiên phải chiêu đãi thật tốt. Hiện giờ tâm tình Kỷ lão gia Kỷ phu nhân không tốt, Kỷ huynh phải tốn nhiều tâm rồi."

"Phận làm con, phải như vậy thôi.". Kỷ Xuyên khiêm tốn gật đầu.

Khi Diệp Kết Mạn đi ra thì nhìn thấy mấy người này đang hàn huyên.

Bùi Nghiêu Viễn thấy Diệp Kết Mạn đầu tiên, ánh mắt lướt qua cực nhanh, ôn hòa nhìn nàng ý bảo nói: "Ở đây."

"Kết Mạn chào Kỷ thiếu gia, Đại ca, Đại tẩu, Tam ca, Tam tẩu.". Diệp Kết Mạn đi đến trước mặt bọn họ, cúi người thi lễ, tầm mắt nhìn qua gương mặt lạnh băng của Hứa Nhu Sương bên cạnh Bùi Nghiêu Viễn, nàng dừng một chút, nói tiếp: "Để mọi người đợi lâu."

"Không sao, chúng ta cũng vừa đi ra không lâu."

Bùi Nghiêu Viễn ôn hòa mở miệng, đảo mắt nhìn Diệp Kết Mạn. Bởi vì một cái tát của Hứa Nhu Sương, Diệp Kết Mạn mới phải trang điểm để che đi mấy dấu tay. Bùi Nghiêu Viễn không biết chuyện, chỉ cảm thấy qua khi nhìn qua là dung mạo đối phương thanh lệ hơn xưa, tựa như sen trong ao ngày hè, nhìn rất thư giãn. Sự bất an, kinh hoàng ở lần gặp trước đã không còn, được thay bằng sự bình tĩnh làm khí chất trông tốt hơn, không khỏi khiến người ta nhìn thêm vài lần.

Hứa Nhu Sương gần đó thì trầm mặt xuống, oán hận liếc Diệp Kết Mạn nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì.

"Tứ thiếu phu nhân.". Bên này, Kỷ Xuyên nhìn thấy Diệp Kết Mạn, nhớ tới chuyện lúc trước vô tình gặp được cũng đi theo tiếp đón, khách khí nói: "Tứ thiếu phu nhân không ngại vất vả đến Kỳ phủ bái tế tiểu muội, làm ta thật sự vinh hạnh."

"Kỳ thiếu gia khách khí."

Mặc dù có nghe Diệp Kết Mạn muốn đến Kỳ phủ, Bùi Nghiêu Duẫn vốn không biết Bùi phu nhân sẽ đáp ứng đồng ý để Diệp Kết Mạn đến đó - nơi đầu sóng ngọn gió của thành Tô Châu. Bùi Nghiêu Duẫn nghi hoặc nhìn Diệp Kết Mạn, như nghĩ mãi không thông, rốt cục phải hỏi:

"Mẹ cho phép sao?"

"Vâng.". Diệp Kết Mạn gật đầu dưới ánh mắt kinh ngạc của Bùi Nghiêu Duẫn.

Bùi Nghiêu Duẫn nhíu mi, mặc dù thấy không ổn nhưng nghe mẫu thân cũng đã đáp ứng rồi cũng không nói thêm cái gì.

Khi nói chuyện, Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân cũng rất nhanh xuất hiện.

"Cha, mẹ.". Máy người trông thấy, đồng thanh lên tiếng.

"Đường xá mặc dù không xa là bao, nhưng cẩn thận vẫn hơn.". Mở miệng là Bùi lão gia, ông đảo mắt nhìn mấy người, dừng lại nhìn Diệp Kết Mạn một chút, cuối cùng mới dừng ở trên người Kỷ Xuyên, "Chờ bên này ổn thỏa, ta sẽ cùng phu nhân đến quý phủ bái tế. Giúp ta hỏi thăm cha cậu trước."

"Đương nhiên, Bùi bá phụ. Cháu sẽ nhẫn nhịn." Kỷ Xuyên tao nhã hữu lễ đáp.

Diệp Kết Mạn kinh ngạc nhìn Thư nhi đi theo Bùi lão gia Bùi phu nhân xuất hiện phía sau. Thư nhi cũng nhìn lại, chống lại tầm mắt Diệp Kết Mạn. An nhi bên cạnh hiển nhiên cũng không dự đoán được, thấp giọng gọi: "Thư tỷ tỷ". Bất quá rất nhanh, Bùi phu nhân đã giải đáp nghi hoặc của bọn họ.

"Mạn nhi.". Bùi phu nhân nhìn lại, khó có được sự nhu hòa thế này, "Con vốn không khỏe, ta sợ một nha hoàn chiếu cố không đủ nên bảo Thư nhi đi cùng."

Diệp Kết Mạn vừa nhìn thấy Thư nhi là đã hiểu ý Bùi phu nhân. Thư nhi ở Bùi phủ đã lâu, dĩ nhiên biết chuyện hơn An nhi, huống chi Thư nhi còn là nha hoàn trước kia của Bùi phu nhân. Lần này đến Kỳ phủ có thể trông chừng nàng, nếu có chuyện cũng có thể đảm đương. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhìn Thư nhi trầm mặc, đáp:

"Con cảm ơn mẹ."

Lại là vài câu dận dò, đoàn người rốt cục cũng lên xe ngựa.

"Thư tử tử, thật tốt quá, phu nhân cho tử theo rồi.". Lên xe ngựa, An nhi liền cười hì hì cầm tay Thư nhi lắc lắc, than thở nói: "Muội còn mới vừa nghĩ phải xa Thư tử tử vài ngày mà luyện tiếc luôn đấy."

"Cũng không phải con nít, luyện tiếc cái gì, nhưng mà ta không yên lòng muội chiếu cố tốt Thiếu phu nhân là thật.". Thư nhi cười vỗ đầu An nhi, rồi chuyển qua nhìn Diệp Kết Mạn thất thần, thấp giọng gọi:

"Thiếu phu nhân."

"Sao?".

Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình bất tri bất giác xoa Mặc Quỷ Phù dưới ngực áo, vội vàng buông tay, đáy mắt co quắp mà rất nhanh che dấu đi.

"Thiếu phu nhân hẳn đã biết Thư nhi từng làm việc dưới tay phu nhân, Thư nhi cũng không cần giấu diếm. Lần này phu nhân phái Thư nhi theo cũng là vì thanh danh Bùi phủ mà suy nghĩ, hy vọng Thiếu phu nhân đừng để ý.". Thư nhi sợ Diệp Kết Mạn nghĩ nhiều, giải thích, "Dù sao thiếu phu nhân cũng chưa từng đến Kỳ phủ, thân phận lại đặc thù, phu nhân lo lắng lỡ có gì xảy ra thôi, An nhi chưa có nhiều kinh nghiệm, khó tránh khỏi sẽ xử lý không tốt nên mới có Thư nhi ở đây. Đến lúc đó Thiếu phu nhân cần gì thì cứ bảo Thư

nhi là được".

Diệp Kết Mạn thật sự cũng không để ý cái này, nàng lắc đầu: "Không có gì, ta hiểu được đạo lý của phu nhân."

Nghe vậy, Thư nhi mới gật đầu, thần sắc thả lỏng.

Hai người dứt lời, trong xe lâm vào im lặng. Diệp Kết Mạn trầm mặc, hai tay khẩn trương nắm ống tay áo, cảm nhận Mộc Quỷ Phù dán trước ngực truyền đến xúc giác, nàng giật giật mình, có chút không thích ứng. Không biết sao, vừa nghĩ tới giờ phút này là hôn phách Kỷ Tây Vũ trú ngụ trong đó Diệp Kết Mạn luôn thấy không được tự nhiên. Theo bản năng nàng cúi đầu, còn chưa nghĩ nhiều thì chợt thấy trước ngực lạnh đi, sau đó là hàn ý quen thuộc ập tới. Biết xảy ra chuyện gì, mặt Diệp Kết Mạn nóng lên, không lên tiếng quay đầu đi. Quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt ung dung của Kỷ Tây Vũ hiện ra trong tầm mắt: cười nửa miệng, nửa người kề sát bên, một bàn tay đặt trên vai, nhẹ giọng nói bên tai Diệp Kết Mạn:

"Sao? Nhớ ta à? Nhìn ngực hoài?"

Hơi thở lạnh lẽo bên tai mà lại thấy nóng khác thường, Diệp Kết Mạn nắm thật chặt tay áo. Ngại có Thư nhi, An nhi ở đây không tiện nói nên quay đầu đi, không nhìn tới Kỷ Tây Vũ mỉa hoặc. Từ chuyện ở từ đường cho tới nay, lực chú ý của nàng nhiều ít sẽ bị Kỷ Tây Vũ hấp dẫn qua. Nữ tử như vậy, khó trách làm phần đông nam tử thành Tô Châu đua nhau theo đuổi.

Kỷ Tây Vũ kề sát Diệp Kết Mạn, cũng không biết Diệp Kết Mạn suy nghĩ gì mà chỉ nhìn Thư nhi, An nhi, nói: "Bùi phu nhân quả nhiên lo lắng, phái Thư nhi đi cùng. Cũng khó trách, Thư nhi xem như là nha hoàn đặc lực, thân phận không thấp, hạ nhân Bùi gia không ít thì nhiều đi theo nàng. Nếu không có chuyện Bùi Nghiêu Húc làm ầm mấy năm trước, sợ là bây giờ vẫn còn hầu hạ bên cạnh Bùi phu nhân."

Nghe được lời Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn nghi hoặc quay đầu nhìn lại, lấy mắt ra dấu.

Kỷ Tây Vũ thấy thế cười cười, giải thích: "Chuyện này ít người biết, dù sao cũng không có gì vẻ vang. Ít nhiều gì người cũng có nghe chuyện Bùi tử

thiếu gia bệnh nặng chứ? Nghe nói là do tình nhân của hắn mà ra. Lúc ấy Bùi phu nhân cực lực phản đối, còn giam lỏng Bùi Nghiêu Húc, Bùi Nghiêu Húc tuyệt thực. Sau lại tìm được cơ hội thoát ra ngoài, nhưng vẫn bị bắt trở về. Vào mùa đông đó, Bùi Nghiêu Húc trở về liền nhiễm thương hàn nặng, nằm trên giường không dậy nổi. Sau đó vẫn không có tin tức gì của tình nhân kia.". Dừng một chút, Kỷ Tây Vũ ý vị thâm trường, "Chuyện này Bùi phu nhân giữ bí mật rất khá, ta cũng chỉ biết có một phần. Người khác chỉ biết Tứ thiếu gia bệnh nặng, còn biết nội tình thì không nhiều. Thư nhi chính là người được phái đi chiếu cố Bùi Nghiêu Húc khi đó. Dựa theo tình huống xem ra Bùi Nghiêu Húc rất nặng tình với người kia, chỉ là chẳng biết tại sao đột nhiên tuyên bố lấy người, thật sự làm người ta tò mò, cứ cảm thấy nó không tầm thường. Nếu có cơ hội, ta giúp người điều tra một phen.". Nói xong, Kỷ Tây Vũ đảo mắt qua, thần sắc như có thâm ý.

Diệp Kết Mạn mím môi không nói gì. Trên thực tế, hôn sự này bắt đầu là phá vỡ cuộc sống bình thản của nàng, từ nay về sau bước vào vận mệnh không đoán được nông sâu, suốt ngày phải hoảng sợ. Nếu không có Kỷ Tây Vũ, sợ là nàng đã... Khi phát hiện mình đang suy nghĩ gì, Diệp Kết Mạn mạnh cả kinh, vội vàng hồi phục tinh thần.

Xa phu có kỹ thuật tốt, điều khiển xe hết sức vững vàng. Ước chừng đi được một canh giờ, mặt trời ban trưa đã bắt đầu lên cao. Máy hộ vệ cưỡi ngựa ngẩng đầu nhìn mặt trời, thì thầm vài câu với nhau. Một người trong đó kéo dây cương, đi lên xe ngựa đầu tiên của Bùi Nghiêu Duẫn, lên tiếng hỏi:

"Đại thiếu gia, đã đến trưa rồi, có cần dùng bữa hay không ạ?".

Trong xe thoáng trầm mặc một lát, thanh âm Bùi Nghiêu Duẫn truyền ra: "Dừng xe."

Dứt lời, xe ngựa đều lục tục ngừng lại.

Diệp Kết Mạn ngồi nghiêm chỉnh ở trong xe, nghe bên ngoài có người đến gọi xuống dùng bữa thì hơi kinh hãi, nhìn Kỷ Tây Vũ bên cạnh đã tự giác hóa thành một làn khói, biến mất trước ngực nàng. Thấy cảnh này, Diệp Kết Mạn vẫn chưa quen, đưa tay muốn xoa, mà đến giữa không trung rồi ngừng lại, đáy mắt hiện lên một tia thẹn thùng. Mặc dù nàng không rõ về Mộc Quý Phù hay là chuyện Kỷ Tây Vũ ở trong đó ra sao nhưng nàng luôn cảm thấy được

mọi chuyện trước mắt đều vô thanh vô tức dừng trong mắt đối phương. Không kịp cho nàng nghĩ nhiều, An nhi, Thư nhi đã xuống xe trước, xốc màn xe lên vươn tay ra. Diệp Kết Mạn nhìn ngã tư đường phồn vinh, âm thầm hít một hơi thật sâu, nâng váy sỏi bước xuống xe.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 32 - Nửa đêm ma quỷ thường lui tới (Thượng)

Editor: Tịnh Quân

Chương 32 - Nửa đêm ma quỷ thường lui tới (Thượng)

Thành Nam cách thành Tây không xa lắm, xe ngựa chạy chậm cũng chỉ hết có ba ngày hành trình bởi vậy đoàn người không vội lắm. Kỷ gia là gia đình kinh doanh lớn, tang lễ của Kỷ Tây Vũ cũng kéo dài hơn, hưởng chi hiện giờ vụ án còn chưa có kết quả gì lại càng không thích hợp hạ táng nhanh. Có thể nói, hiện nay, toàn bộ dân chúng thành Tô Châu đều nghe ngóng chuyện về Kỷ gia. Còn Kỷ gia thì chỉ có thể tạo áp lực với quan phủ để mau chóng tìm ra chân tướng.

Mặc dù xe ngựa của Bùi gia không tính là xa hoa, nhưng vẫn có thể nhìn ra được sự tinh xảo, xa xỉ, khi đoàn người xuống xe liền có không ít người dừng lại nhìn nhiều thêm một chút, khi nhìn thấy nhị vị công tử Bùi gia thì đều ngầm hiểu ra. Ở thành Tây, hiếm ai mà không biết các công tử tiểu thư của Bùi gia. Chuyện Kỷ đại thiếu gia đến Bùi phủ đã truyền ra từ lâu. Giờ phút này nhìn đoàn người vào tửu lâu, vài người trong tửu lâu đều ghé mắt ra xem, một vài người thì thấp giọng nói chuyện với nhau. Mà trong đó phần lớn tiêu điểm đều dừng ở trên người Diệp Kết Mạn.

"Vị bên cạnh Bùi tam thiếu gia thật lạ mắt nhỉ, sao lại đi cùng bọn họ? Không phải là... vị tân thiếu phu nhân mới vào cửa chứ?".

"Thật hay giả? Là Tứ thiếu phu nhân đến từ thành Bắc sao? Chậc chậc, nhìn thì dịu dàng thanh tú đó, đáng tiếc, còn trẻ vậy mà goá chồng."

"Không phải vậy chứ... thành Bắc xa xôi như vậy làm sao biết được Bùi tứ thiếu gia, tình hình lại xảy ra chuyện, ngấm lại cũng thật đáng thương."

"Đáng thương cái gì, Bùi gia nhiều tiền, gia thế nàg bình thường, đến được Bùi gia ở thành Tây còn không phải do nàg có phúc sao."

"Người thì biết cái gì, gia thế như Bùi gia mà dễ đối phó ư, không bối cảnh không thủ đoạn, sợ là ngay cả hạ nhân cũng khinh thường."

Diệp Kết Mạn nghe người ta thì thầm, tuy không thoải mái nhưng cũng chỉ nhếch môi không nói gì.

"Thiếu phu nhân, mặc kệ bọn họ đi, người đừng để tâm.". An nhi trừng mắt đăm người nói xấu vài lần, đồng thời thấp giọng an ủi Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn khẽ lắc đầu, ý bảo nàg không sao.

Bên này, Bùi Nghiêu Duẫn đã phân phó chưởng quầy xong, hiển nhiên cũng chú ý tới mọi chuyện, Bùi Nghiêu Duẫn cau mày quét một vòng đại đường mới quay đầu lại nói: "Được rồi, chúng ta lên lầu thôi.". Dừng một chút, hẳn nói với Kỷ Xuyên, "Kỷ huynh, mời."

Đoàn người vào một gian yên tĩnh, tất cả đều ngồi xuống bàn tròn.

"Đừng quá để ý."

Diệp Kết Mạn chỉ cúi đầu, bên tai bỗng nhiên có tiếng nói ôn nhuận lọt vào, nàg kinh ngạc ngẩng đầu, thì thấy Bùi Nghiêu Viễn cười với mình, ý bảo nàg ngồi xuống.

Hết thảy thu vào mắt, sắc mặt Hứa Nhu Sương hết sức khó coi, cơ hồ hận không thể dùng mắt phóng dao giết chết Diệp Kết Mạn. Bùi Nghiêu Viễn nhìn như không nhìn, không coi ai ra gì ngồi xuống cạnh Bùi Nghiêu Duẫn.

Diệp Kết Mạn trầm mặc trên bàn cơm nghe người ta hàn huyên, không có góp lời, cũng không khó chịu. Định ý của Hứa Nhu Sương đương nhiên nàg cảm giác được. Tựa hồ Bùi Nghiêu Viễn và phu nhân hẳn không hài hòa lắm, mặc dù Bùi Nghiêu Viễn chỉ từng quan tâm nàg một ít nhưng sợ là Hứa Nhu Sương không phải cảm thấy như vậy. Ngẫm lại thấy tự nhiên mình bị thù hằn, nàg liền đau đầu.

Bữa cơm này Diệp Kết Mạn thấy thật tẻ nhạt và vô vị.

Chạng vạng, trời bỗng nhiên mưa. Bầu trời vốn sáng ngời từ từ tối đi. Từng giọt mưa rơi trên nóc xe liên hồi cùng tiếng vó ngựa lộc cộc hòa vào nhau. Ước chừng qua chén trà nhỏ, xa phu kéo dây cương dừng xe. Không đợi Thư nhi, An nhi hỏi, đã có người ở ngoài hô:

"Đã tìm được khách điểm có phòng trống, thời tiết không tốt, giờ cũng không còn sớm, hôm nay ngủ lại đây trước đã."

An nhi nghe vậy mở một góc màn cửa sổ, bụi mưa thuận thế bay vào ngay lập tức làm ướt tóc, An nhi híp mắt nhìn ra bên ngoài, nói thầm: "Mưa vẫn còn to."

Dứt lời, đã có người gõ thùng xe, An nhi gọi một tiếng "Đến đây" rồi lấy cây dù ở chỗ Thư nhi ngồi. Thư nhi không quên quay đầu lại dặn dò

"Thiếu phu nhân đợi một lát, chúng em xuống bung dù trước."

Diệp Kết Mạn xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện trước mắt mình là một khách điểm cao ba tầng. Biển hiệu rồng bay phượng múa bằng gỗ viết bốn chữ to "Phúc Duyên Khách Điểm".

Phúc Duyên khách điểm thoạt nhìn còn rất mới như vừa khai trương không lâu, ngay cả trước nước sơn cũng còn mới tinh. Vì trời u ám, đèn lồng hai bên đã được thắp lên, giờ phút này đung đưa trước gió dưới màn mưa tĩnh lặng trông có vẻ thê lương. Cũng vì mưa mà giờ phút này trên đường đã không còn bao nhiêu người, chỉ có đoàn người bọn họ run rẩy dưới mái hiên với những giọt mưa trên người.

"Mọi người mau vào đi ạ, mưa này e là không tạnh đâu.". Một hộ vệ nói.

"Sao lại có mùi nước sơn.". Phía sau truyền đến tiếng Hứa Nhu Sương oán giận. Diệp Kết Mạn quay đầu lại đã thấy Hứa Nhu Sương ra khỏi xe ngựa, nha hoàn miễn cưỡng chống đỡ, đưa tay phẩy phẩy mũi về mặt ghét bỏ, nói với trưởng hộ vệ, "Không có nơi khác sao?".

"Dạ, chỉ còn khách điểm này có nhiều phòng trống.". Hộ vệ cúi đầu giải thích, "Xin Tam thiếu phu nhân lượng thứ, ủy khuất người."

"Được rồi, chỉ có một đêm mà thôi, lại không cũ nát, chệch cái gì.". Bùi Nghiêu Viễn nhíu mày, nhàn nhạt nhìn Hứa Nhu Sương, nói xong cũng không để ý tới Hứa Nhu Sương trực tiếp đi vào bên trong.

Hiển nhiên Hứa Nhu Sương sẽ bắt mắt Bùi Nghiêu Viễn, ở phía sau oán hận dậm chân rồi mới đi theo vào cửa.

Diệp Kết Mạn cách xa hai người đó mà đi, chỉ đi trước hai nha hoàn. Khi nàng vừa bước tới cửa chợt thấy Mộc Quý Phù trước ngực quơ quơ, Diệp Kết Mạn kinh ngạc dừng lại cước bộ.

"Thiếu phu nhân, làm sao vậy ạ?" Thư nhi thấy thế, quan tâm hỏi.

"Không có gì." Diệp Kết Mạn lắc đầu, nghi hoặc đưa tay sờ Mộc Quý Phù dưới áo, tiếp tục đi vào khách điểm.

Không biết có phải vì trời mưa hay không mà lúc này đại sảnh khách điểm cũng không có khách, chỉ có một tiểu nhị ngủ gục ở bàn, nghe tiếng có người vào cửa mới xoa mắt đứng lên. Ánh nến lập lòe trong gió làm quang cảnh lập lờ khiến Diệp Kết Mạn cảm thấy một sự tối tăm khó giải thích được.

"Khách quan, xin mời vào trong."

Đi chưa được mấy bước đã gặp được một người đàn ông trung niên béo mập đứng ở quầy cười gật đầu với đoàn người, mắt nhỏ xoay tròn đánh giá đoàn người, hiển nhiên ông ta cũng đã nhìn thấu các khách nhân trước mắt đây xuất thân không thấp, nhiệt tình nói:

"Phòng đã chuẩn bị tốt, ta bảo tiểu nhị dẫn mọi người đi lên."

"Khách điểm của ông mới vừa trang hoàng phải không?". Trưởng hộ vệ nhìn quanh một vòng, phát hiện nhiều nơi đều được sơn mới, cửa sổ mở một nửa như để tản đi mùi nước sơn.

"Vâng.". Chưởng quầy cười gật đầu, "Mới vừa khai trương không bao lâu, cho nên phòng còn trống nhiều, các vị cần gì cứ việc nói."

Bởi vì sắp tới giờ cơm, họ bảo chưởng quầy dẫn lên lầu hai, đồng thời phân phó chuẩn bị nước để tắm, dùng bữa xong sẽ dùng.

Diệp Kết Mạn vừa bước một chân vào phòng, còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy có gió lạnh phất đến, khước mắt lập tức phát hiện bóng trắng nhoáng lên một cái, Kỷ Tây Vũ đã biếng nhác tựa vào giường. Thấy thế, Diệp Kết Mạn mím môi, quay đầu nói với An nhi, Thư nhi:

"Hai em đi thu dọn phòng mình trước đi, ta nghỉ ngơi trước một lát, sau đó sẽ gọi."

Nghe vậy, Thư nhi An nhi không nghĩ nhiều, gật đầu.

Đóng cửa phòng, Diệp Kết Mạn mới nhìn Kỷ Tây Vũ, lên tiếng nói: "Sao lại đi ra?"

Kỷ Tây Vũ không trả lời Diệp Kết Mạn mà nhìn mọi nơi trong phòng. Hẳn là mới xây, bàn giường đều mới, ngay cả ấm trà chén nước. Cửa sổ giống cái ở đại sảnh, mở một nửa thông gió. Mùi nước sơn trong phòng cũng không nặng. Diệp Kết Mạn thấy thế thì nghi hoặc, đang muốn mở miệng hỏi Kỷ Tây Vũ đã quay đầu lại nhìn nàng, nhếch môi cười vui sướng khi người gặp họa:

"Đêm khuya đừng có chạy lung tung, khách điếm này rất kỳ lạ."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn không khỏi hồi hộp: "Là ý gì? Khách điếm làm sao?"

Kỷ Tây Vũ lại nhếch môi, chậm rãi đi đến trước người Diệp Kết Mạn, hơi cúi người tiến đến bên tai Diệp Kết Mạn, nhẹ giọng nói: "Khách điếm này, có ma."

Khi Diệp Kết Mạn xuống lầu dùng bữa, trong đầu vẫn luôn hồi tưởng lời Kỷ Tây Vũ nói.

"Khách điếm này được sơn mới lại, phần lớn đồ gỗ đều như thế chỉ là vì để che dấu. Trước đó e là có người chết ở đây, sợ bị truyền ra nên ông chủ khách điếm mới quyết định tiêu phí thời gian xử lý hết cả. Mới vừa rồi khi vào cửa, ta đã ngửi được hơi thở quen thuộc. Âm khí ở trong này quá nặng, sự tình khẳng định mới không qua bao lâu."

"Nếu thật có ma... sẽ như thế nào?"

"Sẽ không như thế nào hết, ma không có đáng sợ như người tưởng tượng đâu, không phải sao?". Kỳ Tây Vũ vẫn đậm phong khinh cười cười, "Nhiều lắm thì nửa đêm áp sát cái giường, vận khí không tốt thì sinh bệnh, nhiễm chút xui xẻo mà thôi, cũng không có gì nguy hiểm đến tánh mạng."

Tuy rằng hiện giờ có thể nói sớm chiều ở chung với Kỳ Tây Vũ, nhưng vừa nghĩ tới có ma... Diệp Kết Mạn vẫn thấy lạnh sống lưng. Huống chi khách điểm tốt như vậy sao lại có người chết?

Cách đó không xa, Bùi Nghiêu Viễn thoáng nhìn thấy Diệp Kết Mạn cúi đầu đi tới, tựa hồ đang trầm tư cái gì, mắt thấy đối phương sắp đụng cạnh bàn, Bùi Nghiêu Viễn bước nhanh, kéo tay Diệp Kết Mạn.

Nhờ vậy Diệp Kết Mạn mới hồi thần, ngẩng đầu thấy là Bùi Nghiêu Viễn, nàng có chút xấu hổ mà cười.

Bùi Nghiêu Viễn buông tay, thấp giọng nói: "Nghĩ cái gì vậy, cẩn thận một chút.". Dừng một lát rồi nói tiếp, "Đi thôi, xuống dùng bữa đi."

Diệp Kết Mạn gật đầu, nhìn xung quanh một vòng không thấy bóng dáng Hứa Nhu Sương mới thở phào một cái. May mắn không bị cô ta nhìn đến, nếu không sợ là lại tăng thêm thù hận.

"Thư nhi An nhi đâu?" Bùi Nghiêu Viễn không thấy hai nha hoàn của Diệp Kết Mạn liền lên tiếng hỏi.

Diệp Kết Mạn lắc đầu. Mới vừa tìm hai người đó ở cách vách nhưng không có thấy bọn họ, nàng chỉ nghĩ là họ có việc cần làm nên đi xuống trước. Diệp Kết Mạn hiện tại nhìn khách điểm này chỉ cảm thấy cả người như phát ban. Mà nói với người khác thì lại không tiện.

Khi nói chuyện, hai người đều ngồi xuống. Chỉ chốc lát những người khác cũng lục tục tới đủ. Cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn thấy Thư nhi An nhi, thì yên lòng, lên tiếng hỏi:

"Hai em đi đâu vậy?".

Thư nhi bất đắc dĩ lắc đầu, giải thích: "An nhi không cẩn thận làm bể chén,

nhặt mảnh vỡ cho nên đứt tay, em mang muội ấy đi tìm tiểu nhị băng bó cầm máu, để Thiếu phu nhân đợi lâu, ngại quá."

"Rõ ràng là cái chén tự rớt, em còn bị dọa mà.". An nhi mất hứng nói thềm.

Mọi người đều lơ đãng nhưng Diệp Kết Mạn nghe nói như thế thì thành linh rùng mình.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 33 - Nửa đêm ma quỷ thường hay lui tới (Hạ)

Editor: Tịnh Quân

Chương 33 - Nửa đêm ma quỷ thường lui tới (Hạ)

"Hôm nay mọi người tạm thời chịu thiệt ngủ ở đây đi, bên ngoài mưa to, cố gắng đừng ra khỏi cửa. Sáng mai chúng ta xuất phát sớm."

Xong bữa tối, Bùi Nghiêu Dẫn - thân là con trai trưởng của Bùi gia đứng dậy lịch sự trấn an vài câu, chủ yếu là nói cho Kỷ Xuyên nghe. Đương nhiên Kỷ Xuyên cũng tỏ vẻ không ngại.

Chờ mọi người giải tán, Diệp Kết Mạn ở đến cuối cùng mới đứng lên, thần sắc dẫn đo, vừa lúc thấy tiểu nhị bắt đầu dọn bàn, nàng nghĩ nghĩ một hồi sau đó vẫn là kéo tiểu nhị lại hạ giọng nói:

"Tiểu ca."

Tiểu nhị thoạt nhìn không lớn, kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Kết Mạn: "Phu nhân có chuyện gì sao?"

Diệp Kết Mạn nhìn quanh bốn phía, thấy đa số đã chuẩn bị trở về phòng, hạ giọng hỏi: "Ta có chuyện muốn hỏi... Không biết khách điểm... gần đây có xảy ra chuyện gì hay không?"

Dứt lời, Diệp Kết Mạn thấy thần sắc tiểu nhị có chút thay đổi mà lập tức che đi. Tiểu nhị xấu hổ cười: "Phu nhân thích đùa thật. Có chuyện gì sao?"

Thấy thế, Diệp Kết Mạn càng nghi hoặc, định mở miệng hỏi thêm mà tiểu nhị đã giành nói:

"A, thiếu chút nữa quên, trà vẫn chưa bưng lên. Phu nhân, ngại quá, tiểu nhân

vội xin đi trước, nếu không bị khách nhân trách tội xuống tiểu nhân đảm đương không nổi."

Nói xong, tiểu nhị vội vã xoay người rời khỏi.

Xem ra đó là sự thật. Diệp Kết Mạn thấy tiểu nhị né tránh như vậy, thầm nghĩ Kỷ Tây Vũ không có gạt mình, sợ là khách điếm có chuyện. Mà ngại chuyện làm ảnh hưởng mới che giấu. Vậy xem ra khách điếm này quả nhiên... Có ma? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn lạnh hết cả lưng, nhịn không được mà chà cánh tay của mình, áp chế hoảng loạn ở đáy lòng. Thà không biết còn hơn, Kỷ Tây Vũ này không việc gì nói nàng biết làm chi!

"Thiếu phu nhân, sao vậy ạ?". Thư nhi thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn có chút không đúng, không rõ vì sao Tứ thiếu phu nhân muốn hỏi tiểu nhị vấn đề đó, nhịn không được mở miệng hỏi: "Có phải khách điếm này có gì không thích hợp hay không ạ?".

"Không... Không có gì.". Diệp Kết Mạn không tiện nói, chỉ phải lắc đầu, "Không còn sớm nữa, chúng ta cũng lên lầu thôi."

Bóng đêm dần dần bao phủ, mưa vẫn rơi như trước vang vọng trong đêm yên tĩnh. Bên trong, ánh nến nhạt tỏa ra tia sáng mờ lung.

"Thiếu phu nhân, Thư nhi đã dọn giường rồi.". Thư nhi ôn nhu nói: "Người nghỉ ngơi sớm, nếu có gì thì cứ gọi, bọn em ở cách vách."

Diệp Kết Mạn gật đầu.

Bên kia, An nhi đóng cửa sổ, quay đầu cười nói: "Em với Thư tỷ tỷ đi về trước nha."

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn nhìn quanh phòng một vòng, theo bản năng nhìn cửa phòng đóng chặt mà nhíu mày. Không biết Kỷ Tây Vũ chạy đi đâu. Vừa xong bữa tối về phòng đã không thấy. Lúc này đã qua hơn nửa canh giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn bước tới giường, vừa nhắc chân lên giường thì bỗng nhiên ánh nến gần như tắt đi, nàng cả kinh quay đầu lại, sau

lưng không có gì dị thường cả. Trong đầu theo bản năng hồi tưởng lại lời Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn cầm một góc chăn, thần sắc bất an. Nàng tự an ủi mình: tuy rằng khách điếm có người chết, nhưng chỉ là hồn ma mà thôi. Kỳ Tây Vũ chẳng phải là một ma nữ sao? Mình quen rồi mà, có gì phải sợ. Dừng một lát, Diệp Kết Mạn vẫn cắn chặt răng, đứng dậy đi lấy một quyển sách trong hành lý. Dù sao cũng còn sớm, chờ Kỳ Tây Vũ về thì ngủ. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn bắt đầu xem sách.

Không biết qua bao lâu, bất tri bất giác cơn buồn ngủ dần quét đến, Diệp Kết Mạn khốn đốn ngáp một cái, giương mắt nhìn ngoài cửa sổ. Bên ngoài tối đen, hơn nữa còn có mưa. Thấy thời gian không còn sớm, Diệp Kết Mạn phân vân: có nên đi tìm Kỳ Tây Vũ hay không? Ý niệm trong đầu này chợt lóe qua, rất nhanh đã bị Diệp Kết Mạn phủ định. Mình nên ngủ trước, lúc nào muốn về Kỳ Tây Vũ tự nhiên sẽ trở về. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn đặt sách xuống đầu giường, nằm xuống, rất nhanh đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tới nửa đêm. Diệp Kết Mạn chợt thấy ngực nặng nặng, khó thở. Cảnh trong mơ một mảnh hỗn độn, như tỉnh mà không tỉnh, mí mắt nặng nề không mở nổi nhưng ý thức dần dần có chút thanh tỉnh. Trong bóng đêm, trong đầu Diệp Kết Mạn thoáng hiện lời Kỳ Tây Vũ nói: "Ma cũng không có gì đáng sợ... Nhiều lắm nửa đêm bị đè...". Tỉnh lại mau... Tỉnh lại... Mau tỉnh lại.... Diệp Kết Mạn không ngừng giãy dụa dưới đáy lòng, cả người giật giật, hô hấp dồn dập... Đang khó chịu, bỗng nhiên tiếng cười quen thuộc dừng ở bên tai. Chỉ trong chớp nhoáng, nguyên bản mí mắt nặng như ngàn cân nhẹ nhõm đi, Diệp Kết Mạn mở mắt ra.

Tiếng thét dừng ở yết hầu, trước mắt là gương mặt Kỳ Tây Vũ mỉm cười hiện ra. Chỉ thấy đối phương cúi người gần sát nàng, môi mỏng đỏ hồng gần trong gang tấc như vừa nhắc đầu là có thể đụng được, tóc trên vai xõa xuống rối tung ở trên giường, còn ngực thì bị ép có hơi khó thở. Hóa ra Kỳ Tây Vũ đè nàng từ lúc nào không biết.

"Người...". Gượng gạo phun ra một chữ, mặt Diệp Kết Mạn đỏ bừng, có chút thẹn thùng, dứt quãng nói, "Người hồ nháo cái gì. Còn không... Xuống dưới."

Kỳ Tây Vũ cười vui vẻ chỉ 'oh', lại không có động tác gì khác. Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, mở miệng nói:

"Không phải ta đã nói nửa đêm cần thận ma đề sao.". Dừng một lát, "VẬY mà người không lo lắng gì, ngủ ngon đến thế."

"Ta...".

Diệp Kết Mạn cắn môi, hận không thể đẩy Kỳ Tây Vũ ra ngay. Không biết có phải bởi vì bị đè lâu mà tay chân vô lực hay không, nhất là ở ngực bị áp bách đau đớn thậm chí tứ chi cũng bắt đầu tê, cả người mềm nhũn không khí lực. Diệp Kết Mạn trờng Kỳ Tây Vũ, lại mất khí thế nên biến thành nữ tử then thùng. Sau một lúc lâu cường ngạnh không làm gì được đối phương, Diệp Kết Mạn không khỏi xuống nước, nói:

"Kỳ Tây Vũ, người mau xuống trước đi."

Dứt lời, trong phòng lại vang lên tiếng cười khê. Hương khí như u lan mơ hồ vờn quanh, Diệp Kết Mạn lại đỏ mặt, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, không dám đối diện Kỳ Tây Vũ, ngực lại không khống chế được nhảy liên hồi. May mà Kỳ Tây Vũ cũng không làm khó mình, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trên người đột nhiên nhẹ đi, nhưng cả người vẫn còn tê. Diệp Kết Mạn âm thầm nắm nắm tay, che dấu hít một hơi thật sâu, lúc này mới khởi động thân mình ngồi dậy.

"Không được đùa như vậy nữa.". Diệp Kết Mạn cắn môi bỏ lại một câu, có chút bất mãn.

"Ai cho người chiếm giường làm ta không có chỗ để ngủ."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy nàng tựa giường cười mình, lời nói nghe không ra thiệt giả chỉ phải buông tha cho đề tài này, nghiêm mặt nói: "Người đi đâu vậy? Trễ như thế mới trở về."

Nói xong, Diệp Kết Mạn liền thấy Kỳ Tây Vũ nhếch môi, nhưng dưới ánh nến lập lờ lại trông như không có. Diệp Kết Mạn vô thức cúi đầu nhìn tay nắm chặt mềm, bối rối vì đáy lòng đã rung động trong nháy mắt.

"Ta đi xem ca ca tốt của ta có cất giấu quý trong lòng hay không.". Bên tai rơi xuống tiếng Kỳ Tây Vũ, lời nói đối phương ngày càng mờ ám, không rõ hàm xúc, Kỳ Tây Vũ chậm rãi nói: "Thuận tiện... Giúp người trút giận."

"Hả?" Diệp Kết Mạn không hiểu, nghi hoặc nhìn Kỳ Tây Vũ, "Trút giận?".

Cơ hồ Diệp Kết Mạn vừa dứt lời, một tiếng thét thê lương chói tai bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến, Diệp Kết Mạn cả kinh nhìn ngoài cửa.

Theo tiếng thét chói tai xuất hiện, nguyên bản khách điểm lặng im nhất thời xôn xao. Diệp Kết Mạn vội vàng xuống giường, khoác áo lên người, đồng thời ý thức được cái gì quay đầu lại hỏi Kỳ Tây Vũ:

"Rốt cuộc làm sao vậy?".

Kỳ Tây Vũ nhướng mi, thản nhiên nói: "Người đi ra ngoài sẽ biết."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn dẫn đo một lát nhưng vẫn đi tới cửa, mở cửa phòng.

Cửa vừa mở ra, Diệp Kết Mạn vừa lúc trông thấy Thư nhi, An nhi đi ra. Hai người cũng chỉ khoác áo choàng. Thư nhi cầm nển. Thoáng nhìn Diệp Kết Mạn, An nhi sợ hãi chưa qua, vuốt vuốt ngực:

"Làm em sợ muốn chết, Thiếu phu nhân cũng bị đánh thức hả?"

Thấy Diệp Kết Mạn gật đầu, An nhi vừa đi lên, vừa oán thán nói: "Không biết ai nửa đêm nửa hôm la hét um sùm, làm người ta thức giấc."

Ba người đi ra không bao lâu liền nhìn thấy trên hành lang có vài người vây quanh. Lúc này khách điểm thật sự rất tối, chỉ có vài cây nến trong tay mấy người này chiếu sáng.

"Đây không phải là... phòng Tam thiếu gia sao?" Thư nhi thấp giọng nói.

Hiển nhiên Diệp Kết Mạn nghĩ tới điều gì, nhú mày. Nàng đi tới vài bước quả nhiên thấy Bùi Nghiêu Viễn. Trong lòng hấn đang ôm một người, đang thấp giọng an ủi cái gì. Bùi Nghiêu Viễn giương mắt nhìn thấy mấy người Diệp Kết Mạn thì ngượng ngùng:

"Thực xin lỗi, quấy rầy mọi người."

"Không có gì."

Diệp Kết Mạn lắc đầu, thấy trong lòng Bùi Nghiêu Viễn là Hứa Nhu Sương. Hứa Nhu Sương run lấy bầy. Diệp Kết Mạn tiến lại gần hơn, mới mơ hồ nghe được Hứa Nhu Sương lầm bầm "Ma, có ma...".

"Ma đâu, Sương nhi lớn như vậy rồi sao còn tin?". Bùi Nghiêu Duẩn bất đắc dĩ lắc đầu khuyên nhủ.

"Không có gì, Đại ca Đại tẩu về phòng trước đi, đệ ở đây trấn an Sương nhi đã.". Bùi Nghiêu Viễn áy náy nói: "Làm phiền mọi người thật sự có lỗi..".

"Không sao, không có gì xảy ra là tốt rồi.". Bùi Nghiêu Duẩn cũng không để ý, nói xong vỗ vai Bùi Nghiêu Viễn, cáo từ nói: "Vậy ta và đại tẩu đệ đi về trước..".

Nói xong, Bùi Nghiêu Duẩn xoay người nhìn Diệp Kết Mạn: "Muội cũng nghỉ ngơi sớm đi..".

Nói xong, Bùi Nghiêu Duẩn mang phu nhân của mình trở về phòng.

Bên này, Bùi Nghiêu Viễn nhìn Diệp Kết Mạn cười khổ, giải thích: "Sương nhi gặp ác mộng, nói cái gì có ma, bị kinh hách chút thôi, đừng để ý..".

"Không... Thật sự, thật sự có ma mà..". Hứa Nhu Sương nghe Bùi Nghiêu Viễn nói, run rẩy trong ngực Bùi Nghiêu Viễn: "Tin tưởng ta, là thật đó..".

Bùi Nghiêu Viễn rũ mắt xuống, cũng không thuận theo lời Hứa Nhu Sương.

Nhìn Hứa Nhu Sương, Diệp Kết Mạn kinh hãi. Mặc dù nàng không biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì nhưng cũng đại khái đoán được Kỳ Tây Vũ giờ trò. Bùi Nghiêu Viễn hiển nhiên sẽ không tin, sợ là sẽ nghĩ Hứa Nhu Sương mượn cơ làm dị mâu thuẫn giữa hai người. Mặc dù mặt ngoài là trấn an, nhưng đáy lòng sẽ không cho là đúng. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn cúi đầu, trong lòng có chút thông cảm. Nhưng khi nghĩ đến Kỳ Tây Vũ cố ý dọa người lại cảm thấy rất buồn cười. Người này biến thành ma rồi như thế nào mà còn thích hù dọa người khác. Diệp Kết Mạn nhớ lại cái tát của Hứa Nhu Sương, hiện giờ thấy đối phương bị Kỳ Tây Vũ dọa tới mức thất sắc như vậy đáy lòng cảm thấy ấm áp. Thôi, dù sao cũng không có gì lớn. Coi như... Một chút giáo huấn là được rồi.

"Được rồi, mau trở về đi.". Bùi Nghiêu Viễn thấy Diệp Kết Mạn không nói, lại thúc giục. Bùi Nghiêu Viễn cúi đầu nói với Hứa Nhu Sương, "Không có việc gì, chúng ta đi vào phòng thôi."

"Không!". Giọng nói sắc nhọn kháng cự vang lên, Hứa Nhu Sương chặn Bùi Nghiêu Viễn lại, "Trong phòng có ma, chúng ta...chúng ta đừng vào!".

"Đừng lộn xộn.". Bùi Nghiêu Viễn xuống giọng, dẫn theo trách cứ, "Thế gian này làm gì có ma. Huống chi ta không làm chuyện ác, không sợ ma gõ cửa. Nàng lo lắng cái gì? Nàng nhìn xem nàng quấy rầy bao nhiêu người rồi."

Nghe vậy, Hứa Nhu Sương ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, trừng mắt nhìn Bùi Nghiêu Viễn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chàng không tin ta? Rõ ràng ta thấy... có ma."

Bùi Nghiêu Viễn có chút thất thố nhú mày, lập tức nói với Diệp Kết Mạn: "Thực xin lỗi, cho mọi người chê cười. Ta đây mang nàng trở về phòng liền.". Nói xong liền tới kéo tay Hứa Nhu Sương.

"Chàng giải thích cho cô ta làm gì? Ở trong mắt chàng chẳng lẽ ta buồn cười đến vậy sao?". Hứa Nhu Sương tránh khỏi bàn tay Bùi Nghiêu Viễn, quay đầu nhìn chăm chăm Diệp Kết Mạn, đem hết oán hận đổ lên người đối phương, "Nhìn cái gì? Đồ tiện nhân, còn không cút mau cho ta!".

"Nàng im ngay!". Ngữ khí Bùi Nghiêu Viễn nặng nề.

"Thiếu phu nhân, chúng ta nên trở về thôi.". An nhi ở phía sau thấp giọng nói. Nàng vốn có ấn tượng kém về Hứa Nhu Sương, hiện tại nhìn đối phương như vậy đáy lòng vui mừng từ nãy giờ. Bà điên, nàng không thèm nán lại nhìn đâu.

Diệp Kết Mạn hiện đã biết sự tình, thấy mình không thích hợp xem gì nữa, vẫn nên nói tiếng cáo từ thì hơn: "Tam tẩu có vẻ không vui, ta xin cáo từ trước."

Nói xong, cũng không ngoảnh lại nhìn Hứa Nhu Sương ở phía sau đang mắng mỏ, xoay người đi về.

"Tiện nhân...".

Lời còn chưa dứt, Bùi Nghiêu Viễn đã hoàn toàn trầm xuống, cũng nhìn không được nữa, cường ngạnh kéo tay Hứa Nhu Sương lôi vào phòng:

"Thôi dọa người ngay, đi vào cho ta!".

Phía sau truyền đến tiếng ồn ào, Diệp Kết Mạn không quay đầu lại để để ý mà còn cúi đầu, đáy mắt có chút thờ dãi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ma đề, hì hì. Đúng hơn là nói Tiểu Mạn nhi đã rơi vào tay giặc. *Châm ngọn nến*

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 34 - Không khí mờ ám

Editor: Tịnh Quân

Chương 34 - Không khí mờ ám

Diệp Kết Mạn trở về phòng phát hiện Kỳ Tây Vũ đã ở trên giường. Kỳ Tây Vũ thấy Diệp Kết Mạn đẩy cửa vào thì đảo mắt qua. Diệp Kết Mạn vừa muốn tiếp đón, thì thấy trong tay Kỳ Tây Vũ cầm thi tập khi này nàng để ở đầu giường, nàng chợt nhớ tới gì đó mà mặt đỏ lên, vội đi qua lấy lại thi tập. Mà tưởng như chạm được thi tập thì Kỳ Tây Vũ đã đổi tay, chế nhạo nói:

"Người giựt cái gì?"

"Người... Tại sao người có thể tùy tiện lấy đồ của ta?"

Diệp Kết Mạn cắn cắn môi, bất mãn; tay vừa chuyển muốn lấy lại thi tập nằm ở trước ngực Kỳ Tây Vũ. Kỳ Tây Vũ đột nhiên nhếch mày, Diệp Kết Mạn nhìn thấy, một dự cảm bất hảo hiện lên trong lòng. Trong chớp mắt, tay Diệp Kết Mạn đã truyền đến xúc giác mềm mại như rơi vào bông tơ.

Khi ý thức được tay của mình không cẩn thận đặt trên ngực Kỳ Tây Vũ, con tim Diệp Kết Mạn nhảy loạn, cả người lập tức như bị điện giật làm nàng rụt phắt tay lại, mặt đỏ ửng như hoa nở rộ dưới cơn gió thoảng. Diệp Kết Mạn xấu hổ nghiêng đầu, nhất thời tay chân cũng không biết cất vào đâu.

Kỳ Tây Vũ lại như không có gì, bình tĩnh đánh giá Diệp Kết Mạn, mắt trầm ngâm, bất quá qua một lát lại che đi thay bằng bộ dáng vui đùa:

"Ta còn không thể nào, sao người đỏ mặt?"

"Ta..."

Diệp Kết Mạn xấu hổ phun ra một chữ, liền không biết nói thế nào. Con tim đập loạn mang âm hưởng bất an nghe có vẻ rõ ràng trong đêm, Diệp Kết Mạn lo lắng Kỳ Tây Vũ nghe được rất muốn đưa tay áp chế tim mình.

Kỳ Tây Vũ thu hồi tầm mắt, lật xem bìa sách, ý vị thâm trường đọc: "Ngưỡng bất quý vu thiên, phủ bất tạc vu địa*, Nhạc Dã." Kỳ Tây Vũ dừng một chút, "Khẩn trương như vậy, thi tập này... Là người trong lòng người tặng cho?"

[(*) ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất]

"Không phải." Diệp Kết Mạn ngắt lời Kỳ Tây Vũ cực nhanh, thần sắc có chút vội vàng bất an. Diệp Kết Mạn thấy mình vừa dứt tiếng, Kỳ Tây Vũ lại giương mắt nhìn nàng một lần nữa, trong lòng Diệp Kết Mạn căng thẳng, chỉ cảm thấy ngưỡng ngừng không chịu nổi. Ánh mắt Kỳ Tây Vũ thâm thúy như có thể nhìn thấu lòng người, thấy thế, Diệp Kết Mạn mím môi, sau một lúc lâu mới thấp giọng giải thích.

"Chỉ là chuyện lúc nhỏ thôi... người trong lòng gì đâu."

Nếu nói đến Hỉ Nhạc, đích xác mà nói là tuổi nhỏ ngưỡng mộ với sùng bái. Hiện giờ nghĩ lại cũng chỉ có thể cười. Có điều, người ta tặng cho quyển thi tập này nàng xem nhiều lắm, vẫn yêu thích như ngày nào.

"Ồ? Không thích sao?"

"Khi đó còn nhỏ, làm sao biết thích cái gì không thích cái gì?" Diệp Kết Mạn lắc đầu.

"Như vậy..." Kỳ Tây Vũ gằn từng chữ, "Hiện tại biết cái gì là hoan hỉ?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn hơi sửng sốt, theo bản năng nhìn Kỳ Tây Vũ. Chỉ thấy mắt người trước mắt như vụ sương mù, trong màn đêm mập mờ gợn sóng dừng ở trên người nàng, gây ảo giác rằng từng đợt sóng nhẹ nhẹ đó quấn quanh.

"Hử? Có biết không?" Kỳ Tây Vũ lại thấp giọng lặp lại, lời nói như mang theo mê hoặc làm cho người ta bất tri bất giác sa vào.

Diệp Kết Mạn không dám nhìn nữa, bối rối cúi đầu xuống, trong lòng bàn tay

đầy mồ hôi, ngay cả hô hấp cũng có chút dồn dập. Chỉ một câu tùy tiện của đối phương mà dừng ở trong tai nàng lại như ngàn quân di chuyển.

May mà Kỷ Tây Vũ cũng không truy vấn nữa, tùy tay để thi tập ở một bên, ngữ khí cũng khôi phục như thường: "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, suy nghĩ Diệp Kết Mạn quay về hiện thực, nàng nhìn cái giường không lớn trước mắt trong lòng lộ bộ. Không biết tại sao, Diệp Kết Mạn có chút sợ hãi nằm trên đó. Không phải bởi vì Kỷ Tây Vũ là ma, mà là trong tiềm thức nàng có bất an, cảm giác như là nếu nàng không cẩn thận thì sẽ không biết bị cái gì kéo xuống vực sâu. Nhưng nghĩ đến lúc trước hai người vẫn chung sống nhất thất, nếu giờ từ chối ngược lại có vẻ khác thường, Diệp Kết Mạn thật có chút không biết làm sao .

Tựa hồ cảm giác được Diệp Kết Mạn không thích hợp, Kỷ Tây Vũ lại bất động thần sắc hỏi: "Như thế nào?"

"Không có gì..."

Diệp Kết Mạn áp chế bất an, nghĩ nghĩ vẫn là cởi áo khoác, cất bước lên giường, nằm thẳng tắp. Mặc dù nàng không nhìn Kỷ Tây Vũ, nhưng nàng rõ ràng có thể cảm giác được thân thể mềm mại của Kỷ Tây Vũ rất nhanh cũng nằm xuống. Giường không lớn, khó tránh khỏi chạm nhau. Bình thường luôn cảm thấy cái giường lạnh lẽo, giờ phút này thì lại có nhiệt ý khó hiểu tự thân dâng lên. Diệp Kết Mạn nhớ lại vừa rồi chạm vào ngực Kỷ Tây Vũ, nhất thời cảm thấy như kiến bò.

Trong phòng an tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở của Diệp Kết Mạn phiêu dăng.

"Người rất nóng sao?" Vốn khăn trương, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói Kỷ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn cả kinh, tim run lên, nguyên bản đã hết nay lại bắt đầu đỏ mặt, nàng chỉ ấp úng ừ một tiếng ý có lẽ.

Tiếng nói vừa dứt, cảm giác mát lạnh trong đêm lạnh yên phủ lên hai má Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn nắm chặt hai tay, không rõ Kỷ Tây Vũ làm gì, ngay cả nói cũng không nói nên lời, chỉ có thể cảm giác tay của đối phương đang vuốt

mặt nàng, làm nàng tê dại từng hồi. Một lát sau, nó lại dừng ở trên môi nàng. Diệp Kết Mạn run lên, lập tức quay đầu đi làm tay của đối phương lệch qua một bên, tiếng nói có chút khàn khàn:

"Người làm gì vậy?"

"Quả nhiên rất nóng." Một tiếng cười khẽ hạ xuống, lập tức lại nghe Kỷ Tây Vũ nói, "Có lúc Kết Mạn cũng thật kỳ quái."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn căng thẳng, tựa hồ bị xem thấu tâm sự, bối rối đến khó có thể chống đỡ.

Mà Kỷ Tây Vũ lại chậm rãi rút tay về, từng cái từng cái một dầy vò Diệp Kết Mạn. Rốt cục, tay đối phương hoàn toàn ly khai, tảng đá trong lòng Diệp Kết Mạn rơi xuống.

Trong phòng chỉ có ánh nến nhẹ mỏng manh. Mưa vẫn chưa tạnh. Tiếng mưa to không ngừng. Diệp Kết Mạn ngửa đầu nhìn nóc màn, người bên cạnh không mở miệng nữa, không khí tại đêm mưa vậy mà lại có vẻ ngọt ngào.

Hôm sau.

Kỷ Tây Vũ chậm rãi mở mắt ra, nhìn sắc trời sớm ngoài cửa sổ, nàng ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Diệp Kết Mạn. Người bên cạnh có vẻ vì suy nghĩ nhiều mà thần sắc có chút mệt mỏi, thân mình gầy guộc. Mặc dù không tính là kinh diễm nhưng cũng mang theo hương vị độc đáo. Mi dầy môi mỏng dịu dàng như nước. Kỷ Tây Vũ nhếch môi, thần sắc trầm tĩnh.

"Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân tỉnh chưa?"

Ngoài cửa vang lên tiếng An nhi. Một lát sau, lông mi Diệp Kết Mạn run rẩy, trong tầm mắt nàng ngay lúc đó là khuôn mặt Kỷ Tây Vũ nhoáng lên một cái, Diệp Kết Mạn ngồi dậy hô:

"Em chờ một chút."

Nói xong, Diệp Kết Mạn tùy tay khoác ngoài sam, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra, An nhi thấy khí sắc Diệp Kết Mạn không tốt lắm, lo lắng nói:

"Thiếu phu nhân có phải không thoải mái?"

"Không có gì, chỉ là ngủ không yên thôi." Diệp Kết Mạn lắc đầu.

"Không yên? Thiếu phu nhân cảm thấy có gì không thích hợp sao?" An nhi nghe vậy đột nhiên lớn giọng, vẻ mặt hoảng sợ khác thường nói. Thấy Diệp Kết Mạn không rõ nhìn lại, An nhi vội vàng đập vào phòng, nhìn quanh bốn phía, lén lút nói, "Thiếu phu nhân có điều không biết. Khách điếm này á, có người chết."

Diệp Kết Mạn kinh hãi: "Sao lại thế này?"

"Tôi hôm qua không phải Tam thiếu phu nhân nói có ma sao? Cả đêm Tam thiếu phu nhân không ngủ luôn, sau đó thật sự nhìn không được, không để ý tới Tam thiếu gia khuyển bảo, trời còn chưa sáng chạy đi chất vãn chường quây, nói khách điếm bọn họ có ma." Ngữ khí An nhi quỷ dị hơn, "Chường quây với tiểu nhị bị lời Tam thiếu phu nhân nói làm sợ, tiểu nhị kia lỡ miệng luôn. Là nửa tháng trước có người uống say, nửa đêm không cẩn thận đánh nghiêng vật dễ cháy, thiêu hủy nửa khách điếm. Trừ những người đã chết cháy ra, những người cố sức chạy thoát khỏi lửa cũng đều chết, tổng cộng hai mươi mấy mạng, rất thảm."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn biến sắc.

"Bất quá cũng do Tam thiếu phu nhân làm bậy, vốn nàng chỉ đi phát tiết tức giận thôi, kết quả sau khi biết chuyện ngược lại bị dọa không nhẹ, hiện tại chắc đã trên đường trở về Bùi phủ." Nói đến đây, An nhi vui sướng khi người gặp họa cười, "Cuối cùng không phải lo Tam thiếu phu nhân cứ khó xử Thiếu phu nhân mãi nữa. Tôi hôm qua xem Tam thiếu phu nhân như vậy, hiển nhiên nàng ấy rất ghét Thiếu phu nhân đấy."

Nghe được lời An nhi nói, bỗng nhiên Diệp Kết Mạn như thông suốt cái gì liền quay đầu nhìn về phía sau.

Kỷ Tây Vũ không biết khi nào đã rời giường, mặc đồ trắng. Chỉ thấy khoe môi nàng cười ý vị thâm trường, chống lại tầm mắt Diệp Kết Mạn.

Quả nhiên... Đây mới là điều Kỷ Tây Vũ muốn. Hành trình đến Kỳ phủ, hai

nàng có rất nhiều chuyện phải xử lý, nếu có mặt Hứa Nhu Sương sợ là khó tránh khỏi phiền toái, sẽ phá hủy chuyện của Kỷ Tây Vũ. Nếu như thế... Nếu như vậy thì tối hôm qua Kỷ Tây Vũ nói vì trút giận cho nàng sợ cũng chỉ là không để hành động bị ảnh hưởng? Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Kết Mạn khó chịu, ngực cũng có chút buồn theo.

Đại đường, Diệp Kết Mạn nhìn thấy Bùi Nghiêu Viễn đã ngồi đó ăn điểm tâm, trên mặt đối phương không có cảm xúc gì, Hứa Nhu Sương rời đi tựa hồ đối không có ảnh hưởng gì với hắn. Diệp Kết Mạn ngồi xuống, Bùi Nghiêu Viễn mới ngẩng đầu, ôn hòa cười, nói:

"Xin chào."

"Chào Tam ca."

Diệp Kết Mạn nhiều ít cũng biết Bùi Nghiêu Viễn không có gì cảm tình với Hứa Nhu Sương, bởi vậy cũng coi như làm gì cũng không biết, chỉ tìm lời bình thường nói.

"Lát nữa sẽ khởi hành luôn sao?"

"Ừ." Bùi Nghiêu Viễn gật đầu, tầm mắt dừng trên mặt Diệp Kết Mạn đánh giá, thân thiết hỏi, "Muội không thoải mái?"

"Chỉ là hơi mệt mỏi, lát nữa lên xe nghỉ sẽ tốt lên thôi."

"Thật là ngại, tối qua đánh thức muội." Bùi Nghiêu Viễn tưởng chuyện nửa đêm ảnh hưởng Diệp Kết Mạn, xin lỗi nói.

"Không cần khách khí như thế, chuyện không liên quan đến Tam ca." Diệp Kết Mạn nói. Nếu không phải do Kỷ Tây Vũ thì sao tới gần sáng nàng mới ngủ được. Chỉ là Bùi Nghiêu Viễn sẽ không biết điều này, Diệp Kết Mạn cũng không giải thích nhiều. Trầm mặc một lát, Diệp Kết Mạn nhẹ giọng nói:

"Trước còn chưa tạ ơn Tam ca, Kết Mạn mặc dù có yếu thế, nhưng vẫn sẽ ghi nhớ trong lòng không quên."

"Là Bùi gia xin lỗi muội." Đáy mắt Bùi Nghiêu Viễn có chút thương tiếc, thờ dãi cúi đầu nói, "Hôn sự này ta đã ngăn cản qua rồi, nhưng mẹ lại không

nghe. Đêm đó một mình muội ở tân phòng nhất định lo lắng và sợ rất nhiều. Ài."

Nghe Bùi Nghiêu Viễn đề cập, Diệp Kết Mạn hồi tưởng lại ngày đó, nàng cũng thấy cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Sau một lúc lâu, trong đầu nàng lại hiện lên một nghi vấn, thử nói: "Đúng rồi, Tam ca, có chuyện ta vẫn không nghĩ ra, không biết có nên hỏi hay không. Đêm đó bái đường, ta nhớ rõ trước đó là có người. Linh về tân phòng cũng là như thế..."

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Bùi Nghiêu Viễn đột nhiên xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: "Cái đó... Kỳ thật ngày đó mặc hỉ bào chính là ta." Dừng một chút, Bùi Nghiêu Viễn vội vàng lắc tay, giải thích, "Đừng hiểu lầm, lúc ấy trong tay của ta còn cầm linh bài Tứ đệ, chỉ là bái đường thay nó... cũng không phải bái đường... dù sao ta chỉ là dựa theo linh môi nói..."

"Ta hiểu ý Tam ca." Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng có chút xấu hổ, không dây dưa đề tài này nữa, sửa lại hỏi, "Mới vừa rồi Tam ca nói linh môi? Linh môi là gì?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 35 - Tình trong chớp mắt

Editor: Tịnh Quân

Chương 35 - Tình trong chớp mắt

Bùi Nghiêu Viễn thấy Diệp Kết Mạn hỏi, cũng không đề phòng, đại khái tự thật lại đem đại hôn đó một lần. Bùi Nghiêu Viễn thở dài, ôn hòa nói: "Căn bản là như thế. Không nói cho mọi người biết chuyện Tứ đệ trước, thật sự ta rất ngại. Ta biết mọi người không phải người ham vinh hoa phú quý Bùi gia mà hiện giờ lâm vào cảnh này đó cũng không phải điều mọi người muốn. Sau này có thể hỗ trợ cái gì, mọi người cứ nói đừng ngại."

Diệp Kết Mạn thì lại trầm ngâm nghe Bùi Nghiêu Viễn nói. Theo Bùi Nghiêu Viễn tự thuật, mặc dù không rõ nghi thức âm hôn cụ thể nhưng ngày sinh tháng đẻ và tóc cũng thành nghi thức quan trọng. Nếu Kỷ Tây Vũ nhân lúc âm hôn này xuất hiện tại tân phòng vậy xác minh trên đời đúng là có ma... Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn bỗng nhiên hỏi:

"Không biết Tứ đệ huynh..." Diệp Kết Mạn dừng một chút, "ngày sinh tháng đẻ phu quân ta là gì?"

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy ngẩn người, không rõ vì sao Diệp Kết Mạn lại hỏi mà không thắc mắc gì. Bùi Nghiêu Viễn vẫn là nói ra ngày sinh tháng đẻ Bùi Nghiêu Húc.

"Cũng đâu có hợp đâu..." Diệp Kết Mạn thấp giọng thì thào, khó hiểu nhíu mày, đưa tay sờ mộc quý phù dưới áo. Mặt trái của mộc quý phù cũng có khắc ngày sinh tháng đẻ hoàn toàn khác với Bùi Nghiêu Húc.

"Mọi người nói gì?" Bùi Nghiêu Viễn không nghe được Diệp Kết Mạn nói gì, nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, " Diệp Kết Mạn lắc đầu, phục hồi tinh thần lại, dẫn đo nói, "VẬY... tóc huynh, cũng bị thiêu hủy ngay lúc đó sao? Có gì dị thường không?"

Bùi Nghiêu Viễn nhớ lại chuyện đêm đó, trầm mặc một lúc lâu mới cau mày nói: "Khi đó không khí đích xác có chút quỷ dị. Hẳn là linh môi cố ý giở trò cũng không chừng. Hoặc là do tâm lý lúc ấy. Dù sao trên đời này làm gì có ma, đừng nói là người và ma thành thân, " Bùi Nghiêu Viễn cũng không tin. Nói đến đây hẳn ngừng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, không cho là đúng nói:

"Nếu thật hữu dụng, chẳng lẽ hồn ma Tứ đệ thành thân với muội thật? Người và ma khác biệt, âm hôn bất quá là bề ngoài mà thôi."

Nghe Bùi Nghiêu Viễn nói, thần sắc Diệp Kết Mạn có chút cổ quái. Đồng thời đáy lòng rung mình, thầm nghĩ : người đừng có nói vậy, ma là có thật đấy... Ngay tại đây, ngay tại trên cổ ta có một con ma nữ đấy. Diệp Kết Mạn nhớ tới đêm đại hôn Kỷ Tây Vũ đột nhiên xuất hiện thiếu chút hù chết nàng, nàng thở phào ra một hơi. Nhưng vì sao chỉ có Kỷ Tây Vũ, nàng nghĩ không ra.

Xong bữa sáng đã là sau nửa nén hương, mọi người tiếp tục lên đường. Chỉ là thiếu Hứa Nhu Sương cùng hai nha hoàn nàng mang đến.

Trên xe ngựa, Diệp Kết Mạn còn chưa kịp ngồi vững vàng thì độ ẩm trong xe liền lạnh yên hạ thấp xuống, Kỷ Tây Vũ lập tức hiện ra.

"Kỳ quái, sao đột nhiên lại lạnh thế này." Đối diện, An nhi nói thêm một câu, không khỏi nhích tới gần Thư nhi ở bên cạnh hơn để sưởi ấm, nói, "Hôm nay thời tiết không tệ mà, bên ngoài rõ ràng cũng tốt mà."

"Ai bảo em không mặc nhiều hơn." Thư nhi mặc dù cũng thấy có hơi lạnh nhưng tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều, chỉ nhìn An nhi trên người quần áo đơn bạc nhẹ giọng quở trách nói, "Làm bộ làm tịch."

An nhi nghe vậy chỉ nghịch ngợm thè lưỡi.

Đối diện, Diệp Kết Mạn không rảnh để ý tới hai người mà chỉ thoáng nhìn Kỷ Tây Vũ xuất hiện, tim không khỏi lén lút đập nhanh. Nàng giả vờ trấn

định dùng khước mắt nhìn đối phương, thấy Kỳ Tây Vũ ngồi xuống ở bên cạnh thì theo bản năng nửa người bên đó của nàng cứng ngắc. Diệp Kết Mạn ảo não mình căng thẳng vô tội vạ, lại âm thầm may mắn trong xe có người nên nàng cũng không cần nói chuyện, chỉ cần chờ Kỳ Tây Vũ mở miệng là được rồi.

Quả nhiên, Kỳ Tây Vũ đảo mắt qua, mở miệng nói: "Vừa rồi người nói chuyện với Bùi Nghiêu Viễn ta cũng nghe được." Khi nói chuyện, Kỳ Tây Vũ nhếch môi, lộ ra biểu tình hưng trí dạt dào, "Thú vị đấy. Ta thật tò mò linh môi kia là thần thánh phương nào. Đêm đó rõ ràng ta bị cái gì đó dặt vào phòng của người, lại còn không biết khi nào đã mặc hi bào, thuyết minh linh môi làm nghi thức âm hôn đích xác hữu hiệu. Mặt khác không dám khẳng định, ít nhất người và ma âm hôn cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý." Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ nghiêng người qua, nói bên tai Diệp Kết Mạn, "Người cảm thấy sao?"

Cảm giác được động tác của Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn đầu hơi nhắc đầu qua, tầm mắt chạm đến khuôn mặt đối phương liền thu trở về; tay đặt ở trên đùi xoắn nhãn quần áo; mang tai ửng đỏ. Diệp Kết Mạn không được tự nhiên xê dịch ra, lại nghe đến tiếng Kỳ Tây Vũ cười khế ý vị thâm trường nói: "Thật thú vị." Cũng không biết là đang nói về chuyện âm hôn, hay là chỉ Diệp Kết Mạn.

Dứt lời, biểu tình trên mặt Diệp Kết Mạn cứng đờ, trầm mặc mím môi, nghiêng đầu đi chỗ khác.

Đối diện, An nhi bần khoản cũng không lâu lắm có chút không chịu nổi, nhìn quanh xe một vòng, thấy Thư nhi cúi mắt không biết suy nghĩ gì, Diệp Kết Mạn đối diện trông cũng có vẻ đi vào cõi mộng thì cảm thấy nhàm chán, sẽ xốc màn xe lên nhìn mắt phong cảnh bên ngoài. Trong phút chốc, có ánh nắng chiếu nào theo màn xe được nhắc lên, Diệp Kết Mạn trùng hợp cũng phục hồi tinh thần lại, dư quang thoáng nhìn An nhi, giây lát đã đoán được ý định của đối phương lập tức biến sắc, bất chấp đứng phắt dậy thất thanh nói:

"Đừng mở!"

Vừa dứt lời, Diệp Kết Mạn đã gần như bổ nhào vào, cường ngạnh kéo tay An nhi ra. An nhi không phòng bị, mu bàn tay không khéo đập vào cạnh cửa, An

nhi đau kinh hô một tiếng.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn cắn môi áy náy, vội nhìn tay An nhi thân thiết nói: "Thực xin lỗi, em không sao chứ?"

Khi đó Diệp Kết Mạn khá dùng sức, hiển nhiên tay An nhi bị va chạm không nhẹ, đã hơi sưng lên và có màu xanh. Bất quá An nhi cũng chỉ là vuốt ve mu bàn tay mình, không trách Diệp Kết Mạn. An nhi mạnh mẽ lắc đầu tươi cười: "Không sao ạ, chỉ là đụng một chút mà thôi, không sao đâu ạ." Dùng một chút, An nhi nghi hoặc nhăn mi, "Thiếu phu nhân sao vậy ạ? Đột nhiên..."

"Ta..." Diệp Kết Mạn xấu hổ há miệng thở dốc, một lát sau mới miễn cưỡng tìm lấy cớ nói: "Mắt ta có chút không thoải mái, không muốn thấy sáng quá, em đừng mở."

Nghe vậy, An nhi kỳ quái nhìn Diệp Kết Mạn, nhưng vẫn vâng lời: "Em không mở nữa."

Một bên Thư nhi trầm mặc cũng nói: "Thiếu phu nhân nếu không thoải mái, nhất định phải nói với chúng em."

"Cám ơn."

Diệp Kết Mạn bối rối đáp, chân tay hơi luống cuống xoay người trở về, cúi đầu không dám nhìn tới Kỳ Tây Vũ. Nàng cơ hồ có thể cảm giác được đối phương như có điều suy nghĩ dán mắt trên người mình tìm tòi nghiên cứu đánh giá cái gì. Vừa nghĩ tới hành động của mình vừa rồi căn bản đều bị Kỳ Tây Vũ nhìn hết, Diệp Kết Mạn không khỏi thấy nóng mặt, thậm chí mình tại sao mất mặt như vậy.

Như đứng đống lửa, như ngồi đống than Diệp Kết Mạn ngồi xuống, Kỳ Tây Vũ bên cạnh quả nhiên dán lại. Diệp Kết Mạn lại bị buộc mà xê dịch, An nhi đối diện không rõ hảo tâm nhắc nhở nói: "Thiếu phu nhân, đừng nhúc nhích nữa, người cẩn thận chút ạ."

An nhi nói xong, Kỳ Tây Vũ cười vang, nói thêm: "Đúng đấy, đừng lắc lư nữa, nếu không lại ngã."

Cứ như vậy, mặt Diệp Kết Mạn bị chọc đến đỏ bừng, cũng không nhúc nhích nữa, chỉ phải ngồi thẳng đó mặc cho Kỷ Tây Vũ dán lên, không oán trách một câu. Người bên cạnh lại như không biết còn rắng kề sát hơn khiến Diệp Kết Mạn có thể cảm giác được xúc giác mềm mại cùng đường cong nổi bật. Chỉ vài lần hô hấp, Diệp Kết Mạn nhin không nổi nữa quay đầu qua muốn dùng mắt ý bảo Kỷ Tây Vũ đừng làm rộn. Nhưng mà vừa chuyển đầu liền cảm thấy ta cùng hai má xoẹt qua tia mát lạnh mềm mại như hoa ngày xuân, như mưa bụi tinh mịn phảng phất. Thần sắc Diệp Kết Mạn khẽ hoảng hốt. Trong đầu lại đột nhiên như có sét đánh. Khi nàg ý thức được nó là gì thì nàg vẫn duy trì tư thế đó nhìn Kỷ Tây Vũ không động đậy. Trong tầm mắt đó, Kỷ Tây Vũ chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chăm Diệp Kết Mạn. Ánh mắt mờ ảo, mỉ hoặc khôn cùng. Ngay sau đó, Diệp Kết Mạn thấy Kỷ Tây Vũ nâng tay lên xoa môi mình, nhẹ nhàng băng quơ nói:

"Sao không nói câu nào liền xoay người."

Nghe vậy, đáy mắt Diệp Kết Mạn nhất thời như gió mây cuồn cuộn, sự bối rối tràn đầy mi gian. Nàng chưa bao giờ trải qua điều này, theo bản năng không biết phản ứng sao. Nàng chỉ dựa vào xe trầm mặc. Chẳng biết tại sao trong nháy mắt đó nàng chậm rãi chìm xuống như có bàn tay vô hình nào đó kéo nàng xuống vực sâu. Nàng không có sức kháng cự nó; nó hấp dẫn như thuốc phiện, một khi rơi vào sẽ bị thôn tính ngay tức khắc.

Một đường, không ai nói chuyện.

Tới thành Nam nhanh hơn so với dự đoán. Qua giờ Ngọ họ sẽ vào thành Nam, cách Kỷ gia nửa canh giờ đi đường. Đoàn người Diệp Kết Mạn vào từ lâu dùng cơm trưa, Kỷ gia đã phái người đến nghênh đón.

Lại là một phen hàn huyên.

Lần đầu tiên Diệp Kết Mạn tới thành Nam, một nơi phồn hoa hơn cả thành Tây. Và đừng nhắc đến thành Bắc nhà nàng. Lầu cao từ quán đưa mắt đều thấy. Ngày xuân người đi đạp thanh cũng rất nhiều, xa mã thương nhân lui tới nối liền không dứt. Lực chú ý Diệp Kết Mạn rất mau bị đầu đường cuối ngõ thảo luận hấp dẫn.

Trưởng tử Kỷ gia - Kỷ Xuyên dân thành Nam rất quen thuộc, thậm chí họ

còn nhận ra mấy vị thiếu gia tiểu thư Bùi gia bên cạnh. Mọi người nghị luận thầm cũng chỉ toàn việc Kỳ gia, mà ngại có Kỳ gia nhân ở đây nên cũng không dám sao lớn tiếng.

Kỳ gia nhân đến tiếp đãi như thói quen, không chút nào để ý tới dư luận. Họ dẫn đoàn người lên lầu, rồi xoay người cung kính nói với Kỳ Xuyên: "Đại thiếu gia, lão gia phu nhân chờ cậu đã lâu, hai người chỉ chờ đại thiếu gia dùng xong ngọc thiện rồi trở về nữa thôi."

Kỳ Xuyên gật đầu, biết thế nào cha mẹ cũng biết hành trình này của bọn họ. Dù sao Kỳ gia là thương nhân, chớ nói một cái thành Tô Châu nho nhỏ này, ngay cả kinh thành họ cũng biết chút ít. Kỳ Xuyên hữu lễ nghênh đón đoàn người Bùi Nghiêu Dẫn đi vào trước, hãnh mới vào cuối cùng. Kỳ Xuyên quay đầu hạ giọng nói với Kỳ gia nhân:

"Trong khoảng thời gian ta rời đi, thân thế Tứ thiếu gia thế nào?"

"Hồi bẩm Đại thiếu gia, Tứ thiếu gia vẫn chưa khỏi thương hàn, vẫn đang tĩnh dưỡng ở trên giường ạ. Quý phủ rồi ren nhiều ngày nay, bởi vậy lão gia phu nhân dặn Tứ thiếu gia ít xuất viện, miễn cho không khỏe."

"Còn chưa khỏe..."

Kỳ Xuyên nhíu mày. Hãnh và Kỳ Việt là cùng một mẹ - là Tam phu nhân. Nếu hãnh không có địa vị trường tử sợ là địa vị hai huynh đệ hãnh ở Kỳ gia cũng không cao. Kỳ Xuyên không hỏi nữa, hãnh đi vào phòng, trên mặt đã thay tươi cười, hô,

"Mọi người dùng gì cứ gọi, chớ khách khí..."

Diệp Kết Mạn ngồi xuống, theo bản năng giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời trong nắng ấm, cảnh sắc tuyệt đẹp, người đi đường qua lại đều là bộ dáng hoà thuận vui vẻ. Nhưng đáy mắt của nàng lại chậm rãi dâng lên lo lắng và bất an.

Kỳ gia... Rốt cục đã tới?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 36 - Kỹ gia, sâu ba nghìn trượng

Editor: Tịnh Quân

Chương 36 - Kỹ gia, sâu ba nghìn trượng

Nửa canh giờ sau.

"Woah, thì ra đây là Kỹ phủ..."

An nhi thấp giọng cảm khái truyền đến từ phía sau. Mặc dù Diệp Kết Mạn cũng nhìn thấy Kỹ phủ bề thế trước mắt nhưng tâm tư vẫn còn ở ngoài nên đối với cơ ngơi tinh xảo này nàng chỉ nhìn lướt qua rồi cúi đầu. Nàng cảm thấy lóa mắt bởi ở đây chủ yếu là màu trắng. Từ đại môn, hình ảnh hai đèn lồng màu trắng hiện lên trong đầu Diệp Kết Mạn. Trên đó viết chữ 'Điện' màu đen thật to. Một đường đi, hành lang dài màu đỏ làm nền cho đèn lồng màu trắng, cùng màu trắng với thắt lưng và khăn tang được quấn trên đầu hạ nhân.

Nhìn hết thấy trước mắt, trong lòng Diệp Kết Mạn ngũ vị tập trần. Các loại cảm xúc lộn xộn âm thầm trào sóng.

Đây là tang lễ Kỹ Tây Vũ. Nghĩ đến đây, Diệp Kết Mạn khó tránh khỏi cảm thấy cổ quái. Dù sao linh hồn của Kỹ Tây Vũ đang ở trong mộc quý phù nàng đeo, mà mỗi ngày cũng gặp nhau thường xuyên làm cho Diệp Kết Mạn nhất thời khó có thể nghĩ hai người có liên quan. Mà không khí ở đây rõ ràng khiến người ta cảm thấy bi thương, không thể đối diện sự thật mà chỉ tiếc hận ai thán trong tình lặng. Cái gọi là âm dương xa cách, nàng cho đến bây giờ chính xác mà nói vẫn chưa lĩnh hội thật sự. Huống chi... lát nữa đến linh đường... nơi đó sẽ có di thể của Kỹ Tây Vũ? Không biết sao nghĩ đến đây, Diệp Kết Mạn ngược lại cảm thấy khẩn trương - sự khẩn trương này che dấu đi tình tự loạn thất bát tao khác của nàng. Mặc dù nàng gặp hồn phách Kỹ Tây Vũ nhiều ngày, lại hàng đêm cùng thắp sớm đã quen, nhưng bộ dáng khi

Kỷ Tây Vũ còn sống lại xa lạ. Tóm lại đó chỉ là tò mò thôi. Diệp Kết Mạn vẫn không hiểu sao mình lại khẩn trương, cho nên cước bộ cũng là lạ bởi vì suy nghĩ lung tung.

"Mẹ."

Tiếng Kỷ Xuyên đột nhiên vang lên ở bên tai, Diệp Kết Mạn còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh bỗng nhiên có ai nắm lấy tay áo của nàng kéo nàng dừng bước. Ngay lập tức, Thụ nhi hạ giọng nhắc nhở nói:

"Thiếu phu nhân, Kỷ phu nhân đã tới."

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên. Mới phát hiện một nữ tử ăn mặc trang trọng quý phái đi tới từ khi nào. Búi tóc tỉ mỉ. Nhan sắc bảo dưỡng rất khéo léo, thoạt nhìn chỉ nghĩ cỡ ba mươi mấy là cùng. Khóe mắt bà chỉ có vài nếp nhăn lộ ra một ít dấu vết của năm tháng. Chỉ thấy vị phụ nhân ấy ôn hòa cười gật đầu. Cùng lúc đó, Bùi Nghiêu Duẫn Bùi Nghiêu Viễn lễ phép gọi:

"Kỷ phu nhân."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn vội vàng cúi đầu hành lễ theo mọi người.

"Mọi người đừng khách khí." Giọng nói Kỷ phu nhân nhu mì, khách khí nói.

"Đã lâu không gặp, không biết Bùi gia vẫn tốt chứ?"

"Nhờ phúc phu nhân, hết thầy đều tốt ạ." Bùi Nghiêu Duẫn tiến lên đáp. Dừng một chút, Bùi Nghiêu Duẫn lại nói: "Chúng cháu đã nghe chuyện Kỷ tiểu thư, Kỷ phu nhân xin hãy nén bi thương."

"Đáng thương Tây Vũ còn trẻ vậy mà... Haiz." Dư quang Diệp Kết Mạn thoáng nhìn Kỷ phu nhân thờ dài. Thần sắc bà ta có chút ảm đạm. Bà ta trầm mặc một lát rồi mở miệng, lời nói khéo léo như cũ, "Lão gia không khoẻ, tạm thời sẽ không đến chiêu đãi. Tối nay Kỷ gia sẽ mở tiệc chiêu đãi các cháu. Các cháu trước cứ theo Xuyên nhi về phòng nghỉ ngơi đi." Nói xong, Kỷ phu nhân chuyển hướng về Kỷ Xuyên, "Xuyên nhi, chiêu đãi mọi người thật tốt."

"Vâng, thưa mẹ." Kỷ Xuyên cung kính đáp.

Cáo biệt Kỷ phu nhân xong, Kỷ Xuyên an bài phòng cho tất cả, dặn dò vài câu mới rời đi. Đại loại là cho bọn họ nghỉ ngơi, có việc gì cứ gọi hạ nhân. Bởi vì Bùi lão gia và Bùi phu nhân mấy ngày nữa mới đến nên Kỷ Xuyên cũng không vội an bài bái tế. Xử lý xong, Kỷ Xuyên mới rời đi.

"Kỷ phủ thật xinh đẹp." Diệp Kết Mạn bước vào sân được an bài cho mình, An nhi bên cạnh đã không kiềm chế được cảm thán nói, "Một đường đi nơi nơi đều là cây xanh, không giống như Bùi gia - phủ trạch đúng kiểu thương nhân. Ở đây giống một tòa lâm viên hơn."

"Vừa mới ly khai Bùi gia liền hâm mộ Kỷ gia?" Thư nhi nghe vậy, cười gõ đầu An nhi, vui đùa nói, "Để Đại thiếu gia biết xem xem có đuổi em đi hay không. Hoặc là trực tiếp bỏ em ở Kỷ gia luôn."

"Không có mà, " An nhi làm nũng ôm cánh tay Thư nhi, nghịch ngợm nói, "em luyến tiếc Thư tỷ tỷ nha. Kỷ phủ có đẹp mấy em cũng không muốn ở lại đâu."

"Miệng lưỡi trơn tru." Thư nhi giễu cợt An nhi một câu, quay đầu nhìn Diệp Kết Mạn như có điều suy nghĩ. Nàng nghĩ do hồi vào cửa Diệp Kết Mạn có lẽ không yên lòng. Trầm ngâm một lát, Thư nhi dò hỏi.

"Thiếu phu nhân có tâm sự?"

Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: "Không có gì, chỉ là thấy hơi mệt chút thôi."

Khi nói chuyện, ba người đã được nha hoàn Kỷ phủ dẫn tới phòng. Thư nhi đáp: "Vậy Thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì tìm em hoặc An nhi."

"Ừ." Diệp Kết Mạn có hơi đắn đo, mà cuối cùng vẫn là gật đầu, vào phòng của mình.

Đóng lại cửa phòng, Diệp Kết Mạn đánh giá nhanh gian phòng của mình. Cửa sổ mở, Diệp Kết Mạn đi qua đóng lại. Xác định trong phòng không có ánh nắng, Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, đưa tay kéo sợi dây cổ. Một quỹ phù được kéo ra.

Từ cảnh tượng xấu hổ trong xe lần trước, Diệp Kết Mạn vẫn không dám trực diện Kỷ Tây Vũ, ngẫu nhiên nói chuyện cũng chỉ là đơn thuần ừ đáp vài câu. Còn mỗi khi ở riêng một chỗ thì luôn làm nàng tâm hoảng ý loạn. Đôi mắt đỏ của Kỷ Tây Vũ như có ma lực hút người... Diệp Kết Mạn không dám nghĩ nguyên nhân tại sao nữa, nàng chỉ mong sớm đến Kỷ phủ. Hiện giờ rốt cục đã tới, nàng lại bắt đầu mong nhanh giúp Kỷ Tây Vũ giải quyết xong chuyện. Nhưng khi mộc quý phù trong tay chợt lạnh, Kỷ Tây Vũ chậm rãi xuất hiện trước mắt, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy tim đập lạc mất nửa nhịp, bàn tay cầm mộc quý phù ướt đầm mồ hôi. Nhất thời nàng không muốn đối mặt. Chỉ là ý niệm này chợt lóe mà qua. Rốt cuộc, dù có muốn nhưng đã muộn, Diệp Kết Mạn chỉ có thể mạnh mẽ trấn định nhìn Kỷ Tây Vũ hiện ra trước mắt.

Kỷ Tây Vũ vẫn như thường nhìn Diệp Kết Mạn, mắt cảm bắt gặp mi gian đối phương hiện lên bối rối nhưng nàng cũng không chọc thủng mà chỉ thành thoi nhìn quanh một vòng: "Không ngờ quay lại đây nhanh như vậy." Nói xong, Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, "Người cảm thấy Kỷ phủ thế nào?"

"Rất đẹp." Diệp Kết Mạn ngắn gọn đáp. "Nhìn ra được đây là danh tác."

"Có tiền tự nhiên dễ làm, muốn gì mà không có." Kỷ Tây Vũ nói nghe không có vẻ tự hào gì mà ngược lại trào phúng. Dừng một chút, nàng nói tiếp, "Mẹ ta vừa rồi người cũng gặp được?"

"Ừ... Kỷ phu nhân cũng rất đẹp." Diệp Kết Mạn nhớ tới Kỷ phu nhân, trù trừ gật đầu, chẳng biết tại sao trong lòng có cảm giác không thể nói rõ. Có lẽ là do bà ấy có vẻ quá mức bình tĩnh, không giống như là người vừa mất con.

"Cũng?" Kỷ Tây Vũ lại chợt nghiêng người, trêu chọc nói, "Ý Kết Mạn chính là tôi cũng rất đẹp?"

Diệp Kết Mạn không dự đoán được Kỷ Tây Vũ sẽ nhái lại lời mình, nàng bất ngờ không kịp đề phòng, đỏ mặt không biết trả lời ra sao. Một lát sau, nàng mới cố nghiêm ngữ khí: "Tô Châu... Ai ai không biết dung mạo thiên kim Kỷ gia khuynh thành, người người theo đuổi."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn liền cảm giác được Kỷ Tây Vũ nhìn mình, đáy lòng nàng càng khẩn trương, vội vàng nói tránh đi: "Lần này người trở về, muốn ta làm gì?"

"Không vội." Kỳ Tây Vũ đứng dậy thản nhiên nói, "Chờ ta gặp mấy vị ca ca trước rồi nói sau."

"Ừ." Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ nói như vậy cũng không thúc giục, chỉ gật đầu đồng thuận.

"Đợi lát nữa tiệc tối bọn họ sẽ đến đông đủ, đến lúc đó người có thể gặp được." Mặt Kỳ Tây Vũ thâm thúy, tiếp tục nói, "Ta cần thăm dò trước đã. Ngày ta gặp chuyện... mấy ca ca tốt ở nơi nào, đang làm gì..."

Diệp Kết Mạn nghe Kỳ Tây Vũ nói, trầm mặc, nói ra nghi vấn trong lòng: "Ở trên đường ta có nghe nói, bởi vì Kỳ gia gây áp lực, bên quan phủ đang cố gắng điều tra vụ án của người nhiều ngày nay, phỏng chừng rất nhanh sẽ có kết quả. Người có cần hỏi..."

Nói chưa xong, Diệp Kết Mạn đã thấy Kỳ Tây Vũ cười lạnh, nàng tự giác ngưng lời.

"Cá cược không, " Kỳ Tây Vũ nheo mắt lại, định liệu trước nói, "Đến lúc đó quan phủ kết luận nhất định là do chết đuối?"

"Vì sao chứ? Cha mẹ người... hẳn là biết tính cách người, sao họ lại tin?"

"Cô nương ngốc, " Kỳ Tây Vũ không tiếng động mà cười, "Gây áp lực gì chứ, chủ yếu cho người khác nhìn xem mà thôi. Người thật sự cho là Kỳ gia sẽ bởi vì chuyện này mà làm khó quan phủ? Mặt mũi mà thôi, không phải làm thật đâu. Thậm chí hiện giờ tuyên bố thân thể không khỏe, bất quá cũng giống vậy thôi. Cha ta có thể làm Kỳ gia phát dương quang đại như vậy không lẽ không có tâm cơ? Ta khẳng định bọn họ dựa vào cơ sở ngầm của mình đi thăm dò việc này rồi. Nếu không vạn nhất tra ra là việc xấu trong nhà thì như thế nào cho phải? Thương nhân sợ nhất là ảnh hưởng đến danh dự, Kỳ gia tuy rằng gia nghiệp hưng đại nhưng sẽ không có ngoại lệ. Dù sao căn cơ cũng ở Tô Châu. Nếu tra ra là người khác gây nên thì tốt, tự nhiên có thể mặc cho quan phủ tử hình, báo thù cho ta, dân chúng Tô Châu cũng sẽ đồng tình. Còn nếu họa từ trong nhà..." Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn cười tươi, "Người cho là hiện giờ bên ngoài truyền lưu rộng rãi chuyện ta nhảy sông tự sát là ai âm thầm cho phép?"

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Nữ tử trước mắt vẫn vui cười, lời nói vân đạm phong khinh như thần sắc của nàng, mặc dù khi nói đến vấn đề này đáy mắt nàng không khỏi có chút gợn sóng nhưng như sớm đã quen, nàng không có trông mong gì vì vậy mà nàng cũng không có thất vọng hay khổ sở. Diệp Kết Mạn thì có hơi ghen ngào, nhưng cũng không biết nói gì mới tốt. Nàng thấy chuyện thực tại thật hoang đường nhưng trong đầu hiện lên bộ dáng Kỷ phu nhân nàng lại tin vài phần. Diệp Kết Mạn cũng biết Kỷ Tây Vũ là một người kiêu ngạo, nhất định không cần đồng tình. Huống chi trong mắt Kỷ Tây Vũ nàng cũng không cường đại gì thì có tư cách gì đồng tình?

Chỉ là... Không, nàng không phải Kỷ Tây Vũ, chỉ là cảm thấy có chút... Đau lòng.

Thoáng nhìn Diệp Kết Mạn trầm mặc, Kỷ Tây Vũ cũng không thêm để ý, chậm rãi mở miệng: "Ta biết người sống ở thường gia, phụ nghiêm từ mẫu, rất khó thể ỉnh hội được những chuyện tính toán lẫn nhau trong các đại gia tộc. Kỳ thật cũng không có gì, lợi cũng có hại cũng có, dù sao ngay cả hoàng gia cũng có phiền não của riêng họ. Người nếu thật cảm thấy không đành lòng thì hãy giúp ta tìm được cừu nhân. Xong thế nào, ta tự mình giải quyết là được rồi."

"... Ta đã biết."

Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn mới nhẹ giọng đáp.

Bên này, Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, bỗng nhiên nói: "Người muốn đến linh đường nhìn xem ta sao?"

Nghe được Kỷ Tây Vũ thình lình mở miệng, Diệp Kết Mạn chấn động.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 37 - Linh đường

Editor: Tịnh Quân

Chương 37 - Linh đường

Đi bộ xuyên qua Kỳ phủ, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy con đường này quá dài. Nàng cúi đầu, trong tầm mắt nàng là quần áo của mình. Con đường lát đá được quét tước sạch sẽ. Ngẫu nhiên có vài đóa hoa ở ven đường. Trong không khí tản ra hương thơm đặc biệt của mùa xuân. Diệp Kết Mạn nắm tay, thái dương lấm tấm mồ hôi. Trong đầu nàng là câu nói của Kỳ Tây Vũ vờn quanh: người muốn xem linh đường của ta không? Diệp Kết Mạn ảo não cắn môi, không biết tại sao lúc ấy mình không cự tuyệt. Có lẽ lúc đó quá mức bối rối cho nên mới che dấu bằng cái gậy đầu, khi phục hồi tinh thần lại đã thấy vẻ mặt Kỳ Tây Vũ tựa tiểu phi tiểu bao phủ trong sương mù. Cảm giác nguy hiểm lại nảy lên làm Diệp Kết Mạn lo lắng.

Nha hoàn không biết tâm tư rối rắm của Diệp Kết Mạn, nàng chỉ im lặng dẫn đường. Ngẫu nhiên sẽ quay đầu lại tò mò nhìn Diệp Kết Mạn. Ít nhiều gì nàng cũng biết một ít chuyện Bùi phủ, nhất là sự kiện âm hôn mà người ta đồn âm ỉ. Khi Diệp Kết Mạn vào ở tại sân viện này thì nàng đã biết thân phận đối phương, bất quá ngại cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên nàng sẽ không hỏi cái gì. Diệp Kết Mạn thanh lệ dịu dàng, nói chuyện cũng không có vênh mặt hất hàm sai khiến như mấy người giàu có khác làm nha hoàn có hảo cảm. Chỉ là nếu đối phương đến từ thành Bắc, có nghĩa là không có cơ hội tiếp xúc với Ngũ tiểu thư - Kỳ Tây Vũ vậy thì tại sao đến quý phủ nghỉ ngơi không được bao lâu đã muốn đến linh đường bái tế? Nha hoàn tò mò. Bất quá khách nhân đã yêu cầu, tự nhiên nha hoàn sẽ không cự tuyệt.

"Bùi thiếu phu nhân, đã đến linh đường rồi ạ."

Không biết đi được bao lâu, tiếng nha hoàn chợt truyền đến. Diệp Kết Mạn cả

kinh phục hồi tinh thần lại, vội dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn tiền phương.

Đập vào mắt là hai đèn lồng màu trắng như ở đại môn, chữ điện bắt mắt rõ ràng. Cửa đại đường rộng mở, tất cả đều là màu trắng, không khí tù đọng đầy đau thương. Người ở bên trong không nhiều, chỉ có vài hạ nhân mặc tang phục đứng đó, không có bất kì âm thanh nào. Từ ngoài cửa nhìn vào có thể thấy trên tường treo một chữ 'Điện' màu đen cực to. Trên bàn thờ là hoa quả. Bên cạnh hoa quả là cặp nến màu trắng đã cháy hết phân nửa, sáp của nó chảy xuống bàn đong lại đó một khối màu trắng. Trước bàn cách đó không xa, giữa linh đường là quan tài màu đen. Trước quan tài, một nữ tử gầy guộc quỳ ở đó đốt vàng mã. Ánh lửa đỏ ánh lên mặt nghiêng của nữ tử đó che đi ý bi thương của nàng. Tro vàng mã theo ánh lửa bay lên, bay xuống vai nàng nàng cũng không phui. Diệp Kết Mạn đảo mắt nhìn nữ tử rồi dừng lại ở quan tài. Trong nháy mắt, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy trong lòng nảy lên mọi loại cảm xúc. Diệp Kết Mạn bất động cước bộ. Nàng biết nằm trong quan tài chính là "Kỷ Tây Vũ", nàng không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với thi thể đối phương. Hơn nữa đối phương còn là hồn ma nàng gặp mỗi ngày.

"Bùi thiếu phu nhân?" Nha hoàn nhìn Diệp Kết Mạn sắc mặt cổ quái nhắc nhở, "Đến linh đường rồi ạ, người muốn đi vào hay sao ạ?"

Diệp Kết Mạn nhìn chăm chăm quan tài, nghe vậy hít một hơi thật sâu để bằng ổn tâm tình, rồi nhắc chân đi qua cửa.

Vừa vào cửa, mùi nhang và huân hương bay vào mũi. Người trong linh đường đều nhìn Diệp Kết Mạn, ngoại trừ người đang quỳ vẫn trầm mặc đốt vàng mã, ngạc nhiên vì đột nhiên có người đến, mà còn là người lạ.

Diệp Kết Mạn khẩn trương nhấp mí mắt, không để ý tới những ánh mắt tò mò này, nàng bước vào giữa linh đường đến gần quan tài. Càng tiếp cận, Diệp Kết Mạn rõ ràng cảm giác được tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Rất nhanh, trong linh đường có người kịp phản ứng, một trung niên nam tử dẫn đầu nhìn có vẻ nghiêm túc nghênh đón, đi đến trước mặt Diệp Kết Mạn, lên tiếng hỏi:

"Không biết cô nương là?"

Diệp Kết Mạn hơi khuynh thân hành lễ, ôn nhu giải thích: "Chào thúc, ta là Bùi thiếu phu nhân hôm nay vừa đến Kỳ phủ."

Nghe vậy, trung niên nam tử ngẩn ra, thầm nghĩ nếu là Bùi gia thì ông cũng biết. Nghĩ vậy, ông cau mày đánh giá Diệp Kết Mạn vài lần, khách khí nói: "Thật là ngại, ta là quản gia Kỳ phủ, ta chưa gặp qua cô nương bao giờ, không biết cô là Bùi thiếu phu nhân nào?"

Diệp Kết Mạn dừng một lát mới nhẹ giọng nói: "Ta là Bùi tứ thiếu phu nhân mới vào cửa."

Trung niên nam tử hơi giật mình. Chuyện Bùi tứ thiếu gia vừa thú tân nương đã qua đời truyền khắp thành Tô Châu, muốn không biết cũng khó. Người trong linh đường cũng bắt đầu lưu ý đến, bất quá tất cả đều biết rõ, không ai nói gì. Kỳ quản gia biết rõ thân phận Diệp Kết Mạn không dự đoán được Bùi tứ thiếu phu nhân sẽ đặc biệt một mình đến linh đường.

Kỳ quản gia nói: "Bùi thiếu phu nhân đến bái tế Ngũ tiểu thư?"

"Ừ." Diệp Kết Mạn gật đầu, không có nhiều lời.

Thấy thế, Kỳ quản gia cũng không hỏi nhiều, ông đứng qua một bên gật đầu ý bảo Diệp Kết Mạn đi tiếp.

Diệp Kết Mạn cũng hồi lễ, tầm mắt lại tiếp tục nhìn quan tài, cẩn trọng bước từng bước. Càng nhìn rõ trong quan tài, tay Diệp Kết Mạn càng vô ý thức siết chặt. Hô hấp dồn dập.

Ngoài cửa sổ, trời đã lặn về tây, quang ảnh đều kéo dài trong ánh hoàng hôn cùng trong linh đường lạnh lẽo là hoàn toàn khác nhau, như hai thế giới bị ngăn cách.

Một âm. Một dương. Không thể vượt qua.

Linh đường. Một màu trắng nằm trong quan tài tối đen đập vào mắt Diệp Kết Mạn. Từng chút từng chút một, khuôn mặt vừa quen thuộc lại xa lạ lộ ra. Diệp Kết Mạn ngừng hô hấp, tim đập mãnh liệt, bên tai ong ong cơ hồ không nghe được âm thanh gì khác.

Được bao bọc bởi hoa trắng, "Kỷ Tây Vũ " nhắm chặt mắt, trông nàng có vẻ trầm tĩnh mà an tường. Lông mi dài. Màu môi không phải là màu đỏ thường thấy nữa, mà là trắng bệch nhợt nhạt, thoát nhìn lại thêm vài phần nhu nhược. Hai tay nàng đặt trên bụng, phủ lên tóc đen, làm nền cho làn da trắng mịn màng. Một thân áo trắng như sẽ dung nhập với hoa trắng xung quanh.

Diệp Kết Mạn thần sắc sợ sệt, mũi nghẹn ngào, tầm mắt dính vào người trong quan tài không ly khai. Nàng cảm thấy bạch y nữ tử đó bất nhiễm bụi trần, ngay cả đã chết mà vẫn khuynh thành tuyệt sắc.

Đang chuyên chú, phía sau đột nhiên có cảm giác mát lạnh. Diệp Kết Mạn trầm xuống, lúc này mới kịp phản ứng Kỷ Tây Vũ không biết khi nào đã chạy ra, phủ bên tai nàng nói nhỏ:

"Ta đẹp không?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mím môi, cả người cứng ngắc không động đậy. Kỷ Tây Vũ sau lưng mềm mại, nửa người bám vào Diệp Kết Mạn.

"Hử?"

Giọng mũi Kỷ Tây Vũ quẩn quanh, không có đáp án sẽ không buông tha. Cho đến khi Diệp Kết Mạn lung tung gật đầu, Kỷ Tây Vũ mới khẽ cười một tiếng.

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy tiếng cười kia như keo dán cứ dính trên người mình nhanh chóng thấm vào lòng mình làm ngứa ngáy khó chịu. Trước mắt vẫn là thi thể Kỷ Tây Vũ yên lặng nằm trong quan tài. Một bức họa xinh đẹp. Trong thoáng chốc, Diệp Kết Mạn như thấy được Kỷ thiên kim ở trong mắt bao người: cử chỉ khéo léo, ôn nhu thân thiện, cười mỉm chi, giọng nói nhỏ nhẹ, là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu nam tử. Trong trắng thuần khiết như hoa. Mà giờ khắc này, thi thể Kỷ Tây Vũ trông có vẻ vô hại, nhưng hồn phách Kỷ Tây Vũ phía sau mê hoặc người ta làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm. Sự quý dị khiến Diệp Kết Mạn cảm thấy nỗi lòng phức tạp. Đang trầm mặc, Kỷ Tây Vũ chậm rãi đi tới trước quan tài, cúi mắt nhìn xác mình. Linh đường hết thầy như thường, không ai biết hồn phách Kỷ Tây Vũ trở về. Mà trong cái nháy mắt đó, khi Kỷ Tây Vũ nhìn thi thể của mình, Diệp Kết Mạn cảm thấy Kỷ Tây Vũ nhìn một cách bi thương và đùa cợt. Bởi vì nó chỉ

lướt qua trong giây lát, khi Kỷ Tây Vũ quay đầu lại nhìn nàng, thần sắc Kỷ Tây Vũ vẫn lạnh nhạt như thường làm cho Diệp Kết Mạn không thể xác nhận có phải nàng bị lỗi giác hay không.

Đứng giữa linh đường, Kỷ quản gia tiến lên đưa ba cây nhang. Diệp Kết Mạn nhận lấy, y lễ bái tam bái thi thể Kỷ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên dư quang miết qua quả nhiên thấy Kỷ Tây Vũ dựa quan tài mà cười, hưng trí khoanh tay nhìn nàng. Không biết sao Diệp Kết Mạn thấy thẹn thùng, vội vàng bái xong cắm nhang vào lư hương.

"Đa tạ Bùi thiếu phu nhân." Kỷ quản gia mặt nghiêm túc mang ý cười nói.

"Vâng." Diệp Kết Mạn nhẹ giọng nói. Nhưng trong lòng nàng vẫn không được tự nhiên. Dù sao chỉ có nàng biết Kỷ Tây Vũ đang đứng ở thi thể của mình, nhìn hết thấy trong linh đường. Dâng hương xong, Diệp Kết Mạn lui lại mấy bước, thấy Kỷ Tây Vũ nhìn nữ tử quỳ dưới đất, cái cười khểnh cũng ẩn đi mang theo vẻ trầm ngâm. Diệp Kết Mạn nhìn theo tầm mắt Kỷ Tây Vũ, mới phát hiện từ đầu đến cuối nàng này cũng không ngẩng đầu nhìn mình lần nào, như không quan tâm ai tới linh đường, chỉ một lòng một dạ nhìn chậu than trước mắt, chuyên chú đốt vàng mã.

Nhìn thấu Diệp Kết Mạn nghi hoặc, Kỷ Tây Vũ chậm rãi mở miệng: "Nàng là thị nữ của ta." Dừng một chút, "Cũng là hộ vệ của ta, tên Trữ Tâm."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, thấy đối phương vẫn thâm thúy nhìn người quỳ dưới đất, nhất thời không đoán được Kỷ Tây Vũ suy nghĩ gì. Diệp Kết Mạn không đành lòng nhìn, nghĩ nghĩ, nàng chậm rãi ngồi xuống, nhạt vàng mã bên cạnh chậu than đốt. Ánh lửa phản chiếu trong mắt Diệp Kết Mạn, nàng cúi đầu mở miệng, lời nói mang theo trấn an:

"Hãy nén bi thương."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn thấy động tác trên tay nàng quỳ dừng một chút, ngay sau đó, nàng quỳ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mình. Chỉ thấy nữ tử trước mắt sắc mặt tái nhợt tiều tụy, tóc tai tán loạn, lông mi đậm, khuôn mặt có chút anh khí, có thể nhìn ra được kiên nghị. Chỉ thấy nàng xiết chặt vàng mã trong tay, liếc Diệp Kết Mạn, không nói gì. Một lát sau lại thẳng mình cúi đầu, lặp lại

động tác.

"Ài." Một tiếng thở dài vang lên, Diệp Kết Mạn nhìn thấy Kỷ quản gia nhìn Trữ Tâm thở dài, nói, "Trữ Tâm, người đã quỳ ở linh đường vài ngày rồi, như vậy thân thể sao chịu nổi? Ngũ tiểu thư nàng... đã đi rồi, chuyện này không phải lỗi của người, chớ tự trách nhiều quá."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn thấy Trữ Tâm mạnh rất nhanh cầm vàng mã đưa vào chậu than. Tờ tiền cháy gần tới tay Trữ Tâm, mà đối phương bất tri bất giác không buông ra, thế cho nên ngọn lửa rất nhanh nhảy tới tay. Diệp Kết Mạn thấy thế cả kinh, vội vàng cầm cổ tay Trữ Tâm, bắt chấp lửa nóng, giật tờ tiền giấy đang cháy đỏ ra khỏi tay Trữ Tâm. Tro tàn chậm rãi bay xuống, chỉ còn lại một chút tàn tro nằm trong tay Trữ Tâm. Mà tay Diệp Kết Mạn bị dính khói đen, có chút bỏng. Nàng không nói gì, chỉ nhìn Trữ Tâm. Như hiểu được lời Kỷ quản gia nói.

Cô gái này... có phải là vì áy náy không bảo vệ tốt Kỷ Tây Vũ nên mới có thể như vậy?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 38 - Hôn

Editor: Tịnh Quân

Chương 38 - Hôn

Khi Diệp Kết Mạn trở lại phòng, trong đầu nàng vẫn còn hồi tưởng dung mạo khuynh thành của thi thể Kỷ Tây Vũ cùng người quỳ dưới đất. Nàng muốn hỏi Kỷ Tây Vũ về Trữ Tâm nhưng mới bước vào sân thì đã bị Thư nhi và An nhi gọi lại. Hai người đang tìm nàng. Thì ra là Kỷ lão gia và Kỷ phu nhân đang thiết yến, họ vừa phái người đến mời nàng đến đại đường dùng bữa. Thấy thế, Diệp Kết Mạn đành phải tạm hoãn việc muốn hỏi, đi theo nha hoàn Kỷ phủ đến đại đường.

Bước vào đại đường, đập vào mắt đều là những ngọn đèn huy hoàng, vừa nhìn thấy thôi cũng làm cho Diệp Kết Mạn lấp bắp kinh hãi. Có điều, khi nhìn một vòng, nàng cảm thấy chúng được bố trí hơi rối. Ở đây có rất nhiều gia cụ tinh xảo, và càng không ít đồ sứ giá trị xa xỉ cùng hoa cỏ quý báu. Hương thơm trong không khí nhàn nhạt phiêu tán thập phần dễ chịu. Trên tường thì treo tranh chữ, tầm mắt Diệp Kết Mạn lướt đến chúng, đáy lòng chấn động. Chữ viết bất phàm, đều là danh gia mặc bảo. Đỉnh đầu treo dạ minh châu cực đại tán ra hào quang; đèn tường được điêu khắc trông rất sống động chiếu sáng cả sảnh như ban ngày. Thậm chí từng cái bàn đều được chà lau đến bóng loáng. Hết thấy gọn gàng ngăn nắp. Diệp Kết Mạn chưa từng thấy cảnh tượng như thế này, ở Bùi phủ nàng đã biết sự xa hoa của nó, hiện giờ nàng mới biết địa vị Kỷ gia ở Tô Châu thương gia không hề sánh bằng được. Sảnh đường to như vậy mà có rất nhiều nha hoàn và tùy tùng đứng nghiêm, cung kính đứng ở góc tường đợi phân phó.

Nhìn thấy Diệp Kết Mạn và nha hoàn đi vào, Bùi Nghiêu Viễn đến yến tiệc trước đó dẫn đầu tiếp đón. Diệp Kết Mạn gật đầu đáp lại. Khi Bùi Nghiêu Viễn ý bảo Diệp Kết Mạn ngồi bên cạnh, nàng nhìn thấy một người nữa trên

yến tiệc.

Kỷ phu nhân đã chạm mặt qua một lần, bởi vậy Diệp Kết Mạn rất nhanh đã nhận ra đối phương. Chỉ thấy bên cạnh bà ta là một nam tử hai tóc mai đã bạc ngời nghiêm chỉnh, râu dày, mặc hắc bào, thần sắc nghiêm nghị. Diệp Kết Mạn thầm nghĩ hẳn đây chính là Kỷ lão gia. Theo tay trái Kỷ lão gia ngồi theo thứ tự là Kỷ Xuyên và hai nam tử lạ khác. Một bạch y cầm bào, mặt mày như sao như ngọc. Người còn lại thì sắc mặt hơi trắng, thân hình cực gầy mặc thanh bào khiến Diệp Kết Mạn hồi tưởng lại người này có điểm tương đồng với Bùi Nghiêu Húc - cơ thể có vấn đề. Nghĩ lại trước đó Kỷ Tây Vũ từng giới thiệu sơ tình huống Kỷ phủ, Diệp Kết Mạn đại khái đoán rằng vị bạch y hẳn là con trai Kỷ phu nhân - Kỷ Hi An, vị thanh y thể yếu nhiều bệnh còn lại là bào đệ Kỷ Xuyên - Kỷ Việt.

Diệp Kết Mạn thu hồi tầm mắt ngồi xuống, Kỷ phu nhân nhìn nàng, mở miệng nói:

"Vị này là Tứ thiếu phu nhân có phải không? Không ngờ Tứ thiếu phu nhân đến Kỷ phủ bái tế Vũ nhi, Kỷ phủ rất cảm ơn cháu." .

Khi nói chuyện, tầm mắt Kỷ phu nhân dừng ở trên người Diệp Kết Mạn, lời nói thản nhiên. Nhưng Diệp Kết Mạn lại cảm thấy ánh mắt đối phương có chút sâu xa. Mà cũng khó trách, thân phận nàng đặc thù, lần đầu tiên xuất đầu lộ diện cũng ngoài dự đoán của người ta. Dù sao thì, lấy tính tình Bùi phu nhân nhất định sẽ không để nàng bước ra Bùi phủ.

Bên này, Diệp Kết Mạn gật đầu chào lại, sợ nhiều lời sai nhiều nàng chỉ đơn giản đáp: "Kỷ lão gia, Kỷ phu nhân hảo."

Kỷ phu nhân cười: "Nghe Xuyên nhi nói, Tứ thiếu phu nhân quen biết Vũ nhi?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn trong lòng lộp bộp. Nàng dừng một lát mới nhẹ giọng nói: "Từng có vài lần chạm mặt ạ."

"Ừ, thế cũng được. Bất quá... Nghe nói Tứ thiếu phu nhân vừa đến Kỷ phủ không kịp nghỉ ngơi đã đến linh đường bái tế làm cho ta khá là kinh ngạc. Không ngờ Tứ thiếu phu nhân tình nghĩa sâu nặng, đối đãi Vũ nhi như thế,

tin tưởng nàng trên trời có linh thiêng nếu biết cũng sẽ cảm thấy vui lòng."

Nghe Kỷ phu nhân nói, đám người Bùi Nghiêu Duẫn nhìn đến có chút kinh ngạc.

"Dạ." Diệp Kết Mạn không ngờ Kỷ phu nhân biết nhanh như vậy, trong lòng có chút hồi hộp, nàng chỉ phải giả vờ trấn định đáp.

Hỏi han xong, Kỷ lão gia thấy đã đến đông đủ hết ông bưng chén rượu lên nói: "Kỷ gia cùng Bùi gia thế giao đã lâu, mấy năm vẫn hợp tác suôn sẻ, hiện giờ tiểu nữ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta rất đau khổ. Người đứng đầu Kỷ gia ta đây đa tạ các vị có thể bớt thời giờ đến bái tế. Xin kính trước." Nói xong, Kỷ lão gia nâng chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

Diệp Kết Mạn thấy lực chú ý trên người mình đã được dời đi thì âm thầm thở phào một cái, bỗng nàng lại cảm thấy Kỷ phu nhân cách đó không xa nhìn nàng thật sâu mới thu hồi tâm mắt, nâng rượu uống cùng Kỷ lão gia. Những người còn lại thấy thế cũng nâng chén theo.

Diệp Kết Mạn sẽ uống rượu? Yển tiệc toàn là những thương nhân thường hay xã giao với nhau nàng có thể sánh bằng? Nhưng vì ngại, Diệp Kết Mạn kiên trì uống hết. Nhất thời, một cỗ khí nóng bỗng theo yết hầu chảy xuống, cay đến nỗi nàng phải cố nén ho khan, mắt đều ướm, trên mặt thì đã đỏ.

Rượu xong, tiệc chính thức bắt đầu. Bùi Nghiêu Viễn rất nhanh chú ý tới Diệp Kết Mạn không xong, hần quay sang hạ giọng hỏi: "Có sao không?"

Diệp Kết Mạn lau khóe mắt, nhin ho khan khoát tay ý bảo mình không có việc gì.

Bùi Nghiêu Viễn có chút lo lắng, nghĩ nghĩ nói: "Muội khác chúng ta, uống không được bao nhiêu rượu. Lát nữa còn phải kính mấy chén, muội ăn trước vài thứ lấp bụng đi. Khi mời rượu thì lấy thân thể không khoẻ rồi nhân cơ hội lui ra."

Diệp Kết Mạn biết Bùi Nghiêu Viễn suy nghĩ vì nàng, vốn nàng cũng không hứng thú lắm, nghe vậy gật đầu đáp: "Cám ơn."

Quả nhiên như lời Bùi Nghiêu Viễn nói, nói chuyện một hồi, Bùi Nghiêu Dẫn bắt đầu theo thứ tự đáp lễ Kỷ lão gia cùng Kỷ phu nhân. Qua lượt Bùi Nghiêu Viễn, ánh mắt Bùi Nghiêu Dẫn đảo qua đến. Diệp Kết Mạn đứng lên, uống ngay một ly.

Rượu xuống, nhiệt ý càng nồng, lần đầu tiên trong đời Diệp Kết Mạn uống rượu chỉ cảm thấy thân thể bắt đầu mơ màng. Bùi Nghiêu Viễn thấy thế, ngừng đầu nói:

"Thật là ngại, Kỷ bá bá cũng biết Tứ đệ muội không phải thương gia, không quen uống rượu xã giao. Cháu thấy muội ấy đã say, cháu nghĩ nên để nha hoàn mang muội ấy trở về phòng nghỉ ngơi, có được không ạ?"

Kỷ lão gia nhìn Diệp Kết Mạn gật đầu nhận lời.

Thư nhi An nhi thấy thế, bước lên đỡ Diệp Kết Mạn, hướng mọi người bày tỏ ý cáo lui.

Trở lại sân Kỷ gia an bài, đỡ Diệp Kết Mạn vào phòng, An nhi vội đi chuẩn bị nước nóng. Thư nhi thì đỡ Diệp Kết Mạn lên giường, dựa vào đó, rồi ra khỏi phòng đi nhờ nha hoàn Kỷ phủ chuẩn bị trà giải rượu.

Diệp Kết Mạn mê man, cảm giác cả người như đi trên mây, không có gì khí lực. Nhiệt ý lan hết khuôn mặt, yết hầu thì cay. Nàng đóng lại tất cả suy nghĩ, bất chấp mọi sự Thư nhi An nhi chuẩn bị cho nàng, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Đang mê man, trên mặt nàng bỗng nhiên thấy mát mát, nàng thoải mái thở hắt ra, theo bản năng đến gần hơi mát hơn. Trong tầm mắt mơ hồ xoẹt qua một bóng trắng, trong đầu lập tức hiện ra một đôi mắt màu đỏ, mị hoặc dưới ánh nến.

"Kỷ Tây Vũ..."

Mấp máy môi mà gọi; một thứ gì đó không biết từ ngực chảy xuống như muốn xé toạc thân thể, Diệp Kết Mạn đột nhiên nâng tay lên quơ quào giữa không trung, ngay lập tức nàng chạm được một bàn tay mịn màng, Diệp Kết Mạn nắm lấy bàn tay đó.

"Kỷ Tây Vũ, người ... thực khó hiểu." Diệp Kết Mạn hàm hồ nói xong, nhú

chặt mi, hô hấp nặng nề. "Ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì..."

Bàn tay lạnh lẽo, ngón tay dán trên mặt cũng giật giật lướt qua mặt mũi Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy ngực khó chịu hơn, nàng cố mở mắt ra trong tầm mắt nhất thời đụng phải ánh mắt Kỳ Tây Vũ thâm thúy dừng ở trên người mình. Thấy nàng trợn mắt, Kỳ Tây Vũ nghiêng người tới, khóe môi chậm rãi nhếch lên mà cười.

"Người rất ngạc nhiên?"

Lời thì thâm phiêu tán trong phòng với ánh nến chập chờn. Khi nói chuyện, Kỳ Tây Vũ vẫn luôn nghiêng người tới. Theo Kỳ Tây Vũ từ từ tới gần, tim Diệp Kết Mạn đập như trống. Nàng không biết trả lời thế nào, chỉ còn trơ mắt nhìn dung nhan mỹ hoặc của Kỳ Tây Vũ tiến tới.

Một đôi môi lạnh lẽo.

Đôi môi đỏ đỏ đến gần, đôi môi mềm mại đó cứ như sẽ tan ra. Hình ảnh Kỳ Tây Vũ nhắm mắt lại phản chiếu trong hai con ngươi đang trợn to của Diệp Kết Mạn, cả người cứng ngắc không nhúc nhích. Hàng mi dài của Kỳ Tây Vũ quét qua làm Diệp Kết Mạn ngứa ngứa, nàng nhin không được mà trừng mắt nhìn. Còn chưa kịp phản ứng thì đã có gì đó ẩm ướt chui tọt vào miệng qua khỏi hàm răng không có sức chống cự cuốn lấy cái lưỡi không biết làm sao của Diệp Kết Mạn. Trong đầu Diệp Kết Mạn ầm ầm, sợi dây luôn căng từ thuở nào đã đứt.

Có tiếng ngậm khẽ phát ra, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập hít thở không thông, mà Kỳ Tây Vũ vẫn chậm rãi ép nàng dựa ở trên giường dính sát vào tường. Đại não Diệp Kết Mạn trống rỗng, không thể suy nghĩ gì, chỉ có thể tùy ý Kỳ Tây Vũ hôn. Đối phương cắn kéo môi nàng, cái đầu nhẹ nhàng mang theo sự tê dại chạy khắp tứ chi. Diệp Kết Mạn mềm đi cơ hồ sẽ hóa thành nước nếu không phải Kỳ Tây Vũ đang dè sợ là sẽ ngã xuống giường. Mặt nàng vẫn là màu đỏ, không rõ do say hay do xấu hổ. Tư vị thực cốt đó, như điện giật đánh thẳng vào tim Diệp Kết Mạn kích khởi một mảnh kinh đào hải lãng hoàn toàn bao phủ nàng.

Trong ý thức mê ly, xúc giác trên môi bỗng rời đi, Diệp Kết Mạn vẫn nhắm hai mắt cúi đầu thở hỗn hển, vẫn chưa phục hồi tinh thần sau nụ hôn cho đến

khi có tay đến nâng nàng dậy, bên tai là tiếng nha hoàn.

"Thiếu phu nhân, uống chút trà giải rượu đi ạ."

Khi nói chuyện, không biết Thư nhi bưng trà giải rượu vào khi nào đưa tới bên môi Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn vốn thấy trong miệng khô cạn vội cúi đầu uống ngay. Trà nóng chạy thẳng xuống dạ dày đem suy nghĩ nguyên bản hỗn loạn kéo trở về, Diệp Kết Mạn vượt môi. Nơi đó vẫn còn nóng, vẫn còn xúc giác mềm mại. Trong thoáng chốc, hết thấy như một giấc mộng.

"Thiếu phu nhân, sao mặt người đỏ vậy? Thư tử tử, tử nói có nặng lắm không." An nhi bưng nước nóng đặt ở một bên, ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn trên giường thấp giọng hỏi Thư nhi.

Thư nhi nhú mày, trong lòng cũng có lo lắng. Chờ Diệp Kết Mạn uống trà xong mới quay đầu nói: "Khăn." Nói xong, tiếp nhận An nhi đưa khăn tới, Thư nhi cúi người lau mồ hôi trán lấm tấm mồ hôi cho Diệp Kết Mạn. Thấy mặt Diệp Kết Mạn đỏ bừng bừng, lên tiếng nói:

"Thiếu phu nhân cảm thấy thế nào ạ? Không thoải mái sao?"

Diệp Kết Mạn cố hít một hơi thật sâu lắc đầu, ý bảo mình không có việc gì. Nàng đảo mắt thoáng nhìn Kỷ Tây Vũ đang tựa ở bên giường tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nhất thời nàng cảm thấy bối rối, vội vàng lảng đi không dám nhìn đối phương.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Thư nhi vẫn không yên lòng, đưa tay sờ trán Diệp Kết Mạn. Thấy vẫn còn nóng, Thư nhi thở dài, ôn nhu nói: "Làm khó Thiếu phu nhân rồi."

An nhi cũng phàn nàn: "Quy củ của thương nhân nếu không tuân theo lúc đó cũng không hay cho lắm, động bất động là uống rượu như nước, khó trách Thiếu phu nhân không quen."

Hai người còn nói vài câu, thấy Diệp Kết Mạn vẫn cúi đầu không nói gì, nghĩ là nàng mệt mỏi, hai người không quấy rầy nữa, dọn dờ vài câu rồi rời khỏi phòng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 39 - Đêm xuân trên người (Thượng)

Editor: Tịnh Quân

Chương 39 - Đêm xuân trên người (Thượng)

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Diệp Kết Mạn và Kỷ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn tựa vào tường, cúi đầu đỡ trán, không biết đang suy nghĩ gì. Ngọn nến thì leo lét. Ban đêm, bên ngoài ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu vang làm bóng đêm có vẻ yên tĩnh hơn. Chỉ một mình Diệp Kết Mạn thấp giọng thờ dốc tại đêm vắng lặng thế này nghe có vẻ phóng đại. Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói gì.

Bỗng nhiên, cái giường khẽ động. Diệp Kết Mạn cứng đờ, không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ nắm chặt đệm chăn. Suy nghĩ trong tình trạng không được thanh tỉnh làm nàng đau đầu hơn, làm nàng không thể rõ ràng được mọi chuyện hơn. Môi thì lúc ấm lúc lạnh. Hơi thở quen thuộc truyền đến, một luồng tóc đen lướt qua nằm trên tay Diệp Kết Mạn. Đang cúi đầu, Diệp Kết Mạn có thể nhìn thấy tay áo màu trắng ở trước mắt với tóc đen mềm mại rũ xuống. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, khẩn trương hơn. Nàng biết Kỷ Tây Vũ đã leo lên giường. Nhất thời nàng không biết nên đối mặt thế nào, cũng không muốn nói cái gì. Không khí xấu hổ dày đặc.

Diệp Kết Mạn sẽ ngây ngô? Nàng đọc đủ thứ thi thư, đủ để nàng nhận ra sự dị thường này.

Giữa sự hỗn loạn, Kỷ Tây Vũ lại dán gần tiến đến bên tai Diệp Kết Mạn, cố ý lấy môi chạm vành tai Diệp Kết Mạn. Tai Diệp Kết Mạn lúc này nóng lên, đổ lựng. Diệp Kết Mạn muốn thối lui nhưng bất đắc dĩ phía sau là vách tường.

"Nhớ kỹ, vô luận như thế nào cũng không được tháo mịch phù xuống."

Âm thanh dịu dàng dừng ở bên tai, tay Kỳ Tây Vũ lấy mộc quý phù từ trong ngực ra. Diệp Kết Mạn nắm chặt tay hơn, lung tung gật đầu, hít một hơi thật sâu ý muốn cho mình thanh tỉnh chút. Sau một lúc Diệp Kết Mạn mới mở miệng:

"Không còn sớm nữa... Ta hơi mệt, muốn ngủ." Giọng nói hơi khàn, âm cuối còn khẽ run.

"Mệt mới?" Đôi mắt đỏ của Kỳ Tây Vũ trở nên thâm thúy, nhìn Diệp Kết Mạn trốn tránh ý cười bên môi như có như không, "VẬY NGỦ THÔI."

Dứt lời, Kỳ Tây Vũ lui ra, tảng đá trên ngực Diệp Kết Mạn hạ xuống. Mà rồi nàng lại cảm thấy hơi chút mất mát. Diệp Kết Mạn lắc đầu, như muốn vẫy đi suy nghĩ vớ vẩn này. Diệp Kết Mạn không dám nói thêm, cực nhanh lướt mắt qua Kỳ Tây Vũ, thấy Kỳ Tây Vũ đưa lưng về phía nàng xuống giường đi lại phía ngọn nến. Dáng người cao dài, bạch y chảy xuống đến vai lộ ra cái cổ duyên dáng. Kỳ Tây Vũ đứng lại trước bàn thối tắt ngọn nến. Quang ảnh tựa như ảo mộng. Vòng eo mảnh dẻ, tóc đen bị nàng vén ra sau. Trong phút chốc, nến tắt.

Diệp Kết Mạn nằm xuống, đưa lưng về phía Kỳ Tây Vũ nhắm mắt lại. Một lát sau, giường lại khẽ động, sau lưng lại có cảm giác mát chạm vào da thịt khiến Diệp Kết Mạn căng thẳng. Nàng lại dán thêm vào tường, cơ hồ tặng luôn nửa giường cho Kỳ Tây Vũ. Phía sau có tiếng cười khẽ truyền đến, lập tức trên cánh tay Diệp Kết Mạn đặt lên thêm một bàn tay, hữu lực xoay được Diệp Kết Mạn lại đồng thời tiếng Kỳ Tây Vũ vang lên:

"Ta đáng sợ như vậy sao? Người cứ dán vào tường mãi, có thể ngủ sao?"

Diệp Kết Mạn bị xoay qua, từ nằm nghiêng biến thành nằm thẳng, tầm mắt vừa lúc chống lại Kỳ Tây Vũ chống đầu nhìn nàng. Trong bóng đêm mờ lung vậy mà vẫn có thấy khuôn mặt trắng bóc của đối phương, bất quá đây là cự li gần. Diệp Kết Mạn bắt đầu hoảng hốt vì những ý nghĩ của mình: vô thức hồi tưởng lại thi thể nằm trong quan tài sang quý kia. Đẹp đến kinh tâm, như một tuyệt tác điêu khắc tinh tế, bất nhiễm phàm trần. Không biết đã khuynh đảo được bao nhiêu nam tử trần thế. Khi phục hồi lại tinh thần còn chói mắt hơn. Khuôn mặt đó lại nháy tới gần, Diệp Kết Mạn không động đậy được, không trốn đi được. Trong gang tấc, với cự li một cái cúi đầu có thể chạm

được. Diệp Kết Mạn lại được nếm hương thơm của đôi môi đỏ mềm mại, trong khoảng thời gian ngắn đó trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác làm người ta ngượng ngùng thỏa mãn. Trong bóng đêm, lưỡi Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng liếm Diệp Kết Mạn, tìm được lưỡi Diệp Kết Mạn, chậm rãi cuốn lấy nó như muốn cuốn hết cả người Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy máu trong người như bị rút đi trong đêm này, đầu nổ vang lợi hại làm nàng không thể suy nghĩ thêm được gì.

Răng môi giao hòa, tiếng thở dốc trong bóng tối dần dần được cất lên.

Sau một lúc lâu, môi đỏ rời đi, không đợi Diệp Kết Mạn lấy lại tinh thần, môi đỏ chậm rãi dời xuống. Môi đỏ chạm tới đầu ngọn lửa trong người Diệp Kết Mạn bùng lên tới đó, cơn sau đè lên cơn trước. Diệp Kết Mạn tê liệt; suy nghĩ ngừng hoạt động cả nửa; cả người không còn miếng sức, chỉ có thể cảm thụ Kỷ Tây Vũ từ từ hôn ở cổ, cuối cùng dừng ở ngực của nàng. Quần áo bị kéo ra, xuân sắc hiển hiện rõ trong đêm. Kỷ Tây Vũ rũ mắt nhìn mộc quý phù pháp phồng trên ngực Diệp Kết Mạn. Bất quá chỉ dừng một lát, Kỷ Tây Vũ đã phủ lên, hôn lên khu vực đó; tay nàng kéo quần áo cản trở ra linh hoạt luồn vào, chậm rãi chụp lên nhũ miên mềm mại...

"Ừm..."

Diệp Kết Mạn run lên, cất tiếng ngậm khẽ, thần sắc mê ly. Nhũ miên trong tay Kỷ Tây Vũ vừa nhột vừa bị thiêu đốt làm Diệp Kết Mạn muốn thoát ly khỏi bàn tay đang chiếm đoạt nàng. Diệp Kết Mạn cố mở mắt ra, giãy dụa muốn nói gì mà Kỷ Tây Vũ vẫn đang tiếp tục trêu chọc làm môi nàng run lên... Nguyên bản lời nói ra đang hoang nhất thời biến thành ám muội.

"Đừng... đừng mà..."

Mặc dù chưa từng trải nhưng tới tình cảnh này Diệp Kết Mạn hậu tri hậu giác hiểu được vì sao nàng luôn cảm thấy không khí quý dị. Đó là hai người đều là nữ tử. Trăm triệu lần, Diệp Kết Mạn chưa bao giờ suy nghĩ về không khí quý dị này ở góc độ nam nữ bình thường. Song, giờ khắc này Kỷ Tây Vũ hành sự với nàng, làm những chuyện người ta sẽ thấy thẹn với nàng, nàng lại không thể lý giải.

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Kỷ Tây Vũ dừng môi mà tay vẫn hành động, ám

muội nói: "Người nói gì?"

"Đừng... như vậy..." Diệp Kết Mạn hít một hơi, căn môi nhìn gương mặt mỹ hoặc trước mắt mà khẩn cầu, "Đừng..."

"Đừng?" Kỳ Tây Vũ cúi đầu lạp lại, đồng thời vân vê thứ mềm mại trong tay. Dưới sự chuyển động của bàn tay và các ngón tay, Diệp Kết Mạn run rẩy; cổ nén tiếng rên như chực phát ra bất cứ lúc nào, ánh mắt bất lực địa nhìn Kỳ Tây Vũ.

Kỳ Tây Vũ cười tươi như trước, cúi đầu dán trán vào trán Diệp Kết Mạn, chậm rãi nói: "Ta biết người thích ta, vì sao đừng?"

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Kết Mạn nhoáng lên, có chút không biết làm sao. Nàng muốn phủ nhận. Nhưng lời nói ngăn ở yết hầu. Với cả đôi phương chăm chú nhìn như vậy làm nàng không thể nói nên lời. Một lát sau, Diệp Kết Mạn giơ tay lên, hữu khí vô lực nắm lấy cổ tay Kỳ Tây Vũ, gian nan lắc đầu:

"Đừng. Ta..."

"Người sợ cái gì?"

Kỳ Tây Vũ vén tóc, lộ ra mặt nghiêng tinh xảo. Quần áo trên người nàng cũng đã xả ra một nửa, cảnh xuân vô hạn có thể nhìn thấy rõ ràng làm nhân tâm nhộn nhạo. Chỉ thấy đôi mắt đỏ tản ra u quang, lời nói thì thâm dụ hoặc.

"Bởi vì ta không phải là người?"

"Không phải, chúng ta..." Diệp Kết Mạn lắc đầu lợi hại, căn bản không có biện pháp xem xét đây là đúng hay sai, chỉ theo bản năng nói, "chúng ta đều là nữ..."

"Nữ thì sao?"

"Nữ thì... sao có thể như vậy..." Diệp Kết Mạn lẩm bẩm nói.

"Vì sao nữ thì không thể như vậy?"

Diệp Kết Mạn thất bại dưới mấy câu hỏi bức người của đối phương, triều lưu xa lạ trong người bắt đầu khởi động, mặt đỏ bừng. Diệp Kết Mạn hận không thể tìm lỗ chui vào, sao còn có thể đáp hết một đám vấn đề. Nàng cảm thấy mình như đang đứng ở bờ vực, chỉ cần đẩy nhẹ chính là vạn kiếp bất phục. Mà đối với nữ tử trước mắt này mà nói là quá dễ dàng.

Kỷ Tây Vũ đem thần sắc biến hóa của Diệp Kết Mạn thu vào mắt, nụ cười nở rộ như hoa anh túc, hấp dẫn khó có thể kháng cự. Nàng nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, sẽ không ai biết hết. Người không cần phải thủ thân như ngọc vì Bùi gia. Hãy giao hết cho ta, cứ hưởng thụ khoái hoạt này ..."

Lời nói dần dần biến mất thay cho môi làm việc, Diệp Kết Mạn không kịp nghĩ nhiều, Kỷ Tây Vũ lại đến, nghiêng ngả hơn tí mĩ hơn. Cái lưỡi ẩm ẩm linh hoạt dò xét từng tấc da Diệp Kết Mạn, đoạt đi lý trí còn sót lại của nàng. Lửa nóng ở bụng dấy lên, cảm giác trống rỗng tràn ngập. Kỷ Tây Vũ lành lạnh thoải mái khiến Diệp Kết Mạn muốn sẵn tới, suy nghĩ cũng rời rạc bồng bềnh theo cơ thể run run; thoải mái hay khó chịu đều không thể nói nên lời... Chân Kỷ Tây Vũ cọ giữa hai chân Diệp Kết Mạn làm nàng run rẩy, vô thức nắm lấy áo Kỷ Tây Vũ. Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng tỏ tiến vào cửa sổ giảm đi độ tối. Mèo hoang nhảy lên tường, phát ra một tiếng kêu. Quần áo hoàn toàn cởi bỏ rớt dưới giường. Kỷ Tây Vũ nheo mắt thưởng thức. Diệp Kết Mạn lay động, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng. Nàng còn chưa kịp mở miệng, Kỷ Tây Vũ đã đè lên. Quần áo không còn, Diệp Kết Mạn càng mất cảm. Kỷ Tây Vũ không tiếng động mà cười, tay trượt xuống, chạm rã bao trùm ở hoa viên linh thảo. Tim Diệp Kết Mạn run dữ dội. Nàng mãnh liệt mở mắt ra. Hết thảy như dự liệu, mà lại như ngoài sự liệu. Nếu nói nam nữ cá nước thân mật mặc dù chưa từng nghiên cứu nhưng Diệp Kết Mạn vẫn biết. Còn nữ tử lại xa lạ như thế này, vấn đề chưa từng động tới chung quy vào thời khắc này đã lộ ra. Trong tầm mắt chính là khuôn mặt Kỷ Tây Vũ quen thuộc mà thần sắc lại khó được dịu dàng như muốn cuốn hết cả người vào. Có điều, đáy mắt thâm thúy đó cho đến giờ phút này vẫn không thể thấy rõ. Hết thảy phát sinh cực nhanh, nhanh đến mức không để Diệp Kết Mạn kịp cự tuyệt; Diệp Kết Mạn vẫn đang run, ngón tay Kỷ Tây Vũ đã lấn tới trung tâm hoa viên linh thảo ẩm ướt, dò xét đi vào, rồi nhẹ nhàng xoay chiều.

"Ừm..."

Diệp Kết Mạn vỡ tung; vừa đau vừa sáng khoái thoải mái bưng bưng thiêu

đốt trong người. Trong chớp mắt, môi Kỷ Tây Vũ tiếp tục làm việc. Diệp Kết Mạn có thể cảm giác được tay Kỷ Tây Vũ ở bên trong mình. Nội hoa viên mềm mại ấm áp bao vây lấy ngón tay của Kỷ Tây Vũ, nàng cũng không vội, nàng tạm thời ngừng lại, ngón cái ấn hạt linh châu đã hơi lộ ra, khéo léo xoa nó. Kỷ Tây Vũ lại gây ra thêm một trận run rẩy. Cảm giác say vừa rồi lại phủ lên làm người ta nóng bừng bừng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 40 - Đêm xuân trên người (Hạ)

Editor: Tịnh Quân

Chương 40 - Đêm xuân trên người (Hạ)

Trước người như dòng nước mềm mại bao trùm, thân thể Kỷ Tây Vũ như rắn quấn quanh. Ngực Diệp Kết Mạn kịch liệt đập phồng, da ửng đỏ một mảnh. Trong cơ thể Diệp Kết Mạn là lửa, thiêu nóng đến nỗi các mạch cũng không nhịn được mà cuộn lại. Mẫn cảm do ngón tay Kỷ Tây Vũ gây ra bắt đầu nở rộ, từng chút bám víu từng tấc da Diệp Kết Mạn. Nàng bối rối, thẹn vì thân thể biến hóa, theo bản năng khép chân lại. Nhưng, Kỷ Tây Vũ vẫn không rời, mặc cho Diệp Kết Mạn kẹp chặt. Trong bóng đêm, Kỷ Tây Vũ không tiếng động mà cười hiển hiện lúm đồng tiền mê người mà nguy hiểm. Và đầu Diệp Kết Mạn lại bắt đầu choáng váng. Ngay sau đó, Kỷ Tây Vũ phủ đến, hôn trán, mi gian, chóp mũi, môi Diệp Kết Mạn. Từng chút, từng nơi được ấn lên làm Diệp Kết Mạn đỏ mặt như hoa sớm được tưới sương làm người ta không thể kháng cự. Cái lưỡi đó liếm môi Diệp Kết Mạn như nhắm nháp kẹo ngọt; đụng vào, rời đi, đụng vào, rời đi, không ngừng hạ xuống làm con tim Diệp Kết Mạn hòa tan. Ánh mắt Diệp Kết Mạn lại mê ly, đôi chân căng thẳng chậm rãi lơ lửng.

"Ngoan."

Một tiếng cười khẽ kèm theo lời nói nỉ non vang lên, ngón tay Kỷ Tây Vũ dò xét bên trong Diệp Kết Mạn rất nhanh chạm vào màng chắn. Kỷ Tây Vũ sâu kín nhìn Diệp Kết Mạn như sáng tỏ hết thấy. Dung nhan thanh lệ dưới thân bất tri bất giác tới cao triều; mi và mắt đều mang xuân sắc, thần sắc cũng là khẩn trương toát ra vẻ mê mang bất lực trông mê người. Vẻ điềm tĩnh của ngày thường vào thời khắc này cũng được buông xuống, đôi môi vừa mân mê rồi run rẩy kia đã tiết lộ tâm tư người dưới thân. Kỷ Tây Vũ cười mỉm, ngón tay không chút do dự tham nhập vào.

"A -- "

Đau đớn phủ đầy trong nháy mắt, Diệp Kết Mạn cả kinh chấn động kêu ra tiếng, trán thấm ra mồ hôi lạnh. Nàng mở mắt ra, nắm chặt áo Kỳ Tây Vũ, môi giật giật.

"Đau."

Một lát sau, Diệp Kết Mạn mới thốt ra được. Nàng mặt nhăn cau mi, nhờ đau mà được thanh tỉnh một chút. Đồng thời là bối rối cùng bất an. Theo lời nói hạ xuống, Diệp Kết Mạn rõ ràng cảm giác được ngón tay Kỳ Tây Vũ chậm rãi lúi ra nửa ngón, ngón cái lại ấn hạt linh châu mẫn cảm. Cảm giác tê dại lại thối đến, chậm rãi bao phủ cái đau. Ánh mắt Diệp Kết Mạn nhoáng lên, cưỡng chế tiếng ngậm cơ hồ phải thốt ra, nàng đưa tay muốn tìm tay Kỳ Tây Vũ. Nhưng còn chưa chạm được, Kỳ Tây Vũ đã nhìn thấu ý đồ. Rất nhanh, cái tay Diệp Kết Mạn muốn chạm bị tay còn lại của Kỳ Tây Vũ đặt lên đầu giường.

"Kỳ... Tây Vũ." Diệp Kết Mạn trừng mắt nhìn, hốc mắt đầy thủy quang tựa như tùy thời rơi xuống. Nàng giống như không chịu nổi mà cảm thấy thẹn, môi run run, "Đừng... Đừng..."

Nói tới một nửa, Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng hôn lên mắt Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nhiễm trên lông mi. Rất nhanh, Kỳ Tây Vũ hôn tới đó.

"Đừng sợ, thoải mái đi." Tiếng nói nhẹ nhàng dừng ở bên tai Diệp Kết Mạn. Cùng lúc đó, ngón tay Kỳ Tây Vũ xoay tròn; ma sát nội hoa viên mềm mại chặt chội, ngón cái lại dè xoa hạt châu làm Diệp Kết Mạn rung động một trận. "Người xem, thực thoải mái không phải sao?" Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, dụ hoặc nói. "Người thích ta, ta thích người, có gì không thể?"

Khi nói chuyện, tay Kỳ Tây Vũ ra vào. Lúc này, nơi đó, hoa viên linh thảo như ở những ngày mưa, ngay cả bùn đất cũng ngậm nước hoàn toàn thông thuận không có trở ngại, nhuốm cả bàn tay Kỳ Tây Vũ sáng bóng. Tay Kỳ Tây Vũ xuyên qua nhanh dững đạo, cảm nhận nội hoa viên rung động, nàng lại cười rộ lên.

"Người sẽ khoái hoạt."

Lời nói ôn nhu hòa tan trong đêm như dao ngâm độc được làm người ta say mê đến không biết đau đớn. Ngay sau đó, Diệp Kết Mạn cảm giác được ngón tay nắm trong nơi sâu sâu bắt đầu đi chuyển nhanh hơn, xoay tròn nhanh hơn, ma sát nhiều hơn làm cho hô hấp nàng bị kiềm hãm. Lập tức cơ thể nàng co giật từng hồi. Rất nhanh, thân thể nàng như hoàn toàn bị đánh thức mà suy nghĩ thì đứt đoạn; con tim thì bị Kỷ Tây Vũ nắm giữ. Ngoại trừ những tiếng ngâm ra, rớt cuộc hợp lại không xong được một câu. Trong tầm mắt mơ hồ, khuôn mặt Kỷ Tây Vũ như ẩn như hiện trong đêm, tóc đen rũ rượi trên vai Diệp Kết Mạn như tùy thời sẽ hướng vào mạch máu của nàng, sau đó thay thế cho máu mà chảy. Có cái gì đó vỡ tan ra trong nháy mắt, chảy ra cả bên ngoài... Trong bóng đêm tản ra một mùi hương bí ẩn. Mồ hôi chảy xuống thấm vào đệm chăn. Tiếng thở hỗn hển dồn dập theo ngón tay di động tạo ra tiếng nước làm người nghe nóng mặt. Hai cơ thể trơn mịn quấn quanh vào nhau, lạnh và nóng đan vào nhau chặt đứt hết thủy lý trí chỉ còn lại lửa dục thiêu đốt tàn phá bừa bãi.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dần ảm đạm. Đêm, càng tối.

Hôm sau.

"Thiếu phu nhân?"

Ngoài cửa, An nhi lại gõ cửa, nghi hoặc quay đầu nhìn Thư nhi đang bưng chậu rửa mặt: "Không có động tĩnh, ôi, Thiếu phu nhân ngủ chưa thức?"

Thư nhi nhìn cánh cửa đóng kín im lìm, thấy bên trong không có động tĩnh, hơi trầm ngâm, nhưng vẫn nói: "Còn sớm, chúng ta chờ thêm một chút. Có thể tối qua Thiếu phu nhân mệt mỏi, để nghỉ ngơi nhiều hơn đi."

"Dạ." An nhi gật đầu, quay đầu lại nhìn căn phòng rồi cùng Thư nhi ly khai.

Trước khi có tiếng gọi, trên giường, mí mắt Diệp Kết Mạn giật giật, từ từ nàng mới tỉnh dậy. Đập vào mắt đỉnh màn màu trắng, Diệp Kết Mạn ngẩn ngơ, trong óc cũng như có như không. Nhưng mà ngay sau đó, nàng cảm thấy đau. Trí nhớ ùa về. Dây dưa quay cuồng trong đêm, chưa bao giờ lĩnh hội được sự sung sướng của cao triều, thân mình run rẩy cùng tiếng rên rỉ khó

nhìn, cơn đau và mệt mỏi nhắc nhở nàng những gì đã xảy ra tối hôm qua. Diệp Kết Mạn vợ thức nằm chặt đệm chăn đắp lên người, trên mặt rất nhanh lại đỏ. Dừng một chút, cổ nàng cứng ngắc, chậm rãi nhìn bên cạnh.

Đập vào mắt là cái giường hơi hỗn độn. Không thấy thân ảnh quen thuộc. Diệp Kết Mạn vốn cho là mình sẽ cảm thấy thoải mái nhưng không ngờ đây lòng lại chỉ thấy mất mát. Nàng hít một hơi thật sâu, đầu choáng cực kì; không rõ mình rốt cuộc đang chờ mong cái gì.

Đang rối rắm, âm thanh lạnh nhạt vang lên trong vắng lặng: "Tìm ta?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu. Quả nhiên thấy bạch y Kỷ Tây Vũ đi tới. Kỷ Tây Vũ cười, đi đến bên giường cúi xuống đánh giá Diệp Kết Mạn, trêu chọc nói:

"Sao trông thất vọng thế này?"

Diệp Kết Mạn cả kinh, khẽ lui ra, tạo ra khoảng cách với khuôn mặt kia. Nàng mím môi, sau một lúc lâu mới nói: "Người... thức lúc nào?"

"Không được bao lâu." Kỷ Tây Vũ nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh mắt lại trở lại trên người Diệp Kết Mạn, đê ra chén nước, "Mệt không? Ta thấy hai nha hoàn của người tạm thời đi về rồi, người có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút."

Diệp Kết Mạn nhìn chén nước, liếm môi khô hơi khát, muốn tiếp nhận. Nhưng xức nhớ lại tình trạng của mình, nàng ngượng ngùng, chỉ phải cứng ngắc thân mình mà lắc đầu: "Ta không khát..."

Kỷ Tây Vũ nghe vậy nhíu mày, thú vị nhìn Diệp Kết Mạn. Bỗng nàng vươn tay bất ngờ đặt lên môi Diệp Kết Mạn, ngón cái xoa nhẹ nó, Diệp Kết Mạn cả kinh run lên. Kỷ Tây Vũ ý vị thâm trường mở miệng nói: "Thế mà không khát? Huống chi tối qua làm lâu như vậy mà không có uống nước. Không phải là..." Dừng một chút, ánh mắt Kỷ Tây Vũ dời xuống, dừng lại bờ vai mượt mà của Diệp Kết Mạn hơi lộ ra, "Không có quần áo nên ngượng ngùng ngồi đây?"

Diệp Kết Mạn nghe nhắc tới chuyện tối hôm qua, hai má nhất thời bị thiêu

cháy, hận không thể tìm một lỗ để chui vào; nhất thời ứng với cũng không phải, không ứng với cũng không phải.

"Nếu không muốn đứng dậy vì sợ lộ cảnh xuân, ta có một cách."

Diệp Kết Mạn thoáng nhìn Kỳ Tây Vũ vừa chuyển đôi mắt đỏ, lộ ra vài phần giảo hoạt, nhất thời trong lòng nàng có dự cảm bất hảo. Quả nhiên, nàng còn chưa kịp lên tiếng trả lời, Kỳ Tây Vũ đã uống một hơi nước, không chút do dự cúi đầu xuống phủ lên môi nàng.

Hai môi đụng vào nhau, Diệp Kết Mạn cảm thấy đối phương hơi mở miệng, dòng nước ấm áp thời làm dịu làn môi khô cạn, sau đó tiến vào. Mắt thấy nước sẽ tràn ra, Diệp Kết Mạn không thể không mở miệng nuốt xuống. Chỉ là vừa nuốt nước xuống thì đã có cái lưỡi đi theo vào, gặt gao hôn nàng. Vừa kinh ngạc vừa thẹn mà nhìn, Kỳ Tây Vũ trừng mắt nhìn nàng trong gang tấc, lông mi như cánh quạt chớp chớp một cách tao nhã.

Khác nhau ở đêm qua bây giờ là thanh tịnh làm cho lòng dạ Diệp Kết Mạn kịch liệt nhảy dựng, lại vô lực né tránh đối phương. Hương vị ngọt ngào hấp dẫn nàng đi nhắm nháp, môi Kỳ Tây Vũ mềm mại tựa hồ tùy thời sẽ hòa tan trong miệng nàng. Hoảng hốt - Diệp Kết Mạn cảm thấy mình đã rơi xuống vực ngày càng sâu.

Sau một lúc lâu, Kỳ Tây Vũ ngẩng đầu lên, không quên liếm nước ở khe môi Diệp Kết Mạn, rồi hôn tiếp ở mép. Nàng đứng dậy, khoanh tay nhìn Diệp Kết Mạn tránh đi tầm mắt: "Còn khát không?"

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, không biết nên trả lời như thế nào. Vốn đã loạn thành một đoàn còn rối rắm hơn. Một lát sau mới miễn cưỡng thu đầy nghi hoặc, thấp giọng hỏi:

"Vì sao?"

"Vì sao cái gì?"

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ thần sắc bình tĩnh, cắn cắn môi: "Tối qua... Vì sao làm vậy?"

"Ta muốn làm thì ta làm." Kỳ Tây Vũ tựa bên giường, cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn, thần sắc không hề gợn sóng, "Hay người không thích?"

"Người..." Hô hấp Diệp Kết Mạn bị kiềm hãm, giọng nói nhỏ đi, "Ta vẫn không hiểu. Người... "Người thật sự thích ta sao?"

Câu cuối cùng nghẹn ở ngực, ép tới mức làm Diệp Kết Mạn đau đớn.

Tựa hồ biết được tâm tư Diệp Kết Mạn, Kỳ Tây Vũ vươn tay xoa đầu nàng, cười: "Nghĩ nhiều vậy làm chi. Người thích ta, ta thích người, không đủ sao?"

Diệp Kết Mạn trầm mặc, không đáp. Đỉnh đầu được bàn tay như xuân phong mơn trớn, sự ôn nhu như một giấc mơ đẹp thoáng qua. Một lát sau, Diệp Kết Mạn chậm rãi nhắm hai mắt. Ngực tràn ra một tiếng thở dài.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 41- Quyết tâm

Editor: Tịnh Quân

Chương 41- Quyết tâm

"Thiếu phu nhân, nghỉ rồi?" Thư nhi nhìn một nửa cháo còn lại trong bát, tầm mắt dừng ở trên mặt Diệp Kết Mạn. Nhìn thấy tinh thần Diệp Kết Mạn hoảng hốt sau khi thức dậy, lo lắng hỏi. "Người không khỏe hả?"

"Đúng đó, Thiếu phu nhân, sắc mặt người hôm nay không tốt lắm." An nhi cũng tiếp lời. An nhi nhìn trời đẹp ngoài cửa sổ, ra chủ ý nói, "Hôm nay đẹp trời, không bằng đi ra ngoài dạo một chút? Nhìn cảnh sắc đẹp như vậy, tâm tình cũng sẽ tốt lên."

Nghe vậy, Thư nhi mang mắt cười nhìn An nhi: "Là em muốn đi ra ngoài chơi mới đúng, mới đến Kỷ phủ ngày đầu tiên đã không chịu ngồi yên?"

"Nào có, em chỉ suy nghĩ vì Thiếu phu nhân thôi, " An nhi biện giải nói, "trời đẹp thế này không nên lãng phí. Huống chi cảnh sắc Kỷ phủ không tệ, nói không chừng phơi nắng một xíu, khí sắc sẽ tốt hơn nhiều."

Tuy Thư nhi biết An nhi muốn đi ra ngoài chơi, nhưng ngẫu nhiên xuất môn đi một chút đích xác cũng có lợi. Thư nhi nghĩ nghĩ một lúc mới đề nghị: "An nhi nói cũng đúng. Có lẽ là Thiếu phu nhân đã lo lắng quá. Trước kia em đi cùng với phu nhân tới Kỷ phủ vài lần, mặc dù không phải quen thuộc nhưng đại khái vẫn có ấn tượng."

Dứt lời, Thư nhi thấy Diệp Kết Mạn vẫn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Nghĩ là nàng không có hứng trí gì, vừa định nói thì đã thấy Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Cũng tốt, đi ra ngoài dạo một chút vậy."

Vừa ra khỏi cửa, ánh nắng phủ đầy tầm mắt, cả người cũng ấm áp. Diệp Kết Mạn hít thở thật sâu, chịu đựng đau nhức đi theo Thư nhi, tận lực che dấu khó chịu. Không biết sao Diệp Kết Mạn có chút sợ ở cùng một phòng với Kỷ Tây Vũ, cho nên mới chịu xuất môn. Nỗi lòng hỗn độn, chuyện tối hôm qua hết thấy như in trong đầu; nàng như vậy chính là thứ mà Diệp Kết Mạn không muốn hồi tưởng. Chuyện đó phát sinh làm cho nàng không thể không nhìn thẳng vào tình cảm của nàng. Nó quá mức hoang đường! Nàng... yêu một con ma nữ!? Cỡ nào buồn cười? Nhưng sự rung động ở đáy lòng lại không để cho Diệp Kết Mạn bỏ qua. Đôi môi; những nụ hôn ngọt ngào không ai tự kèm chế mà sa vào; khuôn mặt xinh đẹp không có lúc nào là không mê hoặc nàng... Những ôn nhu thoáng như một giấc mộng, như sẽ tỉnh dậy bất cứ lúc nào, sẽ chỉ để lại sự buồn bã nếu đánh mất. Thậm chí... Kỷ Tây Vũ thật sự thích nàng sao? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn cười khổ. Mà nàng còn có thể thoát được vũng bùn này? Chính xác hơn mà nói, nàng có thể thoát khỏi Kỷ Tây Vũ? Mặc dù đối phương rõ ràng dụ hoặc, nàng cũng không phải không có cách chống cự nhưng lại chỉ có thể trở mặt nhìn mình chìm từng chút một. Giống như tối hôm qua. Trong bóng đêm, trầm luân trong khoái hoạt do đối phương tạo ra, đánh mất chính mình. Diệp Kết Mạn thấy vô lực. Nếu nàng muốn báo thù, vậy... tùy nàng đi.

"Kỷ phủ bố trí thật tinh xảo, " An nhi vẫn chưa chú ý tới Diệp Kết Mạn đầy tâm tư, An nhi vui vẻ, sờ vài bông hoa đang nở, nhắm mắt lại tinh tế người qua, "thật là thơm."

Thư nhi cười lắc đầu, ánh mắt sùng nịch. Sau đó quay đầu nhìn Diệp Kết Mạn, và nhìn thấy đối phương dường như có tâm sự. Trầm ngâm một lát, Thư nhi ôn nhu nói: "Thiếu phu nhân, người xem, đó là kính trì nổi danh ở Kỷ phủ."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn hồi thần, nhìn theo ngón tay Thư nhi. Quả nhiên cách đó không xa có một viên trì, nước hồ phẳng lặng không một gợn sóng.

"Bởi vì địa thế và kiến trúc xung quanh cho nên gió rất yếu, nước hồ một năm bốn mùa phẳng như mặt kính, mới được gọi là kính trì." Thư nhi dẫn hai người đi đến bên cạnh lan can, giải thích.

An nhi ló ra lan can nhìn, nhìn trên mặt hồ là hình ảnh của mình, nàng cố ý làm cái mặt quý, ngẩng đầu nói: "Thư tỷ tỷ đến đây lúc nào vậy ạ?"

"Cẩn thận chút, kéo té, " Thư nhi kéo An nhi lại, nghĩ nghĩ đáp, "đó là dịp mừng thọ Kỷ lão gia và Kỷ phu nhân. Lễ cập kê của Kỷ tiểu thư cũng đã tới." Dừng một chút, Thư nhi thở dài, "Không ngờ mới qua vài năm, cảnh còn người mất ..."

An nhi nghe vậy kinh ngạc, truy vấn: "Thư tỷ tỷ còn tới tham gia lễ cập kê Kỷ tiểu thư? Cảm giác thế nào thế nào?"

Nghe hai người đối thoại, lực chú ý Diệp Kết Mạn cũng không tập trung ở tại Thư nhi.

"Thế nào sao..." Thư nhi nhớ lại, "Lúc ấy ý niệm duy nhất trong đầu chính là, trên đời này còn ai đẹp hơn nữ tử này."

Khi nói chuyện, trong đầu Thư nhi hiện lên một màn khó quên ấy. Kỷ Tây Vũ lộng lẫy xuất hiện ở trước mặt mọi người; tay áo thêu hoa tầng tầng lớp lớp tựa như tiên nữ trong tranh. Dung mạo năm ấy lại khiến ai ai cũng ấn tượng, rõ ràng chỉ mới mười lăm, một cái nhăn mày một nụ cười thôi đã lấy mất con tim người khác. E là ngày đó không biết đã giam cầm trái tim của bao nhiêu nam tử nữa. Chỉ là, không ngờ hồng nhan bạc mệnh, nhất định trời cao ghen tị, thu hồi hết thảy, thế cho nên mới không thể sống thọ. Còn trẻ vậy mà...

An nhi nghe Thư nhi nói, trong lòng nhộn nhạo, trù trừ nhìn Diệp Kết Mạn, chột nói: "Thiếu phu nhân... Tối hôm qua Kỷ phu nhân nói người đã đến linh đường, là sự thật?"

Diệp Kết Mạn thấy An nhi hỏi, nhớ tới chuyện linh đường hôm qua, gật đầu.

"Vậy Thiếu phu nhân có thấy quan tài Kỷ tiểu thư không?"

"Có."

Nghe vậy, An nhi có chút ủy khuất bĩu môi, nói thầm nói: "Thiếu phu nhân sao người lại đi một mình tới linh đường..."

"Em nha em nha, hiếu kỳ vậy để làm chi?" Thư nhi thoáng nhìn thấy thần sắc An nhi thất vọng, hiếu được tâm tư đối phương, khẽ giọng trách mắng, "Nói

cái gì đó."

"Ý em không phải vậy..." An nhi giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn cực nhanh, thấy nàng cũng không có tức giận, ngữ khí mềm nhũn làm nũng nói, "Thiếu phu nhân, người có nghĩ là sẽ đến linh đường bái tế Kỷ tiểu thư nữa không ạ?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy nao nao, mím môi không có mở miệng.

Nhưng Thư nhi nhin không được chỉ trán An nhi, buồn cười nói: "Còn quậ nữ hả, em gấp cái gì. Đến linh đường cũng không quá nửa khắc, đến lúc lão gia phu nhân tới em không đi được đâu. Thiếu phu nhân vốn là không khoẻ, nói ra ngoài ngoao du chính là em, hiện tại nói đến linh đường cũng là em..."

"Ôi." An nhi đỡ trán xoa mi tâm, ủy khuất nói, "Thư tỷ tỷ chớ trách. Em chỉ thuận miệng trưng cầu ý kiến Thiếu phu nhân thôi, người không đi em cũng sẽ không nói..."

"Đi thôi." Diệp Kết Mạn thu mắt nhìn hồ, chột nói.

"O?" An nhi dừng ngay câu chuyện, nhìn Diệp Kết Mạn.

Bên này, Diệp Kết Mạn đã thu hồi tầm mắt nhìn kính trì xoay người lại nhìn về phía trước, trong đầu chột lóe thân ảnh nữ nhân vĩnh viễn yên lặng nằm trong quan tài nàng lập tức mở bước, thấp giọng bỏ lại một câu cũng không biết đang nói cho ai nghe: "Muốn đến Kỷ phủ... nguyên bản là vì chuyện này."

Thấy thế, ánh mắt An nhi vui vẻ, vội vàng bước nhanh đi theo. Phía sau, Thư nhi hơi nhíu mày, nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của Diệp Kết Mạn nhất thời lâm vào trầm tư.

"Thư tỷ tỷ?" An nhi đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Thư nhi không hề động hô, "Suy nghĩ gì thế? Nhanh lên nào."

"Ừ." Thư nhi mới khôi phục thần sắc như thường, mỉm cười với An nhi, nhắc chân đuổi kịp hai người, hướng về phương hướng linh đường mà bước.

Ước chừng nửa nén hương, ba người đã thấy được linh đường cách đó không

xa. An nhi khẩn trương lú đầu ra sau lưng Diệp Kết Mạn, nhìn qua linh đường, rất nhanh ánh mắt đã định tại quan tài tinh xảo.

Diệp Kết Mạn rảo bước tiến lên cánh cửa, đầu tiên liền chú ý tới Trữ Tâm cúi đầu quỳ dưới đất. Đường như đối phương đã không động từ hôm qua. Chỉ là sắc mặt tái nhợt hơn, môi khô khốc. Nàng ta vẫn không phát giác cái gì, vẫn chỉ chuyên chú đốt vàng mã. Trước người Trữ Tâm là một nam tử đang ngồi thấp giọng khuyên nhủ gì đó.

Nhìn thấy Diệp Kết Mạn vào cửa, nha hoàn đã gặp hôm qua nhận ra, tiến lên vài bước, cúi người đưa lưng về phía Diệp Kết Mạn thấp giọng nói với nam tử. Nam tử nghe vậy, quay đầu lại nhìn phía cửa.

"Bùi thiếu phu nhân?"

Diệp Kết Mạn ngẫm lại, liền nhớ đối phương Kỷ nhị thiếu gia Kỷ Hi An. Nàng khách khí thị lễ: "Kỷ nhị thiếu gia hảo."

Kỷ Hi An đứng dậy đi tới, cười mở miệng: "Ta đã nghĩ cô sẽ không nhận ra, bởi trên yến hội cũng chưa nói câu nào. Tối hôm qua nghỉ ngơi có khỏe không?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn hơi cứng đờ, nhớ tới chuyện say rượu sau đó, nhin không được có chút nóng mặt, cúi đầu hàm hồ đáp: "Rất tốt, đa tạ Kỷ nhị thiếu gia quan tâm."

Kỷ Hi An vuốt cằm: "Tối hôm qua nghe mẹ nói cô cũng tới linh đường, không ngờ hôm nay lại đến sớm như vậy. Có tâm."

"Vâng." Diệp Kết Mạn gật đầu, nhìn Trữ Tâm, thần sắc có chút lo lắng, "Nàng..."

Kỷ Hi An hiểu ý, bất đắc dĩ lắc đầu: "Hôm qua Bùi thiếu phu nhân đến cũng nhìn thấy Trữ Tâm rồi thôi."

"Ừ. Nàng... Có khỏe không?"

"Ta đang khuyên nàng về nghỉ ngơi, đáng tiếc không có gì hiệu quả. Không gặt Bùi thiếu phu nhân, Trữ Tâm là thị nữ kiêm luôn hộ vệ của Ngũ muội. Lần này Ngũ muội đột ngột mất... Nàng cảm thấy là lỗi do nàng không bảo

vệ tốt, muốn chuộc tội. Từ khi thi thể Ngũ muội được đưa về Kỳ phủ, Trữ Tâm chưa rời khỏi linh đường lần nào." Nói xong, Kỳ Hi An thở dài. "Cho dù là người tập võ, cứ như vậy mãi cũng sẽ không chịu nổi."

Diệp Kết Mạn mím môi, nhìn từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu - Trữ Tâm. Nàng không nói gì. Tâm tư lại bắt đầu xem xét. Đối phương là thị nữ tùy thân của Kỳ Tây Vũ, có thể tin nhiệm được không? Về chuyện Kỳ Tây Vũ chết... Không biết có thể biết thêm được gì từ nàng hay không? Đột nhiên, Diệp Kết Mạn như nhớ ra gì đó, hỏi:

"Không biết quan phủ điều tra thế nào?"

Kỳ Hi An nhăn mày, thần sắc đáy mắt nhất thời có chút đen tối, ngữ khí nói chuyện cũng cổ quái: "Không có manh mối gì. Bước đầu đoán là Ngũ muội say rượu không cẩn thận rơi xuống sông."

"Vậy..." Diệp Kết Mạn đề thấp thanh âm, nhẹ giọng nói, "Kỷ Nhị thiếu gia có biết tại sao Kỳ tiểu thư lại mặc nam trang xuất hiện tại thành Tây không?"

Lời còn chưa dứt, một trận khói nhẹ theo âm cuối của Diệp Kết Mạn phát tán trong không khí làm nàng nhìn mà căng thẳng, Diệp Kết Mạn liền thấy Kỳ Tây Vũ hiện ra trong tầm mắt. Đôi mắt đỏ yên lặng dừng ở trên người Kỳ Hi An.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 42: Trái tim luân hãm

Editor: Tịnh Quân

Chương 42: Trái tim luân hãm

Nghe Diệp Kết Mạn hỏi, đáy mắt Kỷ Hi An cực nhanh hiện lên một tia cổ quái, thần sắc thoát nhìn có vài phần khó xử, hẩn lập tức do dự nói: "Cái này... Ta cũng không rõ. Có khi ngẫu nhiên cha ta sẽ phái Tây Vũ đi xử lý chuyện gì đó cho nên muội ấy không có ở Kỳ phủ cũng là chuyện thường. Mấy ngày đó không thấy Tây Vũ, nghĩ là theo lệ thường muội ấy lại có chuyện của mình nên cũng không để ở trong lòng. Không ngờ sau đó mới nghe nói Tây Vũ..." Nói xong, Kỷ Hi An thở dài, tầm mắt quét về phía Trữ Tâm quỳ dưới đất, "Bùi thiếu phu nhân biết Tây Vũ, thì chắc cũng hiểu từ trước đến nay muội ấy suy nghĩ kín đáo, ta thật sự không tin muội ấy sẽ khinh xuất đến nỗi chết đuối. Về phần tại sao Tây Vũ mặc nam trang đến thành Tây, có lẽ Trữ Tâm biết được nguyên do. Chỉ là đã nhiều ngày nay mặc kệ ai khuyên, nàng cũng không mở miệng nói câu nào."

Diệp Kết Mạn nghe vậy, tầm mắt đi theo dừng ở trên người mặc tang phục đang quỳ ở dưới đất. Trữ Tâm cũng nghe được hai người nói chuyện, động tác đột nhiên cứng đờ. Mặc dù nàng cúi đầu không ai nhìn được vẻ mặt của nàng nhưng có thể nhìn ra nàng căng thẳng trong nháy mắt đó. Tiền giấy vô thanh vô tức bị vò nát ở đầu ngón tay. Diệp Kết Mạn nhíu mi, lập tức ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ. Tựa hồ cảm giác được tầm mắt Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ thu hồi tầm mắt trên người Trữ Tâm, ngẩng đầu nhìn lại Diệp Kết Mạn với thần sắc đăm đăm làm người ta đoán không ra.

Không khí đang căng thẳng, Diệp Kết Mạn nghe được phía sau có tiếng bước chân vang lên đánh vỡ trầm mặc trong phòng. Nàng quay đầu nhìn, lại thoáng nhìn thấy Kỷ Hi An bỗng trầm mắt xuống khi nhìn thấy người đang tới kia.

"Nhị đệ tới cũng thật sớm." Phía sau có một giọng nói ung dung hạ xuống, Diệp Kết Mạn quay đầu thấy Kỷ Xuyên. Kỷ Xuyên cũng chú ý tới nàng, trên mặt hẳn hiện lên một ít kinh ngạc, lập tức cười gật đầu tiếp đón, "Bùi thiếu phu nhân cũng ở đây rồi ư."

"Kỷ đại thiếu gia hảo." Diệp Kết Mạn hồi lễ, liền thấy Kỷ Xuyên nhìn quanh linh đường một vòng, rồi tiếp nhận ba cây nhang nha hoàn đưa tới, tư thái có chút tùy ý khom người, rất nhanh đã cắm nhang vào lư hương. Ánh mắt hẳn dừng lại ở quan tài Kỷ Tây Vũ một lát rồi lập tức xoay người đi đến bên cạnh hai người, nhìn sắc mặt có chút không tốt - Kỷ Hi An, cười cười:

"Nhị đệ nhìn thấy Đại ca biểu tình như vậy sao?"

Kỷ Hi An thoát nhìn có chút nhẫn nại nhưng mà hai tay đã nắm chặt. Qua một lát mới đẽ giọng nói: "Người tới làm gì?"

"Đương nhiên đến bái tế Tây Vũ." Kỷ Xuyên nhìn Kỷ Hi An, "Như thế nào? Chẳng lẽ chỉ cho người vào linh đường để thể hiện tình cảm cho cha thấy thôi sao?"

"Người..." Kỷ Hi An tức giận, "Người nói bậy bạ cái gì đó? Tây Vũ đã như vậy rồi, người chẳng lẽ không thể... không thể bỏ ân oán ngày xưa sao?"

Kỷ Xuyên mỉm cười, thản nhiên nói: "Huynh muội nào có cừu hận gì qua năm tháng, Nhị đệ nói đùa, Đại ca thật sự nghe không hiểu. Ta cùng Tây Vũ có thể có ân oán gì?"

"Tự người hiểu lấy." Kỷ Hi An cau mi.

Nghe vậy, Kỷ Xuyên chỉ lạnh nhạt mơn trớn ống tay áo mình, nâng mắt liếc qua Diệp Kết Mạn lại lập tức nhìn Kỷ Hi An, ý vị thâm trường nói: "Ta làm sao? Nhị đệ bất mãn huynh cái gì cứ việc nói ra đi nào."

Kỷ Hi An hết sức nhẫn nại, nhưng hiển nhiên cũng bận tâm đến Diệp Kết Mạn ở đây, cuối cùng cũng chỉ oán hận trừng mắt nhìn Kỷ Xuyên mà không nói gì.

Kỷ Xuyên tựa hồ dự đoán được phản ứng của Kỷ Hi An cũng không tiếp tục

nói tiếp, mà là nhìn Diệp Kết Mạn trầm mặc xem xét. Như hết thầy không có gì phát sinh bàn, Kỷ Xuyên nho nhã lễ độ nói:

"Mong Bùi thiếu phu nhân chớ để ý, Nhị đệ có chút hiểu lầm với tôi thôi. Tôi còn có việc phải xử lý, xin đi trước. Bùi thiếu phu nhân mới đến Kỳ phủ lần đầu, nhất định phải du ngoạn thật nhiều tận hưởng một phen nhé." Nói xong, Kỷ Xuyên lắc lắc ống tay áo, đi ra linh đường. Nhưng mà lúc bước tới cánh cửa, Kỷ Xuyên bỗng nhiên ngừng cước bộ lại, cũng không quay đầu lại nói: "Nếu ta đoán không sai thì người biết chuyện đó còn sớm hơn ta đúng không? A... Thật sự là huynh muội tình thâm..."

Kỷ Xuyên cười lạnh một tiếng, bỏ lại một câu mặc danh kỳ diệu, thân ảnh không chút nào dừng lại biến mất tại cửa. Diệp Kết Mạn nghe vậy nghi hoặc nhìn Kỷ Hi An, thấy hăn hơi thay đổi sắc mặt trong nháy mắt. Bất quá đã khôi phục lại như thường, như Diệp Kết Mạn nhìn lầm. Chỉ thấy Kỷ Hi An áy náy, gật đầu giải thích:

"Ta với Đại ca có chút ý kiến bất hòa, vừa rồi tranh chấp Bùi thiếu phu nhân đừng để ý. Không còn sớm nữa, ta cũng nên đi, nếu cô cần gì cứ việc phân phó hạ nhân Kỳ phủ là được, đừng khách khí." Nói xong, Kỷ Hi An nhìn liếc mắt nhìn quan tài rồi ly khai linh đường.

Nhìn chuyện phát sinh trong một lúc ngắn ngủi Diệp Kết Mạn càng thấy rối. Nàng nhìn Kỷ Tây Vũ trầm mặc, thấy tầm mắt nàng dừng ở cửa linh đường, cười lạnh, giễu cợt nhìn hai người đã rời đi. Diệp Kết Mạn thấy thần sắc Kỷ Tây Vũ như vậy trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bi ai. Một cái Kỳ phủ to như vậy mà Kỷ Tây Vũ chết đi lại có vẻ phong khinh vân đạm như một cục đá chìm xuống biển sâu lạnh lùng kích khởi gợn sóng đảo mắt tiêu tan. Cái gọi là thân tình ở Kỳ phủ này yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích?

Khi Kỷ Tây Vũ thu hồi ánh mắt vừa vặn nhìn thấy Diệp Kết Mạn chạy tới Trữ Tâm ngồi xuống, không phân trần cầm cổ tay Trữ Tâm đang đốt tiền giấy.

"Đủ rồi." Thanh âm ôn nhu lại kiên định hạ xuống, Diệp Kết Mạn dừng động tác Trữ Tâm lại, đáy mắt mang theo thở dài, "Đừng hành hạ bản thân nữa. Nếu tiểu thư nhà người trên trời có linh thiêng biết cũng sẽ không vui. Người chết không thể sống lại, đừng ôm hết mọi thứ về mình."

Bị cầm cổ tay, thân mình Trữ Tâm cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn. Mấy ngày không ngủ, mắt Trữ Tâm đầy tơ máu mỗi mệ, nàng nhìn người xa lạ trước mắt, nhíu mi, muốn rút tay ra.

"Người làm được nhiều rồi." Diệp Kết Mạn liền nắm thật chặt, không để cho mình bị bỏ ra. May mắn đối phương cạn kiệt thể lực, nếu không đừng nói là người tập võ cho dù là người bình thường nàng cũng không có sức ngăn cản. Thần sắc Diệp Kết Mạn nhu hòa, hòa nhã nói: "Oan có đầu nợ có chủ. Tiêu thư nhà người không có muốn người chuộc tội, mà là cừu nhân chuộc tội."

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Trữ Tâm ngẩng đầu nhìn nàng.

Diệp Kết Mạn thở phào một cái, thấy đối phương rốt cục cũng đem tâm tư đặt lên người mình, Diệp Kết Mạn đem tờ tiền giấy đang trong tay Trữ Tâm đưa vào chậu than, nhìn tiền giấy dần dần cuốn khúc thành than bụi dưới ngọn lửa, nàng thờ sâu nhìn Trữ Tâm gật đầu, thấp giọng nói:

"Ta tin tưởng tiêu thư nhà người..." Dừng một chút, Diệp Kết Mạn sửa miệng, "Kỷ Tây Vũ chết không đơn giản. Nếu người là hộ vệ của nàng, chẳng lẽ người tính cứ tự trách mãi như vậy, tùy ý hung thủ nhờn nhờn? Chuyện người cần làm còn có rất nhiều chứ không phải quỳ ở đây."

Trữ Tâm nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, nghe lời nàng nói xong, sau một lúc lâu mới giật giật môi, thanh âm khàn khàn: "Người... Là ai?"

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lúc mới nhẹ giọng nói: "Ta là bằng hữu Kỷ Tây Vũ."

Nghe vậy, Trữ Tâm nhăn mi đánh giá Diệp Kết Mạn, nhất thời không nói gì, vẫn đề phòng như trước.

"Người đứng lên trước đi, ta đưa người về phòng nghỉ ngơi." Diệp Kết Mạn nói xong đứng dậy nâng Trữ Tâm. Mà Trữ Tâm vẫn không hề động dậy. Tựa hồ nhận ra tâm tư đối phương, thần sắc Diệp Kết Mạn vừa động, phủ bên tai Trữ Tâm, dùng tiếng chỉ có hai người nghe được nói:

"Nơi này có người không tiện nói chuyện, chúng ta đổi nơi khác rồi nói."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn rõ ràng cảm thấy thân mình đối phương rất cục giật, theo sức kéo của nàng chậm rãi đứng lên. Mà do quý đã lâu, toàn bộ thân mình Trữ Tâm căn bản đứng không vững.

"An nhi, Thử nhi, đến giúp một chút nào." Diệp Kết Mạn đỡ không được, vội vàng gọi nha hoàn của mình.

"Vâng Thiếu phu nhân, chúng ta đi." An nhi chưa kịp hoãn thần việc Kỳ Xuyên và Kỳ Hi An tranh chấp, giờ phút này nghe được phân phó mới hậu tri hậu giác phát hiện chạy lên hỗ trợ đỡ Trữ Tâm. Thử nhi như có điều suy nghĩ giờ phút này thấy Diệp Kết Mạn như vậy thì hơi kinh ngạc.

Diệp Kết Mạn nhìn quanh bốn phía, thấy hạ nhân canh giữ ở linh đường đều ngạc nhiên nhìn mình, ánh mắt cũng cổ quái. Nàng cũng bất chấp người khác nghĩ gì, giao Trữ Tâm cho hai nha hoàn, theo bản năng đi tìm thân ảnh Kỳ Tây Vũ. Rất nhanh nàng nhìn thấy đối phương, ý bảo Kỳ Tây Vũ đuổi theo.

Chỉ thấy Kỳ Tây Vũ thâm thúy nhìn mình, chậm rãi mở miệng: "Quyết định?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chớp mắt, biết Kỳ Tây Vũ đang hỏi mình có phải quyết định bước vào chuyện này hay không. Nàng biết rất rõ một khi nàng bước vào thì sẽ không thể thoát thân. Giờ phút này tiếp xúc với Trữ Tâm ở linh đường tất nhiên sẽ rơi vào tai người khác, tương đương đối lập với cừu nhân ở chỗ tối. Sau đó thế nào, nàng cũng vô pháp nắm chắc. Chỉ là... Diệp Kết Mạn nhìn lướt qua quan tài, Kỳ Tây Vũ nằm bên trong tựa như ngủ say lại vĩnh viễn không thể tỉnh lại, trong lòng Diệp Kết Mạn không khỏi chua xót. Mình đã không thoát được rồi, không phải sao? Thậm chí Diệp Kết Mạn cảm thấy mọi sự đều nằm trong dự đoán của Kỳ Tây Vũ. Câu hỏi hiện tại bất quá chỉ là bức bách nàng nhận rõ sự thật trước mắt mà thôi. Cứ như Kỳ Tây Vũ biết rõ hôm nay Diệp Kết Mạn đứng ở đây thì làm sao có thể như dĩ vãng không đếm xỉa, không để ý tâm nguyện báo thù của nàng, tùy ý để nàng bị sát hại? Diệp Kết Mạn từ khi biết mình luân hãm thì... nàng làm không được.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn gật đầu, lập tức xoay người nhắc chân đi ra ngoài. Kỳ Tây Vũ chậm rãi nở nụ cười, lặng yên hóa thành một luồng khói nhẹ. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy một phù chợt lạnh đồng thời có tiếng nói mềm mại ở bên tai:

"Yên tâm, ta sẽ không để nàng có chuyện gì."

Mặc dù nàng cũng không biết Kỳ Tây Vũ nói vậy là xuất phát từ tâm tư gì, nhưng mà nghe được như thế Diệp Kết Mạn vẫn cảm thấy chút chua xót trong lòng dịu đi.

Có thể giúp một ít... Cũng tốt.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 43 - Lung Lạc

Editor: Tịnh Quân

Chương 43 - Lung Lạc

"Woah, viện này thật là đẹp nha." An nhi vừa đỡ Trữ Tâm bước vào sân, vừa không kịp nhìn cảnh tượng xung quanh trong viện, nhìn không được khen.

Sân viện rất lớn, đích thị là phần cảnh ngày xuân. Hoa đào rơi đầy ven đường, xung quanh là biển hoa khoe sắc, mọi người đi theo đường mòn, trong không khí phiêu tán mùi hoa cỏ làm tâm tình người ta sung sướng. Dưới bóng cây là một góc đình hành lang, nhìn là có thể thấy thoải mái và mát mẻ. Đi một hồi là thấy một hồ nước, trong sạch và cạn, hình trăng khuyết, nhiều cá đủ màu chơi đùa. Trên hồ là cầu đá xanh nhạt, chỉ dài vài thước nhưng đẹp lung linh, điêu khắc thập phần tinh xảo. Bờ hồ, chỗ nhánh cây là xích đu buông xuống, dây mây thô kệch bọc da thú màu trắng, hoa leo quấn quanh rất đẹp. Một đường đi tới, không chỉ có An nhi, ngay cả Diệp Kết Mạn và Thư nhi đều âm thầm kinh ngạc. Viện này tựa như tiên cảnh, có thể thấy chủ nhân chăm chút không ít.

"Đây là... viện của Kỷ tiểu thư?" An nhi cảm khái, "Quả nhiên rất xứng với Kỷ tiểu thư."

Nghe An nhi nói, trong lòng Diệp Kết Mạn bỗng chấn động, hậu tri hậu giác kịp phản ứng: Đúng rồi, Trữ Tâm là thị nữ bên người Kỷ Tây Vũ thì phòng ở tự khắc là ở trong viện Kỷ Tây Vũ. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn có chút khẩn trương. Mà khi xem cảnh tượng xung quanh lại có một phen tư vị khác. Nàng không khỏi tò mò cuộc sống của Kỷ Tây Vũ là như thế nào.

Đang trong suy nghĩ, đã tới cuối đường, cước bộ Trữ Tâm ngừng lại ý bảo tới rồi. Tất cả ngẩng đầu nhìn liền thấy mấy gian phòng chõng chéo đan vào

nhau một cách có hứng thú hiện ra trước mắt. Trữ Tâm chỉ vào gian phía bên phải, nói: "Nơi đó."

An nhi Thư nhi hiểu ý, đỡ Trữ Tâm đi về phía đó. Diệp Kết Mạn đi ở phía sau, nhắc chân đi lên thềm. Cước bộ nàng ngừng lại trước căn phòng, cảm tình phức tạp nhìn cánh cửa đóng kín bên kia, rồi xoay người đi theo ba người Trữ Tâm bước vào phòng bên cạnh.

An nhi cùng Thư nhi dưới sự yêu cầu của Trữ Tâm đỡ nàng ngồi xuống ghế. An nhi thoáng nhìn thấy môi Trữ Tâm khô khốc, tri kỷ rót một chén nước đưa qua:

"Tỷ uống chén nước nhuận hầu đi."

Nhìn đến chén trà trước mắt, Trữ Tâm hơi sững sốt, trầm mặc một lát mới tiếp nhận, uống cạn.

Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm, rồi nói: "An nhi, Thư nhi, hai em ra ngoài canh chừng dùm ta một lát, ta có lời muốn nói với Trữ Tâm. Nếu có người đến thì báo cho ta một tiếng."

"Dạ, Thiếu phu nhân." Hai người mặc dù kỳ quái nhưng nếu Diệp Kết Mạn đã mở miệng phân phó thì họ vẫn theo lời rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn hai người, Diệp Kết Mạn chậm rãi đi đến bên cạnh Trữ Tâm, đưa tay rót trà. Trữ Tâm nhìn Diệp Kết Mạn không nhanh không chậm làm hết thấy cũng không mở miệng. Diệp Kết Mạn buông ấm trà, đẩy chén trà đẩy qua, giương mắt nhìn Trữ Tâm ngồi xuống ở bên cạnh, thần sắc ôn hòa nói:

"Vừa rời ở linh đường người hỏi ta là ai, nói vậy khi này người cũng nghe thấy ta nói chuyện. Ta là Bùi tứ thiếu phu nhân - Diệp Kết Mạn, mới đến quý phủ ngày hôm qua, xuất thân từ thường gia ở thành Bắc. Ta nghĩ về hôn sự đó ở Bùi gia người cũng có vài phần nghe thấy. Trên thực tế, ngày tiểu thư nhà người gặp chuyện không may cũng là ngày ta xuất giá vào Bùi gia." Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó, tâm tình không khỏi có chút phức tạp. Nàng trầm mặc một lát mới tiếp tục nói: "Thực không dám dấu, ta trăm phương nghìn kế nghĩ biện pháp đến Kỳ phủ là vì Kỳ Tây

Vũ."

Vẫn lắng nghe, Trữ Tâm nhíu mi, ánh mắt đề phòng: "Người ở thành Bắc, đồng nghĩa với việc càng không quen biết tiểu thư hơn thì tại sao lại để ý chuyện tiểu thư?"

"Ta..." Diệp Kết Mạn vốn muốn nói sự thật, nhưng đột nhiên nghĩ đến đối phương đã là thị nữ bên người Kỷ Tây Vũ thì tại sao lại không biết lúc Kỷ Tây Vũ đến thành Bắc tiếp xúc với ai? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chợt thấy đau đầu, nhất thời nghĩ không ra lý do đành phải hàm hồ nói: "Cơ duyên xảo hợp quen biết được với tiểu thư nhà người, mặc dù thời gian ngắn ngủi...Nhưng cũng hợp ý."

Quả nhiên, Trữ Tâm vẫn chưa tiêu trừ nghi ngờ ngược lại nghi vấn nhiều hơn, nói: "Ta đi theo tiểu thư từ nhỏ, phàm là quen biết tiểu thư ta đều rõ như lòng bàn tay, ta không nhớ là nàng có quen người không?"

Nhìn Trữ Tâm vẫn còn nghi ngờ, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy đau đầu hơn. Nàng không thể nói là Kỷ Tây Vũ chết rồi nàng mới quen biết, như vậy thế nào người ta cũng nói nàng bị điên. Trữ Tâm có vẻ là người cẩn thận, thật sự không dễ gạt, phải làm sao mình mới được nàng tin tưởng? Đó là trong nháy mắt suy nghĩ, Diệp Kết Mạn nhìn xuống mộc phù đang đeo xúc động muốn gọi Kỷ Tây Vũ ra. Nàng có chút kỳ quái vì sao Kỷ Tây Vũ lại không đi ra? Mà Kỷ Tây Vũ không đi ra hẳn là có nguyên nhân của nàng. Huống chi... Nếu ngay cả việc nhỏ này làm cũng không được thì còn có thể giúp được việc gì? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, kiềm chế xúc động muốn gọi Kỷ Tây Vũ, bức bách chính mình nhìn thẳng Trữ Tâm, chậm rãi nói:

"Người cũng không có khả năng lúc nào cũng đều đi theo tiểu thư nhà người không phải sao?"

Nghe Diệp Kết Mạn nói, sắc mặt Trữ Tâm thoáng chốc biến đổi, hiển nhiên nghĩ tới lần này khi Kỷ Tây Vũ gặp nạn là lúc nàng không có ở bên cạnh. Diệp Kết Mạn còn muốn nói điều gì chợt nghe răng rắc một tiếng, liền thấy chén trà trong tay Trữ Tâm vỡ tan. Mảnh vỡ sắc bén cắt tay Trữ Tâm, chảy máu. Diệp Kết Mạn thấy thế quỳnh lên, nắm cổ tay Trữ Tâm, trách mắng:

"Người điên rồi!"

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn mở ngón tay Trữ Tâm ra, thần sắc Trữ Tâm có chút hoảng hốt tùy ý Diệp Kết Mạn cau mày đem mảnh vỡ bỏ lên bàn. Diệp Kết Mạn nhìn quanh phòng một vòng, lên tiếng hỏi: "Thuốc mỡ băng gạc để đâu?"

Trữ Tâm tái mặt không nghe không nói gì, Diệp Kết Mạn thở dài, đứng dậy đi tìm. Cũng may, rất nhanh nàng đã tìm được thuốc mỡ và băng gạc được đặt chính tề ở ngay tủ. Diệp Kết Mạn trở lại bên cạnh Trữ Tâm, không do dự bắt đầu bôi thuốc băng bó. Khi nàng ngẩng đầu lên vẫn thấy đối phương mất hồn mất vía, bỗng có chút cảm khái:

"Một cái Kỳ phủ to như vậy lại chỉ có một mình người bi thương." Dừng một chút, Diệp Kết Mạn nghiêm nghị nói, "Bất quá hiện tại không phải thời điểm để thương tâm. Thi cốt Kỳ Tây Vũ chưa lạnh, quan phủ lại mập mờ. Ngoại giới chỉ nói tiểu thư nhà người như nữ tử bình thường liễu yếu đào tơ, mà lại không biết nàng tâm tư kín đáo trí tuệ hơn người. Người ở chung cùng nàng lâu như vậy hẳn là rõ ràng, nàng có thể chết đuối? Chuyện này, sau lưng nhất định có uẩn khúc chúng ta không biết."

"Vì sao?" Trầm mặc một lúc lâu, Trữ Tâm thất thần ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, chậm rãi rút tay mình về, nghiêm mặt gằn từng chữ, "Đúng vậy, ta không tin tiểu thư sẽ dễ dàng chết đi như vậy. Nhưng ta cũng không tin người. Về phần chuyện của tiểu thư, ta sẽ tự nghĩ cách điều tra, không nhọc người lo lắng."

Diệp Kết Mạn nhíu mày: "Một mình người không đối phó được toàn bộ Kỳ gia."

Trữ Tâm: "Thì sao? Cho dù phải bỏ mạng, ta cũng sẽ làm. Nhưng còn người, thân là tân Thiếu phu nhân Bùi gia, ta có thể tin tưởng người sẽ đứng ở bên tiểu thư?"

"Ta... ta có lý do của mình."

Trữ Tâm bức bách nhìn Diệp Kết Mạn chăm chăm: "Lý do?"

Diệp Kết Mạn mím môi: "Đáp án trọng yếu như vậy sao?"

"Đúng thế." Trữ Tâm lạnh lùng nói, "Chuyện ở đây đối với Bùi thiếu phu nhân người căn bản trăm hại không một lợi, không ai ngu ngốc vô duyên vô cớ làm chuyện bất lợi đối với mình. Ngay cả đáp án người còn không có thì dựa vào cái gì bảo ta tin tưởng người?"

Diệp Kết Mạn nắm chặt hai tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Ngoài cửa sổ nắng chang chang chiếu sáng cả phòng. Hai người lặng im đứng song song, Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm đang nghi ngờ mình, trong lòng bỗng nhiên có một thanh âm vang lên làm Diệp Kết Mạn do dự. Một lát sau, coi như nàng quyết định xong, nàng nhắm mắt, khi mở ra, đôi mắt đã thanh minh, nàng nhẹ nhàng nói:

"Nếu ta nói, là bởi vì ta yêu Kỷ Tây Vũ thì sao?"

Giọng nói không lớn rơi vào im lặng. Mặt không chút thay đổi Trữ Tâm đột nhiên chấn động thần sắc, mở to mắt không dám tin nhìn Diệp Kết Mạn. Trong mắt Trữ Tâm nhìn thấy: Diệp Kết Mạn che giấu buồn bã, tựa hồ để nói ra một câu ngăn ngừa này đã tiêu hao hết tinh thần nàng. Mặt mày Diệp Kết Mạn rũ xuống, rồi lập tức lại nâng lên nhìn thẳng Trữ Tâm, trong đồng tử màu nâu trong suốt đó là hình ảnh phản chiếu của ai kia đang khiếp sợ. Diệp Kết Mạn nhàn nhạt nói tiếp:

"Đáp án này, người tin chứ?"

Ngoài cửa, An nhi nhàm chán tò mò đi đến cửa phòng kia, ghé sát cửa ý đồ nhìn xem ra cái gì, nói: "Thư tử tử, đây hẳn là phòng của Kỷ tiểu thư phải không?"

"Đừng lộn xộn." Thư nhi canh giữ trước phòng Trữ Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, thúc giục nói, "Mau lại đây."

"Từ từ đã, xem Thiếu phu nhân hẳn là chưa nói chuyện xong ngay đâu." An nhi cũng không quay đầu lại phát tay, cơ hồ đem cả khuôn mặt thiếp trên khe cửa, nói. "Không ngờ mới đến Kỷ phủ ngày hôm sau có thể đến sân viện Kỷ tiểu thư, không biết khuê phòng Kỷ tiểu thư trông như thế nào?"

"Nữ hài tử như em khuê phòng có gì mới lạ đâu mà xem."

Thư nhi nói xong, quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng kín này giờ như có điều suy nghĩ. Diệp Kết Mạn nói chuyện ở linh đường làm nàng thập phần phức tạp, lo lắng nếu rơi vào tai Kỷ phủ nhân sợ là sẽ không xong. Chuyện Kỷ tiểu thư có lẽ người khác nhìn không ra manh mối, nhưng lớn lên ở Bùi phủ từ nhỏ - Thư nhi hiểu thương nhân tình mỏng, nàng cũng mơ hồ đoán ra bên trong chuyện này là vực sâu. Huống chi vừa rồi Kỷ đại thiếu gia và Kỷ nhị thiếu gia nói chuyện cũng không tầm thường. Nhưng nếu Kỷ lão gia lựa chọn trầm mặc thì người sáng suốt sẽ không ngốc đi nhúng tay. Không ngờ Thiếu phu nhân nàng... Chẳng lẽ chân tướng đúng như Thiếu phu nhân đã nói, nàng tương giao thâm hậu với Kỷ Tây Vũ? Nếu lấy tính tình vô tranh của Thiếu phu nhân thì nàng chắc sẽ không làm ra chuyện nguy hiểm. Đang trầm tư, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu hốt hoảng, ngay tức khắc sau đó là nghe được một tiếng va chạm. Thư nhi vội nhìn lại, vừa vặn nhìn đến An nhi đang dán vào cửa chỉ còn một chiếc giày ở ngoài, cánh cửa nguyên bản đóng chặt cũng rộng mở. Thấy thế, Thư nhi hiểu được nhất định là An nhi đã lỡ tay đẩy cửa, nàng ảo não dậm chân chạy đi qua, nâng An nhi mặt nhăn nhó vì đau dậy, trách mắng nói:

"Em gặp rắc rối to rồi!"

"Kẽo kẹt..." Hẳn là bị tiếng vang kinh động, tiếng cửa mở cũng truyền đến. Thư nhi quay đầu nhìn lại liền thấy Diệp Kết Mạn và Trữ Tâm đi ra. Trữ Tâm cau mày, nhìn cửa khuê phòng Kỷ Tây Vũ bị đẩy ra tức giận quát:

"Các người đang làm gì!?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 44: Khuê Phòng

Chương 44: Khuê phòng

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, không phải em cố ý." Được Thư nhi đỡ lên, An nhi áy náy cúi đầu nói với Trữ Tâm nén giận nhìn mình. Thấy đối phương không dụ đi, An nhi sợ hãi trốn phía sau Thư nhi, úp úp mở mở: "Tại em không cẩn thận té xuống... sau đó... Cửa đã mở."

Thư nhi trấn an vỗ tay An nhi, ngẩng đầu nói: "Trữ cô nương, là An nhi lỗi mãng, thật ngượng. Nhưng chúng ta vẫn chưa bước vào, mong Trữ cô nương bao dung."

Trữ Tâm lạnh lùng liếc hai người, lạnh mặt: "Không có việc gì thì đừng lộn xộn ở đây. Cút ngay cho ta!" Khi nói chuyện, Trữ Tâm nhắc chân đi tới.

An nhi cả kinh, vội lôi kéo Thư nhi rụt lui vài bước, sợ Trữ Tâm đến đánh hai người. Song Trữ Tâm chỉ đi tới cửa, chậm rãi đảo mắt nhìn trong phòng, rồi sự tức giận rút đi chỉ còn lại sự tiếc hận và đau xót. Nàng giữ chặt cánh cửa rồi đóng lại.

"Khoan!"

Chưa đóng xong, một bàn tay đã để ở cửa phòng. Trữ Tâm quay đầu lại nhìn theo cái tay, tầm mắt dừng ở mặt Diệp Kết Mạn, cau mày nói:

"Làm gì?"

Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm, "Ta muốn vào xem."

Trữ Tâm cau mày, trầm đĩnh tiệt thiết nói: "Không được."

"Ta biết đây là phòng Kỳ Tây Vũ. Rất có thể tìm được đầu mối gì ở đây." Diệp Kết Mạn cũng không từ bỏ, khuyên nhủ: "Cho ta vào xem đi, ta sẽ không lộn xộn."

Trữ Tâm lại lắc đầu, lạnh lùng nói: "Tại sao ta phải để người vào?"

"Muốn biết chân tướng mà chỉ đóng cửa hoài niệm, người cho là sẽ trợ giúp được gì? Mặc kệ vừa rồi ta nói người tin hay không tin, chuyện này ta nhất định sẽ nhúng tay. Cho dù người không giúp, ta cũng sẽ tự nghĩ cách!"

Hơn nữa, ta chắc chắn sẽ biết được chân tướng nhanh hơn người."

Nghe vậy, Trữ Tâm nhìn kỹ Diệp Kết Mạn, kinh ngạc vì sự tự tin của đối phương. Sau một lúc trầm mặc, Trữ Tâm nói:

"Người thậm chí còn không biết tiểu thư, dựa vào cái gì mà người nói ra được những lời trâng tráo như thế?"

"Vậy người cảm thấy mình đã hiểu biết hết Kỳ Tây Vũ?"

Mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng Diệp Kết Mạn tin tưởng, khoảng thời gian ngắn đó, Kỳ Tây Vũ là chân thật nhất, chứ không phải là bộ dạng tiểu thư khuê các giả dối. Lấy tính cách Kỳ Tây Vũ, cho dù là thị nữ bên người, nàng chắc chắn cũng sẽ không hoàn toàn mở lòng. Nghĩ đến điều này, Diệp Kết Mạn tiếp tục:

"Đi theo nàng nhiều năm như vậy, người cũng không biết Kỳ Tây Vũ suy nghĩ gì không phải sao?"

Quả nhiên, Trữ Tâm đổi sắc, mím môi không nói gì. Thấy thế, Diệp Kết

Mạn tiếp tục:

"Nếu đã không có ai chân chính hiểu Kỳ Tây Vũ suy nghĩ gì... Giờ nàng đã qua đời, nếu muốn biết chân tướng, điều chúng ta cần làm bây giờ là tận lực đi tìm hiểu nàng. Người không muốn biết ngày Kỳ Tây Vũ gặp chuyện là có chuyện gì xảy ra sao?"

Trữ Tâm bắt đầu dao động. Diệp Kết Mạn biết đối phương đã thả lỏng cảnh giác mà âm thầm thở phào một hơi. Nàng quay đầu lại nói với An nhi cùng Thư nhi: "Hai em canh ở ngoài cho ta đi." Phân phó xong, Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm. Trữ Tâm trầm mặc. Biết đối phương sẽ không kháng cự, Diệp Kết Mạn nhắc chân đi vào.

Trữ Tâm nhìn bóng dáng Diệp Kết Mạn, do dự một hồi vẫn là đi theo, và thuận tay đóng cửa lại.

Khi cảnh tượng trong khuê phòng Kỳ Tây Vũ đập vào mắt, đáy lòng Diệp Kết Mạn cũng cuộn cuộn những cảm xúc khó lý giải. Nàng tinh tế nhìn bài trí trong đó, thấp thỏm đi xem.

Khuê phòng Kỳ Tây Vũ lớn hơn tân phòng Diệp Kết Mạn đang ở. Chia làm hai khu trong ngoài. Vừa vào cửa là có thể nhìn thấy bức tranh chồn tuyết ở cửa phòng đối diện. Chồn tuyết trông rất sống động. Mạo mỹ mà linh động. Giữa phòng là một cái bàn gỗ Đàn hương với văn lộ tinh tế thanh nhã. Gần cửa sổ có một thư án. Giấy, bút, mực được sắp xếp chỉnh tề. Trên án thư còn có vài phong thư. Diệp Kết Mạn đi đến trước án, cúi đầu đánh giá.

"Mấy lá thư đó là của những quý công tử gửi cho tiểu thư." Trữ Tâm ở phía sau thấy Diệp Kết Mạn nhìn trên án thư, giải thích. "Đa số là những thiếu gia có thể giao cùng Kỳ gia, thường thường qua lại với lão gia trên thương trường."

Diệp Kết Mạn gật đầu, thần sắc có chút phức tạp. Nàng chần chừ mơn trớn phong thư bóng loáng, làm bộ muốn cầm lên.

"Muốn xem sao?"

Đang chuyên chú, một tiếng cười khê vang lên, Diệp Kết Mạn giật mình mà lão đảo, may mà có một bàn tay đỡ được nàng, và đồng thời, có một thân thể mềm mại lạnh lẽo dán trên lưng : "Cẩn thận chứ. Nghĩ gì mà xuất thần vậy? Ngay cả ta đi ra cũng không biết."

Mặt Diệp Kết Mạn nóng bừng, ngón tay run lên, mấy phong thư lúc này rải rác ở trên bàn. Một bàn tay trắng nõn vòng qua hông của nàng, tùy tay mở một góc phong thư, thân nhiên nói: "À... đều là thư mời ta ra ngoài du ngoạn thôi. Đây, đây là của Cung nhị công tử, " Kỳ Tây Vũ chỉ phong thư tiếp theo, "Đây là Hứa tứ công tử. Còn đây là tiểu công tử của tri phủ... Toàn là mấy lời tỏ tình thôi, không có gì đâu."

Diệp Kết Mạn nhìn theo tay Kỳ Tây Vũ, tầm nhìn dừng trên một lá thư mà sắc mặt biến đổi. Trên phong thư màu vàng có viết một cái tên Diệp Kết Mạn không xa lạ: Bùi Chi Bình.

"Đã nói với nàng rồi, người này phong lưu thành tánh, ỷ vào Bùi phu nhân sủng ái, hủy hoại biết bao nhiêu con gái Tô Châu."

Vì tình tự phập phồng trước đó, Diệp Kết Mạn mới thoáng hồi thần. Lấy tính tình Bùi Chi Bình tất nhiên sẽ không buông tha theo đuổi Kỳ Tây Vũ. Nếu không phải đối phương là thiên kim Kỳ gia, sợ là vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp tới cửa cầu hôn. Dù vậy, chắc hẳn cũng đã nghĩ đến không ít biện pháp. Bất quá ai bảo Kỳ Tây Vũ không phải người tầm thường, đối phó những người này đều thật sự thành thạo.

"Bất quá nàng có thể thuyết phục Trữ Tâm vào được phòng ta làm ta có

chút kinh ngạc, ta vốn tưởng rằng nàng sẽ gọi ta ra hỗ trợ." Bên này, Kỳ Tây Vũ đã thu tay về, đứng cạnh án thư mà cười, nghiêng đầu ngắm Diệp Kết Mạn, "Không ngờ nàng sẽ dùng lý do đó..."

Chạm đến ánh mắt chế nhạo của Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn nhớ lại lời nói trước đó, sắc mặt không khỏi đỏ lên, lại ngại Trữ Tâm có ở đây mà không thể mở miệng biện giải, chỉ có thể xấu hổ gạt đầu đi.

Không đợi Kỳ Tây Vũ mở miệng, Trữ Tâm chạy tới án thư đánh vỡ trầm mặc, thấp giọng nói: "Thời điểm tiểu thư rời đi Kỳ phủ, ta biết. Nàng nói muốn đi lo liệu chút việc, ba ngày sau sẽ trở về. Không ngờ ba ngày sau trở về... là thi thể của nàng." Lời nói Trữ Tâm càng thấp đi, về sau không mấy nghe thấy. Sau một lúc lâu, nàng mới cười khổ một lát, lại tiếp tục nói, "Tiểu thư tâm tư tinh tế, cũng sẽ không nói cho người khác biết nàng đang làm gì, ta cũng không hỏi. Lần đó ta vốn định đi theo mà không ngờ cơ thể có chuyện, rốt cuộc vẫn không thể nào đi theo."

"Cơ thể có chuyện?" Diệp Kết Mạn nghe vậy cả kinh, "Sao lại thế này?"

Trữ Tâm áy náy: "Trước đó sinh ý trong tộc gặp một ít phiền toái, tiểu thư sai ta đi tìm hiểu một người. Trên đường trở về vừa vặn gặp một nữ tử trẻ bị địa bá khi dễ, ta không nhìn được đi qua giúp, rất nhanh đánh đuổi được địa bá chạy đi. Vốn là tiện tay, ta cũng không để ở trong lòng, không ngờ trở về đêm hôm đó rất đau đầu, trên người còn nổi mẩn. Đại phu nói mặc dù không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng cũng là bệnh dễ lây. Nghe nói như thế ta làm sao còn dám tiếp xúc với tiểu thư? Ngại việc của tiểu thư không thể chờ ta khỏi hẳn, cuối cùng nàng chỉ có thể tự đi trước."

Nghe thế, Diệp Kết Mạn nghi hoặc càng sâu, quay đầu nhìn Kỳ Tây Vũ. Thấy Kỳ Tây Vũ thâm trầm, thoạt nhìn như đã đoán được sự trùng hợp đáng ngờ này rồi. Nhưng chẳng biết tại sao Kỳ Tây Vũ không nói cho mình. Hay Kỳ Tây Vũ lại đoán được nàng sẽ tiếp xúc với Trữ Tâm?

Kỷ Tây Vũ thấy Diệp Kết Mạn hồ nghi, nhìn ra nàng khó hiểu bình tĩnh nói: "Nàng cũng hiểu có kỳ quái đúng không? Nói vậy đối phương cũng là nghĩ sâu tính kỹ, chuyện Trữ Tâm bắt gặp khẳng định là có sắp xếp. Trước đó có nhiều chuyện giấu nàng không nói chỉ bởi vì nàng cũng không muốn thiệt tình giúp ta."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn mím môi. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng biết việc đối phương làm đích xác có đạo lý. Nghĩ nghĩ, Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm, hỏi dò: "Người không biết chuyện này phát sinh rất trùng hợp sao?"

"Ta hiểu ý người, " thanh âm Trữ Tâm trầm xuống, "khi thành Nam truyền đến tin tiểu thư, ta cũng nghĩ cũng từng hoài nghi qua việc này, còn đi tìm địa bá kia. Nhưng mặc kệ ta đánh hấn bao nhiêu, cơ hồ muốn mạng của hấn hấn cũng chỉ mờ mịt không biết chuyện gì. Thoạt nhìn cũng không giống nói dối."

"Vậy còn cô gái kia?" Diệp Kết Mạn trầm ngâm nói.

"Địa bá nói vô tình gặp ở trên đường, thấy nàng mạo mỹ nhất thời nổi lên ác ý, sẵn tiện bốn bề vắng lặng mới nổi lên tà ý muốn chiếm chút tiện nghi, cũng không biết nàng là ai."

"Người có đi tìm nàng?"

Trữ Tâm gật đầu: "Đã thử, nhưng không có đầu mối. Địa bá nói trước đó hấn cũng chưa từng thấy nàng, nếu không nhất định sẽ có điều ấn tượng với dung mạo như vậy. Mà ta cũng chỉ tình cờ gặp, đuổi địa bá xong là đi khỏi, thật sự cũng không tìm ra đầu mối gì."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cũng thấy mờ mịt. Khó lắm mới tìm được một manh mối, chẳng lẽ cứ như vậy mà đứt?

"Bảo Trữ Tâm mang địa bá về Kỳ phủ đi." Kỳ Tây Vũ bỗng nhiên mở miệng. Diệp Kết Mạn nao nao, nhìn thấy đối phương híp mắt một cách nguy hiểm, trong lòng không khỏi lộ bộp một tiếng. Diệp Kết Mạn theo y lời Kỳ Tây Vũ nói với Trữ Tâm.

"Mang về?" Trữ Tâm nghe Diệp Kết Mạn nói cũng có chút kinh ngạc, "Người muốn làm gì?"

"Cứ mang đến đi người sẽ biết, " Diệp Kết Mạn y lời Kỳ Tây Vũ dặn, lại bổ sung nói, "Nhớ rõ, âm thầm tiến hành, đừng để bất cứ người nào biết. Đến lúc đó hãy lặng lẽ cho ta biết."

"Được." Ánh mắt Trữ Tâm trầm xuống, kiên định gật đầu.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 45: Bí Mật Không Thể Nói

Diệp Kết Mạn trở lại phòng của mình thì đã tới trưa, sắp tới chính Ngọ.

"Hai em lui xuống trước đi." Diệp Kết Mạn có việc muốn hỏi Kỳ Tây Vũ, phát tay cho lui hai nha hoàn.

An nhi lên tiếng, đang muốn ly khai thì nhìn thấy Thư nhi bên cạnh vẫn trầm mặc đứng ở tại chỗ, nàng kinh ngạc: "Thư tỷ tỷ?"

"Thiếu phu nhân." Thư nhi nhú mày, không để ý đến An nhi thúc giục, mà là cung kính thi lễ Diệp Kết Mạn, nhìn thẳng đối phương mở miệng, "Thứ cho Thư nhi quá phận hỏi một câu, người muốn tham dự việc của Kỳ gia?"

Diệp Kết Mạn thấy Thư nhi không nhúc nhích, trong lòng cũng liệu được nàng sẽ hỏi. Nàng trầm mặc một lát mới điểm đầu: "Ừ."

"Thiếu phu nhân, đừng trách Thư nhi nhiều chuyện, nhưng việc này thật sự quan trọng. Người làm như vậy, nếu Bùi lão gia và Bùi phu nhân biết sợ là ngày tháng ở Bùi phủ sẽ không dễ chịu." Thư nhi lo lắng, ôn nhu khuyên nhủ, "Dù sao hiện giờ người có thân phận là Bùi tứ thiếu phu nhân, nói gì thì nói người làm chuyện gì đều đại biểu cho Bùi gia. Kỳ gia không phải nhân vật dễ trêu chọc, chớ nói Bùi gia, ngay cả quan phủ còn nể họ ba phần. Em biết người cùng Kỳ tiểu thư tình nghĩa thâm hậu, nhưng việc này quá sâu, một chút sơ ý sẽ mang họa, Thiếu phu nhân cần phải nghĩ lại ạ."

"Ta biết Thư nhi nói vậy là vì tốt cho ta, ta cũng đã thận trọng nghĩ tới. Nhưng việc này ta đã quyết tâm, chớ khuyên nữa." Diệp Kết Mạn nhu hòa

nhìn Thư nhi, dừng một chút, nói tiếp, "Ta chỉ là một người bình thường thôi, cũng không có cái gì lợi hại, nhưng đối với ta mà nói có những thứ rất quan trọng phải bảo hộ. Ta không thể đứng nhìn bằng hữu bị hại chết, hung thủ lại còn nhởn nhơ, Kỳ Tây Vũ trên trời có linh thiêng nhất định cũng không nguyện ngu yên."

Đúng vậy, Kỳ Tây Vũ suốt ngày lớn vờn bên cạnh, thời khắc muốn nàng đi báo thù thì làm sao có thể cam lòng chết đi? Mà khả năng duy nhất của nàng cũng chỉ có hỗ trợ tìm ra hung thủ báo thù rửa hận. Rồi... báo thù xong thì sao? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chấn động trong lòng, bắt đầu cảm thấy bất an. Báo thù xong rồi, có phải Kỳ Tây Vũ sẽ yên tâm rời đi, không còn lưu luyến trần thế?

Thư nhi nghe vậy cũng lặng im, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi: "Thiếu phu nhân, em biết tâm tình của người, nhưng nếu đã vào Bùi gia thì có một số việc không phải do mình làm chủ. Em thật sự không hi vọng nhìn thấy Thiếu phu nhân có bề gì, dù sao hậu quả ở đây không ai đoán trước được. Cho dù em với An nhi không nói, nhưng nhiều ánh mắt như vậy sự tình sẽ rơi vào tai người khác. Đến lúc đó, vấn đề lão gia cùng phu nhân biết chỉ là sớm muộn."

"Đến lúc đó nói sau, tương lai ai biết trước được? Ta không để ý, cũng không muốn bận tâm. Ta chỉ biết nếu ta không làm vậy cả đời khó an." Diệp Kết Mạn nói xong mím môi, sau đó nhìn hai đứa ôn hòa cười, "Ta chỉ hi vọng hai em tạm thời giữ bí mật, cho ta thêm thời gian. Tiện thể ta cầu hai em, được chứ?"

"Thiếu phu nhân..." An nhi nghe vậy có chút động dung, xen vào nói, "Thiếu phu nhân yên tâm, em với Thư tỷ tỷ chắc chắn sẽ đứng về phía người!" Nói xong, An nhi quay đầu nhìn Thư nhi lôi kéo tay áo đối phương, "Đúng không, Thư tỷ tỷ?"

Thấy Thư nhi trầm mặc không nói gì, An nhi lo âu gọi: "Thư tỷ tỷ?"

Thư nhi vẫn chỉ nhìn Diệp Kết Mạn, chậm rãi nói: "Thứ cho Thư nhi nói thẳng. Thiếu phu nhân thế đơn lực mỏng, lại không tâm cơ, Thư nhi không biết người có thể làm được gì cho Kỳ tiểu thư. Chỉ sợ đến lúc đó mất cả chì lẫn chài mà vẫn không tìm được chân tướng."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn gom mắt, sau một lúc lâu mới bình tĩnh nhìn Thư nhi nói: "Em nói không sai. Nhưng nếu sợ thì ngay từ đầu đã không làm. Kết quả nhất định cũng không thu hoạch được gì. Cho dù thất bại, ta sẽ cố gắng vượt qua, ngay cả khi không thể vực dậy nổi ta đây cũng gánh vác hết. Bởi vậy, vô luận như thế nào ta cũng muốn thử một lần mới bằng lòng bỏ qua."

"Em hiểu rồi." Nghe vậy, Thư nhi như thỏa hiệp thở dài, đáp. "Nếu Thiếu phu nhân kiên định như thế, việc này Thư nhi xem như không nhìn không thấy. Thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi, em với An nhi xin được cáo lui." Nói xong, Thư nhi lôi kéo An nhi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Diệp Kết Mạn, nàng đứng ở tại chỗ không hề động thật lâu, rũ mắt suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn điều. Con đường phía trước đầy sương mù nhìn không thấy phương hướng cũng giống như tương lai của nàng... Ý nghĩ đó khiến Diệp Kết Mạn không khỏi tuyệt vọng. Cho đến khi ngực chợt lạnh, Diệp Kết Mạn mới động đậy, ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ bên cạnh. Nàng xả ra một nụ cười.

"Xuất hiện rồi?"

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn cười, bỗng nhiên vươn tay nhéo hai má Diệp Kết Mạn ghét bỏ bĩu môi: "Đừng có cười, so với khóc còn xấu hơn." nàng dừng một chút, "Vừa rồi không phải nói rất hay sao?"

Thần sắc Diệp Kết Mạn cứng đờ, nụ cười dần dần biến mất, chỉ nhìn người trước mắt mà không nói gì. Cái bản khoắn ở đáy lòng về việc Kỳ Tây Vũ báo thù xong có phải sẽ rời khỏi ngày càng đậm, trong nháy mắt có xúc động muốn mở miệng hỏi nhưng thanh âm lại nghẹn ở yết hầu. Hoặc là, Diệp Kết Mạn căn bản không biết mình lấy thân phận gì để hỏi vấn đề đó.

"Có chuyện gì thì nói đi." Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn muốn nói lại thôi, hơi chợn đuôi lông mày, "Nhìn dáng vẻ nàng như thế có phải có vấn đề gì muốn hỏi?"

Diệp Kết Mạn giật giật môi, mà khi mở miệng cũng là thay đổi đề tài: "Người bảo Trữ Tâm đi tìm địa bá, nhưng không phải Trữ Tâm nói địa bá đó nhìn không giống như nói dối sao? Vì sao còn muốn nàng mang người đến? Hay, người muốn tự tra hỏi?"

"Nàng muốn hỏi cái này?" Kỳ Tây Vũ liếc Diệp Kết Mạn, thấy nàng gật đầu cũng không truy vấn mà giải thích, "Ta không có hoài nghi Trữ Tâm phán định. Khi đang thương tâm, thủ đoạn Trữ Tâm nhất định cũng đủ ác. Trữ phi là người tâm trí cực kỳ kiên định, nếu không ta tin lời hản nói lúc ấy không giả. Ta tìm địa bá là vì nguyên nhân khác, " Kỳ Tây Vũ nói xong cười cười, mắt đỏ chợt lóe u quang. "Nếu không phải địa bá, khẳng định nữ tử xa lạ đó có liên quan. Cùng với chúng ta cố sức đi tìm đối phương, không bằng giao cho địa bá quen thuộc thành Tô Châu làm. Địch nhân đó có lẽ cũng tựa như thương nhân tâm tư tinh vi kín đáo, hiểu biết phương thức tình báo tin tức linh động, định liệu được chúng ta sẽ ngờ vực vô căn cứ tình huống Trữ Tâm bị bệnh, làm tốt vạn toàn chi bị. Thế cho nên dù Trữ Tâm có đi tìm thì cũng vô ích. Địa bá thì không giống, bọn chúng có tin tức của riêng bọn chúng, len lỏi trong dân chúng cũng bí ẩn không dễ bị phát hiện. Trước đó, hản đã ném qua đau khổ từ Trữ Tâm, bây giờ cho hản một chút ngon ngọt tự nhiên hản sẽ dốc hết toàn lực giúp chúng ta tìm cô gái kia." Nói xong, Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn trầm ngâm, cúi người đến bên tai nàng nhẹ giọng

nói, "Đến lúc đó nàng làm theo lời ta bảo..."

Nghe xong phương pháp Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn cả kinh, thâm nghĩ : mặc kệ là Trữ Tâm hay là nàng, quả nhiên vẫn chưa thấu đáo. Diệp Kết Mạn gật đầu, ý bảo đã hiểu. Mà nghĩ nghĩ một hồi, lại có chút do dự mở miệng hỏi: "Hiện tại ta đã quyết định giúp người, chuyện xảy ra ngày ấy người không nói cho ta biết?"

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ chỉ cười: "Không vội, chờ tới thời điểm tự nhiên nàng sẽ rõ."

Thấy Diệp Kết Mạn thoáng qua mắt mác, Kỳ Tây Vũ cong môi cười. Diệp Kết Mạn còn muốn nói điều gì, chợt thấy trên mặt hơi lạnh, nàng cứng đờ. Tay đối phương đang chậm rãi mơn trớn khoe mắt nàng, ánh mắt nhìn nàng tựa như tình nhân, nhìn tới nỗi tim nàng nhảy loạn.

Ám muội mà nhìn, Kỳ Tây Vũ mở miệng: "Có một số việc ta không nói bởi vì lo lắng nàng sẽ không giữ nổi, nàng bây giờ chưa đủ để đối kháng Kỳ gia. Nếu nàng sinh ra ở thương gia thì sẽ biết rất nhiều bí mật. Có thể lợi dụng một cách thiện ý tự nhiên là chuyện tốt. Mà đôi khi cũng là chuyện xấu, chỉ cần một chuyện thôi cũng đủ tự thiêu thân. Bởi vì khi biết bí mật của người ta là đồng thời với đối phương mà nói chính là sự uy hiếp, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bằng hữu."

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ thâm tình nói xong những lời này, sắc mặt hơi thay đổi. Nàng có chút khó hiểu mục đích Kỳ Tây Vũ nói lời này có phải là tự nói với bản thân lúc ấy đi thành Tây làm việc là bí mật tạm thời không thể nói, hay đang âm thầm cảnh cáo nàng tốt nhất không cần phải biết nhiều bí mật? Hoặc là cả hai?

"Thiếu phu nhân?" Cùng với tiếng đập cửa, tiếng An nhi gọi ở ngoài cửa vang lên. Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại thì thấy Kỳ Tây Vũ đã buông

tay, cười đến hết sức vô hại. "Đã đến giờ ngộ thiện rồi ạ."

Diệp Kết Mạn cứng ngắc gật đầu, đang muốn xoay người đáp An nhi, Kỷ Tây Vũ bất ngờ ôm kéo thắt lưng nàng. Nháy mắt tiếp theo, dung nhan mỹ hoặc của đôi phương phóng đại trong tầm mắt; môi thì bị môi mềm khác dán lên cực nhanh. "Ủm!" Môi đỏ mọng giao triền, cắn nhẹ, lưỡi đối phương thừa dịp chui vào cuốn lấy miệng nàng, hai má Diệp Kết Mạn đỏ lựng, cả người mất khống chế mềm đi trong vòng tay Kỷ Tây Vũ. Lông mi run như cánh điệp, mặt mày Kỷ Tây Vũ gần trong gang tấc, làn da trong suốt như có vầng sáng lưu chuyển. Cái hôn dày đặc khiến Diệp Kết Mạn hơi nghẹt thở, sợ An nhi ngoài cửa nghe tiếng thở đành phải kiềm chế.

"Thiếu phu nhân, người ở đâu?"

Tiếng đập cửa lại vang lên, Diệp Kết Mạn kinh hãi, lo lắng đối phương đẩy cửa vào vội đẩy Kỷ Tây Vũ ra. Kỷ Tây Vũ cũng phối hợp ly khai, nhìn Diệp Kết Mạn ngượng ngùng khẽ cười một tiếng, nói "Ta no rồi."

Ngay sau đó, Diệp Kết Mạn chỉ thấy Kỷ Tây Vũ mang theo nụ cười tiêu tán thành một luồng khói nhẹ chui vào mộc phù. Diệp Kết Mạn vỗ hai má nóng bừng của mình áp chế kích động, sửa sang lại suy nghĩ. Tình cảm không thể nhìn thấu này đối với nàng mà nói như người ta sa vào một giấc mơ, quá mức tốt đẹp ngược lại sẽ bất an, sợ sau khi tỉnh mộng là tan nát mà không thể thoát ra được.

"Thiếu phu nhân?" Tiếng đập cửa dồn dập hơn, "Em, An nhi nè. Kỷ gia chuẩn bị ngộ thiện, Đại thiếu gia đã đi qua rồi. Người có ở trong phòng không vậy?"

"Đến đây." Diệp Kết Mạn nghe An nhi thúc giục, miễn cưỡng thu hồi tâm thần vội vàng lên tiếng, xoay người đi mở cửa. Trong đầu nàng lại nhớ tới lời Kỷ Tây Vũ vừa nói, nghĩ đến lúc trước dù là người Bùi gia hay là Hứa Nhu

Sương nàng đều rõ như lòng bàn tay, Diệp Kết Mạn bỗng cảm thấy nghi hoặc. Kỷ Tây Vũ... nếu như theo lời nàng nói thì là đã năm giữ không ít bí mật? Nàng bị hại chết có thể có liên quan tới bí mật đó?

Cửa phòng mở ra, vẻ mặt An nhi sáng lạn hiện ra: "Thiếu phu nhân, sao bây giờ mới mở cửa?"

"Thật ngại, mới vừa xuống giường chải vuốt một phen."

"Không sao không sao, em không có trách Thiếu phu nhân đâu, " An nhi khoát tay cười nói. "Thư tỷ tỷ đã chờ ở cửa viện, chúng ta đi thôi."

Diệp Kết Mạn gật đầu ừ, bước ra cửa. Nhìn lúm đồng tiền của An nhi, bỗng nhiên nàng cảm khái : Kỷ Tây Vũ và An nhi là người của hai thế giới. Nàng thậm chí nhìn không thấu dưới nụ cười đó cất dấu cái gì; không biết Kỷ Tây Vũ có từng giống An nhi, sẽ thoải mái cười mà chẳng cần lý do?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 46: Tác Hại Của Tín Nhiệm

Chương 46: Tác hại của tín nhiệm. Hiệu suất làm việc của Trữ Tâm nhanh hơn so với Diệp Kết Mạn tưởng tượng. Dùng xong ngọc thiện, nàng trở lại vẫn chưa phát hiện dị thường, chỉ dặn Thư nhi An nhi đi nghỉ ngơi. Mà khi vào cửa nàng đã nhìn thấy Trữ Tâm canh giữ ở phòng từ nãy giờ ngẩng đầu nhìn nàng kinh ngạc. Trữ Tâm bình tĩnh nói: "Người ta đã mang đến."

Tiếng "Ừm ừm. . ." nghẹn ngào vang lên, Diệp Kết Mạn nhìn theo tiếng. Thấy cách Trữ Tâm không xa là một đại hán đang quỳ bị trời gô, hăn là địa bá. Địa bá mặc vải thô màu xanh thẫm, mặt ngăm đen, tóc hỗn độn, đuôi lông mày có vết dao cõ ngón út, râu cằm dài tùy tiện, thoạt nhìn có vẻ lôi thôi hung ác. Nhưng giờ phút này hăn bị nhét vải bịt kín miệng, mặt vừa bầm tím vừa sưng, ánh mắt toát ra thần sắc đáng thương đó thoạt nhìn thật có chút buồn cười.

"Lấy vải ra trước đi." Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm, ôn nhu nói.

Trữ Tâm trầm mặc một lát, mới nghiêm mặt nhìn địa bá hạ giọng nói: "Nếu người không nghe lời, tự gánh lấy hậu quả. Dù sao giết một địa bá đối với Kỷ gia mà nói cũng không phải đại sự gì."

Địa bá đổ mồ hôi lạnh, vội gật đầu đồng ý. Khi miếng vải được lấy ra, hăn khóc nức nói: "Nữ hiệp tha mạng! Trên tiểu nhân còn có mẹ già dưới còn có tiểu. . ."

"Câm miệng!" Trữ Tâm không đợi địa bá nói xong, không kiên nhẫn ngắt lời quát, "Người nghe không hiểu tiếng người sao? Nhỏ giọng một chút! Nếu

dẫn người tới, người vẫn mất mạng như cũ."

Địa bá đứng hình, khúm núm gật đầu. Khi mở miệng, thanh âm tục tăng dồn sức nhỏ tiếng nghe có chút buồn cười nói: "Tiểu. . . tiểu nhân biết rồi." Dừng một chút, địa bá chua sót nói, "Tiểu cô nãi nãi, lần trước ngài đã đánh tiểu nhân bay mất nửa mạng già rồi, tiểu nhân thật sự không biết cái gì hết á. Ta thực muốn biết bà nương hại ta thành cái dạng này là ai, lão tử hận không thể tóm được nàng thì sao còn có thể bao che cho?"

Trữ Tâm không để ý đến địa bá nói, mà là ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn đợi động tác của nàng.

Địa bá thoáng nhìn sắc mặt Trữ Tâm, cũng thông minh hiểu được, vội thay đổi nhìn Diệp Kết Mạn mới vào cửa, đau khổ cầu xin nói: "Lời tiểu nhân nói đều xuất phát từ đáy lòng, nếu có nửa lời dối trá hãy để thiên lôi đánh tiểu nhân chết không được tử tế! Xin thương xót, đừng hành hạ tiểu nhân nữa. Tiểu nhân chỉ là gã vô lại ở Tô Châu, tuy rằng nhất thời đại gái nhưng thật sự chỉ muốn chiếm chút tiện nghi mà thôi. Vả lại tiểu nhân cũng chỉ mới lại gần đón chưa kịp làm gì, ngài xem, thương tích trên mặt ta còn chưa lành mà."

Diệp Kết Mạn bất động thần nghe địa bá nói xong mới nhẹ giọng mở miệng: "Nếu người biết ai hại người thành như vậy, người muốn đích thân báo thù?"

Địa bá nghe vậy ngẩn ra, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, hỏi dò: "Muốn. . . Đương nhiên muốn! Nhưng tiểu nhân không hiểu ý ngài là gì?"

"Toàn Tô Châu lớn như vậy mà người đã là địa bá, hẳn phải rất hiểu biết đúng không?" Diệp Kết Mạn nhìn địa bá, hồi tưởng lại lời dặn của Kỳ Tây Vũ.

"Lúc đó, nàng chỉ việc ôn hòa mà nói. Nếu Trữ Tâm đã sắm vai ác nhân mặt trắng thì nàng hãy phần vai lương thiện, dụ dỗ hẳn là được. Địa bá chỉ là người hỗn tạp nơi phố phường, người như thế kỳ thật dễ xử nhất. Bọn chúng giống như cây cỏ, chỉ cần giữ hướng gió là có thể lợi dụng. Kiểu người này rất dễ đối phó, cố chấp thì hơi khó giải quyết nhưng loại như địa bá ngược lại có thể tự cân nhắc lợi hại, lựa chọn những gì có lợi cho mình. Nàng cứ theo lời ta nói, luôn luôn mềm mỏng thực hiện, không quá ba ngày nhất định có thu hoạch."

Thấy địa bá nghi hoặc gật đầu, hình như có chút khó hiểu. Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Nếu như thế, người tự bắt người đi. Ta cho người ba ngày."

Địa bá nghe vậy cả kinh muốn nói, Diệp Kết Mạn không cho hẳn cơ hội trực tiếp lắc đầu, chặn họng: "Chỉ ba ngày, không hơn. Người cũng biết chuyện Kỳ tiểu thư? Vị này, bắt người chính là cận vệ Kỳ tiểu thư. Trên thực tế ngày đó tiếp xúc với người cùng nữ tử lạ kia, nàng trở về liền trúng độc, gián tiếp để Kỳ tiểu thư chết. Bởi vậy vấn đề nằm trên một trong hai người các người. Nếu tìm không được nữ nhân kia, vậy chỉ có người tới đền tội. Hậu quả mưu sát Kỳ thiên kim, không cần ta nói người cũng hiểu phải không? Nếu ta không đoán sai, nàng kia kỳ thật cố ý lợi dụng người, bởi vì đã liệu định được hộ vệ Kỳ tiểu thư đi ngang qua sẽ ra tay tương trợ. Người cũng không muốn làm sơn dương thế tội cho người ta chứ?" Diệp Kết Mạn bình ổn tinh thần, nhìn sắc mặt địa bá trắng bệch trong nháy mắt, chậm rãi nói tiếp, "Đương nhiên, nếu người tìm được nữ nhân kia, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi người. Bắt đầu từ ngày mai, nội trong ba ngày. Ngày đầu tiên, 3000 lượng; ngày thứ hai, 1000 lượng; ngày thứ ba, 500 lượng. Thế nào?"

Nguyên bản sắc mặt trắng bệch, địa bá nghe Diệp Kết Mạn nói ngẩng đầu lên không dám tin nhìn nàng, nhất thời không kịp phản ứng. Sau một lát, mắt của hắn mới dần dần dâng lên ánh sáng, môi run run nói: "Thật. . . Thật sao?"

"Tuyệt không giả dối." Diệp Kết Mạn ôn nhu gật đầu, chậm rãi đi đến phía sau địa bá ngồi xuống tháo dây, nói, "Người ta thường nói, phú quý hiểm trung cầu - hiểm nguy trong sự phú quý. Phải làm như thế nào không cần ta nói người cũng hiểu. Ta sẽ chuẩn bị bạc, hy vọng người có thể nhanh chóng tóm được người đó."

Nói xong, Diệp Kết Mạn nâng địa bá dậy: "Chờ tin tức tốt của người." Nói xong, nàng nhìn Trữ Tâm gật đầu, "Ta đã nói xong, đưa người trở về được rồi."

Trữ Tâm nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, trong ánh mắt có thần sắc phức tạp. Một lát sau mới thu hồi tầm mắt, mang địa bá biến mất ở trong phòng.

Làm xong, Diệp Kết Mạn thở phào, tinh thần căng thẳng cũng nói lỏng mà ngồi xuống, với lấy ấm trà muốn rót chén nước. Tay nàng mới chạm được bình thì ngực hơi lạnh, tiếp theo có một bàn tay đặt tại trên tay nàng cầm bình trà. Tay Diệp Kết Mạn khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn thấy Kỳ Tây Vũ cười.

"Nói rất khá." Kỳ Tây Vũ mở miệng, phui tay Diệp Kết Mạn tự rót chén trà đưa qua.

Diệp Kết Mạn do dự, vẫn là nhận lấy, cúi đầu uống một hơi, cảm thụ trà thơm lượn lờ trong miệng. Một lát sau nói nhẹ giọng nói: "Ta chỉ làm theo lời người nói thôi."

Kỳ Tây Vũ từ chối cho ý kiến mà cười, cũng tự rót một chén nhưng không vội uống, mà thưởng thức mép chén màu trắng, tùy ý nói: "Kế tiếp, chúng ta phải đi tìm một người."

Diệp Kết Mạn dừng động tác trên tay một chút, đặt chén trà xuống, kinh ngạc nhìn Kỳ Tây Vũ: "Còn có ai?"

Kỳ Tây Vũ cong khóe môi cười, giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn gằn từng

chữ: "Đại phu."

"Đại phu?"

Kỷ Tây Vũ gật đầu, hiểu Diệp Kết Mạn nghi ngờ, giải thích: "Trữ Tâm nổi mẩn sởi lây bệnh, ta cũng không có tái kiến nàng, hôm sau trực tiếp ly khai Kỳ phủ. Nếu hiện giờ ngờ vực việc này đều không phải là ngẫu nhiên thì tự nhiên phải tìm hiểu rõ ràng, không thể chỉ ngồi chờ tin của địa bá. Thành Nam có ba vị đại phu nổi danh, bình thường là bọn họ phụ trách xem bệnh cho Kỳ gia. Từ gần đến xa phân biệt là Trường Xuân Đường - Dương đại phu, Tế Thiện Đường - Cố đại phu và Nhân Tâm Đường - Khương đại phu. Trong đó, Dương đại phu tuổi tác khá cao, làm nghề y đã có 40 năm, kinh nghiệm phong phú. Vì thường xuyên cứu tế người nghèo cho nên Trường Xuân Đường ở thành Nam tiếng lành đồn xa, rất được kính yêu. Tế Thiện Đường là mới khai trương năm rồi, Cố đại phu còn trẻ, mặc dù đặt chân không lâu nhưng bởi vì dung mạo tuấn tú nên được nhiều nữ tử Tô Châu ngưỡng mộ. Sinh ý cũng dồi dào. Còn Nhân Tâm Đường - Khương đại phu không phải là nhân sĩ Tô Châu. Nghe nói trước kia từng là quân y, do phạm sai lầm mới bị tước bỏ quân tịch, đến Tô Châu mở được đường đến nay cũng gần 10 năm." Nói xong, mắt Kỷ Tây Vũ hiện lên hào quang, "Lát nữa nàng nói không khoẻ, cho nha hoàn trong phủ tìm đại phu đến."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nghi hoặc: "Không phải người nói có ba đại phu sao? Chúng ta làm sao biết đại phu nào xem bệnh cho Trữ Tâm? Không cần hỏi nàng trước sao?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn mà lắc đầu: "Việc này chớ để Trữ Tâm biết."

"Vì sao?" Diệp Kết Mạn khó hiểu nhíu mày, nhìn đôi mắt sâu thẳm của Kỷ Tây Vũ trong lòng bỗng nhiên nổi lên một ý niệm, thử hỏi, "Người. . . chẳng lẽ không tín nhiệm Trữ Tâm?"

Thấy Kỳ Tây Vũ lặng im không nói, ngón tay Diệp Kết Mạn đặt trên bàn không thể không run rẩy. Sau một lúc lâu, áp chế khó chịu trong lòng, thấp giọng nói: "Trữ Tâm theo người nhiều năm như vậy, lại phụ trách bảo vệ người, là hạng người gì người rõ ràng nhất. Nếu ngay cả nàng người cũng không tin, người tin ai?"

Kỳ Tây Vũ vẫn nhìn Diệp Kết Mạn. Nghe câu hỏi, Kỳ Tây Vũ chỉ nhấp một ngụm trà, tiếp tục nhìn Diệp Kết Mạn: "Nàng biết không? Ta học được một đạo lý rất quan trọng từ Kỳ gia. Chính là trừ mình ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tin nhiệm. Mặc dù là người thân cận nhất." Bỗng nhiên Kỳ Tây Vũ không tiếng động mà cười, "Không. . . Phải nói là, người thân cận nhất càng không thể tin nhiệm vô điều kiện. Bởi vì tình cảm làm người ta mù quáng, nó khiến cho người của người dễ dàng thương tổn nhất, cũng là thương tổn người sâu nhất."

Diệp Kết Mạn cau mày chặt hơn, trầm mặc nhìn Kỳ Tây Vũ, hiển nhiên cũng không ủng hộ.

"Ta không muốn giải thích nhiều, dù sao hoàn cảnh sinh trưởng chúng ta khác nhau. Không ảnh hưởng tới ích lợi, tự nhiên cũng không nhìn tới nhiều u ám. Nhưng hiện giờ, nếu nàng vẫn khờ dại như vậy sợ là sẽ có một ngày nguy hại đến ta." Kỳ Tây Vũ nói xong áp sát Diệp Kết Mạn, "Ta sẽ đổi cách nói khác. Có phải nàng cho rằng lấy tính tình Trữ Tâm thì chắc chắn sẽ không phản bội ta? Nhưng, nếu nàng vô tâm bị lợi dụng thì sao?"

Dưới câu hỏi lại của Kỳ Tây Vũ, đồng tử Diệp Kết Mạn kịch liệt di chuyển, nhất thời không nói nên lời. Kỳ Tây Vũ thấy thế tiếp tục nói: "Nếu như Trữ Tâm bị lợi dụng, tín nhiệm của nàng đối với ta mà nói là lưỡi dao kịch độc, tùy thời có thể đâm trúng ta. Cho dù nàng không cố ý phản bội thì sao? Thương tổn đã có, truy cứu cũng không có ý nghĩa gì. Nàng nói đi?"

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Kết Mạn trắng nhợt, nắm chặt bàn tay muốn bình

ồn lại hô hấp sắp dồn dập. Ngực nàng nặng nề như đá đè. Diệp Kết Mạn phát hiện mình không thể phản bác lời Kỷ Tây Vũ nói, mà chỉ cảm thấy có cái gì đó bắt đầu chậm rãi tan rã tại trong đôi mắt đỏ đang nhìn mình. Kỷ Tây Vũ. . . không tín nhiệm bất luận kẻ nào? Rõ ràng không đúng! Lời nói đảo quanh trong cổ họng mà Diệp Kết Mạn lại không nói nên nổi một câu. Kỷ Tây Vũ quả thực sống trên lớp băng mỏng... nơi nơi đầy mưu kế như thế thì đó lại là đối sách duy nhất. Nhưng dù hiểu được mà nghĩ, Diệp Kết Mạn vẫn cảm thấy đau ngực : Như vậy, cho dù nàng thích Kỷ Tây Vũ như thế nào, dốc hết toàn lực nguyện ý trợ giúp thì chung quy vẫn không biết đối phương có tín nhiệm hay không...?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 47: Manh Mỗi (Thượng)

Chương 47 - Manh mỗi (Thượng)

Quá ngộ, thời tiết ấm, Tiểu Diên ngâm nga một ca khúc, tâm tình không tồi quết sân.

Viện này đã lâu không đón khách. Nhiều ngày nay, có khách quý từ Bùi gia tới dự tang lễ tiểu thư vào đây ở. Những đóa hoa bị gió thổi rơi xuống con đường đá. Gió nhẹ mát mẻ. Nơi nơi đều có thể nghe thấy hơi thở của mùa xuân.

Quét một lúc, Tiểu Diên ngừng tay, nhìn quanh bốn phía rồi đưa tay lau mồ hôi trên trán; nghĩ tới chuyện trong khoảng thời gian này, trong lòng nàng nảy lên một ít cảm khái.

Mặc dù tiểu thư đã qua đời, thi thể còn ở linh đường Kỷ phủ, nhưng Tiểu Diên luôn cảm thấy chuyện xảy ra quá đột ngột đến nỗi thấy có gì đó không đúng. Nàng vẫn còn cảm giác được tiểu thư tồn tại, như có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp thướt tha ấy sẽ đi ra ở những khúc quanh của Kỷ phủ.

Tiểu thư tốt như vậy, như thế nào đã mất rồi... Tiểu Diên lắc đầu, cảm thán nói một câu: hồng nhan bạc mệnh.

Đang xuất thần, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi. Tiểu Diên ngẩng đầu nhìn theo tiếng, liền thấy cánh cửa đằng đó mở một bên, một khuôn mặt thanh lệ lộ ra. Tiểu Diên vừa nhìn đã nhận ra đối phương là khách quý được đồn đãi ở viện này trong thời gian gần đây - Bùi tứ thiếu phu nhân. Trước khi

Bùi tú thiếu phu nhân vào ở, mấy hạ nhân cũng đã đồn với nhau rằng, vị nữ tử được âm hôn với Bùi tú thiếu gia đã mất cũng đến Kỳ phủ. Nàng cùng chúng tỳ muội tò mò xem qua rồi, bởi vậy ẩn tượng coi như cũng sâu. Bởi vì cách xa một khoảng cách, Tiểu Diên không xác định được đối phương có phải đang gọi mình hay không, nên chỉ vào mình, hô:

"Gọi nô tỳ ạ?"

Thấy Bùi tú thiếu phu nhân gật đầu, Tiểu Diên mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn buông chối, đi qua. Đến gần cửa, Tiểu Diên thoáng nhìn sắc mặt Bùi tú thiếu phu nhân hơi tái nhợt, trông tinh thần có vẻ không tốt, nàng ôn nhu hỏi:

"Không biết Bùi thiếu phu nhân có gì phân phó?"

Diệp Kết Mạn đỡ cửa, tay xoa thái dương, nhẹ giọng nói: "Thật ngại quá. Ta cảm thấy có chút không khoẻ, cô nương có thể mời đại phu đến xem giúp ta hay không?"

Tiểu Diên nghe vậy kinh ngạc, không hoài nghi gì vội vàng đồng ý: "Không thành vấn đề, nô tỳ đi ngay đây ạ. Bùi thiếu phu nhân nhẫn nại một lát nhé."

Nói xong, Tiểu Diên đang muốn ly khai, lại bị Diệp Kết Mạn gọi: "Đợi đã."

"Vâng?"

Diệp Kết Mạn mím môi, thấp giọng nói: "Ta không muốn để mọi người lo lắng, việc này cô nương có thể giữ bí mật được không?"

Tiểu Diên nghe đối phương yêu cầu cảm thấy có chút kỳ quái.

Diệp Kết Mạn thoáng nhìn thần sắc nha hoàn, như hiểu được nàng suy

nghe gì, mở miệng giải thích: "Cô nương có biết thân phận ta không?" Thấy nha hoàn trước mắt gật đầu, Diệp Kết Mạn lộ vẻ khó xử, tiếp tục nói, "Ta... thân phận ta ở Bùi gia tương đối đặc thù, lần này ra ngoài cùng hai vị thiếu gia, ta không muốn gây phiền toái cho họ."

Nghe vậy, Tiểu Diên gật mình, đồng tình nhìn Diệp Kết Mạn. Nàng gật đầu, hiểu rõ nói: "Nô tỳ biết rồi, Bùi thiếu phu nhân yên tâm, nô tỳ sẽ không kinh động người khác."

"Cám ơn." Diệp Kết Mạn mỉm cười nhìn Tiểu Diên, sắc mặt ôn nhu, "Làm phiền cô nương."

Tiểu Diên thấy thế trong lòng nổi lên hảo cảm đối với vị Bùi thiếu phu nhân này, cười đáp lại, rồi xoay người ly khai sân. Trong lòng thầm nghĩ: Bùi thiếu phu nhân là một người dịu dàng thân thiện, lại còn trẻ như vậy, mà vận mệnh trâu người quá. Thật đáng tiếc.

Nhìn nha hoàn rời đi, Diệp Kết Mạn hữu khí vô lực tựa vào cửa, bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc của Kỳ Tây Vũ: "Sắc mặt thế này quả thật rất khó làm người ta hoài nghi."

Diệp Kết Mạn trầm mặc không nói gì. Lát sau nàng mới khép cửa lại, giương mắt nhìn Kỳ Tây Vũ đang ngồi ở bàn, không trả lời câu hỏi mà nói: "Đã làm theo lời người nói."

Kỳ Tây Vũ nở nụ cười, thoáng nhìn Diệp Kết Mạn đứng ở tại chỗ không động đậy, lạnh nhạt nói: "Còn đang suy nghĩ lời ta nói? Có phải không thích nghe?"

"Không có, " Diệp Kết Mạn cúi đầu đáp. Nàng cũng không biết là có không thích nghe hay không. Dừng một chút, nàng bổ sung, "Ta chỉ là cảm thấy hơi mệt." Nói xong, Diệp Kết Mạn đi đến giường ngồi xuống, sắc mặt

bình tĩnh, "Đợi lát nữa đại phu tới đây, ta sẽ hết sức diễn."

Kỷ Tây Vũ đảo mắt nhìn Diệp Kết Mạn, trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Thật ra, lúc nhỏ, bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, ta rất không được sung ái. Là nhũ mẫu một tay nuôi ta lớn. Bà là người duy nhất ta thân cận. Ban ngày, ta cố gắng đọc sách học lễ nghi, thậm chí lúc còn rất nhỏ, buổi tối ta bắt đầu lên đọc chút thương sự. Một ngày chỉ ngủ được vài giờ. Tất cả đều là vì để làm cho mình không bị khi dễ. Sau khi lớn lên, khi người khác ở độ tuổi chơi đùa, ta đã dần quen được hoạt động thương sự lớn nhỏ của Kỳ gia. Đồng thời, ta bắt đầu ghi lại một số ý tưởng trong thương nghiệp, muốn dâng lên làm lễ vật tặng phụ thân vào đại thọ thứ năm mươi, hy vọng có thể làm người chú ý. Ta đã cho rằng ta đủ cẩn thận, chín chắn. Thật ngây thơ, thật buồn cười," nói xong, Kỷ Tây Vũ cười tự giễu. "Sau vài ngày hoàn thành bút ký, ta kiểm chế không được sự kiêu ngạo ngu xuẩn đó, đem việc này nói cho nhũ mẫu, hy vọng được khích lệ. Nhưng kết quả của sự chờ đợi là căn phòng bị trộm, bút ký bị mất."

Nói đến đây, Kỷ Tây Vũ yên lặng nhìn Diệp Kết Mạn ở trên giường xoay đầu lại với thần sắc chấn động.

"Là... nhũ mẫu?"

Kỷ Tây Vũ híp mắt nhớ lại, rồi lại lạnh lùng: "Trên thực tế, nhũ mẫu chính là người người khác phái tới giám thị ta; cố ý thân cận ta, khi ta cô độc. Lễ tất nhiên, cuối cùng, bút ký này được một ca ca của ta mượn hoa hiến phật."

Diệp Kết Mạn hoảng thần, nghi hoặc nói: "Nhưng... người không phải Kỳ thiên kim sao? Mẫu thân người lại là Đại phu nhân, sao có thể để mặc người bị khi dễ?"

Kỷ Tây Vũ lại chỉ nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, không đáp mà là thản

nhiên nói: "Ta nói chuyện này không phải vì cái gì cả. Cũng không cần nàng đồng tình. Ta chỉ là cho nàng biết, ta không phải không tin nàng. Ngược lại, hiện giờ ta đã đặt cược hết vào nàng, nàng là người duy nhất ta tin tưởng."

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Kết Mạn dao động, ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ. Thấy đối phương nói xong đã gom mắt, thần sắc như thường cúi đầu uống trà, không nói gì thêm.

Trong phòng vì thế mà lâm vào tĩnh lặng.

Diệp Kết Mạn đưa tay dè ngực, tiếng tim đập dưới lòng bàn tay hơi nhanh, mặt cũng hơi nóng theo.

Ước chừng một nén nhang, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, sau đó là truyền đến tiếng Tiểu Diên thanh thúy: "Bùi thiếu phu nhân có ở trong không ạ? Nô tỳ mang đại phu đến rồi."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tây Vũ, đáp: "Cửa không khóa, vào đi."

"Chi nha" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, thân ảnh Tiểu Diên hiện ra tại cửa. Chỉ thấy nàng cung kính nhường đường, nhỏ nhẹ nói: "Cố đại phu, mời."

Nghe nha hoàn nói, Diệp Kết Mạn đã hiểu đại phu lần này tới là ai. Tiểu Diên dứt tiếng, một thân ảnh màu trắng cao to hiện ra tại cửa. Chỉ thấy mặt mày nam tử sáng sủa, mũi cao, cười nhạt. Chống lại ánh mắt Diệp Kết Mạn, Cố đại phu gật đầu chào:

"Để phu nhân đợi lâu." Nói xong, hần cất bước đi tới giường.

"Quả nhiên người đầu tiên mời đến là hần." Diệp Kết Mạn nghe được lời bên tai nói thì hơi kinh hãi, dư quang thoáng nhìn Kỷ Tây Vũ không biết khi nào đã đứng lên, hiểu rõ nhìn Cố đại phu vào cửa. Diệp Kết Mạn hơi trầm

ngâm. Khi nhìn đến thần sắc ngưỡng mộ của Tiểu Diên đi theo sau Cố đại phu thì giật mình.

Cố đại phu vẫn chưa ngồi lên giường, mà là đứng ở bên giường. Được đồng đi theo hẳn vào cửa đặt ghế sau lưng hẳn. Cố đại phu lúc này mới ngồi xuống, nhìn qua mặt Diệp Kết Mạn dạo một vòng, ôn hòa nói:

"Phu nhân không thoải mái?"

"Ừ, " Diệp Kết Mạn gật đầu, nói, "nhiều ngày nay ngủ không ngon, lại thấy ngực hơi khó chịu, không có tinh thần làm gì cả."

"VẬY... xin phu nhân đưa tay ra cho tại hạ."

Diệp Kết Mạn theo lời vươn tay ra, nhìn Cố đại phu để hai ngón tay đặt tại cổ tay của mình cảm thụ mạch đập. Tầm mắt nàng âm thầm chạy tới Kỳ Tây Vũ ở bên giường, theo lời đối phương đã dặn trước nói:

"Không ngờ Cố đại phu trẻ như vậy, không biết làm nghề y bao lâu rồi?"

Cố đại phu nghe vậy, vẫn đạm phong khinh cười: "Tại hạ kinh nghiệm nông cạn, làm nghề y chỉ mới được ba năm."

"Tuy Cố đại phu làm nghề y không lâu nhưng y thuật tốt ạ." Phía sau, Tiểu Diên nghe vậy nói. "Người lại thân thiện, ở Tô Châu thanh danh rất tốt nữa."

"Không dám, cô nương tán thưởng." Cố đại phu nói xong thu tay, hòa khí nói, "Phu nhân không có gì trở ngại, hẳn là khí huyết có chút hư nhược, điều dưỡng một chút là khỏe rồi. Tại hạ sẽ khai phương thuốc, cho nha hoàn đi theo bốc thuốc là được."

"Làm phiền. Ta cũng nghe nói Cố đại phu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, " Diệp Kết

Mạn nói theo. Ngay sau đó nàng nói: "Ta không biết có nên hỏi về bệnh tình hay không..."

Đang muốn đứng lên, Cố đại phu nghe vậy dừng lại, nói: "Xin tự nhiên."

"Trước đó vài ngày, một bằng hữu của ta từ bên ngoài trở về, không biết tiếp xúc cái gì mà tối ban đêm chẳng biết tại sao nổi mẩn khắp người. Cố đại phu biết vì sao không?"

Nghe Diệp Kết Mạn miêu tả, thần sắc Cố đại phu cũng không biến hóa mà còn thật sự trầm ngâm một lát, hỏi: "Không biết những chỗ nổi mẩn có bị ngứa không?"

Nhìn thấy phản ứng đối phương không có dị thường, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, thấy nàng lắc đầu, cũng hiểu Cố đại phu không xem bệnh cho Trữ Tâm. Nghe vậy, Diệp Kết Mạn ngập ngừng. Thấy Kỷ Tây Vũ không có ý bảo ngừng, đành phải tiếp tục hỏi:

"Không biết nếu ngứa thì sao, không ngứa thì sao?"

"Phu nhân có điều không biết, " Cố đại phu giải thích, "hiện giờ là tiết ngày xuân, tỷ lệ nổi mẩn khá cao. Có vài người chạm chút phấn hoa đã bị như thế. Bất quá cũng không sao, qua một thời gian ngắn tự nhiên khỏi. Nhưng cụ thể không hỏi được đương sự tại hạ cũng không dám chắc chắn mà chỉ suy đoán."

"Thế có thể là trúng độc hay không?" Diệp Kết Mạn truy vấn. Dừng một chút, nàng bổ sung, "Không phải uống thuốc, mà là bị người hạ độc khi tiếp xúc. Nghe nói sẽ lây."

"Trúng độc?" Cố đại phu lặp lại, ánh mắt có chút khác thường nhưng ngại lễ nghĩa vẫn không nói gì. Trầm ngâm một lát, hần đáp, "Bình thường, nếu tiếp xúc phấn độc thì sẽ lây. Da ngoài trừ sẽ nổi mẩn đỏ ra còn có dấu hiệu

thối rửa đi kèm. Và rất ngứa."

"Thì ra là thế." Diệp Kết Mạn dẫn đo không biết Kỳ Tây Vũ muốn làm gì, tầm mắt lại dời đi qua bên cạnh.

Lần này đối phương mở miệng: "Nàng hỏi thăm thử, ngày 12/3 hẳn làm gì?"

Diệp Kết Mạn mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn hỏi.

Cố đại phu nghe được vấn đề hiển nhiên có chút kinh ngạc, bất quá vẫn rất lễ phép nhớ lại một lát mới nói: "Ngày ấy, trừ buổi tối tại hạ phải ra ngoài chẩn bệnh thì ban ngày vẫn như ngày thường, ở được đường xem bệnh. Không biết phu nhân hỏi làm gì?"

"Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi." Diệp Kết Mạn hàm hồ đáp. "Hi vọng Cố đại phu bỏ qua cho."

"Không sao." Cố đại phu lắc đầu nói. "Không biết phu nhân còn chuyện gì khác? Nếu không thì tại hạ đi khai phương thuốc cho phu nhân."

Diệp Kết Mạn điếm đầu, nói Tiểu Diên: "Làm phiền cô nương đi giúp một chuyến."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 48: Manh Mối (Hạ)

Chương 48 - Manh mối (Hạ)

Người lui ra rồi, Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ.

Kỳ Tây Vũ thuận thế ngồi lên giường, hơi thở lành lạnh như có như không.

"Không phải Cố đại phu?" Diệp Kết Mạn trầm ngâm một lát, mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, nói: "Ừ, đại khái ta đã biết là ai."

Diệp Kết Mạn nghe vậy kinh ngạc, hỏi: "Ai?"

"Bây giờ chưa thể xác định, " mắt Kỳ Tây Vũ tĩnh mịch, bỏ lại một câu, "trước mắt phải tìm hiểu bệnh tình Trữ Tâm có giống lời Cố đại phu nói hay không."

Diệp Kết Mạn nhíu mày nói: "Người... hoài nghi đại phu chẩn bệnh cho Trữ Tâm cũng có vấn đề?"

"Đúng thế." Kỳ Tây Vũ gật đầu. "Ta đã cảm thấy kỳ quái. Bản lĩnh Trữ Tâm ta rõ ràng nhất. Nàng là người tập võ, mặc dù tâm tư không đủ tinh tế nhưng tâm phòng bị rất nặng, như thế nào lại tiếp xúc một chút đã trúng độc? Huống chi đối phương còn là một nữ tử trời gà không chặt. Trong đó nhất định có chuyện chúng ta không biết."

Nghe Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn nghĩ lại cũng thấy có lý. Đang suy nghĩ, Kỳ Tây Vũ nghiêng người đến. Diệp Kết Mạn cả kinh thiếp ra sau tường; mặt cũng nóng lên theo.

Nhưng động tác Kỳ Tây Vũ dừng lại không làm gì, mà là nhìn cửa phòng nhẹ giọng nói: "Có người đến đây."

Quả nhiên, Kỳ Tây Vũ nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa. Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vào đi."

Cửa phòng đẩy ra, chỉ thấy thân ảnh Tiểu Diên hiện ra tại cửa. Thần sắc nàng có chút chần chừ rảo bước vào phòng, khom người chào Diệp Kết Mạn: "Thưa Thiếu phu nhân, thuốc nô tỳ đã phân phó sắc rồi."

"Cám ơn." Diệp Kết Mạn ôn nhu nói.

"Không cần khách khí, " Tiểu Diên đáp xong nhưng chưa rời đi, ánh mắt có hơi ngạc nhiên. "Cái kia... Thiếu phu nhân vừa hỏi bệnh trạng bằng hữu với Cố đại phu đó... có phải là Trữ hộ vệ không ạ?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mỉm cười, âm thầm kinh ngạc cùng Kỳ Tây Vũ nhìn nhau. Kỳ Tây Vũ gật đầu, Diệp Kết Mạn mới nhìn Tiểu Diên, gật đầu nói:

"Thực không dám dấu diếm, đích thật là Trữ hộ vệ. Nhưng sao cô nương biết?"

"Bởi vì mấy ngày trước, nô tỳ không cẩn thận đụng phải Trữ hộ vệ. Dáng vẻ nàng lúc ấy hơi vội vàng, nô tỳ cũng sơ ý không chú ý nhìn đường không cẩn thận bị Trữ hộ vệ đụng ngã. Khi nàng đỡ nô tỳ lên, nô tỳ thoáng nhìn thấy lấm tấm vài vết mẩn còn lưu lại trên cổ nàng. Nô tỳ tưởng là mẩn cảm bình thường, còn hỏi thăm vài câu, bởi vậy có chút ấn tượng." Nói xong, Tiểu Diên nhú mày, có chút khó hiểu, "Trữ hộ vệ chỉ nói không có gì hết, không

nhắc tới những vết mẩn đó sẽ lây bệnh."

Trong lòng Diệp Kết Mạn kinh ngạc sâu thêm, nhớ lại vừa rồi lời Cố đại phu nói. Không đợi Kỷ Tây Vũ nhắc nhở nàng đã hỏi: "Cô nương có nhớ chúng có dấu hiệu thối rữa gì không?"

Tiểu Diên lắc đầu: "Không có. Nô tỳ nhớ lúc ấy, vết mẩn đã mờ không ít. Có nhiều vết cũng có thể là đã khỏi rồi."

Nghe Tiểu Diên nói, mắt Kỷ Tây Vũ chợt nhoáng lên, bình tĩnh nói Diệp Kết Mạn: "Nàng hỏi cố, khi nào đụng tới Trữ Tâm."

Diệp Kết Mạn hỏi: "Vậy cô nương còn nhớ khi nào đụng phải Trữ hộ vệ không?"

Tiểu Diên nghiêng đầu nhớ lại một lát, lát sau mới nói: "Nhớ không lầm là ngày 13/3." Dừng một chút, Tiểu Diên bổ sung, "Mới vừa nghe Bùi thiếu phu nhân hỏi Cố đại phu về vết mẩn, nô tỳ mới nhớ tới chuyện đó, nhện không được suy nghĩ có phải chỉ Trữ hộ vệ hay không."

Nghe nha hoàn trả lời, Diệp Kết Mạn hơi kinh hãi, nghĩ lại câu hỏi vừa rồi Kỷ Tây Vũ bảo nàng hỏi Cố đại phu.

Ngày 13/3 hẳn là ngày Kỷ Tây Vũ rời đi Kỷ phủ!? Lẽ nào ngày 12/3 Trữ Tâm nổi mẩn, qua ngày 13 đã khỏi?

Diệp Kết Mạn nhện không được ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, thấy đối phương gom mày trầm mặc không nói, ánh mắt sâu kín, trong lòng nàng không khỏi hồi hộp. Dừng nói Kỷ Tây Vũ, ngay cả nàng cũng nhện không được mà nghi ngờ. Và, không mấy tin tưởng rằng Trữ Tâm sẽ phản bội Kỷ Tây Vũ. Nhưng tại sao vết mẩn biến mất nhanh như vậy mà không đuổi theo Kỷ Tây Vũ? Nghĩ vậy, bỗng Diệp Kết Mạn quay đầu hỏi Tiểu Diên:

"Cô nương nói nhìn Trữ hộ vệ vội vàng đúng không?"

"Vâng."

"Vậy cô nương có biết lúc ấy Trữ hộ vệ đi đâu không?"

Thấy Diệp Kết Mạn hỏi như vậy, Tiểu Diên do dự. Nàng trầm ngâm một lát mới đáp: "Nô tỳ cũng không xác định. Nhưng mà lúc đó nô tỳ mới từ trong viện Đại thiếu gia đi ra, nhìn phương hướng Trữ hộ vệ tiến đến cũng có thể là đến đó."

Diệp Kết Mạn nghe vậy tận lực dấu ngay khiếp sợ trong lòng. Đại thiếu gia Kỷ Xuyên? Chẳng lẽ hẳn có liên quan?

Tiểu Diên không biết Diệp Kết Mạn suy nghĩ, thấy nàng không nói lời nào chỉ tò mò hỏi: "Không biết Bùi thiếu phu nhân hỏi thăm chuyện Trữ hộ vệ làm chi?"

"Không có gì, " Diệp Kết Mạn miễn cưỡng cười, giải thích, "ta cùng với tiểu thư cô nương coi như hợp ý. Trước đó có hai lần đến linh đường bái tế đều gặp Trữ hộ vệ, biết nàng do Kỷ tiểu thư chết mà quỳ đã lâu, cảm thấy tò mò, mới hỏi thăm một ít chuyện của nàng."

Tiểu nha hoàn hiển nhiên tâm cơ không sâu, không hoài nghi Diệp Kết Mạn, ngược lại nói: "Đúng vậy ạ. Bùi Thiếu phu nhân có điều không biết. Sau khi thi thể tiểu thư đưa về linh đường từ thành Tây, Trữ hộ vệ thổ ra huyết ngay lập tức, đối quan tài quỳ xuống, ai khuyên cũng không chịu đứng lên. Ôi, cũng không ngờ này từ biệt tức là vĩnh viễn." Nói xong, Tiểu Diên như nhớ ra cái gì đó nói tiếp, "Mà khi biết tiểu thư mất, nô tỳ cùng tỷ tỷ đều rất kinh ngạc. Ngay cả việc tiểu thư rời đi Kỷ phủ khi nào chúng ta cũng không biết, còn tưởng rằng nàng vẫn ở trong phòng."

Diệp Kết Mạn dự liệu được điều này, gật đầu, lâm vào trầm tư.

Tiểu Diên thấy thế còn muốn nói thêm gì đó mà ngoài cửa đã vang lên tiếng An nhi gọi: "Thiếu phu nhân có ở phòng ạ?"

Thấy vậy, Tiểu Diên quay đầu nhìn cửa phòng, hướng Diệp Kết Mạn phúc thân tỏ ý cáo lui.

An nhi vốn muốn gõ cửa, tay mới nâng lên đã thấy cửa mở. Khi nhìn đến người mở cửa là một nha hoàn xa lạ, An nhi nao nao.

Tiểu Diên lễ phép gật đầu chào An nhi và Thư nhi, không ở lại lâu. An nhi không có nghĩ nhiều, chỉ nhìn đối phương rồi nhấc chân vào cửa. Nhưng Thư nhi, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn bóng dáng Tiểu Diên rời đi, rồi mới đi theo vào cửa.

Không đợi An nhi mở miệng, Thư nhi đã hỏi trước: "Thiếu phu nhân, vị kia là...?"

"À, là một tiểu nha hoàn của Kỷ phủ." Diệp Kết Mạn mỉm cười nói. "Vừa rồi thấy có chút không khoẻ, vốn định xuất môn gọi hai em mà vừa vặn thấy nàng quét tước ở trong viện. Bởi vậy nhờ nàng tìm giúp vị đại phu."

An nhi nghe vậy cả kinh, nói: "Không khoẻ? Sao Thiếu phu nhân không nói với tụi em!? Hiện tại người cảm thấy thế nào?"

"Không có gì, không cần lo lắng, " Diệp Kết Mạn trấn an. Nàng đổi đề tài hỏi, "Hai em đến có chuyện gì?"

An nhi đi đến bên giường đánh giá Diệp Kết Mạn, thấy khí sắc nàng khôi phục không ít mới yên tâm nói: "Vừa rồi em cùng Thư tỷ tỷ nói chuyện phiếm ở ngoài, vô tình nghe được một ít chuyện. Em cảm thấy hần là nên nói với Thiếu phu nhân một tiếng." Nói xong, An nhi dè thấp giọng, "Quan phủ, thông báo kết quả nguyên nhân cái chết của Kỷ tiểu thư."

Nghe An nhi nói, mắt Diệp Kết Mạn kịch liệt nhoáng lên, lại nhìn Kỷ Tây Vũ đang ngồi ở cạnh giường. Kỷ Tây Vũ bình tĩnh nhìn lại nàng, trầm mặc không nói gì. Lòng bàn tay Diệp Kết Mạn đã ướt đẫm mồ hôi, khẩn trương hơn Kỷ Tây Vũ không ít.

Diệp Kết Mạn dần lòng hỏi: "Nói như thế nào?"

"Nghe nói là, ngày đó Kỷ tiểu thư có tâm tình uống rượu, kết quả sắc trời quá kém nên vô ý rơi xuống sông mà chết. Riêng tâm tình, tuy quan phủ không nói rõ, nhưng bên ngoài đều đang thịnh truyền rằng bởi vì có vấn đề về tình cảm. Kỷ phủ và quan phủ cũng không có ra mặt phủ nhận việc này."

Nghe An nhi nói, tay Diệp Kết Mạn đặt trên đệm nắm chặt lại. Nàng bắt buộc chính mình trầm tĩnh lại. Thần sắc trong mắt nhất thời có chút phức tạp.

Đáp án quả nhiên không khác cái Kỷ Tây Vũ dự đoán trước.

Kỷ phủ làm vậy lẽ nào chỉ là vì muốn báo cho dân chúng biết chuyện vậy thôi?

Đến tốt cùng, dính dáng đến ích lợi gì mà có thể khiến Kỷ lão gia, Kỷ phu nhân không tiếc giấu diếm chân tướng tử vong của con gái mình?

Đang suy nghĩ, bỗng bên tai vang lên tiếng cười. Diệp Kết Mạn nghe mà run lên, ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ cười. Chỉ thấy đôi mắt đỏ của nàng trầm xuống, nhìn có vẻ như máu sền sệt lưu động bên trong. Môi cười mỉa mai. Kỷ Tây Vũ không nhìn Diệp Kết Mạn, cũng không nhìn bất kì ai, mà chỉ rũ mắt, giọng điệu lạnh lùng quyết tuyệt:

"Kỷ Thế Nam, thật cũng có phần của người!"

*

Trữ Tâm đưa địa bá đi, trở lại Kỳ phủ đã là nửa canh giờ sau. Mặt trời chói lọi tiếp tục tỏa nắng. Trữ Tâm hoảng hốt trở về. Khi đi đến trước cửa phòng - căn phòng quen thuộc trong viện, cước bộ dừng lại một chút.

Cửa đóng kín ở dưới nắng trông có vẻ hết sức u tĩnh an tường. Bậc thang quen thuộc, bởi vì thường xuyên quét mà sạch sẽ. Bỗng, Trữ Tâm ngẩn ngơ đưa tay tìm hiểu cánh cửa, thần sắc nghiêm nghị lạnh như băng ban đầu trên mặt dần dần hóa thành đau thương. Nhưng khi ngón tay chạm vào khung cửa, nàng như bị nóng mà rụt trở về. Rất nhanh, ở bên người phát ra tiếng vang rảng rặc, toàn thân nàng sợ run như lá trong cuồng phong. Ngay sau đó, chỉ thấy người Trữ Tâm kịch liệt nhoáng lên, chân lập tức mềm nhũn, nàng chảy xuống trước cửa. Cuối cùng, nàng quỳ gối trước cửa, cong lưng cúi đầu xuống. Móng tay nàng không tiếng động xẹt qua đất, móng yếu ớt rất nhanh bị ma sát hỏng đi, ở trên mặt đất thấm ra một vết máu mờ nhạt. Áp lực trong không khí lan tràn, cùng với tiếng gió thổi qua lá cây.

"Tiểu thư... Thực xin lỗi..."

Âm thanh nghẹn ngào tan vỡ dừng trong không gian lặng im rất nhanh bị gió thổi tán đi, không thấy dấu vết.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 49: Bí Mật Của Ban Đỏ (Thượng)

Chương 49 - Bí mật của ban đỏ (Thượng)

"Khương đại phu, thương thế của ta sẽ không để lại sẹo?"

"Cô nương yên tâm, vết thương không sâu, chắc chắn sẽ lành như ban đầu, không có sẹo. Nhớ là bôi thuốc một ngày hai lần, không được đụng nước."

"Ta yên tâm. Cảm ơn Khương đại phu." Nữ tử sờ băng gạc trên cổ, thấy yên lòng. Nàng hướng đại phu trước mắt khom người thi lễ rồi ly khai y đường.

"Kế tiếp." Khương Cảnh cúi đầu cầm bút lông viết, khóe mắt lướt qua một thân ảnh màu xanh. Thấy đối phương đã nhập tòa ở đối diện, Khương Cảnh lúc này mới ngẩng đầu, nhìn người bệnh trước mắt.

Một nữ tử trẻ, khuôn mặt dịu dàng thanh tú, mặc váy chui hoa màu xanh nhạt chất liệu tốt. Khương Cảnh nhìn phía sau nữ tử búi tóc phụ nhân thấy hai người trông có vẻ là nha hoàn thì đoán được thân phận đối phương có lẽ là tôn quý. Khương Cảnh không khỏi kỳ quái.

Phải biết rằng nữ tử nhà giàu rất ít xuất đầu lộ diện đến y đường, họ đều gọi đại phu đến khám tại nhà.

Khương Cảnh mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn khách khí hỏi: "Không biết phu nhân xưng hô như thế nào?"

"Phu quân họ Bùi." Nữ tử mỉm cười gật đầu, thanh âm mềm nhẹ như xuân phong.

Khương Cảnh lại hơi sửng sốt, nhin không được đánh giá thêm người trước mắt vài lần. Phản ứng đầu tiên chính là nhớ tới Bùi gia ở thành Tây.

Nhưng sao Bùi phu nhân sẽ đến y đường?

Bất quá Khương Cảnh cũng không hỏi nhiều, chỉ ngập ngừng hỏi: "Không biết Bùi phu nhân có gì không khoẻ?"

Dứt lời, nữ tử lắc đầu, sắc mặt thản nhiên nói: "Không phải ta, mà là một bằng hữu."

"Thế nào?"

"Mấy ngày trước, Khương đại phu từng chẩn đoán cho vị bằng hữu đó rồi. Nàng phát ban. Nghe nói còn có thể lây, " nữ tử mở miệng, ngôn ngữ ôn nhu. "Không biết Khương đại phu còn nhớ không?"

Nghe vậy, thần sắc Khương Cảnh hơi đổi, đáy mắt do dự thoáng qua cực nhanh.

Đối phương nhìn thẳng Khương Cảnh, bổ sung: "Là Kỷ gia phái người đến thỉnh Khương đại phu đến chẩn."

Khương Cảnh trầm mặc một lát, lập tức gật đầu: "Dĩ nhiên là nhớ. Nhưng chuyện đã qua vài ngày, cô nương kia hẳn là đã khỏi rồi. Không biết Bùi phu nhân đến là vì chuyện gì?"

"Dĩ nhiên là đến cảm tạ Khương đại phu diệu thủ hồi xuân."

Người tới đúng là Diệp Kết Mạn. Nàng hướng Khương Cảnh gật đầu, cười nhạt bên môi, đem thần sắc biến hóa của nam tử thu vào mắt. Trong đầu

hồi tưởng lại những gì nói cùng Kỳ Tây Vũ ở trong phòng.

*

"Buổi trưa ngày 12/3 Trữ Tâm trúng độc, đại phu chẩn đoán phát ban để lây. Ngày 13 sau khi ta rời đi thì nàng vội vàng đến chỗ Kỳ Xuyên. Trong lúc này khẳng định có kỳ quái."

Diệp Kết Mạn nghe vậy nhú mày, đáy lòng cũng quanh quẩn rất nhiều nghi vấn. Sau một lúc lâu nàng mới hỏi: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Kỳ Tây Vũ rũ mắt: "Vì sao Trữ Tâm đến chỗ Kỳ Xuyên nói sau, trước mắt chúng ta đến xem Nhân Tâm Đường đi."

"Nhân Tâm Đường?" Diệp Kết Mạn kinh ngạc hỏi lại, "Khương đại phu?"

Kỳ Tây Vũ gật đầu: "Đúng vậy. Theo tiểu nha hoàn nói thì, ngày hôm sau gặp được Trữ Tâm mấy ban mắt cũng đã nhạt không ít. Mà Trữ Tâm lại không đề cập tới chuyện lây bệnh, cái này rất kỳ quái, không phải sao? Nếu như thế, so với hỏi Trữ Tâm không bằng trực tiếp đến hỏi đại phu xem chẩn."

Diệp Kết Mạn thấy có lý mà gật đầu, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới điều gì đó, hỏi: "Nhưng sao người xác định là Khương đại phu của Nhân Tâm Đường?"

Kỳ Tây Vũ nhú mắt, nhìn Diệp Kết Mạn giải thích: "Bình thường chỉ cần mời đại phu gần nhất đến là được. Nhưng nếu vết ban không phải chuyện giống như trước đó chúng ta biết, vậy tự nhiên sẽ liên lụy đến đại phu. Trong ba đại phu nổi danh, nàng cảm thấy ai dễ bị sai nói dối nhất?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy trầm ngâm nói: "Nếu Dương đại phu của Trường Xuân Đường già nhất thành Tô Châu, cộng thêm thanh danh bên ngoài, nàng nói lão thường xuyên cứu tế người nghèo vậy có lẽ y đức cũng không tệ, đích

xác rất khó làm bảo lão làm việc này. Hơn nữa vừa rồi, Cố đại phu nói hẳn không biết chuyện, như vậy..." mắt Diệp Kết Mạn sáng ngời, "Chỉ còn lại Khương đại phu của Nhân Tâm Đường! Hẳn phạm tội buuộc phải bỏ quân tịch, có thể thấy nhân phẩm có chỗ thiếu hụt. Hơn nữa hành y ở Tô Châu ngăn ngủi, căn cơ không ổn, nhất định có điều kiêng kị với Kỳ phủ. Nếu có người uy hiếp, rất có thể sẽ phụ họa theo."

"Đúng vậy, " Kỳ Tây Vũ cong khóe môi. "Lát nữa nàng mang theo hai nha hoàn đến Nhân Tâm Đường một chuyến, thăm dò thử, thuận tiện hỏi ai thông đồng với hẳn."

"Nhưng, lỡ hẳn không chịu nói thì sao?" Diệp Kết Mạn có chút không tin tưởng.

"Đừng lo, hẳn dễ đối phó hơn người Kỳ phủ. Người chột dạ tự nhiên sẽ lộ ra dấu vết, " nói xong, Kỳ Tây Vũ xoa mu bàn tay Diệp Kết Mạn, đẽ giọng, "Chờ biết được lai lịch của hẳn, nàng sẽ dễ ứng phó hơn."

"Chi tiết?"

"Ừ." Kỳ Tây Vũ gật đầu, nói tiếp, "Chuyện Khương Cảnh ta từng hỏi thăm một ít. Hẳn là một cô nhi trên chiến trường, được một quân y trong quân cứu sống. Vì không nỡ bỏ lại, quân y đó xem như thu nửa đồ đệ. Do đó, từ nhỏ hẳn đã sống theo quân đội. Sau khi lớn lên liền bắt đầu cùng lão quân y hành nghề y cứu người. Khương Cảnh lúc ấy còn trẻ khí thịnh, tính cách bướng bỉnh, hơn nữa nhìn quen người chết xương trắng từ nhỏ, đến nỗi lệ khí rất nặng, rất nhiều người không quen nhìn hẳn. Sở dĩ bị bỏ quân tịch là bởi vì hẳn xung đột cùng một quan trên mới điều tới. Cuối cùng, với tội danh chữa bệnh chết người mà bị trục xuất khỏi quân đội. Về phần chân tướng ra sao, bị hại hay là sai lầm của hẳn, trừ đương sự ra thì không ai biết. Và lại đó cũng không phải chuyện về vang gì, truyền ra thật sự không tốt. Hẳn cũng muốn tiếp tục sống nên có thể đã giấu đi. Phải biết rằng chữa bệnh chết người đối

với một đại phu mà nói là trí mạng. Nếu hãn muốn tiếp tục hành y, hãn sẽ không bại lộ. Nhưng một khi đã có nhược điểm, sẽ khó tránh khỏi bị người ta nắm trong tay."

Diệp Kết Mạn ngập ngừng: "Ý nàng là... đến lúc đó phải uy hiếp hãn sao?"

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ ngược lại khẽ cười, hướng Diệp Kết Mạn lắc đầu: "Không, nàng không thích hợp làm việc này. Khương Cảnh lớn lên trong quân, dù sau khi rời đi bị rất nhiều khổ sở mài mòn bớt nhưng lệ khí trong xương vẫn tiềm tàng. Kỳ phủ buộc hãn phối hợp, lấy tính tình Khương Cảnh nhất định có điều oán khí. Đối phó người như vậy phải mềm mỏng thì tốt hơn. Nàng không cần phải uy hiếp hãn, cứ làm theo cách của nàng là được..."

*

Khương Cảnh nghe Diệp Kết Mạn khen xấu hổ lắc đầu: "Không dám nhận. Hành y cứu người vốn là bổn phận của đại phu."

"Khương đại phu quá khiêm tốn, " Diệp Kết Mạn nở nụ cười, hiền lành nói, "Bằng hữu của ta dùng thuốc của Khương đại phu xong, qua ngày hôm sau những vết ban lui đi không ít. Còn xuất môn được nữa. Ta vốn lo sẽ lây bệnh cho người khác, nhưng thấy người trong phủ không có gì xảy ra, có thể thấy y thuật Khương đại phu thật làm người ta kính nể."

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Khương Cảnh nhất thời không phân biệt được ý đồ đối phương đến. Mắt Khương Cảnh mập mờ, trán cũng thấm chút mồ hôi, ấp úng đáp: "Hãn là thể chất bằng hữu của phu nhân tốt, mau khỏi."

Diệp Kết Mạn nhìn phản ứng đối phương, tiếp tục hỏi: "Ta muốn hỏi thăm Khương đại phu, không biết bằng hữu ta tại sao lại phát ban? Có tái phát nữa hay không?"

Khương Cảnh vội lắc đầu, thần sắc cứng ngắc: "Bùi phu nhân yên tâm, cô nương kia chỉ đụng phải vài thứ không nên đụng, nếu khỏi sẽ không sẽ tái phát."

"Khương đại phu có biết đó là gì không?"

"Ta cũng không biết."

Diệp Kết Mạn cũng không nóng nảy, bình tĩnh hỏi: "Ta nghe nói lấy tính chất phát ban mà lây bệnh thì da sẽ thối rữa, phải không?"

Khương Cảnh gác tay trên đùi nhanh nắm chặt, mơ hồ đoán được ý đồ đối phương đến mà vẫn chưa trả lời, nhin không được hỏi: "Nếu người ta đã khỏi hẳn, không biết Bùi phu nhân hỏi làm gì nữa?"

"Chỉ là cảm thấy kỳ quái thôi." Diệp Kết Mạn cười ôn hòa. "Bằng hữu ta phát ban thế nào cũng không thấy giống sẽ lây bệnh, không rõ vì sao Khương đại phu lại chẩn đoán như thế."

"Vậy à?" Khương Cảnh hít một hơi thật sâu, "Ta cũng vậy không đoán chắc, lo lắng vạn nhất lây bệnh thì nguy thôi. Cho nên mới lựa chọn như vậy. Bất kể như thế nào, bằng hữu Bùi phu nhân không có việc gì thì tốt rồi."

"Thì ra là thế, " Diệp Kết Mạn gật đầu, chậm rãi nói. "Mà, Khương đại phu thật sự không biết tại sao bằng hữu ta phát ban?"

"Bùi phu nhân chê cười, nếu tại hạ biết tự nhiên sẽ không giấu diếm." Thời điểm nói lời này, trên mặt Khương Cảnh không lộ vẻ gì. Sau đó, nhìn người bệnh chờ ngoài cửa, "Thời điểm không còn sớm, Bùi phu nhân, người bệnh còn đang chờ..."

Không đợi Khương Cảnh nói xong, Diệp Kết Mạn đã ngắt lời, thấp giọng mở miệng làm như lẩm bẩm: "Nghe nói trước kia Khương đại phu làm quân

y, cứu sống người không ít. Thân là đại phu, trong lòng đều có một cây cân, nếu biết được tình huống chân thật hẳn là sẽ không dối gạt." Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên tươi cười, "Đúng không, Khương đại phu?"

Khương Cảnh cứng đờ, trầm mặc không nói gì.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn chăm chú nhìn Khương Cảnh sau một lúc lâu, ôn nhu nói: "Ta biết rất nhiều chuyện Khương đại phu cũng là thân bất do kỷ, bị ép uống. Chỉ là sự thật chính là sự thật, giả chính là giả, Kỳ gia người lừa ta gạt không thích hợp với Khương đại phu chính trực xuất thân từ quân lữ. Ta tới đây cũng chỉ là vì đơn thuần muốn biết một chân tướng, hi vọng có thể được Khương đại phu cho đáp án." Dừng một chút, Diệp Kết Mạn gằn từng tiếng hỏi, "Ta vẫn muốn hỏi lại, Khương đại phu thật không biết nguyên nhân phát ban?"

Tiếng nói chuyện bốn phía hỗn độn cùng tiếng bước chân đan vào nhau tôn lên hai người trầm mặc rõ ràng.

Sau một lúc lâu, Khương Cảnh phượng thở ra một hơi: "Ta biết. Bùi phu nhân đoán không sai, ban đỏ đó kỳ thật là từ một loại phấn hoa. Nó chỉ là mẩn cảm bình thường, đích xác cũng không có tính lây lan, bôi ít thuốc qua đêm là có thể lui đi không ít. Sở dĩ ta chẩn đoán như thế, nguyên nhân, Bùi phu nhân hẳn đã hiểu một ít. Mặc dù không vui, nhưng cũng không phải việc thương thiên hại lí gì mới đồng ý giúp đối phương."

Diệp Kết Mạn cười, hỏi: "Vậy Khương đại phu có thể nói cho ta biết, lúc ấy là ai mời người qua trị liệu không?"

Nghe vậy, Khương Cảnh áy náy: "Thật ngại, mời ta đến Kỳ phủ chỉ là một nha hoàn bình thường, ta thật sự không biết."

Diệp Kết Mạn gật đầu, trầm ngâm một lát, nói: "Khương đại phu có nhớ

dung mạo nàng không? Họa cho ta, được chứ?"

Khương Cảnh mím môi không nói gì, thần sắc có chút giãy dụa. Cuối cùng vẫn là cúi đầu chấp bút vẽ. Qua một lát, trên tờ giấy trắng đã hiện ra hình dáng đơn giản.

Xong, Khương Cảnh gấp giấy lại, đệ qua cho Diệp Kết Mạn: "Đại khái chính là như vậy."

Diệp Kết Mạn tiếp nhận trang giấy, tự mình thu vào xong lập tức đứng dậy khom người chào Khương Cảnh: "Đa tạ Khương đại phu."

Khương Cảnh cả kinh, vội nâng đỡ, có vẻ còn luống cuống hơn trước: "Này... Bùi phu nhân làm Khương mỗ xấu hổ chết. Phu nhân không cần phải như thế."

Diệp Kết Mạn lại thân thiết cười nói: "Khương đại phu nguyện ý mạo hiểm cho biết, ta thật sự rất vui. Hôm nay đã làm phiền Khương đại phu, ta không quấy rầy nữa, cáo từ trước."

Nói xong, nàng ly khai Nhân Tâm Đường.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 50: Bí Mật Của Ban Đỏ (Hạ)

Chương 50 - Bí mật của ban đỏ (Hạ)

Từ y quán trở về, ít nhiều gì cũng đoán được việc này có liên quan đến Kỳ gia, Thư nhi và An nhi đều thức thối không hỏi nhiều. Ba người một đường không nói chuyện.

Trở lại viện, Diệp Kết Mạn ngừng chân ở trước phòng, hướng hai người nha hoàn gật đầu ôn nhu nói: "Cám ơn hai em đi theo giúp ta, hai em đi nghỉ đi."

Hai người gật đầu. Thư nhi xoay người đi vài bước chợt quay đầu lại, nhìn Diệp Kết Mạn thấp giọng nói: "Mặc kệ như thế nào, Thư nhi đều hy vọng Thiếu phu nhân có thể hiểu được mình đang làm gì." Nói xong, Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu, rồi mới lôi kéo An nhi ly khai.

Diệp Kết Mạn trầm mặc đứng đó một hồi mới xoay người đẩy cửa bước vào phòng. Đi đến bàn, Diệp Kết Mạn lấy tờ giấy trong ngực ra, mở ra, gọi: "Kỷ Tây Vũ."

Tiếng nói vừa dứt, một mặt bạch sắc thoáng qua tầm mắt. Diệp Kết Mạn quay đầu, thoáng nhìn bạch y Kỷ Tây Vũ ở bàn liếc ngang, mặt tươi cười nhìn nàng rồi lập tức nghiêng người tựa vào trên vai nàng. Thân thể kia lạnh lạnh mà mềm mại làm cho người ta nhin không được muốn ôm lấy vòng eo ngay. Trong lòng Diệp Kết Mạn nhảy dựng, áp chế rung động đó, theo bản năng nhích qua bên cạnh, mà thân mình đối phương lại êm ái dán vào tiếp như muốn dung nhập vào mình, Diệp Kết Mạn mím môi, thôi không né nữa.

Kỷ Tây Vũ tựa tiểu phi tiểu, mở miệng, thanh âm mát lạnh như nước suối: "Làm tốt hơn ta tưởng tượng nhiều."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhìn ngang qua rồi lại cúi đầu. Trong nháy mắt đó lại cảm thấy mặt nóng lên. Nàng chỉ trên bàn nói: "Nàng xem đi, biết người này không?"

Kỷ Tây Vũ đưa tay sờ trang giấy, chậm rãi mơn trớn nét mực trên đó.

Dư quang Diệp Kết Mạn âm thầm đánh giá Kỷ Tây Vũ: thấy nàng đã thu lại nụ cười, chuyên chú nhìn người trên tờ giấy với ánh mắt thâm thúy, hình như có gặp qua. Diệp Kết Mạn chờ giây lát mới thấy Kỷ Tây Vũ ngẩng đầu lên, thần sắc bình tĩnh, lời nói nghe không ra cảm tình:

"Nha hoàn này là người trong viện ta." Nói xong, Kỷ Tây Vũ cong khóe môi. "Vừa đúng lúc. Lát nữa đi qua phòng ta một chuyến, thuận tiện tìm Trữ Tâm hỏi nghi vấn này."

Diệp Kết Mạn kinh ngạc nhìn Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ nhìn lại, nhú mày: "Như thế nào? Có vấn đề?"

"Trữ Tâm..." Diệp Kết Mạn lưỡng lự, rốt cục vẫn đem nghi ngờ trong lòng hỏi, "Nàng thật sự cảm thấy chuyện này liên quan đến Trữ Tâm?"

Nghe Diệp Kết Mạn hỏi, Kỷ Tây Vũ rũ mắt xuống trầm ngâm một lát mới ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn với thái độ không rõ nói: "Đến lúc đó sẽ biết."

Lúc này, Diệp Kết Mạn không có mang theo Thư nhi và An nhi. Một mình nàng ra khỏi phòng. Cước bộ vội vàng đi đến sân Kỷ Tây Vũ.

Bước vào sân không lâu, khi vô tình chợt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cước bộ Diệp Kết Mạn dừng hẳn, kinh ngạc nhìn cách đó không xa.

Chỉ thấy thân ảnh Trữ Tâm ngồi trên bậc thang trước cửa phòng Kỳ Tây Vũ, cúi đầu không biết suy nghĩ gì. Đầu tóc nàng rũ xuống che đi thần sắc trên mặt, nhưng không khí bi thương nồng đậm bao phủ trên người. Tĩnh đến không có tiếng động.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn thở dài, cất cước đi đến trước người Trữ Tâm.

Trong mắt có ống váy màu xanh ập đến, một đôi chân lập tức đứng ở trước mắt. Trữ Tâm lúc này mới hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần lại.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu vang lên tiếng nữ nhân dịu dàng: "Có khỏe không?"

Trữ Tâm khẽ run, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Diệp Kết Mạn ôn nhu. Trên mặt nàng không lộ vẻ gì, chỉ kinh ngạc nhìn người trước mắt. Sau một lúc lâu, Trữ Tâm khàn khàn lên tiếng: "Sao ngươi lại tới đây?"

Diệp Kết Mạn nhíu mi không đành lòng. Nàng không đáp, mà ngồi theo bên cạnh Trữ Tâm trên thềm đá. Ngồi yên một lát mới nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ về tiểu thư nhà ngươi?"

Trữ Tâm mím môi không nói.

Diệp Kết Mạn nhìn mặt mày Trữ Tâm cứng cõi, trầm mặc một lát, lại nói: "Ngươi cùng tiểu thư, cảm tình rất tốt phải không? Tuy rằng đến Kỳ phủ không lâu, nhưng ta rất ít thấy sự bi thương ở người khác như ngươi. Ta nghĩ việc này không lừa được ai. Ngươi... buồn thật?"

Khi nói chuyện, từ đầu tới cuối, mặt Trữ Tâm không chút thay đổi mà trầm mặc. Nghe Diệp Kết Mạn nhắc tới chữ buồn, thần sắc nàng mới giật giật, mắt có vẻ như nhớ lại. Sau một lúc lâu, Trữ Tâm trầm giọng nói: "Tiểu thư... là ân nhân của ta." Dừng một chút, Trữ Tâm cúi đầu, gần như nhìn không thấy mặt mà chỉ có giọng nói phát ra, "Mười hai tuổi, tiểu thư nhật ta từ ngoài đường, cho người dạy ta tập võ. Không có tiểu thư, sẽ không có ta.

Thậm chí ngay cả cái tên Trữ Tâm cũng là tiểu thư cho. Không ngờ ta lại..."
Dừng một chút, giọng Trữ Tâm khàn hơn đến không thể nghe được nữa,
"Đều là lỗi của ta, ta thực xin lỗi tiểu thư."

Trữ Tâm nắm chặt hai tay, chôn mặt vào đầu gối. Máu từ ngón tay rơi xuống đất. Diệp Kết Mạn lúc này mới chú ý tới, móng tay Trữ Tâm đã bị hỏng tự khi nào, trên đầu ngón tay đều loang lỗ máu.

Diệp Kết Mạn nhíu mi: "Người thật sự muốn tìm hung thủ sát hại Kỳ Tây Vũ?"

"Đương nhiên là muốn!" Đột nhiên Trữ Tâm cao giọng, ngẩng đầu gằn từng chữ, "Ta hận không thể lột da chúng, ăn thịt chúng!"

"Nếu muốn, vậy đừng giấu diếm cái gì. Chỉ dựa vào một mình người sẽ tìm không ra hung thủ."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn thấy Trữ Tâm xoay đầu lại, nhãn mặt nhãn mày hạ giọng nói: "Người có ý gì?"

"Ta đi tìm Khương đại phu, hắn đã nói với ta rồi." Diệp Kết Mạn bình tĩnh nhìn Trữ Tâm, "Ban đờ của người căn bản không lây. Người cũng rõ ràng đấy, đúng không? Ngày Kỳ Tây Vũ rời đi, có người gặp người ra khỏi phòng, ban đã mờ hơn phân nửa. Vậy tại sao người không đuổi theo Kỳ Tây Vũ? Tại sao?"

Nghe Diệp Kết Mạn nói, sắc mặt Trữ Tâm trắng nhợt.

Diệp Kết Mạn tiếp tục nói: "Ta vốn tưởng rằng là Kỳ gia thông đồng Khương đại phu lừa gạt người và Kỳ Tây Vũ. Nhưng trên thực tế, tiểu thư người rời đi không lâu người liền ra cửa, như vậy có thể thấy chỉ có một người gạt Kỳ Tây Vũ. Ta đoán đúng không?" Dừng một chút, Diệp Kết Mạn nhìn thấy trong mắt Trữ Tâm chỉ có thống khổ, nàng chột thờ dài, nói tiếp,

"Ta không tin người sẽ hại Kỳ Tây Vũ. Nói cho ta biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta..." Trữ Tâm dờ mắt, không dám đối diện Diệp Kết Mạn. Nàng đau đớn nhắm mắt. "Ta không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy... tất cả là tại ta... tiểu thư mới bị hại." Trữ Tâm hít một hơi thật sâu, một lát sau mới mở mắt ra lăm bằm nói. "Đêm đó, đột nhiên ta phát ban, đại phu bảo ta ở trong phòng nghỉ ngơi, lúc đó xác thực ta không có hoài nghi, ta cũng nói nguyên do cho tiểu thư biết là như vậy. Chuyện tiểu thư là khẩn cấp, dĩ nhiên không chờ ta được, sáng hôm sau lên đường một mình. Khi ta tỉnh lại tiểu thư đã ly khai Kỳ phủ. Cùng lúc đó, ta phát hiện ban trên người đã biến mất hơn phân nửa. Ta tính đuổi theo, nhưng khi đẩy cửa ra thì nhìn thấy Thành nhi chờ ở bên ngoài, nói với ta một sự kiện. Bởi vì chuyện này ta mới không đuổi theo tiểu thư."

Diệp Kết Mạn nao nao: "Chuyện gì?"

Trữ Tâm đỡ trán, vô lực giải thích: "Trước ngày giải cứu nữ nhân xa lạ, ta phải hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư giao. Ta vốn tưởng đã giải quyết xong, kết quả Thành nhi nói sự tình lại có tình huống khác. Ta lo lắng nó sẽ ảnh hưởng đến việc tiểu thư an bài nên đã quay lại đó xem xét. Không đuổi theo tiểu thư được."

Diệp Kết Mạn nghi hoặc nhìn Trữ Tâm: "Rốt cuộc là nhiệm vụ gì trọng yếu như vậy?"

Nghe vậy, Trữ Tâm ngẩng đầu lên, thần sắc không rõ. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy một cái chớp mắt của Trữ Tâm nhìn mình rất cổ quái, trong lòng không khỏi nảy lên khác thường. Bất quá trong chớp mắt, Trữ Tâm đã đem dờ mắt về phương xa, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi nói:

"Giết người."

Trong lòng Diệp Kết Mạn lộp bộp, không biết nói sao. Nàng rất cục hiểu được vì sao Trữ Tâm phải giấu sự kiện đã biết. Tuy biết thương trường như chiến trường, nhưng tự mình nghe được vẫn khiến Diệp Kết Mạn cảm thấy không dám tin. Chỉ có nháy mắt như vậy, nàng muốn hỏi là ai, nhưng lại cảm thấy việc này đã đề cập tới bí ẩn của Kỳ gia, Trữ Tâm tất nhiên sẽ không nói. Nếu không muốn tìm ra hung thủ sát hại Kỳ Tây Vũ, sợ là ngay cả nhiệm vụ gì Trữ Tâm cũng sẽ không nói.

Hai người lặng im hồi lâu. Một lát sau, Diệp Kết Mạn chợt nghĩ tới điều gì, lấy tờ giấy kia ra đưa cho Trữ Tâm: "Đây là Khương đại phu cho ta, nói là nha hoàn này thông đồng với hắn, cố ý lừa gạt bệnh tình của người. Người xem xem có biết nàng này không?"

Trữ Tâm nghi hoặc tiếp nhận rồi mở ra. Nhìn chân dung liền chấn động: "Sao lại là Thành nhi?" Trữ Tâm nhìn Diệp Kết Mạn kinh ngạc, cau mày nói: "Đây chính là người vừa rồi ta nói với người, Thành nhi, ngày ấy nói cho ta biết đối tượng thích sát không chết. Chẳng lẽ nàng..."

Nói tới một nửa, đột nhiên Trữ Tâm đứng lên, thay đổi sắc mặt nói: "Ta đến hỏi mới được!"

"Từ từ." Diệp Kết Mạn đứng dậy không kịp, thấy Trữ Tâm cất bước muốn đi liền kéo tay áo Trữ Tâm nói. "Người đừng vội, vạn nhất đả thảo kinh xà sẽ không tốt. Thành nhi là ai?"

Trữ Tâm cắn chặt răng, giải thích: "Thành nhi là một trong những nha hoàn hầu hạ tiểu thư. Nàng vào Kỳ phủ ba năm trước, bình thường giúp tiểu thư xử lý một số việc. Mặc dù vào phủ không lâu sau nhưng thông minh, được trọng dụng." Nói xong, mắt Trữ Tâm toát ra hận ý, "Nếu thật sự nàng có liên quan, ta nhất định không tha nàng!"

"Nàng hiện tại ở đâu?"

"Tiểu thư chết, nàng luôn tại linh đường hỗ trợ." Trữ Tâm nắm chặt tay, ngay cả hô hấp đều dồn dập. "Khi nàng nói đối tượng thích sát không chết ta đã cảm thấy kỳ quái, tại sao tiểu thư sẽ nói chuyện cơ mật cho nàng. Bây giờ nghĩ lại, nhất định là bị sai khiến ngăn cản ta... Ta thật ngu xuẩn! Vậy mà không đoán được!"

"Đừng tự trách mình." Diệp Kết Mạn an ủi, trong lòng cũng loạn xạ ngẫu. Nàng bưng ngực, đồng thời nhìn mặt trời trên không trung. Suy nghĩ một lát rồi quay đầu nói Trữ Tâm, "Nơi này không tiện, chúng ta vào phòng thương nghị kỹ lưỡng."

Nói xong, Diệp Kết Mạn lôi kéo Trữ Tâm đi vào phòng Kỹ Tây Vũ ở sau lưng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 51: Sương Mù Dày Đặc

Chương 51 - Sương mù dày đặc

Kéo Trữ Tâm vào phòng, Diệp Kết Mạn đóng cửa xong cau mày hỏi Trữ Tâm: "Ta còn có một chuyện không rõ." Nàng dừng một chút, nói tiếp: "Người mới vừa nói là vì hoàn thành nhiệm vụ cho nên không đuổi theo Kỷ Tây Vũ, nhưng ta nghe nói ngày ấy Kỷ Tây Vũ đi rồi, người rời khỏi phòng xong liền hướng về viện của Kỷ Xuyên mà đi. Người vào đó làm chi?"

Nghe hỏi, hiển nhiên Trữ Tâm có chút ngoài ý muốn, đảo mắt qua nhìn Diệp Kết Mạn. Trầm mặc một lát, Trữ Tâm đáp: "Thành nhi có được tin, hoài nghi là Đại thiếu gia âm thầm phái người cứu người kia. Ta điều tra tin đó, muốn tìm ra hành tung người đó."

"Sau đó thì sao?"

Trữ Tâm không nhìn Diệp Kết Mạn nữa, lời nói nghe không ra cảm xúc: "Không phát hiện đầu mối gì. Sau đó mới nhờ Thành nhi giúp lưu ý Kỷ phủ, ta đi đến nơi ám sát người kia trước đó, lần theo dấu vết để lại."

Diệp Kết Mạn mím môi, giọng hơi khàn: "Giết?"

Thấy mắt Trữ Tâm nhoáng lên, trầm mặc không nói gì, sắc mặt Diệp Kết Mạn khê biến - nàng hiểu được người đó đã chết trên tay Trữ Tâm. Diệp Kết Mạn nắm tay, có chút lo lắng, nhất thời không biết nên nói cái gì, đã nghĩ gọi Kỷ Tây Vũ ra. Tay vừa để ở ngực, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Diệp Kết Mạn cả kinh ngẩng đầu Trữ Tâm cũng căng thẳng kém.

"Trữ hộ vệ, người ở đâu?" Ngoài cửa vang lên tiếng nữ tử, tiếng đập cửa truyền đến ngay sau đó.

Trữ Tâm ra hiệu, biết mình không thích hợp để gia nhân Kỷ gia thấy nàng đứng trong phòng Kỷ Tây Vũ cùng Trữ Tâm, Diệp Kết Mạn thấy thế hiểu rõ gật đầu, nhẹ bước đi vào phòng trong nấp tại rèm che giường. Diệp Kết Mạn lánh đi, nha hoàn ngoài cửa đã gọi thêm, Trữ Tâm lúc này mới cao giọng đáp rồi đi mở cửa.

"Trữ hộ vệ, quả nhiên người ở phòng tiểu thư."

"Tìm ta có việc?"

"Lão gia cho gọi người đi qua có việc muốn nói, và bảo ta đến phòng tiểu thư lấy một thứ."

...

Cách đó không xa, lời nha hoàn nói với Trữ Tâm truyền đến, Diệp Kết Mạn nghe đối phương muốn vào thì trong lòng cả kinh, lui lại mà nấp sâu hơn. Phía sau lại là vách tường. Cách rèm giường, Diệp Kết Mạn thấy hai bóng người mơ hồ, và nghe được Trữ Tâm nói:

"Muốn lấy cái gì? Ta lấy giúp. Không ai được phép vào phòng tiểu thư lục lợi lung tung."

"Ta cũng không biết ở đâu, lão gia chỉ nói là mấy phong thư, sai ta tìm một chút. Nghe nói.."

"Đã biết." Nha hoàn nói tới một nửa, Trữ Tâm ngắt lời, lập tức đè thấp giọng.

Bên này, khi rơi vào tai Diệp Kết Mạn đã không nghe rõ. Diệp Kết Mạn

nghe hoặc cau mày, cảm giác Trữ Tâm đề phòng mình. Chỉ là sự tình liên lụy đến Kỷ gia cơ mật, Diệp Kết Mạn cũng không hỏi nhiều. Đợi một lát, Diệp Kết Mạn nghe được tiếng bước chân hai người vang lên. Xem ra đã vào cửa.

Trữ Tâm nói: "Người tìm bên ngoài có hay không, ta vào trong phòng xem thử."

"Được."

Nghe nha hoàn kia đồng ý, Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng thở ra. Ngay lập tức, thấy thân ảnh Trữ Tâm liếc mắt nhìn hướng mình ẩn thân, rồi mới bắt đầu xoay người lại bàn trang điểm của Kỷ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn không tiếng động nhìn chăm chú vào Trữ Tâm. Có vẻ ở bàn trang điểm, Trữ Tâm không tìm được gì, nàng đứng ở tại chỗ trầm ngâm một lát mới xoay người đi tới chỗ Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn nhìn theo, tầm mắt dừng lại ở trên người Trữ Tâm, thấy Trữ Tâm đi đến tủ quần áo; không nhìn nàng mà là tìm kiếm ở đó.

"Chỗ này ta không tìm thấy gì. Trữ hộ vệ, người thế nào?" Một lát sau, trong phòng lại vang lên tiếng nha hoàn kia hỏi. Cùng lúc đó là tiếng bước chân cũng dần dần gần.

Diệp Kết Mạn căng thẳng. Trữ Tâm nghe được lời nói cũng ngừng tay, xoay người cất bước đi đến phương hướng nha hoàn. Bởi vì động tác quá mau mà vai nàng đụng vào tủ, tủ lung lay phát ra tiếng động. Cùng với tiếng động của tủ, một tiếng động nhỏ khác cũng chọt vang lên, mấy phong thư từ sau tủ rơi xuống đất. Nghe được động tĩnh, Trữ Tâm nhìn lại, khi nhìn thấy phong thư thì thần sắc nhoáng lên, động tác cực nhanh tiến lên chặn tầm mắt Diệp Kết Mạn, cúi người nhặt lên nhét thư vào lòng. Trữ Tâm đứng thẳng, dư quang quét nhanh hướng Diệp Kết Mạn, nói với nha hoàn sẽ bước vào buồng trong: "Tìm được rồi."

Hết thầy phát sinh cực nhanh, nhưng Diệp Kết Mạn vẫn lơ đãng thoáng nhìn thấy một chữ Bùì kí tên trên phong thư. Nàng cứng đờ, ngạc nhiên nhìn bóng dáng Trữ Tâm, trong mắt nhất thời phong vân cuộn cuộn.

Thư đó... là Bùì gia gửi tới?

"Người đi về giao cho lão gia trước, ta dọn lại phòng tiểu thư một chút rồi qua ngay."

Nghe được tiếng bước chân nha hoàn rời đi, Trữ Tâm khép cửa xong xoay người lại, nhìn Diệp Kết Mạn từ phòng trong đi ra.

Hai người lặng im đối lập không lâu, Diệp Kết Mạn không nhẫn nổi mở miệng nói: "Những thư đó là sao?"

"Người không cần biết." Trữ Tâm không đáp câu hỏi của Diệp Kết Mạn, thần sắc khôi phục nhất quán lạnh lùng. "Ta có việc, phải đến chỗ lão gia, khi trở về sẽ đi tìm Thành nhi hỏi rõ ràng. Người có thể về phòng của mình chờ ta, ta sẽ mang Thành nhi đến. Việc cấp bách là tìm hung thủ sát hại tiểu thư."

Nói xong, Trữ Tâm mở cửa, đứng nhìn Diệp Kết Mạn.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn giật giật môi. Cuối cùng cái gì cũng không nói, ly khai khuê phòng Kỷ Tây Vũ. Khi đi ngang qua Trữ Tâm, Diệp Kết Mạn nói: "Hy vọng việc này không có quan hệ gì với cái chết của Kỷ Tây Vũ."

Thần sắc Trữ Tâm khẽ động, trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn. Một lát sau, Trữ Tâm mới lắc đầu, thấp giọng nói: "Sự tình liên quan Kỷ gia cơ mật, ta không thể phản bội Kỷ gia." Dừng một chút, Trữ Tâm bổ sung nói, "Đây là chuyện lão gia giao cho tiểu thư, ta cũng không rõ ràng là cái gì, nhưng hẳn là không có liên lụy tới cái chết của tiểu thư. Lão gia...chắc chắn không hại tiểu thư."

"Ta biết rồi." Diệp Kết Mạn thu hồi tầm mắt không nói gì nữa, đi ra cửa.

Diệp Kết Mạn về tới phòng mình, đóng cửa xong lập tức cau mày kéo một quỹ phù ra khỏi cổ: "Kỷ Tây Vũ, nàng có thể đi ra."

Tiếng nói vừa dứt, một luồng khói nhẹ bay ra. Kỷ Tây Vũ đứng đó thấy Diệp Kết Mạn nhếch môi nhìn mình, thần sắc có chút phức tạp mở miệng hỏi: "Thư nàng giấu ở tủ quần áo là gì?"

Nghe vậy, thần sắc Kỷ Tây Vũ không thay đổi, một bộ lạnh nhạt hỏi ngược lại: "Chỉ là mấy phong thư mà thôi, làm sao vậy?"

Diệp Kết Mạn miễn cưỡng áp chế lo âu, cau mày hơn. Trên đường trở về, nàng càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Nếu Kỷ Tây Vũ đã giấu sau tủ thì nhất định là không muốn để người khác nhìn thấy. Mà Kỷ lão gia lại đặc biệt phái người đến tìm, càng chứng minh cho thư này không đơn giản. Diệp Kết Mạn nhớ tới ánh mắt cổ quái trước đó Trữ Tâm nhìn mình, cùng với thần sắc bất an hiện lên khi thấy thư rơi xuống, không biết sao, Diệp Kết Mạn cứ cảm thấy trong lòng không yên.

Trầm mặc một lát, Diệp Kết Mạn hỏi: "Thư Bùi gia gửi tới phải không?"

Nghe hỏi, Kỷ Tây Vũ thần sắc khó lường nhìn Diệp Kết Mạn. Bỗng, Kỷ Tây Vũ đi lên từng bước, ánh mắt chậm rãi đảo qua Diệp Kết Mạn, "Nàng, thấy ai gửi tới?"

Diệp Kết Mạn muốn gật đầu, nhưng cảm giác mắt Kỷ Tây Vũ như lửa vô tình áp bách ngăn lời nàng ở yết hầu nói không ra.

Đánh giá thần sắc Diệp Kết Mạn biến hóa, Kỷ Tây Vũ giương khóe môi: "Sao không nói? Thấy hay không thấy?"

Trầm mặc một lúc, Diệp Kết Mạn thấp giọng nói: "Chỉ kịp nhìn mặt trên

ghi chữ Bùì đã bị Trữ Tâm lấy đi."

"Vậ à." Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ giống như không ngoài dự liệu, thuận miệng lên tiếng.

Diệp Kết Mạn cắn môi, bất mãn thái độ Kỳ Tây Vũ, hỏi lại: "Rốt cuộc là ai gửi tới?"

Kỳ Tây Vũ chỉ lắc đầu, ý bảo không thể nói.

Ngực Diệp Kết Mạn cứng lại. Bí mật này ép nàng có chút khó thở. Và làm nàng cảm thấy như lọt vào sương mù, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Diệp Kết Mạn nản lòng cúi đầu, lẩm bầm nói: "Vì sao cái gì cũng muốn gạt ta? Trữ Tâm như thế, nàng cũng như thế."

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn đăm chiêu suy nghĩ một lát mới nói: "Sau lưng thương nhân có rất nhiều chuyện không thể lộ. Làm ăn càng lớn càng như vậy. Rất nhiều đều chỉ có thể chôn sâu dưới đất. Thân phận nàng hiện giờ là Bùì tứ thiếu phu nhân, dĩ nhiên Trữ Tâm sẽ bận tâm một ít."

"Nhưng nàng biết ta đứng bên chiến tuyến cùng nàng." Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ.

Chăm chú nhìn một lúc, Kỳ Tây Vũ bỗng thở dài, tiến lên từng bước, không do dự ôm Diệp Kết Mạn, nhẹ giọng đáp: "Ta biết chứ."

Diệp Kết Mạn hơi cứng đờ, một lát sau mới dịu xuống tùy ý Kỳ Tây Vũ ôm. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại; cảm thấy đáy lòng như bị thứ gì đó nghiền qua; mũi có chút chua xót.

"Thời điểm chưa tới, nhẫn nại một chút." Thanh âm Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng vang lên.

Diệp Kết Mạn trầm mặc, mi gian nhiễm chút đau thương nhàn nhạt.

Kỳ thật, khoảnh khắc nàng hỏi đã mơ hồ đoán được Kỳ Tây Vũ sẽ không giải thích. Hiện giờ, trước mắt nàng là sương mù bao phủ nàng, không bước ra được mà đuôi cũng không tan. Bất an bao trùm, mỗi một bước như đi trên băng mỏng, không biết khi nào sẽ rơi xuống tan xương nát thịt. Nàng không sợ chết. Nhưng nàng sợ không biết kết quả gì có thể xảy ra. Mắt nàng như bị bịt lại, mặc dù có Kỳ Tây Vũ dẫn đường nhưng chính nàng lại không rõ mình đang đi đường gì. Bên cạnh là biển lửa hay núi đao, nguy hiểm gì âm mưu gì một mực đều không biết. Nói đến, Kỳ Tây Vũ cần bất quá chỉ là thể xác có thể hành tẩu dưới ánh mặt trời mà thôi...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 52: Bút Tích

Chương 52 - Bút tích

"Sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị?"

Nghe tiếng, Diệp Kết Mạn đang xuất thần phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn Bùi Nghiêu Viễn bên cạnh đã lên tiếng hỏi, miễn cưỡng lắc đầu cười nói: "Không có, mọi chỉ có chút không khoẻ, không muốn ăn gì." Nói xong, Diệp Kết Mạn buông đũa, áy náy hướng những người trên bàn cơm gật đầu, "Thật ngại, mọi người chậm dùng. Kết Mạn đã no, về phòng nghỉ ngơi trước."

Nói xong, Diệp Kết Mạn đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Từ từ đã." Bỗng, Bùi Nghiêu Viễn gọi Diệp Kết Mạn, rồi nói với Bùi Nghiêu Dẫn cách đó không xa, "Đại ca, đệ cũng no rồi, đệ đưa Tứ đệ mọi về trước."

Bùi Nghiêu Dẫn nghe vậy nhú mày, nhìn Bùi Nghiêu Viễn đứng lên, nhưng không có cự tuyệt mà gật đầu: "Ừ."

Trời chiều dần buông, chạng vạng mờ nhạt còn sót lại vài ánh sáng mờ tàn mạn dưới đất. Ra khỏi phòng không bao lâu, Diệp Kết Mạn nhìn Bùi Nghiêu Viễn phía bên cạnh, ôn nhu nói: "Phiền toái Tam ca. Mọi không có gì, huynh không cần lo lắng."

Bùi Nghiêu Viễn gật đầu, hòa nhã nói: "Ta thấy mọi đầy tâm sự, có gì khó khăn sao?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, không nói gì.

Bùi Nghiêu Viễn thức thời không truy vấn nữa, mà là tùy ý tìm đề tài nói: "Lần này xuất phủ, muội xem như đi giải sầu đi. Ta thấy sắc mặt muội không tốt lắm, cần phải bảo trọng thân thể mới được."

"Vâng, ta sẽ. Cám ơn Tam ca quan tâm." Diệp Kết Mạn gật đầu cảm tạ Bùi Nghiêu Viễn.

Bùi Nghiêu Viễn không để ý mà cười, lại nói: "Nghe nói cha và mẹ đã xuất phát rời thành Tây, mấy ngày nữa hẳn là có thể đến Kỳ phủ."

"Thật vậy sao?" Diệp Kết Mạn hơi kinh hãi, mà trên mặt cũng không lộ ra manh mối gì. Nàng chỉ âm thầm lo lắng: Bùi lão gia và Bùi phu nhân đến, chuyện muốn làm sẽ khó hơn.

Bùi Nghiêu Viễn thoáng nhìn Diệp Kết Mạn, không nghĩ nhiều mà chỉ nghĩ nàng sợ Bùi phu nhân. Bùi Nghiêu Viễn an ủi: "Đừng lo, hiện giờ là ở bên ngoài, mẹ sẽ không làm khó muội."

"Vâng, " Diệp Kết Mạn không yên lòng gật đầu. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn Bùi Nghiêu Viễn, "Nghe nói, Tam ca có biết Kỳ tiểu thư?"

"Cũng tạm tạm. Trước đây thường gặp được. Sau này lớn lên nàng ít xuất môn hơn. Chỉ có ngày lễ ngày tết nhìn thấy Kỳ bá bá mới có thể chạm mặt. Làm sao vậy?"

"Kỳ tiểu thư thành Tô Châu nghe đồn không ít, nhịn không được có chút ngạc nhiên." Trong đầu Diệp Kết Mạn hiện lên quan tài Kỳ Tây Vũ im lặng nằm ở linh đường, lời nói có chút coi nhẹ. "Nàng trong mắt người khác, rất cuộc là hạng người gì..."

Bùi Nghiêu Viễn trầm mặc như đang ngẫm nghĩ tìm tòi, một lát sau mới nói: "Kỷ Tây Vũ cư xử rất thỏa đáng, lần nào thấy nàng cũng là thông dong hào phóng, chưa từng thấy nàng thất thố bao giờ. Có điều, đôi khi nhớ tới sẽ có cảm giác người như vậy có chút sâu không lường được. Ta nhớ có một lần, vào ngày sinh thần Kỷ lão gia, ở trên đường vô tình thấy nàng bị một công tử say rượu đến mừng thọ quấy rầy, nếu là thiên kim tiểu thư khác e là khó tránh khỏi sẽ kinh hoàng. Nhưng khi cái công tử đó mạnh mẽ ôm Kỷ Tây Vũ, sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh trước sau như một. Tình cảnh ấy ta nhìn mà kinh hãi, muốn đứng ra. Chỉ là hộ vệ Kỷ Tây Vũ đúng lúc xuất hiện, lôi cái công tử kia đi. Công tử kia ngã xuống, sau đó còn tung lời dâm từ xấu xa. Kỷ Tây Vũ vẫn bình tĩnh cản lại hộ vệ muốn đánh người, chờ đối phương nói xong, mới cúi mắt liếc hẳn cũng không nói tiếng nào rồi đi. Sau đó..." Ngữ khí Bùi Nghiêu Viễn có chút phức tạp, "Khoảng nửa tháng sau, nghe nói cái công tử đó bị bệnh ở thanh lâu. Ta cảm thấy người nọ gặp chuyện cùng Kỷ Tây Vũ không thoát khỏi liên quan... nhưng mà rốt cuộc cũng chỉ là suy đoán cá nhân."

Nghe Bùi Nghiêu Viễn kể lại, ban đầu Diệp Kết Mạn có chút tức giận, khi nghe đến cuối cùng thì sau lưng âm thầm lạnh lẽo đồng thời cũng có chút dờ khóc dờ cười. Đích xác như là tác phong Kỷ Tây Vũ.

Diệp Kết Mạn lại hỏi: "Muội chỉ có chút tò mò, Kỷ gia cùng Bùi gia rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Nghe hỏi, Bùi Nghiêu Viễn kinh ngạc nhìn Diệp Kết Mạn, trầm ngâm một lát mới đờ giọng đáp: "Nói như thế nào đây... Quan hệ giữa các thương nhân rất khó định nghĩa, đa số là vì lợi ích, huống chi hiện giờ gia nghiệp Kỷ gia không phải thứ Bùi gia có thể với tới. Tuy rằng ngoài mặt là thế, nhưng thật tâm ai cũng biết địa vị khác xa rồi. Không chỉ Bùi gia, mà còn các thương gia khác ở Tô Châu đều phải nể mặt mũi Kỷ gia. Nhưng mặc kệ âm thầm tranh đấu ra sao, người ta cũng chỉ nhìn thấy sự hoà thuận. Điều này thì ít khi bị

toạc ra. Chỉ có thể nói, thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn."

"Nhưng Kỷ gia buôn trà, Bùi gia buôn sơn phấn, hai bên không ảnh hưởng, không hẳn phải xung đột lợi ích mới đúng?"

Bùi Nghiêu Viễn lại cười lắc đầu, giải thích: "Không phải đơn giản như vậy đâu. Tô Châu vốn thừa trà, hiện giờ Kỷ gia một nhà độc bá, có thể nói là thịt béo cả khối người mê, ai cũng muốn cắn một miếng. Tiếc rằng Kỷ Thế Nam là người khôn khéo, không ai chiếm được tiện nghi gì. Nhưng tuổi tác ông ta đã cao, thân thể cũng ngày càng lụn bại, người mơ ước tự nhiên nhiều hơn. Huống chi nếu đều buôn đều bán ở thành Tô Châu, khó tránh khỏi có chút xung đột." Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn thở dài. "Muội coi như là người Bùi gia, cho muội biết cũng không sao. Không gạt muội, mặc kệ là Bùi gia hay Hứa gia, kỳ thật đều bị Kỷ gia đè nặng. Tỷ như mấy năm trước, Kỷ Thế Nam bắt đầu mở rộng quy mô, bằng vào tài lực hùng hậu trong tay đã đoạt được khu vực Bùi gia sẽ mua, xây lên tửu lâu chiếm được khoản lời không nhỏ. Cùng một phương thức phát sinh vài lần, người bình thường chỉ có thể cắn răng chịu đựng cũng không làm gì được Kỷ gia."

"Thì ra là thế, " Diệp Kết Mạn mím môi, hiểu biết thêm một chút tranh đấu trên thương trường. Nàng trầm tư một chút, "Huynh có biết trong Bùi gia có ai có quan hệ thân cận với Kỷ tiểu thư không?"

"Kỷ Tây Vũ hả?" Bùi Nghiêu Viễn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, "Hình như không nghe nói. Căn bản chỉ là lời kéo tình cảm thương khách thôi. Kiểu như, nữ quyến âm thầm quen biết nhau nhiều hơn, mà Kỷ Tây Vũ... Ừ, nhìn như có lẽ có thân nhưng lại rất xa cách. Ta cũng không nghe nói nàng quen với tiểu thư nhà nào. Nhị tỷ còn từng nói là cảm thấy Kỷ Tây Vũ - người này nhìn không thấu. Hẳn là vì quá mức hoàn mỹ, ngược lại làm người ta cảm thấy không thực."

Diệp Kết Mạn gật đầu xem như là đồng ý, càng nghi ai là người gửi thư. Trữ Tâm nói là Kỷ lão gia giao việc cho Kỷ Tây Vũ, chẳng lẽ có liên quan đến thương sự hai nhà?

Đang trầm ngâm, sân Diệp Kết Mạn đã gần ngay trước mắt. Bùi Nghiêu Viễn dừng bước, cáo từ nói: "Muội vào nghỉ ngơi đi. Nếu có gì thì tìm ta." Nói xong, đang muốn xoay người, lại bị Diệp Kết Mạn ngăn lại.

"Tam ca có thể bớt chút thời gian vào ngồi một lát không?" Diệp Kết Mạn nhìn Bùi Nghiêu Viễn nói, "Kết Mạn có điều muốn hỏi."

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy kinh ngạc, hơi trầm ngâm, cũng không có cự tuyệt mà đi theo Diệp Kết Mạn.

"Thư nhi, có giấy bút không? Ta cần."

Phân phó xong, Diệp Kết Mạn mang Bùi Nghiêu Viễn vào phòng, ý bảo hãnh ngồi xuống, rót trà đệ qua: "Tam ca chờ một lát, uống miếng nước trước đi."

Bùi Nghiêu Viễn mặc dù kỳ quái nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi xuống, cúi đầu nhấp trà, ngẩng đầu nhìn quanh phòng Diệp Kết Mạn. Đang muốn nói chuyện, chợt thấy sau cổ có gió lạnh làm hãnh rùng mình, nhin không được mà rụt cổ.

Đang nhìn Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn thấy một bóng trắng lặng yên không tiếng động hiện ra sau lưng Bùi Nghiêu Viễn. Diệp Kết Mạn thở sâu, không nháy mắt nhìn Kỷ Tây Vũ - với đôi mắt sâu thẳm mang theo tìm tòi nghiên cứu.

"Sao vậy?" Bùi Nghiêu Viễn ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn nhìn sau lưng mình, nghi hoặc quay đầu lại nhìn xung quanh theo mà không thấy gì. Bùi Nghiêu Viễn quay đầu lại, Diệp Kết Mạn đã lại nhìn hãnh. Nàng cười lắc đầu:

"Không có gì."

Bùi Nghiêu Viễn thấy có chút kỳ quái, bất quá không phát hiện dị thường cũng không để ở trong lòng, nói: "Muội gọi ta vào là muốn hỏi cái gì?"

"Đợi có giấy bút, muội sẽ hỏi." Diệp Kết Mạn nói xong, liếc Kỳ Tây Vũ. Thấy vẻ mặt Kỳ Tây Vũ suy nghĩ sâu xa nhìn mình, nàng biết Kỳ Tây Vũ có thể đã đoán được nàng muốn làm gì. Kỳ Tây Vũ bình tĩnh nhìn không ra một chút tâm tư, cũng không nói gì, càng không ngăn cản. Diệp Kết Mạn không biết Kỳ Tây Vũ nghĩ gì thì không nghĩ thêm nữa, âm thầm hạ quyết định.

Không đợi bao lâu, Thư nhi và An nhi mượn giấy bút trở về. Diệp Kết Mạn dời mắt, tiếp nhận giấy bút đặt ở trên bàn. Dưới thần sắc nghi hoặc của Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn chấm bút, rồi lại tạm dừng như hồi tưởng lại, rồi lại tiếp tục hạ bút.

Trên giấy rất nhanh xuất hiện chữ Bùi. Bút hoa câu hoành mảnh dài, khí thế sắc bén.

Viết xong, Diệp Kết Mạn thấy không khác mấy so với trên phong thư mới ngẩng đầu nhìn Bùi Nghiêu Viễn hỏi: "Tam ca, huynh biết chữ này là ai viết không?"

Không đợi Bùi Nghiêu Viễn nói, An nhi một bên quan sát vài lần bỗng nhiên kinh ngạc nói: "Ừa? Sao giống chữ của thiếu gia thế nhỉ?"

Khoảnh khắc nghe được An nhi nói, tay Diệp Kết Mạn chấp bút nhất thời run lên, nàng ngẩng đầu nhìn An nhi. Giọt mực rớt xuống trên tờ giấy, Diệp Kết Mạn cũng không nhìn, chỉ thất thanh nói: "Thiếu gia? Em là nói Bùi Nghiêu Húc?"

"A... vâng, thật sự có chút giống." Nói xong, An nhi quay đầu nhìn Thư nhi, "Thư tỷ tỷ, có phải không?"

Thư nhi vẫn đánh giá chữ, nghe hỏi mới ngẩng đầu nhìn An nhi. Tiếp đó, tầm mắt nàng dừng ở trên người Bùi Nghiêu Viễn.

Diệp Kết Mạn thấy Thư nhi không phản bác, khác thường trong lòng càng sâu cũng nhìn Bùi Nghiêu Viễn.

Bùi Nghiêu Viễn gật đầu: "Đích xác có chút giống Tứ đệ. Mà... vì sao muội lại hỏi?"

Thấy Bùi Nghiêu Viễn cũng phụ họa theo lời An nhi, sắc mặt Diệp Kết Mạn trắng nhợt, hô hấp ngưng trọng. Nàng vẫn chưa trả lời Bùi Nghiêu Viễn, mà là cứng ngắc quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ phía sau Bùi Nghiêu Viễn.

Vì sao... lại là Bùi Nghiêu Húc?

Phía sau, Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn tái nhợt, dưới ánh mắt không dám tin của nàng, khóe môi Kỷ Tây Vũ chợt cong lên.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 53

Chương 53

"Muội sao vậy?" Bùi Nghiêu Viễn chú ý tới sắc mặt Diệp Kết Mạn trở nên kinh hãi, đứng dậy thân thiết hỏi, "Không thoải mái hả?"

Diệp Kết Mạn miễn cưỡng thu hồi tầm mắt không nhìn Kỷ Tây Vũ nữa, hướng Bùi Nghiêu Viễn lắc đầu. Tay nàng nắm chặt áp chế kích động nhưng giọng nói vẫn run run: "Không biết Tam ca có biết, tương công... có giao tình gì với Kỷ tiểu thư không?"

"Tứ đệ à?" Bùi Nghiêu Viễn suy nghĩ một hồi mới lắc đầu đáp: "Có lẽ là qua lại bình thường. Ta chưa từng thấy hai người có gì quá thân hay cùng xuất hiện. Sao vậy?" Bùi Nghiêu Viễn chột nhứ mày, "Mà, sao muội lại hỏi bút tích Tứ đệ?"

Diệp Kết Mạn đã nghĩ ra lời giải thích hợp lý trước khi hỏi đến, thấy Bùi Nghiêu Viễn quả nhiên hỏi, nửa thật nửa giả nói: "Khi này đỡ Trữ Tâm cô nương về phòng có cơ hội vào phòng Kỷ tiểu thư, vô tình thấy có lá thư từ Bùi gia nên có chút ngạc nhiên."

Bùi Nghiêu Viễn cũng không để ở trong lòng, chỉ gật đầu nói: "Có lẽ là một ít thư từ lễ tiết lui tới, gửi cho Kỷ tiểu thư cũng không có gì kỳ quái."

Diệp Kết Mạn đã không còn lòng dạ nào nhàn thoải cùng Bùi Nghiêu Viễn, nàng không tự chủ được lại nhìn Kỷ Tây Vũ, thấy đối phương vẫn vẻ mặt không thấu được tâm tư, trong lòng như bị ngàn vạn con kiến cắn.

Diệp Kết Mạn không nhẫn được, uyển chuyển tiễn Bùi Nghiêu Viễn: "Tam ca, ta không được khỏe lắm, muốn nghỉ ngơi một chút, huynh..."

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy, ngầm hiểu điểm đầu cáo từ: "Vậy muội nghỉ ngơi đi, ta về trước. Có việc thì tìm ta." Nói xong, lại dặn dò Thư nhi và An nhi, "Các người chăm sóc Thiếu phu nhân cho đàng hoàng."

"Vâng." Hai nha hoàn cúi đầu đáp.

"Thư nhi, An nhi, hai em tiễn Tam ca đi. Ta không sao, sẽ lên tháp nghỉ ngơi, không có việc gì thì đừng để ai đến quấy rầy."

Nghe Diệp Kết Mạn phân phó, Thư nhi, An nhi vâng dạ rồi cùng Bùi Nghiêu Viễn rời khỏi phòng.

Xác định được tiếng bước chân đã cách khá xa, Diệp Kết Mạn đi tới cửa cài then. Nàng đứng đó thật lâu, cúi đầu đưa lưng về phía Kỳ Tây Vũ không động đậy. Không khí trầm mặc bao phủ trong phòng. Nếu nhìn kỹ sẽ không khó phát hiện tay Diệp Kết Mạn nắm chặt then cửa, ngón tay mảnh khảnh áp chặt giống như đang áp chế cảm xúc.

Đang trong lúc bình tĩnh, sau lưng Diệp Kết Mạn chợt lạnh, giọng nói Kỳ Tây Vũ yên ả dừng ở bên tai: "Thật là không nghe lời."

Diệp Kết Mạn run lên, vẫn chưa quay người lại, mặc cho Kỳ Tây Vũ dán vào mình, không nói chuyện.

"Đừng truy tới cùng quá như thế, đối với nàng không có gì hay cả." Lời nói Kỳ Tây Vũ nghe không ra sự tức giận, ngược lại bởi vì thả nhẹ giọng dán bên tai nói mà có vài phần ám muội.

Diệp Kết Mạn nhẫn nại mím môi. Sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Ta không muốn làm một kẻ ngốc cái gì cũng không biết." Dừng một chút, Diệp

Kết Mạn rũ mắt; trong tầm mắt là một góc quần áo Kỳ Tây Vũ lộ ra; nàng nghe được giọng kìm nén của mình vang lên, "Nàng không nói, ta chỉ có tự tra xét."

Phía sau trầm mặc trong ngăn ngủ. Dư quang Diệp Kết Mạn ngay lập tức thoáng thấy tay Kỳ Tây Vũ dò đến, ngay sau đó tay nàng bị đối phương nắm lấy và nàng đã bị xoay lại. Kỳ Tây Vũ áp đến, Diệp Kết Mạn buộc phải tựa cửa. Đôi mắt đỏ của Kỳ Tây Vũ khóa chặt mình, Diệp Kết Mạn quật cường nhìn thẳng đối phương không chút nào né tránh.

Được một lát, Kỳ Tây Vũ nói: "Nàng cho là mình có thể tra được cái gì?"

Diệp Kết Mạn nhú mày: "Ít nhất sẽ không hoàn toàn không biết gì cả."

Kỳ Tây Vũ nhìn dạo một vòng mặt Diệp Kết Mạn, khoe môi cong lên cười: "Giờ thì nàng biết là Bùi Nghiêu Húc gửi rồi, sao nữa?" Kỳ Tây Vũ lại đến gần một chút, hơi thở lạnh lẽo lượn lờ trước mặt Diệp Kết Mạn; đôi môi đỏ như lửa gần trong gang tấc tản ra quý mị mê người.

Nghe Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn càng cau mày, ngực phập phồng bởi vì hô hấp dồn dập. Nàng đương nhiên biết đó không đơn thuần là lễ tiết lui tới như Bùi Nghiêu Viễn nói, nếu không, Kỳ Tây Vũ sẽ không giấu nó sau tủ, Kỳ lão gia lại càng không phải người đến tìm. Không biết sao, trong lòng Diệp Kết Mạn bắt đầu bất an từ khi nhìn thấy lá thư, nàng cảm thấy việc này có liên lụy rất lớn, trực giác nói rằng nó không thoát khỏi liên quan cùng Kỳ Tây Vũ.

"Ngốc cô nương." Bỗng nhiên, Kỳ Tây Vũ khẽ cười một tiếng, ngón tay mơn trớn lông mày Diệp Kết Mạn. Cảm giác mát lạnh từ tay đối phương khắp hai má, Diệp Kết Mạn lại càng không thấu tâm tư Kỳ Tây Vũ, chỉ có thể trầm mặc nghe Kỳ Tây Vũ tiếp tục nói, "Nàng cho là dựa vào chính mình thật có thể điều tra ra? Đừng khờ dại như thế. Ngoan ngoãn nghe ta nói rồi làm

không tốt sao? Đừng phí sức nữa, chỉ uống công thôi."

Diệp Kết Mạn nắm chặt tay, ngôn ngữ lãnh trào không thềm để ý chút nào của Kỳ Tây Vũ như kim đâm vào ngực nàng, cái đau ần ước từ hô hấp tản ra. Mặt Diệp Kết Mạn tái nhợt hơn, trán thấm mồ hôi, lại rất nhanh bị Kỳ Tây Vũ ôn nhu lau đi, cảm giác vô lực rất nhanh đầy đầy lòng nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Kết Mạn mới một thu hồi được giọng nói của mình, nàng nhìn vào mắt Kỳ Tây Vũ nói: "Mặc cho nàng nói thế nào, ta vẫn sẽ tiếp tục."

Kỳ Tây Vũ cười, hứng thú nhìn Diệp Kết Mạn. Thần sắc nhỏ bé và yếu ớt đó có kiên quyết rõ ràng. Mâu thuẫn rối rắm. Như bị đẩy đến vách núi sâu rồi mà vẫn cố gắng. Mỏng manh nhưng kiên định. Đôi mắt trong và rõ ràng.

"Có ý tứ." Kỳ Tây Vũ giương mày, nói xong cúi đầu xuống hôn lên môi Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn không đoán được Kỳ Tây Vũ sẽ hôn, nàng nao nao. Tự nhiên môi đau xót, cảm giác được Kỳ Tây Vũ cắn môi mình, nàng muốn đẩy Kỳ Tây Vũ ra, mà Kỳ Tây Vũ đã mở miệng. Chiếc lưỡi ẩm liếm đến làm Diệp Kết Mạn tê dại, cái đau ban đầu đã được bao trùm. Diệp Kết Mạn run lên, Kỳ Tây Vũ đã rời ra, lời nói mang theo ý cười: "Nếu thế, nàng muốn biết chân tướng thì tự điều tra lấy. Ta rất chờ mong nàng có thể tra đến đâu."

Không đợi Diệp Kết Mạn đáp gì, đôi môi đó lại rơi xuống, mở hàm của nàng, như một con rắn mà luồn vào cuốn lấy nước bọt của nàng và cuốn lấy nàng. Diệp Kết Mạn còn muốn suy nghĩ thêm về lời vừa rồi, mà đã bị nụ hôn của nàng đánh loạn. Một nụ hôn đầy mê hoặc dĩ nhiên hô hấp dồn dập theo. Nhiệt ý đầy hai má, niễm đỏ đến tận khóe mắt Diệp Kết Mạn.

Thật lâu sau, môi rời đi. Diệp Kết Mạn cúi đầu thờ hồn hển, mặt nguyên

bản tái nhợt khôi phục được chút huyết sắc. Sau một lát, nàng ngẩng đầu khó hiểu nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ không nói gì, lui bước, lướt mắt qua Diệp Kết Mạn nhìn cửa, đột ngột nói: "Trữ Tâm đến."

Diệp Kết Mạn biến sắc nhìn ngoài cửa. Quả nhiên nghe được tiếng bước chân. Cửa phòng bị gõ ngay sau đó, rồi tiếng Trữ Tâm vang lên: "Bùi thiếu phu nhân?"

Diệp Kết Mạn lên tiếng, quay đầu lại đã thấy Kỷ Tây Vũ đi xa dựa tường nhìn nàng. Lúc này, Diệp Kết Mạn mới mở cửa. Trữ Tâm hiện ra ở cửa, thấy nàng mở cửa, vội rảo bước vào trong để tránh bị nhìn thấy.

Diệp Kết Mạn đóng cửa, nói Trữ Tâm: "Nhanh như vậy đã trở lại?"

Trữ Tâm gật đầu, ngồi xuống bàn, hàm hồ đáp: "Không có chuyện gì, chỉ là vài câu dạo dò." Dừng một chút, Trữ Tâm ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, "Ta đến muốn nhắc người một chuyện vừa rồi chưa kịp nhắc tới."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn kinh ngạc: "Chuyện gì?"

Trữ Tâm nhíu mày, trầm ngâm nói: "Lần này tiểu thư xuất hành, để cho tiện làm việc, kỳ thật không chỉ có dịch trang mà dung mạo đều hóa thành trang dung nam tử để che lấp. Ngoại nhân căn bản nhìn không ra. Đồng thời gạt cả Kỷ phủ. Bởi vì là chuyện lão gia giao cho, liên quan tới cơ mật, hiếm ai biết. Đó cũng là lí do vì sao ta không xuất phủ cùng tiểu thư nhưng cũng không có lo lắng mấy. Có lẽ, khi tiểu thư rời xuống nước trang dung bị rửa trôi mới lộ ra mặt thật nhưng nam trang vẫn còn. Bởi vậy, thời điểm phát hiện thi thể chính là thân nam trang, và không có dịch dung."

"Ý của người là?" Diệp Kết Mạn cả kinh trong lòng.

"Sợ là đã lộ phong thanh gì đó mới đưa tới mâm tai vạ cho tiểu thư.

Lúc đó ta cũng vội vàng, căn bản không tiếp xúc với ai, tuyệt đối không có khả năng tin tức bị lộ. Bởi vậy ta mới vừa hỏi lão gia, còn có ai biết chuyện tiểu thư xuất môn."

"Kỷ lão gia nói như thế nào?"

Trữ Tâm rũ mắt, trầm mặc một lát, ngữ khí trầm trọng nói: "Lão gia nói, trừ ta và ông, không ai biết tiểu thư xuất phủ."

Diệp Kết Mạn hiểu Trữ Tâm hiển nhiên có chút không tin, dù sao, nếu thật không lộ chút gì thì tại sao Kỷ Tây Vũ xảy ra chuyện? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn đưa mắt nhìn Kỷ Tây Vũ đối diện cách đó không xa, thoáng thấy nàng cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ giương mắt nhìn lại. Một ánh mắt sâu không lường được.

"Tuy rằng lão gia nói vậy, " Trữ Tâm mím môi, không cam lòng tiếp tục nói, "nhưng ta vẫn sẽ tiếp tục tra xuống, xem rốt cuộc là ai rắp tâm hại người đưa tiểu thư vào chỗ chết."

Diệp Kết Mạn gật đầu, nghĩ nghĩ nói: "Việc này nếu liên quan tới Kỷ phủ cơ mật, vậy có thể chỉ có vài người quan trọng có cơ hội biết. Ta không tiện chen vào, chỉ có thể nhờ người."

"Ừ." Trữ Tâm đáp, đồng thời đứng lên, "Xong, ta đi về trước. Người và ta chạm mặt nên để ít người biết thôi." Nói xong, Trữ Tâm xoay người đi ra ngoài.

"Khoan, " Diệp Kết Mạn nhìn bóng dáng Trữ Tâm, bỗng lên tiếng gọi. Thấy Trữ Tâm mặt không chút thay đổi quay đầu, Diệp Kết Mạn dẫn đi một

hồi vẫn là căn răng hỏi, "Lá thư... của Bùi Nghiêu Húc, tại sao lại ở sau tủ của tiểu thư nhà người?"

Nghe Diệp Kết Mạn hỏi, thần sắc Trữ Tâm hơi đổi. Nàng nhìn Diệp Kết Mạn một lúc lâu mới hạ giọng giống như lẩm bẩm: "Thì ra người đã biết..." Nói xong, Trữ Tâm xoay người đưa lưng về phía Diệp Kết Mạn bỏ lại một câu, "Kỷ phủ so với người tưởng tượng còn thâm sâu hơn. Những việc như thế này, người nên ít biết đến thì hơn."

Mắt thấy Trữ Tâm đã cầm tới then cửa, Diệp Kết Mạn trầm xuống, mở miệng nói: "Người thật sự cho rằng hai người không có liên quan?" Dứt lời, Diệp Kết Mạn thấy Trữ Tâm dừng động tác một chút, lập tức nói, "Kỷ Tây Vũ lần này đến thành Tây xảy ra chuyện, mới mất không có bao lâu Kỷ lão gia đã phái người tìm thư Bùi gia gửi tới. Người không biết là có kỳ quái sao? Hơn nữa, phong thư đó tuy có bụi, nhưng không dày, hiển nhiên mới để sau tủ không bao lâu, rất có thể là thời điểm Kỷ Tây Vũ rời đi Kỷ phủ cố ý đặt ở đâu đó. Kết quả chuyến đi... xảy ra chuyện. Hết thấy đều rất trùng hợp, không phải sao?"

Trữ Tâm đứng yên đó sau một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Kỳ thật... ta cũng không rõ trong đó viết cái gì. Hơn nữa, khi ta đến chỗ lão gia, chân ngọn nến trên bàn đã có tro tàn. Có vẻ như đã bị đốt rồi."

"Thật sao..." Diệp Kết Mạn có chút thất vọng, bất quá đáy lòng lại kỳ quái, "Vậy càng không thích hợp, người không cảm thấy à?"

Làm như bị lời Diệp Kết Mạn làm xúc động, Trữ Tâm vẫn không phủ nhận, một lát sau mới nói: "Cho ta một chút thời gian, ta muốn nghĩ cách khác xem có thể tìm ra manh mối hay không."

Nói xong, Trữ Tâm ra cửa, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Diệp Kết Mạn. Thấy thế, Diệp Kết Mạn mới quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, gần từng

chữ: "Kỷ Tây Vỹ, ta đoán đúng không?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 54: Chân Tướng Cái Chết

Chương 54 - Chân tướng cái chết

Kỷ Tây Vũ khoanh tay cười nghe Diệp Kết Mạn hỏi, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: "Nàng rất tò mò với chuyện của ta nha."

Diệp Kết Mạn thấy Kỷ Tây Vũ tiểu phi tiểu thì biểu tình trên mặt cứng đờ. Không đợi nàng mở miệng, Kỷ Tây Vũ đã cười, nhẹ giọng nói, "Xem ra nàng rất thích ta?"

Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại là chế nhạo, Diệp Kết Mạn nghe được đỏ mặt, xấu hổ nhìn nghiêng qua chỗ khác, áp chế bối rối trong tim. Một lát sau nàng mới giả bộ trấn định nói: "Ai cũng hiểu kỳ hết. Ta chỉ là không muốn hoàn toàn không biết gì, để tránh có sai sót."

Nghe vậy, Kỷ Tây Vũ cũng không vạch trần, chỉ tựa vào tường cười đến ý vị sâu xa.

Mặt Diệp Kết lại nóng và có chút tức tối, nhin không được mắg: "Có gì buồn cười chứ?"

"Nhìn nàng rất thú vị. Nếu nàng không vui, ta không cười là được." Kỷ Tây Vũ nói xong, tiếng cười dần dần tan biến, chỉ còn lại ý cười trong mắt.

Diệp Kết Mạn nắm tay trong tay áo, đổi đề tài hỏi: "Theo ý Trữ Tâm, lúc ấy nàng dịch dung giấu dung mạo, lại gạt mọi người xuất phủ. Vậy, sau khi xảy ra tai nạn thì nàng có đoán được dị thường gì không?"

Kỷ Tây Vũ khôi phục ngữ khí bình thường, gật đầu băng quơ nói: "Tin tức lộ ra nhất định là từ Kỷ phủ, điểm ấy không thể nghi ngờ. Nhưng rốt cục là ai ta không thể xác định, còn cần một ít manh mối mới được. Chỉ là... tóm lại là không có mấy người thoát được."

Diệp Kết Mạn cảm thấy tức giận vì biết ý Kỷ Tây Vũ chỉ là thân nhân.

Kỷ Tây Vũ nói: "Nàng muốn biết vì sao ta chết đuối?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cả kinh, ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ. Nhìn nàng nhìn mình. Hai người trầm mặc một lát, Kỷ Tây Vũ mới dời mắt sang nhìn cửa sổ. Nơi đó, ánh nắng đầu hạ chiếu sáng mặt đất màu xám.

"Khi đó, ta giúp cha đến thành Tây thăm dò một việc. Ta ở một khách điếm ở thành Tây, xong việc ngày mai sẽ hồi phủ. Dùng xong bữa tối, ta thấy còn sớm, vừa lúc không có buồn ngủ nên đi dạo. Đêm hôm đó thành Tây rất sôi nổi, là lúc nàng vào Bùi gia." Nói đến đây, Kỷ Tây Vũ ngừng nói, đảo mắt qua nhìn Diệp Kết Mạn một lát rồi lại tiếp tục nhìn ngoài kia, "Tuy rằng Bùi Nghiêu Húc đột ngột qua đời bị Bùi gia giấu diếm, nhưng Bùi phủ nhiều người nhiều miệng, vẫn đủ để một ít lời đồn truyền ra. Huống chi, canh giờ hôn lễ lại định vào buổi tối, vốn đã quý dị. Ai cũng ngạc nhiên, rất nhiều người đều chạy tới xem, ta rảnh ta cũng đi theo."

"Hóa ra khi đó nàng ngay trong đám người trên phố..." Nhất thời, Diệp Kết Mạn nói không rõ cảm xúc phức tạp trong lòng, thấp giọng thì thào.

Khi còn sống, hai người không gặp được nhau, thì ra cũng từng cách nhau vài bước chân. Nhưng một người trong kiệu, một người ngoài kiệu, chung quy là hai thế giới.

Kỷ Tây Vũ gật đầu, làm như đoán được tâm tư Diệp Kết Mạn, bỗng nhiên không tiếng động mà cười: "Duyên phận, thật sự rất kì diệu. Ta và nàng vô

duyên khi còn sống, không ngờ khi chết đi lại có lúc này."

Diệp Kết Mạn nhìn ý cười bên môi Kỳ Tây Vũ chợt lóe rồi biến mất thì nàng thấy lo lắng, nàng mím môi, sáng giọng: "Nhất định nàng đã nghe được tin Bùi Nghiêu Húc chết, không chừng lúc ấy ở đó là xem một chuyện cười."

"Điều đấy cũng không phải là giả." Kỳ Tây Vũ thành thật nói. Thấy Diệp Kết Mạn bất mãn, lại cười nói: "Nhìn thấy âm hôn, tân nương bị lừa đi thủ sống làm quả phụ còn hồn nhiên không biết vận mệnh bi thảm đợi chờ mình; ta lúc ấy còn nghĩ: nếu người trong kiệu biết được, không biết có biểu tình gì. Mà không ngờ, cuối cùng ta cũng nhìn thấy thật." Kỳ Tây Vũ cười giống tự giễu hơn, "Chính mình mặc hi bào tân lang thay Bùi Nghiêu Húc vào động phòng. Điều kỳ quái nhất là lấy thân phận một con ma. Bây giờ nghĩ lại còn thấy bất khả tư nghị."

Trong đầu Diệp Kết Mạn hiện lên trí nhớ đêm đó, sống động như mới phát sinh hôm qua. Nàng lúc ấy bị người trước mắt dọa mất cả nửa linh hồn, không ngờ hiện giờ hai người bọn họ đã có thể bình tĩnh đối thoại. Nhưng mà nàng... còn động tâm với một con ma nữ. Cỡ nào hoang đường chứ? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn bất giác lắc đầu, cúi đầu cười chính mình.

Bên này, Kỳ Tây Vũ đã thu lại nụ cười, tiếp tục nói: "Đêm đó người vây xem không ít. Lúc ấy đã tối, ta không muốn ở đó lâu nên tùy ý đi dạo một hồi, bất tri bất giác đi ra Lục-Hà. Hẳn là tất cả đều đi xem nàng, gần Lục-Hà cũng không có ai, chỉ có một đứa bé gái y phục màu hồng phấn ngồi bên bờ sông thả đèn. Trong đêm, đèn trong sông rất gây chú ý cho người nhìn. Ta chỉ nói bé ham chơi nên không để ý, hãy còn đứng ở tại chỗ đó. Đứa bé đó cũng không ở lại lâu, nhìn đèn một lát rồi đi mất. Không ngờ cái đèn đó trôi đến dưới chân ta không xa thì đột nhiên vỡ ra, bột phấn cũng phóng tới. Ta biết sự tình không ổn, vội che mặt thối lui, nhưng vẫn bị dính một ít. Cùng lúc đó thì bị đẩy ở sau lưng, ta không kịp phản ứng đã rớt xuống sông rồi. Chỉ kịp nhìn thoáng được tay áo màu hồng nhạt chợt lóe rồi biến mất, ta đoán đứa bé

khi này đã âm thầm đi vòng ra sau lưng ta. Đột ngột rớt xuống sông, không khỏi uống mấy ngụm nước. Bột phấn dính nước thì tan, làm nước cũng chát chát. Trong chớp mắt, đầu ta choáng váng vô lực, tuy biết bơi cũng không có sức, càng không nói đến kêu cứu. Vốn giấy dựa căn lười để bảo trì thanh tình một ít, không ngờ trong nước đột nhiên bị lôi xuống rất nhanh, tốc độ sét đánh."

Nói đến đây, Kỳ Tây Vũ không nói tiếp nữa mà là dừng lại câu chuyện, ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn. Chuyện sau đó không cần nàng nói hai người cũng biết.

Diệp Kết Mạn tựa hồ có thể tưởng tượng được hình ảnh sinh tử trong phút chốc. Nàng chỉ cảm thấy ngực nặng nề, giống như bị đẩy vào xuống sông không phải Kỳ Tây Vũ mà là nàng. Trầm mặc một lát, Diệp Kết Mạn mới mở miệng: "...Vì sao nguyện ý nói với ta việc này?"

Kỳ Tây Vũ không chớp mắt nhìn Diệp Kết Mạn, sau một lúc lâu mới thôi không dựa tường, chậm rãi đi đến bàn ngồi xuống, thản nhiên nói: "Không phải nàng nói không muốn hoàn toàn không biết gì? Nếu như thế, nói cho nàng biết cũng không sao, miễn cho nàng cảm thấy chuyện gì ta cũng gạt nàng." Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn mà cười đến, "Chúng ta hiện giờ là châu chấu đậu trên một sợi dây, ta phải tận lực bận tâm cảm thụ của nàng một chút."

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Kết Mạn nhoáng lên, nhìn Kỳ Tây Vũ thản nhiên nhìn mình. Lúc này, nàng mới đến gần ngồi vào bàn, nhẹ giọng nói: "Trước đó ta nghe quan phủ nói thi thể nàng nồng nặc mùi rượu, đó là sao?"

Kỳ Tây Vũ nghe hỏi, khóe môi tươi cười dẫn theo chút châm chọc: "Phải là sau khi ta chết bọn họ đổ lên quần áo để che dấu. Xuất môn ra ngoài, trừ phi thật sự cần thiết, từ trước đến nay ta không uống rượu, tránh hồng việc." Dừng một chút, Kỳ Tây Vũ dè giọng, "Đêm đó, hiển nhiên đã được an bài

tốt. Đứa bé đốt đèn, bột phấn trong đèn, người ẩn nấp dưới nước, mưu kế thật chu toàn."

Diệp Kết Mạn nhíu mày: "Nhưng... sao bọn họ sẽ biết nàng đến đi Lục-Hà mà mai phục?"

Kỷ Tây Vũ trầm tĩnh nhìn Diệp Kết Mạn: "Dĩ vãng lần nào đến thành Tây ta cũng thường lại Lục-Hà đi dạo ngắm cảnh. Và lần này cũng cố ý tìm khách điểm gần đó để ở. Chủ mưu nói vậy đã biết sở thích của ta mà trù tính."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói vậy, Diệp Kết Mạn thấy bi thương, nhất thời không nói gì thêm. Tâm mắt nàng dừng ở trên người Kỷ Tây Vũ, nhìn thần sắc đối phương thâm trầm như đang tính toán cái gì làm người ta không đoán được tâm tư. Hiện giờ biết được chân tướng đó làm cảm xúc Diệp Kết Mạn phức tạp hơn; cùng lúc kinh hãi địch nhân tâm ngoan thủ lạt và cùng lúc đau lòng cho Kỷ Tây Vũ. Tuy rằng nàng không nói, nhưng thống khổ của chết đuối không cần nói cũng biết.

Trong phòng lâm vào trầm mặc. Sau một lúc, Diệp Kết Mạn nói: "Vậy tiếp theo nàng định làm như thế nào?"

Nghe thế, Kỷ Tây Vũ nâng mắt, ngữ khí đã khôi phục bình thường: "Nếu nàng đã biết hết rồi vậy hiện tại chúng ta đi tìm một người trước."

"Ai?"

Thấy Diệp Kết Mạn nhìn đến, Kỷ Tây Vũ nhướng mày, mắt thâm thúy: "Thành nhi."

Diệp Kết Mạn không ngờ mới đến Kỳ phủ trong thời gian ngắn vậy mà đã đến linh đường lần thứ ba. Một bước vừa vào cửa nàng đã nhìn thấy ai cũng nhìn mình. Do lộ diện nhiều lần, hạ nhân ở linh đường thấy Bùi thiếu phu nhân lại tới nữa cũng có chút kinh ngạc và tò mò. Bất quá không ai nhiều lời.

Lần này, Diệp Kết Mạn nhìn thấy một bóng dáng dài rộng xa lạ đang đứng trong linh đường, một thân tú măng màu xanh đen khí thế uy nghiêm. Nàng hơi kinh hãi, đã thấy đối phương như nghe được tiếng bước chân của nàng, đối phương nghiêng đầu.

Nam tử già nua, mắt có nếp nhăn, thái dương có tóc hoa râm, sắc mặt trang nghiêm, là gia chủ Kỳ gia, Kỳ Thế Nam.

Từ yến hội lần trước, Diệp Kết Mạn không gặp lại Kỳ Thế Nam, không ngờ sẽ đụng mặt tại linh đường giờ phút này. Nàng thấy thế vội thi lễ, cung kính nói: "Kỷ lão gia hảo."

Kỷ Thế Nam quay người lại, thần sắc không thay đổi, hướng Diệp Kết Mạn gật đầu: "Thì ra là Bùi thiếu phu nhân. Tới bái tế tiểu nữ sao?"

"Vâng." Diệp Kết Mạn có điều lưỡng lự nhưng vẫn dụi dàng đáp.

"Không ngờ Bùi thiếu phu nhân quan tâm tiểu nữ như vậy, đến linh đường bái tế hẳn ba lần."

Giọng Kỳ Thế Nam trầm thấp, Diệp Kết Mạn nghe được mà bất an, cứ luôn cảm thấy đối phương nhìn mình nghiên cứu. Nàng biết nói nhiều tất thất, bởi vậy chỉ gật đầu nói: "Là điều nên làm."

Kỷ Thế Nam nhìn Diệp Kết Mạn một lúc mới dời mắt, nhìn thi thể Kỳ Tây Vũ nằm ở quan tài lý, chậm rãi nói: "Bùi thiếu phu nhân là người thành Bắc đúng không? Hiền lương ôn thực như vậy, Bùi gia có thể lấy được cô trái lại là phúc khí."

"Kết Mạn không dám nhận."

"Thiếu phu nhân khiêm tốn rồi." Kỳ Thế Nam chấp tay, đưa lưng về phía Diệp Kết Mạn, nói, "Nghe hạ nhân nói, là cô khuyên Trữ Tâm quay về

phòng?"

Diệp Kết Mạn biết chuyện không lừa được Kỳ Thế Nam, cúi đầu: "Đích xác là như thế."

Nghe vậy, Kỳ Thế Nam xoay người lại, thâm ý nhìn Diệp Kết Mạn một lần nữa, sau một lúc lâu mới nói: "Cô khuyên Trữ Tâm, ta cũng nghe nói. Không biết Bùi thiếu phu nhân có ý kiến gì với cái chết của tiểu nữ?"

Diệp Kết Mạn âm thầm xiết chặt các ngón tay, cảm giác Kỳ Thế Nam cố ý thử mình, vờ trấn định nói: "Kết Mạn chỉ cảm thấy, Kỳ tiểu thư trí tuệ hơn người, Kết Mạn không tin nàng dễ dàng chết đuối."

"Trí tuệ hơn người..." Thần sắc Kỳ Thế Nam khẽ biến, cảm khái thở dài, lầm bầm nói. "Đúng thế, Kỳ mô ta nhiều con như vậy, đích xác không ai so được với Vũ Nhi. Nhưng... trời cao ghen ghét anh tài, Vũ Nhi chung quy vẫn bỏ ta mà đi."

"Kỷ lão gia nén bi thương, " Trong lòng Diệp Kết Mạn vừa động, nhớ tới lúc trước Kỳ Tây Vũ có nói, lời đồn truyền lưu trên phố là Kỳ Thế Nam ngầm đồng ý. Nàng nói: "Có điều, gần đây Kết Mạn mới nghe hạ nhân nhắc tới kết luận của quan phủ, Kỷ lão gia không biết đây không hợp tình hợp lý sao?"

"Không hợp tình hợp lý?" Kỳ Thế Nam lập lại, bỗng nhiên đi tới Diệp Kết Mạn, dừng trước người nàng, nói, "Thế, không biết Bùi thiếu phu nhân thấy sao mới hợp tình hợp lý?"

"Cái này..." Diệp Kết Mạn không biết trả lời ra sao, và cũng không thể nói thẳng hung thủ sợ là người một nhà Kỷ gia. Điểm này nàng cũng đoán được, chẳng lẽ Kỳ Thế Nam không đoán được?

Kỳ Thế Nam nghiêm túc nhìn Diệp Kết Mạn, ánh mắt có chút mệt mỏi:

"Không biết nói gì, Bùi thiếu phu nhân vẫn là đừng nói nữa. Có vài thứ một khi nói ra, không chừng biến thành họa đốt cháy người." Nói xong, Kỷ Thế Nam nhìn Diệp Kết Mạn thật sâu rồi nhấc chân đi ra ngoài.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 55

Chương 55

Nhìn Kỷ Thế Nam đã đi xa, Diệp Kết Mạn mới quay đầu lại. Kỷ Tây Vũ không biết khi nào đã đi ra, nàng đang nhìn ngoài cửa. Bây giờ nhìn Kỷ Tây Vũ vẫn như bình thường, giống như cũng không đồng ý với lời Kỷ Thế Nam nói. Diệp Kết Mạn ngáp ngừng, không thể mở miệng bèn dùng mắt.

Kỷ Tây Vũ lại lắc đầu: "Không cần phải để ý tới. Lão cáo già này rất tinh vi, hiện giờ nàng ở Kỷ phủ, nhất cử nhất động lão đều biết cũng không kỳ quái. Chỉ là tạm thời lão không hiểu nàng muốn làm gì mới lựa chọn đứng nhìn, mặc kệ lão đi."

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn hiểu. Nàng nhìn quanh một vòng linh đường, cuối cùng chú ý tới một người đứng trong góc. Nàng kia cũng đang nhìn Diệp Kết Mạn; một thân tang phục che dấu dáng người nhanh nhẹn, khuôn mặt thanh tú, nhất là đôi mắt linh động, thần sắc thản nhiên. Hai người đụng mắt, nàng kia tìm tòi nghiên cứu nhìn Diệp Kết Mạn rất nhanh liền dời đi. Nàng kia hãy còn cúi đầu, trên người tản ra hơi thở lạnh lùng.

Diệp Kết Mạn quay lại nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ gật đầu: "Chờ một chút." Nói xong, Kỷ Tây Vũ thu hồi tầm mắt, như có điều suy nghĩ nhìn phía cửa.

Diệp Kết Mạn nghi hoặc, hơi trầm ngâm, liền hiểu ý Kỷ Tây Vũ. Chẳng phải nàng đang đợi Trữ Tâm sao? Dù sao chuyện Thành nhi để Trữ Tâm ra

mặt tiện hơn, sẽ không ai khả nghi. Nếu nàng vô duyên vô cớ tìm Thành nhi nói chuyện, khó tránh khỏi đột ngột. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn cũng không sốt ruột, đi lấy nhang giả ý bái tế để tránh hoài nghi.

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Diệp Kết Mạn quay đầu lại nhìn. Quả nhiên là Trữ Tâm tới.

Trông thấy Diệp Kết Mạn ở linh đường, Trữ Tâm hiển nhiên nao nao - bất quá rất nhanh đã nghĩ ra mục đích của nàng. Trữ Tâm không nói gì mà nhìn một vòng, rồi lập tức đi đến chỗ Thành nhi.

"Trữ hộ vệ." Thành nhi sắc mặt như thường thi lễ.

Nếu không biết trước, Diệp Kết Mạn thật đúng sẽ không tìm ra đối phương có dị thường.

Trữ Tâm lạnh nhạt, ngắn gọn nói: "Ta có việc tìm người."

"Không biết Trữ hộ vệ tìm ta có chuyện gì?"

"Nơi này không tiện, người đi theo ta một chuyến." Trữ Tâm nói xong cũng không trông nom Thành nhi phản ứng ra sao liền kéo tay đối phương ra cửa.

Thành nhi tùy ý Trữ Tâm kéo đi như cũng không thềm để ý, mặt vẫn bất động thần sắc. Ở phút chốc đi ngang qua Diệp Kết Mạn, Thành nhi bỗng nhiên lờm đến, như có thâm ý. Chỉ là trong khoảnh khắc đã bị lôi kéo đến bậc cửa.

Diệp Kết Mạn xoay người cúi mình vái chào bài vị Kỳ Tây Vũ - tuy trong lòng không được tự nhiên nhưng ngại ánh mắt người ngoài nên vẫn bái tế đầy đủ - sau đó mới theo Trữ Tâm ly khai linh đường.

Khi bước vào phòng Trữ Tâm, Diệp Kết Mạn không biết hai người đó nói gì mà thấy không khí căng thẳng, dưới đất có mảnh chén vỡ cách cửa không xa.

Nghe được tiếng vào cửa, Thành nhi quay đầu trông lại, thấy Diệp Kết Mạn thì thần sắc khế biến. Thành nhi chuyển hướng về Trữ Tâm nói: "Người qua lại với Thiếu phu nhân Bùi phủ từ hồi nào?"

Trữ Tâm cau mày, trầm mặc một lát mới trầm giọng nói: "Không cần người quan tâm. Người chỉ cần trả lời ta, vì sao phải cùng Khương đại phu đối gạt bệnh tình của ta, ngăn cản ta đuổi theo tiểu thư?"

Thành nhi vẫn không trả lời mà là mặt không chút thay đổi nói: "Vô tình ngăn cản người đi bảo hộ tiểu thư, giữ người ở Kỳ phủ tự nhiên có lý do."

"Luôn miệng nói có lý do, vậy người nói ra lý do đó đi?"

"Thực xin lỗi, ta không thể nói." Thành nhi lắc đầu, lại nghiêm mặt nói, "Mà, Trữ hộ vệ, người có phải nên giải thích Bùi tứ thiếu phu nhân vì sao lại ở đây không?"

Trữ Tâm nắm chặt tay, giọng nói áp chế tức giận: "Nàng là bằng hữu tiểu thư."

"Bằng hữu?"

Diệp Kết Mạn mím môi, thấy Thành nhi chăm chú nhìn mình với thần sắc phòng bị. Thấy thế, Diệp Kết Mạn tận lực tươi cười thân thiết, ôn nhu giải thích: "Thành nhi cô nương, ta chỉ muốn tìm ra hung thủ, mong cô nương phối hợp."

Thành nhi chỉ lờm Diệp Kết Mạn, không để ý đến, nói Trữ Tâm: "Trữ hộ vệ, người đừng quên thân phận của mình thủy chung là người của Kỳ gia."

Diệp Kết Mạn thất bại, không khỏi có chút xấu hổ - cố gắng không đỡ trán; Diệp Kết Mạn cầu cứu nhìn Kỷ Tây Vũ đang đứng xem tình huống.

Kỷ Tây Vũ thấy thần sắc Diệp Kết Mạn thì nhin không được mà cười, chậm rãi nói: "Không vội, trước hết nghe xem Trữ Tâm nói thế nào." Bỗng, thanh âm Kỷ Tây Vũ thấp đi, lẩm bẫm, "Nhưng theo như ta biết, phỏng chừng Trữ Tâm rất khó lấy được tin từ Thành nhi..."

"Ta càng nhớ rõ mình là hộ vệ của tiểu thư." Trữ Tâm kiên định nói, nhăn trán nhìn Thành nhi. "Tiểu thư chết không đơn giản, nhất định có người âm thầm mưu hại người. Nếu không phải người thông đồng với Khương đại phu ngăn ta lại thì làm sao biến thành như vậy? Tiểu thư, tiểu thư có xảy ra chuyện gì đâu!" Dứt lời, hốc mắt Trữ Tâm hơi đỏ, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Thành nhi lại thập phần bình tĩnh: "Chuyện tiểu thư đã có thông báo, ngay cả lão gia cũng không nói gì, chỉ có một mình người hoài nghi vợ vẫn cái gì chứ? Nói thật, ta cũng không muốn thấy kết quả như thế, nhưng mặc kệ nói thế nào người cũng không nên qua lại với Bùi gia. Trữ hộ vệ, đừng trách ta không nhắc nhở người, người có bản lĩnh thì nói chuyện kia cho nàng đi, đến lúc đó xem người có còn thản nhiên nói nàng là bằng hữu tiểu thư muốn hỗ trợ tìm ra chân tướng?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy kinh hãi - liền thấy hai người đồng thời nhìn mình. Diệp Kết Mạn lại thấy vẻ mặt cổ quái của Trữ Tâm chột lóe và nàng ấy lại không nói gì. Tay Diệp Kết Mạn bỗng ướm dẫm mồ hôi.

Diệp Kết Mạn run run nói: "Ta không hiểu các người nói gì?"

Thành nhi trông thấy Diệp Kết Mạn biến hóa, lãnh đạm nói: "Bùi thiếu phu nhân đương nhiên không hiểu, cũng không cần cô hiểu. Tóm lại, chuyện Kỷ gia, Thành nhi khuyên Bùi thiếu phu nhân đừng làm loạn mới tốt."

Diệp Kết Mạn ý thức được chuyện hai người ám chỉ có dính dáng tới Bùi gia, trong đầu hiện lên ngay mấy phong thư; trực giác nói rằng trong đó có liên quan - nhưng rốt cục là cái gì thì không biết. Diệp Kết Mạn chợt cảm thấy hơi khát - đang thấp thỏm, cánh tay buông lỏng lại thấy mát mát - đã nghe được Kỳ Tây Vũ nói: "Đừng ngốc. Hiện tại Thành nhi đang dờ đi lực chú ý của hai người các người, để ly gián nàng và Trữ Tâm."

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy nàng trầm tĩnh nhìn hai người tiền phương, Diệp Kết Mạn miễn cưỡng áp chế nghi hoặc. Diệp Kết Mạn hướng Thành nhi nói: "Mặc kệ cô nương nói chuyện gì, nhưng Thành nhi cô nương thông đồng Khương đại phu là sự thật. Cô nương không cần cố ý nói sang chuyện khác, ta hiện tại chỉ muốn biết vì sao Thành nhi cô nương phải làm như vậy?"

Nghe Diệp Kết Mạn truy vấn, mắt Thành nhi nhoáng lên. Mà Trữ Tâm cũng giống như phục hồi tinh thần lại, đè vai Thành nhi ép hỏi: "Vì sao?"

Thành nhi ngẩng đầu nhìn Trữ Tâm, trầm mặc một lúc lâu mới dờ đi tầm mắt: "Ta thật sự không thể nói."

Diệp Kết Mạn thấy Trữ Tâm tức giận, nàng thở dài trong lòng - bên tai nghe Kỳ Tây Vũ nói: "Nàng hỏi thử, có người ra lệnh hay không."

Diệp Kết Mạn mặc dù kinh ngạc - nhưng thấy Kỳ Tây Vũ thâm thúy - vẫn ấn theo phân phó của nàng nói: "Thành nhi cô nương, có người cho cô làm như vậy phải không?"

Thành nhi quay đầu nhìn lại - kinh ngạc không dấu vết hiện lên, mà cũng rất mau che đi. Nàng chỉ thản nhiên nói: "Bùi thiếu phu nhân đừng nên đoán lung tung mới tốt."

Trữ Tâm lại như thức tỉnh, nhú mày: "Có người cho người giữ ta ở Kỳ

phủ, người mới để cho Khương đại phu cố ý nói ban đờ để lây đúng không? Thành nhi, rốt cuộc là ai sai người?"

Thành nhi không kiên nhẫn đẩy tay Trữ Tâm ra: "Không có, người đừng suy nghĩ nhiều."

Trữ Tâm còn muốn nói chuyện, Diệp Kết Mạn lại theo lời Kỷ Tây Vỹ chậm rãi nói: "Cô nương không thừa nhận, có lẽ do người nọ quyền cao chức trọng, cô nương không muốn đắc tội? Mà ta nghĩ... ở Kỷ phủ này còn tôn quý hơn so với Kỷ tiểu thư cũng chỉ có hai vị ..."

"Bùi thiếu phu nhân, thỉnh cô tự trọng!" Diệp Kết Mạn vừa dứt lời, Thành nhi đã quay đầu trách mắng. "Việc của Kỷ gia, cô không nên chen chân vào làm gì, đối với cô cũng không có gì hay ho cả. Tốt nhất cô nên trông nom chuyện loạn thất bát tao của chính cô đi!" Khi quay đầu lại - khi thấy Trữ Tâm trắng mặt, mi gian Thành nhi vẫn nảy lên chút bất an.

"Thật sự.. lão gia và phu nhân có liên quan?" Trữ Tâm giống như nghĩ tới điều gì, thì thào nói, và thần sắc không dám tin, "Là lão gia... ?"

"Trữ hộ vệ, người đừng nghe ngoại nhân hồ ngôn loạn ngữ!" Thành nhi lạnh như băng lườm Diệp Kết Mạn - ngay sau đó mềm giọng nói Trữ Tâm, "Chuyện này không phải như người nghĩ."

"Vậy người hãy nói cho ta biết đến tội cùng là sao?" Trữ Tâm cắn răng.

Thành nhi rối rắm, một lát sau mới khôi phục được bình tĩnh: "Nói cho người biết cũng có thể, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện, " Nói xong, Thành nhi cũng không ngẩng đầu mà chỉ Diệp Kết Mạn, "Chuyện Kỷ gia, ta không mong có người ngoài biết. Ta biết người bức thiết muốn điều tra rõ chuyện tiểu thư, nhưng cũng không nên thử bất kì giá nào như thế này. Trước hết để nàng ra ngoài, ta sẽ nói riêng với người."

Diệp Kết Mạn thấy Thành nhi nhếch môi châm chọc nhìn mình thì trong lòng lộp bộp.

Trữ Tâm áy náy quay đầu lại: "Thực xin lỗi..."

"Ta biết rồi." Diệp Kết Mạn âm thầm cắn môi - đảo mắt qua nhìn Kỷ Tây Vũ lặng im không nói, Diệp Kết Mạn thở dài, nhắc chân đi ra ngoài.

Chung quy... nàng là người cách chân tướng xa nhất.

Trong phòng, hai người Thành nhi, Trữ Tâm cũng đàm thoại không lâu - ước chừng khoảng một chén trà nhỏ cửa đã mở và thân ảnh Thành nhi hiện ra tại cửa. Diệp Kết Mạn nấp sau gốc cây, nhìn Thành nhi biến mất ở cửa viện - lúc này mới vào phòng. Vừa bước vào phòng, Diệp Kết Mạn đã thấy Trữ Tâm cúi đầu ngồi ở bàn như có điều suy nghĩ cùng với Kỷ Tây Vũ đứng cách đó không xa.

Thấy Diệp Kết Mạn tiến vào, Trữ Tâm cũng không kinh ngạc về việc nàng có rời đi hay không - Trữ Tâm chừa sót cười kêu: "Bùi thiếu phu nhân."

"Sao vậy?" Diệp Kết Mạn ôn nhu hỏi, trong lòng cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Quả nhiên, Trữ Tâm lắc đầu, thần sắc khó xử: "Thực xin lỗi..."

"Không quan hệ. Ta hy vọng người có thể hiểu, ta vô tình dò thám Kỷ phủ cơ mật chỉ là muốn tìm hung thủ sát hại Kỷ Tây Vũ." Diệp Kết Mạn không nói thêm cái gì nữa chỉ nhìn Kỷ Tây Vũ.

Bên kia, Kỷ Tây Vũ chậm rãi đi tới Diệp Kết Mạn, đứng trước Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ cúi người cười, thấp giọng nhỏ nhẹ nói: "Chúng ta đi thôi."

Diệp Kết Mạn gật đầu, nhìn Trữ Tâm rồi xoay người đi ra ngoài, bỏ lại

một câu: "Chuyện hôm nay ta sẽ không hỏi nhiều, nhưng chuyện Kỳ Tây Vũ, ta nhất định tra tới cùng."

Khi cửa phòng khép lại, phía sau bỗng nhiên rơi xuống lời Trữ Tâm nói -
"Cám ơn."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 56

Chương 56

"Kỷ Tây Vũ."

Trong phòng, Diệp Kết Mạn đóng cửa rồi nhìn trong hư không gọi một tiếng. Theo giọng nói của nàng, một luồng khói nhẹ phiêu tán, Kỷ Tây Vũ hiện hình.

"Nàng... có gì muốn nói với ta không?" Diệp Kết Mạn nhìn đôi mắt đỏ của Kỷ Tây Vũ, chậm tiếng hỏi.

Kỷ Tây Vũ biết Diệp Kết Mạn ám chỉ chuyện vừa rồi nàng ở cùng Trữ Tâm và Thành nhi nghe bọn họ nói chuyện, Kỷ Tây Vũ cười mỉm, nhìn Diệp Kết Mạn cau mày - Kỷ Tây Vũ vươn tay, ngón tay chưa chạm đến má Diệp Kết Mạn, Diệp Kết Mạn đã quay đầu tránh đi. Nhìn mi gian đối phương vẫn còn xoắn lại, Kỷ Tây Vũ thong thả buông tay, chuyển dời xuống ngực...

"Đừng làm rộn, nói chính sự đi." Diệp Kết Mạn biết mình có vẻ quá khẩn trương, âm thầm điều chỉnh lại và quyết tâm mở miệng, ngữ khí có sự chần chờ cùng bất mãn, "Chuyện Thành nhi nói có phải có liên quan đến chuyện trước đó các người gạt ta?"

Kỷ Tây Vũ nghe mà vẫn không đáp. Diệp Kết Mạn thấy Kỷ Tây Vũ một bộ cam chịu, lại cau mày chặt hơn, còn muốn nói gì đó, Kỷ Tây Vũ đã mềm giọng nói:

"Ngoan, đừng cau mày, rất xấu." Nói xong, Kỳ Tây Vũ xoa mày Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn nao nao - lúc này vì không kịp nghiêng đầu mà tay Kỳ Tây Vũ đã chạm được mi gian của nàng - ngón tay ấy lạnh lạnh, mơn trớn hai hàng lông mày như gió xuân nhẹ nhàng thổi đến - làm nổi bật nụ cười nhạt mà dịu dàng của người yêu trước mắt. Chỉ có vậy, bất mãn trong lòng Diệp Kết Mạn dần tiêu tan. Cuối cùng, ngay cả muốn trừng mắt Kỳ Tây Vũ cũng không được.

"Cốc cốc." Không đợi Diệp Kết Mạn hỏi nữa, đã có tiếng đập cửa truyền đến.

"Thiếu phu nhân, Tam thiếu gia đến ạ."

Nghe Bùi Nghiêu Viễn đến, Diệp Kết Mạn chỉ phải bất đắc dĩ bĩu môi, thấp giọng bỏ lại một câu "lát nữa ta nói với nàng sau", liền xoay người đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Bùi Nghiêu Viễn một thân cẩm bào màu lam màu bạc - hân ôn hòa cười với Diệp Kết Mạn, tay cầm chén sứ nói: "Vừa rồi thấy khí sắc đệ muội không tốt, nên ta đến nhờ Hi An lấy cái này. Nếu không để cha mẹ đến, biết không chừng họ lại mắng chúng ta bạc đãi đệ muội."

Diệp Kết Mạn biết Bùi Nghiêu Viễn ngoài mặt mượn cớ có lẽ nói, kì thực là quan tâm sức khỏe của mình, nàng thấy ấm lòng, dèi mình nhường lối, ôn nhu nói: "Cám ơn Tam ca, vào ngồi một lát đi."

"Thôi, không quấy rầy đệ muội , " Bùi Nghiêu Viễn từ chối,

Diệp Kết Mạn đã ngắt lời, "Tam ca không cần phải giữ lễ tiết. Huynh đã hao tâm tổn trí như thế, Kết Mạn áy náy lắm, huynh vào uống miếng nước cũng tốt."

"Nếu đệ muội kiên trì như thế, ta đây mặt dày đòi nước mà uống vậy." Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy không từ chối nữa, vén cấm bào đi vào, và đến bàn ngồi xuống.

"Nước trà nguội rồi, Thư nhi, em đổi bình khác giúp ta. Tam ca thích uống gì, em hiểu hơn ta." Diệp Kết Mạn quay đầu hướng Thư nhi phân phó.

Thư nhi gật đầu, bưng ấm trà đi ra ngoài.

Môi Bùi Nghiêu Viễn giật giật, vốn định nói không cần phiền toái nhưng thấy Diệp Kết Mạn khẳng khẳng thì không nói gì thêm, đem chén trong tay đặt lên bàn, nói:

"Đệ muội đừng đứng, sẵn còn nóng, đệ muội uống đi."

Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn mở nắp chén. Một mùi thơm nồng đậm xông tới.

"Gọi muội là Mạn nhi cũng được." Diệp Kết Mạn vừa thấy đã biết đây có lẽ là thuốc bổ giá trị xa xỉ, không muốn cô phụ tâm ý Bùi Nghiêu Viễn, ôn nhu đáp. Nàng đưa tay lấy thìa, uống.

Bùi Nghiêu Viễn cũng không nói gì, ở một bên mỉm cười nhìn Diệp Kết Mạn cúi đầu uống. Người trước mắt dịu dàng, theo hành động cúi đầu tóc ở vai nửa đem khuôn mặt thanh lệ che đi, lộ ra chân mày dài tinh tế. Diệp Kết Mạn vừa nhắc đầu, vừa lúc chạm đến ánh mắt Bùi Nghiêu Viễn chăm chú nhìn mình mà ngẩn người; khi kịp phản ứng, đã thấy đối phương có chút xấu hổ mà dời mắt, trong lòng Diệp Kết Mạn cả kinh. Vừa rồi - trong khoảnh khắc chớp mắt ấy - nàng thấy ánh mắt quá mức thân thiết của Bùi Nghiêu Viễn...

Diệp Kết Mạn buông thìa, trầm mặc một lát, bèn mở miệng đánh vỡ bầu không khí này: "Tam ca, nhiều ngày nay ở Kỳ phủ làm gì vậy?"

"Cũng không có gì, chỉ là gặp Kỳ lão gia hai lần để bàn chút chuyện buôn bán." Bùi Nghiêu Viễn xốc lại tâm tình - xem như chuyện vừa rồi như chưa từng phát sinh - tự nhiên nói. "Cha mẹ lớn tuổi, hiện giờ Tứ đệ đột ngột ra đi, thân thể ông bà lại không tốt, bởi vậy cố ý bồi dưỡng Đại ca và ta tiếp nhận việc làm ăn trong nhà."

Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn thở dài. "Không gạt đệ muội, trước kia, có một đoạn thời gian Bùi gia và Kỳ gia có tranh chấp, nhiều lần hai căng thẳng, cha mẹ muốn thừa dịp lần này để ta và Đại ca đại biểu Bùi gia thăm dò Kỳ gia."

Nghe đối phương đề cập, Diệp Kết Mạn nghi hoặc hỏi: "Ừa, vì sao?"

Bùi Nghiêu Viễn cũng không giấu diếm, nói: "Bùi gia chúng ta buôn son, hợp tác với Lâm gia, vận chuyển bằng đường thủy. Đợt hàng lần trước có chuyện phát sinh ngoài ý muốn: thuyền hàng của Lâm gia đã đầy, chúng ta phải đợi. Việc buôn bán vốn có giao kèo trước, sao có thể hện lần hện lượt? Huống chi việc lần này làm người ta khó hiểu. Rõ ràng thời gian như thế nào đã hện trước với Lâm Đường, vậy tại sao đột nhiên thuyền đầy không đủ chỗ? Sau đó, chúng ta mới biết, Lâm Đường nhiễm phong hàn ốm đau ở giường, việc này là do Lâm Kỳ - con trai lão phụ trách, mà chen chân đúng là Kỳ gia. Không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì, thuyết phục Lâm Kỳ quản lý thuyền. Chúng ta đi tìm Lâm Kỳ tìm hiểu cho ra lẽ, vậy mà hắn có vẻ như không có nhận giấy tờ gì của Bùi gia. Không còn cách nào khác, Bùi gia chỉ phải tìm thuyền khác thay thế, nhưng thời gian quá eo hẹp, dĩ nhiên thuyền chuẩn bị không đủ, một chuyến này chúng ta tổn thất rất nặng."

"..." Diệp Kết Mạn ngập ngừng, mới nói, "Vì sao Kỳ gia phải làm như vậy?"

"Bây giờ là ngày xuân, là thời khắc Kỳ gia buôn trà thuận lợi nhất, sự nghiệp càng lúc càng lớn bọn họ tự nhiên cần nhiều thuyền. Mà ở Tô Châu,

danh tiếng tốt cũng chỉ có mấy nhà. E là Kỹ gia đã tính toán lấy thuyền Lâm gia đã lâu, Lâm Đường ngã xuống, liền âm thầm hợp tác với Lâm Kỳ. Vì việc này, đừng nói cha hay mẹ, ngay cả Đại ca và ta đều không chớp mắt hai ngày nay, lo việc sắp xếp hàng hóa trước sau bận bịu tối tăm mặt mày. Kỹ gia hoành hành ngang ngược ở Tô Châu không phải ngày một ngày hai, mà cũng do chúng ta thiếu thận trọng, nghe nói vì lung lạc Lâm gia, có một khoảng thời gian Kỹ tiểu thư hay đến Lâm phủ bái phỏng. Có lẽ..." Nói tới một nửa, Bùi Nghiêu Viễn đột nhiên im bật, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu, "Quên đi, không đề cập nữa. Tử giả vi đại, Kỹ tiểu thư đã mất, ta không nên nói gì thì hơn."

Tuy rằng Bùi Nghiêu Viễn không nói tiếp, Diệp Kết Mạn vẫn đoán được; dư quang nàng lờm qua Kỹ Tây Vũ. E là Lâm Kỳ đã bị nàng này mê hoặc cho nên mới dễ dàng không giữ lời, thậm chí không tiếc mà trở mặt Bùi gia.

Đề tài chấm dứt, trong phòng lâm vào ngẩn ngui trầm mặc.

Một lát sau, Diệp Kết Mạn trầm ngâm xong chợt nói: "Muội mới gặp được Kỹ lão gia ở linh đường."

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy kinh ngạc nhìn đến.

Diệp Kết Mạn nghĩ lại tin tức nghe được trước đó, lên tiếng hỏi: "Nghe nói Kỹ lão gia ngày càng yếu, là thật ả?"

"Ừ, đích xác không giả. Tuy rằng ngoài mặt ông ta không biểu hiện gì, nhưng kỳ thật khí sắc kém hơn dĩ vãng rất nhiều." Bùi Nghiêu Viễn giải thích. "Không gạt muội, Kỹ gia hiện giờ tranh đấu rất dữ dội. Kỹ Xuyên tuy là con cả, nhưng dù sao cũng không phải dòng chính. Sau lưng Kỹ Hi An có Kỹ phu nhân, Kỹ lão vừa đi, gia nghiệp Kỹ gia vào tay ai còn chưa biết."

Thấy thần sắc Bùi Nghiêu Viễn nghiêm túc, Diệp Kết Mạn nghi hoặc: "Cái này có ảnh hưởng đến Bùi gia ư?"

"Dĩ nhiên. Kỹ Xuyên lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu gia nghiệp Kỹ gia nằm trong tay hẳn e là toàn thương gia thành Tô Châu đều không có lợi lộc. Còn Kỹ Hi An thì thân thiện hơn."

Bùi Nghiêu Viễn vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh ở sau lưng hẳn vang lên. Diệp Kết Mạn ngẩng đầu, thấy Kỹ Tây Vũ cười nửa miệng.

Thấy Diệp Kết Mạn nhìn mình, Kỹ Tây Vũ nói: "Nếu Kỹ Hi An nắm gia nghiệp, chắc chắn kém cõi hơn Kỹ Xuyên. Hẳn phải nói như thế không phải để sau này - nếu đến lúc đó tất cả đều có thể tới Kỹ gia giật một phần, thật đúng là cả họ cả hàng vui mừng."

Diệp Kết Mạn biết Kỹ Tây Vũ nói có lý, nàng không nói gì.

Bùi Nghiêu Viễn không biết gì, tiếp tục nói: "Hai lần gặp Kỹ Thế Nam, đã thấy tóc mai ổng lại trắng thêm. Tang lễ lần này sẽ có rất nhiều thương nhân muốn tìm hiểu tình huống của ông ta đó. Nhưng Kỹ Thế Nam lòng dạ thật sự thâm sâu, mức độ đến đâu cũng không ai rõ. Bất quá thế cục Kỹ gia hiện giờ căng thẳng là sự thật, chia theo hai phe Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia."

"Thì ra là thế..." Diệp Kết Mạn thì thào. Thấy Bùi Nghiêu Viễn nói nhiều như vậy cũng không có nhắc tới Kỹ Tây Vũ, trong lòng Diệp Kết Mạn thầm nghĩ : không ai biết địa vị của Kỹ Tây Vũ ở Kỹ phủ - tức là Kỹ Tây Vũ làm việc cho Kỹ Thế Nam hẳn là cũng phải giấu người, âm thầm tiến hành. Rồi nghĩ đến trước đó Trữ Tâm từng đề cập đến cả việc giết người, trong lòng Diệp Kết Mạn phát lạnh. Nàng nhìn Kỹ Tây Vũ. Kỹ Tây Vũ làm việc không một ai hay biết, và có phải Kỹ Thế Nam đem những việc khó giải quyết bản thủ trên thương trường giao cho nàng hay không?

Kỹ Tây Vũ lạnh lùng nhìn Bùi Nghiêu Viễn và Diệp Kết Mạn nói chuyện, chợt thấy Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn mình với ánh mắt thương tiếc - mềm mại mà dịu dàng - Kỹ Tây Vũ nhìn xem mà giật mình, đáy lòng không khỏi

dao động.

Bóng đêm dần dần buông xuống, Diệp Kết Mạn, Bùi Nghiêu Viễn bất tri bất giác hàn huyên một hồi lâu. Đoạn, Thư nhi vào phòng thêm trà mới, rồi đứng cùng An nhi ở bên cạnh. Nửa canh giờ qua đi, có nha hoàn đến gọi hai người dùng bữa tối câu chuyện mới dừng lại.

Bởi vì Kỷ gia đang có tang, cho nên mọi người ở đây chỉ dùng món chay. Nhưng mà mấy món chay cũng phong phú, không kém gì với từ lâu. Có điều, Diệp Kết Mạn tâm tư ngổn ngang, ăn gì cũng không có vị, nàng chỉ vội ăn vài đĩa rồi thôi.

Diệp Kết Mạn vốn muốn về sớm, chỉ là còn chưa mở miệng cáo từ thì đã thấy Bùi Nghiêu Duẫn ngồi ở ghế trên nhìn đến, nói: "Cha mẹ phái người đến thông báo, nói bọn họ sắp tới Kỷ phủ. Mặt khác, mẹ có lời riêng bảo ta chuyển cho đệ muội : trước lúc bà đến, cần phải khắc kỹ phụng lễ[1], tránh gây thị phi gì ở Kỷ gia."

Ở gần đó, Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy cau mày, bất mãn, hạ giọng nói: "Đại ca, Mạn nhi không phải là người như thế."

Bùi Nghiêu Duẫn liếc Bùi Nghiêu Viễn, nói: "Ta chỉ là ẩn theo lời của mẹ nói lại." Dừng một chút, Bùi Nghiêu Duẫn nói tiếp, "Huống chi không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Đệ cũng không phải không biết tình huống hiện giờ."

Nói xong, Bùi Nghiêu Duẫn nhìn Diệp Kết Mạn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đệ muội có thể hiểu nỗi khổ tâm của mẹ mà phải không?"

"Kết Mạn cần tuân lời mẹ dạy." Diệp Kết Mạn ôn nhu đáp, mà đáy lòng đã có chút cấp bách. Tuy rằng ban ngày đã nghe Bùi Nghiêu Viễn đề cập tới nhưng khi nghe được tin tức xác thật thì vẫn là âm thầm cảm thấy khó giải

quyết.

Rời bàn, Diệp Kết Mạn u sầu trở về sân của mình.

Trong phòng hơi tối, vừa vào cửa, bên tai đã vang lên giọng lạnh lùng của Kỷ Tây Vỹ: "Hôm nay tán gẫu rất vui nhỉ."

Diệp Kết Mạn quay đầu, trước mắt là đôi mắt đỏ áp sát đến gần. Cánh tay buông thõng của Diệp Kết Mạn khẽ run, dừng một chút, Diệp Kết Mạn mới thấp giọng nói: "Để học thêm chuyện trên thương trường, không thấy mệt."

Nói xong, Diệp Kết Mạn rời đi Kỷ Tây Vỹ, sẽ đi đến bàn. Và trong nháy mắt đi qua, cổ tay Diệp Kết Mạn đột nhiên bàn tay lạnh băng cầm lấy, hàn ý xông tới đông lạnh Diệp Kết Mạn làm nàng nhẹn không được mà rùng mình. Diệp Kết Mạn cau mày quay đầu nhìn Kỷ Tây Vỹ, thấy Kỷ Tây Vỹ mặt không chút thay đổi nhìn mình với ánh mắt sắc bén và nụ cười nửa miệng...

Kỷ Tây Vỹ nói: "Bùi Nghiêu Viễn có ý với nàng đấy."

Diệp Kết Mạn nhất thời không hiểu Kỷ Tây Vỹ cười cái gì, nàng chỉ nhìn một lúc rồi giã tay của mình ra, đồng thời nói: "Đừng nói lung tung."

"Có phải lung tung hay không, chính nàng đã rõ, không phải sao?"

Thấy tay Kỷ Tây Vỹ không chút xô dịch, Diệp Kết Mạn cắn môi, buông tha cho giã dựa, không hài lòng nhìn Kỷ Tây Vỹ. Diệp Kết Mạn tất nhiên biết Kỷ Tây Vỹ nói không sai, vì trước đó nàng đã nhìn thấy ánh mắt tình ý của Bùi Nghiêu Viễn. Và nàng chắc chắn Kỷ Tây Vỹ cũng thấy. Nhưng Diệp Kết Mạn không muốn bàn tới vấn đề này.

Diệp Kết Mạn trầm mặc được một lúc rồi gằn từng chữ: "Cho nên?"

"Không có gì." Kỷ Tây Vỹ lại thả tay Diệp Kết Mạn, cười cười.

Khuôn mặt má lúm đồng tiền rơi vào mắt Diệp Kết Mạn - Diệp Kết Mạn không biết tại sao mình lại có chút bực mình ; cứ cảm thấy Kỳ Tây Vũ như đang thử mình nhưng cố tình không làm rõ, hòng đem mình làm loạn.

"Rốt cuộc nàng muốn thế nào?" Tuy rằng đã được thả, Diệp Kết Mạn ngược lại dừng chân không đi nữa, cau mày nhìn Kỳ Tây Vũ.

"Nàng cảm thấy ta muốn như thế nào?" Kỳ Tây Vũ hơi giương mày, không khí căng thẳng trước đó thuận theo mà tan đi, cơ hồ làm cho Diệp Kết Mạn hoài nghi về cái lãnh ý ngăn ngủi ngay từ đầu của đối phương.

Thấy Diệp Kết Mạn không đáp, nửa thân mình Kỳ Tây Vũ lại nghiêng đến. Trong phòng chưa đốt nến nên phòng tối mờ, chỉ có ánh nắng chiều phía chân trời lọt qua khe cửa, bất quá nó cũng sẽ tan ngay thôi. Mà đôi mắt Kỳ Tây Vũ tại ánh sáng không đầy đủ lại nổi bật khiến người ta không thể dời mắt; làn da trắng trong hơi sáng tại nơi ánh sáng mờ mờ này cũng giống như hoa quỳnh ban đêm, khiết nhã mà thơm ngát.

"Hãy nhớ kỹ, nàng là của ta."

"Mặc kệ là ai, cũng không thể giúp được nàng. Chỉ có ta. Mới có thể kéo nàng thoát khỏi cái chốn không sạch sẽ này."

Bàn tay lạnh lẽo đặt lên hai má Diệp Kết Mạn - cái lạnh ấy làm lông mi Diệp Kết Mạn run lên.

Kỳ Tây Vũ nheo mắt nhìn Diệp Kết Mạn, rồi cúi người tiến bên tai Diệp Kết Mạn tựa như tình nhân thân thiết.

"Cho dù hãn tốt, chung quy cũng không phải là chốn nàng tìm về."

[1] khắc kỷ phụng lễ : tự kiềm chế bản thân, hãy lấy lễ ra mà đáp.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 57: Manh Mối Của Địa Bá

Chương 57 - Manh mối của địa bá

Bóng đêm dần bao phủ Kỳ phủ và ngọn đèn dần sáng lên. Hành lang Kỳ phủ, hạ nhân lui tới không ngớt; đèn lồng màu trắng đung đưa trước gió nhẹ trong không khí thê lương - và dường như cái không khí này áp chế làm người ta không dám lớn tiếng. Trong phòng, Diệp Kết Mạn an tọa ở bàn, cầm một tập thơ - nàng đang xem sách trước đèn, dư quang sẽ ngẫu nhiên quét qua Kỳ Tây Vũ đang tựa ở giường. Cuộc thoại trước đó tan rã trong không vui, trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc. Tâm tư Diệp Kết Mạn rời rạc giữa những hàng thơ - nàng hồi tưởng những câu đố quần quanh trong lòng và bắt đầu cảm thấy phiền muộn.

Đang suy nghĩ, cửa đột nhiên truyền động tĩnh đến nhỏ, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn. Và hai bóng người đã cực nhanh xông tới.

"Nói đi." Một thân hắc y, Trữ Tâm buông tay cầm lấy trán hán bên cạnh, bỏ lại một câu.

Diệp Kết Mạn lúc này nhận ra trán hán đó là địa bá trước trước đây Trữ Tâm xách tới; trên mặt hán vẫn chưa tan vết bầm và vết máu. Địa bá thoát ly Trữ Tâm kiềm chế, cả người loạng choạng - có lẽ do bị tốc độ tác động - địa bá sợ hãi nhìn Trữ Tâm, nuốt một ngụm nước bọt mới chuyển hướng Diệp Kết Mạn, cúi người nói:

"Phu nhân hảo."

"Nhỏ giọng!" Trữ Tâm quay đầu khẽ quát. "Muốn dẫn người tới sao?"

Địa bá bị dọa, gian nan gật đầu, khổ cực đê giọng - hẳn chưa bao giờ phải làm việc này - thanh âm không được tự nhiên nói: "Phu nhân, tiểu nhân đã nghe được thân phận của nàng kia, đặc biệt đến bầm bóa."

Diệp Kết Mạn nghe vậy đứng lên, đồng thời cùng Trữ Tâm nhìn nhau. Diệp Kết Mạn nói: "Tiếp tục nói."

Địa bá cúi đầu đáp: "Vâng. Tiểu nhân đã dốc hết sức mình, lấy thật nhiều huynh đệ nơi nơi tìm kiếm - phải biết rằng manh mối ít như vậy, chỉ bằng một diện mạo thôi mà đi tìm người thật sự là vất vả..."

"Nói ngắn gọn." Trữ Tâm không kiên nhẫn nhíu mày, ngắt lời địa bá.

"Dạ dạ" địa bá không dám đắc tội Trữ Tâm, không ngừng gật đầu, nói tiếp với tốc độ khá hơn : "Nàng kia, trước đây là cô nương thanh lâu có tên Túy Xuân Phong, lúc ấy danh gọi là Hương Lan, nhưng bốn năm trước đã được chuộc thân, đã mất tung tích và cũng không liên lạc với ai. Bởi vì không ai biết nàng đi đâu, tiểu nhân chỉ phải nghĩ mọi cách hỏi thăm là ai chuộc người. Mama Túy Xuân Phong nói không biết, chỉ nói lúc ấy là một gã sai vặt đến chuộc Hương Lan. Đối phương hết sức cẩn thận không có lộ diện. Tất nhiên tiểu nhân không cam lòng mà nghe không, đành phải thừa dịp không ai chú ý trực tiếp nhét bà ta vào bao ép hỏi lại. Mặc dù hơi thô lỗ, nhưng thật sự hữu hiệu. Hì, các ngài đoán thế nào? Mama Túy Xuân Phong quả nhiên gạt ta. Kỳ thật, tuy rằng lúc đó bà ta xác thực không biết là ai, nhưng bà ta nói có một lần ngẫu nhiên thấy Hương Lan lén lút liên lạc với người khác. Bà ta cũng là người từng trải, từng đoán rằng Hương Lan có người an bài đến thanh lâu để điều tra lui tới một ít tình báo. Sau đó, Hương Lan đột ngột được chuộc thân - điều này lại chứng minh cho ý nghĩ của bà. Đương nhiên, hoài nghi này từ đầu tới đuôi Mama Túy Xuân Phong không có biểu lộ - dù sao trên đời có nhiều chuyện hỗn tạp và phiền phức, bà ta không muốn dính dáng tới, bèn giả

bộ không biết, chỉ cần bà ta có lợi là được."

Nói đến đây, địa bá dừng một chút, ánh mắt hơi cổ quái nhìn xem Diệp Kết Mạn, trong lòng hần hời hộp.

Không đợi hai người phản ứng, địa bá nói tiếp, "Mama Túy Xuân Phong nói, người liên lạc với Hương Lan đúng là Kỷ gia nhân."

Địa bá nói xong, sắc mặt Trữ Tâm thập phần trầm ngưng: "Bà ta có nói rõ cuộc là ai trong Kỷ gia không?"

"Tiểu nhân có hỏi, mà bà nói bà thật sự không biết. Bất quá có thể làm được như thế cho thấy địa vị không nhỏ, có thể là các vị thiếu gia." Địa bá thấy sắc mặt Trữ Tâm không tốt, không dám suy đoán lung tung, sợ bị đập.

Tuy rằng đã đoán được việc này có liên quan tới Kỷ gia, nhưng hiện giờ xác nhận được sự thật đúng là như thế thì Diệp Kết Mạn thấy có chút bi ai. Hơn nữa trông thấy nắm tay nắm chặt của Trữ Tâm, Diệp Kết Mạn cũng không biết phải nói cái gì; Diệp Kết Mạn lờm sang Kỷ Tây Vũ ở giường, thấy Kỷ Tây Vũ cũng nhìn bọn họ ở bên này với thần sắc lạnh lùng, Diệp Kết Mạn cảm thấy tội tệ hơn.

Địa bá thấy hai người đều không nói lời nào, đột ngột có can đảm, xoa xoa tay ngập ngừng nói: "Uhm... Phu nhân, ngài xem tiểu nhân đã hết sức, thế thì bạc..."

"Tuy rằng người nghe được là Kỷ gia chuộc người, nhưng Hương Lan rốt cuộc ở đâu không phải không có tin tức gì sao?" Không đợi Diệp Kết Mạn, Trữ Tâm đã nói.

Nghe vậy, sắc mặt địa bá tối sầm. Rồi ngay sau đó như nghĩ tới điều gì, địa bá nói: "Tiểu nhân tuy không hỏi thăm được tung tích nàng kia, nhưng có nghe nói nàng được chuộc thân xong từng ở khách điểm Đông Lai một đêm.

Sau đó mới không biết tung tích. Tiểu nhân nghĩ, khi đó, hẳn là nơi vị kia nghỉ ngơi. Hai vị cũng biết phía sau khách điếm Đông Lai là Ký gia, tiểu nhân không dám quấy rầy, huống hồ bây giờ đã qua bốn năm, nghe nói chường quày khách điếm đã đổi người khác, bởi vậy chỉ có thể có được manh mối đến đây. Hai vị, xin hãy nhìn thấy tiểu nhân tận tâm tận lực, bạc tiểu nhân cũng không mong lấy nhiều, ít nhất tiểu nhân chỉ xin một chút phí cho cái vất vả mệt nhọc."

"Khách điếm Đông Lai?" Mắt Trữ Tâm trầm xuống, địa bá nói gì như không nghe thấy mà lẩm bẫm. "Ta nhớ rõ chường quày bốn năm trước của khách điếm là Ký Quảng Nguyên..."

Dứt lời, Trữ Tâm ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, "Ta biết Ký Quảng Nguyên ở đâu. Chờ tin của ta."

Diệp Kết Mạn gật đầu, biết việc này để Trữ Tâm ra mặt là tốt nhất.

Địa bá thấy mình bị bỏ qua có chút nóng nảy, nói: "Hai vị, các người xem chuyện bạc..." Thấy Trữ Tâm lạnh mặt nhìn đến, địa bá nhìn không được rút lui.

"Được rồi, vẫn là cho hẳn một ít đi, dù sao cũng không tính là hoàn toàn không có thu hoạch." Diệp Kết Mạn nói xong, hướng địa bá nói: "Cho người phí vất vả cũng có thể, nhưng việc này người phải hiểu là để trong bụng. Nếu không..."

"Tiểu nhân hiểu được, tiểu nhân hiểu được." Địa bá vội vàng đáp, sắc mặt có chút vui mừng.

Trữ Tâm hiểu Diệp Kết Mạn muốn dùng tiền chặn miệng địa bá; Trữ Tâm xem như chấp nhận, cũng không nói gì thêm, chỉ bắt vai địa bá, bỏ lại một câu: "Đi theo ta."

Dứt lời - chỉ chớp mắt - đã biến mất ở phòng Diệp Kết Mạn.

Thấy Trữ Tâm mang địa bá rời đi, Diệp Kết Mạn hơi dễ chịu, quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, đã thấy đối phương đã đứng dậy, chậm rãi đi đến trước cửa.

"Ta đi ra ngoài một lát."

Trong lòng Diệp Kết Mạn vừa động, muốn đuổi theo, đột nhiên đầu lại choáng váng kéo theo cả người lao đảo. Diệp Kết Mạn vội đỡ bàn mà chân lại không cẩn thận đụng phải ghế ; mặc dù ổn định nhưng đầu gối phát đau. Và tiếng vang đó cũng kinh động Kỷ Tây Vũ đã đi ra ngoài.

Kỷ Tây Vũ dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Diệp Kết Mạn, thấy Diệp Kết Mạn tái nhợt, trán đổ mồ hôi vì đau. Kỷ Tây Vũ do dự một hồi, vẫn là trở lại đi đến bên cạnh Diệp Kết Mạn đỡ nàng, thấp giọng nói: "Sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên choáng váng." Diệp Kết Mạn xoa huyết thái dương; cái chóng mặt vừa rồi đã rút đi, chỉ còn lại sự mệt mỏi. Nhưng mà Diệp Kết Mạn không muốn Kỷ Tây Vũ biết, ngoài mặt xem như không có việc gì nói:

"Nàng muốn đi đâu?"

Kỷ Tây Vũ trầm mặc một lát mới đáp: "Kỷ Thế Nam."

Diệp Kết Mạn đã quen Kỷ Tây Vũ gọi thẳng tên cha nàng, nghe vậy hỏi: "Để làm gì?"

"Ta đi xem xem có manh mối gì không." Kỷ Tây Vũ nói xong vỗ tay Diệp Kết Mạn và nhìn Diệp Kết Mạn.

Một lát sau, Kỷ Tây Vũ nguyên bản sắc mặt đông lạnh thoáng dịu xuống, "Nàng không khoẻ thì nghỉ ngơi đi, ta không chắc có về sớm hay không. Nếu

mệt thì ngủ đi, đừng chờ ta."

Diệp Kết Mạn gật đầu, không nói gì, nhìn bóng dáng Kỳ Tây Vũ rời đi, trở lại ngồi trên ghế.

Diệp Kết Mạn ngồi một lúc, bên tai nhất thời yên tĩnh. Chỉ có ánh nến ngẫu nhiên nổ tách tách. Diệp Kết Mạn cúi đầu nhìn tập thơ trong tay, lại phát hiện một chữ cũng không xem vô. Còn căn phòng, bởi vì Kỳ Tây Vũ rời đi mà độ ấm trở về - cái đấy lại thời thời khắc khắc nhắc nhở Diệp Kết Mạn người nào đó không có ở đây. Cứ thế qua nửa canh giờ, Diệp Kết Mạn rốt cục nhận không nổi: nàng buông sách, thở dài, đứng lên định đi ra ngoài dạo một chút.

Vừa ra khỏi cửa không bao xa, Diệp Kết Mạn thấy Thư nhi và An nhi đang ngồi ở hành lang trong sân đình nói chuyện phiếm. Cũng không biết nói gì mà lý thú, An nhi cười mãi, không cẩn thận làm rơi lá bài, Thư nhi cười sẽ chụp lấy, vừa lúc nhìn thấy Diệp Kết Mạn - Thư nhi nao nao, vội lôi kéo An nhi đứng dậy, cung kính nói:

"Thiếu phu nhân."

"Không cần phải giữ lễ tiết." Diệp Kết Mạn không biết sao trong lòng có chút hâm mộ, hướng hai người lắc đầu.

"Không biết Thiếu phu nhân xuất môn giờ này, có phải có chuyện gì hay không?" Thư nhi thấy trời đã tối, lên tiếng hỏi.

Diệp Kết Mạn mỉm cười: "Không có gì, chỉ là thấy trong phòng hơi buồn, muốn đi dạo một chút."

"Có lẽ tối sẽ mưa, thời tiết có chút khó chịu." Không đợi Thư nhi nói, một An nhi hào hứng chen vào, "Thiếu phu nhân đích xác ở trong phòng lâu lắm rồi, như vậy đối với thân thể là không tốt đâu. Nhìn xem, sắc mặt người nhợt

nhật như thế, có rảnh phải đi dạo nhiều mới được. Dù sao cách giờ ngủ còn có một đoạn thời gian, bằng không cùng đi dạo nha?"

Nghe An nhi nhiệt tình nói, Thư nhi có chút bất đắc dĩ cười cười.

Diệp Kết Mạn cũng thấy oi bức, nghĩ Kỳ Tây Vũ sẽ không trở về phòng ngay được, lưỡng lự một hồi cũng đồng ý: "Cũng tốt."

An nhi nghe vậy vui vẻ, cười nói: "Thiếu phu nhân muốn đi đâu ạ?"

"Tùy tiện, dạo một chút rồi thôi."

An nhi đề nghị nói: "Trước đó em có đi ngang qua hoa viên Kỳ phủ, nơi đó có một lưu ly đình, rất đẹp. Trăng sắp lên rồi, không biết sẽ đẹp bao nhiêu nữa. Thiếu phu nhân có hứng thú chứ?"

Thấy Diệp Kết Mạn gật đầu, An nhi vỗ tay: "Vậy đến lưu ly đình!"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 58: Kỳ Gia Bí Văn

Chương 58 - Kỳ gia bí văn

Cơ hội để Diệp Kết Mạn đi dạo ở Kỳ phủ cũng không nhiều, và đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe nhắc tới lưu ly đình nên Diệp Kết Mạn thoáng có tò mò.

An nhi có vẻ ngựa quen đường cũ, dẫn đường ở phía trước, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn thoai cùng Diệp Kết Mạn: "Thiếu phu nhân có nghe qua lưu ly đình này chưa?"

Thấy Diệp Kết Mạn lắc đầu, An nhi cũng không ngoài sở liệu, cười nói: "Vừa khéo, lưu ly đình của Kỳ phủ em đang nói với Thư tỷ tỷ."

Thư nhi chỉ khẽ cười, không có nói tiếp.

An nhi tiếp tục: "Cũng không xa lắm, ngay tại sau hoa viên Kỳ phủ, đi qua đó..." Nói tới một nửa, An nhi bỗng im bặt, ngay cả cước bộ cũng dừng lại.

"Sao vậy?" Thư nhi hỏi. Và bên tai liền mơ hồ nghe được tiếng tranh chấp, Thư nhi nao nao, ngẩng đầu nhìn.

Bọn họ đang đi tới một núi giả, vòng qua núi giả là một tòa lâm viên tinh xảo. Song giờ khắc này, cách đó không xa có ba nha hoàn đứng ở đường mòn tại lâm viên đó và có vẻ đang nói chuyện - ngữ điệu bay tới cũng hỗn loạn và không hay ho - và trong chớp mắt, một nha hoàn cao gầy nâng tay lên.

"Bốp."

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, ba người Diệp Kết Mạn nhất thời sững sờ.

An nhi tức giận, đang muốn tiến lên đã bị Thư nhi kéo về: "Đừng xúc động, xem trước tình huống một chút."

"Nhưng..."

"Nhìn trước hãn nói. Việc của Kỳ gia, đừng làm bừa." Thư nhi bình tĩnh nói.

An nhi không cam lòng dậm chân, rồi nhìn cách đó không xa.

Nha hoàn bị đánh lão đảo té xuống, nha hoàn cao gầy buông tay, lớn tiếng nói: "Làm càn! Dám nói chuyện với ta như thế!? Người cho là người vẫn như trước, có người cho người chỗ dựa? Tình lại đi, chủ tử người đã đi gặp diêm vương rồi."

Nghe được lời ấy, Diệp Kết Mạn trừng mắt. Lẽ nào... người bị bắt nạt là nha hoàn của Kỳ Tây Vũ?

Giữa trời mờ tối, bọn họ nhìn không thấy mặt nha hoàn té dưới đất - chỉ thấy nha hoàn ấy cúi đầu trầm mặc. Sau một lúc, nha hoàn ấy mới nói: "Người không được nói tiểu thư như vậy."

Nha hoàn cao gầy nghe vậy càng tức, đánh giọng hơn, ngay cả Diệp Kết Mạn bên này cũng nghe được nhất thanh nhị sở:

"Như thế nào, người không vừa lòng? A, buồn cười. Người cho là nếu không có bộ dạng yêu tinh dụ dỗ người khác, nàng ta còn có ích gì? Chỉ là một đứa con riêng mà thôi, dựa vào thủ đoạn..."

"Người câm miệng!"

...

Những lời ấy như sét đánh trúng Diệp Kết Mạn, đem nàng chấn động ở tại chỗ - nhất thời Diệp Kết Mạn không phản ứng kịp.

Con riêng? Là nói Kỳ Tây Vũ sao? Như thế nào sẽ...

"Thư, Thư tử tử..." Đồng dạng nghe được, An nhi không dám tin kéo Thư nhi, run run nói. "Tỷ, tỷ có nghe không?"

"Shh, đừng nói." Thư nhi lo lắng kéo An nhi ra sau núi giả với sắc mặt ngưng trọng. Thư nhi ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Kết Mạn khiếp sợ thì lo lắng, nàng nhíu mày.

May mà tranh chấp bên kia không có lâu, nha hoàn vẫn luôn không lên tiếng này giờ có lẽ cố kỵ việc ngày càng nghiêm trọng, vội lôi kéo người cao gầy, khuyên nhủ: "Thôi đi, không còn sớm nữa, đừng chấp với nó, thiếu gia chờ đã lâu." Nói xong, người này lại đẽ giọng thêm vài câu gì đó.

Cũng không biết đối phương nói gì, người cao gầy mới bỏ qua. Người cao gầy đá người té dưới đất một cái và bỏ lại một câu: "Lần sau chú ý một chút, nếu không người đừng trách!"

Nói xong, hai nha hoàn đi về phía kia. Còn nha hoàn té dưới đất chống mình đứng lên, biến mất trong bóng đêm.

Trong khoảnh khắc này, Diệp Kết Mạn muốn lao ra nhưng do thấy Thư nhi mới miễn cưỡng dừng bước.

Thư nhi lắc đầu, thần sắc căng ra. Khi người đã đi hết, Thư nhi mới nhẹ giọng nói: "Thiếu phu nhân, việc này chúng ta coi như không nghe thấy."

Dừng một chút, Thư nhi chuyên hướng về An nhi và tăng thêm thanh âm, "Biết không? An nhi."

"Em... em biết rồi." An nhi có vẻ như chưa phục hồi từ tin tức dữ dội đó, An nhi há miệng. Khi thấy sắc mặt Thư nhi, An nhi nao núng, không nói gì.

Nhưng Diệp Kết Mạn, nhìn biểu tình Thư nhi thì trong lòng như nghĩ tới điều gì, nhíu nhíu mày, hỏi: "Thư nhi, em thành thật nói cho ta biết, chuyện này là thật? Có phải em đã biết hay không?"

Thư nhi trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu. Nàng quét mắt hết một vòng, thấy bốn bề vắng lặng mới thấp giọng nói: "Thưa Thiếu phu nhân, xem như có biết một ít ạ. Chuyện Kỳ tiểu thư là con riêng ở Kỳ phủ mặc dù không thể nói là ai ai cũng biết, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ có lời đồn. Chỉ là khi Kỳ tiểu thư còn tại thế việc này coi như là kiêng kỵ, không nói được, mà cũng không ai dám nói."

Ngụ ý là cảm khái hiện giờ Kỳ tiểu thư mất đi, hạ nhân không bị ai trấn áp mới có thể nói ra những lời này.

Diệp Kết Mạn nghe vậy căng thẳng; trong đầu hiện ra chuyện trước đây Kỳ Tây Vũ từng nói khi còn bé nàng không được coi trọng thì bỗng giật mình. Là con riêng, để tồn tại ở Kỳ gia nhất định không phải là chuyện dễ dàng. Về phần Kỳ phu nhân khi mới gặp mặt nàng từng không thấy được bi thương, vốn thấy kỳ quái, thì ra Kỳ Tây Vũ không phải thân sinh của bà ta.

Không đợi Diệp Kết Mạn nghĩ nhiều, Thư nhi lại nói: "Thiếu phu nhân, mặc kệ như thế nào, việc này vẫn không nên nói ra, trong lòng biết là được. Dù sao cũng là gia sự Kỳ gia, Bùi gia chúng ta không thể nghị luận thêm."

"Ừ." Diệp Kết Mạn biết điều Thư nhi bắn khoả, gật đầu đáp. Nàng cũng muốn không theo mãi đề tài này, chỉ thầm nghĩ : khi trở về sẽ hỏi Kỳ Tây Vũ.

Trên người nàng thật sự ấn dấu rất nhiều bí mật, làm người ta đoán mãi.

Cùng Diệp Kết Mạn nói xong, Thư nhi càng thêm lo lắng An nhi, luôn mãi dặn dò: "An nhi, việc này hệ trọng, em phải cho rằng không biết, nghe không?"

"Em biết rồi, Thư tỷ tỷ yên tâm đi mà." An nhi bĩu môi làm nũng.

Thư nhi tiếp tục, "Nhớ kỹ là tốt rồi. Thôi, chúng ta đến lưu ly đình đi."

Một đường không nói chuyện, ba người lại đi khoảng một chén trà.

Vẫn còn cách lưu ly đình một đoạn, An nhi đã vớt chuyện vừa rồi, hưng phấn chỉ vào xa xa nói: "Thiếu phu nhân, người xem nơi đó đi, chính là lưu ly đình!" Dừng một chút, An nhi lại a một tiếng và nói thăm, "Hình như có người..."

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn, thấy cách đó không xa là bóng dáng một tòa đình mơ hồ. Chân trời đã có trăng, ánh trăng dừng ở đình đình dùng ánh sáng của nó phủ lên đình.

"Ai đó?" Có tiếng ở gần đình xa xa truyền đến, rồi mấy cái đèn lồng đong đưa - trong đó có một cái đèn lồng tiến về phía bọn họ.

Diệp Kết Mạn do dự, nàng không ngờ lưu ly đình giờ này có người, nhất thời không biết nên qua hay không. Nhưng không đợi nàng nghĩ lại, một gã sai vặt cầm đèn lồng đã tới trước nhìn Diệp Kết Mạn, có lẽ nói:

"Không biết ngài.."

"Chúng ta là Bùi gia nhân, vị này là Thiếu phu nhân nhà ta." Thư nhi thi lễ dẫn đầu nói.

Nghe vậy, gã sai vặt cúi mình vái chào, rồi quay đầu hướng chủ tử cách

đó không xa hô: "Thiếu gia, là Bùi thiếu phu nhân."

"Thiếu gia bảo mời đến." Được một chút, có một tiếng nữ đáp lại.

Gã sai vặt quay người lại làm tư thế mời: "Bùi thiếu phu nhân, mời."

Diệp Kết Mạn nghe tiếng nữ đó có chút quen tai, nàng đem mắt nhìn thử cách đó không xa thì nhìn thấy một thân ảnh kì dị không cao lắm, và bên cạnh có hai cái bóng khác có vẻ như là nha hoàn. Diệp Kết Mạn suy nghĩ một hồi mới nhớ : tiếng người này không phải là nha hoàn vừa rồi đánh người sao? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn không hề do dự, nói tạ ơn với gã sai vặt, rồi để hẳn dẫn đến lưu ly đình.

Đến gần, Diệp Kết Mạn phát hiện bóng dáng kì dị vừa rồi nhìn thấy là một nam tử ngồi xe lăn. Nàng nhíu mày, và rất nhanh đã nhớ được thân phận người này : chính là Kỷ tứ thiếu gia Kỷ Việt gầy yếu trong miệng Kỷ Tây Vũ. Kỷ Việt mặc cẩm bào xanh ngọc, trên đầu gói hẳn có tấm thảm gấm, đội ngọc quan, sắc mặt có chút tái nhợt - nhưng mặt mày ôn nhuận, có thần thái làm người ta thương tiếc. Diệp Kết Mạn không có nhìn Kỷ Việt lâu, mà là cực nhanh nhìn hai nha hoàn đứng sau lưng Kỷ Việt. Quả nhiên là hai người gặp được khi này ; giờ phút này trên mặt đối phương không có thần sắc ngang ngược lúc đó, mà là cung kính cúi đầu.

"Không ngờ gặp được Bùi thiếu phu nhân ở đây, " Kỷ Việt ho nhẹ một tiếng, trong lời nói như mang theo ý cười, như xuân phong. "Thật sự là phúc của Kỷ Việt."

"Không dám. Tôi chỉ là nghe nói lưu ly đình của Kỷ gia nổi danh, hiện tại cũng rảnh rồi, mới đến coi trộm một chút. Như vậy xảo ngộ gặp được Kỷ thiếu gia, không biết có quấy rầy?"

"Không thể nào, tại hạ cũng chỉ rảnh rồi mới đến hóng gió và thưởng cảnh

đêm mà thôi." Kỳ Việt khách khí nói. Song, quay đầu hướng nha hoàn phía sau nói: "Tiểu Ngọc, lấy điểm tâm để Bùi thiếu phu nhân nếm thử."

"Kỳ thiếu gia đừng khách khí." Diệp Kết Mạn nghe vậy vội lắc tay khước từ, mà nha hoàn được gọi là Tiểu Ngọc đã xoay người lấy điểm tâm trên bàn đưa qua, đẩy cũng không được, Diệp Kết Mạn đành phải lấy một cái; mắt thì không dấu vết nhìn nha hoàn, thầm nghĩ : hóa ra là nha hoàn Kỳ Việt. Nhưng tại sao sẽ cùng nha hoàn Kỳ Tây Vũ tranh chấp?

"Nghe hạ nhân nói, Bùi thiếu phu nhân thường đến linh đường bái tế Ngũ muội?"

Diệp Kết Mạn đang trầm tư, Kỳ Việt đã mở miệng đem nàng gọi trở về. Nghĩ đến đánh giá của Kỳ Tây Vũ đối với Kỳ Việt, Diệp Kết Mạn không dám xem thường, gật đầu nói: "Vâng."

"Không biết Bùi thiếu phu nhân và Ngũ muội có giao tình gì?" Kỳ Việt nhìn Diệp Kết Mạn, cười nhạt, tựa như một lão hữu bàn chuyện phiếm. "Bùi thiếu phu nhân hữu tình hữu nghĩa, thật làm tại hạ khâm phục."

"Kỳ thiếu gia nói quá lời." Nếu là đặt ở bình thường Diệp Kết Mạn cũng sẽ giảm tâm phòng. Nhưng nghĩ tới cảnh tượng vừa gặp khi nãy, Diệp Kết Mạn cảm thấy quan hệ giữa Kỳ Việt và Kỳ Tây Vũ e là cũng không được tốt - nếu không nha hoàn hai bên sẽ không tranh chấp như thế. Bởi vậy nghe Kỳ Việt hỏi, Diệp Kết Mạn chỉ hàm hồ nói:

"Tôi và Kỳ tiểu thư có duyên gặp được vài lần, và ở Tô Châu thỉnh thoảng cũng có nghe thấy danh nàng. Đối với cái chết của nàng ấy, tôi rất nuối tiếc."

"Thì ra là thế, " Kỳ Việt che miệng ho khan vài tiếng, tựa vào xe lăn, đối với lời của Diệp Kết Mạn cũng từ chối cho ý kiến, ngược lại thản nhiên nói, "Ngũ muội lãnh tinh cơ trí, đáng tiếc vận mệnh khó dò, không ngờ ra đi rước

Tứ ca ta. Khụ khụ..." Lời còn chưa dứt, Kỳ Việt đã ho liên tục - hẳn khốn khổ cong lưng, khuỷu tay chống trên đầu gối, toàn bộ thân mình chấn động theo tiếng ho và mi gian hiện lên tia thống khổ.

Diệp Kết Mạn thấy thế cả kinh. Nàng không ngờ thân thể Kỳ Việt còn tệ hơn nàng tưởng. Tình cảnh quả thực giống như muốn ho ra cả lục phủ ngũ tạng.

Nha hoàn phía sau thấy thế, lo lắng cúi người xuống: "Thiếu gia, bên này gió lớn, ngài không khỏe, vẫn là trở về thôi."

Kỳ Việt khoát tay, ý bảo mình không sao.

Diệp Kết Mạn ôn nhu nói: "Kỳ thiếu gia nếu không khỏe, đừng sơ suất như thế."

"Đã quen rồi, không sao đâu." Kỳ Việt khẽ cười. "Có điều, nếu ngồi nữa sẽ nhiễm phong hàn thật. Lại để mẫu thân lo lắng. Tại hạ vẫn là cáo từ trước, thứ cho không thể tiếp đãi."

Diệp Kết Mạn âm thầm thở ra, cũng hồi lễ. Lúc này mới nhìn Kỳ Việt được gã sai vặt đẩy xe đi, và hai nha hoàn cầm đèn lồng dẫn đường biến mất trong bóng đêm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 59: Ngầm Cảnh Cáo

Chương 59 - Ngầm cảnh cáo

"Không ngờ thân thể Kỳ tứ thiếu gia kém như vậy." Khi thân ảnh Kỳ Việt biến mất, An nhi nhin không được nhỏ giọng cảm khái và tiếc hận. "Thật sự đáng tiếc cho dung mạo như ngọc ấy."

"Shh, không nên nói lung tung." Thư nhi kéo An nhi, lắc đầu nói nhỏ. "Đừng thấy Kỳ tứ thiếu gia ốm yếu, người ta tài trí xuất chúng đó. Địa vị ở Kỳ gia cũng không thấp. Chớ để trông mặt mà bắt hình dong."

Nghe Thư nhi nói, An nhi kinh ngạc: "Thật vậy?"

Bên này, Diệp Kết Mạn thu hồi tầm mắt, cúi đầu nghe Thư nhi nói, trong mắt như có điều suy nghĩ. Nàng đã từng nghe Kỳ Tây Vũ đề cập qua Kỳ Việt, bởi vậy cũng không nghi ngờ lời Thư nhi nói và cũng không vì như thế mà coi thường Kỳ Việt. Trái lại, nàng cứ luôn cảm thấy vừa rồi Kỳ Việt dù cố ý hay vô tình đều muốn thử nàng, rồi lại đúng lúc dừng lại, không đến mức giống Kỳ Thế Nam áp bức nàng. Mà Chỉ có Diệp Kết Mạn là rõ, ngay tại cuộc nói chuyện ngăn ngừn đó, ngay từ đầu nàng đã hồi hộp - ý muốn ứng đối mọi mặt - nhưng đối phương lại chỉ dò xét rồi tra kiểm vào vỏ làm cho nàng cảm thấy uổng công. Có phải bởi vì Kỳ Việt nhìn thấu nàng phòng bị, cho nên mới không lựa chọn hỏi tiếp?

"Dĩ nhiên là thật, " bên kia, Thư nhi đáp. "Kỳ tứ thiếu gia đúng là không có sức khỏe, nhưng cũng bởi vì điểm này, hẳn đọc đủ thi thư, thành thực đủ binh pháp, có thể nói là học thức uyên bác. Hơn nữa cũng là một người cơ trí

ôn trọng, bắt đầu giúp Kỳ lão gia xử lý một vài chuyện trong thương nghiệp từ rất sớm. Và cũng bởi vì sức khỏe, Kỳ tứ thiếu gia không phải mệt nhọc vì nghi thức xã giao."

"Thì ra là như vậy, không ngờ Kỳ tứ thiếu gia lợi hại thế." An nhi bưng tỉnh nói. Khi quay đầu lại thấy vẻ mặt Diệp Kết Mạn trầm ngâm, An nhi mê hoặc hỏi: "Thiếu phu nhân, người đang nghĩ gì đó?"

Diệp Kết Mạn lúc này mới ngẩng đầu nhìn hai nha hoàn - nhìn Thư nhi nhiều hơn - ôn nhu nói: "Không có gì." Dừng một chút, Diệp Kết Mạn nói tiếp, "Chúng ta đến đình ngồi một chút đi."

Nói xong, Diệp Kết Mạn xoay người đi đến lưu ly đình.

Tuy rằng đã tối nhưng phụ cận lưu ly đình rất sáng, do cách đó không xa là một cái hồ lấp lánh ánh nước và ở trên, có núi giả sinh động. Mà đình nằm ở giữa hai thứ đó dị thường tinh xảo. Viên đình còn được điêu khắc văn lộ phong lan lịch sự tao nhã. Cùng một bộ ghế đá. Trụ đình cũng là ngọc lưu ly chế thành, trong suốt dưới ánh trăng, trên mặt có khắc nhiều loại hoa dây leo. Chạm vào thì mát lạnh.

"Nghe nói lưu ly đình này rất tốn kém, là tổ tiên Kỳ gia xây nên vì để làm vui một người." An nhi vào đình bắt đầu tò mò sờ trụ đình, khoe khoang hiểu biết đã thăm dò từ người khác. "Nàng cực kỳ yêu thích ngọc lưu ly, có một giấc mơ là được ở trong căn phòng làm bằng ngọc. Dĩ nhiên giấc mơ xa xỉ này không thể thành. Vị tổ tiên Kỳ gia mới đổi lại, ở Kỳ phủ xây cho nàng lưu ly đình này. Mặc dù là không lớn, nhưng cũng là vô giá."

Thư nhi nghe An nhi cảm khái xong, nhin không được mà cười, vui đùa nói: "Nha đầu này, bàng môn tả đạo gì đó hỏi thăm nhanh nhả."

An nhi nghe vậy thè lưỡi, thôi không sờ trụ đình lưu ly nữa mà chạy đến

bên cạnh Diệp Kết Mạn và Thư nhi, sáng giọng: "Lưu ly đình nổi danh ở Tô Châu lắm đó, ai mà không muốn đến Kỳ phủ được thưởng một lần tòa đình vô giá này? Lần này khó được có cơ hội, mà cũng đã được mãn nguyện, khi trở về có thể nói lại với chúng tử muội."

Thư nhi lắc đầu mà cười, nhìn lưu ly đình tỏa sáng dưới ánh trăng nhàn nhạt có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Thiếu phu nhân, người cảm thấy thế nào?"

Diệp Kết Mạn nghe An nhi hỏi, nhìn sao trên trời phản chiếu trong đình, mỉm cười gật đầu: "Có thể nói là tuyệt vời. Rất đẹp."

"Nghe nói trước kia Kỳ tiểu thư thường đến đây đánh đàn." An nhi giống như nhớ tới cái gì, nhìn xung quanh, "Cảnh tượng đó chắc chắn rất đẹp."

Nghe An nhi vô tình đề cập, Diệp Kết Mạn nao nao, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Kỳ Tây Vũ ngồi trong đình đánh đàn, nhất thời trong lòng nháy loạn.

Không biết người nợ khi còn sống ở trong đình cúi đầu đánh đàn, váy xòe bộ dáng như tiên thì không biết hấp dẫn bao nhiêu.

Ba người tùy ý hàn huyên một lát, gió đêm dần thổi có hơi lạnh. Thư nhi nhìn sắc trời, nói: "Thiếu phu nhân, không còn sớm nữa, chúng ta trở về nha."

Diệp Kết Mạn thấy cũng đã tối, nghĩ có lẽ Kỳ Tây Vũ biết không chừng sẽ nhanh trở lại, trong lòng lại vang lên điều nghe được vừa rồi từ đám nha hoàn, cũng không có tâm tư tiếp tục thưởng cảnh đêm nữa, đồng ý. Ba người theo đường cũ trở về. Diệp Kết Mạn nâng váy, mới bước xuống bậc thang ở lưu ly đình thì chợt thấy trước mặt có một trận kinh phong thổi tới. Trong bóng đêm, nàng chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng đen bén nhọn nhanh chóng lướt qua thái dương. Tóc bên tai bị thổi lên vì lẽ đó. Mũi tên nhọn dễ dàng cắt

đứt tóc nàng trong nháy mắt lại biến mất trong bóng tối. Có vài giọt máu vẩy ra. Hết thầy phát sinh quá nhanh, Diệp Kết Mạn ngay cả tiếng kêu sợ hãi còn nghẹn trong cổ họng không kịp hô, chỉ có trái tim kịch liệt đập bình bịch, mà tai nàng hậu tri hậu giác truyền đến cảm giác đau. Cùng lúc đó, cũng trong nháy mắt, ở phía sau vang lên tiếng kinh hô của Thư nhi và An nhi.

Cái khoảnh khắc ngắn ngủi đó vậy mà tựa như một đời - thời gian lặng yên - sinh tử ở khoảng cách sát sao như thế làm cho Diệp Kết Mạn cứng ngắc tại đó. Mồ hôi lạnh đã tẩm ướt lưng áo. Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác đưa tay sờ tai phải của mình, và lần này thật sự thấy đau. Tay nàng run run chạm đến mặt ướt át, Diệp Kết Mạn cúi đầu nhìn tay theo ánh trăng; khi nhìn thấy máu đỏ thì đồng tử kịch liệt co rụt.

"Thiếu phu nhân! Người không sao chứ?" An nhi hiển nhiên bị kinh hách, giọng nói cũng lạc đi, bất chấp lễ tiết chạy đến kéo Diệp Kết Mạn.

"Ta không sao." Diệp Kết Mạn buông tay, nhìn hai nha hoàn đang lo lắng trấn an lắc đầu. Nhưng sắc mặt nàng dưới ánh trăng lại thành không còn một giọt máu.

An nhi thấy tóc mai Diệp Kết Mạn có máu, biến sắc, cơ hồ muốn khóc và sẽ lau: "Thiếu phu nhân người đổ máu rồi! Có nặng lắm không?"

Diệp Kết Mạn hơi sừng sốt, lập tức cản tay An nhi, lấy cái khăn trong lòng ra, thấp giọng nói: "Đừng đụng, hơi bẩn, lau đi là được rồi."

"Vừa rồi làm em sợ muốn chết, rốt cuộc sao lại thế này?" An nhi sợ hãi nhìn vết thương của Diệp Kết Mạn, xác định chỉ là chảy máu ngoài da mới bình tĩnh được một chút, nghiêng đầu nhìn Thư nhi.

Thư nhi bắt đầu nhìn quanh bốn phía ngay khi màn đó vừa phát sinh, thấy hắc ám lại khôi phục như trước, giống như chuyện vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Đang nhúu màỵ trầm tữ, Thử nhi thấỵ An nhi nhìn mình, Thử nhi trần an vồ vai An nhi, bình tầnh đắp: "Là một mũi tên."

Diệp Kết Mạn lường lự, bồng nhắc chần quay lại phía sau.

Thử nhi thấỵ thế, hiểu được dụng ý của Diệp Kết Mạn, hướng An nhi nói: "Mau giúp Thiều phu nhân tìm mũi tên đó xem."

Trắng đầu thắng cũng khồng tầnh là sắng, chỉ có một cái vồng khiếm khuyếtt treo trên bầu trời đầm. Ba người tìm một lát, mãi mới tìm được mũi tên nằm dưới đấtt.

Diệp Kết Mạn lấy mũi tên từ tay An nhi và nhìn kỹ. Mũi tên bình thường, khồng có gì khắc lạ, cũng khồng có dấu hiệu gì. Diệp Kết Mạn cầm mũi tên, một lát sau mới nói: "Trở về thồi. Chuyện vừa rồi, coi như cái gì cũng khồng biếtt, đừng để lộ."

An nhi nghe vậỵ nghi hoặcc giặtt môi, khồng rõ vì sao Thiều phu nhân phải làm như vậỵ.

Thử nhi biếtt An nhi khó hiểu, kéո tay An nhi, thắp giọng giải thắch: "Mũi tên đó hung hiểm, có thể thấỵ thân thủ đối phường khồng kém. Nếu chúng thậtt sự muốnn lấy mạng Thiều phu nhân, Thiều phu nhân trói gà khồng chặtt làm sao trốnn kíp? Sở dĩ hiệnn giờ chỉ gắy sắtt thường nhỏ, hiểnn nhiên là muốnn cảnh cáո Thiều phu nhân. Nếu nói ra, ngượcc lại đối với Thiều phu nhân sẽ bất lợi."

An nhi cái hiểu cái khồng gắtt đầu, rồi lại khó hiểu hỏi: "Nhưng... chúng muốnn cảnh cáո Thiều phu nhân cái gì?"

Lúc này đầy, Thử nhi cũng khồng trả lời An nhi, mà là cau màỵ nhìn Diệp Kết Mạn, nghiênn nghi nói: "Thiều phu nhân, lai giả bất thậtt, người khồng thể như vậỵ nừa."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chỉ mím môi, biết Thư nhi có cùng suy nghĩ với nàng : đối phương chắc chắn nhắm vào nàng với việc Kỷ gia. Diệp Kết Mạn cũng không nhiều lời, chỉ thấp giọng nói: "Trở về thôi."

"Thiếu phu nhân!" Thư nhi tiến lên từng bước, "Em thật sự rất sợ người bị liên lụy. Vì sao người chấp nhất như thế chứ?"

"Thư nhi, em không hiểu, " Diệp Kết Mạn ngẩng đầu, nhìn Thư nhi, gằn từng chữ. "Chúng dùng cách này cảnh cáo ta là bởi vì chột dạ, sợ bị ta tra ra cái gì. Nếu như thế, ta càng không thể không truy theo hung thủ hại chết Kỷ Tây Vũ không minh bạch."

Khuôn mặt bình tĩnh của Thư nhi nổi lên gợn sóng, ngữ khí cũng có chút lo âu: "Rốt cuộc người và Kỷ tiểu thư có quan hệ như thế nào, đáng giá để người vì nàng như thế?"

Diệp Kết Mạn nghe Thư nhi hỏi, nhất thời không đáp, chỉ là trầm mặc đứng đó. Nàng cúi mắt, máu chảy từ tai dọc theo má cực chậm chạp bết với tóc làm nổi lên khuôn mặt tái nhợt. Rất chặt vật.

Thấy không khí đột nhiên cứng ngắt, An nhi quay đầu nhìn nhìn hai người, ho nhẹ một tiếng, đứng ra hoà giải: "Thôi mà thôi mà, trở về rồi nói sau đi, Thiếu phu nhân phải được bồi thuốc." Nói xong, An nhi quay đầu âm thầm kéo Thư nhi, thấp giọng khuyên nhủ, "Thư tỷ tỷ, mặc kệ thế nào, trước hết nghe Thiếu phu nhân đã."

Thư nhi nghe vậy nhìn Diệp Kết Mạn, trầm mặc một lát, thỏa hiệp thì lễ: "Thực xin lỗi, là Thư nhi quá phận."

"Ta biết Thư nhi vì tốt cho ta."

Diệp Kết Mạn khoát tay không truy cứu. Thấy Thư nhi lo lắng, Diệp Kết Mạn cảm thấy dường như nàng biết cái gì đó. Nhưng Diệp Kết Mạn biết Thư

nhi không muốn lộ bí mật là vì không mong nàng dẫn thân sâu thêm, Diệp Kết Mạn chỉ nhắc chân đi về.

Phía sau, Thư nhi nhìn bóng lưng Diệp Kết Mạn mà thở dài, lúc này mới lôi kéo An nhi về mặt rồi rầm theo sau.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 60: Tờ Giấy Đáng Ngờ

Chương 60 - Tờ giấy đáng ngờ

Khi Kỷ Tây Vũ trở lại đã gần canh ba. Trong phòng, nến đã tắt. Ngoài cửa, ánh trăng mờ nhạt. Kỷ Tây Vũ đóng cửa, lặng yên bước vào. Đôi mắt đỏ loe loe sáng trong bóng tối không hề bị ảnh hưởng bởi bóng tối mà thuận thực vòng qua ghế, đi đến trước giường rồi đứng lại. Kỷ Tây Vũ cúi đầu nhìn Diệp Kết Mạn đưa lưng về phía mình. Gió nhẹ lướt qua, màn giường trắng bị vén lên, lộ ra mái tóc của Diệp Kết Mạn gần như hòa cùng bóng đen. Chân Kỷ Tây Vũ chột động, sẽ lên giường, nhưng bỗng nhiên mắt nàng nhoáng lên - Kỷ Tây Vũ chăm chú nhìn tai Diệp Kết Mạn đã bị tóc che đi. Ngay sau đó, Kỷ Tây Vũ cau mày, vươn tay đi. Ngón tay nhẹ nhàng đỡ tóc, rồi chạm vào tai Diệp Kết Mạn, con người màu đỏ co lại, Kỷ Tây Vũ vén tóc Diệp Kết Mạn ra sau tai - trong bóng đêm, Kỷ Tây Vũ nhìn vết thương cỡ hạt gạo ở tai Diệp Kết Mạn.

Người trên giường vốn im lặng bỗng nhúc nhích, như thấy ngứa mà đưa tay sờ thử vừa lúc chạm được tay Kỷ Tây Vũ. Cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn xoay người qua, mở mắt mơ màng - bộ dáng mông lung nhìn Kỷ Tây Vũ.

Trong bóng tối, hai người trầm mặc nhìn nhau một lúc.

Khi Diệp Kết Mạn dần thanh tỉnh - mắt buồn ngủ bừng tỉnh - rất nhanh đã mở to mắt và môi giật giật: "Nàng đã trở lại." Dừng một chút, Diệp Kết Mạn bỏ tay Kỷ Tây Vũ ra, nói nhỏ, "Giờ nào rồi?"

"Gần canh ba."

Nghe Kỳ Tây Vũ trả lời, Diệp Kết Mạn uh một tiếng. Do đang ngồi dậy, thấy mắt đối phương thâm thúy không thể thăm dò, Diệp Kết Mạn nhất thời cũng không biết chính xác Kỳ Tây Vũ đang nghĩ gì, Diệp Kết Mạn chỉ phải nghiêng đầu đợi thần trí thanh tỉnh.

Diệp Kết Mạn hỏi: "Lâu như vậy, nàng đã đi đâu?"

"Qua xem Kỳ Thế Nam một chuyến, xem có manh mối gì hay không." Kỳ Tây Vũ nói xong, lại nhìn tai Diệp Kết Mạn - lời nghe không ra cảm xúc, "Tai nàng bị sao?"

Diệp Kết Mạn cũng không muốn giấu, chỉ là không ngờ Kỳ Tây Vũ nhạy bén phát hiện nhanh mặc dù nàng đã lấy tóc che lại.

Như hiểu Diệp Kết Mạn nghĩ, trong bóng đêm, Kỳ Tây Vũ nói: "Có mùi thuốc."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn kinh ngạc đưa tay vuốt ve tai mình - lúc trở về Thư nhi đã bôi thuốc cho rồi, chỉ còn vết thương nhỏ chưa lành mà thôi - Diệp Kết Mạn lấy tóc che lại, nói: "Khi tối đến lưu ly đình giải sầu, không nghĩ sẽ gặp chuyện này. Hẳn là có người muốn cảnh cáo ta."

Dứt lời, Diệp Kết Mạn xoay người lấy mũi tên đã để ở dưới giường, đưa cho Kỳ Tây Vũ. Nhưng phòng quá tối, không thể thấy rõ lẫn nhau, Diệp Kết Mạn cảm thấy có chút không tiện, lại nói,

"Nàng điếm nên lên đi, tối quá."

"Người ta sẽ chú ý." Kỳ Tây Vũ lắc đầu, ý bảo không thể, và đồng thời nhận lấy mũi tên, cúi đầu nhìn.

Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ nói có lý, nên thôi, chỉ híp mắt ráng nhìn Kỳ Tây Vũ. May mà đối phương mặc đồ trắng, hơn nữa lại nhàn nhạt, đôi

mắt đỏ biến hoá kỳ lạ, nhìn ở độ gần cũng không khó thấy mấy. Hiện giờ Diệp Kết Mạn đã quen bộ dáng này của Kỳ Tây Vũ, cũng không còn thấy không được thích ứng như xưa.

Một lát sau, Kỳ Tây Vũ nâng mắt, bình tĩnh nói: "Mũi tên này cũng bình thường, lại không có dấu hiệu, xem ra đối phương có chuẩn bị mà đến, không muốn lộ thân phận."

Diệp Kết Mạn cắn môi, ánh mắt toát ra một chút thất vọng.

"Đừng thân cận cùng Trữ Tâm nữa. Bằng không hãy để Trữ Tâm tới tìm nàng. Trữ Tâm có võ, không dễ bị phát hiện." Kỳ Tây Vũ ngồi xuống. "Hù dọa? Ta thật không tin, ở thời khắc quan trọng này bọn chúng dám động đến Bù gia."

Diệp Kết Mạn không nói gì thêm, chỉ là khi nhìn mặt nghiêng tinh xảo của Kỳ Tây Vũ : trong bóng đêm, ánh mắt kia rất sắc bén khiến người ta không dám đối diện - mà khi Kỳ Tây Vũ xoay đầu lại cũng đã khôi phục như thường. Không biết là do Diệp Kết Mạn có nhầm lẫn hay không nhưng đôi mắt đỏ ấy có vẻ nhu hòa hơn rồi.

Kỳ Tây Vũ nói: "Lần này vất vả cho nàng."

Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ như vậy, hơi có chút thẹn thùng, lắc đầu, nói: "Không sao, ta đã chuẩn bị tâm lý rồi. Nhưng mà nàng lần này có thu hoạch gì không?"

"Tuy không phát giác hẳn có hành vi gì lạ, nhưng trong phòng ngủ của hẳn vẫn phát hiện thứ thú vị."

"Là cái gì?"

Kỳ Tây Vũ lấy tờ giấy từ trong ngực, Diệp Kết Mạn tò mò tiếp nhận.

Trang giấy trắng mịn, dày, sờ lên rất thoải mái. Bởi vì phòng tối mà Diệp Kết Mạn không nhìn thấy được chữ viết.

Diệp Kết Mạn còn đang nghi hoặc, Kỳ Tây Vũ nói: "Nàng nghe giấy xem, xem có gì đặc biệt hay không."

Diệp Kết Mạn theo lời ngửi trang giấy. Giữa mùi mực đậm đặc lại ang áng ngửi được mùi son thơm. Diệp Kết Mạn không hiểu nhìn Kỳ Tây Vũ.

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn: "Đây có thể là giấy Lạc Dương, mà viền có ám văn, là loại giấy đặc biệt có ấn ký của Kỳ gia, chuyên dùng để viết thư."

Nghe giải thích, Diệp Kết Mạn vươn tay sờ, quả nhiên đụng được vài chỗ nhô ra ở viền; nếu không xem kỹ sẽ dễ dàng bỏ qua.

Kỳ Tây Vũ nói tiếp, "Là giấy mới, son chưa tan, có thể thấy là có người mới vừa gửi cho Kỳ Thế Nam. Và đích xác là nữ quyến. Ta đã nói với nàng, Tam tỷ duy nhất của ta đã thoát ly khỏi Kỳ gia, nên ở trên ta đều là mấy ca ca. Như vậy, hiện giờ nữ quyến trực hệ Kỳ gia chỉ có một."

Diệp Kết Mạn kinh ngạc há miệng, trong đầu rất nhanh hiện ra khuôn mặt tao nhã thông dong: "Ý nàng là... Kỳ phu nhân?"

Kỳ Tây Vũ tán thưởng nhìn Diệp Kết Mạn, gật đầu: "Vì để nghiệm chứng suy đoán, ta đã đi xem son bột nước của bà ta, quả nhiên tìm được mùi son đồng dạng. Nhưng cổ quái chính là, chữ viết lại là của bà chứ không phải của mấy ca ca. Mà đây cũng chỉ là một trong hai điểm đáng ngờ."

"Có người uy hiếp bảo Kỳ phu nhân viết thư cho Kỳ lão gia?" Diệp Kết Mạn nói xong, cúi đầu nhìn tờ giấy. Mà thật sự quá tối nên nhìn cũng không rõ, Diệp Kết Mạn chỉ phải từ bỏ, hỏi Kỳ Tây Vũ, "Nó viết cái gì? Nàng nói có điểm đáng ngờ chính là cùng nội dung có liên quan ư?"

"Đúng vậy. Điểm đáng ngờ còn lại chính là nội dung của nó." Kỷ Tây Vũ gật đầu đáp. Kỷ Tây Vũ lấy lại tờ giấy mà nhìn, "Trong đó viết an ủi Kỷ Thế Nam về chuyện ta tạ thế. Nhìn thì có vẻ là bình thường, nhưng, trong đó có một đoạn có chút ý vị sâu xa. Đối phương viết thế này : < tư nhân dĩ thế, hậu sự giai bình, mong rằng nén bi thương, cố trọng nhân thể vi thượng. Lúc đó, việc quân nhờ vả trong lòng ngô cũng hiểu rõ, chỉ là một lời khó có thể nói rõ. Duy niệm hoa kỳ tử kính ở cạnh cầu đã gần đến, biết quân yêu thích, nếu có thể có cơ hội cùng quân thưởng thức, trường thọ tích thì, thật sự mỹ tai. > "

Diệp Kết Mạn nghe xong chỉ cảm thấy là một lời hàn huyên rất bình thường - nàng khó hiểu ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt Kỷ Tây Vũ sáng quắc, bên môi như có như không một nụ cười trào phúng:

"Người khác có thể không rõ, nhưng ta sao lại không biết? Kỷ Thế Nam không phải người thích hoa, làm sao có thể quan tâm cái thứ gọi là hoa kỳ này? Trong thư rõ ràng đều là người quen với nhau, cuối cùng lại bỗng nhiên nhắc tới điều này, thế thì khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ."

Diệp Kết Mạn cái hiểu cái không gật đầu: "Vậy, đoạn này có huyền cơ gì?" Vừa dứt tiếng, đã thấy thần sắc Kỷ Tây Vũ thâm trầm. Lại nghiêm ngâm câu chữ dưới đáy lòng, Diệp Kết Mạn lập tức kịp phản ứng, kinh ngạc nói: "Đối phương muốn gặp Kỷ Thế Nam mới cố ý nói như thế?"

Nghe vậy, Kỷ Tây Vũ gật đầu, gấp giấy lại thu vào trong lòng, cúi đầu trầm ngâm nói: "Tờ giấy là của Kỷ phu nhân, lẽ nào người này quen biết bà? Nhưng tại sao lại muốn bí ẩn viết tin cho Kỷ Thế Nam ám chỉ gặp lại? Chẳng lẽ Kỷ Thế Nam cố ý an bài cái gì..." Nghĩ vậy, động tác trên tay Kỷ Tây Vũ dừng lại, nàng cau mày, thì thào tự nói. "Cạnh cầu tử đằng, là chỉ đằng cầu?"

Tuy chỉ nghe được một câu ý tứ hàm xúc không rõ, nhưng Diệp Kết Mạn cũng đoán được ý nửa câu sau : là hoài nghi người viết thư cho Kỷ Thế Nam

là người hẩn âm thầm an bài ở bên cạnh Kỳ phu nhân. Điều này sẽ khiến người nghe không dám tin, nhưng nghĩ lại tình huống Kỳ gia đặc thù thì có thể xem là một phỏng đoán.

Khi nghe Kỳ Tây Vũ nhắc tới đặng cầu, Diệp Kết Mạn hỏi: "Đặng cầu?"

"Là một nơi ở thành Nam." Kỳ Tây Vũ nhú mày, như có điều suy nghĩ, "Nếu thật sự là hẹn ở đặng cầu, vậy thì 'tích thì' chính là canh giờ ngày hai người giao hẹn..."

Dứt lời, Kỳ Tây Vũ như đã nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu lên, lộ ra thần sắc sáng tỏ.

"Nàng đoán được khi nào rồi hử?"

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, xem như thừa nhận, đáp: "Hành tung mấy năm qua của hẩn ta xem như hiểu biết hơn phân nửa, hẩn là không sai mấy, chờ tới thời điểm lại đi nghiệm chứng cũng không muộn."

Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ khôi phục bộ dáng vốn có thì nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ Tây Vũ nói: "Đêm nay nàng bị thương, cần phải nghỉ ngơi cho tốt."

"Ừ." Diệp Kết Mạn gật đầu, thấy Kỳ Tây Vũ chuẩn bị nằm xuống, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng vô tình nghe được trc đó, môi giật giật, có chút muốn nói lại thôi.

Kỳ Tây Vũ nhìn thấy, hỏi: "Sao?"

"Hôm nay, lúc chạng vạng trên đường đến lưu ly đình, vô tình nghe được chút tin đồn..." Diệp Kết Mạn nghĩ nghĩ, do dự một hồi, cẩn thận nhìn sắc mặt Kỳ Tây Vũ, cân nhắc nói. "Vì trước đó không có nghe nàng đề cập qua,

cho nên có chút giật mình. Nàng... không phải Kỳ phu nhân sở sinh?"

Kỳ Tây Vũ đang kéo đệm chặn qua, nghe vậy động tác trên tay dừng lại, thần sắc trên mặt không hề biến hóa gì. Ngay sau đó, Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười, ngữ khí không để ý nói: "Không có ý muốn giấu nàng, nhưng mấy thứ này có nói cũng không có nghĩa lý gì, không ngờ nàng lại biết. Trên thực tế, mẫu thân ta thân phận thấp kém, đến mức không đủ tư cách có được danh phận trong Kỳ gia. Chỉ là vì người chết vì Kỳ Thế Nam, nghĩ lại cái ân tình này cũng không biết là hạnh hay là bất hạnh, Kỳ Thế Nam mới đưa ta vào Kỳ phủ, gửi nuôi dưới danh nghĩa Kỳ phu nhân. Chuyện này cũng không tính là cơ mật gì, mấy ca ca đều hiểu trong lòng. Vả lại, ta thật còn phải cảm tạ xuất thân này. Nếu không phải do lớn lên như thế, e là hiện giờ cũng chỉ là một tiểu thư kiêu căng không biết điều."

"Khó trách nàng luôn gọi thẳng tục danh Kỳ lão gia, mà cũng không kêu Kỳ phu nhân là mẫu thân." Diệp Kết Mạn nói.

"Bọn họ? Trước kia là ngại cấp bậc lễ nghĩa cho nên mới gọi. Hiện giờ ta đã chết rồi, còn vâng theo nó làm chi?" Kỳ Tây Vũ đùa cợt cười, thấy thần sắc Diệp Kết Mạn có chút cô đơn, thật có chút buồn cười. "Biểu tình này là thế nào? Thấy ta không phải thiên kim Kỳ gia danh chính ngôn thuận, cảm thấy khó có thể nhận?"

Biết Kỳ Tây Vũ nói giỡn, Diệp Kết Mạn bất đắc dĩ trừng nàng, nhẹ giọng nói: "Chỉ là cảm thấy, hoàn cảnh của nàng... cứ luôn vượt qua tưởng tượng của ta."

Kỳ Tây Vũ trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn, bỗng nhiên nhú mày: "Nàng đang đau lòng cho ta?"

Nghe Kỳ Tây Vũ tự nhiên nói vậy, Diệp Kết Mạn chấn động, xoay phắt đầu lại nhìn đôi mắt đỏ. Trong bóng tối, tai Diệp Kết Mạn nóng cháy, lắc

đầu, biện giải nói: "Mới... không phải..."

Một tiếng cười khê thân nhiên hạ xuống, Diệp Kết Mạn luống cuống, mà tay áo đã bị kéo xuống đem nàng nằm xuống, bên tai thì vang lên tiếng Kỷ Tây Vũ: "Không phải thì không phải, nàng hoảng cái gì?"

Diệp Kết Mạn còn chưa mở miệng, Kỷ Tây Vũ lạnh lạnh đã dán gần bên này, mà thân mình của nàng bên kia lại bắt đầu nóng. Nhất thời Diệp Kết Mạn cũng không tìm được ngôn ngữ, chỉ phải dùng tiếng rất nhỏ phản kháng: "Nào có chứ."

Kỷ Tây Vũ không nói nữa, trong phòng an tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở của Diệp Kết Mạn hơi thảng trầm. Diệp Kết Mạn rõ ràng cảm giác được ánh mắt Kỷ Tây Vũ dính trên người mình làm cho người ta không biết làm thế nào cho phải. Nàng cũng không dám quay đầu nhìn lại nữa, sợ sẽ tiếp xúc đến ánh mắt như chờ chực hút người vào.

Cũng không biết như vậy qua bao lâu, Kỷ Tây Vũ mới dời mắt, nói: "Được rồi, không còn sớm nữa, ngủ thôi."

Diệp Kết Mạn nắm tay, dùng dư quang nhìn thấy Kỷ Tây Vũ đã ngửa mặt nằm thẳng nhắm mắt lại, trong lòng lại mê mang khó có thể nói. Nàng đưa tay sờ tai mình, nó vẫn còn đau, nhưng nghĩ lại vừa rồi Kỷ Tây Vũ thân thiết, trong lòng nàng lại nhẹ nhàng vui vẻ, giống như đã có thêm được đối phương chú ý. Bây giờ, mặc dù bởi vì người trước mắt này mà nàng bị thương... mà, có như nàng cũng vui vẻ chịu đựng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 61: Tai Hoạ Ngầm

Chương 61 - Tai hoạ ngầm

Diệp Kết Mạn ngủ đi trong những suy nghĩ hỗn loạn đầy lo lắng. Cả người nàng như chìm trong nước, nàng khó thở, ngực nàng khó chịu.

Trạng thái như thế không biết qua bao lâu, nàng tỉnh lại trong sự mờ mịt.

Ánh sáng mờ hồ chiếu vào mắt, có một bóng người thoáng qua.

"Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi!?" An nhi nói và đưa tay đỡ Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn bủn rủn tay chân, hoàn hồn rồi mới miễn cưỡng ngồi dậy.

"Ta ngủ lâu rồi sao?"

"Vâng, hồi gần trưa em gọi thiếu phu nhân hai lần mà thiếu phu nhân vẫn không tỉnh." An nhi nhìn Diệp Kết Mạn, lo lắng nói.

"Có phải vì chuyện tối qua mà thiếu phu nhân không thoải mái không. Tai người còn đau ạ?"

"Không, em đừng lo."

Diệp Kết Mạn trấn an cười; nàng nhìn khắp phòng tìm thân ảnh quen thuộc.

Kỷ Tây Vũ đang tựa cửa sổ nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn thở phào ở trong lòng, Thư nhi bưng nước đi vào, hầu hạ Diệp Kết Mạn đứng dậy.

"Khi sáng Tam thiếu gia có tới, thấy thiếu phu nhân còn ngủ nên đợi ở tiền đường một lúc. Sau đó thì Đại thiếu gia phái người đến tìm, hình như là việc gấp nên Tam thiếu gia đi rồi ạ." An nhi giúp Diệp Kết Mạn mặc quần áo, nói.

"Thiếu phu nhân, lát nữa có phải đến xem Tam thiếu gia không?"

Diệp Kết Mạn môi mệ xoa huyết thái dương, suy nghĩ một lúc vẫn là đồng ý.

Rửa mặt xong, Diệp Kết Mạn đứng dậy và nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ chậm rãi đi tới, nói: "Nàng bảo nha hoàn lấy chút thức ăn lót dạ đi, đừng để mình bị giày vò như thế."

Diệp Kết Mạn nghe vậy thì thấy ấm áp trong lòng, và vâng theo lời mà phân phó Thư nhi.

Cùng lúc đó, Kỷ Tây Vũ tới bên cạnh Diệp Kết Mạn, biến thành một luồng khói biến mất trong một quý phù.

„„„„„

Ngoài cửa sổ, trời nắng, Diệp Kết Mạn khôi phục được một chút tinh thần, nàng và Thư nhi, An nhi đi tới viện của Bùi Nghiêu Viễn.

Vào trong viện, Diệp Kết Mạn nhìn thấy Bùi Nghiêu Viễn đang ngồi ở lương đình. Đang muốn gọi thì nàng lại thấy Bùi Nghiêu Viễn rót rượu rồi ngửa đầu uống cạn với vẻ mặt đầy u sầu.

Có vẻ như nghe thấy tiếng người, Bùi Nghiêu Viễn ngẩng đầu lên, khi thấy Diệp Kết Mạn thì thần sắc rõ là giật mình.

"Tam ca có việc gì phiền lòng mà uống rượu giải sầu?" Diệp Kết Mạn thờ dãi, đi qua ngồi ở bên cạnh. Và mùi rượu làm Diệp Kết Mạn nhú mày.

Bùi Nghiêu Viễn thấy Diệp Kết Mạn đến, buông chén rượu trong tay, ý cười trên mặt hơi chua sót và có vẻ do dự. Mà rốt cục vẫn là lắc đầu:

"Không có gì. Chỉ là hơi phiền lòng, tâm tình không tốt."

Diệp Kết Mạn thấy Bùi Nghiêu Viễn không muốn nhiều lời, cũng thức thời không hỏi nữa.

Nàng ôn nhu khuyên nhủ: "Tam ca là người cởi mở, cần gì mượn rượu tiêu sầu đâu, vô duyên vô cớ hại thân. Ai mà không có việc phiền lòng? Cái gì đều cũng sẽ qua thôi, tinh thần sa sút như vậy không giống phong cách Tam ca chút nào."

Thấy thế, Bùi Nghiêu Viễn ngập ngừng buông chén rượu, không có phản bác Diệp Kết Mạn mà là thờ dãi: "Thôi. Nếu đệ muội đã nói vậy thì ta không uống là được."

Diệp Kết Mạn mỉm cười, thuận thế cầm bầu rượu tới và nói: "Hôm nay dậy trễ, nghe An nhi nói khi sáng Tam ca có đến thăm, bởi vậy muội mới đến đây. Không biết Tam ca tìm muội có việc gì?"

Nghe vậy, Bùi Nghiêu Viễn nhìn Diệp Kết Mạn, trầm mặc một lát mới đáp: "Nghe nói, hôm nay thành Nam có hội hoa, ta vốn muốn hỏi đệ muội có đi cùng hay không. Mà bây giờ có việc, không còn tâm tình ngắm hoa nữa, mong đệ muội thứ lỗi. Xem ra chỉ có thể đợi lần sau."

"Không sao ạ. Nếu lần sau có cơ hội, muội sẽ đi cùng Tam ca." Diệp Kết Mạn lắc đầu, ý bảo vô sự.

Thấy Bùi Nghiêu Viễn có vẻ chần chờ gì đó và dáng vẻ muốn nói lại thôi, Diệp Kết Mạn hơi hoang mang mà hỏi:

"Tam ca, huynh muốn nói gì sao?"

Bùi Nghiêu Viễn gảy gảy ngón tay ở trên bàn, im lặng một chút mới nói: "Mặc kệ nói như thế nào, hiện giờ tất cả đều là người một nhà. Ta thấy cần phải nói cho muội một tiếng. Nhà có việc gấp, sáng nay Đại ca đã quay về xử lý. Cha mẹ vốn đang đến Kỳ phủ, nhận được tin nên có thể cũng đến trễ. Thế nên trong khoảng thời gian này, muội và ta tạm thời ở đây chờ tin."

Diệp Kết Mạn nghe Bùi Nghiêu Viễn nói mà kinh ngạc nhìn qua - nàng cũng không ngờ - nói vậy là Bùi lão gia và Bùi phu nhân nhất thời có thể không tới? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Mà mặt ngoài đương nhiên sẽ nhìn không ra khác thường.

Diệp Kết Mạn gật đầu: "Muội biết rồi."

Bùi Nghiêu Viễn khách khí và kiên trì mời Diệp Kết Mạn dùng luôn ngộ thiện ở đây mới để cho nàng trở về. Khi Diệp Kết Mạn về tới phòng mình, nàng đã khá là mệt.

Diệp Kết Mạn đang ngồi lau mồ hôi.

"Tại sao phòng này luôn lạnh hơn nhỉ?" An nhi theo bước Diệp Kết Mạn bước vào phòng, lăm bằm lâu bầu.

Thấy Diệp Kết Mạn đi ra ngoài mới có một chuyến mà đã đầy mồ hôi, An nhi lấy khăn đưa qua, quan tâm nói:

"Trưa nắng thế này thiếu phu nhân nên ít ra ngoài thôi, người bản tên không biết có động tác gì khác hay không, an toàn là trên hết."

Diệp Kết Mạn không muốn để An nhi lo lắng nên cũng đồng ý. Còn chưa kịp nói thêm, dư quang đã thấy Kỳ Tây Vũ lướt qua.

Kỳ Tây Vũ ra ngoài nhìn xung quanh một lát rồi quay đầu lại, như có điều suy nghĩ nói: "Nàng hãy bảo Thư nhi nếu được thì hỏi thăm tình huống Bùi phủ xem sao."

Nghe Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn sửng sốt.

Biết Diệp Kết Mạn sẽ nghi ngờ, Kỳ Tây Vũ ý bảo Diệp Kết Mạn cho lui hai nha hoàn.

Khi Thư nhi nghe được lời của Diệp Kết Mạn, trên mặt đúng là có chút ngạc nhiên. Bất quá Thư nhi vẫn cúi đầu:

"Vâng, thiếu phu nhân, Thư nhi sẽ đi tìm hiểu."

Khi hai nha hoàn đã rời đi, Diệp Kết Mạn hỏi: "Sao vậy?"

"Bùi Nghiêu Duẫn đi tới Kỳ gia đã một thời gian mà hiện giờ đột nhiên lại bị triệu hồi, xem ra Bùi gia có việc khẩn."

Kỳ Tây Vũ đi đến trước Diệp Kết Mạn, cúi đầu nhìn nàng.

"Có một việc ta vẫn không nói cho nàng biết. Bất quá hiện tại đã đến lúc."

"Việc gì vậy?" Diệp Kết Mạn khẩn trương.

"Lần trước ta đã nói, Kỳ gia, Bùi gia thoát nhìn tuy là thế giao, nhưng hiện giờ Kỳ gia lớn mạnh, cho nên sự cạnh tranh ngày càng gay gắt, sẽ có va chạm. Hai tháng trước, Kỳ Thế Nam đã quyết định và âm thầm sắp xếp."

Khi nói chuyện, ánh mắt Kỳ Tây Vũ hơi lạnh.

"Hẳn thông đồng nội ứng Bùi gia, động tay ở quá trình làm son. Hiện giờ là vừa lúc lô son đó xuất xưởng bán đi. E là lô son đó vấn đề, làm người dùng có phản ứng, khiến Bùi gia rối loạn. Chắc chắn không bao lâu nữa chuyện này sẽ oanh động toàn thành Tô Châu."

Mặc dù đoán được chuyện Kỳ Tây Vũ có lẽ có liên quan, nhưng khi nghe đối phương nói ra vẫn khiến Diệp Kết Mạn khiếp sợ - nàng không dám tin nhìn Kỳ Tây Vũ.

Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần lại: "Ý nàng là... son có vấn đề?"

Kỳ Tây Vũ gật đầu: "Nếu dùng son đó, vài canh giờ sau trên mặt người dùng sẽ xuất hiện mẩn đỏ, và dần lở loét. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đối với người dùng là nữ nhi mà nói, dung mạo bị hủy càng khó chấp nhận hơn."

Khi nói chuyện, sắc mặt Diệp Kết Mạn đã thay đổi.

Kỳ Tây Vũ như hiểu lòng nàng, lại nói: "Đương nhiên cũng không phải là không có thuốc trị. Nhưng quá trình sẽ rất ngứa, và ít nhất một tháng không thể gặp ai."

Diệp Kết Mạn hít một ngụm khí lạnh thật sâu - không ngờ Kỳ gia nghĩ ra thủ đoạn như vậy. Diệp Kết Mạn nắm chặt tay đưa lên bàn, trong đầu hiện ra thần sắc lo lắng của Bùi Nghiêu Viễn. Rốt cục, nàng chột bưng tỉnh. Bùi Nghiêu Viễn không nói với nàng, có lẽ là do hẳn cũng không rõ ràng tình huống cụ thể đã phát triển ra sao, và thậm chí mong một tia may mắn, hy vọng phong ba có thể bình ổn. Nhưng trên thực tế... Diệp Kết Mạn ngẩng đầu đi nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy Kỳ Tây Vũ vẫn như thường - bỗng như nghĩ đến cái gì,

Diệp Kết Mạn run lên:

"Nàng,, lúc đó ở gần Bùi phủ..."

"Phải. Kỷ Thế Nam phái ta đi xác nhận số sơn đó ở Bùi phủ, xem sự tình có thành công hay không. Khi đó, lượng sơn có vấn đề mới vừa chế tác xong, đang chuẩn bị đóng gói đưa ra các cửa hàng bán." Kỷ Tây Vũ không chút do dự mà thừa nhận.

Và ngay sau đó, Kỷ Tây Vũ mặt không đổi nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Có phải nàng thấy ta làm việc rất ti tiện hay không?"

"Ta..." Diệp Kết Mạn cồn cào trong bụng, hô hấp bị kiềm hãm, nhất thời không biết trả lời sao. Sau một lúc mới miễn cưỡng nói: "Ta biết, nàng thân bất do kỷ..."

"Nàng không cần vì ta mà nói vậy, " Kỷ Tây Vũ nhếch môi mà mắt không có chút ý cười nào. "Không gạt nàng. Cách này là ta nghĩ ra. Ta biết Kỷ Thế Nam có tâm tư này nên đã dâng kế lên cho hắn."

Tuy mơ hồ đoán được một chút, nhưng khi nghe chính miệng Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn khó chịu - nàng nhìn không được mà nghiêng mặt đi không muốn nhìn Kỷ Tây Vũ. Song, cảm bỗng bị nắm, đầu bị ép quay qua phải nhìn đối phương.

"Như thế nào, khó nhận?"

Diệp Kết Mạn bị đau - mà nàng vốn cũng không có sức - nàng không thể giãy.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn với thần sắc vô cùng ôn nhu thân thiết, song mắt lại lạnh lùng. Bất quá rất nhanh, Kỷ Tây Vũ đã buông tay, đứng thẳng lưng và lạnh nhạt nói:

"Ta không cần nàng chấp nhận. Sỡ dĩ ta nói là vì so với chút phong thanh mà nàng nghe, không bằng nói cho nàng biết trước. Dù sao, tình trạng hiện giờ của ta không cần phải bảo thủ bất kì điều gì vì Kỳ gia. Ngược lại, nếu bọn họ có lỗi với ta..." Kỳ Tây Vũ chớp mắt, giọng cũng nhẹ đi, "ta sẽ không cho bọn họ dễ chịu."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 62: Bí Mật (Thượng)

Chương 62 - Bí mật (Thượng)

An nhi đi ra khỏi phòng Diệp Kết Mạn và sẽ đến bếp chuẩn bị thuốc bổ cho Diệp Kết Mạn. Đồng thời là lo lắng.

Không biết có phải nhầm lẫn hay không, căn phòng của thiếu phu nhân là lạ - lạnh lạnh sao đó. Rõ là ngày xuân, trời cũng khá ấm mà mỗi lần bước vào đó hay bị run. Và lại, thiếu phu nhân không thích mở cửa sổ, làm cả căn phòng hơi tối - dù là ban ngày. Có đôi khi, nàng mở cửa sổ để thông gió, bất quá vừa quay trở lại đã thấy bị đóng. Và càng quý dị chính là: nàng thường hay thấy thiếu phu nhân mơ hồ nhìn đâu đó - cũng không biết là nhìn cái gì. An nhi nhớ lại đêm âm hôn, nghĩ nghĩ một hồi thấy dựng tóc gáy. Lúc ấy, nàng phụng mệnh của phu nhân canh ở trong sân, thấy linh môi dặt theo sợi dây - ngón tay khô khốc gầy guộc với ngọn lửa quý dị, và tiếng niệm chú ngữ khàn khàn giống như đến từ địa ngục - nàng nhìn mà muốn hét lên bỏ chạy. Nếu không phải Thư tử tử đúng lúc bịt miệng nàng, e là nàng đã té dưới đất.

Theo lời Thư tử tử nói, âm hôn chỉ là nghi thức làm cho người ta xem, dùng chút mảnh lối mà thôi - nhưng nàng thấy không phải như vậy. Bất quá An nhi không dám suy đoán lung tung, nàng biết Thư tử tử sẽ không tin, biết không chừng còn cười nàng nhát gan nữa.

An nhi thì ít nhiều gì cũng tin; nàng xuất thân từ nông gia, trước đây thường hay nghe những người già nói mấy chuyện ma quỷ, khó tránh khỏi lo ngại. Song, hiện giờ nàng đã ở Bùi gia, nàng biết mỗi tiếng nói mỗi cử động

đều phải có quy củ - thiếu gia âm hôn là đề tài mẫn cảm, không thể nhiều lời, hy vọng chỉ do mình đa nghi.

Vừa đi vừa miên man suy nghĩ, An nhi đã đến phòng bếp.

Quản sự phòng bếp chào đón; khoảng thời gian này cũng coi như quen mặt, biết là nha hoàn Bùi thiếu phu nhân nên cung kính hỏi.

"Làm phiền ngài làm giúp làm canh bổ cho thiếu phu nhân chúng ta." An nhi khách khí nói.

Thấy quản sự phòng bếp đồng ý rồi phân phó xuống, An nhi đứng chờ.

Trong sự chờ đợi nhàm chán, An nhi nhìn nhìn phòng bếp. Cứ vài lần như thế, An nhi nhìn thấy một nha hoàn hơi quen mặt.

Nha hoàn cũng không biết mình đang bị nhìn; nàng vẫn cúi mặt như trước, động tác chậm chạp ôm một đồng củi. Váy dính bẩn màu xám. Tóc cũng khá rối. Nàng run run đứng dậy đi được vài bước, bỗng đưa tay che miệng ho khan vài tiếng. Vì lẽ đó mà An nhi nhìn thấy cánh tay - trên đó có mấy chỗ lở loét. Tay kia ôm củi không chống đỡ được, sẽ rớt, nha hoàn vội ôm lại. Và dường như động tới vết thương, nha hoàn nhíu mày vì đau.

"Nhanh lên đi, lửa sắp tắt rồi, đứng đó làm gì đấy." Một giọng nói trầm khò khiến trách cất lên, người này bất mãn trừng mắt nhìn nha hoàn.

Nha hoàn bối rối dạ thưa, nhắc chân đi làm việc. Nhưng không cẩn thận đạp cây củi đã rớt trước đó; một tiếng kêu sợ hãi vang lên, đồng củi nha hoàn đang ôm bay ra hết.

"Người làm cái gì nữa vậy!!?" Tiếng trầm khò khác vừa rồi biến thành gầm lên, người này đang nhóm lửa liền đứng dậy đi tới chỗ nha hoàn.

"Ôi... xin lỗi, xin lỗi..."

Nha hoàn bất chấp đau đớn, bưng trán đứng lên, và có máu chảy xuống theo kẽ tay - có lẽ do bị củi quẹt phải. Nha hoàn hoảng loạn và tràn ngập sợ hãi, động tác đến một nửa thì ngừng rồi thuận thế quỳ xuống mà dập đầu với giọng nói run run:

"Là nô tỳ không tốt, lần sau nô tỳ sẽ cẩn thận."

Người nhóm lửa không quản, nhắc chân đá nha hoàn, dữ dằn nói: "Còn có lần sau? Vụng về như thế người dùng để làm gì?"

Nha hoàn cũng không dám trốn mà chịu đựng - mắt cũng đã đỏ.

Người nhóm lửa còn muốn đá nữa thì có một bàn tay đột ngột giữ nàng ta lại. Người nhóm lửa bực mình nhìn lại, thấy là một người xa lạ thì nhúu mày.

"Đừng đá nữa, đổ máu rồi!"

An nhi mím môi, ánh mắt có chút tức giận. Nàng chen vào giữa hai người và đỡ nha hoàn kia lên.

Người nhóm lửa đang muốn nói cái gì, quản sự đã đi lại ngăn chặn và thấp giọng khuyên nhủ: "Được rồi được rồi, bớt chút chuyện đi." Nói xong, quản sự quay đầu nhìn An nhi đang nâng nha hoàn kia dậy với vẻ không hề giận, nhưng vẫn lịch sự nói:

"Thật ngại quá, là hạ nhân lỗ mãng, để cô nương chê cười rồi."

"Chỉ là rớt củi mà thôi, sao có thể tùy tiện đánh người chứ?" An nhi nhin không được trừng mắt nhìn người nhóm lửa, nói, "Một tiểu nha hoàn như vậy, làm không được thì không buông tha như thế này?"

"Đây là việc của Kỹ gia, cô nương là ngoại nhân, không nên nhúng tay có

phải không?" Người nhóm lửa nghe vậy thì hỏi ngược lại. "Huống chi tất cả đều nha hoàn hầu hạ chủ tử, xen vào việc của người khác có phải là không tốt hay không?"

Quản sự thấy An nhi thay đổi sắc mặt, nhiều việc không bằng bớt việc liền nháy mắt với người nhóm lửa, hòa khí nói:

"Chuyện này là do hạ nhân xúc động, ta sẽ nói chuyện với nàng. Cô xem, Tiểu Như cũng đã đổ máu như thế, không bằng trước hết mang nàng đi băng bó?"

An nhi quay đầu lại nhìn nha hoàn Tiểu Như, thấy trán nàng chảy máu đỏ cả mặt thì không khỏi bị dọa; An nhi không tranh cãi nữa, vội kéo Tiểu Như ra ngoài phòng bếp, và quên luôn thuốc bổ của Diệp Kết Mạn.

Người đã rời đi, người nhóm lửa tàn bạo nhìn bóng dáng An nhi, thóa mạ nói: "Một tiểu nha đầu Bùi phủ mà dám làm càn ở Kỳ phủ? Dám bày vẽ ở đây?"

"Thôi đi, tức làm gì, người cũng đã đi rồi. Bây giờ còn đang trong tang kì, đừng gây chuyện thì hơn. Nếu lão gia trách tội thì có nước chết hết."

Quản sự lắc đầu và trấn an vài câu. Người nhóm lửa thế này mới hùng hùng hổ hổ lại ngồi nhóm lửa.

„„„„„„„„„„

"Cám ơn." Trên đường, Tiểu Như nhỏ giọng nói.

Một mắt của nàng đầy máu nên nhắm nghiền, chỉ có thể mở con còn lại nhìn An nhi.

An nhi không đành lòng, suy nghĩ một lúc mới lấy khăn ra: "Lau trước đi.

Cố nhịn một chút, đến sân của ta ta băng bó cho."

Tiểu Như gật đầu, nói cảm ơn, thần sắc cảm kích.

Khi vào sân của Diệp Kết Mạn, An nhi đỡ Tiểu Như vào phòng mình; thấy Thư nhi chưa trở lại, nhớ tới hôm qua cho thuốc dùng cho Diệp Kết Mạn còn ở chỗ đó, An nhi bảo Tiểu Như ngồi chờ ở đây, còn mình thì đến phòng Diệp Kết Mạn.

Mở một cửa, An nhi lo lắng nói: "Thiếu phu nhân, em muốn lấy chút thuốc cầm máu."

Diệp Kết Mạn: "Sao, ai bị thương?"

"Sự tình khẩn cấp, em giải thích sau được không ạ."

Thấy thế, Diệp Kết Mạn cũng không hỏi nhiều, nhanh đi lấy thuốc, băng gạc đưa cho An nhi.

An nhi thở phào nhẹ nhõm, đang muốn xoay người, bỗng dừng lại và quay đầu lại nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Thiếu phu nhân, người muốn đến xem không?"

Diệp Kết Mạn nghi hoặc, trầm ngâm một lát vẫn là gật đầu, sẽ đến đó xem sao. Xem như thông báo Kỳ Tây Vũ một tiếng liền đóng cửa đi theo An nhi.

Khi bước vào phòng An nhi, trông thấy nửa mặt nha hoàn đầy máu, Diệp Kết Mạn chấn động và thốt lên:

"Sao thành ra thế này?"

"Nói rất dài dòng. Là như vậy..." An nhi ngồi ở trước giường giúp Tiểu Như lau máu và tóm tắt chuyện ở bếp.

Máu trên mặt Tiểu Như được lau đi, lộ ra khuôn mặt vốn thanh tú. Mắt Diệp Kết Mạn nhoáng lên, kinh ngạc quan sát một phen rồi ngậm ngừng nói:

"An nhi, vị cô nương này.."

An nhi biết Diệp Kết Mạn nói cái gì nên quay đầu lại gật đầu một cách không dấu vết.

Đối phương chính là nha hoàn nửa đường hôm qua gặp được bị nha hoàn của Kỳ Việt hành hung.

Mặc dù biết rõ, nhưng chuyện hôm qua không tiện lộ ra, An nhi ôn nhu hỏi: "Nghe mấy người đó gọi người là Tiểu Như, đúng không?"

Thấy đối phương gật đầu, An nhi nhíu mày, hỏi tiếp, "Bọn họ thật quá đáng, chèn ép người như vậy."

Nghe vậy, Tiểu Như chua sót cười và cúi đầu: "Không có gì. Khi bị điều đến phòng bếp ta đã biết chuyện hôm nay sẽ phát sinh. Bất quá có thể gặp cô nương, " dừng một chút, Tiểu Như thấp giọng hơn, "chỉ trách chính mình đắc tội người không nên đắc tội."

An nhi ngay hồi tưởng lại ngày hôm qua, khi mấy nha hoàn kia hành hung...

An nhi tức giận nói: "Là ai tâm ngoan đến thế này?"

Tiểu Như lắc đầu, trầm mặc không nói gì.

An nhi đang muốn khuyên giải, Diệp Kết Mạn nói: "Có phải người đắc tội vị chủ tử nào của Kỳ gia không?"

Tiểu Như chần động, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Nô tỳ thân phận hèn mọn, không dám tùy tiện nghị luận chủ tử."

Diệp Kết Mạn nhìn Tiểu Như, thay đổi câu hỏi: "Người nói người mới bị điều tới phòng bếp, vậy trước kia người làm ở đâu?"

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Tiểu Như nghe vậy thành thật đáp: "Không dối gạt hai vị, nô tỳ vốn là nha hoàn của Ngũ tiểu thư."

"Người là nha hoàn Kỷ tiểu thư, theo lý thuyết thân phận không thấp, sao lại rơi vào kết cục thế này?"

Diệp Kết Mạn rất nghi hoặc về chuyện tối hôm qua - không rõ nha hoàn của Kỷ Tây Vũ tại sao lại bị nha hoàn của Kỷ Việt hành hung?

"Tiểu thư đã mất, tất cả nha hoàn trong viện đều bị điều đi hết. Vận khí tốt thì đi hầu hạ chủ khác, vận khí kém thì phải đi làm việc tùy theo mức độ nặng hay nhẹ. Nô tỳ đã đắc tội với người, khi tiểu thư còn người ta không dám, nhưng bây giờ tiểu thư đã..."

Tiểu Như đã đỏ mắt, tay đặt trên đầu gối đã nắm đến trắng bệch,

"Có đôi khi, nô tỳ rất muốn đi theo tiểu thư, như vậy nô tỳ có thể tiếp tục hầu hạ tiểu thư ở dưới đó."

"Người đắc tội Kỷ Việt phải không?"

Đột nhiên nghe được Diệp Kết Mạn nói đúng, không chỉ có Tiểu Như, ngay cả An nhi cũng kinh ngạc mà nhìn - không rõ vì sao Diệp Kết Mạn muốn làm rõ.

"Phu nhân, làm sao người biết?" Tiểu Như khó hiểu.

Diệp Kết Mạn nhìn Tiểu Như, trầm mặc một lát mới thở dài: "Thực không dám dấu diếm. Hôm qua, ta đã gặp người. Chỉ là người không có thấy ta, bởi vì lúc ấy người đang bị nha hoàn Kỷ Việt hành hung. Mà, ta là người Bùi gia,

thân phận không tiện nhúng tay. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy hơi áy náy."

Nghe Diệp Kết Mạn nói, Tiểu Như có dao động song lập tức lại bất đắc dĩ:

"Thì ra các vị là người Bùi gia..." Nói xong, Tiểu Như lắc đầu, "Không sao đâu, nô tỳ có thể hiểu. Đích xác như phu nhân nói, nô tỳ đã đắc tội với Tứ thiếu gia."

Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng là căng thẳng. Nàng vốn chỉ nghĩ Tiểu Như đắc tội với nha hoàn Kỳ Việt, mà nghe lời này có vẻ như không đơn giản như thế.

Chẳng lẽ là bởi vì đắc tội Kỳ Việt cho nên nha hoàn Kỳ Việt mới cố ý làm khó nàng vì chủ của mình?

Nhưng Kỳ Việt đường đường là Kỳ thiếu gia, vì sao lại khó dễ một tiểu nha hoàn?

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn tìm từ mà hỏi: "Vậy, việc người bị điều đến phòng bếp là cố ý an bài? Ta thấy người cũng hiền lành, không biết đã gây nên chuyện gì?"

Nghe Diệp Kết Mạn hỏi, Tiểu Như do dự - không biết nên nói hay không.

Diệp Kết Mạn thấy cũng kì nên nói: "Nếu người tin chúng ta thì nói thôi, chứ chúng ta cũng không biết có giúp được hay không."

"Hai vị hiểu lầm rồi, nô tỳ đương nhiên tin tưởng mọi người."

Tiểu Như đắn đo một lúc, rốt cục vẫn là thở dài rồi nói hết tất cả.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 63: Bí Mật (Hạ)

Chương 63 - Bí mật (Hạ)

"Ta, mười bốn tuổi đã vào Kỳ phủ, tính đến nay cũng đã hơn bốn năm. Khi Ngũ tiểu thư còn, ta là nha hoàn phụ trách dọn dẹp tẩm cư của nàng.

Tiểu thư không thích ai động đến đồ vật của mình nên mọi thứ đều rất chỉnh tề, bởi vậy công việc này cũng thoải mái - chỉ cần mỗi ngày khi nàng xuất môn thì quét dọn một phen là được.

Trí nhớ ta cũng tốt, hơn nữa mấy năm nay đều dọn dẹp căn phòng ấy nên cũng quen thuộc phòng tiểu thư; ở đó có cái gì, thậm chí là sách trên giá cuốn nào nên nằm đâu ta đều nhất thanh nhị sở.

Lần đó, tiểu thư có việc phải rời khỏi Kỳ phủ vài ngày, mỗi buổi trưa ta sẽ đến quét tước. Nhưng ngay ngày thứ ba, đột nhiên ta phát hiện có một chỗ không thích hợp."

Nói đến đây, Tiểu Như cau mày với vẻ mặt hồi tưởng.

"Khi lau trang thai của tiểu thư, ta phát hiện cây lược gỗ thay đổi vị trí - uh.. nó hơi nghiêng. Tiểu thư không có ở đây, không ai dám tự tiện đi vào cả - hơn nữa mấy hôm đó ở viện này cũng không có khách tới, ta bắt đầu hoài nghi có phải có ai vào phòng tiểu thư hay không. Đương nhiên, ta cũng không dám xác định - có lẽ ta nhớ sai. Bởi vậy ta mới xem xét lại trong phòng một lượt.

Kết quả, ta phát hiện có sợi tóc ở trên giường tiểu thư. Và điều này làm ta khiếp sợ. Tiểu thư đã xuất môn, mỗi ngày ta đều thu dọn phòng hoang, bảo đảm không có một hạt bụi thì trên giường tại sao có tóc? Nhất định là có người thừa dịp chúng ta không có ở đây mà len vào.

Ta lo lắng cho tiểu thư, sợ đối phương gây bất lợi cho nàng, vốn cũng định báo cho lão gia và phu nhân nhưng cảm thấy khó có ai tin. Trái lo phải nghĩ một hồi, ta quyết định ôm cây đợi thỏ xem xét tình huống."

An nhi nghe đến đây kinh ngạc mở to mắt, mà Diệp Kết Mạn đã hỏi:

"Người còn nhớ ngày mấy không?"

Tiểu Như hơi trầm ngâm, gật đầu nói: "Nhớ. Tiểu thư rời phủ là ngày 19/2, thời điểm ta phát hiện không thích hợp là ngày 22."

Diệp Kết Mạn cúi đầu suy tư.

An nhi bằng bó cho Tiểu Như xong cũng thu tay về, thúc giục nói: "Sau đó thì sao? Có quan hệ gì với việc người đắc tội Kỷ tứ thiếu gia?"

Tiểu Như nghe vậy tiếp tục nói: "Buổi tối hôm đó, ta không có ngủ, mà trốn sau cái cây ở trong viện tiểu thư quan sát. Ta nghĩ ban ngày đối phương không có gan ở trong phòng tiểu thư nhưng buổi tối thì có gan hơn. Vì để ngừa vạn nhất, ta còn mang theo bình cường thủy*."

(*) Axit sulfuric

"Cường thủy?" An nhi lú lờ. "Người gan quá. Nhưng mà, nếu đối phương đã đi vào phòng Kỷ tiểu thư thì cũng có thể không xuất hiện nữa."

Tiểu Như lắc đầu, ngượng ngùng nói: "Tiểu thư bình thường cư xử rất tốt. Cuối năm còn lén cho thêm tiền để chúng ta mua những thứ mình thích. Tiểu

Như có thể hầu hạ tiểu thư là phúc khí của mình. Thân là nha hoàn của nàng, suy nghĩ cho nàng là điều nên làm."

"Hiện giờ tiểu thư không có ở đó, ta nghĩ bọn họ lên vào nói không chừng là vì tìm thứ gì đó. Theo tính tình cẩn thận của tiểu thư, có lẽ lần đầu sẽ không có thu hoạch gì, biết không chừng còn có thể tiếp tục. Đó cũng là nguyên nhân ta không có nói cho ai khác biết chuyện này, sợ đả thảo kinh xà."

Tiểu thư sẽ trở về ngày 25/2, không còn bao lâu nữa - nếu bọn họ thật sự muốn tìm cái gì đó, buổi tối khăng định sẽ có hành động mới. Đương nhiên, ta không dám xác định. Bất quá là thử thời vận thôi."

"Cũng phải. Sau đó thì sao, đối phương thật sự xuất hiện?"

Tiểu Như mím môi, chớp mắt: "Đêm ngày 24, chính là ngày thứ ba ta phát hiện dị thường - gần giờ Dần, trong viện xuất hiện một hắc y nhân lên vào phòng của tiểu thư. Ta sợ bị phát hiện, nên đợi hắc y nhân đi vào đóng cửa lại mới lén lút chạy lại thư phòng mà trốn."

Trong đó, mọi động tĩnh rất nhẹ nhàng, chỉ có một ít tiếng vang ngẫu nhiên thôi. Cứ như vậy cỡ nửa canh giờ. Nửa canh giờ sau, ta nghe được tiếng cửa mở, và nhìn thấy hắc y nhân đi ra."

Nói tới một nửa, trên mặt Tiểu Như đột nhiên hiện lên sự kiên nghị.

"Nhân lúc đối phương đang đóng cửa, ta lao ra, đem cường thủy trước đó đã chuẩn bị hắt lên hắc y nhân và đồng thời hô lên."

Hắc y nhân phản ứng cũng nhanh, lập tức né đi, nhưng mà gần quá nên không thể né khỏi hoàn toàn, hắc y nhân chỉ kịp lấy tay che mặt.

Cường thủy hắt lên cánh tay phải của hắc y nhân, hắc y nhân bị đau mà gọi ra tiếng, thế mà lại là giọng nữ."

"Nữ?" Diệp Kết Mạn xen vào - liên hệ những chuyện gần đây, trong đầu hiện ra một khuôn mặt của một người - Diệp Kết Mạn nhíu mày hỏi:

"Có phải là nha hoàn của Kỳ Việt hành hung người hay không?"

Tiểu Như nghe vậy cũng không phủ nhận, mà là cúi mắt thờ dài.

An nhi thấy thế cũng hiểu ra, tức giận nói: "Thật sự như thế? Thật quá đáng!"

Tiểu Như chỉ trầm mặc một lát mới nói tiếp: "Lúc ấy ta cũng hoảng sợ vì hắc y nhân che mặt hung ác nhìn ta. Bởi vì cưỡng thủy mà lớp áo trên tay bị ăn mòn. Thấy ta lớn tiếng gọi, hiển nhiên sợ bị phát hiện nên bưng tay nhảy ra khỏi tường viện."

Diệp Kết Mạn nhìn Tiểu Như có thần sắc đáng tiếc, chột hỏi: "Chuyện này, người nói thế nào với Kỳ Tây Vũ?"

Tiểu Như lại lắc đầu: "Ta vốn cũng chờ tiểu thư trở về sẽ nói, nhưng ngày thứ hai ta đã nhận được mệnh lệnh của quản gia, nói là tạm thời phái ta đến phòng bếp hỗ trợ."

Phòng bếp rất nhiều việc, lại bị trông giữ, tận giờ Tý mới được nghỉ ngơi.

Ta cũng đã định nhân lúc ban đêm chuồn ra, nhưng lại bị người trông giữ đụng phải, nên cũng bị phạt... Bởi vậy mấy ngày đó ta căn bản không có thời gian báo cho tiểu thư biết. Bất quá mặt của hắc y nhân mặc dù ta không thấy, nhưng giọng nói thì biết.

Vốn định tìm cơ hội khác tìm tiểu thư, mà không ngờ tiểu thư lại vội vàng rời khỏi Kỳ phủ như vậy, và chuyến này... là vĩnh biệt."

Nói đến đây, lông mi Tiểu Như run rẩy, mi gian có chút thương cảm.

"Ngay cái ngày quan phủ đưa di thể tiểu thư về, rốt cục ta nghe được tiếng của hắc y nhân đó - ngay tại linh đường. Lúc ấy, nhóm nha hoàn chúng ta quỳ gối trong góc, các thiếu gia cũng đã tới, đều đang chờ lão gia trở về từ cửa hàng. Bởi vì nhiều người, người đó ngay từ đầu không chú ý tới ta. Nhưng khi nàng mở miệng, ta nhận ra giọng nói này - trong khiếp sợ mà ngẩng đầu lên nhìn. Nàng là người đẩy xe lăn của Tứ thiếu gia, và đang cúi đầu hỏi thăm hắc y nhân đó. Hắc y nhân cảm giác được ta nhìn, nàng đột nhiên nghiêng đầu đến nhìn ta.

Ta vốn còn do dự, nhưng khi thấy đối phương giật mình và ngay lập tức trong mắt đối phương có sát ý, ta rốt cục xác định nàng chính là hắc y nhân."

Diệp Kết Mạn như có điều suy nghĩ nhìn Tiểu Như.

An nhi thì nhin không được, nói: "Người nào vậy hả? Bởi vì người hắt cường thủy vào, phá hỏng chuyện của người ta nên họ tìm người kiểm chuyện?"

Điều người đến phòng bếp khẳng định là cố ý!

Nếu người biết nàng lén lút vào phòng Kỷ tiểu thư vậy vì sao không nói cho Kỷ lão gia hoặc Kỷ phu nhân?"

Tiểu Như nghe vậy chỉ cười khở: "Lúc ấy nàng nhìn thấy ta, sau đó đã cúi người nói gì đó cho Tứ thiếu gia. Vì vậy mà Tứ thiếu gia cũng nhìn đến ta, rồi cười với ta. Nụ cười... nụ cười đó không biết sao nữa - ta chỉ thấy lạnh lừng. Khi đó ta chỉ biết hắc y nhân phỏng chừng có liên quan đến Tứ thiếu gia. Nhưng hiện giờ tiểu thư đã mất, ta có năng lực gì đi nói? Mà có ai tin lời một tiểu nha hoàn như ta? E là còn chưa kịp mở miệng đã mất mạng rồi. Hôm nay ta nói với hai vị cũng không có hy vọng xa vời là có thể thay đổi được cái gì đâu - chỉ là chuyện cất giấu trong lòng rất khó chịu - hiện giờ nói ra được rồi cũng thấy thoải mái hơn."

"Người đừng lo, ta tin tưởng sẽ có biện pháp."

An nhi không biết nên nói cái gì, chỉ có thể an ủi như thế mặc dù biết lời mình nói không có tí sức mạnh nào.

Tiểu Như cũng chỉ hướng An nhi mà cười và thành tâm nói: "Cám ơn."

Diệp Kết Mạn thì tâm tình phức tạp; vì sao Kỷ Việt vào phòng Kỷ Tây Vũ? Nếu ở trong lâu như vậy, rốt cuộc là tìm cái gì?

Xem ra nên hỏi Kỷ Tây Vũ.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn phân phó nói: "An nhi, chiếu cố Tiểu Như đi, để nàng nghỉ ngơi. Ta có việc, trở về phòng đây."

Thấy An nhi gật đầu, Diệp Kết Mạn đẩy cửa nhắc chân đi ra ngoài. Mà vừa ra khỏi cửa, Diệp Kết Mạn đã nhìn thấy cửa phòng mình mở cửa toang hoác từ khi nào. Nàng cả kinh, bước nhanh qua - mới đi tới bậc thang thì đã thấy có người đẩy cửa sổ ra - là Thư nhi.

Thư nhi đẩy cửa sổ ra hiển nhiên cũng nhìn thấy Diệp Kết Mạn, đang muốn mở miệng gọi "Thiếu phu nhân", thì thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn đột nhiên thay đổi và thất thanh nói:

"Em làm gì vậy?!"

Thư nhi không hiểu vì sao Diệp Kết Mạn kinh hoảng như vậy mới giải thích: "Em đến tìm thiếu phu nhân, mà thấy phòng hơi lạnh - vừa lúc có nắng nên mở cửa cho thoáng... Thiếu phu nhân, sao vậy ạ?"

Diệp Kết Mạn cũng không để ý tới Thư nhi kinh ngạc, ba bước thành hai bước đi tới cửa - vừa nhìn đã thấy toàn bộ cửa sổ đều được mở. Và vừa là giờ Ngọ, rất nắng, chiếu khắp phòng. Diệp Kết Mạn cõn cào trong dạ, vội nhìn

khấp căn phòng. Khi tìm được cái bóng trắng đang ngồi ở trên giường nghiêng đầu nhìn mình, Diệp Kết Mạn mới thả lỏng được tâm thần.

"Thiếu phu nhân?" Thư nhi xoay người nhìn Diệp Kết Mạn cử chỉ kỳ quái, lên tiếng gọi.

Diệp Kết Mạn cũng không kịp giải thích mà đi đóng hết cửa lại, xong nàng mới thở phào.

Quay người lại, thấy Thư nhi kỳ quái nhìn mình - lúc này mới nhớ tới phải giải thích:

"Ta sợ nóng. Về sau đừng tùy tiện mở cửa."

Thư nhi nhất thời không đáp - Diệp Kết Mạn thấy người ta nhìn mình có chút quỷ dị thì biết mình vừa rồi cũng hơi quá. Nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể kiên trì đối đãi:

"Em về lúc nào?"

"Nửa khắc trước." Thư nhi cũng không có theo đuổi việc vừa rồi mà thần sắc hơi u sầu. "Thiếu phu nhân, chuyện người phái em đi hỏi thăm, có chút manh mối. Nhưng..."

Diệp Kết Mạn đã biết chuyện gì xảy ra nên cũng không nghi hoặc mấy - nhưng vẫn phải tỏ không hiểu:

"Rốt cuộc là làm sao?"

"Bùi gia, hình như có chuyện xảy ra." Thư nhi hạ giọng, "Em đến hiệu son của Bùi gia ở thành Nam và phát hiện có hai nhà đóng cửa, còn lại một nhà. Nhưng mà son trong nhà đó lại ít đi rất nhiều. Vắng khách nữa. Em hỏi chương quỳ, hắn chỉ nói là lão gia có lệnh, chính hắn cũng không biết -

nhưng em biết hẳn nói dối. Mà em vô năng, không thể moi thêm được tin tức gì khác."

"Ta biết rồi." Diệp Kết Mạn không hỏi nữa mà thở dài.

"Thiếu phu nhân, làm sao người biết Bùi gia xảy ra chuyện mà cho em đi hỏi thăm?"

Nghe Thư nhi hỏi, Diệp Kết Mạn giải thích: "Ta chỉ là cảm thấy Đại ca đã tới Bùi gia được một khoảng rồi lại đột nhiên bị gọi về - và cha mẹ vốn ngày mai cũng có thể tới nhưng cũng lâm thời trở về gấp, nhất định là có việc mới như thế. Hơn nữa, vừa rồi thấy Tam ca có tâm sự, ta đã nghĩ có phải có vấn đề gì hay không."

"Tiếp theo, em lưu ý xem thành Tô Châu có không phong thanh gì hay không nha."

"Vâng, thiếu phu nhân."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 64: Đa Nghi

Chương 64 - Đa nghi

Diệp Kết Mạn thấy Thư nhi rời đi mới xoay người lại nhìn Kỷ Tây Vũ đang ngồi ở trên giường. Thấy Kỷ Tây Vũ cau mày, sắc mặt không tốt thì vội đi qua quan tâm nói:

"Thế nào? Chỗ nào không thoải mái?" Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn bắt tay Kỷ Tây Vũ xem xét.

Kỷ Tây Vũ cũng không tránh, mặc cho Diệp Kết Mạn cầm tay của mình - còn nàng thì nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn nóng lòng, không chú ý tới thần sắc Kỷ Tây Vũ, chỉ lo xem tay của đối phương. Vén áo lên, cánh tay trắng nõn bị vết cháy sém ập vào mắt, Diệp Kết Mạn cả kinh và nổi buồn rầu nhất thời dâng lên cuộn cuộn.

Diệp Kết Mạn cắn môi, thấp giọng nói: "Tại ta không về sớm. Không chú ý tới Thư nhi, làm hại nàng bị thương. Có đau không? Ta đi lấy thuốc."

"Thôi, thương nhẹ mà. Vả lại thuốc cũng đâu có tác dụng với ta."

Kỷ Tây Vũ cản Diệp Kết Mạn lại - nàng cũng không có rút tay ra mà chỉ là nhìn Diệp Kết Mạn.

"Vậy thì cái này phải làm sao?"

"Không sao, một chốc sẽ tốt lại."

"Giờ Ngọ nắng gắt, cũng may phòng này lớn, vạn nhất trốn không kịp thì thế nào?" Diệp Kết Mạn vẫn còn sợ mà nhìn Kỷ Tây Vũ. "Nếu để nắng chiếu tới, nàng sẽ ra sao?"

Kỷ Tây Vũ hờ hững nhếch khóe môi, ngữ khí cợt nhả nói: "Thì tan thành mây khói thôi."

Tiếng nói vừa dứt, tay Kỷ Tây Vũ bị siết lại. Diệp Kết Mạn có vẻ không hồn giận; nàng mím môi, sau một lúc mới buông tay Kỷ Tây Vũ; giọng cũng trầm hơn:

"Nếu nàng không có gì cả, xem như ta quan tâm là điều thừa."

Diệp Kết Mạn vừa buông tay, mà cổ tay nàng đã có cảm giác lạnh lạnh trở lại, và đồng thời nàng cũng bị kéo xuống - mặt giáp với Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, mỉm cười: "Giận hả? Nhìn nàng lo lắng như vậy nên đùa nàng thôi. Đừng giận."

Diệp Kết Mạn tức giận trừng mắt nhìn Kỷ Tây Vũ: "Có gì hay mà giỡn?"

"Dáng vẻ sốt sắng của nàng vừa rồi rất đáng yêu." Kỷ Tây Vũ cười khẽ. "Vả lại, ta cũng không nỡ tan thành mây khói."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn thấy mặt mình hơi nóng. Khuôn mặt của người trước mắt nằm rõ trong mắt nàng - ở đâu cũng là vẻ tinh xảo và hoàn mỹ. Dù con người là màu đỏ, cũng chỉ làm tăng độ mịn hoặc cho nàng. Diệp Kết Mạn nhìn mà tim đập nhanh, hô hấp cũng hơi dồn dập. Nàng sẽ dựng thẳng người để có khoảng cách và mắt cũng nên tránh khỏi phải đối diện Kỷ Tây Vũ. Song giọng nói của nàng cũng hơi kích động:

"Không đùa nữa, ta có chính sự phải nói."

Kỷ Tây Vũ cười, cũng không tiếp tục chọc Diệp Kết Mạn, ý bảo nàng tiếp tục.

Diệp Kết Mạn âm thầm thở sâu, áp chế rung động và đem chuyện của Tiểu Như nói cho Kỷ Tây Vũ.

Nghe xong, Kỷ Tây Vũ trầm ngâm và khôi phục bộ dáng mặt không đổi sắc. Sau một lúc nàng mới thấp giọng nói:

"Nha hoàn nàng nói ta có chút ấn tượng. Bình thường cũng trầm mặc ít lời. Thời điểm quét dọn tầm cư của ta thường thì ta cũng không có ở đó. Bởi vậy, mặc dù nàng ấy làm việc đã nhiều năm nay nhưng chưa bao giờ nói chuyện với ta. Lần đó có việc gấp, nàng ấy bị điều đi ta cũng không lưu tâm. Không ngờ còn có chuyện này. Thế nhưng lại có liên quan tới Kỷ Việt."

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn: "Nha hoàn của Kỷ Việt mà nàng nói ta cũng biết. Nàng ta ở bên cạnh hẳn đã được một thời gian. Nói là nha hoàn, nhưng võ công cũng ngang ngửa Trữ Tâm, song nàng ta là âm thầm bảo vệ Kỷ Việt. Vì trong mắt người khác, nàng ta dấu giếm rất tốt. Không giống Trữ Tâm, ai ai cũng biết Trữ Tâm là cận vệ của ta. Kỷ Việt, cung cách làm việc hiểm độc, lòng dạ thâm sâu không thể khinh thường."

Diệp Kết Mạn gật đầu, nhớ lại đêm ở Lưu Ly đình gặp Kỷ Việt. Bỗng, trong lòng vừa động.

Diệp Kết Mạn nói: "Nàng nói xem... ta bị tập kích, có thể là Kỷ Việt cố ý không. Nếu không thì tại sao lại trùng hợp như thế? Kỷ Việt vừa đi, đã có người đến Lưu Ly đình cảnh cáo ta."

"Rất có thể." Kỷ Tây Vũ cúi mũi suy tư. "Nếu là thật, vậy Kỷ Việt sẽ không thoát khỏi liên quan chuyện ta bị sát hại."

Diệp Kết Mạn suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Uhm, vậy là nàng cũng biết Kỷ

Việt phái người lên vào phòng nàng tìm cái gì à?"

Kỷ Tây Vũ nhíu mày: "Ta đoán... có lẽ là một thứ."

"Là cái gì?"

"Nàng quên rồi sao. Nàng đã từng thấy nó trong phòng ta rồi."

Diệp Kết Mạn không hiểu ra sao nên nghiêng đầu suy nghĩ một lát. Và trong đầu bỗng nhiên chợt lóe linh quang, nàng kinh ngạc mở to mắt:

"Nàng nói là lá thư giấu sau tủ?"

Thấy Kỷ Tây Vũ mỉm cười không nói, xem như chấp nhận. Diệp Kết Mạn hỏi:

"Nhưng tại sao?"

Kỷ Tây Vũ: "Ta cũng chỉ là đoán. Không biết có chính xác hay không."

Diệp Kết Mạn không có nói tiếp, song trong lòng càng nghi hoặc hơn.

Thư là của Bùi Nghiêu Húc - nhưng vì sao hắn đưa thư cho Kỷ Tây Vũ? Kỷ Thế Nam tiêu hủy còn chưa tính, ngay cả Kỷ Việt cũng muốn có - rốt cục nội dung trong thư là gì mà quan trọng đến thế này?

Đang suy nghĩ, Diệp Kết Mạn bỗng nghĩ đến chuyện Bùi gia gặp phải mới vừa nghe. Lòng nàng cả kinh, và đổ mồ hôi lạnh. Nàng nhíu mày nhìn Kỷ Tây Vũ:

"Nàng hãy nói thật. Lá thư của Bùi Nghiêu Húc... có phải có liên quan đến việc sơn có vấn đề của Bùi gia hay không?"

Kỷ Tây Vũ nghe vậy thì chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn một lát mới mặt

không đổi sắc nói: "Ồ? Vì sao nàng nghĩ như thế?"

Thấy Kỳ Tây Vũ như vậy, Diệp Kết Mạn càng trầm: "Kỳ gia muốn động tay ở sơn Bùi gia, nhất định cần phải có nội ứng từ Bùi gia. Nhưng, cho dù là người của Bùi gia thì cũng không phải ai cũng đều có thể dễ dàng tiếp xúc đến xưởng chế tác sơn. Như vậy, người này nhất định là người có thân phận tại Bùi gia. Nàng nói, lúc ấy đến thành Tây là vì việc này. Nói vậy, ở ngày 19/2, khi nàng rời đi thì lá thư này mới được gửi. Và e là vô tình bị Kỳ Việt biết được, cho nên hẳn mới muốn vào phòng nàng tìm lá thư này. Sau khi nàng chết, Kỳ Thế Nam cũng thiêu hủy nó ngay lập tức. Rồi không được bao lâu, lô sơn mới của Bùi gia đưa ra bán xảy ra vấn đề. Hết thấy đều trùng hợp.

Nếu nàng không thừa nhận, ta sẽ đi hỏi Bùi Nghiêu Viễn về thời gian chế tác lô sơn này là biết ta có đoán đúng hay không."

Nghe Diệp Kết Mạn nói xong, Kỳ Tây Vũ cũng không có lập tức đáp lại mà là nhìn đối phương với ánh mắt hứng thú.

Một lát sau, khi Diệp Kết Mạn từ từ cứng nhắc, Kỳ Tây Vũ cười nói: "Không cần phải hỏi đâu. Bùi gia chế tác sơn đích xác cần khoảng một tháng. Nàng rất thông minh. Quả nhiên không làm ta thất vọng.

Đúng vậy, Bùi Nghiêu Húc chính là nội ứng cấu kết với Kỳ gia."

„„„„„

Bên đây, An nhi hồn nhiên không biết trong phòng Diệp Kết Mạn phong ba gợn sóng. Thấy Thư nhi trở về, An nhi đem sự tình ở phòng bếp cứu Tiểu Như thuật lại. Song An nhi cũng không có nói sự kiện Kỳ Việt. Thấy Thư nhi cau mày nhìn Tiểu Như co quắp ngồi trên giường, An nhi sợ Thư nhi nói lời tổn thương nên vội cáo từ và kéo Thư nhi ra khỏi phòng.

Ra cửa, Thư nhi ngữ khí không đồng ý nói: "Muội chỉ giúp được nhất

thời, không giúp được một đời, tóm lại là hãy để nàng quay về phòng bếp đi."

"Nhưng muội không đành lòng..." An nhi cũng biết Thư nhi nói đúng, nhưng trong lòng vẫn là không vui, bướng bỉnh nói. "Tỷ cũng thấy đó, Tiểu Như bị thương như thế, sắc mặt cũng rất kém. Nếu cứ ở đó, khó bảo toàn nàng không mất mạng."

"Muội định làm gì?" Thư nhi có vẻ tỉnh táo dị thường.

"Muội..." An nhi phiền não dậm chân - chính nàng cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Để nàng nghỉ ngơi một lúc rồi đưa trở về đi."

"Không!" An nhi không chút suy nghĩ mà cự tuyệt.

Vừa dứt tiếng, An nhi thấy Thư nhi cau mày hơn; An nhi biết Thư nhi không đồng ý. Nhưng An nhi thật sự không bỏ mặc Tiểu Như, trơ mắt nhìn nàng chịu khổ.

An nhi năn nỉ nói: "Thư tỷ tỷ, tỷ giúp muội đi. Muội biết tỷ thông minh, muội thì không có cách rồi." "

Thư nhi nghiêm nghị: "Ta bất quá cũng giống muội, là một nha hoàn mà thôi, có năng lực gì hơn nữa đâu? Những chuyện thế này cũng không phải lần đầu tiên ta thấy. Và cũng sẽ không phải là lần cuối cùng. An nhi, ta biết muội thiện lương, nhưng chuyện gì cũng phải có cái đúng mực. Người ta thấy muội là nha hoàn của thiếu phu nhân đến bái tế, nên người ta mới không so đo với muội. Muội nghĩ Kỳ gia sợ nha hoàn Bùi gia? Nếu không phải hiện tại là tang kì, bọn họ không muốn gây thêm chuyện thì e là muội còn mất nhiều hơn được. Nếu tiếp tục, ngay cả thiếu phu nhân cũng phải bị muội làm phiền đi."

"Nhưng..." An nhi nghe mà khổ sở trong lòng, mắt không tự giác đỏ lên,

"chẳng lẽ để Tiểu Như tiếp tục bị bắt nạt như vậy?"

"Mỗi người đều có mệnh riêng của mình, mọi người đã giúp hết sức mình rồi. Còn kế tiếp thì phải xem tạo hóa của nàng ấy như thế nào."

An nhi buồn bã cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

Thấy thế, Thư nhi thở dài: "Nếu rảnh như thế, không bằng mọi người hãy quan tâm Bùi gia chúng ta nhiều hơn đi. Vừa rồi ta phụng mệnh thiếu phu nhân ra ngoài hỏi thăm tin tức, e là Bùi gia đã xảy ra chuyện."

"Sao?" An nhi không ngờ Thư nhi nói vậy mà chấn động, nàng ngẩng đầu hỏi. "Chuyện gì hả tỷ?"

Thư nhi đem tình huống nói lại cho An nhi.

An nhi: "Sao có thể như vậy? Bùi gia đóng cửa hai chi nhánh ở thành Nam?"

"Đây là lần đầu tiên như thế này, " Thư nhi bất đắc dĩ lắc đầu. "Mấy ngày nữa ta lại đi hỏi thăm, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì thì hơn."

Tuy là nói vậy nhưng Thư nhi đã có dự cảm bất hảo.

Không khí chột nặng nề, không ai nói gì. Một lát sau, Thư nhi bỗng nghĩ tới điều gì, kéo An nhi, hạ giọng nói:

"Mà này, An nhi, mọi người có cảm thấy thiếu phu nhân có cái gì đó là lạ không?"

An nhi: "Thế nào ạ?"

Thư nhi nói lại chuyện vừa rồi, lại nói: "Bình thường ta cũng biết thiếu phu nhân luôn không tập trung, không biết là nhìn cái gì. Hơn nữa nàng nói

không thích nóng, nhưng hiện tại rõ ràng là ngày xuân, cho dù có nắng thì nhiệt độ cũng thích hợp vừa phải. Vậy mà phòng thiếu phu nhân lại lạnh như hồi đầu xuân vậy."

Nghe vậy, An nhi gật đầu không ngừng, đem nghi hoặc trong lòng của mình nói ra: "Đúng đúng đúng, muội còn tưởng chỉ có mình muội nghĩ đến, không ngờ Thư tỷ tỷ cũng chú ý. Thiếu phu nhân rất tốt, nhưng đôi khi lại sao sao đó, làm người ta không biết thế nào. Lần trước muội muốn mở cửa sổ để thoáng khí cũng bị ngăn trở. Tỷ nói..." An nhi nuốt một ngụm nước bọt, "có phải bởi vì âm hôn không hở?"

Thư nhi cả kinh nói: "Đừng có nói bậy."

"Muội không có nói bậy, thiếu phu nhân thật sự kỳ quái đó."

An nhi chưa từ bỏ ý định, dứt khoát nói hết.

"Tỷ không để ý thiếu phu nhân càng ngày càng tệ sao? Khi nàng vừa vào Bùi phủ, sắc mặt nàng còn hồng hào. Còn bây giờ? Rất là tái nhợt. Lần trước còn té xỉu một lần. Về phần phòng của thiếu phu nhân, muội nghĩ có phải là âm khí quá nặng hay không, cho nên mới lạnh sau lưng như vậy. Tỷ nói đi, có thể có khả năng là âm hôn làm tổn thương nguyên khí thiếu phu nhân không hở?"

"Muội đừng có đa nghi quá." Thư nhi khoát tay, không muốn tiếp tục đề tài này, chỉ nói, "Thiếu phu nhân không khỏe là do bệnh căn còn để lại khi lần đó rơi xuống nước, muội đừng suy diễn lung tung. Mà muội đến phòng bếp, lại mang về một người, còn thuốc của thiếu phu nhân đâu?"

An nhi nghe vậy vỗ đầu: "Nguy rồi, muội quên rồi!"

Thư nhi tức giận chỉ trán An nhi: "Thôi đi, vẫn là ta nên đi một chuyến."

Nhìn bóng Thư nhi đi xa, An nhi gãi đầu, vừa thì thầm vừa đi về phòng:
"Muội nghiêm túc mà. Lần trước thiếu phu nhân còn sai muội đi làm cái mộc
phù bằng gỗ hòe - cái này thuộc về cõi âm mà, cũng không biết nàng muốn
làm gì. Không được, để ngừa vạ nhất, muội phải lưu ý..."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 65: Mặt Trái Của Âm Hôn

Chương 65 - Mặt trái của âm hôn

"Như thế nào?"

Kỷ Tây Vũ cũng không có phản ứng gì đối với lời mình mới nói, thần sắc như đang nói về thời tiết.

"Cảm thấy không thể nhận?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, giễu cợt nói: "Nàng thật sự cho là mình là người của Bùi gia?"

Diệp Kết Mạn run tay, hô hấp dồn dập không dám tin nhìn Kỷ Tây Vũ - lần này là bởi vì xấu hổ và giận dữ. Diệp Kết Mạn che giấu cơn giận tại mi gian, miệng thì giật giật, sau một lúc lâu mới khàn giọng nói:

"Kỷ Tây Vũ, ngươi có ý gì?"

"Không có gì. Chỉ là nhìn phản ứng nàng không đơn giản nên nhắc nhở một chút, " Kỷ Tây Vũ khôi phục lại sự đăm đăm. "Cho dù là Bùi Nghiêu Húc là nội ứng thì như thế nào? Nàng vào Bùi gia không được bao lâu, giữa hãn và nàng trừ cái danh ra thì có quan hệ gì? Càng không nói tới những tình cảnh tồi tệ của nàng hiện giờ tất cả đều là từ Bùi Nghiêu Húc đưa tới. Cho dù hãn có phụ Bùi gia, thì cũng là chuyện của Bùi gia bọn họ. Nàng quan tâm bọn họ làm gì?"

Diệp Kết Mạn cảm môi, mặt trắng như giấy. Bây giờ nàng cảm thấy rất phức tạp:

"Ta chỉ cảm thấy làm như vậy không tốt... dù sao, Bùi Nghiêu Húc cũng là người của Bùi gia..."

Không đợi Diệp Kết Mạn nói xong, Kỷ Tây Vũ đã cười lạnh và ngắt lời:

"Hận thù của người ta, nàng cảm thấy được sao?"

Nàng hiểu Bùi Nghiêu Húc được bao nhiêu? Hiểu Bùi gia được bao nhiêu, hử? Nếu không phải thật sự căm hận tới cực điểm, hẳn sẽ nhẫn tâm hủy diệt toàn gia tộc?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, gằn từng chữ: "Là do suy nghĩ kia tác quái đúng không? Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, dù là người chết cũng phải thủ tiết cho tới chết?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhất thời cũng không biết nên nói gì. Một lát sau, nàng mới lắc đầu, sắc mặt phức tạp nhìn Kỷ Tây Vũ:

"Ý ta không phải thế này."

Song Diệp Kết Mạn lại cảm thấy lời mình vừa nói cũng không đủ tin cậy. Nàng thật sự không có nghĩ như Kỷ Tây Vũ nói? Tuy rằng phu quân đã chết, nhưng chỉ nguyện được sống yên ổn - mặc dù đơn độc ở Bùi gia sống cả đời cũng không sao - ý niệm như thế nàng thật sự chưa từng nghĩ?

Kỷ Tây Vũ nhìn ánh mắt Diệp Kết Mạn biến ảo một lúc, nàng cũng không có tiếp tục bức bách mà ngược lại chỉ thản nhiên cười, nói:

"Tốt nhất là như thế."

Diệp Kết Mạn nắm chặt tay, một lát sau mới bình phục tâm tình và nàng

không muốn quần lấy vấn đề này.

Diệp Kết Mạn cau mày hỏi: "Hận thù nàng vừa nói, rốt cuộc là gì?"

"Nàng mới tới Bùi gia, rất nhiều chuyện dĩ nhiên không biết." Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn. "Nàng có ấn tượng gì khi thấy Bùi Nghiêu Húc?"

Diệp Kết Mạn nhớ lại ngày đi bốc thuốc cho mẫu thân gặp được Bùi Nghiêu Húc, nàng trầm ngâm một lát mới nói:

"Chỉ cảm thấy là người này gầy, không có khỏe mạnh. Mặc dù có vẻ trầm ổn nhưng cũng có sự tàn ác."

"Vậy, nàng có nghe chuyện hai năm trước khi Bùi tứ thiếu gia bệnh nặng?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy cả kinh và nhớ lại trước lúc vào Bùi gia nàng đã từng hỏi thăm về việc này.

Diệp Kết Mạn gật đầu: "Có. Ta nhớ Thư nhi chính là người được Bùi phu nhân phái đến hầu hạ Bùi Nghiêu Húc vì lẽ đó. Bệnh này có điều khuất tất sao?"

Kỳ Tây Vũ từ chối cho ý kiến mà cười: "Phái Thư nhi tới bất quá là Bùi phu nhân lo lắng thôi. Nguyên nhân, cũng coi như là một bí ẩn của Tô Châu. Đừng nói là nàng, việc này cũng hiếm ai biết được. Ta cũng vậy. Qua lại với hẳn được một thời gian, ta mới nghe hẳn đề cập một chút. Khi đó cũng giật mình không nhỏ.

Bùi phu nhân sở dĩ ép kỹ chuyện này không kể hở là vì - dù sao thì cũng là chuyện không hay cho lắm - sẽ ảnh hưởng tới danh dự Bùi gia nặng nề. Muốn biết là cái gì không?"

Thấy thời điểm máu chốt như thế này Kỳ Tây Vũ còn thừa nước đục thả câu, Diệp Kết Mạn thật sự vừa tức vừa vội.

Thấy thế, Kỳ Tây Vũ tựa tiểu phi tiểu liếc Diệp Kết Mạn, chậm rãi nói:

"Bùi Nghiêu Húc không thích nữ tử, ngược lại yêu một người hầu."

Diệp Kết Mạn cả kinh mở to mắt, tưởng mình nghe sai.

Kỳ Tây Vũ tạm dừng, buồn cười nhìn Diệp Kết Mạn; nàng kéo tay Diệp Kết Mạn lại giương ngời xuống:

"Được rồi, ta biết nàng kinh ngạc. Nhưng mà cứ ngẩng đầu nói chuyện như vậy mới cổ."

Kỳ Tây Vũ sửa sang lại suy nghĩ một lát, tiếp tục nói: "Bốn năm trước, Bùi Nghiêu Húc mới mười sáu tuổi, là thời điểm tuổi trẻ cuồng ngạo. Hơn nữa, hắn là con trai yêu của Bùi lão gia, trong nhà sủng ái, khác xa hình tượng ổn trọng của hiện tại. Từ sông bạc cho đến thanh lâu, phàm là địa phương nào nhiệt đều không thiếu bóng dáng hắn.

Tuy rằng bất hảo như thế, nhưng vì ít tiếp xúc với thương trường nên cũng coi như là đơn thuần. Tâm địa không xấu.

Có một ngày, hắn nhặt được một nam tử cả người đầy máu từ phố phường về nhà. Nam tử lai lịch không rõ, Bùi lão gia, Bùi phu nhân tất nhiên phản đối. Bất quá Bùi Nghiêu Húc ngang tàng, ai cũng không làm gì được. Huống chi hắn cũng có chút thông minh, nói nam tử là vì cứu hắn mà bị thương, nếu vứt bỏ không để ý, để truyền ra ngoài thì người ta sẽ cảm thấy Bùi gia là hạng người vô tình vô nghĩa - sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng. Lời này thật giả ra sao dĩ nhiên không quan trọng, dù sao nam tử kia cũng đã tạm thời miễn cưỡng được đồng ý ở lại. Bùi Nghiêu Húc an trí hắn ở trong viện mình và tìm đại phu trị thương. Một tháng sau, nam tử mới thoát khỏi hiểm nguy. Mười sáu

năm qua Bùi Nghiêu Húc chưa từng rời khỏi thành Tô Châu, mà nam tử kia lại bốn biển là nhà - có lẽ là vì như thế nên hấp dẫn được Bùi Nghiêu Húc. Hơn nữa, Bùi Nghiêu Húc ngoại trừ có mấy bằng hữu không tốt lành gì thì vẫn chưa có chí hữu nào khác, bởi vậy hẳn mới đưa ra yêu cầu, muốn cho nam tử thân thủ bất phạm kia làm người của hầu hần ba năm để báo ân. Nam tử kia mặc dù trầm mặc ít lời, nhưng trọng tình trọng nghĩa, vì báo đáp Bùi Nghiêu Húc nên cuối cùng vẫn là đáp ứng. Song không ngờ rằng chỉ vì một lời giữ lại như thế, mà sống cùng nhau lâu liền có cảm tình."

Diệp Kết Mạn nghe như nghe sách mà lòng lại chẳng biết tại sao lại động, và không hiểu có chút chua xót. Hẳn là không cần phải nghe tiếp cũng đã biết được kết cục bi thảm.

"Bùi Nghiêu Húc gọi nam tử kia là A Lân. Từ đầu chỉ là thấy mới mẻ, nhưng càng về sau lại không biết là tâm tính thay đổi, sinh tình cảm. A Lân tính cách lãnh đạm, vì thế Bùi Nghiêu Húc trời sinh tính tình kiêu ngạo đã không ít lần tranh chấp cùng đối phương. Nhưng mà cuối cùng đều nhường bộ. Sau đó, từ từ hẳn cũng sửa được tính tình bất hảo. Nhưng trên đời này làm gì có bí mật nào không lộ ra phong thanh? Người đầu tiên phát hiện sự không thích hợp là Bùi phu nhân. Tục ngữ nói, không ai hiểu con bằng mẹ là đúng - huống chi Bùi phu nhân tâm tư tỉ mỉ. Ta nghĩ, khi bà ta biết con mình yêu một nam tử, hẳn là không chịu được hơn là khiếp sợ đi, bằng không, xem tính tình bà ta như thế cũng không đến mức làm ra một quyết định sai lầm như vậy."

Diệp Kết Mạn lẩm bẫm nói: "A Lân chết?"

Kỷ Tây Vũ gật đầu, ánh mắt có chút sâu thẳm: "Bùi phu nhân cũng không có vạch mặt, có lẽ là vì biết Bùi Nghiêu Húc sẽ không nghe. Cho nên quyết tâm diệt trừ A Lân."

Kỷ Tây Vũ cười, giọng nói trào phúng: "Tình đầu hồi trẻ vốn mãnh liệt,

nhưng chưa chắc là sẽ lâu dài. Nhưng một khi có một người tử vong, ngược lại sẽ đem phần cảm tình này đọng lại ở một nơi không bao giờ tàn, và điều đó sẽ làm Bùi Nghiêu Húc đau khổ.

Nàng có biết A Lân chết như thế nào không?"

Nghe Kỳ Tây Vũ đột nhiên hỏi vậy, Diệp Kết Mạn ngẩn ra. Nàng lắc đầu với ánh mắt phức tạp.

Kỳ Tây Vũ: "Bùi phu nhân vốn tính lừa gạt cho Bùi Nghiêu Húc cách xa A Lân để hạ độc độc chết A Lân rồi hủy thi diệt tích. Bà ta thu thập toàn bộ những thứ A Lân có, ngay cả thư cũng đã giả mạo sẵn, muốn ngụy tạo rằng A Lân bỏ đi. Kết quả người định không bằng trời định, Bùi Nghiêu Húc vừa lúc có đồ quên lấy nên lâm thời trở về, vừa lúc chứng kiến thấy Bùi phu nhân sai thuộc hạ phân thân A Lân."

Kỳ Tây Vũ dừng lại, trong đầu hiện ra ánh mắt bi thương của Bùi Nghiêu Húc, giọng cũng thấp đi:

"Không ai biết trước khi chết, A Lân đã nói gì mà khiến Bùi phu nhân căm ghét, không phân thân không hả dạ. Nhưng một màn đó, đối với Bùi Nghiêu Húc còn trẻ mà nói, là một ác mộng sẽ đi theo cả đời."

Diệp Kết Mạn nghe xong chỉ thấy lạnh trong lòng, và nàng cũng không biết nói sao. Nhìn người yêu đẫm máu, thi thể không toàn vẹn, tâm tình tuyệt vọng ra sao? Mà người chủ mưu lại là mẫu thân mình yêu kính?

"Đây là nguyên nhân vì sao Bùi Nghiêu Húc muốn trả thù Bùi gia, " Kỳ Tây Vũ nhích lại gần, không đợi Diệp Kết Mạn nói đã lạnh giọng nói tiếp, "bức thư sau tử, nội dung chính là thực thi kế hoạch này. Đương nhiên, như ta đã nói, biện pháp này là ta nghĩ - không sai, nhưng hành động - là hấn."

Diệp Kết Mạn thở dài, không nói gì nữa. Mà đột nhiên có một nghi vấn:

"Nhưng, tại sao hẳn quyết định lấy ta?"

"Muốn biết vì sao nàng tự nhiên bị gả vào Bùi gia?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn - nhìn cho đến khi Diệp Kết Mạn dần dần có bất an mới chậm rãi nói:

"Kỳ thật bảo hẳn lấy một người ở thành Bắc, là đề nghị của ta."

Quả nhiên, Diệp Kết Mạn ngồi trên giường dao động, giống như chống đỡ hết nổi - nàng vội chống mép giường, không dám tin nhìn Kỷ Tây Vũ và thì tào nói:

"Tại sao?"

Kỷ Tây Vũ: "Bởi vì thành thân có thể dời lực chú ý của Bùi phủ, làm bọn họ lo thu xếp chuyện chung thân của hẳn, Bùi Nghiêu Húc thành công càng dễ. Về phần tại sao là thành Bắc, thì là bởi vì thành Bắc có thế lực yếu nhất - hẳn chẳng những không thể tìm người có thế lực, mà thậm chí gia thế đối phương càng bình thường càng tốt. Nếu không, Bùi gia xuống dốc, khó bảo toàn sẽ không vì thế mà được bảo hộ ngoài ý muốn. Một kích đã tung ra, một khi Bùi gia xoay người được thì cơ hội sau sẽ khó khăn hơn. Song, do tình cảm của Bùi Nghiêu Húc là đặc thù, mặc dù nhà gái địa vị có hèn mọn, Bùi phu nhân biết rõ mọi chuyện cũng sẽ không không hài lòng việc hôn nhân không môn đăng hộ đối này. Trái lại, bà ta mừng còn không kịp, và khẳng định là rất tích cực. Đó cũng là nguyên do tuy nàng là thường gia ở thành Bắc nhưng có thể gả vào Bùi gia. Về phần sau này vì sao Bùi Nghiêu Húc đã chết mà Bùi phu nhân còn muốn kiên trì hôn sự này, ta đã nghĩ có thể là vì bà ta canh cánh trong lòng về việc Bùi Nghiêu Húc yêu nam nhân, cho nên mặc dù hẳn đã chết, bà ta vẫn muốn để cho người ta xem, và đồng thời thuyết phục chính mình rằng con trai bà ta là bình thường."

Kỷ Tây Vũ ngừng lại, nhìn Diệp Kết Mạn cúi đầu.

Mà Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy những lời này như lớn búa lớn đập vào đầu, làm nàng hoa mắt tai ong ong; Kỷ Tây Vũ trước mắt cũng đung đưa. Diệp Kết Mạn cúi đầu, nắm chặt sàng đan để bình phục cảm xúc mãnh liệt trong tim.

Kỷ Tây Vũ thấy thế, bỗng mềm giọng: "Biết hết rồi, nàng có thấy ta đáng giận không?"

Kỷ Tây Vũ thở dài, thấp giọng nói: "Thật ra thì, Bùi Nghiêu Húc chọn ai, ta không biết. Cho đến khi bị dắt đến tân phòng, mới là lần đầu tiên gặp nàng."

Diệp Kết Mạn vẫn trầm mặc không nói gì, và cũng không nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ đưa tay muốn an ủi cái tay đang nắm chặt kia. Nhưng vừa mới chạm vào, Diệp Kết Mạn đã rút ngay trở về. Kỷ Tây Vũ thấy ngực hơi buồn, nàng nhú mày lại. Ngay sau đó, nàng cũng không trông nom Diệp Kết Mạn chưa phục hồi tinh thần mâu thuẫn, đã cường ngạnh túm cổ tay Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn bị đau, muốn rút mà rút không ra, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ nghiêng người tới nhanh chóng phủ ở bên tai Diệp Kết Mạn gần từng chữ:

"Nếu hiện tại nàng đổi ý, thì còn kịp."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 66: Cái Chết Của Bùi Nghiêu Húc

Chương 66 - Cái chết của Bùi Nghiêu Húc

Nghe Kỷ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn chấn động. Nàng nhếch môi không nói gì và mi gian toát lên vẻ bất đắc dĩ cùng chua xót. Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn đôi mắt đỏ sâu thẳm và lạnh lẽo của Kỷ Tây Vũ và nàng cũng không có trả lời câu hỏi của Kỷ Tây Vũ.

Một lúc sau, Diệp Kết Mạn thì thào nói: "Nàng nói không biết Bùi Nghiêu Húc đến thành Bắc tìm tân nương là ta, là thật?"

Có vẻ như không ngờ Diệp Kết Mạn lại hỏi điều này, Kỷ Tây Vũ rõ ngạc nhiên - nàng nhú mày, thần sắc phức tạp nhìn Diệp Kết Mạn một lúc mới gật đầu:

"Ta thật sự không biết."

"Thôi."

Diệp Kết Mạn thì thào rất nhẹ - người nàng vốn cứng ngắt lại mềm xuống, vừa lúc làm nửa người mình dựa vào Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ cũng sửng sốt. Còn chưa kịp phản ứng, Diệp Kết Mạn đã nhào vào lòng Kỷ Tây Vũ, nhắm mắt lại, tựa như nỉ non,

"Cũng là mệnh."

Bị âm mưu hai nhà Kỷ - Bùi liên lụy, ngay cả đường sự Bùi Nghiêu Húc

và Kỳ Tây Vũ đều chết, rồi lại yêu thương phải ma nữ Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn nghĩ vận mệnh của mình e là đã định sẵn rằng phải rơi vào sự kiện này. Không thoát được.

Diệp Kết Mạn đã không thấy, khi nàng vừa nói xong - trong nháy mắt - mắt đỏ Kỳ Tây Vũ dao động và tay nàng cũng run run. Song khi cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn thần sắc tuy mệt mỏi mà thâm tình thì Kỳ Tây Vũ nắm chặt tay lại. Bất quá chỉ có một lát, Kỳ Tây Vũ đã mở tay ra, xem như vừa rồi không có gì xảy ra.

Kỳ Tây Vũ: "Nàng chỉ hỏi thế thôi?"

"Uhm." Diệp Kết Mạn môi mím đáp. "Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích. Ta đã quyết định giúp nàng. Ta cũng biết rằng ta sẽ không được yên ổn. Hiện giờ đã có đáp án cần biết, xem như cũng không tệ."

Kỳ Tây Vũ trầm mặc.

Bỗng hông bị kéo, Diệp Kết Mạn nhập sâu vào lòng Kỳ Tây Vũ hơn.

Khi Kỳ Tây Vũ nghĩ Diệp Kết Mạn đã ngủ thì Diệp Kết Mạn khẽ hỏi: "Bùi Nghiêu Húc chết, nàng có liên quan phải không?"

Kỳ Tây Vũ ngật ngừng, rồi gật đầu: "Ừ."

"Trữ Tâm?"

Kỳ Tây Vũ nghe vậy thì gom mày nhìn Diệp Kết Mạn. Người trong lòng nhắm mắt như đang ngủ, song khuôn mặt thanh tú lại đầy vẻ hỗn loạn và suy yếu làm người ta thương tiếc. Sau một lát, Kỳ Tây Vũ mới "Ừ" một tiếng.

Diệp Kết Mạn bình tĩnh, không có phản ứng gì, chỉ nói: "Sự thật là, trước khi nàng rời Kỳ phủ, Trữ Tâm phụng mệnh đi giết người, chính là Bùi

Nghiêu Húc đúng không? Nghĩ lại cũng không có gì khó cả. Chỉ tại ta khờ. Cho nên, ngày đó Thành nhi mới chỉ vào ta mà nói với Trữ Tâm rằng, nếu để ta biết nàng làm chuyện gì, ta nhất định sẽ không sẽ cùng chiến tuyến với Trữ Tâm nữa. Điều Thành nhi chỉ, chính là việc này."

Kỷ Tây Vũ nhú mày, đáp: "Nàng đã biết hết rồi, ta không cần giấu nàng nữa."

Ngày ta đến Bùi phủ xem xét tình hình son, Trữ Tâm bởi vì Thành nhi cho biết, Bùi Nghiêu Húc không chết nên mới không đi theo ta. Sở dĩ giết Bùi Nghiêu Húc - có lẽ nàng hiểu - là vì chuyện đó vụn vụn không thể lộ. Nếu không, không chỉ có rước lấy thù ghét của Bùi gia, Kỷ gia cũng sẽ lâm vào cảnh bất nhân bất nghĩa. Ảnh hưởng rất lớn.

Mọi manh mối đều chỉ đến Bùi Nghiêu Húc, chỉ cần hấn chết, Kỷ gia sẽ không liên can. Mặc cho điều tra như thế nào đi nữa. Bởi vậy, thời điểm Bùi Nghiêu Húc gửi thư cho ta nói nhiệm vụ đã hoàn thành - vì an toàn - Kỷ Thế Nam bảo ta phái Trữ Tâm đi giết hấn."

Dừng một chút, Kỷ Tây Vũ nheo mắt, nói tiếp, "Bùi Nghiêu Húc không ngốc. E là hấn đã nghĩ tới kết quả kể từ khi bắt đầu. Nhưng hấn vốn không lưu luyến gì, hơn nữa còn phản bội Bùi gia, hấn không muốn sống nữa lâu rồi. Và cái chết này, đối với hấn mà nói cũng không phải là chuyện xấu."

Nói xong, Kỷ Tây Vũ thấy Diệp Kết Mạn chậm rãi mở mắt, cười khờ, và nàng ấy có vẻ như đang suy tư gì đó. Bỗng Kỷ Tây Vũ thở dài trong lòng: một âm mưu hoàn hảo, mà người hi sinh duy nhất chỉ có cô nàng trước mắt này. Ngay cả Bùi Nghiêu Húc chết đi bất quá chỉ là một người ích kỷ muốn giải thoát; trong đầu Kỷ Tây Vũ hiện lên tình cảnh cái đêm nàng bị gọi đến tân phòng, nhìn thấy Diệp Kết Mạn đang tựa vào giường ngủ gật - thụy nhan có vẻ thê lương, như đang lo lắng cho tương lai. Ngay cả trong mơ cũng không được yên bình, Kỷ Tây Vũ nghĩ.

Giữa lúc mỗi người một suy nghĩ, tiếng bước chân vội vã đã cắt đứt suy nghĩ của hai người.

Người tới bất chấp, không gõ cửa trước mà đẩy cửa, Diệp Kết Mạn cả kinh bật dậy, quay đầu nhìn ra cửa.

"Thiếu phu nhân, không tốt!" An nhi hấp tấp gần như là ngã, nước nở nở nói. "Tiểu Như đã xảy ra chuyện!"

Diệp Kết Mạn đứng phắt dậy - do quá đột ngột mà cả người lão đảo - nàng đưa tay đỡ trán. May mà Kỷ Tây Vũ đỡ kịp. Diệp Kết Mạn ổn định được thân mình mới ngẩng đầu nhìn An nhi:

"Có chuyện gì thế?"

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn ra hiệu bằng ánh mắt cho Kỷ Tây Vũ, ý muốn gọi nàng cùng đi ra ngoài. Nhưng không ngờ, nàng mới đi được vài bước đã phát hiện Kỷ Tây Vũ không có đi theo; Diệp Kết Mạn quay đầu lại nhìn.

Kỷ Tây Vũ lắc đầu, ngồi lại trên giường: "Nàng đi đi. Ta sẽ không đi theo."

Mặc dù nghi hoặc, nhưng thấy An nhi lo âu sắp khóc, Diệp Kết Mạn cũng không kịp hỏi nhiều, đi theo An nhi ra ngoài.

Vừa bước qua bậc cửa, phòng An nhi, một đường máu dài ập vào mắt Diệp Kết Mạn. Máu nhỏ ở cạnh bàn, vờn dài ra đại môn. Một cảnh tượng đau lòng.

Diệp Kết Mạn nghèn nghẹn nói: "Sao lại thế này?"

An nhi khóc nói: "E-em cũng không biết. Em đi với Thư tỷ tỷ ra ngoài

một chuyển - em đi lấy quần áo cho Tiểu Như thay, kết quả vừa vào... không thấy Tiểu Như đâu nữa."

Diệp Kết Mạn cau mày nhìn máu chưa khô dưới đất. "Có thấy ai đi vào không?"

An nhi lắc đầu, nghẹn ngào đưa tay lau nước mắt: "Nhất định... Nhất định là nha hoàn của Kỷ tứ thiếu gia!"

Thư nhi bỗng xuất hiện ở ngoài cửa hỏi: "Hai người đang nói cái gì đó?"

An nhi nghe vậy quay lại. Thư nhi còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy An nhi lao tới ôm chầm lấy mình; Thư nhi còn đang bưng một cái mâm, thấy thế, nàng vội đưa mâm lên cao và cúi đầu kinh ngạc nhìn An nhi khóc. Lúc này, Thư nhi mới nhìn vào phòng. Khi thấy rõ vết máu, đồng tử Thư nhi co lại, nhất thời tái mặt đi. Song, lại lập tức đoán được đã có chuyện gì phát sinh.

Lúc này, Diệp Kết Mạn chạy tới cửa, nhìn khắp sân, sắc mặt hổ thẹn.

"Thiếu phu nhân, " ổn định cảm xúc An nhi, Thư nhi đưa mâm lên bàn rồi quay đầu lại nói với Diệp Kết Mạn, "nha hoàn ấy e là dữ nhiều lành ít."

Mặc dù đã biết trước như thế, nhưng khi nghe Thư nhi nói thế Diệp Kết Mạn vẫn mím chặt môi.

An nhi vốn đã muốn ngừng khóc lại nức nở: "Tại em... tại em hết. N-nếu em không mang Tiểu Như ra phòng bếp-p... nàng sẽ không..."

Thư nhi không đành lòng, vỗ lưng An nhi nói nhỏ: "Đừng buồn, không ai ngờ đối phương trắng trợn xuống tay ở Kỷ phủ như thế này."

Thư nhi lại nhìn qua vết máu mà cau mày, lầm bầm nói: "Nhưng tại sao phải để lại dấu vết rõ ràng như vậy?"

Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn đứng ở cửa đang đưa lưng về phía bọn họ, trong lòng chợt xuất hiện một ý nghĩ - song muốn nói mà lại thôi.

"Thiếu phu nhân..."

"Ta biết." Diệp Kết Mạn mệt mỏi đáp. Nàng trầm mặc một lát mới nói: "Thư nhi, em đi tìm hiểu xem, xem có tin tức gì của Tiểu Như hay không. Ta còn có chuyện khác phải làm."

Thư nhi không yên lòng mà ngăn cản nói: "Thiếu phu nhân! Người biết đây là người ta cố ý để cho người xem. Nếu người xen vào nữa, e rằng..."

Lời còn chưa dứt, Diệp Kết Mạn đã khoát áo: "Đừng nói nữa. Lần này do ta sơ suất. Thực xin lỗi, Tiểu Như." Nói xong, Diệp Kết Mạn không chờ Thư nhi nói gì đã đi ra ngoài và biến mất trong tầm mắt của hai người bọn họ.

Diệp Kết Mạn không có về phòng gọi Kỷ Tây Vũ, mà là một mình đến viện của Kỷ Việt. Lúc này đã gần chạng vạng, trời cũng không có nắng nóng nữa song Diệp Kết Mạn vẫn đổ mồ hôi đầy thái dương. Và suốt một đường đi, nàng đều nhíu chặt chân mày.

Chừng khoảng một khắc, Diệp Kết Mạn rốt cục tới nơi. Song nàng không có đi vào, mà là chào một người hầu vừa đi ra, ngữ khí ôn nhu nói:

"Xin hỏi Tứ thiếu gia có ở đây không?"

Người hầu hiển nhiên không biết Diệp Kết Mạn, nhưng thấy đối phương ăn mặc phú quý nên cũng không dám lơ là. Người hầu gật đầu đáp:

"Vâng, có ạ. Phu nhân tìm Tứ thiếu gia chẳng? VẬY tiểu nhân đi thông báo."

"Không cần." Diệp Kết Mạn kéo lấy gã người hầu, cười cười. "Ta chỉ

muốn hỏi thăm một chút thôi."

Người hầu giật mình, hồ nghi nhìn Diệp Kết Mạn: "Không biết phu nhân..."

"Ta là thiếu phu nhân của Bùi gia đến để bái tế. Trước đó có nhận ân huệ từ Tứ thiếu gia, vậy nên muốn đáp lễ. Nhưng mà ngại hỏi mấy thiếu gia khác, nên giờ mới muốn hỏi tiểu ca một chút."

Người hầu giật mình, không hoài nghi nữa mà nói: "Thì ra là thế. Nhưng tiểu nhân không biết nhiều lắm đâu. Bùi thiếu phu nhân nếu không ngại thì hãy hỏi A Liên cô nương - nha hoàn bên cạnh thiếu gia được không ạ? Chuyện Tứ thiếu gia, cô ấy biết rõ hơn tiểu nhân nhiều."

"A Liên cô nương?"

"Người tiểu ca nói là nha hoàn hay đi theo Tứ thiếu gia phải không?"

"Vâng, " người hầu gật đầu, "thiếu gia thân thể không tốt, từ trước đến nay đều do A Liên cô nương chăm sóc. Mà thiếu gia cũng thích A Liên cô nương chăm sóc cho mình."

"Vậy, A Liên cô nương đang ở đây à?"

Nghe Diệp Kết Mạn hỏi, người hầu lúc này mới xức nhớ mà lắc đầu: "Lúc này hẳn là không. Tại vì nửa canh giờ trước tiểu nhân mới nhìn thấy A Liên cô nương đi ra ngoài. Có lẽ là chưa trở lại."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn biến sắc - nhưng đã áp chế ngay nổi lòng, cố ý nói: "Tứ thiếu gia thân thể thật sự rất kém sao? Tiểu ca thấy nếu ta tặng thuốc bổ thì thế nào, có được không?"

"Chắc là được ạ, " người hầu gật đầu, suy tư nói. "Tứ thiếu gia suy yếu từ

nhỏ, bình thường cũng không có đi đâu ra ngoài. Nếu là thuốc bổ thì không có vấn đề gì."

"Không đi đâu sao?" Diệp Kết Mạn hơi trầm ngâm. Rồi đảo mắt nói: "Ta nghe hạ nhân nói, Tứ thiếu gia bình thường không qua lại với ai đúng không? Vậy viện này hẳn là buồn tẻ lắm?"

"Thật ra cũng không phải. Đại thiếu gia cũng thường đến thăm Tứ thiếu gia. Mỗi lần như thế Tứ thiếu gia đều rất vui vẻ, hai người nói nói cười cười cũng không tính là buồn."

"Thế còn những người khác?"

Người hầu nghe vậy thì kỳ quái, Diệp Kết Mạn thấy thế vội giải thích: "Ta chỉ là muốn tranh thủ mang lễ tới bái phỏng, nhưng lại sợ quấy rầy Tứ thiếu gia. Có phải ta hỏi nhiều lắm hay không?" Diệp Kết Mạn ngượng ngùng cười.

Người hầu lắc đầu: "Không đâu ạ. Tứ thiếu gia hòa nhã lắm. Cũng do hiện giờ còn trong tang kì Ngũ tiểu thư, chứ dĩ vãng lão gia thường hay đến thăm và đưa vài thứ ạ. Về phần phu nhân và Nhị thiếu gia, đương nhiên là không thể nào rồi..." Người hầu như ý thức được mình nói gì đó, dừng ngay câu chuyện - gã cảm thấy xấu hổ. Bỗng nghĩ tới điều gì, gã nói: "Có điều, hai tháng nay phu nhân có tới hai lần, ở lại rất lâu mới về."

Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng hơi giật mình. Theo lời Kỳ Tây Vũ nói, quan hệ giữa Kỳ phu nhân và Kỳ Việt là không tốt. Bà ta đến làm gì? Có nguyên nhân gì khác sao?

Vốn muốn hỏi thêm, người hầu bỗng đưa tay chỉ sau lưng Diệp Kết Mạn, cao giọng nói: "Phu nhân nhìn kia, A Liên cô nương đã trở lại rồi."

Tác giả: Thật là ngại. Vì có chuyện không vui cho nên chậm ra chương mới.

Còn nữa, ta đã viết sai Bùi Nghiêu Húc thành Bùi Nghiêu Duẫn!!! (Ta thật lo lắng cho trí nhớ của mình). May mà có mọi người nhắc nhở, bây giờ sửa lại rồi.

Kế tiếp là sẽ từ từ đào bới nguyên nhân sâu xa của cái chết Kỳ Tây Vũ. Hẳn là sẽ không dài. Dù sao còn phải để cho phần báo thù. Đương nhiên trước đó sẽ có giai đoạn tình cảm hai người hoàn thiện. Hiện tại mọi người có thể đã nhìn ra Kỳ Tây Vũ không phải rất yêuuuu Diệp Kết Mạn saoooo!!! Lấy tính cách của cô thì cần phải xúc tác mới được.

Tôi đã nói hết năm nay sẽ hoàn, chứ không phải nói tới cuối năm... Tôi đoán là cỡ hai tháng đi. Dài nhất là ba... Đến tháng tám tôi thi xong tôi sẽ cố gắng!!

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 67: Đêm Ma Mị (Thượng)

Chương 67 - Đêm ma mị (Thượng)

Nghe thế, Diệp Kết Mạn đánh mặt lại. Mà chưa kịp quay đầu thì phía sau đã vang lên tiếng bước chân, và giọng một nữ tử nói:

"Ồ? Đây không phải là Bùi tứ thiếu phu nhân sao? Sao lại nhàn nhã mà đến đây thế?"

Người hầu đang muốn trả lời, Diệp Kết Mạn đã xoay người lại nói:

"Thì ra là A Liên cô nương!"

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn đánh giá nhanh đối phương, nhưng vì không thấy có gì dị thường nên cố ý thờ.

"Phòng bếp có một nha hoàn đi đâu không biết, nhưng có người thấy nàng đi đến đây nên ta đến đây tìm thử. Không biết A Liên cô nương có gặp không?"

A Liên nhếch môi: "Chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi, A Liên chú ý tới làm gì? Nhưng mà, Bùi thiếu phu nhân vì một nha hoàn của Kỷ gia mà bôn ba như thế, khiến A Liên rất là cảm động!"

"Tuy là tiểu nha hoàn, nhưng mạng ai không phải là mạng chứ?" Diệp Kết Mạn nhìn A Liên. "Nghe nói, A Liên cô nương một tấc cũng không rời Tứ thiếu gia, mà bây giờ không có ở cạnh hă, cô nương không lo sao?"

"Thiếu gia không phải trẻ sơ sinh, A Liên nếu rời đi, thiếu gia sẽ tự chiếu cố mình, không nhọc Thiếu phu nhân lo lắng ạ!"

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lát, bỗng ngửi ngửi rồi ra vẻ nghi hoặc nói: "Không biết A Liên cô nương đã đi đâu, mà sao trên người lại có mùi máu thế?"

Không đoán được Diệp Kết Mạn sẽ nói vậy, thần sắc A Liên hơi ngưng trọng và sẽ đưa tay nghe thử. Song khi vừa định A Liên mới kịp phản ứng, rất nhanh đã bất động thanh sắc mà kiềm lại; A Liên nhìn Diệp Kết Mạn với vẻ do dự không biết đối phương có nói đúng hay không.

Một lát sau, A Liên không có việc gì nói: "Bùi thiếu phu nhân đừng giống như thế, A Liên có làm gì mà có mùi máu đâu?"

Những hành động của đối phương thu vào mắt, Diệp Kết Mạn đã hiểu và không muốn lãng phí thời gian nữa; nàng nắm nắm bàn tay đầy mồ hôi mà ngoài mặt thì trấn định:

"Vậy hử? Vậy là do ta nhầm rồi."

Thấy đối phương nói vậy, A Liên cũng không ngạc nhiên - nàng biết Diệp Kết Mạn cố ý; mắt trầm xuống ngay. Một lát sau, A Liên chợt bật cười:

"A Liên thấy thần sắc Bùi thiếu phu nhân tái nhợt như thế mà bây giờ còn phải vất vả vì một nha hoàn, Bùi thiếu phu nhân cần phải bảo trọng thân thể đi thôi, chớ để có bất trắc gì, nếu không, Kỳ gia chúng ta khó tránh khỏi trách nhiệm."

"Đa tạ A Liên cô nương nhắc nhở, " Diệp Kết Mạn gật đầu; nắm tay nắm sau lưng đã trắng, trước mắt thì có khi đen và đồng thời trong đầu lại chợt hiện vết máu; giọng nàng cũng mơ hồ đi,

"Nếu ta lại có thời gian, ta sẽ đến bái phỏng Tứ thiếu gia. Hôm nay ta không khoẻ, không quấy rầy."

Nói xong, Diệp Kết Mạn cất bước vòng qua A Liên - khi đi qua, Diệp Kết Mạn chợt dừng bước và hạ giọng nói: "A Liên cô nương, mùi máu trên người cô thật sự rất nồng." Nói xong, Diệp Kết Mạn cũng không quay đầu lại nữa.

A Liên nghe thế thì sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, và ánh mắt phức tạp nhìn thân ảnh đối phương biến mất ở góc queo. Bỗng, A Liên quay đầu nhìn người hầu, cau mày nói:

"Trên người ta có mùi máu à?"

Người hầu ở gần đó nên cũng nghe Diệp Kết Mạn nói gì trước khi rời đi, gã còn đang nghi hoặc lại thấy A Liên hỏi - gã ngần ra, rồi nghĩ thử, rồi lại nhất thời không dám xác định.

Người hầu ập ứng nói: "Tà-tàm tạm ạ..."

Thấy A Liên không biểu tình gì mà chỉ nhúu mày xoay người đi vào, người hầu nghiêng đầu khó hiểu thì thầm: "Bùi thiếu phu nhân không phải muốn tặng lễ cho thiếu gia à? Tại sao ta lại thấy thiếu phu nhân không mấy gì tốt với A Liên cô nương nhỉ..."

Ra khỏi sân Kỳ Việt được một đoạn, Diệp Kết Mạn mới phát hiện lưng áo mình ướt đầm. Và nàng lại choáng đầu hơn. Diệp Kết Mạn chỉ phải ngừng lại đỡ vào cây, bưng ngực từ từ thở. Đứa nha hoàn tên A Liên đó thật biết áp bách người, Diệp Kết Mạn đã nghĩ nàng ta sẽ giết mình - chỉ trong tầm tay thôi. Bất quá việc này coi như là xác nhận: Tiểu Như... quả nhiên đã bị hại!

Bi phần cuộn cuộn trào dâng, Diệp Kết Mạn vô lực tựa trán vào cây. Giữa

những kích động, bóng đen đã chiếm cứ tầm mắt nàng - Diệp Kết Mạn suy yếu nhắm mắt lại và cảm thấy hai chân sắp đứng không nổi nữa rồi. Mũi tự nhiên có mùi gì đó, Diệp Kết Mạn gian nan đưa tay lên, và khi tay chạm được sự ẩm ướt nàng mở mắt ra - nhìn tay dính đầy máu, trước mắt lại xuất hiện vài hư ảnh - Diệp Kết Mạn cảm thấy sức lực chợt bị rút hết đi, bất tri bất giác nàng từ từ khụy xuống, ý thức như có như không mà hôn mê đi...

"Thiếu phu nhân?" "Thiếu phu nhân?"

Diệp Kết Mạn từ từ tỉnh táo lại, bên tai thì vang lên tiếng An nhi, Thư nhi gọi; mí mắt thì nặng nề, mãi mới mở được mà những gì trước mắt lại nhòe đi, một lúc sau mới rõ.

An nhi, Thư nhi đứng ở bên giường, Diệp Kết Mạn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy lòng bàn tay nóng lên.

Cùng lúc đó, Bùi Nghiêu Viễn thân thiết hỏi: "Đệ muội thấy thế nào?"

Diệp Kết Mạn chậm chạp quay đầu, thấy Bùi Nghiêu Viễn.

Không biết có phải do Bùi gia đang khốn khó mà thần sắc Bùi Nghiêu Viễn tiêu tụy hay không. Nhưng bây giờ, thấy Diệp Kết Mạn tỉnh lại, mắt Bùi Nghiêu Viễn trông có vẻ có thần hơn và hấn nói:

"Đệ muội khát đúng không? Ta bảo Thư nhi lấy nước cho muội."

Không đợi Diệp Kết Mạn mở miệng, Bùi Nghiêu Viễn đã phân phó cho Thư nhi.

"Ta... bị gì vậy?" Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy đầu nặng nề; nàng hồi tưởng lại: nàng chỉ nhớ mình đến viện Kỳ Việt, gặp nha hoàn kia...

"Muội ngất xỉu." Bùi Nghiêu Viễn một tay tiếp nhận Thư nhi đưa tới chén nước, một tay đỡ Diệp Kết Mạn, giải thích, "Có nha hoàn đi ngang qua bắt gặp rồi tìm người đỡ muội về đây."

Diệp Kết Mạn không thích ứng Bùi Nghiêu Viễn tiếp xúc; nàng ra ý bảo mình có thể tự uống.

Bùi Nghiêu Viễn không chịu: "Muội còn yếu, đừng cậy mạnh!"

Diệp Kết Mạn lưỡng lự mà nhú mào, nhưng nàng thật sự không còn sức nên đành uống vài hớp cho có lệ.

Bùi Nghiêu Viễn lúc này mới buông chén, nói: "Vừa rồi đại phu đến xem, nói muội hư nhược quá nên ngất xỉu. Từ hôm nay muội phải tĩnh dưỡng cho đàng hoàng. Uống thuốc bổ nhiều vào!"

Bùi Nghiêu Viễn nghi hoặc nhú mào, "Mà, sao lần này xuất môn không mang theo ai? Muội đi đâu, làm gì?"

"Không có gì đâu ạ."

Diệp Kết Mạn dĩ nhiên sẽ không nói vì việc Tiểu Như bị hại, nàng chỉ lắc đầu, không muốn nói. Diệp Kết Mạn nhìn ra ngoài, thấy trời đã tối, biết mình có lẽ đã hôn mê vài canh giờ.

Thấy Bùi Nghiêu Viễn có chút bất mãn nên nói sang chuyện khác, "Thần sắc Tam ca cũng tiều tụy, giờ ta tỉnh rồi, không bằng huynh về nghỉ ngơi trước đi?"

Bùi Nghiêu Viễn vẫn không yên lòng, phân vân nhìn Diệp Kết Mạn: "Ta không sao, nhưng muội - tại sao sắc mặt kém đến thế này?"

Diệp Kết Mạn đưa tay sờ mặt thấy lạnh ngắt, nàng thở dài trong bụng và

đoán rằng có một loại khả năng. Nhưng nàng cũng không muốn theo đuổi.

Diệp Kết Mạn cười cười: "Tam ca đừng lo, ta ngủ một giấc sẽ tốt lại thôi."

"... Muội ăn gì đi, xong rồi ta sẽ đi. Ta bảo Thư nhi hâm lại cho muội - dù không muốn nhưng cũng phải dùng một chút - nó tốt cho muội."

Nói xong, Bùi Nghiêu Viễn ám chỉ cho Thư nhi, Thư nhi lĩnh mệnh lui xuống.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn cũng chỉ phải gật đầu; thấy Bùi Nghiêu Viễn thương tiếc nhìn mình hoài nên nàng không được tự nhiên mà dờn mắt đi. Song vừa chuyển mắt, một thân ảnh màu trắng ập vào mắt nàng.

Cách giường không xa là Kỳ Tây Vũ đang khoanh tay nghiêng người dựa cửa sổ. Cửa sổ mở một cửa; dưới ánh trăng, một thân áo trắng Kỳ Tây Vũ được bao phủ làm nàng sáng lên. Không biết qua bao lâu, Kỳ Tây Vũ đột ngột nhìn lại làm Diệp Kết Mạn hết hồn. Trong phút chốc, Diệp Kết Mạn thấy mặt mình nóng lên. Thời gian bây giờ đã cấp bách lắm rồi, nàng nguyên tưởng là Kỳ Tây Vũ sẽ thừa dịp vào ban đêm mà đi tra xét sự tình, ai dè vừa tỉnh lại đã gặp đối phương - không ngờ đối phương vẫn còn ở đây.

Bùi Nghiêu Viễn nói: "Không lâu nữa Kỳ tiêu thư sẽ hạ táng, cha mẹ không biết có kịp xử lý việc đó hay không. Đến lúc đó, chờ chuyện ở đây chấm dứt, trở về ta sẽ tìm thuốc bổ giúp muội..."

Diệp Kết Mạn không kịp nghe hết đã giật mình mà ngắt lời Bùi Nghiêu Viễn:

"Mấy ngày?"

"Hả?"

"T... ugh, mấy ngày nữa Kỳ tiêu thư hạ táng?"

Bùi Nghiêu Viễn mặc dù thấy Diệp Kết Mạn phản ứng kỳ quái nhưng vẫn trả lời: "Bốn ngày sau. Sao?"

Tay Diệp Kết Mạn run run; nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy đối phương bình tĩnh gật đầu, nàng mới phát giác về mặt thời gian - tức là, bốn ngày sau nếu vẫn chưa tìm thấy hung thủ thì nàng phải trở về Bùi phủ!?

Vậy còn Kỳ Tây Vũ?

Không, lấy tính tình Kỳ Tây Vũ tất nhiên sẽ không từ bỏ báo thù. Thế thì, chẳng phải chỉ còn một mình nàng ở đây???

Đang lo lắng, tay bỗng bị nắm. Diệp Kết Mạn hồi phục lại tinh thần, thấy Bùi Nghiêu Viễn lo lắng nhìn mình và hấn đang nắm tay nàng. Thấy thế, Diệp Kết Mạn bối rối, vội rút tay ra. Bùi Nghiêu Viễn nao nao - tựa hồ cũng kịp phản ứng - cũng có chút ngượng ngừng thu hồi tay mình. May là Thư nhi đúng lúc bưng thuốc vào, vừa lúc mới hóa giải không khí ngượng ngừng này.

Bùi Nghiêu Viễn nhận lấy, hòa nhã nói: "Đến, ăn một ít đi."

Diệp Kết Mạn hơi nóng mặt, muốn gọi Thư nhi, An nhi mà bây giờ mới phát hiện An nhi đang trầm mặc khổ nghĩ với cặp mắt đỏ hoe, còn Thư nhi thì đang trấn an. Vì vậy mà Diệp Kết Mạn chậm một bước, Bùi Nghiêu Viễn đã đưa thìa tới môi - Diệp Kết Mạn lia mắt nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy Kỳ Tây Vũ mặt không chút thay đổi nhìn mình, nhất thời không đoán ra tâm tư đối phương. Bất đắc dĩ, Diệp Kết Mạn chỉ phải há mồm uống thuốc.

Bùi Nghiêu Viễn động tác ôn nhu ngồi ở bên giường; ánh mắt nhu hòa nhìn Diệp Kết Mạn từ đầu đến cuối đều cúi đầu và rũ mắt xuống - không hề nhìn hấn, hấn chỉ nghĩ đối phương ngượng ngừng; và bên môi hấn có treo nụ cười mỉm. Ưu phiền về chuyện nhà mấy ngày nay có vẻ lui đi chút ít.

Thực tế, về phía Diệp Kết Mạn, nàng chỉ thấy mình như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than; một mực mong đồng thuốc này mau hết đi!!!

Cố gắng nuốt cho mau, Diệp Kết Mạn thấy đủ mới vội ngăn Bùi Nghiêu Viễn lại và khách khí nói: "Ta no rồi."

Bùi Nghiêu Viễn dĩ nhiên không ngại, lại hỏi: "Thêm chút nữa được không?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, cười cười: "Thôi ạ. Tam ca, ta thấy hơi mệt. Giờ cũng không còn sớm nữa, huynh nên nghỉ ngơi."

"Thôi được rồi. Mọi người nghỉ đi." Bùi Nghiêu Viễn đứng lên, cúi người chỉnh chần cho Diệp Kết Mạn và dặn dò, "Đại phu khai dược một ngày ba lượt, Thư nhi sẽ phụ trách nấu. Trong khoảng thời gian này mọi người không được đi lung tung đâu đấy!"

"Vâng, cảm ơn Tam ca chiếu cố!"

Diệp Kết Mạn cười nhìn Bùi Nghiêu Viễn rời đi, rồi nói: "Hai em cũng đi ngủ đi."

"Dạ..."

Cửa đóng, Diệp Kết Mạn chẳng kiêng nể gì nhìn Kỷ Tây Vũ vẫn một mực im lặng. Không biết có phải vì Bùi Nghiêu Viễn hành động thân mật vừa rồi không mà Diệp Kết Mạn có chút không yên khi đối mặt Kỷ Tây Vũ.

Diệp Kết Mạn: "Nàng ở đây suốt à? Không đi ra ngoài?"

Kỷ Tây Vũ vẫn không có biểu tình gì; không khí trầm mặc bắt đầu lan tràn. Ngay khi Diệp Kết Mạn xấu hổ muốn nói nữa, Kỷ Tây Vũ nghiêng đầu, lạnh lùng vát một câu:

"Ta ra ngoài làm gì?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 68: Đêm Ma Mị (Hạ)

Chương 68 - Đêm ma mị (Hạ)

Nghe khẩu khí Kỳ Tây Vũ nói chuyện, Diệp Kết Mạn không khỏi lộp bộp trong lòng. Nàng nhìn qua Kỳ Tây Vũ. Thấy Kỳ Tây Vũ hờ hững, mắt trầm, môi mím, bộ dạng không vui, Diệp Kết Mạn do dự và thầm nghĩ : chẳng lẽ lo lắng mình ngất xỉu, Kỳ Tây Vũ mới canh giữ ở đây chờ mình tỉnh lại? Bất quá Diệp Kết Mạn vội xua đi ý nghĩ khờ dại này rồi ngậm cười khổ.

Nàng bị điên rồi mới nghĩ như thế có phải không? Kỳ Tây Vũ vì lo lắng cho nàng mà ở lại?

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn lại nhìn Kỳ Tây Vũ, nói: "Ta chỉ lo không còn nhiều thời gian nữa, sợ nàng sốt ruột nên tưởng nàng ra ngoài tìm manh mối. Ngoài ra không có ý gì khác."

"Còn biết không còn thời gian? Đổ bệnh thật đúng lúc nhỉ?" Kỳ Tây Vũ giương mắt lạnh lùng nói.

Diệp Kết Mạn nhất thời cũng không biết nói cái gì; nàng nắm chặt tấm đệm, mi gian hiển hiện lo âu và tự trách. Nàng dĩ nhiên biết mình ốm đau giờ này là hồng bet. Vốn cũng chỉ còn lại bốn ngày, không có nàng, Kỳ Tây Vũ lại không tiện hành tẩu ban ngày, vậy nên chân tướng ắt phải chậm hơn mới rõ được.

Dường như biết Diệp Kết Mạn nghĩ gì, Kỳ Tây Vũ khoanh tay nói: "Còn có thời gian tự trách, không bằng ngẫm lại tiếp theo nên làm gì thì hơn."

Nói tới một nửa, Kỳ Tây Vũ thoáng nhìn lướt qua vết thuốc mờ nhạt còn dính bên môi Diệp Kết Mạn,

"Nếu không thì bốn ngày này nằm nghỉ đi, dù không tìm ra đáp án nhưng ít nhất cũng tiến gần Bùi Nghiêu Viễn thêm một bước."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chấn động, ngẩng đầu nhìn ngay Kỳ Tây Vũ. Thấy đối phương mặt mày xa cách, Diệp Kết Mạn chua xót, và càng thấy suy nghĩ kia buồn cười đến cỡ nào.

Diệp Kết Mạn: "Yên tâm, cho dù cái thân này tàn lụi, ta cũng sẽ chịu được bốn ngày."

Kỳ Tây Vũ nhú mày: "Một cơn gió đã đổ, ta yên tâm bằng cách nào? Quên đi. Vẫn là dựa vào chính mình."

Lời nói như dao đâm vào lòng Diệp Kết Mạn, nàng cúi đầu không nói gì nữa; tay nắm tấm đệm đã không còn sức nắm - cũng không thể phản bác lại. Kỳ Tây Vũ thì trầm mặc. Chỉ chốc lát, Diệp Kết Mạn nghe được tiếng bước chân, rồi đôi hài trắng ập vào mắt. Ngay sau đó, có tay nâng cằm nàng lên - mắt Diệp Kết Mạn ửng đỏ.

Kỳ Tây Vũ giật mình, có vẻ như không đoán được sẽ thế này.

Kỳ Tây Vũ nói: "Ta mới nói vài câu, nàng đã..."

Diệp Kết Mạn quần bách quay đầu đi và ngắt lời: "Không có gì."

Rồi, Diệp Kết Mạn gian nan giải thích: "Đột nhiên nhớ tới Tiểu Như nên thấy đáng thương thôi."

Kỳ Tây Vũ hiển nhiên không tin, nàng chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn một lúc. Bất quá nàng không có truy cứu tiếp. Nàng chỉ là kỳ quái nhìn kỹ mặt

Diệp Kết Mạn, và ngồi ở mép giường, hỏi:

"Trước đó đã đi đâu?"

Diệp Kết Mạn áp chế đau buồn, miễn cưỡng bình phục cảm xúc mà thuật lại chuyện trong viện Kỳ Việt. Kỳ Tây Vũ nghe đến thì đành mặt lại. Đợi Diệp Kết Mạn nói xong, Kỳ Tây Vũ lãnh đạm nói:

"Nàng điên rồi à? Dám đơn độc đến viện Kỳ Việt, không sợ chết?"

"Ta chỉ muốn xác nhận có phải Kỳ Việt phái người giết Tiểu Như hay không."

"Xác nhận thì đã sao? Nàng sẽ báo thù?" Kỳ Tây Vũ cau mày, "Nàng đừng quên đây là Kỳ gia! Khi xưa Kỳ Việt không giết nha hoàn đó là bởi vì ta vừa mới chết, và nha hoàn đó hẳn vẫn còn nằm được trong tay - không đáng để động đến để chuốc lấy nghi ngờ. An nha đầu mang người từ phòng bếp về đương nhiên Kỳ Việt sẽ biết, cộng thêm trước đó nàng để ý chuyện của ta e là hẳn đã kiêng kị, cho nên mới xuống tay thẳng thừng. Máu rõ thế kia là cố ý để cho nàng xem." Mắt Kỳ Tây Vũ trầm hơn, "Xem ra, cái cảnh cáo ở Lưu Ly đình chắc chắn là Kỳ Việt làm."

Kỳ Tây Vũ nói, Diệp Kết Mạn nhiều ít gì cũng hiểu. Nhưng khi nghe Kỳ Tây Vũ nói toạc ra, nàng lại càng cảm thấy có lỗi với Tiểu Như hơn - sắc mặt vốn không tốt lại càng trắng.

Kỳ Tây Vũ còn định nói tiếp mà đã thấy Diệp Kết Mạn có dáng vẻ tùy thời sẽ hôn mê nên thôi không nói nữa. Kỳ Tây Vũ nghiêng người đưa tay lên trán Diệp Kết Mạn, thấy là mồ hôi lạnh, sự lo lắng chợt lóe trong mắt song trong miệng lại nói:

"Thôi được rồi không nói nữa. Nói thêm nàng lại mệt."

Nhưng vẫn thấy Diệp Kết Mạn không cải thiện được gì - dáng vẻ chất chứa nhiều tâm sự, Kỳ Tây Vũ rất cục nhẹn không được mà hỏi:

"Lại miên man suy nghĩ gì nữa?"

"Xin lỗi..." Diệp Kết Mạn cúi đầu nói một câu như thế; nàng mệt mỏi nhắm mắt lại. "Ta thế này, là tổn thời giờ của nàng."

Kỳ Tây Vũ chớp mắt, ngón tay mất tự nhiên mà giật giật. Một lát sau, Kỳ Tây Vũ thở dài: "Ta không trách nàng."

Thấy Diệp Kết Mạn trầm mặc không trả lời, môi Kỳ Tây Vũ giật giật. Như muốn nói thêm cái gì mà lời đến bên miệng lại nuốt vào, và khi mở miệng đã là lời khác:

"Muộn rồi, nàng không khỏe, nghỉ ngơi thôi. Việc này ngày mai chúng ta bàn lại." Nói xong, Kỳ Tây Vũ đứng dậy đi lại bàn tắt nến.

Nến tắt, chỉ còn ánh trăng.

Diệp Kết Mạn đã nằm rồi, chợt thấy bên hông lạnh lạnh; Kỳ Tây Vũ lên giường; Diệp Kết Mạn lòng đầy trần trở. Hơn nữa, nàng vừa mới tỉnh nên không có buồn ngủ mà chỉ là thấy mệt mỏi. Bụi gia, Kỳ gia nặng nề trong lòng nàng khó tiêu hóa - trong bóng tối, Diệp Kết Mạn lẳng lẳng nằm đó, nàng mờ mịt, nhất thời không biết nên đi đâu.

Thương trường người lừa ta gạt, mạng người rẻ mạt, tình yêu hoang đường, người quý hai đường, tất cả có lối thoát chứ? Cho dù báo thù rồi thì thế nào?

Càng ngày nàng càng suy yếu - kỳ thật nàng cũng không quan tâm có phải bởi vì Kỳ Tây Vũ hay không nữa rồi - nếu có thể, đi theo Kỳ Tây Vũ cũng là chuyện tốt. Còn không, nếu đơn độc ở lại Bụi phủ thì tiền đồ cũng khó lường.

Chưa chắc sẽ hạnh phúc.

Không biết qua bao lâu, ngoài trời dần tối hơn. Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ cũng không có động tĩnh nên nghiêng đầu qua nhìn. Theo ánh trăng mỏng manh, khuôn mặt Kỳ Tây Vũ mờ mờ hiển hiện trông có vẻ bình yên, Diệp Kết Mạn không khỏi nghĩ về thân thể nằm trong quan tài với đủ loài hoa xung quanh - khuôn mặt ấy như họa, lảng lạng nở rộ trong đêm, và dường như có thể tỏa hương ngào ngạt. Lúc này không còn âm thanh gì khác trừ tiếng tim đập, ánh mắt Diệp Kết Mạn nhu hòa đi, nàng nhắm dậy nhìn Kỳ Tây Vũ.

Khi còn sống không gặp được nhau, khi chết rồi mới ái mộ, không biết là vận mệnh trêu ngươi hay là kiếp số.

Trong bóng đêm, Kỳ Tây Vũ môi đỏ mọng tiên diễm nằm trên khuôn mặt trắng như tuyết giống như là liệt hỏa nhiệt tình mời gọi mời người sưu tầm. Nhìn một lúc, Diệp Kết Mạn như bị mê hoặc, nàng vén tóc, chậm rãi tới gần; tim đập như trống. Rồi càng gần hơn... Sắp tiếp cận được, đôi mắt kia lại mở ra. Diệp Kết Mạn cứng đờ, không ngờ Kỳ Tây Vũ chưa ngủ, nhất thời tiến cũng không được, lùi cũng không xong; hai má nàng nóng bừng; hô hấp thì dồn dập. Một lát sau, Diệp Kết Mạn giật mình sẽ rụt về và ấp úng giải thích:

"Ta chỉ.."

Còn chưa tới kịp thối lui thì cổ đã bị ôm, động tác lui về sau dừng lại. Diệp Kết Mạn đỏ mặt, nhìn môi đỏ mọng và tuyết nhan gần trong gang tấc mà lòng bàn tay khẩn trương đến đổ mồ hôi.

"Huh?" Kỳ Tây Vũ hơi nhíu mày, "Chỉ là gì?"

"Ta..." Diệp Kết Mạn quẩn bách.

Kỳ Tây Vũ ôm lấy Diệp Kết Mạn, đem Diệp Kết Mạn đến gần trước mắt.

"Tại sao lại trốn?"

Kỷ Tây Vũ cười mỉm, nhìn Diệp Kết Mạn ấp úng không nói nên lời một lúc lâu.

Kỷ Tây Vũ nói: "Nếu muốn hôn, cần gì lén lút như thế?"

Diệp Kết Mạn xấu hổ đến không thể nói được - nàng bây giờ chỉ có thể nhìn môi Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn trốn tránh và ngượng ngùng, nàng chợt trầm mặc một lát rồi đột ngột nói:

"Những lời ta nói khi nãy, nàng đừng để ý."

Diệp Kết Mạn cũng ngạc nhiên, không ngờ Kỷ Tây Vũ lại nói vậy. Nàng lắc đầu, ôn nhu mà cười: "Ta hiểu. Do ta yếu ớt, không trách được nàng."

Kỷ Tây Vũ cúi mắt - trong không khí dường như có điều thở dài - mà khi nàng giương mắt lên thì trong mắt chỉ còn sự mê hoặc: "Đêm nay, nàng chịu nổi không?"

Ban đầu thì khó hiểu, song rất nhanh, Diệp Kết Mạn mới kịp hiểu ra ý của Kỷ Tây Vũ - mặt nàng đỏ bừng, tay đang chống trên sàn nhũn ra. Dĩ nhiên trong lòng cũng không muốn thừa nhận thất bại, Diệp Kết Mạn khẽ lên tiếng: "Ừ."

Tiếng cười khẽ phiêu tán trong ánh trăng mờ ảo. Nụ cười tươi như hoa và lấp lánh. Diệp Kết Mạn nhìn đến tim gan nhộn nhạo. Nín thở, Diệp Kết Mạn thuận theo tâm ý cúi người xuống phủ môi nụ cười kia.

Cảm giác được sự mềm mại khi chạm vào môi Kỷ Tây Vũ và hương thơm đồn dập bởi hô hấp phiêu tán, Diệp Kết Mạn đè Kỷ Tây Vũ, nhắm chặt mắt,

lông mi run run. Kỳ Tây Vũ cũng không chớp mắt mà nhìn Diệp Kết Mạn hôn mình, và đồng thời, một tay vòng lên ôm eo đối phương. Nơi ấy rất gầy, mơ hồ có thể chạm đến xương. Và trong khoảnh khắc này, Kỳ Tây Vũ có một sự do dự. Bất quá nó cũng biến mất khi nàng chớp mắt - huyết sắc nhân đã che dấu nó đi.

Môi môi đan xen, trong đầu Diệp Kết Mạn như pháo hoa nổ tung. Nàng có thể cảm giác được ngực Kỳ Tây Vũ hô hấp lên xuống, Diệp Kết Mạn bưng mặt Kỳ Tây Vũ mà hôn sâu. Ngực trướng hơi đau, hơi thở đan xen. Lúc này, Kỳ Tây Vũ đã không còn lạnh lùng, nàng biến hóa nhanh chóng thành nữ quỷ lộng lẩy câu người đoạt phách, không thương tiếc kéo Diệp Kết Mạn sa vào đầm lầy.

Sa mạn hạ xuống, nhiệt độ trong không khí dần lên cao thiêu đốt đêm hiu quạnh.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 69: Pháp Sự Nguy Hiểm (Thượng)

Chương 69 - Pháp sự nguy hiểm (Thượng)

Trong lúc ngủ, Diệp Kết Mạn bỗng cảm thấy có người đẩy mình. Nàng mỗi mết mở mắt, và nhìn thấy Kỷ Tây Vũ.

Ngoài trời hơi tối, chân trời chỉ có một tia mặt trời. Diệp Kết Mạn đang muốn hỏi thì Kỷ Tây Vũ đã chỉ tay, nói: "Có khách đến."

Diệp Kết Mạn lúc này mới chú ý tới - trời tờ mờ sáng - bên cửa sổ có một bóng đen.

Thấy Diệp Kết Mạn dậy, người kia mới tới gần: "Bùi thiếu phu nhân."

Nghe giọng, Diệp Kết Mạn biết ngay là ai; khi ngẩng đầu nhìn, đối phương đã đứng ở bên giường; khuôn mặt lạnh tanh hiện ra, là Trữ Tâm không thấy mấy ngày nay. Thấy bộ dáng Trữ Tâm phong trần mệt mỏi, lại còn đến giờ này, Diệp Kết Mạn nghĩ Trữ Tâm đến nói chuyện đầu mối.

Quả nhiên, Trữ Tâm cũng không quanh co lòng vòng, nàng nhìn Diệp Kết Mạn, trầm giọng nói: "Người thần bí chuộc thân Hương Lan địa bá nói, ta tra được một việc."

Diệp Kết Mạn ngồi dậy: "Là cái gì?"

"Mấy hôm nay ta đi tìm Kỷ Quảng Nguyên, chường quầy khách điểm Đông Lai bốn năm trước." Trữ Tâm kiềm nén tức giận, "Ta đã tra ra ai là

người chuộc thân Hương Lan và an bài cô ta đến khách điếm. Hẳn chính là thủ hạ của Kỷ Việt. Không lâu sau đó, sau khi đưa người vào khách điếm, hẳn cũng đã rời khỏi Kỷ phủ. Nguyên nhân là trong nhà có việc. Ta đi theo tin tức cuối cùng của hẳn để lại, tìm đến thôn quê của hẳn, phát hiện cha mẹ hẳn đã chết, chỉ còn một đệ đệ cũng đã mất mạng vì bệnh tật sáu năm trước. Hơn nữa, người trong thôn cũng nói bốn năm trước không thấy hẳn trở về. Sau khi ra khỏi Kỷ phủ, hẳn biến mất không còn tung tích, ta nghĩ hẳn có thể chết rồi."

Nghe được tên Kỷ Việt, Diệp Kết Mạn cả kinh, và cảm thấy không ngoài dự liệu. Nàng cùng Kỷ Tây Vũ âm thầm trao đổi ánh mắt.

Trầm ngâm một lát, Diệp Kết Mạn nhìn Trữ Tâm hỏi: "Người cảm thấy, việc này có liên quan đến Kỷ Việt không?"

Trữ Tâm gật đầu: "Ta cũng không tin có sự tình trùng hợp như vậy. Gã kia vừa mới an bài cho Hương Lan xong lại đột nhiên biến mất. Như thế, trừ Kỷ Việt ra, ai cũng không biết Hương Lan ở đâu. Bốn năm trước Kỷ Việt phái người chuộc thân, hiện giờ, bốn năm sau, người tên Hương Lan lại xuất hiện, có ý đồ tiếp cận và giữ chân ta, sau đó lại biến mất. Tất cả làm sao mà không quan hệ tới Kỷ Việt?"

Diệp Kết Mạn cũng hiểu Kỷ Việt không thoát khỏi liên can. Cộng thêm những việc trước đó, nàng càng khẳng định hơn.

Thấy Diệp Kết Mạn trầm mặc không nói gì, Trữ Tâm lui lại: "Ta nói với người là bởi vì nể tiểu thư. Trực giác nói cho ta biết người thật sự quan tâm người. Nhưng hiện giờ, việc đã liên quan đến gia sự Kỷ gia, người đừng xen vào nữa. Nếu không sẽ nguy hiểm. Người không giống ta..."

Trữ Tâm trầm mặc một lát rồi nói tiếp: "Ta, sống vì tiểu thư. Chết, nhất định cũng vì tiểu thư. Ta đã không thể ngăn cản người ta ám hại người, ta rất

hối hận. Hiện giờ, điều duy nhất ta có thể làm là tế lễ cho người, huyết hải thâm cừu này quyết phải báo!"

Nói xong, Trữ Tâm xoay người muốn đi. Diệp Kết Mạn thấy không ổn, vội gọi: "Đợi đã."

Trữ Tâm dừng bước.

Diệp Kết Mạn nhíu mày hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Nợ máu trả bằng máu!"

"Chuyện chưa điều tra rõ ràng, người đừng xúc động!"

Người không nghĩ tới - chuyện vì sao Kỳ Việt biết Kỳ Tây Vũ đến thành Nam?"

"Nhất định hẳn thám thính được!"

"Việc này cơ mật, không phải trừ người và Kỳ Tây Vũ ra, còn có Kỳ lão gia biết nữa sao? Kỳ Việt thám thính từ đây? Đồng lõa, người có nghĩ tới không?"

Diệp Kết Mạn nói xong, bỗng trong đầu lóe sáng, nàng chợt nhớ tới tờ giấy mấy ngày trước Kỳ Tây Vũ đem về; Diệp Kết Mạn quay đầu nhìn qua Kỳ Tây Vũ bên cạnh, nàng muốn hỏi nhưng ngại có Trữ Tâm nên thôi.

Trữ Tâm nghe Diệp Kết Mạn nói mà do dự, Diệp Kết Mạn thở dài, nói: "Người đừng hấp tấp. Hãy tra thêm nữa xem, ta tin sự thật sẽ được phơi bày. Nếu vì lỗ mãng mà người xảy ra chuyện, ai thay Kỳ Tây Vũ báo thù?"

"Thôi được." Sau một lúc lâu, Trữ Tâm thỏa hiệp và nhẹ giọng bỏ lại một câu. Lúc này bóng đen chợt lóe rồi biến mất.

Kỷ Tây Vũ: "Nàng muốn hỏi gì?"

Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tây Vũ, có vẻ như những gì Trữ Tâm vừa nói không có ảnh hưởng gì đến nàng. Diệp Kết Mạn ngáp ngừng, mới nói: "Ta chợt nhớ tới tờ giấy trước đó nàng mang về, nàng còn nhớ nó không?"

Thấy Kỷ Tây Vũ gật đầu, Diệp Kết Mạn nói tiếp: "Ta nghĩ, nếu là dùng giấy viết thư của Kỷ phu nhân, vậy thì người này tất nhiên do Kỷ Thế Nam an bài phụng dưỡng bên cạnh Kỷ phu nhân. Kỷ gia các người tâm cơ thâm trầm, ta đã gặp Kỷ phu nhân vài lần, cũng cảm thấy bà ta không đơn giản. Nàng có nghĩ Kỷ phu nhân biết việc này không?"

Nghe vậy, Kỷ Tây Vũ cúi đầu trầm mặc, rồi lắc đầu: "Đúng là không tốt. Bất quá, bà ta cũng không phải là đèn cạn dầu. Kỷ Việt tâm tư thâm trầm, cùng Kỷ Xuyên tình huynh đệ thâm, nếu không có Kỷ phu nhân giúp đỡ, Kỷ Hi An sao là đối thủ hai người này? Kỷ Thế Nam an bài người, nhiều năm như vậy khó bảo toàn trong lòng có tính toán."

Thấy Kỷ phu nhân quả nhiên khó đối phó, Diệp Kết Mạn lúc này mới ngáp ngừng bày tỏ sự hoài nghi của mình: "Nàng nói xem, bên Kỷ Thế Nam, cũng có người của Kỷ phu nhân hay không?"

Kỷ Tây Vũ: "Nàng hoài nghi bà ta biết tin ta đến thành Nam từ Kỷ Thế Nam, sau đó thả ra cho Kỷ Việt biết?"

Diệp Kết Mạn gật đầu. Kỷ Tây Vũ trầm ngâm. Diệp Kết Mạn hỏi tiếp: "Tờ giấy đó nói bọn họ sẽ gặp Kỷ Thế Nam ở Đằng Kiêu, nàng đã nói là biết thời gian, vậy rốt cục là khi nào?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn. Sau một lúc lâu mới lắc đầu: "Có lẽ ta đã đoán sai."

Diệp Kết Mạn cảm thấy Kỷ Tây Vũ kỳ quái, nói: "Mặc kệ sai hay không,

phải đi xem mới được. Vạn nhất là thật thì sao?"

Thấy Kỳ Tây Vũ vẫn không nói gì, Diệp Kết Mạn mới chột nghĩ tới điều gì, thần sắc khê động, nàng thì thào hỏi: "Có phải bởi vì sức khỏe của ta?"

Diệp Kết Mạn nhin không được mà thầm cắn răng, ra vẻ không sao nói: "Không có gì đâu, ta cũng không phải suy yếu đến mức không đi nổi..."

Lời còn chưa dứt, trên mặt đã có một đôi tay lạnh lẽo xoa đến - làm ngắt lời nàng. Diệp Kết Mạn run lên. Mà tay Kỳ Tây Vũ đã vụt qua mặt mày của nàng, thần sắc không chút để ý:

"Mặt mày nhợt nhạt, trắng bạch y như ta. Đẳng Kiêu cách Kỳ phủ cũng không gần, hai nha hoàn của nàng cho nàng đi mới là lạ."

"Ta..."

Diệp Kết Mạn thầm giận mình yếu kém; trán nàng bị búng nhẹ, và Kỳ Tây Vũ lại nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều. Lỡ như nàng ngắt ở ngoài Kỳ phủ thì không có may mắn như vậy đâu - biết không chừng bị lôi tới hẻm nào."

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, bất mãn nhìn Kỳ Tây Vũ: "Nàng mới bị lôi vô hẻm!"

Kỳ Tây Vũ cười nhạt không đáp. Nàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài trời, nói: "Cứ như thế đi. Ta cảm thấy nàng nói cũng có vài phần đạo lý. Giờ còn sớm, nàng ngủ đi, tối qua đã mệt đến thế."

Diệp Kết Mạn quả thật rất mệt, nhưng nghe Kỳ Tây Vũ nhắc tới chuyện tối qua, ánh mắt nàng thoáng chốc có sự trốn tránh. Diệp Kết Mạn cúi đầu ứng một tiếng rồi nằm xuống.

Một lúc sau, Diệp Kết Mạn vẫn cảm thấy đáng tiếc, nhin không được mà đề nghị: "Không bằng, ta nói cho Trữ Tâm biết đi, để cho nàng ấy đến Đăng Kiêu?"

Kỷ Tây Vũ nghe vậy lại trầm mặc.

Diệp Kết Mạn khó hiểu, nghiêng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ. "Nàng... vẫn không tin được Trữ Tâm?"

Kỷ Tây Vũ giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn, một lát sau thở dài, nói: "Ta, nếu nói là không tin, nàng chắc sẽ cảm thấy ta đa nghi. Nhưng, người Kỷ gia, ta thật sự không dám tin ai."

Thấy Kỷ Tây Vũ thật sự nghiêm túc, Diệp Kết Mạn không nói gì thêm nữa. Nàng nhắm mắt lại.

Ngủ không được bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng động lớn làm Diệp Kết Mạn bừng tỉnh. Nàng khó hiểu nhìn ngoài cửa. Bên cạnh, Kỷ Tây Vũ cũng mở mắt.

"Nàng chờ, ta đi xem." Diệp Kết Mạn ngồi dậy, sẽ xuống giường song đã bị Kỷ Tây Vũ ngăn lại.

"Nàng còn yếu, đừng xuống giường, để An nhi Thư nhi lo đi. Lúc này cũng vừa lúc hầu hạ nàng rửa mặt rồi."

Diệp Kết Mạn nghe vậy trong lòng thấy ấm áp, nghĩ nghĩ vẫn là nghe lời làm theo. Quả nhiên không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, rồi cửa bị đẩy ra. Vào cửa chính là Thư nhi, nàng hơi giật mình vì thấy Diệp Kết Mạn đã thức:

"Thiếu phu nhân dậy rồi ạ?"

"Ừm. Hôm qua ngủ nhiều, nên giờ không ngủ thêm được." Diệp Kết Mạn gật đầu, ôn nhu nói. "Vừa rồi ta có nghe thấy tiếng gì đó ở ngoài, có chuyện gì thế?"

Thư nhi nghĩ Diệp Kết Mạn bị trận ốm vừa rồi đánh thức, nàng đi đến bàn rót chén nước cho Diệp Kết Mạn, vừa giải thích: "Mấy ngày nữa Kỳ tiểu thư sẽ hạ táng, cho nên Kỳ gia thỉnh pháp sư tới làm pháp. Nghe nói là liên tục ba ngày. Sáng sớm, rất nhiều nha hoàn đã qua linh đường."

Nghe tới hành pháp, mí mắt Diệp Kết Mạn nhắm mấy cái, trong lòng liền rối ren.

Như thấu lòng nàng, Kỳ Tây Vũ chụp tay Diệp Kết Mạn, giọng nói khó có được sự ôn hòa: "Bình thường thôi. Chỉ là vài người nhảy nhót, làm gì có bản lĩnh thật sự? Đừng lo. Vả lại, hành pháp là ở linh đường, không phải ở đây."

Thư nhi đưa nước cho Diệp Kết Mạn: "An nhi nghịch ngợm, tò mò nên đã rình đi xem rồi ạ. Em nghĩ thiếu phu nhân chưa thức nên không có ngăn cản, mong thiếu phu nhân đừng để ý."

"Không sao." Diệp Kết Mạn lắc đầu, uống nước, thầm nghĩ : đợi An nhi về hỏi cũng được.

"Thiếu phu nhân, người muốn dùng gì, em đến phòng bếp chuẩn bị?" Thư nhi nói.

"Đừng quấy rầy người ta, tùy tiện món gì cũng được."

"Vậy em nhờ họ làm chút cháo bổ khí huyết, thuận tiện nấu thuốc luôn ạ." Thư nhi tiếp nhận chén không, nói. "Thiếu phu nhân đợi em nhé, em trở về ngay."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 70: Pháp Sư Nguy Hiểm (Hạ)

Chương 70 - Pháp sư nguy hiểm (Hạ)

"Cấp cấp như luật lệnh, đốt!"

Âm thanh hùng hậu vang lên, một thanh kiếm gỗ múa may như gió. "Bốp", kiếm xuyên vào lá bùa trên bàn, lá bùa bốc cháy...

An nhi kiểng chân nghển cổ trong đám đông lên coi. Cái bóng màu vàng nện bước có thứ tự, một loạt động tác thập phần trang nghiêm làm nàng mở rộng tầm mắt. An nhi lầm bầm:

"Thật lợi hại!"

"Đương nhiên , " một nha hoàn đứng trước An nhi bỗng đón lời, vẻ mặt biết rõ mọi chuyện nói. "Ngài pháp sư này chính là Thiên Chính sư phụ, rất có danh tại thành Nam. Ba đời phục yêu trừ ma. Người bình thường không mời được ngài đâu. Ba ngày hành pháp này á, tiêu tốn không ít bạc - số bạc này á, đủ cho nha hoàn chúng ta cả đời cơm áo không lo!"

"Nhiều vậy!? Thiên Chính pháp sư rốt cuộc có gì hơn người hử?" An nhi kinh ngạc.

Cách đó không xa, khói đã tản bớt, mặt nghiêng cương nghị của Thiên Chính pháp sư lộ ra.

Nha hoàn kia chưa mở miệng thì đã có nha hoàn khác xoay đầu lại, hạ

giọng nói: "Gì, người không biết hả?"

An nhi lắc đầu: "Ta là nha hoàn Bùi phủ, lần đầu tiên tới thành Nam, không rõ chuyện bên này."

"Ồ, khó trách!" Nha hoàn đó nhìn An nhi, nói tiếp: "Thiên Chính pháp sư vốn là cao tăng Linh Nguyên Tự. Nghe nói, có một ngày, ngài bỗng mơ thấy Phật Tổ chỉ điểm nên hoàn tục, trở về nguyên quán Tô Châu giải nạn cho chúng sinh."

An nhi nao nao: "Không phải nói mời được Thiên Chính pháp sư là rất nhiều bạc sao? Người bình thường không mời nổi, tiêu tai giải nạn???"

Nha hoàn nghẹn lời, hơi xấu hổ, một lát sau mới nói: "Người ta là đặc đạo cao tăng, ai cũng mời được vậy không phải mệt tới chết? Mà, cao tăng thì cũng phải ăn cơm thôi, đâu phải thần tiên, trên đời này không có tiền làm sao sống? Hơn nữa, nếu thật sự có yêu ma quấy phá, Thiên Chính pháp sư vẫn sẽ ra tay tương trợ. Có điều, nếu là pháp sư tầm thường thì, người ta cũng không thể nhận đi."

Nha hoàn lại kiêu ngạo nói tiếp, "Bất quá, Kỳ phủ chúng ta hành pháp tất nhiên là phải mời pháp sư tốt nhất Tô Châu. Tiểu thư là đại sự, sao có thể chậm trễ?"

An nhi thấy có đạo lý nên gật đầu. Rồi lại nhìn Thiên Chính pháp sư cách đó không xa đang làm pháp sự. Đạo bào màu vàng dưới ánh mặt trời sáng sớm phủ lên một tầng màu đỏ, làm phong thái thêm nghiêm trang. An nhi như có điều suy nghĩ nhìn Thiên Chính pháp sư mà trầm ngâm.

Chừng nửa canh giờ sau, Thiên Chính pháp sư chỉ trên không và vung bụi ra, rồi niệm niệm cái gì xong mới thu lại kiếm gỗ.

Thiên Chính pháp sư hướng một tiểu đồng phía sau nói: "Tiểu Lượng, thu

dọn."

Tiểu Lượng nghe vậy gật đầu, rồi tiến lên dọn dẹp bàn án. Còn Thiên Chính pháp sư thì nhắc chân đi lại linh đường ở phía sau.

Đứng ở cửa linh đường, Kỳ Xuyên thấy thế lễ phép hướng Thiên Chính pháp sư nói: "Pháp sư, vất vả!"

Thiên Chính pháp sư gật đầu, cũng không nhiều lời mà bước vào linh đường. Thiên Chính pháp sư nhìn một vòng linh đường rồi lấy ra bốn lá bùa trong ngực. Lá bùa được vẽ loạn xạ bằng mực đỏ. Hai tờ chia ra dán vào quan tài và bàn thờ. Còn lại hai tờ thì đốt, để ở hai bên cửa.

Lúc này, Thiên Chính pháp sư mới chuyển hướng về Kỳ Xuyên, nói: "Rồi."

"Phiền toái Thiên Chính pháp sư." Kỳ Xuyên chấp tay. "Kỳ gia đã chuẩn bị nơi cự ngụ cho ngài, bên này, mời."

Thiên Chính pháp sư chấp tay sau đít ửng một tiếng, rồi đi cùng Kỳ Xuyên.

"Giải tán!!!" Không biết là ai nói, nguyên bản nha hoàn gia đình vậy xem đều từ từ trở về. Và không có ai chú ý tới một bóng dáng nhỏ nhỏ vẫn đứng tại chỗ nhìn Tiểu Lượng thu dọn.

Tiểu Lượng thu dọn xong, ngẩng đầu thấy sư phụ đã đi xa, cậu vội vác hành lý lên lưng rồi bước theo chân sư phụ. Chẳng qua, đi chưa được mấy bước thì thấy phía sau có người. A Lượng nhú mào, đột ngột dừng bước, quay đầu lại.

Một cô nương mười mấy tuổi mặc phục sức nha hoàn màu hồng nhạt, thấy Tiểu Lượng quay đầu lại thì bối rối - nhưng không có trốn tránh - mà ngập

ngừng bước tới:

"Người... chào người. C-có tiện nói chuyện không?"

Tiểu Lượng ngẩn ra, thấy đối phương nói vậy thì phân vân. Tiểu cô nương tiến lên, hỏi cũng không hỏi mà kéo tay áo Tiểu Lượng đến một bụi cây. Tiểu Lượng cả kinh, phải tay tiểu cô nương ra, vừa thẹn vừa vội nói:

"Người muốn nói cái gì thì nói, ập a ập úng, còn thể thống gì?"

Tiểu cô nương đó là An nhi. An nhi nghe vậy cũng ngại mà buông tay ra, rồi nàng nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý mới dè giọng nói:

"Ta sợ có người nghe thấy. Chuyện này khẩn cấp nên mới lén nói với người."

Tiểu Lượng đi theo sư phụ mình từ nhỏ, cậu chưa từng tiếp xúc với nữ tử bao giờ, thấy An nhi đã nói vậy đối lại là cậu ngỡ ngàng.

Tiểu Lượng bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi. Ta thấy nơi này cũng không có ai. Rốt cục người tìm ta có chuyện gì? Sư phụ nếu không thấy ta theo kịp, người sẽ mất ta mất!"

"Ồ! Thì ra Thiên Chính pháp sư là sư phụ người nha, vậy thì tốt quá!" An nhi nghe vậy, nhất thời sửa lại chủ ý ban đầu; trong lòng có kế sách mới, "Ta có việc muốn tìm người hỗ trợ. Thật sự chuyện này rất quan trọng... Nó liên quan đến tính mạng thiếu phu nhân nhà ta!"

"Cái gì?"

An nhi căn môi, giải thích: "Thiếu phu nhân nhà ta mấy ngày nay sức khỏe ngày càng kém, hơn nữa phòng của nàng lạnh hơn so với bình thường, làm người ta thấy không ổn chút nào. Ta... Ta hoài nghi..." An nhi lại dè

giọng, ngữ khí cổ quái nói. "Ta hoài nghi thiếu phu nhân... bị ám!"

Tiểu Lượng không ngờ An nhi nói vậy, cậu cũng hơi hồ nghi: "Lời này, là thật sao?"

An nhi sợ Tiểu Lượng không tin, vội gật đầu: "Ta nghe Thiên Chính pháp sư có danh vọng rất cao, người là đồ đệ của ngài nên ta nghĩ người cũng hiểu biết chút ít. Không biết... người có biện pháp nào trừ tà không hả?"

Rồi An nhi bổ sung, "Có điều, thiếu phu nhân nhà ta không tin. Ta sợ nàng không vui, nên ta cần biện pháp kín kẽ hơn. Người là đồ đệ Thiên Chính pháp sư, nhất định là có biện pháp, đúng hay không?"

"Này..."

Tiểu Lượng cũng không phải là tin An nhi, nhưng nghe nàng tín nhiệm mà nhìn mình, trong lòng cậu vẫn có sự hưởng thụ. Suy nghĩ một lúc, Tiểu Lượng lấy trong hành lý ra một thứ đưa cho An nhi,

"Ta không biết, và không chắc có phải bị ám hay không. Lần này đến Kỳ phủ chủ yếu là làm pháp, còn chuyện khác thì sư phụ không rảnh để ý tới. Nhưng, nếu người đã hoài nghi, vậy thì dùng cái này đi - nếu thiếu phu nhân nhà người thật sự bị ám, có lẽ nó có tác dụng. Cho dù không có thì cũng không sao, nó cũng không phải quý giá gì, người có thể được an lòng."

An nhi vui vẻ, vội tiếp nhận: "Không biết cái này dùng như thế nào?"

Tiểu Lượng nhìn phương hướng Thiên Chính pháp sư rời đi, trong lòng cũng hơi lo, cậu đơn giản chỉ An nhi cách dùng rồi nhanh chân chạy đi:

"Người trước hết chiếu theo lời ta mà làm, dù sao ta và sư phụ cũng sẽ ở đây ba ngày, có vấn đề gì thì tới tìm ta."

An nhi há mồm còn muốn nói thêm, Tiểu Lượng đã chạy đi đuổi theo Thiên Chính pháp sư. An nhi cầm đồ trong tay, cẩn thận thu vào ngực, lúc này mới trở về.

Một lúc sau.

"An nhi!" Đang bưng chén thuốc đã dùng xong ra, Thư nhi nhìn thấy An nhi đang cúi đầu đi vào nên lên tiếng gọi. "Không phải đi xem làm pháp sao? Sao giờ này mới về?"

Thình lình có tiếng gọi làm giật mình, An nhi ngẩng đầu, thấy Thư nhi mới bớt lo.

An nhi ấp úng giải thích: "Azz... pháp sư tương đối lâu, lại cùng mấy nha hoàn hàn huyên, cho nên hơi trễ..."

Thư nhi nghi ngờ nhìn An nhi thần sắc có chút kỳ quái mà nhíu mày: "Thật không đó?"

"Thật mà, " An nhi mất tự nhiên mà cười, lại khẽ đẩy đẩy Thư nhi, cười đùa nói, "Hảo tử tử của muộiiii, sao tử giống như đang thẩm tra muội giống phạm nhân vậy? Muội nào có làm chuyện gì xấu đâu..."

"Ai bảo muội cả ngày thích gây họa, " Thư nhi bất đắc dĩ trừng mắt nhìn An nhi. "Sắp trở về Bùi phủ rồi, muội đúng mực cho ta, đừng có mắc phải sai lầm gì."

Thư nhi nhìn trời mà ưu sầu, "Ta đã hầu hạ thiếu phu nhân uống thuốc rồi, giờ có việc phải đi đây một lúc. Muội! Ngoan ngoãn ở đây chiếu cố thiếu phu nhân! Nghe rõ chưa?"

An nhi nhu thuận gật đầu, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: "Thư tử tử ra ngoài làm gì?"

"Muội lo chuyện của mình trước đi."

Thư nhi không định nói cho An nhi về việc mình đi thăm dò tình huống Bùi gia, nàng chỉ dặn dò kỹ lưỡng, trừ trường hợp nàng về trễ thì ngàn vạn lần không được quên nấu thuốc cho Diệp Kết Mạn. Và An nhi đồng ý tất cả.

"Sao ta thấy muội có vẻ vui mừng khi ta đi ra ngoài nhỉ?"

An nhi nghe vậy mà có tật giật mình, lắc đầu lia lịa, ngữ khí kiên định nói: "Không thể nào! Làm sao có thể chứ? Thư tỷ tỷ oan uổng muội!"

"Quên đi, không nhiều lời với muội nữa."

Thư nhi mặc dù thấy An nhi hơi cổ quái, nhưng vẫn không có nghĩ nhiều. Nàng nói xong liền đi ra ngoài.

Thấy Thư nhi rời đi, An nhi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vuốt ngực an ủi. Thầm nghĩ nếu để lộ chuyện nàng đi tìm Thiên Chính pháp sư cho Thư tỷ tỷ biết, chắc chắn nàng sẽ bị giáo huấn! Nhưng mà... nàng thật sự lo lắng cho thiếu phu nhân. Dù sao, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, mặc kệ nàng có nghĩ nhiều hay không, cứ thử đi đã. Nghĩ vậy, An nhi quay đầu nhìn cửa đóng cửa mở ở phòng Diệp Kết Mạn với ánh mắt vừa khẩn trương vừa bất an.

An nhi đi lên bậc thang, hơi phân vân, nhưng mà rất nhanh đã căn răng, sờ tay vào ngực lấy đồ ra. Đó là hai lá bùa! An nhi cẩn thận đem bùa thu vào ngực, gõ cửa, cố gắng làm như bình thường, gọi thiếu phu nhân rồi đẩy cửa đi vào.

"An nhi." Diệp Kết Mạn nhìn đến là An nhi, nàng mỉm cười mà gọi.

"Thiếu phu nhân hôm nay nhìn có vẻ vui nha, " An nhi cũng cười theo, đi đến bàn, không dám nhìn thẳng mặt Diệp Kết Mạn, thấp giọng nói. "Thư tỷ

tỷ nói có việc đi ra ngoài một lát, em đổi trà cho thiếu phu nhân nhé?!"

Diệp Kết Mạn nhìn An nhi đưa lưng về phía mình, đáp: "Ừ, làm phiền em."

"Dạ không ạ."

Tiếng đồ sứ thanh thúy va chạm vang lên, An nhi vừa dứt lời đã làm đổ cái chén, may mà giữ kịp. Lòng bàn tay đổ mồ hôi, An nhi tránh được tầm mắt Diệp Kết Mạn, động tác cực nhanh mở nắp huân lô đang cháy, nhanh chóng ném bùa vào.

Ngay khi xoay người lại, ánh mắt An nhi trốn tránh, cáo từ nói: "Em ra ngoài trước. Thiếu phu nhân có việc thì gọi em."

"Ừ." Diệp Kết Mạn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ gật đầu và nhìn An nhi bưng mâm trà đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Kỳ Tây Vũ tựa vào giường vẫn luôn nhìn Diệp Kết Mạn này giờ lúc này mới nhìn theo bóng dáng An nhi rồi nhíu mày và thấp giọng nói:

"Tiểu nha hoàn ấy hôm nay là lạ thế nào."

"Có sao?"

"Thì, nàng xem đi. Nha đầu ấy đem cả bình trà chén trà đều bưng ra ngoài." Kỳ Tây Vũ chia môi về bàn, "Không lạ sao? Chỉ là châm trà thôi. Ta thấy vẻ mặt nha đầu ấy khi xuất môn có vẻ rất khẩn trương."

Diệp Kết Mạn thật sự không có nghĩ nhiều, chỉ cười nói: "Có thể gặp chuyện gì đâu chứ? An nhi là người đơn giản, có lẽ do muội ấy lại gây họa ở đâu nữa rồi."

Khi hai người đang tán gẫu, là lúc An nhi vừa đi ra ngoài đã ngồi xuống

lặng lẽ lấy lá bùa còn lại ra và lẩm bẩm: "A di đà phật a di đà phật, cầu xin trời phật phù hộ thiếu phu nhân mau khỏe lại." Xong, An nhi lấy hỏa chiết tử từ bên hông, làm theo phương pháp Tiểu Lượng chỉ - đốt lá bùa.

Là bùa cháy thành tro, theo khe cửa lẩn vào trong, và chỉ còn hương khói nhàn nhạt phiêu tán trong không khí.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 71: Hồn Phách Bị Thương (Thượng)

Chương 71 - Hồn phách bị thương (Thượng)

Trong phòng, Kỳ Tây Vũ và Diệp Kết Mạn không biết nguy hiểm đang gần kề.

Trên bàn, huân hương lô nằm đó, tỏa ra hương khí nhẹ nhàng thông qua những chiếc lỗ nhỏ tinh xảo.

"Kỳ Việt không thoát khỏi liên quan trong chuyện này. Ngày hạ táng đã sắp đến... nàng, tiếp theo sẽ làm gì?" Diệp Kết Mạn vẫn còn vương bận về Kỳ Tây Vũ, nàng sợ An nhi bên ngoài nghe được nên đè thấp giọng mà hỏi.

Kỳ Tây Vũ trầm ngâm: "Đúng là Kỳ Việt khả nghi nhất. Buổi tối, ta định đến chỗ Kỳ phu nhân xem sao."

"Kỳ phu nhân à..." Diệp Kết Mạn hiểu suy đoán của được Kỳ Tây Vũ tiếp nhận; trong đầu nàng là bộ dáng Kỳ phu nhân khôn khéo; trong lòng nàng thấy hơi bất an. "Bà ta không dễ đối phó đâu."

Biết Diệp Kết Mạn lo lắng điều gì, Kỳ Tây Vũ khẽ cười, ngữ khí tùy tiện: "Kỳ gia có ai dễ đối phó chứ? Nàng đừng lo, ta là ma, không thấy được không đụng được, bà ta không thể nào hoài nghi tới ta."

Diệp Kết Mạn nói: "Nếu Kỳ phu nhân thật sự dính líu đến việc này, chính bà ta là người tiết lộ tin tức cho Kỳ Việt - ta không hiểu, nàng cũng đâu có tranh giành với bọn họ, nhưng tại sao...?"

Kỷ Tây Vũ lạnh lùng nhướn mày: "Một là e ngại Kỷ Thế Nam. Hai là ta nắm giữ nhiều chuyện sau lưng của Kỷ gia. Kỷ Xuyên, Kỷ Việt, hai huynh đệ bọn họ mặc dù hiệp lực chống lại Kỷ Hi An, nhưng bọn họ không tiếp xúc được gần trung tâm gia nghiệp, và cũng không đủ động lực căn cơ. Kỷ Thế Nam lòng dạ thâm sâu, rất nhiều việc ông ta giao cho Kỷ Xuyên xử lý với mục đích chính là vì cân bằng ích lợi quan hệ giữa ba người bọn họ. Nếu Kỷ Thế Nam sụp đổ, cộng với thủ đoạn của Kỷ phu nhân thì gia nghiệp Kỷ gia sẽ rơi vào dòng chính - Kỷ Hi An. Kỷ Xuyên nhiều lắm chỉ ăn được một phần, một chân hổ trợ nào đó. Không giống ta.

Ta là nữ tử. Nếu xuất giá thì không còn liên quan gì tới gia sản. Trên thực tế, ta còn có một vị hôn phu. Và người này là Kỷ phu nhân giới thiệu. Có lẽ, để chế trụ ta. Song điều đó không có tác dụng bởi vì Kỷ Thế Nam coi trọng ta. Kỷ phu nhân hẳn là cảm thấy dù Kỷ Thế Nam có chết cũng không quản được ta, và chắc chắn cũng đã nhìn ra gã hôn phu nào đó cũng không thể kiềm chế được ta. Hơn nữa, ta và Kỷ Xuyên, cùng hai huynh đệ Kỷ Việt đã có lực đực. Chắc là vì như thế mà bà ta mới nổi lên tâm tư mượn tay Kỷ Việt diệt trừ ta."

Diệp Kết Mạn hiểu được những quan hệ lợi hại trong đó, và thấy bất bình thay cho Kỷ Tây Vũ. Nàng định nói mà vừa nhắc đầu thì đã thấy Kỷ Tây Vũ hoảng thán...

"Sao vậy?"

Kỷ Tây Vũ chỉ cảm thấy trong đầu chột nặng xuống, như ngàn quân đè phải, vốn đang tựa vào giường liền phải nắm chặt sa幔. Thấy Diệp Kết Mạn ngạc nhiên và quan tâm hỏi, chính nàng cũng không hiểu cho nên nàng lắc đầu. Song người nàng như bị hất đầu sôi, nàng run bắn lên và nửa người bị đánh bật vào vạc giường.

"Kỷ Tây Vũ!" Diệp Kết Mạn hoảng hốt, bất chấp mình suy yếu mà nhào

qua đờ Kỳ Tây Vũ. Nhưng Kỳ Tây Vũ đã mềm oặt nằm một đống. Đôi mắt đỏ thoáng chốc đã đỏ đậm. Và đồng thời là thần sắc thống khổ.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn ôm ngay Kỳ Tây Vũ, lo âu và luống cuống hỏi:

"Kỳ Tây Vũ, nàng làm sao vậy? Đừng làm ta sợ..."

"Đau..." Mắt Kỳ Tây Vũ như sẽ chảy huyết lệ - nàng đóng chặt mắt lại để dấu đi cái đau bất thành linh xảy ra. Nàng cắn môi. Cả người run rẩy.

Diệp Kết Mạn tâm loạn như ma, kích động mà xoa mặt Kỳ Tây Vũ. Và cảm giác mang lại là ấm áp chứ không phải lạnh lẽo như bình thường. Diệp Kết Mạn hoảng sợ, phát giác ra không thích hợp. Diệp Kết Mạn bất chấp, tay luồn vào áo Kỳ Tây Vũ, khi chạm được làn da ấm thì nàng cũng run bắn lên. Không tốt!

"T-Tại sao thế này?" Giọng thì thào và khàn, Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ nhắm chặt hai mắt với khuôn mặt đỏ lên dễ sợ và thân nhiệt có xu hướng tăng cao. Trong khi Kỳ Tây Vũ đã run lẩy bẩy một cách đau đớn không ngừng... Diệp Kết Mạn đổ mồ hôi đầy lưng, và con tim nàng đau như xé.

Chuyện gì đang xảy ra thế này!!? Kỳ Tây Vũ làm sao vậy??? Diệp Kết Mạn không còn nghĩ ra được gì khác, và nàng càng rối rắm hơn - rõ ràng vừa rồi còn nói chuyện bình thường, tại sao lại biến thành như vậy trong nháy mắt?

Kỳ Tây Vũ vừa cắn răng chịu đựng gian nan mở mắt. Thấy Kỳ Tây Vũ mở mắt, Diệp Kết Mạn thật nhanh lau mồ hôi trán cho Kỳ Tây Vũ. Và khi chạm được trán, Diệp Kết Mạn cả kinh. Chỉ thấy hai bên tóc mai đã ướt đẫm từ khi nào; đuôi lông mày cũng có dính nước và chảy xuống từng giọt. Chạm đến quần áo, ướt. Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ và lúc này mới phát hiện ra tóc nàng cũng đang chảy nước, thấm đẫm ở trên giường. Đồng tử Diệp Kết Mạn

co rút, không dám tin nhìn vũng nước - nó quá chói mắt. Kỳ Tây Vũ như thế này làm Diệp Kết Mạn chợt nhớ tới lúc mới gặp nhau - Kỳ Tây Vũ cả người ướt sũng đứng trước mặt - đó là lúc nàng mới chết... Nghĩ vậy, ngực Diệp Kết Mạn đau đớn không thể tả; ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Đang lưỡng cuống, mu bàn tay Diệp Kết Mạn đột nhiên có một sự ướt át chụp lên... "An nhi..." Kỳ Tây Vũ gian nan nói.

Diệp Kết Mạn bừng tỉnh. Trong đầu lóe sáng - suy nghĩ nguyên bản hỗn loạn thanh minh ra. An nhi! An nhi giờ trò! Nghĩ thế, Diệp Kết Mạn xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, lão đảo chạy đi mở cửa.

Ngoài cửa, An nhi không biết bên trong xảy ra chuyện gì thì bất chợt nghe "phanh" một tiếng làm nàng quay đầu lại nhìn. Còn chưa phục hồi tinh thần, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay của nàng - vì nắm chặt mà thấy hơi đau - khi nhìn thấy là Diệp Kết Mạn với sắc mặt trắng bệch, tóc tai tán loạn, An nhi hoảng hồn:

"Thiếu phu nhân?"

"Người vừa làm gì ở trong phòng?" Diệp Kết Mạn run giọng nói, ngữ khí nôn nóng.

Lần đầu tiên An nhi thấy Diệp Kết Mạn thất sắc như thế này thì tưởng là có chuyện lớn, nàng cũng rõi ren: "Làm sao vậy Thiếu phu nhân? Xảy ra chuyện gì ạ?"

"Vừa rồi, người làm gì ở trong phòng ta?!!" Diệp Kết Mạn tuy bức thiết, nhưng chưa có ngốc đến mức nói ra sự tồn tại của Kỳ Tây Vũ.

"Em..." An nhi không hiểu vì sao Diệp Kết Mạn lại vậy, nhất thời phân vân không biết làm sao.

"Nói mau!!!" Diệp Kết Mạn khàn giọng mà gào. Bởi vì lo lắng mà lệ nóng doanh trùng.

"Em... em chỉ muốn trừ tà... nê-nên đã đi xin bùa của pháp sư. S-sau đó bỏ vào huân hương lô..."

Lời còn chưa dứt, Diệp Kết Mạn đã bỏ tay An nhi ra, xoay người lao vào phòng - có lẽ do nôn nóng mà đi được vài bước đã khụy chân và vừa lúc va vào cạnh bàn - Diệp Kết Mạn lúc này không có để ý gì nữa hết - một khắc cũng không dám ngừng - nàng trực tiếp cầm lấy huân hương lô...

"Thiếu phu nhân... cần..." Chưa nói hết, vẫn đứng ở cửa - An nhi đã thấy Diệp Kết Mạn cầm huân hương lô lao ra cửa và vung tay ném huân hương lô ra ngoài. "Thiếu phu nhân..." An nhi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn. Nhưng nàng không dám tiến lên ngăn cản.

Diệp Kết Mạn đỡ cửa cúi đầu thở phì phò.

An nhi phục hồi tinh thần, quỳnh lên, đi qua kéo tay Diệp Kết Mạn. Quả nhiên, bàn tay đã phỏng, phỏng. An nhi ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn...

Không đợi An nhi mở miệng hỏi, Diệp Kết Mạn đã đẩy An nhi ra, bỏ lại một câu: "Ta sẽ giải thích sau. Bây giờ ta muốn ở một mình."

Nói xong, cũng không chờ An nhi nói gì, Diệp Kết Mạn đóng cửa lại, còn cài thêm then. Lúc này, nàng dựa lưng vào cửa. Tay bị phỏng nên không ngừng run rẩy.

"Bộp bộp bộp..." Tiếng đập cửa truyền đến, cùng lúc đó là tiếng An nhi lo lắng: "Thiếu phu nhân, tay người bị phỏng rồi, mở cửa nhanh đi ahhh! Em xúc thuốc cho người thôi... Em sai rồi, em không nên tự tiện hành động - thiếu phu nhân, nói cho em chuyện gì xảy ra được không? Thiếu phu nhân, người còn yếu, người đừng giận... nếu người không nghỉ ngơi tốt, Thư tỷ tỷ

biết sẽ mắng chết em. Thiếu phu nhân..."

Diệp Kết Mạn chỉ nhú mày, và cũng không có xem tay mình thế nào, nàng vừa thở vừa đi tới giường, vươn tay trái không bị thương xoa má Kỷ Tây Vũ. Có vẻ như đã dễ chịu hơn, Kỷ Tây Vũ đang nhắm mắt cũng mở ra, và nhìn Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn cũng chưa chú ý. Nàng xem thân nhiệt của Kỷ Tây Vũ xong thì lo âu đi vòng vòng trong phòng, xong, lại chạy đến cửa sổ đẩy ra một khe hở, đủ để nắng không chiếu tới giường, và làm khói có thể nhanh tản đi. Sau đó, Diệp Kết Mạn mới lại trở lại giường mà ngồi - lo lắng nhìn Kỷ Tây Vũ nằm một đống, hỏi:

"Thế nào rồi? Dễ chịu được chút nào không?"

Kỷ Tây Vũ lâm vào nửa tỉnh nửa mê, vẫn nhắm mắt nhắm mày, song màu đỏ trên mặt đã nhạt hơn. Có điều, Diệp Kết Mạn chờ một hồi cũng không thấy thân nhiệt Kỷ Tây Vũ giảm bớt, nên tim nàng vẫn còn tại cuốn họng chưa thể lui xuống được. Mắt thấy trên người Kỷ Tây Vũ càng ngày càng thấm ra nhiều nước, Diệp Kết Mạn muốn hôn mê luôn. Nhưng có lý trí chống đỡ. Và nàng biết giờ phút này nàng không thể ngã xuống. Giờ phút này, Kỷ Tây Vũ như đang nằm trong mưa, Diệp Kết Mạn nhìn mà lòng đau như cắt. Nhìn Kỷ Tây Vũ gần như ướt hết cả người, và nước trên giường ngày nhiều, Diệp Kết Mạn quả thực như kiến bò trên chảo nóng. Hiện tại nàng chỉ có một suy nghĩ : vì sao Kỷ Tây Vũ còn chưa ổn???

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 72: Hồn Phách Bị Thương (Hạ)

Chương 72 - Hồn phách bị thương (Hạ)

An nhi vẫn còn đập cửa, và đồng thời cảm thấy Diệp Kết Mạn thật sự tức giận.

Trong phòng, Diệp Kết Mạn làm sao nghe lọt? Nàng bây giờ chỉ một lòng hướng về Kỳ Tây Vũ; nàng đang lấy tay áo lau nước cho đối phương. Kỳ Tây Vũ mặt ửng đỏ, mắt nhắm chặt, mi gian chịu đựng. Một thân áo trắng ướt sũng. Tóc ướt, vài sợi dán vào cằm. Vẻ tiều tụy áp bách vẻ lạnh lùng thường ngày. Diệp Kết Mạn cúi đầu nhìn Kỳ Tây Vũ bởi vì hết sức nắm chặt sàng đan mà tay hiển hiện rõ gân và xương thì càng lo hơn; nước mắt đọng đầy hốc mắt - tựa như hạt mưa nằm trên lá sen, tích tụ đủ sẽ rơi xuống. Diệp Kết Mạn đau lòng, ôm tay đối phương, khẽ gọi: "Kỳ Tây Vũ... Kỳ Tây Vũ, tỉnh lại đi..."

Không biết có phải bởi vì nghe được Diệp Kết Mạn nức nở gọi hay không, lông mi Kỳ Tây Vũ run run, và một lát sau mới chậm rãi mở ra.

Diệp Kết Mạn: "Huân hương lô ta ném ra ngoài rồi, thấy khá hơn chưa?"

Kỳ Tây Vũ mệt mỏi nhìn Diệp Kết Mạn và nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Kết Mạn vén tóc ướt ra sau tai cho Kỳ Tây Vũ, giọng nói nghẹn ngào thêm: "Không, không khá chút nào cả... Đều là lỗi của ta... Lẽ ra biết An nhi đi xem hành pháp, nên lưu tâm. Mặc dù muội ấy vì tốt cho ta, nhưng ta không muốn tổn thương nàng..."

Một giọt nước mắt rơi xuống, nằm trên mặt Kỷ Tây Vũ. Con người Kỷ Tây Vũ dao động, có vẻ như đã quên đi đau đớn mà thay vào đó là sự hoảng hốt. Diệp Kết Mạn đưa tay bưng kín miệng mình, quay đầu đi. Một bàn tay bỗng xoa khước mắt Diệp Kết Mạn - vừa chạm vào thì đã có nước mắt lăn xuống tay Kỷ Tây Vũ - nó giống như một ngọn lửa.

Kỷ Tây Vũ: "Khóc cái gì, ta chết một lần rồi, còn sợ cái này?"

Diệp Kết Mạn cắn môi không nói, chỉ có không tiếng động mà khóc - nước mắt ướt đầy tay Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ im lặng một lúc rồi chợt thở dài. "Trước kia sao lại không phát hiện nàng thích khóc thế này..." Kỷ Tây Vũ như đang độc thoại, thanh âm khó được ôn nhu - nàng nhìn Diệp Kết Mạn chăm chú, trong mắt không có độ sâu xa nào nữa. Song vào thời khắc này lại như một đầm nước yên tĩnh, ngay cả huyết sắc nồng đậm cũng chẳng còn đe dọa được ai.

Diệp Kết Mạn quay đầu lại nhìn Kỷ Tây Vũ. Đột nhiên như nghĩ tới điều gì, Diệp Kết Mạn đứng dậy, nhìn qua khắp phòng. Tuy rằng cửa sổ đã mở nhưng trong không khí vẫn có mùi, Diệp Kết Mạn nghe xong, sắc mặt thay đổi: "Có phải còn mùi hay không?"

Vừa dứt tiếng, Diệp Kết Mạn hoảng mang lấy một chiếc khăn ra, nói: "Có cách rồi! Nàng vào đây đi, ta mang nàng ra khỏi đây!"

Kỷ Tây Vũ cũng không có ừ hử cái gì mà chỉ giương mắt lẳng lẳng nhìn đối phương.

Diệp Kết Mạn thấy thế mà nóng nảy, nàng kéo tay Kỷ Tây Vũ, thúc giục nói: "Nhanh lên, Kỷ Tây Vũ, mau đi vào một chiếc khăn!"

Bởi vì động tác lôi kéo này mà làm Diệp Kết Mạn nguyên bản lệ nóng doanh tròn thành lệ tuôn rơi rơi xuống quần áo Kỷ Tây Vũ, hòa cùng vũng

nước - Diệp Kết Mạn bây giờ tóc tai tán loạn, quần áo cũng không có khô và thần sắc đều là bức thiết, bất an.

Tiếng đập cửa đột nhiên dừng lại, An nhi hỏi: "Thiếu phu nhân, người đang nói chuyện với ai?"

Diệp Kết Mạn biết mình nói lỡ - nàng cả kinh, nhưng vẫn bất chấp - nàng hạ giọng nói: "Kỷ Tây Vũ, đi vào mộc quý phù sẽ không có việc gì nữa..."

Kỷ Tây Vũ trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn một hồi rồi mới gật đầu. Và sau đó, Kỷ Tây Vũ hóa thành luồng khói nhẹ chui vào mộc quý phù trong tay Diệp Kết Mạn. Chỉ để lại vũng nước trên giường.

Diệp Kết Mạn cầm mộc quý phù nhanh hướng ngay cửa mà đi. Nhưng khi vừa tới cửa, mộc quý phù run lên kịch liệt và lập tức nóng bừng. Diệp Kết Mạn cả kinh cúi đầu nhìn. Các kí hiệu trên mộc quý phù đổi màu, nguyên bản là màu tối lại nhuộm đỏ như máu. Thấy thế, Diệp Kết Mạn run lên, gần như đứng không vững! Nàng không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết vì sao mộc quý phù biến sắc, nhưng nàng biết đây là chuyện xấu - Diệp Kết Mạn sợ hãi mà lui lại mấy bước. Lui lại mấy bước, huyết sắc trên mộc quý phù mới tạm lui đi, và cũng không còn nóng như vừa rồi. Tiếp đó, Diệp Kết Mạn chưa kịp phản ứng, cái bóng trắng hiện ra lơ lửng vòng quanh Diệp Kết Mạn. Cổ họng Diệp Kết Mạn nghẹn lại, chỉ biết nhìn mà không thể thốt lên bất kì âm thanh nào. Và khi kịp tiếp được hồn phách Kỷ Tây Vũ ướm sừng rừ xuống ôm vào lòng - nước lại nhiều xuống - Diệp Kết Mạn sợ tới mức suýt ôm không xong Kỷ Tây Vũ.

Đau đớn không thể kiềm được mà kêu lên, Kỷ Tây Vũ nắm cánh tay Diệp Kết Mạn. Mặt Diệp Kết Mạn trắng nhách, môi run run, nhất thời không thể mở miệng hỏi Kỷ Tây Vũ bị làm sao.

An nhi lo âu nhìn cửa phòng bị khóa mà chỉ có thể nghe thấy động tĩnh

bên trong ngẫu nhiên truyền đến, nhưng không có biết chuyện gì xảy ra. Thư nhi lại không có ở đây, An nhi sắp khóc:

"Thiếu phu nhân, người nghe em giải thích đi mà, đừng..."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng đã mở ra làm An nhi giật bản mình. Khi nhìn thấy Diệp Kết Mạn sắc mặt khó coi, thần sắc An nhi thay đổi:

"Thiếu phu nhân, người làm sao vậy?"

"An nhi, thành thật nói cho ta biết, " Diệp Kết Mạn nghiêm giọng, nhìn An nhi một cách đe dọa, "trừ huân hương lô ra, em còn bỏ bùa ở đâu nữa!?!"

"Em..." An nhi bị dọa thật rồi, không dám giấu diếm. "Em, em chỉ đốt thêm..một, một lá bùa ở đây-y. Người nọ nói, nói là như vậy có thể ...phòng ngừa t-th-thứ đó đào, tẩu..."

Dứt lời, An nhi nhìn thấy khóe môi Diệp Kết Mạn có máu bởi vì cắn quá. Nàng không hiểu tại sao thiếu phu nhân lại như vậy... An nhi sợ hãi mà khóc thành tiếng: "Thiếu phu nhân..."

"Còn gì nữa?" Diệp Kết Mạn chịu đựng cơn đau trong tim, thầm hận bản thân rối loạn, không hỏi rõ ràng làm hại Kỳ Tây Vũ...

An nhi lắc đầu, nước nỡ nói: "Không còn... không còn ạchh... Em chỉ xin được hai lá. Xin lỗi... hức, em xin lỗi thiếu phu nhân, hức, người nói cho An nhi biết chuyện gì đã xảy ra được không? Người như vậy... hức, An nhi sợ. .hức..."

Diệp Kết Mạn biết thật sự dọa An nhi thì nhú mày - nàng không có thời gian giải thích: "Em ở đây đợi ta."

Diệp Kết Mạn đóng cửa rồi chạy tới giường. "Kỳ Tây Vũ..." Diệp Kết

Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ dựa ở giường, cúi đầu, hơi thở mong manh. Bây giờ đối phương trong suốt hơn, trên mặt thì nước lấp lánh - tuy dáng vẻ hiện tại của Kỳ Tây Vũ cũng rất đẹp nhưng Diệp Kết Mạn chỉ thấy sợ hãi - nàng kéo mộc quý phù trong ngực xuống.

"Kỳ Tây Vũ, thử lại lần nữa được không?"

Kỳ Tây Vũ đang cúi thấp đầu, lập rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Diệp Kết Mạn mắt đỏ lựng, môi khô và rướm máu ngồi trước mặt mình - khoảnh khắc này, Kỳ Tây Vũ lại có tâm muốn trù mẫn đối phương - song do không còn sức nói chuyện nữa vì hiện tại nàng đau đến chết lặng và hồn phách như dần tiêu tán rồi. Sau đó, Kỳ Tây Vũ gật đầu trong ánh mắt lo lắng, chờ mong của Diệp Kết Mạn, một lần nữa hóa thành làn khói bay vào mộc quý phù.

Diệp Kết Mạn cắn môi, chống giường đứng dậy, nghiêng ngả chạy lại cửa sổ. Nàng bắt gặp bụi cỏ ngoài phòng, thấy bốn bề vắng lặng, vung tay lên ném mộc quý phù ra ngoài. Mộc quý phù đánh một vòng cung trên không trung rồi rơi vào bụi cỏ, không thấy bóng dáng. Xong, Diệp Kết Mạn đặt tay lên bệ cửa sổ, muốn đi ra ngoài theo mà tự nhiên sức lực rút đi đâu hết, tay chân nàng nhũn ra - và bây giờ động tác trèo cửa sổ đơn giản này đối với nàng mà nói thật sự quá khó khăn.

Rốt cục, Diệp Kết Mạn cũng nhấc chân lên nổi và sẽ bước lên bệ cửa sổ thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm làm nàng chấn động.

"An nhi, có chuyện gì vậy? Làm gì mà khóc thế này? Thiếu phu nhân đâu?"

Người tới, là Bùi Nghiêu Viễn.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 73: Quỷ Phù Biến Mất (Thượng)

Chương 73 - Quỷ phù biến mất (Thượng)

"Tam thiếu gia." An nhi nghe tiếng thì quay đầu lại nhìn Bùi Nghiêu Viễn, đồng thời lau đi nước mắt - vốn muốn gọi một tiếng nhưng thôi, rốt cục là dừng một chút rồi mới nói: "Nô tì không sao, thiếu phu nhân ở trong phòng ạ."

Bùi Nghiêu Viễn nhíu mày, rồi nhìn cửa phòng đóng kín: "Có chuyện gì thế?"

An nhi không biết nên giải thích như thế nào nên chỉ phải lắc đầu.

Thấy thế, Bùi Nghiêu Viễn đi đến trước cửa và đưa tay gõ cửa: "Kết Mạn, ta vào được không?"

Lặng im lặng im không tiếng động...

Đang lúc Bùi Nghiêu Viễn phân vân nên đẩy cửa hay không thì có tiếng bước chân truyền đến. Cửa phòng mở ra. Chỉ thấy Diệp Kết Mạn tóc tai tán loạn, sắc mặt tái nhợt hiện ra ở cửa. Bùi Nghiêu Viễn giật mình, thấy mắt Diệp Kết Mạn đỏ bừng thì nóng nảy.

Bùi Nghiêu Viễn hỏi: "Chuyện gì vậy? Mắt muội..."

"Không, bụi bay vào mắt thôi ạ, Tam ca đừng lo." Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn thường để ý ngoài cửa sổ, mi gian lo âu nhưng vẫn tận lực bình tĩnh

mà ứng phó. "Tam ca đến có việc gì sao?"

"Cũng không có gì, chỉ là muốn tới thăm đệ muội một chút." Bùi Nghiêu Viễn ngập ngừng: "Muội... thật không sao chứ?"

Hiển nhiên mặt mày Diệp Kết Mạn bây giờ không hề có sức thuyết phục, Bùi Nghiêu Viễn tất nhiên sẽ không tin cái gì mà bụi bay vào mắt? Nhưng thấy đối phương đã không muốn nói, hẳn cũng không miễn cưỡng mà chỉ có thể hỏi lại.

Diệp Kết Mạn lắc đầu, trong lòng chỉ có một quý phù, làm sao còn tâm trạng hàn huyên cùng Bùi Nghiêu Viễn? Tuy biết không hợp lẽ nhưng vẫn nói:

"Tam ca, hôm nay ta mệt, không chiêu đãi huynh. Huynh vẫn là trở về lo việc của mình, đừng vì ta mà trì hoãn."

"Này..." Bùi Nghiêu Viễn tiến thối lưỡng nan. Song, nghĩ là Diệp Kết Mạn có khó khăn riêng, vả lại hẳn cũng không có tư cách gì để hỏi quá. Sau một lúc, Bùi Nghiêu Viễn bất đắc dĩ mà thở dài, "Nếu thế, ta sẽ về. Muội chú ý thân mình một chút."

"Nếu có gì khó khăn thì cứ việc nói với ta, đừng âm thầm chịu đựng."

"Cám ơn Tam ca."

Bùi Nghiêu Viễn thấy dáng vẻ Diệp Kết Mạn là không yên lòng thì nghi hoặc hơn. Nhưng đối phương rõ ràng không muốn nói nên hẳn cũng không ránh mà hỏi nữa. Bùi Nghiêu Viễn chỉ đành rời đi.

Đi được vài bước mà vẫn thấy lo lắng, Bùi Nghiêu Viễn quay lại dặn dò An nhi: "An nhi, chiếu cố thiếu phu nhân cho tốt, có chuyện gì thì nhất định đi tìm ta, biết chưa?"

"Dạ, Tam thiếu gia, An nhi đã biết."

Khi thân ảnh Bùi Nghiêu Viễn biến mất ở ngã rẽ, Diệp Kết Mạn mới nhẹ nhàng thở ra; bất chấp chuyện gì khác, nàng đã lui vào phòng một bước và sẽ đóng cửa song An nhi đã kéo tay áo lại.

"Thiếu phu nhân..."

Diệp Kết Mạn dừng bước, tầm mắt nhanh đảo qua cửa sổ và ngay sau đó là vỗ vai An nhi, nói: "An nhi, em tin ta không?"

An nhi kinh ngạc, ngay cả khóc đều đã quên mà gật đầu lia lịa.

"Vậy thì giữ cửa chờ ta."

Bỏ lại những lời này, Diệp Kết Mạn phất tay và đóng cửa lại. Nàng không dám dừng lại, chạy tới cửa sổ, tiếp tục hành trình tìm kiếm. Bởi vì thể hư mỗi một nên tứ chi không có sức, và trước đó lại bị phỏng - nhưng mà Diệp Kết Mạn vẫn bất chấp. Với tấm lưng đầy mồ hôi, vất vả lắm mới lên được bệ cửa sổ, Diệp Kết Mạn nhìn mặt đất cách mình nửa người, thật cẩn thận thò người xuống. Mà tay thì không đủ sức giữ người, tay thì đau, cuối cùng không bám víu được cái gì nên té xuống - một tiếng kêu đau, thiên hôn địa ám, đầu có ngàn sao xoay quanh - dù vậy, qua vài cái hô hấp, Diệp Kết Mạn đã đứng dậy. Trên người Diệp Kết Mạn dính đầy lá cây, đầu gối thì rách, kết hợp với tóc tai hỗn độn và đôi mắt đỏ bừng - thật thảm hại - nhưng Diệp Kết Mạn không để ý, nàng chỉ có sự lo âu và đang cúi đầu đào bới vạch tìm kiếm một quý phù trong từng bụi cây, lớp cỏ dưới đất.

Nàng nhớ rõ ràng là đã ném một quý phù vào đây - sao bây giờ không thấy?

Thời gian dần trôi qua, bàn tay tìm kiếm run lên, tim đập nhanh hơn, từng cơn choáng váng bắt đầu lan tràn. Cỏ, bụi cây vẫn ở đó, nhẹ nhàng lay động

theo gió, mà mộc quý phù như bốc hơi, vô thanh vô tức biến mất. Đã tìm khắp nơi, chợt có nước mắt rơi xuống, Diệp Kết Mạn lắc lư và cảm thấy trong đầu "oành" một tiếng - một ý niệm xuất hiện : mộc quý phù, không thấy! Sau đó, trán Diệp Kết Mạn tuôn mồ hôi - nàng như bị cái gì đó đánh trúng mà cả người mất hết khí lực, tứ chi bủn rủn - nàng hô hấp không thuận, mũi thì nghẹn lên, nước mắt không cầm lại được mà chảy xuống, Diệp Kết Mạn gian nan bước đi - như không cam lòng - lại tiếp tục tìm kiếm.

Một vùng gần đây nàng đã tìm kỹ, đến nỗi đá cũng đã trơ ra, nhưng duy độc mộc quý phù màu nâu thì không thấy. Dưới ánh nắng, Diệp Kết Mạn lại lao đảo, và ngay sau đó, nàng mềm oặt ngã xuống, mất ý thức.

Khi Diệp Kết Mạn tỉnh dậy thì ngoài trời đã gần tối. Nàng bủn rủn vô lực. Nàng thêm thiếp.

"Thiếu phu nhân!" Có tiếng nói lọt vào tai làm Diệp Kết Mạn ngẩn ngơ. Nàng cố sức quay đầu mà nhìn, và khuôn mặt mơ hồ của An nhi ập vào mắt.

"Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi?" Thư nhi ôn hòa hỏi, "Người thấy thế nào?"

Giữa những suy nghĩ hỗn loạn, trong nháy mắt, Diệp Kết Mạn có cảm giác không biết nay là năm nào - cho đến khi màn té xỉu ập đến - lúc ý thức được mộc quý phù đã biến mất, Diệp Kết Mạn mở to mắt. Ngay sau đó, Diệp Kết Mạn muốn ngồi dậy, mà quá yếu nên chỉ mới nhắc người lên đã vô lực nằm lại.

Hai nha hoàn đều bị dọa vì Diệp Kết Mạn bất thành linh hành động; thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn không tốt, Thư nhi kịp phản ứng đầu tiên - Thư nhi đến đỡ Diệp Kết Mạn:

"Thiếu phu nhân muốn dậy ạ? Em đỡ người."

Diệp Kết Mạn không cự tuyệt, để cho hai nha hoàn đỡ mình dậy, rồi nhanh chóng nhìn khắp phòng với hi vọng. Nhưng không thấy bóng dáng màu trắng quen thuộc kia đâu, Diệp Kết Mạn rũ mắt xuống, dấu đi thất vọng và hoảng loạn. Chỉ có ngón tay run rẩy tiết lộ được tâm tư mờ mịt của nàng.

Mộc quý phù ở đâu?

Kỷ Tây Vũ còn ở trong, không biết an nguy thế nào - nếu không thấy thì nàng sẽ ở đâu?

Kỷ Tây Vũ có gặp gì bất trắc không?

Vô số lo lắng vang vọng trong đầu và vờn quanh bên tai.

"Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân?"

Tiếng gọi liên tiếp kéo Diệp Kết Mạn suy nghĩ lung tung lại, nàng ngẩng đầu lên thấy An nhi đang nhìn mình thì cả kinh, theo bản năng, nàng nhìn qua Thư nhi. Thấy Thư nhi lại nghi hoặc, lúc này mới yên lòng.

Xem ra An nhi chưa nói gì với Thư nhi, nếu không, Thư nhi thông minh, không biết sẽ đoán ra được gì.

Diệp Kết Mạn nghĩ không sai. Lúc ấy An nhi chỉ chú ý ở trong phòng, song nghe được tiếng kêu nhỏ - đó là lúc Diệp Kết Mạn rút cửa sổ - An nhi bản khoả đến lời của Diệp Kết Mạn nên mới cố nén mà không phá cửa, nàng chỉ ở ngoài lo lắng gọi vào. Lúc ấy, Diệp Kết Mạn chỉ lo tìm kiếm mộc quý phù nên không nghe được. Cũng may xui không được bao lâu, An nhi không kiềm được nữa, lại gọi thêm vài tiếng, vẫn không thấy trả lời nên càng lo lắng hơn, rốt cục là đẩy cửa vào. Thấy trong phòng không có Diệp Kết Mạn, An nhi lúc ấy cũng lắp bắp kinh hãi. Và sau đó là phát hiện cửa sổ đã

mở, rồi phát hiện Diệp Kết Mạn nằm trong bụi cỏ ở ngoài... Sau đó, Thư nhi trở về, An nhi đã mời đại phu rồi, và ở bên giường trông chừng Diệp Kết Mạn. Thư nhi thấy thế đương nhiên sẽ hỏi tình huống, nhưng An nhi nghĩ lại về mặt Diệp Kết Mạn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà giấu nhem; chỉ nói, thiếu phu nhân không khoẻ và bất tỉnh.

"Thư tỷ tỷ, tỷ nấu thuốc cho thiếu phu nhân nha, với cả cháo nữa, cả ngày hôm nay thiếu phu nhân chưa ăn cái gì, muội ở đây trông chừng Thiếu phu nhân cho." An nhi nói.

Thư nhi không nghĩ nhiều, và đồng ý. Đoạn, nàng cúi người dịch chăn cho Diệp Kết Mạn, rồi dặn dò vài câu, xong mới đi ra ngoài.

Thấy Thư nhi rời đi, An nhi rất cuộc nhẹn không được mà cắn môi, nhìn Diệp Kết Mạn: "Thiếu phu nhân..."

Diệp Kết Mạn hiểu ý An nhi, song lại trầm ngâm. Nàng biết An nhi đơn thuần, và nàng không thể lộ chuyện Kỳ Tây Vũ cho nên không nói toạc ra chân tướng. Nhưng, nếu không giải thích, hành động của mình lại lạ lùng, khó tránh khỏi làm An nhi nghi kỵ. Vì vậy, Diệp Kết Mạn suy xét thật nhanh và sau một lát đã có dự tính.

"An nhi, em tin trên đời này có ma không?"

An nhi lộ bộp trong lòng, nhưng không thấy ngạc nhiên là bao mà ngược lại là nghiêm túc mà gật đầu.

"Quê ta có một truyền thuyết. Chỉ cần đem ngày sinh tháng đẻ của cụ thân sinh khắc vào gỗ hòm thì có thể dẫn hồn phách đến, để bảo hộ hậu thế. Sự thật thì, ta vẫn mang theo ưu tư sau khi bước vào Bùi phủ, hơn nữa còn suýt chết đuối - ta, ta cảm thấy có người không muốn dung ta. Bởi vậy, ta mới nhờ em làm thành hòm mộc phù này, để nó bảo vệ ta, và xoa dịu cho ta. Nhưng... chưa

bao giờ.. chưa bao giờ ta nghĩ rằng em, em vô tình bức chết ta..."

Diệp Kết Mạn thở dài, không nói tiếp.

An nhi lảng máng hiểu ra mà áy náy: "Thì ra là như vậy. Thực xin lỗi, thiếu phu nhân, tại em lỗ mãng, lẽ ra em nên nói trước với người."

"Không..không gạt thiếu phu nhân, em... em chỉ là cảm thấy phòng của người âm âm sao đó - em sợ người bị... Đến Kỳ phủ rồi mà sức khỏe vẫn kém, cho nên... em mới đi xin bùa. Thực xin lỗi..."

"Ta hiểu." Diệp Kết Mạn vỗ tay An nhi, "Cũng tại ta không nói rõ với em. Và lại ta cũng sợ bị lộ, người ta sẽ nói ta hoang đường. Dù gì thì chuyện này cũng không phải chuyện về vang."

"Em hiểu rồi." An nhi nghĩ lại đãi ngộ của Diệp Kết Mạn ở Bùi phủ nên gật đầu, mắt lại đỏ lên, "Ủy khuất người..."

"An nhi, đồng ý với ta, việc này không được tiết lộ, kể cả Thư nhi. Có vẻ như em ấy cũng không tin quý thần là gì, e là sẽ thấy ta khoa trương mà thôi. Có được không?"

"Dạ. Đều nghe thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn thấy An nhi đơn thuần đã tin, trong lòng thả lỏng được một chút; mà khi nghĩ đến mịch quý phù biến mất thì lại lo âu và bất an. Giờ nàng như thế này, không thể không nhờ người rồi. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhìn An nhi.

"An nhi, em giúp ta một chuyện."

"Dạ?" An nhi lau khóe mắt, ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lúc mới nói: "Sự thật thì, hòng mịch phù kia,

đã biến mất rồi."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 74: Quý Phù Biến Mất (Hạ)

Chương 74 - Quý phù biến mất (Hạ)

"Cha."

Linh đường, Kỷ Hi An đang bái tế thì nghe được tiếng bước chân phía sau, thấy người vào là Kỷ Thế Nam liền cúi đầu gọi một tiếng và đứng sang một bên nhường chỗ.

Kỷ Thế Nam gật đầu, xem như là lời đáp. Ông cũng không nhiều lời, chỉ trầm mặc mà tiếp nhận ba nén nhang Kỷ bá đưa tới. Khi tầm mắt dừng ở quan tài - trên người Kỷ Tây Vũ thì ánh mắt trầm đi... Nến trắng trên bàn đã cháy quá nửa, chữ "Điện" to màu đen làm nổi bật bức tường trắng. Dưới ánh nến mỏng manh, nó chớp lên làm nơi yên tĩnh này có vài phần tịch liêu. Cắm nhang vào lư hương phủ kín tàn tro, Kỷ Thế Nam xoay người nhìn Kỷ Hi An, nói:

"Mẹ con thế nào rồi?"

Kỷ Hi An cung kính cúi đầu: "Tốt hơn nhiều rồi. Có điều, mẹ lo cho cha hơn, thường hay nhắc tới, nói cha lần này sẽ rất bận, mệt mỏi nhiều hơn."

"Xương cốt già yếu của ta tạm thời chịu đựng được."

Rồi Kỷ Thế Nam im bật, nhìn chữ "Điện" trên tường mà nhất thời lâm vào một nơi khác. Kỷ Hi An thấy thế cũng không dám quấy rầy, chờ đợi Kỷ Thế Nam phục thần lại.

Chừng một chén trà, Kỳ Thế Nam cúi đầu, thần sắc vẫn sừng sững như trước, nhìn không ra manh mối gì. Ông cũng không nhìn Kỳ Hi An, chỉ nói: "Ta có việc, phải đi ra ngoài, không cần phải chờ cơm. Con cũng không còn nhỏ, khách khứa, con cùng Kỳ bá chiêu đãi đi."

"Nhất là Bùi gia, chớ sơ suất. Nghe nói, hồi sớm Bùi thiếu phu nhân lại ngắt xiú, con đại biểu Kỳ gia đi thăm đi, mang lễ đến hỏi đàng hoàng."

Kỳ Hi An không biết Diệp Kết Mạn ngắt xiú, nên thoáng ngạc nhiên, song cũng đồng ý. Thấy Kỳ Thế Nam nói xong đã đi ra ngoài, môi giật giật, Kỳ Hi An nhịn không được mà gọi: "Cha..."

Kỳ Thế Nam dừng lại cước bộ.

"Bùi gia... có, có chuyện xảy ra phải không?"

Mặc dù Kỳ Hi An không thích để ý những phân tranh trên thương trường, nhưng dù sao cũng là người Kỳ gia, phong thanh khó tránh khỏi truyền vào tai. Huống chi, mấy ngày trước tìm Nghiêu Viễn, thấy hãn tiêu tụy nên không khỏi nghi hoặc - hãn cũng có hỏi nhưng mà Bùi Nghiêu Viễn không nói, Kỳ Hi An cũng đoán được là gia sự Bùi gia. Rồi, nghĩ đến trước đó Bùi Nghiêu Dẫn đột ngột trở về, Kỳ Hi An tự nhiên cũng thấy có chuyện nghiêm trọng.

"Việc này, con không cần phải xen vào." Kỳ Thế Nam không có quay đầu lại, "Ta biết con cùng Bùi Nghiêu Viễn là chí hữu, nhưng dù sao con cũng là người Kỳ gia, có một số việc, có thể giúp thì giúp - đây là tình cảm; còn không thể giúp, thì đừng dây vào - đây là yên phận. Con cũng không còn nhỏ, đừng để Kỳ gia gặp rắc rối, biết chưa?"

Nói xong, Kỳ Thế Nam không để ý tới Kỳ Hi An phản ứng ra sao, đã bước ra khỏi linh đường.

Kỳ Hi An nhìn theo thân ảnh Kỳ Thế Nam biến mất trong tầm mắt thì

không khỏi cay đắng mà cười. Quay đầu lại nhìn quan tài - khuôn mặt người trong quan tài vẫn an tĩnh như xưa - Kỷ Hi An chợt thở dài, và lẩm bẩm: "Kỷ phủ này, có khi chẳng có tình nghĩa gì cả. Mọii vất vả nhiều năm mà, kết quả lại thế lương..."

Bên này, Kỷ Thế Nam đã ra ngoài, người hầu canh giữ ở cửa đã đi theo. Một thân hắc y, thân hình rắn chắc, áo quần không một nếp nhăn, mặt không chút thay đổi theo sát Kỷ Thế Nam đi ra ngoài phủ.

Ra khỏi Kỷ phủ, Kỷ Thế Nam gọi: "Tiểu Tung."

"Có."

"Khi trở về, người lưu ý Bùi thiếu phu nhân cho ta. Ta thấy, nàng có điều gì đó..." Kỷ Thế Nam hơi nhíu mi, nghiêng đầu phân phó.

"Người nói đã nhìn thấy Trữ Tâm đi ra từ phòng nàng, là thật?"

"Vâng, là thật ạ."

"Trữ Tâm à..."

"Thôi bỏ đi, một mình nó không thể gây ra sóng gió gì. Phòng chừng chỉ muốn tìm hung thủ cho Vũ Nhi mà thôi. Có điều, không biết cái Bùi thiếu phu nhân kia vì sao phải để ý như vậy?"

"Gần đây người có phát hiện gì khác nữa không?"

Tiểu Tung mím môi trầm mặc và rũ mắt, rồi lập tức lắc đầu: "Tạm thời là không có. Nhưng mà, tiểu nhân thấy Bùi thiếu phu nhân kia hơi kỳ lạ."

"Ừ."

Kỷ Thế Nam cũng không nghi ngờ về điều này. Song song đó là cước bộ không ngừng, rồi rẽ vào một ngõ nhỏ, tiếp tục đi tiếp với thần sắc nghiêm nghị như thường.

Sự thật thì, Kỷ Thế Nam đã phái người điều tra chi tiết về Diệp Kết Mạn, nhưng vẫn chưa phát hiện nàng và Vũ Nhi của ông có liên hệ gì, và ông xác định rằng hai người chưa từng quen biết. Nhưng càng là như thế, hành vi của Diệp Kết Mạn càng làm ông đoán không ra.

Vì cái gì nhỉ?

Hay... có mưu đồ?

Phía sau, Tiểu Tung ngẩng đầu. Trời chiều ửng đỏ rơi được khuôn mặt trong bóng tối của hắn. Tay hắn giật giật, đụng vạt áo, nhưng rất nhanh dừng lại. Đôi mắt đen cực nhanh nổi lên tia phức tạp. Tay rũ xuống, như chưa có gì phát sinh, và nhanh chóng đi theo chủ.

Người trên đường dần dần thưa thớt. Khói bếp lượn lơ dâng lên từ nóc nhà, hòa vào trời chiều. Kỷ Thế Nam cũng không nói nơi đến, Tiểu Tung đương nhiên sẽ không hỏi mà chỉ im lặng đi theo để bảo vệ Kỷ Thế Nam. Cho đến khi đi tới một cây cầu, Kỷ Thế Nam mới dừng bước. Cạnh cầu có mấy cây tử đằng đang nở, hương hoa thoang thoảng cả một vùng. Và gió thổi đến. Kỷ Thế Nam bước chân vừa chuyển, đã quẹo vào một gian tửu lâu ở gần đó.

Chường quây thấy là Kỷ Thế Nam thì ngạc nhiên, lập tức đi nghênh đón.

"Chỗ cũ." Tiểu Tung nói.

Rất nhanh, chường quây tự mình dẫn hai người hướng lầu hai mà đi.

Đến cửa nhĩ gian, chường quây dừng bước, cúi người hành lễ: "Kỷ lão

gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, thỉnh chậm dùng."

Kỷ Thế Nam gật đầu, bước vào luôn.

Nhã gian bài trí cũng không tính là xa hoa, nhưng mà đại khí. Trên vách tường đá có chín cái đèn tường màu đồng, điêu khắc hình đầu thú khác nhau. Trong phòng có một bình phong vẽ thủy mặc, hạ bút khí thế, thể hiện sự mạnh mẽ. Kỷ Thế Nam ngồi xuống. Sau bình phong, một người chậm rãi đi ra.

Trời chiều ngoài cửa sổ dần lui xuống, hoàng hôn dần ảm đạm. Một nữ tử từ bình phong đi ra, trong tay cầm hai gói thuốc.

"Nói ngắn gọn." Kỷ Thế Nam cũng không kinh ngạc, như đã biết ở đây có người, ông vững vàng tiếp nhận trà nóng trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Vâng." Nàng kia gật đầu, đi đến trước người Kỷ Thế Nam, thấp giọng nói: "Trước khi Ngũ tiểu thư mất, phu nhân có một đoạn thời gian gặp Kỷ Việt thiếu gia, hai người ở trong phòng ngồi một lúc, và có cho lui người hầu. Sau đó, nô tỳ muốn thám thính nhưng phu nhân rất kín miệng, nô tỳ không dám - sợ phu nhân hoài nghi, bởi vậy không có hỏi nhiều. Song, nô tỳ hoài nghi phu nhân có biết chuyện Ngũ tiểu thư. Người khác có thể không biết, nhưng lão gia thì hiểu, bởi vì Tam phu nhân mà phu nhân và Đại thiếu gia, Tứ thiếu gia xưa nay không hợp, Kỷ Việt thiếu gia qua lại với phu nhân nên nô tỳ cảm thấy thật sự không thích hợp. Còn là trước lúc Ngũ tiểu thư gặp chuyện."

"Khi Vũ Nhi rời đi, phu nhân có gì khác thường?"

Nữ tử hơi trầm ngâm, khẽ lắc đầu: "Không có ạ."

Nữ tử chần chờ một lát, tiếp tục nói: "Bất quá trước khi Ngũ tiểu thư rời

đi, phu nhân có phái Thành Nhi đi tìm Trữ hộ vệ. Việc này, lão gia cũng biết. Tối qua, Trữ hộ vệ còn lên tới gặp phu nhân, đề cập tới chuyện này. Khi đó nô tỳ vừa lúc rời khỏi phòng phu nhân, quên chén thuốc nên phải trở lại lấy, vừa vặn nghe được tiếng nói chuyện."

Kỷ Thế Nam: "Nội dung thế nào?"

"Một ít chuyện của Bùi tứ thiếu phu nhân. Thêm nữa là, Bùi thiếu phu nhân đó có vẻ như đang tìm nguyên nhân Ngũ tiểu thư mất. Thật sự khiến người nghĩ không ra. Dù sao đây cũng là cơ mật của Kỷ gia, mà Bùi gia hiện giờ... có thể bị nàng tra ra hay không..."

Kỷ Thế Nam đưa tay, biết đối phương muốn nói gì nên bảo nàng dừng lại và ngắt lời: "Bên đó ta sẽ lưu ý, người chỉ cần chú ý phu nhân thôi."

"Vâng, thưa lão gia."

Kỷ Thế Nam gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, hỏi: "Phu nhân, sức khỏe thế nào?"

"Bẩm lão gia, nô tỳ phát hiện phu nhân có vẻ không đáng lo lắm, nhưng nô tỳ không hiểu vì sao phu nhân lại muốn ốm đau ở giường." Nữ tử nhíu mày, thần sắc khó hiểu.

"Ừ." Kỷ Thế Nam nhìn sắc trời, "Còn gì nữa không?"

Thấy đối phương lắc đầu, Kỷ Thế Nam phân phó: "Không còn sớm nữa, người đem được về cho phu nhân đi, đừng để ai hoài nghi."

"Vâng." Nữ tử gật đầu, lặng im rời khỏi phòng.

"Tiểu Tung, mở cửa sổ ra, ta muốn hóng gió." Kỷ Thế Nam cúi đầu nhấp trà, mắt nheo lại, bỗng nói.

Tiểu Tung không nói một lời đi đẩy cửa sổ, một chút hoàng hôn ửng đỏ còn sót lại và có gió mát thổi vào, mang theo mùi hoa. Kỷ Thế Nam nhìn ra cửa sổ, như có điều suy nghĩ. Ngoài cửa sổ, khói bếp lượn lờ, tiếng người náo nhiệt truyền vào tai, mà trong phòng thì im ắng. Dư quang đó làm tóc mai màu bạc của Kỷ Thế Nam nhiễm hồng, kết hợp với thần sắc nghiêm nghị lại làm ông có vẻ ôn hòa hơn.

"Tiểu Tung, người theo ta mấy năm rồi?" Qua hồi lâu, Kỷ Thế Nam chợt nói, mắt vẫn không rời cửa sổ.

"Mười tám năm."

"Mười tám năm... Người, coi như là cùng nhau lớn lên với Vũ Nhi." Thần sắc Kỷ Thế Nam hơi nói lỏng, trong mắt có chút cảm khái, "Năm đứa con của ta, chỉ có Vũ Nhi thông minh nhất, tính tình cũng giống ta nhất. Xuyên nhi lỗ mãng; Hi An yếu đuối; Việt Nhi mặc dù có thông minh, nhưng quá âm hiểm. Ta chỉ... Không ngờ, cuối cùng lại biến thành như vậy."

Trên mặt Kỷ Thế Nam nổi lên tia phức tạp, thanh âm mỗi một, "Cũng tại ta cả."

Tiểu Tung cúi đầu, mặt không biểu tình: "Lão gia nén bi thương."

Kỷ Thế Nam khoát tay, thở dài, không nói nữa.

Phía sau, Tiểu Tung thần sắc khẽ động, trong sự trầm mặc này là cơn sóng lớn làm hấn mất một lúc mới bình tĩnh lại được.

Hiếm khi Tiểu Tung mở miệng hỏi: "Cái chết của Ngũ tiểu thư... thật sự không điều tra ạ?"

"Điều tra làm sao đây?" Kỷ Thế Nam cười khổ, "Tra đến tra đi, còn không phải toàn người nhà? Truyền ra cũng chỉ để người ta chế giễu. Nếu là người

khác ta đã lóc xương rút gân, cho hãn chết vạn lần rồi. Mà giờ..." Kỳ Thế Nam nắm chặt nắm tay, rồi buông ra, "Ta có lỗi với Vũ Nhi."

Tiểu Tung không truy vấn nữa, tựa hồ đã biết kết quả sẽ thế này. Trời chiều kéo dài bóng của hãn, và trong đầu hãn là khuôn mặt của một người: da nàng trắng như tuyết, tóc nàng đen như mực, đôi mắt nàng như sao sáng làm người ta không thể dời mắt - cho dù có kềm dao ngay cổ nàng cũng sẽ không chớp mắt, tựa như mạng mình chỉ là trò chơi. Cái gọi là tính mạng trong mắt nàng, e là không đáng để nàng ghé mắt tới. Tiểu Tung lặng yên đưa tay - ở phía sau, Kỳ Thế Nam không nhìn tới - ngón tay mơn trớn miếng gỗ trong ngực, trong mắt có sự đấu tranh và nghi hoặc.

Khi hãn thấy bát tự và sinh thần được khắc trên đó, hãn nhận ra ngay : Đây là của nàng. Nhưng, tại sao nữ nhân kia lại có?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 75: Âm Ngữ

Chương 75 - Âm ngữ

Âm thuốc được đun sôi bốc lên hơi thuốc. Thư nhi vừa quạt vừa nhìn vào làn hơi. Khi đang nấu, sau lưng truyền đến tiếng cửa mở, Thư nhi quay đầu lại thì thấy An nhi.

"Thiếu phu nhân thế nào rồi?"

Nghe Thư nhi hỏi, An nhi lo lắng: "Phải nghỉ ngơi nhiều mới tốt được."

"Thiếu phu nhân ngắt xiù, Tam thiếu gia có biết không?"

"Dạ không," An nhi lắc đầu. "Nghe người Kỷ phủ nói, hình như Tam thiếu gia đi ra ngoài rồi, không biết có trở về chưa."

"Uh. Vậy cũng tốt. Gần đây có nhiều chuyện xảy ra, không cần phải nói cho Tam thiếu gia biết, tránh quấy rầy cậu ấy." Thư nhi đang lo về việc mình thăm dò nên cũng không quá để ý An nhi hơi mất tự nhiên - Thư nhi cúi đầu và hơi xuất thần.

"Thư tỷ tỷ, thiếu phu nhân phân phó em vài thứ, tỷ trông chừng người giúp em, em trở lại ngay." An nhi chỉ nói thế, không có giải thích gì thêm. Thấy Thư nhi không tập trung, An nhi cũng không để ý nhiều, nàng phất tay, cất bước chạy đi.

Đến ngoài sân, An nhi mới chậm lại cước bộ và thần sắc hơi rối rắm vì

nàng đang hồi tưởng lại những lời Diệp Kết Mạn vừa nói.

"An nhi, ta không khoẻ, hiện tại chỉ có em mới giúp được ta.

Hòe mộc rất quan trọng đối với ta... ta nghĩ, e là có ai đó đã nhặt nó rồi.

Em để ý giúp ta, có ai ra vào sân này hay không. Nếu có phát hiện gì thì báo ngay cho ta biết.

Ta nghĩ, ta có thể đã bị giám thị."

Khi đó, rõ ràng là không ai tới bái phỏng thiếu phu nhân cả, hòe mộc sao có thể biến mất? Chẳng lẽ, thật sự giống như thiếu phu nhân nói, viện này bị giám thị? Nghĩ vậy, An nhi nhin không được mà nhìn xung quanh một cách đa nghi. Đương nhiên là không phát hiện có gì dị thường. Nàng vốn định nói thiếu phu nhân nói cho người khác biết, nhưng thiếu phu nhân nói việc này không nên lộ ra, tránh đả thảo kinh xà. An nhi ngẫm lại, thấy Diệp Kết Mạn suy nghĩ cặn kẽ hơn mình nên cũng thuận theo, đáp ứng chuyện vì sao nàng ngắt xiú ai cũng không nói.

An nhi đi rồi, trong phòng chỉ còn Diệp Kết Mạn. Nàng gom mắt, miệng mím và nhíu lại đôi mày, không biết đang suy nghĩ gì. Trời chiều chiếu nắng vào, kéo bóng của mọi thứ dài ra. Yên tĩnh, và không có gì quấy rầy. Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn như phục hồi tinh thần và quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt buồn bã và lo âu. Nàng đang chờ. Chờ mặt trời lặn. Chờ đêm đến. Nàng không biết Kỷ Tây Vũ ở trong mộc quý phù rốt cuộc có bị sao không. Nếu là không sao, thì dù mộc quý phù bị lấy nàng cũng không cần lo lắng. Nàng tin Kỷ Tây Vũ có thể tự trở về. Nhưng... nếu Kỷ Tây Vũ xảy ra chuyện gì thì sao? Diệp Kết Mạn không dám nghĩ tới điều này, nếu không thì trong đầu sẽ lại xuất hiện Kỷ Tây Vũ một thân áo trắng mà ướt đẫm, suy yếu ngã vào ngực mình... Đó là lần đầu tiên Diệp Kết Mạn nhìn đến Kỷ Tây Vũ - người mà luôn cao ngạo và thanh lãnh thảm hại như vậy: môi không còn nụ

cười nào nữa mà chỉ có đau đớn vô số được nhận nhin hiển hiện rõ qua mi gian và cả người đều run lẩy bẩy. Diệp Kết Mạn biết tính Kỷ Tây Vũ, bộ dáng đấy là thân thể nhất định đau đớn lắm. Diệp Kết Mạn nghĩ đến đây liền kinh hãi. Ngay cả hô hấp cũng hơi nặng nề. Song, nàng chỉ biết, mình bây giờ không thể làm được gì cả, duy chỉ có chờ đợi mà thôi.

Thời gian khắc khoải như dừng lại, chỉ có một chút ánh sáng ửng đỏ và cơn gió thổi tới làm lá cây xào xạc. Diệp Kết Mạn vẫn không thể thả lỏng. Nàng nắm chặt nắm tay và âm thầm chờ mong thời khắc kế tiếp - thời khắc mà thân ảnh màu trắng ấy đi xuyên tường và tựa vào cửa, với một nụ cười mỉm như có như không và nhìn nàng. Đến lúc đó, nàng có thể thở phào nhẹ nhõm và nói: nàng đã trở lại.

Nàng trở lại, ta an tâm.

Cốc cốc - tiếng đập cửa làm Diệp Kết Mạn bừng tỉnh, nàng ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt đã chực chờ sẵn nụ cười. Nhưng người tới lại là Thư nhi. Nụ cười nguyên bản đã giương lên một nửa cương cứng và trong mắt toát ra ngay sự mất mát. Bất quá chỉ trong chớp mắt thôi Diệp Kết Mạn đã khôi phục lại bình thường, nàng gượng ép mà kéo kéo khóe môi, nhìn Thư nhi bưng chén thuốc nóng hồi bước vào.

"Thiếu phu nhân, tới giờ uống thuốc rồi." Chú ý không cho thuốc sánh ra ngoài, Thư nhi không có chú ý tới thần sắc biến hóa kia của Diệp Kết Mạn, khi đem thuốc tới trước giường, Thư nhi mới ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn.

Thư nhi đưa thuốc tới, "Người cần thận ạ, nó hơi nóng."

Tiếp nhận chén thuốc, Diệp Kết Mạn cũng không có uống ngay mà nhìn cửa phòng. Chỉ nhìn lướt thôi nhưng lại phát hiện vệt đỏ của trời chiều đã biến mất, và ngoài cửa sổ đã tối đi. Diệp Kết Mạn lộ bộ trong lòng, cảm giác như trên cổ có lưỡi dao sắc bén dần dần tới gần, và nàng có thể nhận

thấy được sự lạnh lẽo của nó.

"Giờ nào rồi?"

Vừa mở miệng, Diệp Kết Mạn mới thấy giọng mình khàn, và nhẹ tới nỗi gió có thể thổi bay đi; nàng nắm cái chăn như để bình phục lại nội tâm kích động.

"Dạ? Hẳn là sắp đến giờ Ty rồi."

"Giờ Ty rồi à?" Diệp Kết Mạn thì thào, "Sao lại nhanh như vậy..."

Thư nhi thấy Diệp Kết Mạn hơi lạ nên ngẩng đầu nhìn nàng. "Thiếu phu nhân?" Thư nhi lo lắng, "Người uống thuốc trước đi."

Diệp Kết Mạn không yên lòng mà uống hết chén thuốc, cái đắng chạy thẳng tới đáy lòng và trong đầu chỉ có: vì sao... vì sao Kỳ Tây Vũ chưa hiện ra?

"Thiếu phu nhân, người làm sao vậy? Sắc mặt người kém lắm." Thư nhi chú ý tới sắc mặt Diệp Kết Mạn tự nhiên kém đi, trông có vẻ lo lắng nên hỏi.

Diệp Kết Mạn: "Không có gì, chỉ là thuốc đắng thôi."

"Thuốc đắng dã tật, thiếu phu nhân phải nhẫn mới được." Thư nhi tiếp nhận chén không, còn muốn nói cái gì đó thì ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Diệp Kết Mạn lướt qua vai Thư nhi mà nhìn ra ngoài, thấy người tới là Kỳ Hi An - bình thường rất khó gặp - thì sửng sốt.

Kỳ Hi An thấy Diệp Kết Mạn chú ý tới mình thì gật đầu, khách khí nói: "Xin chào Bà thiếu phu nhân."

"Chào Kỳ nhị thiếu gia."

Kỳ Hi An bước vào và hướng Diệp Kết Mạn mà cười, thuận tay đưa ra một bảo chung tinh xảo đưa cho Thư nhi: "Nghe nói thiếu phu nhân không khoẻ, tôi phụng mệnh cha tôi đưa tới chung súp. Ban ngày nghe nói thiếu phu nhân chưa tỉnh, không tiện quấy rầy nên tôi không đến. Hiện giờ tỉnh là tốt rồi, cái này phải uống khi còn nóng mới tốt."

"Làm phiền Kỳ nhị thiếu gia."

"Thiếu phu nhân không cần khách khí. Hiện giờ cô đang ở Kỳ gia mà, lại gặp chuyện như thế là Kỳ gia chúng tôi sơ suất thôi, chúng tôi xin lỗi cô."

Kỳ Hi An lễ độ hàn huyên vài câu, biết không còn sớm nữa cũng không quấy rầy nhiều, hẩn chỉ ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ.

Thư nhi đưa Kỳ Hi An tới cửa, rồi ngược trở lại lấy bảo chung mở nắp ra làm hương thơm tràn ngập cả phòng. Thư nhi ngồi vào giường, cúi đầu thổi chung súp xong mới đưa qua.

Diệp Kết Mạn cũng không muốn ăn cái gì, nhưng mà cự tuyệt thì không được, chỉ định uống cho có lệ. Nhưng khi nàng vừa cúi đầu nhấp một ngụm thì bỗng thấy cạnh chung lộ ra một hàng chữ nhỏ.

"Thiếu phu nhân?" Nhìn đến Diệp Kết Mạn tự nhiên dừng lại, Thư nhi khó hiểu mà gọi.

Diệp Kết Mạn nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hơi trầm ngâm một lát, nói: "Thư nhi, em đi lấy nước ấm giúp ta. Ta hơi mệt, muốn tắm xong rồi ngủ lại."

"Vâng, thiếu phu nhân." Thư nhi lĩnh mệnh, đứng dậy cáo lui.

Thư nhi ra ngoài, Diệp Kết Mạn nhú mày, một hơi uống ngay nửa chung súp. Quả nhiên, hàng chữ nhỏ lộ ra hết. Diệp Kết Mạn vừa ngạc nhiên vừa phải nhìn kỹ.

"Giờ Dần canh ba."

Khi nhìn ra được, tay Diệp Kết Mạn run lên, bảo chung gần như sắp đổ. Vài giọt súp bắn lên tay, nàng cũng không biết mà chỉ mở to mắt để xác nhận. Chung súp chao đảo bởi vì tay Diệp Kết Mạn cứ run run, nhưng không che được mấy chữ... Đó là giờ sinh thần của Kỳ Tây Vũ! Diệp Kết Mạn ngừng thở lại để xác nhận thêm một lần nữa, và trong đầu đã choáng váng một lúc ngắn ngủi song đã hồi thần.

Là giờ sinh thần của Kỳ Tây Vũ trên hộc mộc! Nhưng tại... tại sao lại xuất hiện ở trên chung? Là người nhặt được mộc quý phù cố ý? Họ là ai? Kỳ Hi An? Nhưng trực giác lại nói cho Diệp Kết Mạn rằng không phải là Kỳ Hi An. Nếu thật sự là hãn thì vì sao phải thần thần quý quý, bày đặt khắc chữ trên chung làm gì? Diệp Kết Mạn thấy là đối phương không muốn rước ai nghi ngờ, hoặc nhìn tới cái chung đó thì đúng hơn - bởi vì người đưa là Kỳ Hi An. Diệp Kết Mạn suy nghĩ một chút, nhanh uống hết chung súp rồi lau đi chữ kia.

Cũng không chữ viết bằng cái gì, Diệp Kết Mạn vừa chạm vào thì đã mất đi. Diệp Kết Mạn cũng ngẫm hiểu mà lau sạch hết. Song song đó, nàng cũng xác định được rằng đối phương không muốn người khác biết chuyện này. Và đối phương, nếu đã biết nàng, biết nàng có liên quan tới mộc quý phù, vậy thì hãn là đã thừa dịp nàng rời đi mà nhặt. Nhưng, có lẽ là họ có đoán thế nào cũng đoán không được gì - có phải vì thế mà họ quyết định liên hệ nàng?

Về phần giờ Dần canh ba... là ám chỉ nàng chờ đến đó sao? Nghĩ vậy, tim Diệp Kết Mạn lại đập nhanh.

Cuối cùng nàng cũng đợi được tin tức cho có liên quan đến mộ quý phù rồi. Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng thở ra, rồi lại bắt đầu nôn nóng. Kỷ Tây Vũ đến giờ còn chưa tới tìm mình, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao? Diệp Kết Mạn nhìn ngoài cửa sổ - nhìn bóng đêm đen ngoài đó, âm thầm tự nói với mình: mặc kệ như thế nào, mình chỉ có thể tiếp tục chờ. Không được loạn. Nếu loạn, ai giúp được Kỷ Tây Vũ?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 76: Một Người Ái Mộ

Chương 76 - Một người ái mộ

Đêm dần khuya, Diệp Kết Mạn tắm xong, lấy cố nghỉ ngơi để cho Thư nhi rời đi, và ngồi đợi đến giờ Dần. Hẳn là chung súp có hiệu quả, Diệp Kết Mạn thấy mình khôi phục được chút sức, mà dấu sao thì nàng vẫn còn hơi mệt. Nhưng nàng không dám ngủ. Và lại cũng còn đang lo cho Kỳ Tây Vỹ, dù mệt thật thì cũng ngủ không được.

Sáp nến chảy xuống từng giọt rồi đông cứng ở dưới tỏ rằng thời gian đang trôi qua. Ngoài cửa sổ thì là bóng đêm, vắng lặng. Ngọn nến cũng dần dần cháy hết và phát ra tiếng tách, trong phòng chợt tối đen. Ánh trăng thưa thớt xuyên qua cửa sổ nửa mở chiếu vào phòng. Trong bóng đêm, Diệp Kết Mạn trầm mặc chờ đợi. Nàng đang đoán người nọ rốt cuộc là địch hay bạn? Và đồng thời là âm thầm tính toán kế sách ứng đối. Nàng biết hiện tại ở mỗi một bước đều đóng một vai trò quan trọng, nếu sơ sẩy là sẽ hại đến Kỳ Tây Vỹ ngay. Nàng phải hoàn toàn giữ vững tinh thần để ứng đối mới được, mới không có sai sót gì.

Không biết đã đợi bao lâu, trong bóng đêm bỗng xẹt qua một cái bóng. Khi Diệp Kết Mạn kịp phản ứng thì trước giường đã có một người đứng đó. Diệp Kết Mạn thậm chí còn không biết đối phương vào bằng cách nào.

Đối phương vận hắc y, che mặt bằng vải đen, đứng ngược sáng, không thấy rõ gì, chỉ biết y cao to. Không đợi Diệp Kết Mạn mở miệng, hắc y nhân đưa tay qua hông - một âm thanh rất nhỏ vang lên ở đêm yên tĩnh này - một

đạo ngân quang xẹt qua mắt Diệp Kết Mạn và một mũi kiếm lạnh lẽo ngay sau đó đã chỉ vào mũi nàng; chỉ cần nàng động nhẹ dường như nó sẽ cắt nàng ngay.

Diệp Kết Mạn cũng có thoáng thay đổi nét mặt nhưng mà rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Tuy rằng nàng không biết tại sao đối phương tự nhiên lại bày vẻ thế này, nhưng nàng biết y sẽ không giết nàng ngay bây giờ, nếu không thì không cần phải bảo nàng chờ.

Diệp Kết Mạn cũng không nghĩ thêm, nàng thở sâu và không để ý tới mũi kiếm kiếm, đề giọng hỏi: "Người giữ hòa mịch sao?"

Hắc y nhân gật đầu, xem như thừa nhận.

Diệp Kết Mạn nhảy dựng trong lòng, song cũng coi như buông xuống tâm đang treo lơ lửng.

Diệp Kết Mạn nhú mày, ý bảo hạ chuôi kiếm này xuống: "Vậy người có ý gì?"

Hắc y nhân trầm mặc một lát mới nói. Giọng trầm thấp, có vẻ còn trẻ.

"Có chuyện muốn hỏi người."

Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng không kinh ngạc. Nàng không chút do dự mà gật đầu: "Người hỏi là được."

Hắc y nhân cũng không nói gì thêm mà chỉ nhìn Diệp Kết Mạn, tạm thời buông kiếm và lấy một thứ ra từ trong ngực: "Đây là cái gì?"

Diệp Kết Mạn vừa thấy hắc y nhân lấy đồ ra thì ngheh người lên mà nhìn. Dưới ánh trăng mỏng manh, mịch quý phù an an ổn ổn nằm trong tay hắc y nhân. Diệp Kết Mạn quýnh lên, muốn chộp lấy, nhưng mà hắc y nhân

đã rút tay trở về. Diệp Kết Mạn biết mình quá mức nôn nóng, nhưng bây giờ trong lòng nàng chỉ toàn là: vì sao mộc quý phù đã ở đây mà Kỳ Tây Vũ lại không hiện ra? Có phải còn suy yếu hay không? Nghĩ tới đó, Diệp Kết Mạn hận không thể đoạt lấy mộc quý phù ngay và gọi liền tên Kỳ Tây Vũ, rồi hỏi chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là ngại có người ở đây, ý nghĩ này không thể thực hiện được rồi.

Diệp Kết Mạn: "Nó rất quan trọng đối với ta. Nó là một kỷ niệm. Như người đã thấy, trên đó có khắc sinh thần bát tự."

"Sinh thần bát tự... Của ai?"

Nghe y hỏi như vậy, Diệp Kết Mạn đoán được người này có biết sinh thần của Kỳ Tây Vũ, nhưng nàng đã có suy tính: "Thực không dám đấu diễm. Sinh thần bát tự đó đúng như người đoán. Ta chỉ thấy lạ là tại sao người lại tìm ta?"

Hắc y nhân không để ý tới câu hỏi của Diệp Kết Mạn mà đang cúi mắt nhìn hộc mộc trong tay. Vì ngược sáng nên Diệp Kết Mạn không nhìn được ánh mắt của y, chỉ mơ hồ cảm giác được khí tức lãnh đạm của y có chút dao động.

Hắc y nhân ngẩng đầu lên nhìn Diệp Kết Mạn: "Tại sao?"

Lời nói ngắn gọn, Diệp Kết Mạn nghĩ chắc là đối phương đang hỏi mình vì sao lại hoài niệm Kỳ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn trầm ngâm, rồi đem câu chuyện đã gặt được An nhi nói lại. Và nghĩ đến việc nàng ở Kỳ phủ truy tìm hung thủ cũng không thể gặt được một số người.

"Nghe nói hộc mộc có thể triệu hồi linh hồn người chết, vì vậy ta luôn mang nó theo, muốn giúp Kỳ Tây Vũ tra ra hung phạm để nàng tận mắt nhìn thấy, để an ủi linh hồn nàng."

Nói xong, Diệp Kết Mạn không dám xác định hắc y nhân có tin hay không, nàng chỉ có thể tận lực làm mắt mình thả nhiên mà nhìn lại y.

"Linh hồn?" Hắc y nhân có vẻ không tin. Rồi y lại cúi đầu nhìn hộc mộc, trầm mặc một lát, nói: "Nàng đâu có biết người?"

"Thì sao?" Diệp Kết Mạn ngược lại cười cười, "Ta ngưỡng mộ nàng là đủ rồi."

"Ngưỡng mộ?"

Diệp Kết Mạn thấy hắc y nhân tuy có vẻ bán tín bán nghi, nhưng y phản ứng như thế là điều nàng đã dự tính trước.

Diệp Kết Mạn bình tĩnh lại tâm tình đang căng thẳng, nhẹ giọng nói: "Kỷ thiên kim, tài mạo song toàn, cả Tô Châu ai mà không biết? Mặc dù ta là đàn bà con gái, nhưng cũng không khỏi nghiêng mình ngưỡng mộ nàng. Có gì không thể đâu?"

Hắc y nhân nghe vậy cũng không nói chuyện.

Diệp Kết Mạn thương xót, tiếp tục nói: "Hiện giờ may mắn tới được Kỷ gia, nhưng nàng đã hương tiêu ngọc vẫn. Ta chợt nhớ tới lời đồn ở quê mình, nên mới làm hộc mộc ấy. Ta đã vào Bùi gia - có lẽ người cũng hiểu - tình cảnh của ta đã khác xưa, ta muốn nó cảnh tỉnh mình, và ta muốn học tập nàng ấy."

Diệp Kết Mạn nhìn thẳng hắc y nhân, vươn tay ra, "Người có thể trả hộc mộc lại cho ta được không?"

Hắc y nhân đứng yên, một lát sau mới nói: "Làm sao mà ta tin được người?"

"Người không tin ta cũng không còn cách nào. Cũng chỉ là một khối hộc mộc, ta lừa người làm gì?"

Diệp Kết Mạn áp chế sự lo âu chột đến, hỏi ngược lại, "Nhưng mà, người, vì một khối hộc mộc lại hao tổn tâm tư mà đến thì là vì cái gì?"

Hắc y nhân giật mình, nhất thời không nói gì.

Tầm mắt Diệp Kết Mạn dừng lại trong tay hắc y nhân, và nàng thấy y nắm mộc quý phù có vẻ khá là dịu dàng - dường như sợ nó hỏng vậy. Diệp Kết Mạn nổi lên sự nghi ngờ: người này, là để ý đến chuyện của Kỳ Tây Vũ cho nên mới đến tìm nàng?

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn hỏi: "Xin lỗi, người là vì nàng mà đến?"

Vừa dứt lời, Diệp Kết Mạn nhìn thấy tay nắm mộc quý phù của hắc y nhân run run, nhưng mà thần sắc y lại không có biến hóa gì - Diệp Kết Mạn nghĩ, có lẽ y là người đã quen che dấu tâm tư. Bất quá Diệp Kết Mạn là người tỉ mỉ, hơn nữa còn sống cùng Kỳ Tây Vũ một thời gian, hắc y nhân trước mắt này ngược lại không tính là quá thâm sâu.

Quả nhiên, hắc y nhân lại trầm mặc. Mặc dù không trực tiếp thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Hắc y nhân: "Tại sao lại nói như vậy?"

Diệp Kết Mạn thấy mình đã đoán được không sai mấy thì thoáng an tâm - ít nhất thì y cũng là bạn, không phải địch.

Diệp Kết Mạn giải thích: "Ta cá là người đã nhận ra sinh thần của Kỳ Tây Vũ khi ta ném hộc mộc ra ngoài. Vì thế khi ta rời đi người mới nhặt nó.

Ta đã cố nghĩ rất nhiều, là ai đã nhặt nó rồi? Tại sao lại cầm đi luôn? Dù

sao nó cũng chẳng có tác dụng gì. Huống hồ, nếu đã có người trùng hợp nhặt được, vậy có phải thuyết minh rằng ta đã bị giám thị ở Kỳ phủ, nhất cử nhất động? Nhưng nếu sự thật là như thế thì, việc lấy hòm mộc của ta chẳng phải là đả thảo kinh xà?

Thực ra, ta vẫn chưa nghĩ nhiều tới nước đó, chẳng là về sau nhìn thấy ám hiệu trong bảo chung ta mới hiểu. Người cầm hòm mộc là muốn cho ta chú ý đúng không? Và hẹn ở giờ Dần, ám chỉ giờ sinh thần của Kỳ Tây Vũ, ý muốn nói là có chuyện muốn nói cùng ta?"

Trong phòng lại lặng im. Diệp Kết Mạn chăm chú nhìn hắc y nhân, cho đến khi y mở miệng: "Người rất thông minh."

"Quá khen." Diệp Kết Mạn nhếch môi cười, và mắt cũng nhu hòa đi. Không ngờ ở cùng Kỳ Tây Vũ được một thời gian mà nàng đã bất tri bất giác học được bộ dạng của mấy người phú quý cân nhắc tâm tư.

"Ta phụng mệnh giám thị ngươi, " Đột nhiên giọng hắc y nhân lại hơi áp bách. "Người rất kỳ quái."

Đã là vật hoài niệm thì tại sao lại vứt bỏ?"

Hắc y nhân kỳ quái nhìn Diệp Kết Mạn, "Ta còn nghe người gọi vài tiếng Kỳ Tây... tên tiểu thư."

Ở lời cuối cùng, hắc y nhân gần như khề khàng mà nói, cảm giác áp bách nguyên bản bị đánh tan và dường như còn có mang theo sự mềm mại.

Nghĩ tới khi đó Kỳ Tây Vũ bị thương, nàng hành động và lời nói quý dị, không biết đã bị người ta thấy được bao nhiêu, Diệp Kết Mạn thấy cũng hơi hoảng - nàng không biết người ta đã thấy được gì nên sau lưng đã lặng yên đổ mồ hôi lạnh. Bất quá Diệp Kết Mạn miễn cảm, để ý thấy phản ứng kỳ quái của hắc y nhân khi y nhắc tới Kỳ Tây Vũ thì hơi hoài nghi: người này có vẻ

còn trẻ, hẳn là không lớn hơn Kỳ Tây Vũ là bao. Lẽ nào... là người yêu nàng?

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn muốn lợi dụng điếm ấy, nửa thật nửa giả nói: "Người tin quỷ thần không? Ta không gạt người. Lúc ấy nha hoàn của ta thấy ta thường xuyên thể hư, em ấy nghĩ ta bị ám, vừa lúc có pháp sư tới nên đã xin hai lá bùa lạng lẽ đốt trong phòng ta. Ta vốn cũng không biết chuyện gì, cho đến khi hộc mịch khác thường - nó nóng lên ta mới thấy cổ quái. Nghĩ lại lời đồn về linh hồn, mặc dù ta không biết thật giả nhưng hộc mịch đã thật sự nóng lên... Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ta lo linh hồn Kỳ Tây Vũ có thể bị ảnh hưởng thật nên mới ném hộc mịch ra ngoài, định sau đó sẽ ra nhật."

Về phần tiếng gọi đó..." Diệp Kết Mạn cười khố, "là do ta quá mê tín, khiến người chê cười."

Và thật lâu hắc y nhân không nói gì.

Diệp Kết Mạn nhìn sắc trời đã đen như mực ngoài cửa sổ, và ánh mắt của nàng sẽ lơ đãng dừng lại ở mịch quỷ phù trong tay hắc y nhân.

Sau một lúc trầm ngâm, Diệp Kết Mạn đánh vỡ trầm mặc: "Ta biết nó có chút hoang đường. Người chết rồi thì làm sao còn linh hồn gì lưu lại hậu thế? Nhưng..."

Nói tới một nửa, Diệp Kết Mạn cố ý ngừng lại và chỉ thở dài.

Hắc y nhân phục hồi tinh thần lại, nhìn Diệp Kết Mạn: "Người đang tra án?"

Diệp Kết Mạn thấy y không theo đuổi lời của mình thì yên lòng. Nàng gật đầu thừa nhận.

Hắc y nhân: "Người không sợ sao?"

Diệp Kết Mạn nao nao, rồi kịp phản ứng ngay sau đó, nàng thản nhiên mà cười: "Sợ cái gì? Cùng lắm thì mất mạng thôi.

So ra thì, ta sợ mình tiếc nuôi nhiều hơn."

"Người, không cần phải như thế." Hắc y nhân trầm mặc một lúc rồi chợt nói.

"Ta biết." Diệp Kết Mạn nghĩ đến khoảng thời gian hai người ở chung, nàng mỉm môi cười nhu hòa. "Dần dà, đối với ta mà nói nàng là một mê cung. Nhưng không sao. Ta ngưỡng mộ nàng. Ta không có hy vọng xa vời gì đại loại như làm minh bạch cái chết của nàng, ta chỉ hy vọng có thể dốc chút sức lực nhỏ bé, làm chút chuyện đủ khả năng của mình. Ta không muốn nhìn thấy một người như nàng uống mạng, nó không công bằng. Đương nhiên ta biết trên đời này có rất nhiều chuyện không công bằng. Nhưng ta không hy vọng sự không công bằng ấy xảy ra trên người nàng."

Hắc y nhân vẫn nhìn Diệp Kết Mạn khi nàng nói chuyện và ánh mắt y có nhoáng lên. Một lát sau, y đi tới, ngồi xuống và đưa tay đặt hờ mộc trên tấm đệm của Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn vui vẻ, như nhặt được chí bảo mà cầm mộc quý phù.

Ngay sau đó, hắc y nhân nói: "Cẩn thận Kỳ phu nhân."

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh hắc y nhân chợt lóe và biến mất ở trong phòng.

Diệp Kết Mạn thế này mới hoàn toàn thở ra, và phát hiện quần áo đã ướt tự khi nào. Nàng đưa tay xoa xoa thái dương đầy mồ hôi lạnh, rồi mở tay ra, gom mắt nhìn mộc quý phù lẳng lẳng nằm đó, bụng dạ cồn cào.

"Kỳ Tây Vũ, nàng có khỏe không?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 77: Một Ngày Không Gặp Như Cách Ba Thu

Chương 77 - Một ngày không gặp như cách ba thu

Lời Diệp Kết Mạn nói vừa hạ xuống, mộc quý phù vẫn lặng im, không một động tĩnh. Tay Diệp Kết Mạn không khỏi run lên, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn ngày sinh thần được khắc trên đó, nàng cắn môi không dám tin: "Kỷ Tây Vũ... Kỷ Tây Vũ... nàng thế nào rồi? Nàng đừng làm ta sợ... Nếu nàng nghe thì đi ra đi, xin nàng..." Rồi Diệp Kết Mạn cúi đầu phủ trán lên mộc quý phù.

Một giọt nước mắt vô thanh vô tức tràn ra, ngưng kết trong bóng đêm, sẽ rơi xuống. Diệp Kết Mạn chợt cảm thấy sự mát lạnh dán lên da - nước mặt chưa kịp rơi đã bị lau đi rồi.

Cùng lúc đó, bên tai Diệp Kết Mạn hạ xuống giọng nói quen thuộc và vẫn lạnh lùng như ngày nào: "Khóc cái gì?"

Dư âm chưa tan hết, Diệp Kết Mạn đã chấn động, ngẩng đầu lên mà nhìn. Một thân ảnh xinh đẹp và màu trắng đã đứng đó tự khi nào với hàng mày khẽ nhếch, đồng tử màu đỏ lờ lờ phát sáng trong đêm, đang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. Diệp Kết Mạn chỉ biết hô hấp đã bị kiềm hãm, mắt mở to ra và không biết nên phản ứng như thế nào.

"Sao? Choáng rồi?" Một ngón tay búng trán Diệp Kết Mạn, động tác mềm nhẹ chỉ như gió thổi qua. Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, nhìn đôi mắt ửng đỏ chất chứa nhiều tâm tình. Đó là một dạng tình cảm như sóng xô ập tới âm ầm, song có lẽ do bình thường rụt rè và tự tôn nên hoặc nhiều hoặc ít đã che

đi tâm tư không muốn nói này. Cho đến thời khắc này mới hoàn toàn bị bóc trần...

Tình này... sâu nặng hơn so với nàng tưởng tượng.

Đang trầm tư, Kỷ Tây Vũ chưa kịp nói gì thì đã có người lao đến ôm chầm lấy nàng, hai tay người đó ôm eo nàng và đem mặt chôn vào bụng nàng. Nàng có thể cảm giác được da tay Diệp Kết Mạn căng ra nhưng lực đạo lại khắc chế nhẹ đi, dường như là sợ làm nàng đau. Kỷ Tây Vũ bị vậy thì cả người nhoáng lên, nàng khẽ giật mình và sự mất tự nhiên chợt thoáng qua. Bỗng, Kỷ Tây Vũ đưa tay ôm lại Diệp Kết Mạn, không nói gì mà chỉ xoa lưng cho đối phương. Bởi vì quần áo đã bị ướt, bởi vì Diệp Kết Mạn đã khóc - nàng im lặng mà khóc - chỉ có vai khẽ run run mà thôi. Trong bóng đêm, mắt Kỷ Tây Vũ nhu hòa đi và gom mắt nhìn Diệp Kết Mạn đang trong lòng mình, khóe môi nhếch lên rất nhanh, vẻ mặt thâm thúy ấy đã dao động.

Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn buông Kỷ Tây Vũ ra, lung tung lau nước mắt, ngẩng đầu lo lắng nhìn Kỷ Tây Vũ: "Nàng..."

"Không có gì." Kỷ Tây Vũ lắc đầu và nhìn Diệp Kết Mạn. Bỗng nàng cúi xuống đưa tay lau sạch nước mắt cho Diệp Kết Mạn, nói nhỏ: "Mèo con sụt mướt? Trước kia sao không phát hiện nàng thích khóc thế nhỉ?"

Diệp Kết Mạn ngượng ngùng, đợi Kỷ Tây Vũ thu tay về mới hỏi: "Thật sự không có chuyện gì?"

"Nếu không thì sao?" Kỷ Tây Vũ cười cười, ngồi xuống giường, "Dù gì cũng phải báo thù xong đã. Sao có thể dễ dàng bị giải quyết như vậy được?"

"Ta ném mộc quỷ phù ra ngoài, người giám thị chúng ta nhặt đi rồi."

"Ừ. Ta biết."

"Khi đó... nàng, thế nào? Lúc nàng biến vào quý phù... nhìn có vẻ không tốt. Còn... lại còn đắm nước." Nghĩ lại hình ảnh đó Diệp Kết Mạn lại lo lắng, làm nàng phải nhìn lại Kỳ Tây Vũ xem đối phương có gì hay không.

Sắc mặt Kỳ Tây Vũ thì vẫn nhợt nhạt như mọi ngày, và thần sắc cũng không thấy có gì khác thường.

"Ta không có máu. Lá bùa ảnh hưởng tới ta tất nhiên chỉ có thể chảy nước ra thôi." Kỳ Tây Vũ không có phủ nhận, còn gật đầu và hồi tưởng lại, "Lúc ấy ta chỉ cảm thấy mình như bị nấu sôi ấy. Trước đó, lúc mà ta bị bật ra đó, cứ như là có ai túm đầu ta quăng ta ra sau vậy. Đau lắm."

Kỳ Tây Vũ nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn lại trắng ra thì điểm điểm mũi nàng, vui đùa nói: "Mới bắt đầu thôi mà nàng đã như sắp ngất đi rồi, làm sao ta tiếp tục được đây? Đừng lo, bây giờ ta không có sao hết."

"Không việc gì là tốt rồi, " Diệp Kết Mạn thở phào. Sau khi bình tĩnh lại thì thúc giục, "Nàng nói tiếp đi."

Kỳ Tây Vũ: "Khi nàng bảo ta biến vào mộc quý phù để mang ta đi, ta cảm giác được có một sức mạnh rất lớn lôi ta ra ngoài. Khi mà trở vào lại thì tạm thời mất đi ý thức. Bởi vậy trong khoảng thời gian đó có chuyện gì ta cũng không biết - nhưng mà vừa nãy tỉnh lại không thấy nàng, ta cũng đoán được đại khái."

"Vậy, nàng biến ra đây là khi nào?"

"Chỉ vừa rồi thôi. Sau khi người nọ rời khỏi. Mà nàng thì đang nhìn chăm chăm mộc quý phù nên không có chú ý." Nói xong, Kỳ Tây Vũ híp mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Diệp Kết Mạn: "Nàng có biết y không?"

Kỷ Tây Vũ quay đầu lại và gật đầu: "Là cận vệ của Kỷ Thế Nam, Tiểu Tung."

Diệp Kết Mạn nghe vậy cũng không kinh ngạc: "Thì ra ông ta phải người giám thị ta."

"Đúng rồi, y vừa bảo ta cẩn thận Kỷ phu nhân."

"Ừ, ta cũng có nghe thấy. Y đi theo Kỷ Thế Nam từ nhỏ, có thể xem như là một thân tín. Nếu y đã nói vậy thì bà ta không thoát khỏi liên quan được. Mà cũng hay thật, lần này ta còn gặp được một chuyện." Kỷ Tây Vũ cười nửa miệng, đem câu chuyện Kỷ Thế Nam gặp nha hoàn ở Đẳng Kiêu ra kể.

Sau khi nghe xong, Diệp Kết Mạn kinh ngạc nhìn Kỷ Tây Vũ: "Ý nàng là... Kỷ phu nhân thám thính tin nàng đi thành Nam từ Kỷ Thế Nam? Rồi sau đó bà ta lại gặp Kỷ Việt..."

Kỷ Tây Vũ gật đầu: "Khả năng đó rất lớn. Mười phần là hai người hợp mưu mà làm."

Bà ta tâm cơ thâm trầm, sẽ không tự mình động thủ. Nếu ta không đoán sai thì, sau khi thám thính được bà sẽ ta tiết lộ cho Kỷ Việt, bởi vì bà ta biết Kỷ Việt sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Và cũng không cần chính miệng bà ta nói Kỷ Việt cũng sẽ giết ta. Còn Trữ Tâm thì vương phải Thành nhi. Và bà ta biết, dù ta có xảy ra chuyện gì thì Kỷ Thế Nam cũng sẽ không thể chân chính truy cứu được. Ba đứa con trai đã có hai dính líu đến, còn lại một thì cũng một bụng xấu xa - đại nghĩa diệt thân? Chắc chắn là không thể nào. Đương nhiên Kỷ Việt cũng không ngốc. Ta cá là việc này hẳn cũng không có nói cho Kỷ Xuyên vì hẳn muốn gánh trách nhiệm này. Sức khỏe hẳn không có cho nên không thể kế thừa gia nghiệp, hẳn chỉ phải tạo thời cơ cho vị ca ca không kém cõi gì ai kia. Còn bà ta, bà ta cũng sẽ không nói gì cho Kỷ Hi An. Ai cũng có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng ai cũng không chịu thiệt."

Nói xong, Kỳ Tây Vũ cười lạnh.

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lúc mới hạ giọng nói: "Vậy nàng định làm thế nào?"

"Không vội, chúng ta chỉ cần chờ mà thôi. Dù sao thì bây giờ chúng ta đã có lợi thế rất quan trọng, " Kỳ Tây Vũ nhìn phía Diệp Kết Mạn, "Chuyện Bùi gia, e là giấu không được lâu nữa."

"Nàng sẽ bóc trần việc Kỳ gia hại Bùi gia?"

Kỳ Tây Vũ gật đầu: "Kỳ Thế Nam giấu diếm nó cũng là bởi vì nó trọng đại. Để làm Bùi gia suy sụp, không ra độc chiêu thì cũng vô ích. Nhưng đã thương địch một ngàn thì ta cũng phải tổn tám trăm. Nếu thật sự bị bại lộ, Kỳ gia chắc chắn sẽ sa lầy. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao mặc dù biết nàng điều tra về ta nhưng nhiều nhất Kỳ Thế Nam cũng chỉ phái người giám thị mà không có đã động gì nàng."

Lúc trước ta nhờ nàng hỗ trợ cũng là liệu định Kỳ Thế Nam chẳng những sẽ không động đến nàng, mà còn có thể bảo vệ nàng ở Kỳ gia không bị thương tổn.

Còn Kỳ phu nhân... có lẽ là bởi vì biết nàng đã tra đến Thành nhi nên cảm thấy bất an, hẳn là bà ta cũng đang suy tính gì đó với nàng. Bất quá người giám thị nàng - Tiểu Tung, có thể cũng đã được phụng mệnh bảo vệ nàng. Võ công y giỏi, chúng ta không cần phải lo lắng quá. Uh.. chỉ chú ý thôi là được."

"Ừ... Kỳ thật, ta lo lắng cái pháp sư kia hơn. Nàng nói hẳn chỉ là một gã chỉ biết nhảy nhót là để cho ta an tâm thôi đúng không?"

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, một lát sau mới nói: "Nếu ta không đoán không lầm thì hẳn chính là Thiên Chính pháp sư, nguyên một thế hệ đức cao

vọng trọng ở thành Nam này. Quả thật hẳn không phải chỉ có hư danh - trước kia ta đã gặp qua một lần rồi - mặt mày cũng khá là uy nghiêm. Ta cũng không ngờ sẽ gặp lại nhanh như vậy."

Thấy Diệp Kết Mạn lại lo hơn, Kỳ Tây Vũ vỗ mu bàn tay của nàng, "Thôi mà, việc này cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Cùng lắm thì ta sẽ ở trong phòng trốn hẳn. Qua hai ngày thì ổn cả thôi. Dù sao nàng vẫn còn thế này, vừa lúc cũng nên nghỉ ngơi."

"Chỉ có thể như vậy." Nói thì nói như vậy nhưng sự lo lắng của Diệp Kết Mạn vẫn không thể rút hết đi; trong lòng nàng luôn luôn sự thấp thỏm và bất an mơ hồ.

"Đừng nghĩ nhiều nữa. Nàng đã không ngủ đúng không? Đừng để ta thì không có việc gì còn nàng thì ngã xuống."

"Nàng đang nhìn cái gì vậy?"

"Tất nhiên là nhìn nàng."

"Mặt ta có gì sao?" Diệp Kết Mạn dịch người ra sau nhường chỗ cho Kỳ Tây Vũ.

"Nhìn nàng có bao nhiêu nhớ ta." Kỳ Tây Vũ khẽ cười và xoay người lại để cởi giày, rồi lên giường.

"Bậy bạ." Diệp Kết Mạn khẽ gắt, đỏ mặt, "Nói cái gì đâu không."

Tiếng nói vừa dứt thì khí tức lạnh lạnh chợt đến gần làm Diệp Kết Mạn ngưng thở. Hơi lạnh lượn lờ ở chóp mũi, và nàng lại thấy ngứa má vì có tóc dấp dính vào đó, Diệp Kết Mạn muốn lấy tóc ra nhưng cả người lại không dám động.

"Nàng rất không thành thực." Kỳ Tây Vũ mỉm cười.

Không đợi Diệp Kết Mạn khó xử, Kỳ Tây Vũ đã dán đến - tựa hồ nàng cũng không cần đáp án gì.

Được môi mềm bao trùm, Diệp Kết Mạn thấy ngực mình như bị lông chim ngoáy mà buồn buồn. Cùng lúc đó, một đôi tay đã vòng qua hông nàng, đem nàng để trên bức tường phía sau. Kỳ Tây Vũ hôn rất khế khàng. Còn Diệp Kết Mạn, mặc dù mới chỉ một ngày không gặp nhau nhưng nàng lại cảm thấy như đã rất lâu - nghĩ đến những lo âu trong lúc đó, mũi nàng nghẹn lại, cảm giác như đây là một giấc mơ và nàng chực chờ sẽ rơi lệ tại cái hôn này.

Nước mắt ngưng trên mi chưa kịp hạ xuống, Kỳ Tây Vũ đã nhận ra, nàng dời khỏi môi người tình để hôn lên mắt của nàng ấy. Kỳ Tây Vũ mơn trớn hàng mày của Diệp Kết Mạn, ở đó có vẻ cất giấu vô số ưu sầu làm người ta phải triu mến.

Kỳ Tây Vũ khẽ thở dài, kéo Diệp Kết Mạn nằm xuống và nói nhỏ: "Không có việc gì đâu mà."

"Uhm."

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ trong bóng tối. Ban ngày, có khi nàng đã thật sự cho là mình sẽ mất đi Kỳ Tây Vũ... Hiện giờ, khi Kỳ Tây Vũ nằm ở bên cạnh thì nàng lại thấy như cách mấy đời. Một lát sau, Diệp Kết Mạn bỗng dịch người đến hướng vào lòng đối phương.

Kỳ Tây Vũ thuận thế ôm Diệp Kết Mạn trong lòng. "Ngủ thôi."

Trong mùi lạnh quen thuộc đó, Diệp Kết Mạn mới thoáng yên lòng. Bên tai lại là lời lưu luyến của Kỳ Tây Vũ. Cảm giác mệt mỏi lại đến, chậm rãi cuốn Diệp Kết Mạn vào mộng đẹp.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 78: Bại Lộ

Chương 78 - Bại lộ

Ngày hôm sau. Trời tờ mờ sáng. Mặt trời mọc đằng Đông. Nhưng không sáng sủa lắm. Có vẻ sẽ mưa và không khí cũng ẩm. Lá cây trĩu giọt sương đêm, rơi xuống đất.

Cốc cốc cốc... Tiếng gõ cửa vang lên, dưới trời sớm lờ mờ như thế này, một nữ tử mặc la quần đứng trước cửa và nôn nóng nhìn nó. Bởi vì trời còn sớm, cả Kỷ phủ như vẫn còn ngủ. Phi thường yên tĩnh. Nàng không nghe được động tĩnh gì, sẽ gõ nữa - người xưa nay trầm ổn lại nóng nảy.

Rốt cục tiếng bước chân cũng vang lên và sau đó là cửa mở. Một nam tử tiều tụy, mắt đầy tơ máu, bọng mắt phù thũng, mặc dù mặc cẩm y nhưng lại đầy vẻ chán chường. Đó là Bùi Nghiêu Viễn.

"Thư nhi? Sớm như vậy đã đến, có việc gì sao?"

"Tam thiếu gia, có thể nói chuyện được không?"

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy gật đầu, nhường bước: "Vào đi."

Thư nhi xoay người đóng cửa lại, nhìn Bùi Nghiêu Viễn - dường như nàng có hơi không kiềm chế được, vào thẳng chủ đề: "Tam thiếu gia, thứ cho Thư nhi lảm miệng. Thư nhi biết có một số chuyện không phải một nha hoàn có thể hỏi, nhưng Thư nhi phụng dưỡng Bùi gia nhiều năm, giờ không ở bên cạnh phu nhân nên không có cách nào để hỏi, và trong lòng Thư nhi đang rất

lo lắng. Có một số việc, vẫn là hy vọng Tam thiếu gia có thể nói rõ cho Thư nhi biết.

Bùi gia... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tuy rằng trong phòng chỉ có hai người nhưng Thư nhi vẫn nhìn quanh một vòng, thấy cửa sổ đã đóng mới tiếp tục hạ giọng nói: "Mấy ngày trước, thiếu phu nhân đột nhiên bảo nô tỳ ra ngoài tìm hiểu tình hình của Bùi gia. Nô tỳ phát hiện vài hiệu son Bùi gia ở thành Nam đã đóng cửa, chỉ còn lại một hiệu, nhưng hàng hóa cũng rất ít. Điều này hoàn toàn không bình thường! Mấy ngày này chính là thời gian Bùi gia xuất hàng mới mà đúng không? Và nô tỳ còn nhớ rõ trước khi rời khỏi Bùi phủ, số hàng đó đã chế tác xong đang chuẩn bị vận chuyển đến các hiệu buôn?"

Hôm qua nô tỳ đã thấy lạ nên lại đi ra xem một chuyến nữa, phát hiện ngay cả hiệu son còn lại đó cũng đã đóng mất! Sau đó nô tỳ đã tới mấy tiệm trà, vô tình nô tỳ nghe được rất nhiều người đang nghị luận Bùi gia."

Thư nhi sắc mặt tái nhợt, nhìn Bùi Nghiêu Viễn cách đó không xa cũng âm ảm, "Bọn họ nói... son Bùi gia có vấn đề?!"

Trầm mặc nghe Thư nhi nói xong, Bùi Nghiêu Viễn không có đáp ngay, hần chỉ đi tới bàn và suy sụp ngồi xuống.

Thư nhi thấy trên bàn đầy bầu rượu mới phát giác trong không khí có mùi rượu. Vừa rồi nhất thời không để ý đến, không biết Bùi Nghiêu Viễn đã uống bao nhiêu. Phải biết rằng Bùi Nghiêu Viễn trừ phi là xã giao bình thường rất ít động tới rượu, ngược lại thích trà hơn. Nghĩ vậy, Thư nhi nhiều ít cũng đoán được những lời bình nghe được thật giả bao nhiêu, tay nàng run run, trấn định nhìn Bùi Nghiêu Viễn.

Chỉ thấy Bùi Nghiêu Viễn buồn rầu tự rót cho mình đầy một ly, ngửa đầu

uống ngay, rồi nhìn chén rượu trong tay, khàn giọng nói: "Ừ. Bùì gia đã có chuyện."

"Nhưng... Bùì gia chế tác sơn hơn trăm năm nay làm sao lại có vấn đề?"

Bùì Nghiêù Viễn nghe vậy lắc đầu, mệt mỏi nhắm mắt: "Cụ thể ra sao, chúng ta đang ở Kỳ gia cũng không rõ lắm. Chỉ biết là sơn Bùì gia xuất ra bán không lâu, rất nhiều người dùng nó bị dị ứng. Sau khi cha biết được đã đem sơn ra y quán, đại phu nói lô sơn mới có phấn hoa nhất phẩm hồng. Không còn cách nào khác, số sơn đó đã thu về thiêu hủy toàn bộ rồi."

"Nhất phẩm hồng?" Thư nhi biến sắc, "Tại sao chứ?"

"Ta cũng không dám tin. Bùì gia làm sao có thể để loại phấn hoa đó lẫn vào sơn? Nhất phẩm hồng tuy rằng màu sắc tiên lệ nhưng gốc của nó có độc, nếu tiếp xúc là sẽ sưng đỏ, nóng, ngứa, nổi mụn nước. Ngay cả ăn nhầm phải lá thôi đã trúng độc nặng lắm rồi thì làm sao còn lấy đi chế tác sơn được?" Bùì Nghiêù Viễn xiết chặt cái chén không, "Chuyện này nhất định là có người giở trò, cố ý muốn Bùì gia suy sụp!"

Thư nhi nhăn mặt nhăn mày: "Bùì gia chế tác sơn, từ trước đến nay quy củ cực nghiêm. Vì phòng ngừa để lộ phương pháp chế tác là đã không cho bất luận kẻ nào tới gần. Rốt cuộc là ai có bản lĩnh lừa gạt hết tất cả mọi người, thần không biết quỷ không hay đem nhất phẩm hồng trộn vào sơn?"

"Không biết." Sau một lúc trầm mặc, Bùì Nghiêù Viễn lắc đầu. "Lô này, trừ cha mẹ ra cũng chỉ có vài người làm biết. Mà những người làm này đều đã đi theo Bùì gia mười mấy năm, họ rất trung thành. Nếu bây giờ không tìm ra hung thủ ngay thì e là Bùì gia phải gánh nổi oan đó. Cha mẹ vốn cũng muốn áp chế nhưng chuyện đã vượt ngoài tầm kiểm soát, nhiều tiểu thư nhà quan to quý nhân đều gặp chuyện, tiếng oán khắp nơi, chúng ta vô lực xoay chuyển rồi. Quan phủ cũng đã tham gia. Ta từng viết thư hỏi cha, nhưng ông

chỉ bảo ta không cần phải lo, đã có Đại ca và Nhị tỷ giúp, ta chỉ phải lo lễ ở Kỳ gia chu toàn, lễ tang xong liền trở về. Hiện tại cách ngày Kỳ tiểu thư hạ táng cũng không nhiều, ta rất muốn trở về ngay lập tức để giúp bọn họ..."

Bùi Nghiêu Viễn thở dài, lại rót cho mình chén rượu.

"Thì ra là như vậy, " Thư nhi thấy thế cũng lo, nàng tiến lên đề tay Bùi Nghiêu Viễn uống rượu xuống, không đành lòng nói, "Tam thiếu gia uống ít thôi, bảo trọng thân thể quan trọng hơn. Nô tỳ tin tưởng Bùi gia nhất định sẽ vượt qua được cửa ải khó khăn này."

"Chỉ mong vậy." Bùi Nghiêu Viễn cười khổ, không nói thêm gì.

Thư nhi trầm mặc một lúc, thần sắc do dự: "...Thiếu phu nhân... thiếu phu nhân sai nô tỳ thám thính việc này, nô tỳ có nên báo lại cho nàng không?"

Trong đầu Bùi Nghiêu Viễn hiện ra bộ dạng Diệp Kết Mạn, suy nghĩ một lúc mới nói: "Nàng hiện giờ đã là người Bùi gia, gạt nàng cũng không được. Huống chi sự tình thế này còn giấu được sao? E là cả nha hoàn Kỳ gia cũng đã nghe được rồi, mà ngại mặt Kỳ bá bá nên mới không biểu hiện rõ ra. Người cứ thông báo cho nàng, để nàng chuẩn bị cũng tốt."

Bùi Nghiêu Viễn quay đầu nhìn Thư nhi, "Nàng... mấy hôm nay đã khỏe chưa?"

Thư nhi không muốn Bùi Nghiêu Viễn quá lo lắng, chỉ gật đầu: "Đỡ hơn rồi ạ."

"Vậy thì tốt. Nói với nàng cũng không cần quan tâm đến việc này, chỉ cần tra ra là ai động thủ sẽ không sao nữa." Bùi Nghiêu Viễn tuy là nói như vậy nhưng thần sắc vẫn như cũ.

"Vâng, Tam thiếu gia."

Khi Thư nhi trở lại sân thì trời đã sáng hẳn. Mà vì trời nhiều mây nên không có thấy mặt trời. Vốn tưởng rằng An nhi còn đang ngủ, không ngờ khi Thư nhi bước vào phòng đã thấy đệm chăn An nhi đã gấp chỉnh tề, không thấy người. Thư nhi nghi hoặc đi đến phòng Diệp Kết Mạn, thấy cửa đóng thì thử gõ... thấy bên trong không có tiếng đáp lại thì nghĩ Diệp Kết Mạn hẳn là còn ngủ, Thư nhi cũng để nàng nghỉ ngơi thêm, xoay người đi tìm An nhi.

Gần đây, An nhi luôn chạy đâu không thấy nhỉ? Lại còn có vẻ thần thần quỷ quỷ định làm gì đây? Thư nhi nghi hoặc. Nha đầu ấy lại chạy tới linh đường rồi sao? Nghĩ vậy, Thư nhi đi về hướng linh đường.

Người còn chưa đến linh đường, xa xa đã có thể nhìn thấy đám người vây quanh. Tuy là ngày thứ hai nhưng người vẫn không giảm bớt. Và là vì còn sớm, rất nhiều người chưa phải làm việc nên sẵn còn nhàn đến giúp vui.

Trong những tiếng rầm rì, phù ngữ khí phách xa xa truyền đến tai Thư nhi, và trong không khí là mùi nhang thơm; quả thật nghe cũng thấy yên lòng. Khi Thư nhi tới gần thì chỉ kịp nhìn thấy trên đầu đám đông có người giơ lá bùa vàng lên đốt và tiếng niệm chú trang nghiêm kia ngừng lại. Ngay sau đó đám người cũng dần tán đi, có vẻ như buổi lễ đã xong. Thư nhi nhìn khắp đám đông mà vẫn không thấy An nhi, nàng nghĩ: Nha đầu không phải chạy tới xem Kỳ tiểu thư chứ?

Đám đông tản đi hết, Thư nhi bước về hướng linh đường. Vừa mới tới gần, Thư nhi bỗng phát hiện có bóng người thoáng qua. Thư nhi dừng bước, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một bóng dáng rất giống An nhi quẹo vào ngã rẽ với bộ dáng lén lút. Thư nhi nao nao, nghi hoặc hơn và nhắc chân đi theo.

Bên này, An nhi không biết Thư nhi đi tìm mình mà chỉ lo né tránh để đi theo phía sau một thiếu niên. Khi không còn ai ở gần nữa, nàng nhặt hòn đá ném tới thiếu niên.

Đi theo Thiên Chính pháp sư, Tiểu Lượng tự nhiên thấy ót mình đau, cậu dừng bước quay đầu lại xem. Trong tầm mắt là một khuôn mặt không hề xa lạ đang núp sau cái cây và vẫy tay gọi cậu một cách như sợ cậu không nhìn thấy.

Biết Tiểu Lượng nhìn tới, nàng dùng khẩu hình để nói. "Có, chuyện, tìm, người!"

"Tiểu Lượng, sao không đi, ở đó làm gì?" Thiên Chính pháp sư dừng bước, xoay đầu lại hỏi.

Tiểu Lượng chỉ kịp thấy người núp sau cây nhoáng lên, rất nhanh đã trốn mất.

"Dạ không có gì thưa sư phụ." Tiểu Lượng quay đầu lại, hướng Thiên Chính pháp sư xua tay nói. Tuy không vui phản ứng của An nhi, nhưng cũng tìm cố, "Sư phụ, con đau bụng, người đi về trước đi, con theo sau."

Thiên Chính pháp sư chỉ nhìn Tiểu Lượng mà không hỏi gì nhiều, gật đầu, nhấc chân đi trước.

Thiên Chính pháp sư đi xa, Tiểu Lượng xoay người lại.

Núp ở sau cây - An nhi đã chạy tới đứng trước mặt Tiểu Lượng, chống nạnh thở hồng hộc.

"Người lại đây làm gì?" Tiểu Lượng nói.

An nhi lại bất thành linh kéo tay áo Tiểu Lượng qua bụi cây, Tiểu Lượng lao đảo đi tới nơi, An nhi lúc này mới nhìn khắp nơi một vòng, thấy bốn bề vắng lặng mới yên lòng.

"Người buông ra coi!" Tiểu Lượng vừa ổn định được thân mình liền bỏ

tay An nhi ra; hai má hơi hồng hồng, "Tại sao lần nào người cũng như thế này vậy hả? Nói chuyện bình thường không được sao? Một cô nương làm việc như vậy đó?"

"Ồi..xin lỗi..." An nhi nhận lỗi, mặt thì hoang mang, "Ta cũng là bất đắc dĩ thôi."

Tiểu Lượng thấy thế, vốn lời trách móc đã tới môi bị kiềm hãm, một lát sau mới phiến hà nói: "Thôi quên đi. Rồi, người nói đi, bây giờ là chuyện gì?"

"Hai lá bùa kia người dùng chưa?"

An nhi gật đầu: "Rồi rồi rồi..."

Thấy người trước mắt ấp a ắp úng, Tiểu Lượng hỏi: "Sao vậy?"

"Ta, ta không biết nên nói như thế nào." An nhi nghĩ lại những gì Diệp Kết Mạn nói; sau vài lần nghĩ đi nghĩ lại vẫn là cảm thấy nghi hoặc. Tuy rằng Diệp Kết Mạn nói cũng không sai, nhưng phản ứng kiểu đó càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ kì lạ. Việc này nàng đã suy nghĩ cả đêm, nghĩ đến ngủ không ngon... Lại không có ai để thổ lộ, cuối cùng thì nghĩ tới thiếu niên này, nhịn không được chạy đến.

"Có gì khó nói chứ?" Tiểu Lượng không kiên nhẫn bĩu môi, liếc An nhi thần tình lo âu, "Người, nói lại trạng huống sau khi người dùng bùa cho ta biết là được."

An nhi cũng không đáp lại, trầm mặc một lát rồi chợt nói: "Người.. người nói xem... trên đời này thực sự có ma sao?"

"Nói thừa! " Tiểu Lượng liếc An nhi, "Bằng không người nghĩ pháp sư chúng ta là phường lừa gạt?"

"Ày, ý ta không phải như vậy."

"Ta... Trước đây ta có nghe được một lời đồn, nói nếu khắc sinh thần lên hộc mộc thì có thể chứa được một hồn một phách, để làm kỷ niệm. Cái.. cái bùa người cho ta, có ảnh hưởng gì tới hộc mộc này không?"

Tiểu Lượng đích cau mày: "Hộc mộc? Sinh thần? Khoan khoan... người nghe ở đâu vậy?"

"Thì là th... Ở, là gia hương của ta." An nhi gãi ót, dậm chân, "Trời ơi người đừng có hỏi nữa, ta chỉ muốn nghe cái đó thôi!"

"Ta chỉ là cảm thấy có chút quen tai, " Tiểu Lượng trầm ngâm, thì thào, "Hộc mộc, sinh thần, hồn phách... ta đã nghe ở đâu đó rồi..."

Sau một lúc lâu, Tiểu Lượng nhăn tình sáng lên, "Ah ta nhớ ra rồi! Trên sách của sư phụ có ghi lại, cái người nói là mộc quý phù đấy."

"Mộc quý phù?"

"Đúng! Chính là nó!"

"Mà mộc quý phù không phải chứa một hồn một phách; ta nhớ rõ là dùng cho cả một linh hồn. Một số người chết oan, hoặc là có nguyện vọng chưa hoàn thành nên không chịu xuống suối vàng đầu thai, họ vẫn còn ở nhân gian - ừ, chúng ta hay gọi là cô hồn dã quỷ đấy. Và những linh hồn này không thể bại lộ giữa ban ngày, nếu không sẽ bị thương, cho nên sẽ cần một cái lọ. Mộc quý phù tương đương với cái lọ đó. Từ xưa, hộc mộc là âm mộc, thường có linh hồn sống nhờ trong đó, nhưng hộc mộc mà có khắc sinh thần thì những linh hồn khác không thể nhập vào được - người có thể hiểu đó là căn phòng riêng của linh hồn đó. Mà này, sao người lại biết vậy?"

Tiểu Lượng cúi đầu, nghi hoặc nhìn An nhi; và lúc này mới phát hiện đối

phương đã biến sắc - bộ dáng không dám tin.

"C-c-c-cả...một-t-t..lin..h hồn?" An nhi run rẩy nói, nhìn Tiểu Lượng chăm chăm, "Người người người ý người nói là... bên trong nó có ma???"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 79: Ác Mộng Và Sự Thật

Chương 79 - Ác mộng và sự thật

Giấc mơ này, rất thật. Trước mắt như là bóng đêm; như là hư không; không có bất kì thứ gì. Diệp Kết Mạn loanh quanh vài vòng mới ngợ ra là mình đang ở Kỳ phủ.

Xa xa đột nhiên xuất hiện hai ngọn lửa trắng lơ lửng làm Diệp Kết Mạn không tự chủ được mà bước đi tới. Diệp Kết Mạn đi đến gần hơn. Khi nhìn lại, nàng mới nhìn thấy đó là hai cái đèn lồng màu trắng treo dưới mái nhà có chữ "Điện" màu đỏ thật to được viết ở trên bề mặt. Màu đỏ đó rất chói mắt, cứ như sẽ nhỏ thành máu bất cứ lúc nào. Mí mắt Diệp Kết Mạn giật giật. Rồi, Diệp Kết Mạn nhìn theo ngọn đèn mờ ở trong phòng.

Cách đó không xa, có một cái bóng trắng cô độc đang đứng với mái tóc đen dài rũ tới mắt cá chân; mái tóc đó gần như dung nhập vào bóng tối; Diệp Kết Mạn vừa nhìn đã nhận ra đó là Kỳ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn muốn tiến lên nhưng không biết sao cái bóng đó cứ cách một khoảng cách không xa không gần. Diệp Kết Mạn sốt ruột. Diệp Kết Mạn gọi ra tiếng, nhưng không có âm thanh hoàn chỉnh nào tuôn ra được yết hầu, cứ như ai đang bóp cổ nàng vậy. Và như thế, lòng dạ Diệp Kết Mạn nhất thời như có một ngọn lửa, nó tấp từng tắc một lòng dạ nàng. Đến tận tim. Diệp Kết Mạn cảm thấy có sự nguy hiểm; điều đó thể hiện qua việc hô hấp nàng dồn dập hẳn lên... Và giữa lúc đang lo âu đó thì trong không trung chợt dấy lên ánh lửa. Thấy thế, Diệp Kết Mạn mở to mắt nhìn ánh lửa kì lạ kia và nàng phát hiện đó là lá bùa đang cháy! Diệp Kết Mạn chấn động. Cả người Diệp Kết Mạn đông cứng. Khi

nhìn thấy lá bùa nhẹ nhàng bay tới cái bóng trắng, tim Diệp Kết Mạn vọt nhanh tới cổ họng; nàng muốn thét lên cảnh báo cho Kỳ Tây Vũ nhưng đối phương có vẻ như không nghe được tiếng của nàng vì đối phương đang đứng đưa lưng về phía nàng trong bóng đêm, không xa cũng không gần, cũng không phản ứng.

"KHÔNG!" Yết hầu như toạc ra, mà lá bùa vẫn bay theo hướng của nó tới cái bóng trắng.

Và trong chớp mắt, Kỳ Tây Vũ bắt đầu bốc lửa. Bóng đêm vốn tối tăm chợt được sáng rực. Khuôn mặt vạn phần hoảng sợ của Diệp Kết Mạn cũng được nhìn rõ bởi lẽ đó; kể cả chữ "Tế" thâm đậm trên tường trắng.

Giữa lúc Diệp Kết Mạn đang trong nỗi tuyệt vọng thì trong không trung xuất hiện ngày càng nhiều lá bùa vàng và rơi xuống Kỳ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn nghe thấy tiếng Kỳ Tây Vũ kêu đau đớn. Diệp Kết Mạn lắc đầu nguầy nguậy, không dám tin mà nhìn cảnh này với hai hàng nước mắt lã chã. Song bước chân của Diệp Kết Mạn như bị đóng ở tại chỗ; họng thì không phát ra được âm thanh và chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng của cái bóng trắng ngã oặt xuống. Dưới ngọn lửa, khuôn mặt trắng bệch của Kỳ Tây Vũ lộ ra. Và màu trắng đó như một thanh kiếm xuyên thẳng vào ngực Diệp Kết Mạn.

Khi Kỳ Tây Vũ vừa ngã xuống, những lá bùa đang hừng hực cháy liền bao trùm lấy nàng ấy tầng tầng lớp lớp; thần sắc nàng ấy cũng thể hiện sự thống khổ rõ hơn; nàng ấy giãy dụa trong lửa và nhìn Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn cảm thấy lòng dạ mình quặn xoắn lại, đau đến không thở nổi và nàng chỉ có thể cố bưng ngực mình.

Nơi tối đen sáng lên do lửa, bạch y Kỳ Tây Vũ dần biến thành huyết y. Tựa như giá y...

Không biết tự khi nào, chữ "Điện" trên tường cũng biến thành màu đỏ như

sẽ hòa tan vào ánh lửa đó và... nó chảy máu! Diệp Kết Mạn thấy chân mình hơi ướt. Nàng cúi đầu nhìn, và dưới đất ngày càng nhiều máu nhuộm đẫm chân nàng! Mà Kỳ Tây Vũ - cách đó vài thước - cả người đã nằm trong vũng máu với khuôn mặt trắng bệch và vô thần nhìn Diệp Kết Mạn!

Tuyệt vọng lấp đầy trái tim, Diệp Kết Mạn run lẩy bẩy.

"Đừngggg!" Tiếng thét xé lòng... Diệp Kết Mạn mở mắt ra và ánh sáng chói lòa ập vào mắt nàng.

Một... một giấc mơ mà thôi... nhưng tim gan nàng muốn vỡ hết cả rồi.

"Ác mộng à?"

Giọng nói quen thuộc vang lên, Diệp Kết Mạn giật mình mà nhìn lại bên cạnh. Rồi sau đó, mặt nàng được sự mát mẻ bao lấy; Kỳ Tây Vũ lau mồ hôi lạnh ở trán cho nàng.

"Không có gì." Diệp Kết Mạn đảo mắt qua Kỳ Tây Vũ, thấy đối phương bình yên vô sự mới lắc đầu và khàn giọng nói. Diệp Kết Mạn ho nhẹ một tiếng và thậm hít một hơi. Nàng muốn cơn ác mộng kia biến mất nhanh đi.

"Mơ thấy cái gì?" Kỳ Tây Vũ hỏi. "Nhìn nàng không được tốt cho lắm."

Diệp Kết Mạn cắn môi rồi nâng mắt nhìn Kỳ Tây Vũ. Kỳ Tây Vũ đang cầm quyển sách, không biết lấy ở đâu, đang ngồi ở bên cạnh. Mặt mày nàng ấy vẫn nhợt nhạt. Và trong đôi mắt đỏ đó lại phản chiếu hình ảnh bất an của nàng.

"Kỳ Tây Vũ..." Diệp Kết Mạn bỗng thì thào gọi.

"Huh?" Kỳ Tây Vũ nhẹ giọng đáp, và để sách sang bên cạnh cái gối.

Sự tuyệt vọng trong giấc mơ rõ ràng như vậy, nó vẫn còn quấn quanh làm

Diệp Kết Mạn mãi bồn chồn. Nhưng trong hiện thực, Kỳ Tây Vũ đang ở kề bên với ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, và nàng có thể cảm nhận được độ ấm quen thuộc trên người đối phương truyền đến. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nhắm mắt lại rồi dán mặt mình vào tay Kỳ Tây Vũ mà không nói gì.

Kỳ Tây Vũ cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn chưa dấu được hết nỗi tuyệt vọng.

"Mơ thấy ta sao?"

"Uh."

"Chỉ là mơ mà thôi, " Kỳ Tây Vũ vuốt tóc Diệp Kết Mạn. Và Khi đến vai thì ôm Diệp Kết Mạn, "Đừng nghĩ nhiều, ta đã chết rồi."

Diệp Kết Mạn bắt lấy góc áo Kỳ Tây Vũ, như sợ người ta sẽ biến mất ngay lập tức.

"Sau này thì sao?" Diệp Kết Mạn chột nói.

Động tác vuốt ve vỗ về của Kỳ Tây Vũ đột ngột bị kiềm hãm.

"Sau này thế nào hở?" Diệp Kết Mạn lại thì thào; nàng càng thêm chôn mặt vào tay Kỳ Tây Vũ, ngỡ khí bị thương. "Cuối cùng nàng cũng rời khỏi ta thôi."

Môi Kỳ Tây Vũ giật giật. Nàng muốn nói những lời an ủi như thường lệ nhưng tay lại thấy ướt át, và nó đã ngăn chặn những biện ngôn xảo ngữ kia. Kỳ Tây Vũ mím môi nhìn Diệp Kết Mạn. Không biết khi nào Diệp Kết Mạn lại gầy thêm rồi... Mắt Kỳ Tây Vũ nhoáng lên và đáy lòng nàng chột gọn sóng. Nhất thời nàng cũng không thể nói gì được.

Những giọt nước mắt từ từ thấm đẫm tấm chăn tỏ rõ sự tuyệt vọng về tương lai. Và nước mắt ấy dĩ nhiên cũng đã tràn ngập bụng dạ Kỳ Tây Vũ.

Nàng đương nhiên biết mình sẽ đi đâu. Nàng chỉ là một vong hồn mà thôi, vì báo thù mới ở lại đây, và sau đó là nàng sẽ biến mất. Ban đầu nàng không có quyền luyến như thế. Sống hay chết, đối với nàng là không sao cả; bởi vậy khi nàng phát hiện mình chết nàng cũng không phí nhiều thời gian mà chấp nhận. Nhưng nàng là người cao ngạo, nàng không cam lòng bị ức hiếp đến như thế này, nàng không muốn kẻ thù tiêu dao khoái hoạt.

Lần đầu tiên, khi ở tân phòng Bùi gia nhìn thấy Diệp Kết Mạn, nàng đã biết người này sẽ trở thành trợ lực của mình để báo thù rửa nhục. Bởi vì ngay từ đầu, Kỷ Tây Vũ đã hiểu được tình cảnh của Diệp Kết Mạn; nàng hiểu rằng sau cái chết của Bùi Nghiêu Húc là cuộc sống lặng yên của Bùi gia bắt đầu nổi sóng. Trúng mà không có tổ, làm sao nở? Mọi chuyện sau này đều bức bách người con gái mặc giá y đây vào tuyệt lộ cả. Mà, chỉ có nàng mới có khả năng cứu được thôi; thậm chí là còn có thể giúp cả Bùi gia thoát khỏi khốn cảnh. Diệp Kết Mạn cần nàng - mặc dù đối phương không biết gì cả; mặc dù là nàng nửa ép nửa uy hiếp, nhưng, Kỷ Tây Vũ biết cả hai người đều có lợi sau khi mọi chuyện sáng tỏ. Và nàng sẽ không thiếu Diệp Kết Mạn.

Chỉ là không ngờ rằng đối phương yên lặng trút xuống cảm tình, đến nỗi nàng cũng không đoán trước được.

Trên thực tế, Kỷ Tây Vũ xưa nay - kể cả khi còn sống - khinh thường tình cảm. Nàng cảm thấy nó chỉ là tục nhân tự thêu dệt, là một sự phát triển của tịch mịch... Mặc dù, lúc trước nàng cũng biết Diệp Kết Mạn có tâm tư riêng đối với mình song nàng cũng chỉ là cười cười. Và ngược lại nàng còn lợi dụng làm đối phương phải một mực giúp nàng.

Không có gì là vĩnh hằng. Nàng cũng không tin vào sự vĩnh hằng. Nàng và Diệp Kết Mạn chỉ là đôi bên cùng có lợi. Đối phương giúp nàng báo thù, nàng giúp đối phương đứng vững ở Bùi gia, bảo đảm được cho đối phương có thể bình yên mà tiếp tục sống đến cuối đời sau khi nàng rời đi, không đến mức nơi nơi đều bị hãm hại; nàng tin rằng thời gian qua đi đối phương tự

nhiên sẽ quên được mình. Vậy mà trong thời gian ngắn ngủi để người ta quên lại có chuyện xảy ra;

Trong nhân sinh này, điều gì là không thể mất đi? Tiền tài, thân tình, tình yêu, tánh mạng bất quá chỉ là nhất thời. Huống hồ gì nàng thân là vong hồn? Ngay cả tư cách của một người khách qua đường nàng còn không có nữa; Sau này nàng biến mất, Diệp Kết Mạn có còn nhớ không? Đối phương không nói, nàng cũng không có hỏi. Xem như là hai bên ăn ý đi; Nàng thừa nhận cảm giác của mình đối với Diệp Kết Mạn là không tệ; ngẫu nhiên có thân mật một chút cũng vui; thậm chí đến nay ở gần nhau đã tự nhiên không cần phải diễn nữa. Nếu kết cục đã định thì cần gì cưỡng cầu? Nhân sinh trên đời chẳng thể quá trăm năm, cũng chẳng thể năm chắc, chúng ta chỉ nên tận tình vui vẻ, không phải sao?

Nhưng...

Nắm tay đặt sau lưng Diệp Kết Mạn nắm lại; thần sắc Kỳ Tây Vũ phức tạp; một người chuyên bày mưu tính kế vào thời khắc này - giữa dòng lệ của Diệp Kết Mạn lại mơ hồ thấy bất an:

Sau này, Diệp Kết Mạn có thể dễ dàng quên ta sao?

Sau này, cứ mãi tiếp tục như thế này thì nàng ấy có phải là người tổn thương nhất không?

Tại sao ta lại đau lòng khi nghĩ đến điều này? Tại sao ta lại đau lòng như vậy? Tâm ta chẳng phải đã là sắt đá rồi sao?

Ngay khi Kỳ Tây Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ, Diệp Kết Mạn ngồi dậy. Kỳ Tây Vũ phục hồi tinh thần lại. Nàng cúi đầu nhìn lại thì đã thấy Diệp Kết Mạn lau nước mắt.

"Xin lỗi." Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên và cười nói.

Một nụ cười chói mắt; nằm trên khuôn mặt tái nhợt nhìn như tàn hoa sau bão nằm oặt dưới đất bùn, nhưng trông vẫn còn có vẻ ngang tàng cố chống đỡ. Kỳ Tây Vũ nhìn mà sa sầm.

"Vì sao?"

Thấy Kỳ Tây Vũ đổi sắc, Diệp Kết Mạn khẽ giật mình, đoán không ra tình tự bất thành linh của đối phương. Nàng chưa kịp trả lời thì tay của Kỳ Tây Vũ đã vươn tới, thô lỗ đè bên môi nàng.

"Rõ ràng không muốn cười, vì sao lại cười?"

"Ta..."

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ bực dọc; và cũng không hiểu vì sao đột nhiên Kỳ Tây Vũ lại khó chịu.

Nàng ấy không vui vì những gì vừa rồi ta nói ư?

"Ta... ta thấy mình hơi thất thố. Ta không nên nói những lời như thế." Diệp Kết Mạn áy náy cắn môi nói.

Kỳ Tây Vũ trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn mà không đáp. Bởi vì nàng chợt không biết mình nên nói cái gì. Người trước mắt gầy guộc, gọi cho người khác phải tiếc thương. Đôi mắt trong phản chiếu được bản thân nàng - vẫn là vẻ mặt bất di bất dịch - và trong đôi mắt đó cất giấu mọi sự nhu tình muốn bao trùm lấy nàng. Kỳ Tây Vũ tự nhiên thấy lo lắng.

"Nàng biết vậy là tốt rồi." Dời đi tầm mắt của mình, Kỳ Tây Vũ nói.

"Mơ, chung quy chỉ là mơ, nàng không sao là được.

Kế tiếp, nàng có tính toán gì không?" Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ và nhẹ giọng nói.

Bình thường một lòng muốn giải quyết cho xong tâm nguyện, Kỳ Tây Vũ nghe Diệp Kết Mạn hỏi đến chính sự lại bỗng thấy phiền chán.

"Cách thời gian ta hạ táng cũng không nhiều, nếu đã biết ai có liên quan rồi cũng là thời điểm nào động." Kỳ Tây Vũ cau mày đáp.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 80: Trước Bão, Trời Đẹp

Chương 80 - Trước bão, trời đẹp

Nửa canh giờ sau, An nhi hoảng hốt trở về viện, và đầu óc của nàng đều là những lời Tiểu Lượng vừa nói.

B-bên trong hộc mộc... có vong đeo bám??

Vậy sinh thần trên đó là của ai?

Thiếu phu nhân nói là tổ tiên bảo hộ... là thật? Hay giả? Cho dù là thật đi, thì tại sao thiếu phu nhân luôn phải mang theo? Điều đó... rất kỳ quái!

Nghĩ vậy, An nhi không khỏi rùng mình; vừa nghĩ tới thiếu phu nhân của mình có vong theo đã thấy ớn lạnh.

"An nhi?"

An nhi đang thất thần thì bị vỗ vai, nàng giật mình - gần như là giật bắn người, và mặt mày cũng trắng bạch. Nàng quay đầu lại nhìn mới biết là Thư nhi.

"Thư tử tử." An nhi cười gượng.

"Muội đang suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?" Thư nhi nhìn An nhi bất mãn nói. "Biết giờ nào rồi chưa mà đi lâu như thế?"

"Muội... muội đi xem người ta làm pháp." An nhi có áy náy nhưng vẫn

phải nói dối.

"Thật không?"

"Thật mà." An nhi lén lén nhìn Thư nhi, thấy đối phương không có gì khác thường mới yên lòng.

"Thiếu phu nhân có lẽ thức rồi, mọi lo nước ấm đi; ta đi chuẩn bị điếm tâm."

"Dạ."

An nhi vâng dạ và nhìn theo bóng Thư nhi rời đi. Nàng thở phào rồi đi lấy nước.

Khi An nhi bước đến bậc thang thì cước bộ dừng ở cửa, với ánh mắt lo sợ và bất an nhìn căn phòng của Diệp Kết Mạn. Nàng, không dám vào.

Chi nha - bỗng cửa phòng tự nhiên mở ra, An nhi hốt hoảng lùi lại. Chậu nước sánh ra. Dĩ nhiên đó không phải là quý hiện hình như nàng nghĩ. Mà là Diệp Kết Mạn...

Diệp Kết Mạn vừa mở cửa đã thấy An nhi đứng đó, nàng cũng hơi bất ngờ nhưng sau đó đã mỉm cười.

"Chào em." Diệp Kết Mạn nói.

"Ch...chào buổi sáng, thiếu phu nhân."

An nhi lặng lẽ nuốt nước bọt cùng với sự do dự, song rốt cục vẫn bước tới.

"Tối qua ta mệt quá nên ngủ hơi sâu. Bây giờ là giờ nào rồi..." Diệp Kết Mạn nhìn sắc trời và thì thầm, "Hmm... âm u như thế này, có lẽ hôm nay sẽ mưa."

"Vâng, giờ đã qua giờ Ty rồi ạ."

An nhi nhát cáy đáp. Mà, tuy là sợ nhưng nàng vẫn không khống chế được mà nhìn vào trong phòng của Diệp Kết Mạn. Và căn phòng của Diệp Kết Mạn vẫn vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời; nó âm u, gần như là không nhìn thấy gì. An nhi nhớ lại trước đó, khi nàng mở cửa sổ thì bị Diệp Kết Mạn cản lại...

Ở đây thật sự có vong sao?

"Em nhìn cái gì đó?"

"Không... không có gì." An nhi vội vàng thu hồi tầm mắt và lắc đầu.

"Em không mỏi tay sao? Mau vào đi."

Diệp Kết Mạn không có nghĩ nhiều, nàng vừa nói vừa quay trở vào phòng. Nhưng khi nàng quay đầu lại, An nhi vẫn còn đứng ở cửa mà không vào.

"Sao thế?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"D-d-dạ không... Không có gì."

An nhi nói xong lại nhìn khắp căn phòng. Không biết có phải do tâm lý tác động hay không mà nàng cứ luôn cảm thấy có luồng âm khí thổi tới - và dưới lớp quần áo ấy là một làn da gà - nhưng thấy Diệp Kết Mạn thúc giục, An nhi chỉ phải kiên trì bước vào vì sợ bị phát hiện bản thân có điều dị thường. Bước tới cửa, An nhi càng không được tự nhiên; ngay cả bước chân

cũng vô thức nhỏ nhẹ như là sợ mình không cần thận rồi quấy nhiễu tới... Mắt nàng cũng không được bình tĩnh. Do đứng sau lưng Diệp Kết Mạn, thừa dịp Diệp Kết Mạn không chú ý, nàng thỉnh thoảng lại nhìn khắp phòng một lần: cái bàn bình thường gặp hoai đột nhiên cũng trở nên thay đổi kỳ lạ... Nàng lại do dự, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thiếu phu nhân có vẻ rất để ý đến cái hòm mộc đó, mình không cần phải hỏi nhưng... những gì người đã nói... Hòm mộc đó đâu phải chỉ một hồn một phách, nó là cả một vong hồn! Cả một vong hồn!! Thiếu phu nhân... thật sự không biết, hay cố ý giấu mình? Nếu là vẻ sau thì người làm vậy để làm gì?

An nhi càng nghĩ càng thấy lạ và rối rắm. Và nàng cũng không có nhìn thấy được cách nàng chỉ hai bước chân, một nữ quý đang ngồi ngay ngắn trên ghế và gương mặt đánh giá nàng với đôi mắt đỏ thâm thúy như hiểu được sự sợ hãi mà nàng cố giấu đi.

Cũng, không biết có phải cảm ứng được ánh mắt Kỳ Tây Vũ hay không, An nhi bỗng rùng mình.

"An nhi."

An nhi đang chăm chú nghĩ thì nghe Diệp Kết Mạn gọi. Nàng giật mình và lao đảo, song một đôi tay ấm áp đã đỡ kịp. Vì thế An nhi mới được đứng vững. Nàng bối rối mà ngẩng đầu, và bắt gặp được ánh mắt thâm thiết của Diệp Kết Mạn.

"Cần thận nào, đừng để đổ."

"Dạ... em xin lỗi." An nhi không dám đối diện với Diệp Kết Mạn, nàng phải vội cúi đầu.

"Không cần phải xin lỗi. Lần sau phải chú ý một chút, biết chưa?"

Diệp Kết Mạn dịu dàng và hòa nhã; đôi tay giúp đỡ vẫn còn vỗ về nàng một lúc mới thôi; An nhi thầm cảm ơn.

Mặc kệ thế nào, thiếu phu nhân tốt như vậy, người có đạo lý của người, ta ở đây phỏng đoán để làm gì chứ?

Rồi nàng nghĩ đến chuyện Diệp Kết Mạn nói hộc mộc đã bị mất, nàng cũng yên tâm hơn. Bởi vì cái vong trong hộc mộc cũng biến mất, phải không?

"Hôm nay em làm sao vậy? Ta thấy được sự bất an của em." Diệp Kết Mạn thấy thần sắc An nhi kỳ quái, hỏi.

"Có thể là do ác mộng đêm qua ạ." An nhi biến sắc một lúc mới có thể lắp liếm được.

"Vậy thì phải chú ý nghỉ ngơi."

Diệp Kết Mạn dĩ nhiên cũng thấy sự lắp liếm của An nhi, nhưng nàng không có hỏi nhiều mà chỉ cúi đầu rửa mặt.

Sau đó, Thư nhi tới với mâm điểm tâm thơm lừng.

"Thiếu phu nhân, dùng bữa ạ."

Diệp Kết Mạn gật đầu, đi đến bàn và ngồi xuống. Nàng lơ đãng nhìn tới Kỳ Tây Vũ ngồi đối diện. Và Kỳ Tây Vũ cũng đang nhìn nàng với cặp mắt hờ hững. Diệp Kết Mạn bất động thần sắc dời đi tầm mắt và thầm cảm khái: Ta vậy mà cũng quen với điều này. Song song đó, không biết sao nàng lại có cảm giác yêu đương vụng trộm... Mà ý niệm này vừa nảy ra, tai Diệp Kết Mạn lại đỏ. Nàng cũng bực mình vì khi không lại suy nghĩ vớ vẩn. Nàng cúi đầu như chuyên chú dùng bữa, nhưng giữa hương thơm của cháo sáng mà nàng vẫn ngửi được mùi vị mát mẻ của Kỳ Tây Vũ....

"An nhi, muội về thu dọn hành lý trước, mấy ngày nữa chúng ta hồi phủ, đến lúc đó đỡ phải luống cuống." Thư nhi bỗng nói.

An nhi sửng sốt nhưng đã kịp phản ứng, nàng nghe lời và hơi khẩn cấp rời khỏi phòng. Khi ra khỏi cửa, An nhi vỗ ngực an ủi mình: căn phòng ấy càng ngày càng quý dị! Ngoài này tuy là trời đầy mây nhưng còn ấm hơn ở trong nữa... An nhi nhìn cửa phòng một cách phức tạp và do dự. Phải một lúc sau nàng mới thở dài và đi về phòng mình với sự rối rắm.

"Có chuyện gì à?"

Thư nhi gật đầu, rồi đem chuyện gặp Bùi Nghiêu Viễn nói lại cho Diệp Kết Mạn, và cũng thuận tiện nhắc tới nguyên nhân đã xảy ra cho lô son.

Tuy Diệp Kết Mạn đã biết trước việc này từ Kỳ Tây Vũ nhưng nàng vẫn phải làm bộ kinh ngạc. Rồi nàng trầm mặc một lúc.

"Bùi gia... mà lại gặp cảnh này ư?" Diệp Kết Mạn nói.

Thư nhi thần sắc ngưng trọng mà gật đầu: "Đã xác nhận được có người động tay. Nhưng cụ thể thì vẫn phải về đến Bùi phủ mới biết."

"... Thiếu phu nhân thấy thế nào?"

"Ta chỉ là một người đàn bà mà thôi, làm sao hiểu biết được việc này." Diệp Kết Mạn kinh ngạc nhìn Thư nhi và lắc đầu.

"Em đã nghĩ là thiếu phu nhân biết nhiều hơn."

Thấy Thư nhi nói thế Diệp Kết Mạn thoáng cau mày.

"Thư nhi đi nấu thuốc cho người đây, nếu thiếu phu nhân có việc gì thì gọi hai chúng em."

"Ừ. Em đi đi."

Bóng dáng Thư nhi rất nhanh biến mất ở cửa và Diệp Kết Mạn cứ mãi cảm thấy hôm nay hai nha hoàn đều kì lạ.

"An nhi, e là đã biết được gì đó." Kỷ Tây Vũ chột cất tiếng.

"Là sao?" Diệp Kết Mạn kinh ngạc.

"Ta thấy cô bé sợ hãi khi bước vào đây. Sau đó là nhìn khắp nơi như đang tìm gì đó."

"Ta cảm thấy có thể cô bé đang tìm ta." Kỷ Tây Vũ nhếch môi nói.

"Gì?? Tại sao em ấy lại biết nàng?"

"Có thể chuyện hoàng phù làm cô bé ấy nghi ngờ; nếu có cơ hội thì nàng dò hỏi đi, xem xem cô bé biết được bao nhiêu. Hẳn là không khó."

"... An nhi đơn thuần, tâm tư không che giấu được. Ngược lại, Thư nhi, nàng ấy lớn lên ở bên cạnh Bùi phu nhân, lòng dạ tất nhiên sâu đậm hơn. Tạm thời chúng ta không biết nàng ấy là địch hay bạn; ta phải quan sát thêm." Kỷ Tây Vũ thâm trầm nói thêm.

"Uh. Ta biết rồi" Diệp Kết Mạn gật đầu trong niềm lo lắng.

"Nàng còn sức không?" Kỷ Tây Vũ đứng dậy, nói.

"Nàng muốn xuất môn?"

Kỷ Tây Vũ gật đầu, "Ta cần chuẩn bị một vài thứ. Trước hết chúng ta phải qua bên Trữ Tâm, ta cần nàng ấy trợ giúp." Rồi nàng nhìn ra ngoài cửa sổ một cách nguy hiểm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 81: Thi Thể Biến Mất

Chương 81 - Thi thể biến mất

Trời âm u, giờ Ngọ đã qua, mây đen phủ kín. Chốc lát sau đã mưa. Mưa miền Nam lúc bắt đầu chỉ là mưa bụi, nhưng rất nhanh đã nặng hạt. Ngoài trừ các hộ vệ của Kỳ phủ đứng canh gác ngoài cổng, ngoài đường hầu như là không có ai qua lại. Và tuy là ban ngày nhưng vì mưa nên tối, như buổi chiều.

Tại linh đường, những ngọn nến lay lắt trước gió, đại nha hoàn tức trực ở đó thấy vậy nên đóng cửa sổ lại. Thời tiết thế này, hẳn là không ai tới. Đại nha hoàn nghĩ.

"Ài!" Đại nha hoàn đóng cửa xong quay lại thì nghe được tiếng thở dài cách đó không xa.

"Gì vậy?" Đại nha hoàn hỏi tiểu nha hoàn bên cạnh đang tức trực với mình.

"Nến tắt rồi." Tiểu nha hoàn hơn mười tuổi đáp. Và đồ tang cũng không thể che đậy được sức sống của tuổi trẻ của nàng. Nàng cau mũi, chỉ vào cây nến trắng trên dàn tế và nói, "Gió lớn quá mà." Rồi nàng cúi người châm nến lại.

Đại nha hoàn đi đóng cửa mới bước được vài bước thì cửa sổ sau lưng lại bị mở ra. Nàng dừng bước và cau mày rồi quay lại đóng cửa.

"Thời tiết quý quái này!" Đại nha hoàn bực mình nói.

Nhưng không biết sao cửa chưa đóng được bao lâu lại mở ra tiếp. Lúc này cũng không biết có phải tại gió hay không mà nó bung ra rất mạnh rồi sầm vào tường gây ra tiếng động lớn làm hai nha hoàn giật mình.

"Cái cửa này làm sao vậy ta..." Đại nha hoàn lầu bầu, song cũng bước đến xem xét, và thấy không có gì khác thường thì hơi bực mình. Nàng nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài mưa vẫn lớn, mịt mù trời đất, không thấy được ai ngay lúc này. Và bây giờ đại nha hoàn mới phát hiện hộ vệ thường canh giữ ở đây sao lại không thấy bóng ai. Đang trầm tư, tự nhiên như có ai vỗ vai, đại nha hoàn buột miệng thét lên cùng với cái mặt trắng bệch. Đại nha hoàn quay phắt đầu lại, mới thấy một con mèo không biết khi nào thì xông tới.

"Con... con mèo này, ở đâu ra vậy?" Đại nha hoàn vừa bưng ngực vừa run run nói. Rồi nàng nhìn lại phía cửa sổ, thấy cửa sổ lại mở...

Meo meo...

Đại nha hoàn quay lại nhìn con mèo. Con mèo này màu đen với đôi mắt kì lạ là, bên trái màu xanh bên phải màu lục. Nó đứng trước quan tài và ngẩng đầu nhìn nàng. Trong lòng nàng đột nhiên lộp bộp, rồi nàng bắt đầu nổi da gà.

Meo meo... Con mèo không biết sự bất an của người khác, nó nhẹ nhàng nhảy, và nó sẽ nhảy thẳng đến dàn tế.

Ở dàn tế, tiểu nha hoàn ở đó cũng không ngờ được, nàng vô thức lui lại... đến khi kịp phản ứng thì chỉ phải đứng nhìn con mèo nhảy lên dàn tế, và ngọn nến trắng mới vừa đốt bị đụng ngã lăn ra.

"Này này!" Trong tình huống khẩn cấp, vẫn là đại nha hoàn phản ứng trước; nàng chạy nhanh đến dàn tế dựng cây nến lên.

"Con mèo đen đó ở đâu ra vậy? Mắt của nó..." Tiểu nha hoàn đứng cạnh dàn tế kinh hồn bát đảm, vừa nhìn con mèo đen vừa nói. "Điềm xấu, đó là điềm rất xấu..."

"Nói gở cái gì!? Chỉ là một con mèo mà thôi. Đuổi nó ra mau là được. Để người khác nhìn thấy chúng ta sẽ bị trách phạt."

Đại nha hoàn lấy lại can đảm, xoay người và sẽ bắt con mèo ấy... song còn chưa đụng được lông con mèo, con mèo chỉ lạnh lùng liếc nàng và nhảy một cái, hướng tới quan tài.

"Này!" Đại nha hoàn cả kinh.

Bất quá con mèo đã vững vàng đứng cạnh quan tài, rồi nó nhẹ nhàng bước vài bước, cúi đầu nhìn thi thể lặng im nằm trong quan tài.

"Đừng mè nheo nữa, mau tới hỗ trợ nào!" Đại nha hoàn quay đầu lại bảo đang sợ hãi.

Tiểu nha hoàn nghe vậy phục hồi tinh thần lại, thấy con mèo đứng trên quan tài cũng bất chấp sự sợ hãi của mình, nàng cũng đến giúp đại nha hoàn bắt mèo.

Con mèo đen vẩy đuôi, nó hồn nhiên không đem hai người để vào mắt. Nó đi dọc theo quan tài đi tới, và nhìn thi thể được phủ hoa trong quan tài. Rồi khi hai con người thừa lúc nhào tới từ phía sau, nó nhảy qua bên kia quan tài.

"Châu tỷ tỷ, con mèo này hơi tà môn ấy?" Công cuộc bắt mèo thất bại, tiểu nha hoàn quay đầu oán giận và sự bất an cũng song song đi theo. "Ta nghe nói giống mèo đen có thể thông linh, nếu có nó xuất hiện gần thi thể là không phải chuyện tốt. Hơn nữa... chúng ta không được để cho mèo đen nhảy qua, nếu không..."

"Im đi nào. Đừng tự dọa mình như vậy." Đại nha hoàn ngắt lời. "Ngũ tiểu thư sẽ được đưa tang ngay thôi, nhiều ngày nay có gì xảy ra đâu, chỉ một con mèo mà đã dọa người tới vậy?"

Tiểu nha hoàn nghe vậy thì cúi đầu liếc mắt qua nhìn thi thể trong quan tài. Bởi vì giữ gìn tốt, khuôn mặt của Kỳ Tây Vũ vẫn sống động, vẫn đẹp. Và càng nhìn càng có cảm giác nàng sẽ mở mắt ra nhìn. Tiểu nha hoàn bị giật mình vì suy nghĩ ấy, nàng thu hồi tầm mắt và ngậm ngừng nói:

"Ta chỉ là lo lắng thôi. Nhiều ngày nay trong phủ cũng có tin đồn Ngũ tiểu thư chết không minh bạch, mà như vậy thì lại..."

Bỗng trong phòng vang lên tiếng vỡ làm hai người cả kinh. Cửa lại bị gió thổi mở tung ra. Hai người quay đầu lại nhìn theo tiếng động đã phát ra. Bình hoa đặt trong linh đường gần cửa sổ đã vỡ nát; hoa nằm lung tung dưới đất; và nước bắn tung tóe.

"Phù, làm ta sợ muốn chết..." Tiểu nha hoàn sắc mặt trắng bệch nhìn bình hoa vô duyên vô cố lật ngã vỡ nát, lại nhìn cửa phòng rộng mở, "C-con mèo... con mèo ấy, chúng ta tìm hộ... vệ tới bắt được không?"

Đại nha hoàn trầm mặc một lúc rồi gật đầu, "Vừa rồi ta đã kiểm tra, không có hộ vệ nào đang ở đây cả. Có thể bọn họ có việc nên tạm thời rời đi. Giờ, ta sẽ đi tìm bọn họ, người ở đây canh chừng."

"Ta??" Tiểu nha hoàn nóng nảy nói, song thấy mình đã quá thất thố, vội hạ giọng, "... Một, một mình ra sao?"

Đại nha hoàn gật đầu, "Ở đây chỉ có ta và người, đương nhiên phải có một người ở lại. Ta sẽ trở về nhanh, người kiên nhẫn một chút là được. Ban ngày ban mặt thế này sẽ không sao đâu."

Không đợi tiểu nha hoàn phản đối, đại nha hoàn đã đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn còn muốn nói thêm nhưng cũng chỉ ngập ngừng rồi không nói gì nữa. Bối phận nàng thấp, nàng không thể bảo Châu Nhi tở tở ở lại đây coi chừng và chờ đợi được. Nghĩ vậy, tiểu nha hoàn cũng biết mình nên nhận mệnh; nàng lui lại, cách xa con mèo đen ra.

Meo meo... Linh đường vắng vẻ, tiếng mèo kêu trong làn mưa gọi lên sự thê lương. Tiểu nha hoàn rụt cổ lại, khom người với quan tài mà khẩn vái: "Tiểu thư chớ trách, tiểu thư chớ trách." Xong nàng xoay người lại dọn dẹp bình hoa, vừa làm vừa dòm chừng con mèo.

Dọn dẹp xong, tiểu nha hoàn đứng dậy, mà còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì lại nghe cửa phòng phát ra tiếng vang lớn - nó lại đập vào tường. Con mèo đen cũng bị kinh hách mà nhảy dựng lên, rồi chạy thẳng ra ngoài.

Tiểu nha hoàn mặt mày trắng bạch, nàng nhìn ra ngoài, thấy mưa cũng không lớn và gió tuy lạnh nhưng cũng vậy, không có lớn. Tiểu nha hoàn sợ hãi, suy nghĩ một lúc vẫn là quyết định đi tới cài then cửa, Châu Nhi trở về thì mở ra, nếu không con mèo lại quay lại thì nguy to. Xong, nàng thở phào, quay đầu lại nhìn quan tài. Song nàng như bị sét đánh. Tiểu nha hoàn mở to hai mắt, sững sờ tại chỗ, không thể tin vào mắt mình.

Thi thể đã biến mất!

Cốc cốc cốc... Bỗng có tiếng gõ cửa, hai chân tiểu nha hoàn mềm nhũn, gần như muốn té xuống. Song không đợi nàng mở miệng, ngoài cửa đã truyền đến giọng Châu Nhi.

"Khóa cửa làm gì vậy?"

Tiểu nha hoàn như tìm được người cứu mạng, run rẩy tháo then cửa.

Ngoài cửa, Châu Nhi sẽ mở miệng mà thấy tiểu nha hoàn mặt mày trắng bệch và run cầm cập, lời sẽ nói nhất thời nghẹn lại. Nàng nheo mắt, dự cảm

bất hảo ập đến.

"Chuyện gì vậy? Sắc mặt người rất tệ." Châu Nhi kéo tay tiểu nha hoàn hỏi.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư..." Tiểu nha hoàn lắp bắp, chỉ vào quan tài.

"Ngũ tiểu thư làm sao?"

Sắc mặt Châu nhi biến đổi, không đợi tiểu nha hoàn trả lời đã đi vào, bước nhanh đến quan tài.

Khi Châu Nhi nhìn thấy cảnh tượng quan tài trống rỗng, cước bộ của nàng khựng lại, nàng cũng không dám tin mà nhìn chăm chăm vào quan tài cho đến khi tiểu nha hoàn khóc nức nở nói "Thi thể Ngũ tiểu thư... mất rồi..."

Một khắc sau.

Trong thư phòng, Kỷ Thế Nam cau mày nhìn hai nha hoàn quỳ dưới đất. Kỷ quản gia - Kỷ Bá trầm mặc đứng bên cạnh.

"... Lão gia, việc này e là có người giở trò. Hai ngày nữa tiểu thư hạ táng rồi mà bây thi thể của người lại không thấy, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Kỷ Bá hỏi.

"Người đi phái người giữ nghiêm các cửa Kỳ phủ, một con ruồi cũng không được lọt. Và cho người lùng sục toàn phủ cho ta. Trong khoảng thời gian ngắn thi thể chưa ra khỏi đây được." Kỷ Thế Nam nhìn hai nha hoàn đang run rẩy, trầm giọng nói.

"... Nhớ cho kỹ, việc này không được lộ ra. Linh đường, người phái người phong tỏa, trừ ta ra bất kì ai cũng không được bước vào."

Kỷ Bá đi theo Kỷ Thế Nam đã lâu, ông cũng không kinh ngạc gì với

quyết định này. Kỳ phủ bây giờ có rất nhiều khách đến bái tế, chuyện của tiểu thư vốn đã không bình thường rồi mà cộng thêm việc này nếu truyền ra ngoài... Kỳ phủ sẽ trở thành tiêu điểm bị bàn tán.

"Chuyện lục soát..." Kỳ Bá hỏi.

Kỳ Thế Nam nhú mày, "Nói đạo tặc xông vào Kỳ phủ trộm mất đồ gì đó."

"Vâng."

Kỳ bá biết chuyện khẩn cấp, ông cũng không trì hoãn mà lĩnh mệnh đi ra ngoài. Khi đóng cửa lại, Kỳ Bá lo lắng nghĩ: Thi thể tiểu thư vô cớ biến mất rõ ràng là có người chủ mưu. Bọn chúng sẽ để bọn họ ém nhem sự tình sao? Mục đích thực sự của chúng, là gì?

Hai nha hoàn biết sự tình nghiêm trọng, lỗi bọn họ thất trách gây ra đại họa, không dám đứng dậy. Mồ hôi lạnh ướt đầm người và cúi đầu thật sâu. Hai hộ vệ được nhờ đến bắt mèo cũng quỳ ở đó, thầm nghĩ mình cũng sẽ bị phạt.

Trong phòng, nhất thời lâm vào yên tĩnh của áp lực.

"Bốn người các người, " sau một lúc lâu, Kỳ Thế Nam mới từ từ nói làm đầu của bốn người cúi thấp hơn nữa, "tiếp tục canh giữ linh đường cho ta, một bước cũng không được rời khỏi. Nếu việc này bại lộ, dù chỉ là phong thanh..." Kỳ Thế Nam chỉ lạnh lùng nhìn bốn người chứ không có nói tiếp. Mà bốn người đó nào dám phản kháng? Bọn họ chỉ liên tục gật đầu. Thấy thế, Kỳ Thế Nam mới dời mắt đi.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 82: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất

Chương 82 - Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất

Mưa xuân rả rích, hộ vệ xếp thành hàng dài chỉnh tề, quần áo ướt đẫm. Đi đầu là Kỷ quản gia - Kỷ Bá với thần sắc nghiêm túc, mưa chảy dọc theo thái dương cũng không lau mà chỉ vung tay nói:

"Đi."

"Vâng." Trưởng hộ vệ gật đầu rồi mang người đi lùg sục ở các phòng.

~~~~~

Bên đây, trong phòng.

Diệp Kết Mạn xuất thần nhìn ngoài cửa một lúc lâu trong khi mở hồ nghe được tiếng ồn. Nàng đã đoán được gia nhân Kỷ phủ đang ở gần đây. Rồi nàng cau mày. Nàng lo lắng.

"Đóng cửa lại đi, bọn họ sắp tới rồi." Kỷ Tây Vũ bình tĩnh nói.

Diệp Kết Mạn đi đóng cửa rồi quay đầu lại nhìn Kỷ Tây Vũ đang nhàn nhã ngồi ở kia.

"Kỷ... Kỷ Tây Vũ... việc, việc ấy, thật sự không sao chứ?" Diệp Kết Mạn hỏi sau một lúc do dự.

"Nàng đang lo Thiên Chính pháp sư?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn đi lại bàn ngồi cạnh Kỳ Tây Vũ, "Thi thể của nàng đã bị mất, mà mấy ngày nữa sẽ hạ táng, tình thế khẩn cấp thế này... Thiên Chính pháp sư lợi hại như vậy, nếu Kỳ Thế Nam tìm ông ta..."

"Sẽ không." Kỳ Tây Vũ lắc đầu, ánh mắt chắc chắn. "Kỳ Thế Nam là con cáo già, hẳn sẽ tin chuyện này do quỷ thần làm sao? Và lại bây giờ có nhiều khách đến viếng, nếu bị lộ, biết không chừng Kỳ gia sẽ là trò cười cho thiên hạ. Vậy nên hẳn sẽ không bao giờ đi tìm pháp sư kia. Mà theo ta thấy, hẳn sẽ còn áp chế và âm thầm xử lý."

"... Ngược lại, việc chúng ta nên làm là ép hẳn đi tìm Thiên Chính pháp sư." Kỳ Tây Vũ cười thâm ý nhìn Diệp Kết Mạn nói.

"Để làm gì?" Diệp Kết Mạn vẫn lo lắng.

Kỳ Tây Vũ nhấp trà rồi xoa miệng chén. "Ta hỏi nàng. Nếu nàng nghe thấy Kỳ tiểu thư bị quỷ quấy phá trước ngày hạ táng, thi thể tự dưng biến mất thì sẽ phản ứng ra sao?" Nàng hờ hững hỏi.

"... Uh... nhất định sẽ kinh ngạc, và tự hỏi làm sao chuyện ma quái ấy có thể vô duyên vô cớ xảy ra?"

"Chính xác. Vậy nàng hãy nghĩ thêm sau đó, tại sao chuyện ma quái ấy lại xảy ra?"

"Cái chết của nàng vốn là tiêu điểm mọi người chú ý, tuy rằng quan phủ đã điều tra nhưng vẫn khó bề phân biệt. Lần này, nàng cho Trữ Tâm trộm thi thể là để gây sự chú ý, muốn họ phải suy đoán về cái chết lạ kì của nàng. Và như vậy, dư luận vốn đã qua sẽ lại trở dậy, vì dư luận không phải vì nàng sắp được hạ táng mà quên đi."

"Kết Mạn thật thông minh." Kỳ Tây Vũ cười nói.

"Nhưng... vạn nhất Thiên Chính pháp sư nhúng tay vào, không phải nàng sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Kỷ Tây Vũ nhìn thấy Diệp Kết Mạn lo lắng thì cầm tay Diệp Kết Mạn.

"Nàng nên biết, có một số việc, tất phải đối mặt. Ngày ta hạ táng không còn nhiều, và thời cơ chờ đợi cũng đã đến. Càng gần ngày hạ táng, càng bức bách được Kỷ Thế Nam lộ đuôi.

Yên tâm đi, ta sẽ không để cho chính mình gặp chuyện; dù sao đây chỉ là vừa mới bắt đầu kế hoạch mà thôi. ... Biết không chừng không chỉ có Kỷ Thế Nam, mà mẫu thân trên danh nghĩa của ta và Kỷ Việt cũng sẽ có động tác gì đó."

"Nhưng..."

Diệp Kết Mạn thì thào cất tiếng trong khi gác tay trên đầu gối. Và mu bàn tay của nàng đã được Kỷ Tây Vũ cầm lấy. Rồi bỗng Kỷ Tây Vũ chồm người tới. Thân mình Diệp Kết Mạn cứng đờ, nhất thời không thể nhúc nhích, mặc cho Kỷ Tây Vũ đến gần; Diệp Kết Mạn đỏ mặt, ngay cả hô hấp cũng hơi hỗn loạn.

Cốc cốc cốc... Không khí ám muội bỗng bị tiếng đập cửa phá tan, Diệp Kết Mạn kinh hách, suýt chút té từ trên ghế xuống. Nàng cố trấn định. Nàng đỡ mép bàn. Song còn chưa phục hồi tinh thần thì đã thấy Kỷ Tây Vũ bật cười.

"Thiếu phu nhân." An nhi gọi.

"Cho bọn họ vào kìa." Diệp Kết Mạn đang muốn quay đầu nhìn thì nghe thấy tiếng vừa cười vừa nói của Kỷ Tây Vũ.

"Vào đi." Diệp Kết Mạn đành phải nói. Nàng châm trà uống để bình tĩnh

lại con tim của mình. Rồi nàng oán hận liếc Kỳ Tây Vũ xong mới quay đầu nhìn hai nha hoàn đi vào.

"Thiếu phu nhân, hình như Kỳ phủ có chuyện." An nhi vừa bước vào đã quay lại nhìn xung quanh ngoài cửa, rồi sau đó đóng cửa thật nhanh và đoạt lời nói.

"Đừng nói lung tung. Có chuyện là làm sao?." Thư nhi nói.

"Bình tĩnh nào, rốt cục là xảy ra chuyện gì?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Vừa rồi tụi em thấy viện Tam thiếu gia cách vách có hộ vệ đến, hình như là tìm gì đó, phỏng chừng họ sẽ đến viện chúng ta ngay thôi." Thư nhi nói.

"Đúng vậy đúng vậy, " An nhi tiếp lời. "Toàn cổng ra vào Kỳ gia nghe nói cũng được canh giữ nghiêm ngặt. Kiểu này có lẽ họ đã không còn cách cứu vãn, bằng không sẽ không cần phải kinh động khách nhân như thế này."

Đánh mất thi thể Kỳ Tây Vũ đương nhiên không thể cứu vãn. Diệp Kết Mạn thầm nói trong lòng.

"Thật vậy ư? Rốt cuộc là cái gì nhỉ?" Diệp Kết Mạn kinh ngạc hỏi.

"Em cũng không biết." Thư nhi lắc đầu. Và ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân chính tề.

"Xem ra, họ đến rồi." Diệp Kết Mạn đứng dậy, ôn nhu nói, "An nhi. Em đi mở cửa."

Cửa mở ra. Kỳ Bá đứng trước đội hộ vệ, và tất cả đang đứng trong mưa.

"Đã quấy rầy Bùi thiếu phu nhân." Kỳ Bá hòa nhã cười và hơi khom lưng và khách khí nói. "Kỳ gia bị mất trân vật, và hiện không biết kẻ trộm đã trốn ở đâu. Vì sự an toàn của Bùi thiếu phu nhân, tại hạ khẩn cầu Bùi thiếu phu

nhân cho phép tại hạ mạo muội."

Kỷ gia quả nhiên đúng là thương nhân đứng đầu. Lòng sục sâu viện của khách là một hành động thất lễ, nhưng đối phương có thể khiến người ta không có lý do gì cự tuyệt, ai nghe xong dĩ nhiên cũng sẽ không nghĩ nhiều. Đúng như Kỷ Tây Vũ sở liệu. Kỷ Thế Nam sẽ giấu chuyện đó và âm thầm điều tra. Diệp Kết Mạn thầm nghĩ.

"Đương nhiên rồi; Kỷ quản gia khách khí. Mà, không biết Kỷ gia làm mất cái gì mà khẩn trương như vậy?" Diệp Kết Mạn mỉm cười và tránh mình đi.

Kỷ Bá thấy Diệp Kết Mạn đồng ý thì quay đầu lại gật đầu ra hiệu cho hộ vệ. Sau đó, nhóm hộ vệ bắt đầu tìm kiếm.

"Thưa, là di vật của Ngũ tiểu thư ạ. Mặc dù không có giá trị gì nhưng đối với lão gia chúng tôi thì cực kỳ có ý nghĩa. Bởi vậy tại hạ mới theo lão gia phân phó, mặc kệ thế nào cũng phải tìm ra di vật ấy." Kỷ Bá hữu lễ nói.

"Thì ra là thế." Diệp Kết Mạn thấy ngôn hành cử chỉ của Kỷ Bá không có sơ hở, nhất thời nàng cũng không thể hỏi nhiều hơn nữa để tránh bị hoài nghi.

"Hôm nay thời tiết không tốt lắm mà lại xảy ra việc này, mọi người vất vả rồi." Diệp Kết Mạn nhìn những hộ vệ chăm chú tìm kiếm trong viện, nói.

"Bùi thiếu phu nhân khách khí."

"Nghe nói Bùi thiếu phu nhân không khoẻ phải tĩnh dưỡng đã nhiều ngày nay rồi, lát nữa tại hạ sẽ cho người đưa chút dược bổ khí huyết đến, xem như là bồi tộ hôm nay quấy rầy Bùi thiếu phu nhân, Bùi thiếu phu nhân chớ chối từ." Kỷ Bá thân thiết nói.

"Kỷ quản gia theo lệnh mà làm thôi mà, không cần phải khách khí đâu."

"À, Kỹ quản gia có cần phải vào trong nhìn xem luôn không?"

"Ồ, vì sự an toàn của Bùi thiếu phu nhân, vậy cũng tốt."

Rồi Kỹ Bá đi đến trước giường và nhìn khắp các góc phòng. Dĩ nhiên cái mà ông ta không nhìn thấy được chính là Kỹ Tây Vũ đang ở sau lưng. Nàng ấy đang nhìn ông ta. Mà Kỹ Bá cũng chỉ cảm thấy phòng này hơi lạnh, và không biết vì sao lại thấy không thoải mái. Song thấy không có gì khác thường, ông cũng không thèm để ý. Kỹ Bá cũng chỉ xem một chút rồi ra ngoài. Trong lúc đó, hộ vệ cũng đã tìm xong. Một hộ vệ, có vẻ là đầu lĩnh, chạy đến thì thào vào tai Kỹ Bá.

"Không phát hiện gì cả, nơi này rất an toàn, Bùi thiếu phu nhân hãy yên tâm nhé. Tại hạ còn có nơi khác phải đi, xin cáo từ trước." Kỹ Bá nói.

Sau đó, đoàn người Kỹ Bá đi khỏi.

"Phải tìm đồ trong mưa như thế này cũng thật vất vả." An nhi vừa nhìn hộ nhóm vệ đi khỏi vừa nói thào.

"Trời lạnh, thiếu phu nhân vào nhà đi nào. Kẻ cắp có thể vẫn còn ở trong Kỹ phủ, cẩn thận vẫn hơn." An nhi nói.

"Được rồi, hai em về nghỉ ngơi đi. Tạm thời ta không có chuyện gì, có việc sẽ gọi hai em." Diệp Kết Mạn gật đầu nói.

Thư nhi, An nhi nghe vậy lĩnh mệnh lui xuống. Diệp Kết Mạn trở về phòng. Dĩ nhiên nàng vẫn còn không yên lòng. Thấy cách Kỹ Tây Vũ hãy còn bình tĩnh mà ngồi, không có vẻ gì gọi là lo lắng thì hỏi:

"... Trừ Tâm giúp chúng ta trộm thi thể, Kỹ lão gia có thể phát hiện không?"

"Nàng sợ liên lụy đến nàng ấy ư?" Kỳ Tây Vũ nhíu mày. "Yên tâm đi. Tìm không được thì thế, cho dù Kỳ Thế Nam có hoài nghi Trữ Tâm thì cũng sẽ không bắt nàng ấy đâu. Huống hồ ta đã chết. Và Trữ Tâm vốn là thị vệ của ta, dù có hoài nghi hẳn cũng sẽ không động đến nàng ấy; có điều..."

"Sao?"

"Chắc chắn hẳn sẽ tìm Trữ Tâm mà tra xét."

"Ông ta lợi hại như vậy, vạn nhất Trữ Tâm không thể giữ kín được nữa thì làm sao?"

Kỳ Tây Vũ cười và kéo tay Diệp Kết Mạn lại ghé ngò. "Này, lo lắng nhiều như vậy không sợ nếp nhăn xuất hiện hả? Trữ Tâm sẽ nghĩ cách để đối phó với Kỳ Thế Nam thôi; không phải trước đó ta đã bảo nàng nói rõ cho nàng ấy rồi sao. Việc này có liên quan đến chân tướng, nếu nàng ấy đã đáp ứng rồi vậy nên sẽ dự đoán được hành động của Kỳ Thế Nam. Tốt xấu gì người ta cũng lẫn lộn với ta nhiều năm, nàng đừng quan tâm người ta quá như thế; ngược lại nàng nên lo cho mình thì hơn đi."

"Ta? Ta thì làm sao?" Diệp Kết Mạn nghi hoặc nhìn Kỳ Tây Vũ. Nàng không hiểu.

Kỳ Tây Vũ bất thành tình hình bóp hông Diệp Kết Mạn làm Diệp Kết Mạn bị nhột.

"Cái gì vậy?" Diệp Kết Mạn cầm tay Kỳ Tây Vũ sáng giọng hỏi.

"Nàng xem lại mình đi. Có còn mấy lượng thịt đâu mà lo lắng vớ vẩn; cứ còn như vậy, ta còn chưa kịp báo thù được nàng đã ngã rồi." Kỳ Tây Vũ mỉm cười nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn đỏ mặt.

"... .. Vậy... thi thể để ở đâu? Thật sự sẽ không bị phát hiện?"

Kỷ Tây Vũ khẽ lắc đầu. "Ta biết Kỳ Thế Nam sẽ phong tỏa Kỳ phủ, chúng ta sẽ không có thời gian giấu ở ngoài. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà. Nàng nói xem, bây giờ nơi nào là nơi Kỳ Thế Nam nghĩ mọi cách không cho ngoại nhân tùy ý xuất nhập?" Kỷ Tây Vũ nhếch môi cười, ngữ khí chắc chắn. "Ai mà đoán được; kẻ trộm thi thể lại thừa lúc nha hoàn đi thông báo đã đem thi thể để lại linh đường đâu..."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 83: Chuyện Ma Quái (Thượng)

Chương 83 - Chuyện ma quái (Thượng)

Sau giờ Ngọ thì chuyện có vẻ áp lực hơn.

Mưa vẫn còn, như sẽ rửa sạch cả thế gian. Gió thì thổi lùa qua khe cửa. Và bất tri bất giác, đêm đã đến trong cơn mưa dài này.

Ánh mặt trời cuối cùng nơi chân trời cũng lui đi chỉ còn một chút dư quang. Tựa như tâm tư Diệp Kết Mạn bây giờ. Nàng không biết Kỷ phủ đã lùng sục được tới đâu; nàng vẫn lo lắng thi thể bị phát hiện. Thỉnh thoảng nàng sẽ đi qua đi lại. Nhưng Kỷ Tây Vũ lại khác. Vẫn bình tĩnh xem sách.

"Đến lúc nào rồi nàng còn có tâm tình xem sách?" Diệp Kết Mạn nhú mày nói.

Kỷ Tây Vũ ngẩng đầu lên nhìn Diệp Kết Mạn. Thấy Diệp Kết Mạn bất an, và cũng hiểu Diệp Kết Mạn không quen những việc hoang đường - như việc trộm xác này - nên khó tránh khỏi loạn tâm hoảng ý.

Kỷ Tây Vũ vẫy tay, ý bảo Diệp Kết Mạn đến. Diệp Kết Mạn ngập ngừng một hồi, vẫn là bước tới ngồi cạnh Kỷ Tây Vũ.

"Yên tâm đi, Kỷ Bá tìm không ra đâu." Kỷ Tây Vũ nói. "Không tin thì nàng đợi đến ngày mai nàng sẽ hiểu."

"Ta không phải không tin nàng mà là việc này không phải việc tầm

thường, lẽ có gì ngoài ý muốn thì kế hoạch của nàng sẽ hỏng." Diệp Kết Mạn thấp giọng thở dài.

"Sau đó, nàng sẽ làm gì?"

Kỷ Tây Vũ cười và nhìn cửa đóng kín.

Mưa vẫn không ngừng. Trời thì đã tối.

"Trời tối rồi..." Kỷ Tây Vũ sâu kín nói.

Diệp Kết Mạn nghe cũng không hiểu. Song chưa kịp hỏi đã thấy Kỷ Tây Vũ đứng lên rồi cuối người tới mình. Diệp Kết Mạn nao nao. Và ngay sau đó, Kỷ Tây Vũ hôn nhẹ lên trán Diệp Kết Mạn - như lông chim phớt qua.

"Đêm nay nàng gọi Thư nhi nói không khoẻ, bảo nàng ấy ngủ với nàng. Ta có việc đi ra ngoài, nàng ngủ trước đi, đừng chờ ta."

"Nàng..."

"Nàng đi không được. Đêm rất lạnh, nàng chịu không nổi đâu. Huống hồ Kỷ phủ đang sâm nghiêm, chúng ta không thể để họ hoài nghi được. Việc này cứ giao cho ta; nàng chỉ việc chờ tin ta thôi."

"... Vậy... nàng phải cẩn thận. Thiên Chính pháp sư còn ở đây, rất nguy hiểm."

"Ta biết rồi."

Kỷ Tây Vũ vén tóc cho Diệp Kết Mạn xong mới nhắc chân đi ra ngoài. Nháy mắt đã biến mất tại cửa sổ đóng kín.

Còn lại Diệp Kết Mạn, nàng lặng lẽ nắm chặt tay mình rồi nàng lau mồ hôi lạnh bởi vì khẩn trương, nàng mơ hồ đoán được Kỷ Tây Vũ muốn làm gì.

Nàng muốn ngăn cản bởi vì việc đó quá nguy hiểm. Nàng không dám tưởng tượng nếu bị Thiên Chính pháp sư nhúng tay vào sẽ ra sao. Và nàng cũng biết chuyện Kỳ Tây Vũ muốn làm nàng không thể ngăn cản. Điều duy nhất nàng có thể làm là tận lực trợ giúp nàng ấy mà thôi.

Hy vọng nàng có thể làm được điều nàng mong muốn. Diệp Kết Mạn cúi đầu, che dấu cảm xúc nặng nề và lẩm bẫm nói.

~~~

Linh đường.

Tiểu nha hoàn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết có phải do tâm lý hay không mà nàng luôn cảm thấy xung quanh rất lạnh. Nàng bó gối ngồi dưới đất và suy nghĩ. Rốt cục nhìn không được mà phải xê dịch qua gần nha hoàn bên cạnh.

Đối phương thấy thế thì nhìn tiểu nha hoàn.

"Châu tỷ tỷ... tỷ có thấy lạnh không?" Tiểu nha hoàn sợ bị mắng nên hỏi.

"Không."

"Người sợ à?" Sau một lúc im lặng, Châu nhi mới hỏi.

Tiểu nha hoàn nuốt nước bọt và nhìn hai hộ vệ trong linh đường.

"Có một chút." Tiểu nha hoàn yếu ớt nói.

"Có gì mà phải sợ chứ, ở đây còn có hai nam nhân to lớn." Châu nhi chỉ ra ngoài, "Người xem, ở ngoài còn nhiều hộ vệ canh giữ như vậy."

Hai hộ vệ bị phạt cùng cũng nghe được lời Châu nhi nói, họ quay đầu nhìn qua.

"Hừ, có cái gì phải sợ chứ; ma ư?" Một giọng thô nói.

Vừa dứt tiếng thì chợt có một cơn gió thổi tới làm nển nhoáng lên và sau đó là tắt ngúm làm hắc ám bao phủ toàn bộ linh đường. Cùng lúc đó là tiếng thét chói tai của tiểu nha hoàn và tiểu nha hoàn cũng bất chấp bối phận, nàng nhào vào Châu nhi.

"Thét cái gì mà thét!" Hộ vệ có giọng thô vừa rồi tức giận nói. "Chỉ là nển tắt mà thôi chứ có phải ma quỷ gì đâu. Vậy mà cũng sợ. Để ta đốt nển lên!"

Rồi người hộ vệ sờ soạng mà đi đến dàn tế, thăm nghĩ: Lần này thật xúi quẩy. Bị liên lụy bị giam lỏng còn chưa tính, lại còn bị phiền phức như thế này. Y đang nén giận thì bỗng bị trượt chân làm y lão đảo rồi té xuống...

Tiếng động ngã xuống đất nặng nề vang lên cùng với tiếng kêu đau đớn trong bóng tối làm tiểu nha hoàn vốn đang sợ sệt càng thêm run rẩy, nàng càng lấn vào Châu nhi hơn và không dám cử động.

"Ta nói này lão Từ, kỹ viện quần người đến không còn sức luôn à, có vậy thôi mà cũng ngã được?" Người hộ vệ còn lại đánh võ sự trầm mặc và sự sợ hãi mơ hồ.

Lão Từ không đáp gì.

"Này, người xiu rồi à?"

Người hộ vệ nương theo chút ánh sáng nhạt ở bên ngoài sờ soạng đi lại dàn tế, rồi thình lình đụng phải cái gì đó, y cúi đầu nhìn. Đó là hình dáng ai đó. Thấy thế, y vừa cười vừa ngồi xuống và đẩy đẩy cái cơ thể đó.

"Này, ta nói người đấy, mau đứng lên cho ta." Y cười giỡn nói.

Lão Từ không có phản ứng làm y ngẩn người, và bỗng nhiên y thấy bất

an. Y nhíu mày. Y đứng dậy, và đụng đến dàn tế. Y đốt nến lên.

Căn phòng dần sáng. Y xoay người trở lại bên cạnh lão Từ, thấy lão Từ vẫn úp mặt và quỳ rạp dưới đất không nhúc nhích, sự bất an của y mãnh liệt hơn. Y gọi một tiếng và đồng thời lật lão Từ trở lại.

Khi ánh nến soi rõ được được khuôn mặt, tiểu nha hoàn cách đó không xa lại thét chói tai...

Lão Từ chết không nhắm mắt và mặt đầy máu. Trán y bị thủng đến độ thấu xương. Máu chảy dọc theo hai má nhuộm đẫm trung y màu trắng thành màu đỏ. Người hộ vệ run lên, rồi y nhìn lại mặt đất, và bây giờ y mới phát hiện giá nến vốn ở trên dàn tế không biết khi nào lại nằm ở đây. Có lẽ do tiếng thét của tiểu nha hoàn đã dẫn đi sự chú ý của mọi người, ai cũng không ngờ cả giá nến bị rớt xuống. Trùng hợp lão Từ lại té để nó đâm vào...

Lần đầu tiên tiểu nha hoàn nhìn thấy cảnh máu me, sự sợ hãi qua đi thì bắt đầu khóc. Còn Châu nhi cũng không hơn, mặt mày nàng cũng trắng bệch và rúc vào tiểu nha hoàn.

"Nhanh... nhanh đi gọi người khác." Châu nhi run rẩy nói.

Hộ vệ này mặc dù là đàn ông nhưng chuyện ngoài ý muốn thành linh xảy ra làm y luống cuống. Y cố gắng đứng lên và sẽ đi ra ngoài. Song chân còn bước được mấy bước thì cửa sổ lại bị gió thổi, gây ra tiếng động, rồi ngọn nến mỏng manh vừa đốt lại tắt.

"Châu tử tử, ta sợ..." Tiểu nha hoàn nức nở nói, và nắm chặt tay áo Châu nhi.

Châu nhi cũng bị dọa không nhẹ, cũng bất chấp hành động của tiểu nha hoàn, nàng run rẩy dựa vào tường mà gọi hộ vệ, "Làm gì nữa đây? Nhanh đi gọi đi!"

Hộ vệ bực tức chửi một tiếng rồi bước đi, nhưng chỉ trong chớp mắt tiếng bước chân ngưng bật. Châu nhi, tiểu nha hoàn không biết lại xảy ra chuyện gì, hai người cố gắng nhìn nhưng chỉ có thể mơ hồ thấy bóng người của hộ vệ. Châu nhi tuy hoảng loạn nhưng cũng bất chấp, nàng sẽ kêu cứu nhưng vừa há miệng thì đã có gió lạnh thổi vào họng làm nàng sặc sụa.

"Châu tỷ tỷ..."

Giọng tiểu nha hoàn còn chưa dứt thì lại có tiếng ngã nặng nề truyền đến, làm nàng khóc dữ dội hơn. Châu nhi run rẩy ôm chặt tiểu nha hoàn. Nhất thời không nói nên lời.

Tiếng người hộ vệ giãy dụa lẫn với tiếng thở dốc vang lên, hai nha hoàn không thấy được chuyện gì đang xảy ra cũng không dám lộn xộn. Và hai người lúc này hận không thể đem thân mình dán luôn vào tường...

Một lát sau, tiếng động của người hộ vệ giãy dụa dần bớt đi cho đến khi không còn tiếng động gì. Hai nha hoàn mở to mắt, rồi tiếng khóc bị đè nén này giờ đứt quãng vang lên...

"Có ma... ở đây chắc chắn có ma..." Tuyệt vọng ngồi ở đây không biết bao lâu, tiểu nha hoàn không chịu nổi nữa, nàng giãy khỏi người Châu nhi, chống tường đứng lên và lẩm bẩm.

"Ta muốn ra ngoài, ta không muốn ở đây, chúng ta sẽ chết hết, sẽ chết hết... Không! Ta không muốn!"

Rồi tiểu nha hoàn lao đảo chạy ra cửa. Châu nhi thấy thế thì hoảng, muốn kéo tiểu nha hoàn lại nhưng chỉ kịp chạm được góc áo. Châu nhi ngừng lại hô hấp, vánh tai lưu ý động tĩnh của tiểu nha hoàn.

Rầm...

Rồi tiếng đập cửa dồn dập vang lên, "Có ai không?! Mau thả ta ra! Ta không muốn ở đây, van cầu các người thả ta ra có được không? Ở đây có ma... Ta sợ lắm... Hu hu hu..."

Tiếng đập cửa dần bị tiếng khóc thay thế, và sự lạnh lẽo ở sau lưng cũng dày đặc hơn.

"Âm ỉ cái gì?"

Một giọng nói ở ngoài cửa bỗng vang lên. Mặc kệ là tiểu nha hoàn hay Châu nhi, cả hai người không hện mà cùng vui mừng.

"Ở đây có ma, ta xin người hãy thả ta ra ngoài đi!" Tiểu nha hoàn hô to.

"Hừ, nói điên cái gì, không muốn sống nữa ư?" Hộ vệ canh giữ ngoài linh đường mắng. "Ở đây là linh đường của tiểu thư, ma quỷ cái gì?"

"Thật sự là như vậy, không tin người mở cửa đi, ở đây..."

"Câm ngay! Ta không có nghe được cái gì hết, đừng nói lung tung nữa! Bằng không người sẽ..."

"Lão gia đã có lệnh, mặc kệ có xảy ra chuyện gì cũng không được thả các người, các người hãy phụng mệnh mà trông chừng trong đó đi, hai ngày nữa tiểu thư sẽ hạ táng các người tự nhiên sẽ được thả."

Sau đó có tiếng bước chân vang lên, có vẻ như người hộ vệ ở ngoài sẽ rời đi.

"Đợi đã đợi đã! Ở đây có người chết!!"

Tiếng bước chân ngoài cửa bỗng dừng lại, rồi người hộ vệ đó quay lại.

"Người có biết người đang nói gì không?" Y tức giận hỏi.

"Ta không có gạt người!" Tiểu nha hoàn khóc ròng, "Ta xin người hãy mở cửa, ta không muốn chết ở đây..."

"Đó là sự thật, hai hộ vệ đã chết trong này rồi!" Châu nhi thình lình gào lên.

"Nến tự nhiên bị thổi tắt, chỉ một chút gió đã tắt..."

"Đúng đúng." Tiểu nha hoàn liên thanh phụ họa, và nàng sẽ nói thêm thì ngoài cửa bỗng có tiếng bước chân khác. Rồi ngay sau đó là có tiếng thềm thì, có vẻ như có người đến thông báo chuyện gì đó.

Chốc lát sau, hộ vệ kia nói: "Thật sao? Mau, mang vài huynh đệ đi cùng ta. Bảo Tiểu Hưởng và huynh đệ của hắn trông chừng nơi này giúp ta, nhớ kỹ là không cho bất luận kẻ nào tới gần."

"Mặc kệ có chuyện gì, cũng không được mở cửa! Biết chưa?"

"Vâng."

Nghe được hộ vệ nói, tiểu nha hoàn biến sắc, nàng đập cửa, "Đừng điiii, những gì ta nói đều là sự thật, van cầu các người đừng đi... Cứu ta với, cứu ta với..."

Nhưng tiếng bước chân vẫn dần dần đi xa.

Tiểu nha hoàn run rẩy, chân mềm nhũn rồi xụi lơ...

Cách đó không xa, Châu nhi cũng là tuyệt vọng.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 84: Chuyện Ma Quái (Hạ)

Chương 84 - Chuyện ma quái (Hạ)

Linh đường hiu quạnh nhất thời chỉ còn lại tiếng khóc khàn khàn và tiếng gọi tuyệt vọng. Kỳ Tây Vũ đứng cạnh dàn tế, vừa nhìn hai nha hoàn vừa nhếch môi cười lạnh.

Châu nhi đang dựa vào tường bỗng cảm thấy rét lạnh hơn, nàng rung mình và đồng thời cảm thấy hô hấp khó khăn. Nàng ngừng khóc để thở. Rồi chợt có tiếng nước truyền đến... Tí tách, tí tách... Châu nhi ngẩn ra. Còn chưa kịp phản ứng thì ở đâu rớt xuống giọt nước lạnh vào cổ... Châu nhi sờ cổ và thấy ướt. Châu nhi run lên. Ngay sau đó, lại thêm một giọt nước nhiều lên mu bàn tay. Châu nhi vừa run vừa ngẩng đầu nhìn lên. Một màu trắng lơ lửng giữa không trung... Châu nhi chỉ cảm thấy cổ họng mình như bị lửa đốt, nàng há miệng thở dốc; rồi một giọt nước lại rơi trên mặt nàng...

"Nước... tại sao lại có nước..."

Không ai đáp lại.

Trong khi đó, tiểu nha hoàn vẫn còn khóc, dường như không nghe được Châu nhi nói; Châu nhi vội tránh sang bên cạnh nhưng vừa chống tay xuống thì... ướt nhẹp. Châu nhi run rẩy giơ tay lên mà nhìn; bàn tay ướt đẫm, nước nhiều thành giọt. Bất chợt Châu nhi nhớ lại Kỳ Tây Vũ chết đuối. Châu nhi không còn quan tâm gì nữa, nàng đỡ tường đứng lên - tiếng nước bì bõm - mặt Châu nhi không còn chút máu, nàng cố gắng đi lại dàn tế theo trí nhớ với một ý niệm duy nhất: Ánh sáng... ánh sáng... Nàng chưa từng khát vọng ánh

sáng đến độ này bởi vì bóng đêm hiện tại quá đáng sợ. Cộng thêm tiếng khóc tan nát cõi lòng, đã đủ làm người ta điên loạn. Châu nhi nhớ dàn tế cũng không xa nhưng giờ đi đến đó như nửa thế kỷ; cho đến khi đèn nạng đụng cạnh của nó, nạng mới thở ra; và nạng không được ngừng lại quá lâu; nạng phải tìm được nển...

Rồi Châu nhi làm đổ trái cây, nạng cũng bất chấp chúng rơi đi đâu, và rất nhanh nạng đã tìm được hỏa chiết tử. Song, khi vừa chạm được hỏa chiết tử, niềm vui còn chưa tan thì một bàn tay lạnh lẽo đã nắm lấy cổ tay nạng. Trong nháy mắt đó máu Châu nhi đông cứng lại, mắt trợn to và vô thần nhìn tay mình... Tiếng đập cửa và tiếng khóc vô vọng vẫn không ngừng vang lên, Châu nhi làm sập dàn tế; đĩa, nển rơi đầy đất, và mắt nạng trợn ngược.

Tựa hồ cảm ứng được điều gì, tiểu nha hoàn ngừng khóc. Không biết nạng lấy sức lực từ đâu mà quỳ lên rồi bắt đầu đập cửa. Trong đêm yên tĩnh, động tĩnh nơi linh đường liên tục bị phóng đại. Tiểu nha hoàn điên dại, chỉ lặp lại một câu "Có ma... thả ta ra..."

Kỷ Tây Vũ nhìn tiểu nha hoàn rồi nhấc chân đi lại phía cửa. Từng bước, từng bước một. Khi đi ngang qua tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn đột nhiên lật qua một bên và càng hỗn loạn thêm.

"Đừng..."

Kỷ Tây Vũ vẫn nhìn tiểu nha hoàn một lúc. Hắc ám này không ảnh hưởng gì đến nạng cả: Giờ phút này, nỗi kinh sợ được lấp đầy trên khuôn mặt non nớt của tiểu nha hoàn; đồng tử thì nở to; mặt không huyết sắc. Tựa như mảnh vải trắng đập trên quan tài - bởi vì thi thể bị mất nên phải đập - Kỷ Tây Vũ nhìn quan tài xong mới cất bước rồi biến mất trong bóng đêm.

Đêm nay có vẻ rất dài.

~~~

Mặt trời ló dạng, mưa suốt một đêm mãi mới dừng. Nhóm hộ vệ đã mệt vì lòng sục cả phủ một đêm. Rồi có tiếng bước chân phá tan cái lặng yên của buổi sáng ấy. Điềm đến là phòng Kỷ Thế Nam.

Kỷ Thế Nam cũng một đêm không ngủ. Sau cuộc lục soát không có kết quả hẳn vẫn chưa về phòng, mà là ở thư phòng nghỉ ngơi. Song vừa nằm không được bao lâu thì đã bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức. Kỷ Thế Nam nhú mày, đứng dậy khoác ngoài sam, rồi đi mở cửa.

Kỷ Bá lo lắng đứng ngoài cửa.

"Có chuyện gì?"

"Lão gia, không tốt rồi, linh đường có chuyện. Người phải đến đó thôi." Kỷ Bá dè thấp giọng mà nói.

Kỷ Thế Nam gật đầu.

Hai người vừa đi không xa - mới đến cửa viện thì đã nghe tiếng vỡ đồ, rồi ngay tức khắc Kỷ phu nhân hét lên: "Là ai làm?"

Kỷ Bá chần chờ mà nhìn tấm cư Kỷ phu nhân xong thấp giọng nói: "Lão gia..."

Kỷ Thế Nam quay đầu lại nhìn, thấy nha hoàn đẩy cửa đi vào, tuy cũng có chút do dự nhưng ông vẫn không quay lại.

"Quên đi. Về xử lý sau. Đến linh đường trước."

Rồi hai người đi rất nhanh để đến linh đường.

Lúc này, tại linh đường, hơn mười hộ vệ canh chừng nhưng cũng chỉ đứng

xa chứ không tới gần. Và có hai hộ vệ đang áp một người khác nữa dưới đất. Người này giãy dụa kịch liệt làm hộ vệ trông có vẻ bức tức. Khi Kỷ Thế Nam tới gần thì mới phát hiện những hộ vệ này hơi lạ, có vẻ như họ không kị linh đường. Mà trên đường đi dĩ nhiên Kỷ Bá đã tóm tắt sơ bộ: Sáng nay, hộ vệ lại đưa cơm cho bốn hạ nhân bị giam lỏng ở đây, vừa mở cửa đã bắt gặp một cảnh tượng kinh hoàng. Đó là chỉ trong một đêm, bốn người nhưng chết hết ba, chỉ còn một tiểu nha hoàn tóc tai lại bù xù ngồi đó. Có hộ vệ đã đến hỏi tình huống nhưng không ngờ mới tới gần thì tiểu nha hoàn như bị trúng tà, bắt đầu cào cấu cắn xé người hộ vệ. Người hộ vệ không ngờ được tình huống, bị tiểu nha hoàn đâm lao đảo, song song đó, tiểu nha hoàn còn luôn mãi kêu la "Có ma " và cứ chạy ra khỏi linh đường. Người hộ vệ thấy không ổn nên cũng bất chấp chuyện gì đã xảy ra, một mặt y gọi người đuổi theo; một mặt cho người canh giữ và cuối cùng là tự y chạy đi tìm Kỷ Bá.

Kỷ Thế Nam âm trầm khi nghe Kỷ Bá nói song hãn cũng không nói gì.

"Lão gia."

Mười hộ vệ cúi đầu cung kính gọi khi thấy Kỷ Thế Nam đến nhưng Kỷ Thế Nam vẫn không ngừng cước bộ. Hãn bước lên thềm, đẩy cửa linh đường ra. Lúc này, rốt cục sắc mặt hãn cũng biến đổi - bởi cảnh tượng trong linh đường: Linh đường vốn là một màu trắng; tấm vải trắng nguyên bản quấn trên xà nhà không biết tại sao rơi ra và rũ xuống. Dưới đất thì ngổn ngang cùng với ba cái xác. Gần cửa là thi thể của một hộ vệ, đầu quay về hướng cửa, tư thế tự bóp cổ, mặt tím ngắt; trước đó một đoạn ngắn là thi thể của một hộ vệ khác, nằm ngửa, trán thủng một lỗ, máu đầy mặt và cả nửa người đều là ngâm mình trong máu. Còn gần dàn tế là nha hoàn, mặt quay về phía cửa, hai mắt trợn ngược, bộ dáng kinh hoàng giống như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng. Kỷ Thế Nam nhìn qua ba thi thể. Cuối cùng, tầm mắt dừng ở giữa linh đường - trên tường trắng; Bây giờ là buổi sáng, nắng sớm chiếu vào hàng chữ bằng máu trên tường:

Giết người đền mạng!

Kỷ Thế Nam chỉ biết nhìn chăm chăm vào hàng chữ đó. Thật lâu không nói gì.

Kỷ Bá biết Kỷ Thế Nam cũng khiếp sợ không thua gì hẳn khi nhìn thấy cảnh tượng này. Bởi vì hàng chữ đó gây chấn động hơn cả ba thi thể. Bởi vì chúng là Kỷ Tây Vũ bút tích!

"... Lão gia..."

"Không có khả năng." Kỷ Thế Nam lẩm bẩm, không biết là nói cho Kỷ Bá hay cho chính mình. Mà hình như phát giác mình thất thố, hẳn cứng ngắc xoay người nhìn đám hộ vệ.

Đám hộ vệ đã thấy tình cảnh trong linh đường, tất cả bọn họ đều lo sợ vì việc này không phải việc nhỏ. Hiện lại chạm được ánh mắt của chủ nhân tất cả đều cúi đầu, đợi lệnh.

Trong sự im lặng đó chỉ có giọng khàn và đứt quãng của tiểu nha hoàn: "Tránh ra... đừng tới đây... có ma... thả ta ra, ta không muốn ở đây!"

Kỷ Thế Nam nhìn tiểu nha hoàn rồi bước tới về phía nàng. Dường như cảm giác có người tới gần, tiểu nha hoàn giãy dụa hơn và bất ngờ cắn tay hộ vệ đang có phần lơ lửng. Hộ vệ bị đau, giật tay lại. Mà tiểu nha hoàn thì đã bị điên, nàng cắn rất mạnh nên vết cắn đó khá nặng - hộ vệ thét thảm thiết và bàn tay tứa máu đã cho thấy điều đó. Lẽ dĩ nhiên, hộ vệ bất chấp Kỷ Thế Nam có mặt, y tung một cước đá vào bụng tiểu nha hoàn; người hộ vệ khác cùng giữ chặt tiểu nha hoàn cũng đã giật mình vì tình huống ấy, y cũng không giữ chặt được nhưng tiểu nha hoàn đã bị đá văng xuống đất. Tiểu nha hoàn kêu đau. Mà khi hộ vệ này đang luống cuống thì nàng lại đột ngột đứng lên chạy ngược về phía linh đường, song những hộ vệ khác thấy thế, nghĩ

nàng muốn đào tẩu nên tiến lên hỗ trợ - họ đề tiểu nha hoàn xuống, với biểu tình mệt mỏi.

"Lão gia. Chúng tiểu nhân xin lỗi,." Hộ vệ bị căn nói. "Nha đầu này điên rồi."

Kỷ Thế Nam khoát tay, không có trách đấm hộ vệ mà chỉ đứng nhìn tiểu nha hoàn.

"Người nhìn thấy gì?" Kỷ Thế Nam hỏi.

"Ma... Có ma... Ta muốn ra ngoài..." Ánh mắt Tiểu nha hoàn tan rã, không có nhìn Kỷ Thế Nam, cũng không có để ý tới hẳn hỏi gì mà chỉ gào loạn.

"Lão gia, e là không hỏi được gì đâu." Kỷ Bá tiến lên, thấp giọng nói. "Tiểu nhân đã thử. Thần chí nó đã không rõ rồi, hỏi gì cũng không hiểu. Hay chúng ta gọi đại phu đến xem?"

Kỷ Thế Nam trầm mặc một lúc mới nói: "Việc này không được tiết lộ."

"Tìm người xử lý thi thể. Còn máu thì rửa sạch cho ta. Chỗ này vốn thể nào thì để như thế ấy."

"Vâng."

"Còn ai biết việc này?"

"..." Kỷ Bá ngập ngừng đảo mắt qua tiểu nha hoàn, "Nó đã chạy ra khỏi linh đường được một đoạn, hộ vệ mang nó về đây cũng không dễ dàng gì. Những hạ nhân khác khó tránh khỏi nhìn thấy..."

Kỷ Thế Nam cau mày.

"Nó luôn miệng gào thét đã gặp ma; tiểu nhân cũng đã hỏi hộ vệ giữ cửa

linh đường đêm qua, hẳn nói đêm qua cũng có nghe được chút động tĩnh nhưng không có nghĩ nhiều, hẳn chỉ nghĩ người ở bên trong bày trò vì muốn đi ra ngoài." Kỳ Bá nói tiếp.

"... Lão gia, nha hoàn này người định xử lý như thế nào?" Kỳ Bá hỏi.

Kỳ Thế Nam nhìn tiểu nha hoàn rồi nhìn đám hộ vệ, gằn giọng nói:

"Việc hôm nay hiển nhiên là có người cố ý nhằm vào Kỳ gia ta. Ta biết các người đang suy nghĩ gì. Ai dám bịa đặt, kết cục chắc chắn sẽ như bốn người trong linh đường."

Kỳ Thế Nam nhìn xung quanh một lượt xong quay lưng trở vào linh đường.

Bốn người...

Nghe chủ nhân phân phó, mấy hộ vệ bất an nhìn tiểu nha hoàn rồi không hện mà cùng thấy thương hại nàng. Ngay cả hộ vệ bị cấm. Họ hiểu ý lão gia họ muốn gì, và họ cũng không thể không nghe. Họ chỉ có thể thở dài và lắc đầu một cách tiếc nuối.

Tiểu nha hoàn đáng thương...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 85: Giết Người Đền Mạng

Chương 85 - Giết người đền mạng

Kỷ Thế Nam bước vào linh đường và tỉ mỉ quan sát các thi thể. Kỷ Bá thì đứng sau.

"Những người này, người thấy thế nào?"

"... E là có người giả thần giả quỷ. Trên người nha hoàn này không có vết thương nào mà sắc mặt lại hoảng sợ, chính xác là bị hù chết, "

Kỷ Bá dừng một chút, rồi chỉ về phía gần dàn tế - nơi có thi thể hộ vệ thủng trán,

"Còn người này thì trên trán bị thủng sâu, hẳn là khi té xuống xui rủi đâm vào giá nến." Kỷ Bá chỉ thi thể còn lại, "Còn hẳn, mặt xanh tím, hiển nhiên là ngạt thở mà chết, nhưng... Không biết tại sao hẳn lại tự bóp cổ mình..."

Kỷ Thế Nam đang ngồi xem giá nến mà nghe.

"Ba người này, chắc chắn không phải chết ngoài ý muốn. Cho dù nến có rơi xuống thì cũng không nằm thẳng đứng như thế này; chắc chắn có người cố ý đặt như thế, rồi tìm cách làm đối phương sầy chân. Hôm qua mưa to, trời rất tối, người xem, nến trên bàn tế cháy không nhiều - nhất định là bị dập tắt, cộng thêm thời tiết và không khí ở đây, rất dễ hù dọa người khác." Kỷ Thế Nam trầm ngâm nói.

Nghe vậy, Kỳ Bá nhìn số nến nằm rải rác cạnh thi thể nha hoàn, quả nhiên số nến ấy chỉ cháy rất ít. Kỳ Bá gật đầu. Song lại không tự chủ được mà nhìn lên tường.

"Lão gia, chữ..."

Kỳ Thế Nam vớt nến trong tay, đứng dậy, trầm mặc nhìn chữ trên tường. Đáy mắt hần nhất thời thay đổi.

"... Có người cố ý. Đánh cắp thi thể Vũ Nhi trước, sau đó lại viết những chữ này, mục đích chính là khiến cho người ta chú ý."

Môi Kỳ Bá giật giật. Chữ viết Kỳ Tây Vũ hần và Kỳ Thế Nam đều biết nhưng... Chữ trên tường này, nếu đúng là sao chép thì thật sự khó phân biệt thật giả; thậm chí là thần vận. Không biết ai lại có kỹ xảo cao siêu như vậy, Kỳ Bá nghĩ. Mà hần sẽ không nói ra những suy nghĩ này. Kỳ Tây Vũ đã chết, ngoại trừ khả năng có người giả tạo ra thì còn đáp án nào?

Linh đường nhất thời lâm vào im lặng.

"Kỳ thiếu gia."

Kỳ Thế Nam đang nhìn chữ trên tường thì ngoài linh đường chợt truyền đến tiếng hộ vệ, ngay sau đó là tiếng bước chân có vẻ vội vã của Kỳ Hi An.

"Cha ta đâu?"

"Bẩm Nhị thiếu gia, lão gia đang ở linh đường. Khoan khoan, Nhị thiếu gia chớ vào..."

"Cha..."

"Nhị thiếu gia." Kỳ Bá thầm nghĩ không tốt.

Quả nhiên, Kỳ Hi An vừa vào cửa đã thấy một đồng lộn xộn dưới đất. Ngay sau đó, hần nhìn thấy huyết tự trên tường, mặt hần trắng bệch và há hốc mồm không dám tin.

"Ai cho người vào?"

"Không nghe hộ vệ nói gì sao? Nhiều người như vậy còn lỗ mãng?"

"Nó... nó là sao?" Kỳ Hi An run run chỉ tay lên tường, mặc kệ Kỳ Thế Nam tức giận như thế nào.

"Đi. Ra. Ngoài."

"Nhị thiếu gia, có gì ra ngoài trước hãy nói." Kỳ Bá thấy tình thế không tốt, hần bước lên trước người Kỳ Hi An, thấp giọng khuyên nhủ.

Kỳ Hi An lúc này mới dờn mắt, thấy mặt Kỳ Thế Nam tối sầm mới biết ông giận thật rồi, nhất thời hần cũng không dám lỗ mãng. Cố gắng kiềm chế khiếp sợ và nghi vấn, Kỳ Hi An rời khỏi phòng. Kỳ Thế Nam, Kỳ Bá cũng đi ra theo.

"Dựa theo ta phân phó mà làm. Nhớ kỹ, xử lý sạch sẽ một chút." Kỳ Thế Nam phân phó cho Kỳ Bá xong cũng không thèm nhìn tới Kỳ Hi An.

"Người đi theo ta." Kỳ Thế Nam chỉ bỏ lại một câu như thế.

Kỳ Hi An nhìn linh đường đóng kín, xong mới đuổi theo Kỳ Thế Nam.

"Chuyện gì?" Trên đường đi, Kỳ Thế Nam hỏi.

"Mẫu thân có chuyện ạ."

"Có chuyện gì?"

Kỷ Hi An bỗng dừng bước khiến Kỷ Thế Nam cau mày dừng lại theo. Ngay sau đó, chỉ thấy thần sắc Kỷ Hi An trở nên cổ quái: môi giật giật nhưng không nói.

"Rốt cuộc là sao?" Kỷ Thế Nam không kiên nhẫn.

"Mẫu... mẫu thân... cũng..."

"Cũng?"

Kỷ Hi An đỡ trán, nhắm mắt, tựa hồ không biết làm sao. Một lúc lâu sau hẳn hít một hơi thật sâu và nói:

"Bốn chữ đó... ở, ở phòng mẫu thân cũng có."

Nghe xong, khóe mắt Kỷ Thế Nam giật giật.

~~~

Sáng nay, Kỷ phu nhân thức giấc như mọi ngày, thấy bên cạnh trống không - chuyện đêm qua dĩ nhiên bà cũng có nghe được một ít, mặc dù Kỷ Thế Nam đã phong tỏa tin tức, nhưng Kỷ phu nhân bà là ai? Linh đường có chuyện, bà biết chắc như thế, bằng không sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ nghiêm cấm ra vào. Rồi khi Kỷ Bá dẫn người đến lục soát, bà cũng có hỏi. Kỷ Bá tuy khôn khéo nhưng hẳn không thể từ chối những gì bà yêu cầu, bởi vì hẳn vừa sợ đắc tội Kỷ phu nhân, vừa cố kỵ Kỷ Thế Nam, và cuối cùng hẳn cũng ần dụ mà nói, mặc dù không rõ nhưng có thể đoán được mười mươi. Dĩ nhiên nghe thi thể Kỷ Tây Vũ biến mất bà cũng bị dọa không nhẹ, song cái chánh là bà không hiểu dụng ý đối phương muốn làm gì.

Kỷ phu nhân suy nghĩ đến nửa đêm mới nhắm mắt. Mà đêm nay, không ngờ lại mơ thấy Kỷ Tây Vũ.

Giấc mơ mơ hồ, bà chỉ nhớ được đoạn nhìn thấy cảnh tượng Kỳ Tây Vũ được đưa về Kỳ gia; Kỳ Tây Vũ chảy rất nhiều nước. Dần dần, nước kia bỗng biến thành máu một mực chảy về phía bà... Bà tỉnh lại trong sự hoảng hốt. Thế mới biết, đã sáng. Kỳ phu nhân không ngủ lại nữa; vừa lúc thấy khát nước, bà lại bàn rót nước, đang lúc giơ chén trà lên thì vô tình nhìn thấy trên tường... Chén trà rớt xuống, vỡ tan.

"Ai làm?!" Thanh âm sắc nhọn, Kỳ phu nhân lui về sau, nhìn chăm chăm huyết tự trên tường:

Giết người đền mạng!

Nghe tiếng, nha hoàn chạy tới, tiếng phu nhân chưa kịp nói đã nhìn thấy huyết tự, nha hoàn sợ tới mức mất tiếng. Và chính ngay lúc đó, Kỳ Thế Nam vừa rời đi; Kỳ Hi An không biết chuyện gì xảy ra vừa bước vào theo như thường lệ đến thăm mẫu thân đang bệnh, vậy nên mới có chuyện đi tìm Kỳ Thế Nam mà không ngờ lại bắt gặp chuyện ở linh đường.

~~~

Sắc mặt Kỳ Thế Nam biến đổi. Hai người lâm vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Kỳ Thế Nam nhìn Kỳ Hi An, "Đừng nghĩ nhiều, việc này có người giữ trò."

Kỳ Hi An chờ dẫn gặt đầu; song trong lòng lại là sóng gió cuồn cuộn và chỉ có một giọng nói lặp đi lặp lại: Mẫu thân có liên quan... Mẫu thân có liên quan ư... Mẫu thân có liên quan... ?

Kỳ Thế Nam nhìn thần sắc Kỳ Hi An thì biết nhất thời khó nói được gì, hần chỉ tiếp tục bước đi về viện mình và bỏ lại một câu:

"Việc này không được lộ ra ngoài; đi theo ta."

Rồi hai người bước đi nhanh hơn.

Kỷ Thế Nam bước cửa viện, nhìn thấy nhiều hạ nhân đứng ở trong sân, lấp ló ở xa xa tầm cư, thỉnh thoảng còn thì thầm với nhau với thần sắc vừa lo vừa tò mò; có thể thấy họ đã biết chuyện huyết tự. Thấy thế, mặt Kỷ Thế Nam không khỏi trầm xuống.

Có nha hoàn chú ý thấy Kỷ Thế Nam và Kỷ Hi An vào viện, họ vội hành lễ.

"Phu nhân đâu?"

"Hồi bẩm lão gia, phu nhân đang nghỉ ngơi ở hậu viện ạ."

"Dạ, cũng đã mời đại phu tới, cũng đang xem mạch cho phu nhân ở hậu viện luôn ạ." Một nha hoàn khác nói.

"Các người rất rảnh rồi sao? Tự tập ở đây làm gì? Nên làm gì thì đi làm đi."

"Nhiều người như vậy mà để người ta xông vào, Kỷ phủ phí cơm nuôi các người để làm gì? Chuyện hôm nay rất cuộc là ai bày trò, ta nhất quyết sẽ điều tra ra. Nhưng, người nào dám đặt điều huyền thuyên, Kỷ phủ, không dung loại người nhiều chuyện đấy. Nghe hiểu chưa?"

"Vâng, thưa lão gia."

Kỷ Thế Nam giờ mới bình tĩnh đi ra hậu viện.

~~~

Diệp Kết Mạn tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh. Khi thấy được bóng trắng, ánh mắt nàng nhu hòa lại. Nàng im lặng nhìn Kỷ Tây Vũ ngủ say.

Đêm qua, nàng đã làm theo những gì Kỳ Tây Vũ phân phó, vốn định chờ người ta mà nửa đêm lại quá mệt, nàng chống đỡ không được nên đã ngủ mất, cũng không biết người ta về hồi nào.

Nàng đang chăm chú nhìn Kỳ Tây Vũ. Bỗng Kỳ Tây Vũ giật giật và ngay sau đó, người vốn đang nằm thẳng trở mình - Kỳ Tây Vũ gác tay lên hông Diệp Kết Mạn. Duy trướng bay theo gió nhẹ; hương khí lượn lờ trong không gian nhỏ nhỏ này, bao phủ hai người. Mà... khuôn mặt đang được nhìn chăm chú kia bất thành linh tới gần. Diệp Kết Mạn hết hồn mà ngửa đầu ra xa. Rồi im bật.

Và theo động tác xoay người ấy, cổ áo Kỳ Tây Vũ lơ lửng, lộ ra xương quai xanh... Khi chú ý tới điểm ấy, mặt Diệp Kết Mạn tự nhiên đỏ lên.

Cứ như thế không biết qua bao lâu, lông mi Kỳ Tây Vũ run run. Diệp Kết Mạn căng thẳng, vì biết người ta sắp thức.

Chốc lát sau, Kỳ Tây Vũ tỉnh giấc. Song Diệp Kết Mạn lại thấy tự nhiên lạnh cả người - khác với bình thường - nàng cảm thấy huyết tinh trong Kỳ Tây Vũ nồng nặc hơn bình thường, khiến người ta sợ hãi; mà cái lệ khí ấy cũng chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy thần sắc hơi âm trầm hơn bình thường một chút.

"Nàng..." Diệp Kết Mạn lo lắng nhíu mày, "Không sao chứ?"

"..."

"Nàng nói đi?" Kỳ Tây Vũ nhếch môi hỏi.

"Vừa rồi nàng nhìn cái gì? Mặt ta có hoa?"

"Không có gì."

Kỷ Tây Vũ cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, nhú mày và trêu tức, "Nàng không thừa dịp ta ngủ mà lợi dụng chứ?"

"Nàng nói bậy gì đó, ta không có..."

"Gấp cái gì, " Kỷ Tây Vũ cười, "Cho dù nàng có xâm chiếm lấy ta ta cũng không trách nàng."

Kỷ Tây Vũ còn không quên kéo áo xuống thêm. Và rồi, cảnh xuân lơ lửng, làm Diệp Kết Mạn đỏ mặt, Diệp Kết Mạn sẽ quay đầu đi mà vừa động đã bị giữ lại.

"Trốn đi đâu?"

Diệp Kết Mạn bị bắt phải nhìn thẳng Kỷ Tây Vũ; nàng ngượng ngùng mà chớp mắt liên tục; môi thì giật giật dường như muốn nói. Kỷ Tây Vũ thấy thế thì bật cười. Và tiếng cười đã triệt để làm lời Diệp Kết Mạn muốn nói quay ngược trở về. Để lại nhiệt ý nảy lên hai má.

Chẳng đợi Diệp Kết Mạn quở trách, Kỷ Tây Vũ vừa cười vừa dán mặt đến hôn Diệp Kết Mạn.

Hô hấp Diệp Kết Mạn bắt đầu dồn dập, và mặt càng đỏ hơn. Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mình như bị cuốn vào nụ hôn; ngay cả sức đỡ lực cũng không có; cả người từ từ nhũn ra.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, não Diệp Kết Mạn càng trống rỗng, mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Bỗng, Diệp Kết Mạn thấy lưỡi bị đau, và ngay sau đó là mùi máu trong miệng; lúc này, nàng hồi thần, nàng kinh ngạc mở mắt ra.

Kỷ Tây Vũ thối lui, khôi phục bình tĩnh, nhìn môi nhiễm huyết của Diệp Kết Mạn.

Sắc mặt Diệp Kết Mạn hơi tái, chỉ có hai má hơi đỏ; nàng mơn trớn môi mình, chạm vào dòng máu ấm.

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy thần sắc Kỳ Tây Vũ không đúng.

"Sao vậy?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Đau không?" Kỳ Tây Vũ mím môi, kéo Diệp Kết Mạn lại, nhìn môi Diệp Kết Mạn.

"Không sao."

Diệp Kết Mạn nghĩ Kỳ Tây Vũ không cẩn thận nên mới cắn mình, nàng không hề nghĩ nhiều.

Kỳ Tây Vũ rũ mắt xuống, không nói gì thêm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 86: Lời Đồn

Chương 86 - Lời đồn

Diệp Kết Mạn thấy thần sắc Kỳ Tây Vũ có vẻ dị thường, và nàng không biết có phải do mình hay không.

"Tôi qua nàng trở về lúc nào?"

"Canh bốn. Nàng đã ngủ. Ta không đánh thức nàng."

"Trẻ như thế?" Diệp Kết Mạn nhíu mày, "Nàng đã làm gì?"

Ánh mắt Kỳ Tây Vũ thay đổi khi nghe câu hỏi đó; nó trở nên sâu lắng hơn. Diệp Kết Mạn chợt thấy bất an. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Kỳ Tây Vũ nhếch môi, thần sắc ban đầu đã không còn mà trái ngược lại trở nên thoải mái.

"Nàng thật sự muốn biết?"

Diệp Kết Mạn cả kinh trong lòng, và đồng thời đoán được điều gì đó nhưng vẫn là cố giữ bình tĩnh.

"Ừ."

"Ta đi giết người."

Tay Diệp Kết Mạn run lên; nàng nhìn kỹ Kỳ Tây Vũ, chỉ thấy thần sắc người ta tự nhiên, dáng vẻ như đang nói về một chuyện hết sức bình thường.

Kỷ Tây Vũ không có đùa, nàng nghĩ. Nhất thời, lòng dạ nàng trùng xuống.

Không quá khó để Kỷ Tây Vũ đoán được Diệp Kết Mạn nghĩ gì; Kỷ Tây Vũ thản nhiên, ngồi dậy nhìn duy trưởng mà cười.

Trời đã sáng. Mưa to cả một đêm. Trời bây giờ cũng dần ấm trở lại.

Không biết cáo già Kỷ Thế Nam sẽ nghĩ cách gì để giải quyết đây...

Tiểu nha hoàn điên kia, nói vậy là đã bị diệt khẩu rồi. Bất quá không sao, có hộ vệ nhìn thấy được là đủ rồi. Kỷ Tây Vũ nghĩ.

Đang trong trầm mặc, một bàn tay nhẹ nhàng tới cầm cổ tay, Kỷ Tây Vũ cuối mắt nhìn, rồi chuyển sang nhìn Diệp Kết Mạn.

"Tại sao?" Diệp Kết Mạn hỏi trong khi nhìn đi nơi khác.

Kỷ Tây Vũ vốn không muốn giải thích nhưng thấy Diệp Kết Mạn tái nhợt...

"Thời gian cấp bách, ngày mai ta phải hạ táng xuống mồ. Kỷ Thế Nam giam lỏng bốn hạ nhân đó ở linh đường, phong tỏa tin tức. Mà, muốn phong ba nổi lên, biện pháp hữu hiệu nhất để hấp dẫn dư luận chính là mạng người."

Sau đó, Kỷ Tây Vũ tóm tắt lại tình huống đêm qua.

Khi nghe tới ba mạng người lần lượt chết đi, Diệp Kết Mạn càng tái hơn, và cũng nắm chặt cổ tay Kỷ Tây Vũ hơn. Còn Kỷ Tây Vũ thì chỉ im lặng nhìn Diệp Kết Mạn.

"Tại sao không giết tiểu nha hoàn?" Diệp Kết Mạn cười khổ hỏi. Nàng dĩ nhiên sẽ không nghĩ Kỷ Tây Vũ thủ hạ lưu tình. Việc giữ lại tiểu nha đầu đó nhất định là có dụng ý khác.

"Tiểu nha hoàn đó, vì sợ quá nên đã điên rồi. Giữ lại nàng để dọa những người khác cũng được, hoặc khiến người ta tò mò, và có thể làm cho bọn họ tin rằng ba người này chết là do ma quỷ."

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn. Nàng không nói tiểu nha hoàn có thể đã chết.

Nghe xong, Diệp Kết Mạn nhếch môi, không nói gì.

Một lát sau, Kỷ Tây Vũ vươn tay vén tóc trên trán Diệp Kết Mạn. "Ta biết nàng không quen những việc như thế này. Vậy nên hãy để cho ta. Để ta làm là được rồi. Ta không buộc nàng chấp nhận gì hết."

Kỷ Tây Vũ không nói tiếp nữa. Sau đó, nàng cúi người, kề sát tai Diệp Kết Mạn, ôn nhu nói:

"Kết Mạn, nàng có ghét ta không? Mặc cho khi còn sống hay chết đi, tay ta nhất định phải dính đầy máu của người khác. Nàng, có thấy ta rất dơ bẩn không?"

Một câu nhẹ nhàng như lời đùa cợt cứ như thế tuôn ra. Cùng lúc đó, Kỷ Tây Vũ thu hồi lại cái tay bị Diệp Kết Mạn nắm.

Nàng ấy ngoan tuyệt, nàng ấy không từ thủ đoạn, nàng ấy chỉ dùng phương pháp hữu hiệu nhất để thực hiện... mọi thứ, đều là phương thức nhất quán của nàng ấy; ta, đã biết từ lâu, không phải sao? Diệp Kết Mạn đau đớn nghĩ.

Thấy Diệp Kết Mạn chỉ cắn môi mà không nói gì, mắt Kỷ Tây Vũ dao động. Nàng không nhìn Diệp Kết Mạn nữa. Nàng đứng dậy. Dường như cũng không màng đến đáp án từ Diệp Kết Mạn; hoặc là nàng đã biết được đáp án. Nụ cười nửa miệng từ từ nhạt dần, Kỷ Tây Vũ híp mắt nhìn sắc trời dần sáng lên.

Sóng gió, mau nổi lên đi thôi.

Kỷ Tây Vũ sở liệu không sai. Hay đúng hơn là hết thảy đều nằm trong kế hoạch của nàng.

Tường không thể chặn được gió, chuyện nhiều người biết thì càng khó dấu được. Và cũng không ai biết ai là người tiết lộ, lời đồn về chuyện kinh dị ở linh đường lan ra với tốc độ cực nhanh, toàn Kỷ phủ đều biết, đến giờ Ngọ đã vào tai Diệp Kết Mạn: và người truyền tin đến cho nàng chính là An nhi - do vô tình nghe được đám nha hoàn nghị luận. An nhi tò mò, tất nhiên sẽ âm thầm dò xét, và phản ứng đầu tiên là bị dọa, rồi chạy thẳng về tìm Diệp Kết Mạn.

Khi vào phòng, An nhi còn cẩn thận khóa cửa, thấy Diệp Kết Mạn nghỉ ngơi, nàng vội nói việc này ngay.

Diệp Kết Mạn tuy đã biết trước nhưng không ngờ đã truyền ra nhanh như vậy. Và nàng cũng không muốn thừa nhận việc Kỷ Tây Vũ làm là không có sai: phương thức đó quả thật là phương thức hữu hiệu nhất. Nghe xong lời kể kích động của An nhi, nàng tò mò hỏi thêm vài câu, phát hiện sự tình còn khoa trương hơn lời Kỷ Tây Vũ kể: Bốn người chết cực kì thâm trọng; tất cả đều là thất khiếu chảy máu mà chết, nhuộm đỏ cả linh đường! Và đồng thời Giết người đền mạng huyết tự xuất hiện tại linh đường cũng xuất hiện tại tử thất của Kỷ phủ nhân! Mà chuyện thi thể Kỷ Tây Vũ mất tích, không biết sao cũng bị người ta biết được. Rốt cục biến thành xác chết sống dậy đòi nợ!

"Nghe nói là Kỷ tiểu thư báo thù đó ạ..." An nhi tuy rằng biết sợ, nhưng mà không có che dấu được sự tò mò, nàng đề thấp giọng nói. "Hạ nhân ở Kỷ phủ đều nói, nhất định có người hại chết Kỷ tiểu thư, vậy nên oan hồn tiểu thư ấy mới bất tán, mới trở về..."

"Cái gì oan hồn bất tán?" Bỗng có tiếng nói sau lưng An nhi.

"A!!!"

An nhi giật mình, thét thật to, chân nhũn ra... Biết sẽ ngã xuống, An nhi nhắm mắt, chờ tiếp đất song lai được một đôi tay đứng lúc đỡ được.

An nhi run run mở mắt. Thư nhi cau mày hiện ra.

An nhi thở hắt ra, "Thư tử tử, tử làm muội sợ muốn chết, làm gì tự nhiên xuất hiện ở sau lưng muội vậy?"

Thư nhi liếc An nhi, "Ta còn chưa nói muội; muội lại nói lung tung cái gì trước mặt thiếu phu nhân vậy?"

"Không phải, không phải đâu. Là thật đấy."

"Hiện tại cả Kỳ phủ đều truyền như thế, nhiều người nhìn thấy huyết tự đó mà; sau này thì bị Kỳ quản gia rửa đi; bốn thi thể ấy cũng là.."

"Còn nói nữa!"

An nhi thấy Thư nhi có vẻ tức giận thì ngừng bật, và ngấp ngừng, ứ khuất nhìn Diệp Kết Mạn. Thấy Diệp Kết Mạn nhoáng lên, như có điều suy nghĩ thì nghĩ Diệp Kết Mạn không khỏe.

"Thiếu phu nhân?" An nhi quan tâm hỏi.

"Ừ, muội vừa nói bốn thi thể? Đều... đều chết rồi sao?" Diệp Kết Mạn kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi lại.

"Vâng."

Sắc mặt Diệp Kết Mạn thay đổi, vô thức nhìn Kỳ Tây Vũ ngồi ở giường. Thấy người ta cũng không kinh ngạc, chỉ lẳng lẳng nhìn mình, Diệp Kết Mạn bỗng nghĩ tới điều gì mà cả người lạnh đi.

Kỷ Tây Vũ nàng... ngay từ đầu nàng đã biết tiểu nha hoàn ấy sẽ bị Kỷ Thế Nam xử lý!

Đúng rồi, bọn họ là cha con, tác phong làm việc giống nhau, khó trách...

An nhi không biết Diệp Kết Mạn nghĩ gì, nhưng tự nhiên thấy sắc mặt đối phương không tốt lắm nên lo lắng.

"Thấy chưa, cho mọi người nói lung tung!" Thư nhi thấp giọng mắng An nhi.

An nhi đuối lý, không phản bác, mặt mày ảo não.

"Thôi, Thư nhi, đừng trách An nhi."

"Thư nhi chỉ lo An nhi lại nói lung tung, khiến thiếu phu nhân nghĩ nhiều." Thư nhi cúi đầu nói.

"Ta không sao. Chỉ thấy hơi không khỏe mà thôi. Mà cũng chỉ là lời đồn, nghe để hiểu tình hình cũng tốt. Vả lại, không có lửa làm sao có khói? Nó không hẳn là sai hoàn toàn." Diệp Kết Mạn cười, xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra và nhìn Thư nhi, "Thư nhi, em nghe được gì?"

Thư nhi nghe vậy trầm mặc.

"Ở ngoài đã truyền khắp như vậy, chắc chắn không phải chỉ mình em nghe được." An nhi thấy thế nói thầm.

Vừa dứt tiếng, Thư nhi liếc qua, An nhi im bật.

"... Hồi bữa thiếu phu nhân, đích xác em cũng nghe được một ít lời đồn. Tuy rằng không dám xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng chắc chắn Kỷ phủ đã có chuyện. Và theo em thấy, có thể có liên quan đến việc hôm qua - Kỷ quản gia dẫn người điều tra. Về phần linh đường, và tâm cư Kỷ phu nhân tại sao lại xuất hiện bút tích của Kỷ tiểu thư thì, khó đoán được. Mặc kệ

là người hay quý, mục đích hẳn là dẫn dắt sự chú ý nhắm vào Kỳ phu nhân, về nguyên nhân sâu xa Kỳ tiểu thư bị hại chết."

"Ta cũng nghĩ như vậy."

"... Thiếu phu nhân, người cảm thấy chuyện ma ở Kỳ phủ là thật?" Bồng, Thư nhi hỏi.

An nhi thì kinh ngạc quay đầu nhìn Thư nhi. Còn Diệp Kết Mạn, nàng cũng không ngờ người không tin quỷ thần như Thư nhi lại hỏi như thế.

"... D... Dù sao thì nó cũng đã khiến người ta ám ảnh."

"Vậy ạ?" Thư nhi đáp, rồi nâng mắt nhìn Diệp Kết Mạn xong lại lập tức cúi đầu.

"Cũng có khả năng lắm chứ. Có thể ngay tại bên cạnh, chỉ là chúng ta nhìn không thấy mà thôi."

Nghe Thư nhi nói xong, An nhi run lên, nhìn khắp phòng, mặt lại lo sợ.

"Thư tỷ tỷ, tỷ đừng nói lung tung làm muội sợ."

"Ta không có dọa muội. Không phải muội luôn tin chuyện này sao?" Thư nhi nhìn An nhi, nghiêm túc nói. "Rất có thể linh hồn Kỳ tiểu thư đang du dương tại Kỳ phủ; biết không chừng còn người còn đang đi ngang qua muội..."

"Đừng nói nữa!" An nhi ôm chặt tay Thư nhi, mặt trắng nhách la lên. Nàng vốn đã cảm thấy phòng của thiếu phu nhân là lạ mà bây giờ lại nghe được Thư nhi nói như thế thì chỉ càng cảm thấy sợ hơn; càng muốn rời khỏi đây ngay hơn.

"Được rồi, Thư nhi, đừng dọa An nhi."

"Thư nhi chỉ đùa thôi." Thư nhi gật đầu, "Không còn sớm nữa, nếu không có việc gì, chúng em xin cáo lui để đi chuẩn bị ngộ thiện. Thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi ạ."

Diệp Kết Mạn gật đầu. Còn Thư nhi thì lôi kéo An nhi có chết cũng không buông tay ra cửa.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 87: Mê Cục

Chương 87 - Mê cục

Hôm đó, ngoại trừ Kỷ Thế Nam đầu đầu ra thì còn có Kỷ phu nhân cũng sứt đầu mẻ trán.

Nội viện. Tiếng cước bộ vội vàng vang lên. Cửa mở ra. Một nha hoàn hai mươi tuổi, trang điểm dàng hoàng, môi hồng răng trắng, nhưng bây giờ đang có vẻ sốt ruột.

"Phu nhân, không tốt."

Người đang ở đây là Kỷ phu nhân, và đây cũng không phải là tấm cư của bà. Huyết tự vốn để hù dọa rớt cuộc vẫn có tác dụng. Nó làm bà kiêng kị thật. Mặc dù đã được lau sạch sẽ. Nhưng sợ thì cứ sợ thôi; bà không dám ở đó chút nào nên mới tạm thời chuyển đến bên này. Và nha hoàn đến bẩm báo cho bà chính là người bà phái ra ngoài thám thính - Thi nhi.

Sắc mặt Kỷ phu nhân khẽ biến, phất tay cho lui các hạ nhân khác.

"Nói." Kỷ phu nhân trầm giọng nói.

"Đúng như phu nhân sở liệu, chuyện đó sáng nay đã truyền khắp Kỷ phủ, Thi nhi nhú mày, "Bọn họ nói. . ." Thi nhi khó xử, không dám mở miệng nói tiếp.

"Nói cái gì?"

"Nói... Cái chết của Ngũ tiểu thư có liên quan đến phu nhân. Nên bây giờ tiểu thư quay về Kỳ phủ đòi mạng."

Kỳ phu nhân run lên, hô hấp dồn dập; dĩ nhiên không phải là vì sợ hãi, mà là vì vừa rồi bà đã biết được những gì đã xảy ra ở linh đường tử miện lão gia nhà mình.

Cục diện này đã không còn nằm trong tay ta kiểm soát được nữa. Chỉ trong một đêm, ba người chết trong linh đường, một người điên loạn luôn mồm gào thán gọi quý, lại bị nhiều hộ vệ nhìn thấy như vậy; nhiều người nhiều miện, giấu được? Mà trăm triệu không ngờ rằng ngay chính tâm cơ của ta còn xuất hiện huyết tự đồng dạng, bảo người ta không tin cũng khó!

Nghĩ như thế, Kỳ phu nhân cau mày, trầm mặc.

Thi nhi nâng mắt nhìn Kỳ phu nhân đang ngồi thẳng tắp, bà ta nắm chặt tay ghế đến trắng các ngón tay.

"Phu nhân. . . chuyện này thật sự bất lợi, nó rất ảnh hưởng đến danh dự của người. Chúng ta nên làm gì ạ?"

"Kẻ nào giở trò đây. . ."

"Hừ! Dùng đến cách này rốt cuộc là muốn gì!?"

"Phu nhân bớt giận."

"Hừ!"

"... Lời đồn mà thôi, thanh giả tự thanh. Nhưng mà ta muốn nhìn xem, rốt cuộc chúng muốn làm gì?"

Thi nhi cúi đầu đáp, "Phu nhân nói có lý. Thanh giả tự thanh, phu nhân đừng để ý tới nữa, tránh cho sập bẫy bọn chúng. Ai cũng biết Ngũ tiểu thư

chết đuối, có liên quan gì đến phu nhân đâu?"

"... Cơ mà, chẳng lẽ Ngũ tiểu thư bị người hại chết thật à. . ."

"Người nói cái gì?" Kỳ phu nhân nghiêm mặt.

"Phu nhân bớt giận; nô tỳ chỉ là cảm thấy việc này kỳ quái, nên nô tỳ nghĩ là có phải hung thủ cố ý đổ tội cho phu nhân hay không." Thi nhi sợ hãi, cúi đầu giải thích.

Kỳ phu nhân trầm xuống, song như nghĩ tới điều gì mà đáy mắt nhất thời biến ảo.

Thấy không bị trách cứ, Thi nhi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, và cũng không dám nói gì nữa mà chỉ đứng đợi lệnh.

Qua một chén trà, sắc mặt Kỳ phu nhân mới thoáng dịu đi.

"Vừa rồi ta có hơi nóng nảy. Ta cũng đã ngẫm lại điều người nói rồi, thấy nó cũng không phải là không có lý. Thi nhi, người là nha hoàn lanh lợi nhất của ta, người nói thử điều người nghĩ xem."

"Phu. . ."

"Cứ nói đừng ngại."

"Ở đây chỉ có ta và người, người có nói sai ta cũng sẽ không trách."

...

"Nô... nô tỳ cảm thấy, tuy quan phủ đã công bố như thế, nhưng, người ta vẫn còn hay thảo luận riêng. Hiện giờ chuyện này lại xảy ra vậy nên người ta sẽ cho rằng Ngũ tiểu thư mất đi là có uẩn khúc. Theo ngụ ý của nô tỳ, nô tỳ nghĩ người cố ý giở trò, hoặc có thể chính là hung thủ, hoặc chính là người

muốn báo thù cho Ngũ tiểu thư gây nên. . ."

"Thi nhi, người nói thật đi; có phải người cũng hoài nghi ta có liên quan đến cái chết của Vũ Nhi?"

"Nô tỳ không dám." Thi nhi quỳ xuống dập đầu nói.

Kỷ phu nhân trầm mặc nhìn Thi nhi một lúc lâu, mới nói: "Người không cần phải khẩn trương, ta chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Huống hồ gì dù người không nghi ngờ, người hoài nghi ta cũng không ít. Và kẻ chủ mưu muốn chính là điều đó. Vũ Nhi mất đi, ta cũng rất đau lòng; mà có người lại dám động chạm đến ta như thế; chuyện này, ta nhất định sẽ không bỏ qua! Nhân tiện, lời người vừa nói ta cũng thấy có lý. Đứng lên đi."

"Tạ ơn phu nhân." Rồi Thi nhi đứng lên.

"Bây giờ người lui xuống trước, có gì mới thì báo lại cho ta, ta muốn được yên tĩnh một lúc." Kỷ phu nhân mệt mỏi phất tay.

"Vâng, thưa phu nhân."

Thi nhi rời khỏi phòng, đóng cửa cẩn thận.

Trong chớp mắt, sự mỏi mệt biến mất, Kỷ phu nhân lẩm bẩm: "Giết người đền mạng à?"

~~~

Kỷ Thế Nam thì tận lực điều tra. Bút tích ở linh đường và tâm cư đích xác là cùng một người. Trời sắp lặn, thi thể chưa tìm được còn không nói tới lại xảy ra chuyện này, người luôn trầm ổn như hãn cũng phải đen mặt. Kỷ Thế Nam tâm tình không hề tốt ngồi trong thư phòng.

Cốc cốc cốc - tiếng gõ cửa.

"Lão gia, người đến."

"Vào đi."

Kỷ Bá đẩy cửa vào, dẫn theo một người. Những hạ nhân trong thư phòng được cho lui ra, chỉ lại một mình Kỷ Thế Nam.

Kỷ Thế Nam vẫn không nói gì mà chỉ nhìn vào người tới, đang cúi đầu.

"Lão gia." Đối phương cung kính cúi đầu, giọng nói không vì như thế mà bất an, "Không biết tìm Trữ Tâm có chuyện gì?"

Kỷ Thế Nam trầm mặc nhìn Trữ Tâm một lúc mới hỏi:

"Tin đồn, người có nghe tới?"

"... Có nghe một ít ạ."

"Vậy người cũng biết, thi thể Vũ Nhi cũng mất tích?"

Trữ Tâm biến sắc, ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Thế Nam.

"... Mất tích... là sao?"

"Thi thể Vũ Nhi đã mất tích." Kỷ Thế Nam trầm giọng nói trong khi vẫn nhìn thẳng Trữ Tâm, như muốn nhìn thấu nàng.

Trữ Tâm cúi đầu, lẩm bẩm: "Không ngờ tin đồn. . . là sự thật." Nàng im bất một lúc. Sau đó, thần sắc nàng cổ quái, "Nghe nói, huyết tự ấy cực kì giống bút tích của tiểu thư. . ."

"Đúng thế." Giọng Kỷ Thế Nam rất trầm, không nghe ra cảm xúc. "Ngay cả ta cũng không thể phân biệt; gần như là từ tay Vũ Nhi viết ra."

"Không thể nào!?" Trữ Tâm biến sắc, rồi lại nhăn mi, "Không có khả năng đó. . ."

"Đương nhiên không có khả năng đó. Vũ Nhi đã chết, nhất định là có người đang giả thân giả quý."

"Nhưng... để làm gì?" Trữ Tâm nhấp mím môi, thấp giọng hỏi.

"Ta nghĩ... là để báo thù cho Vũ Nhi. Đúng không, Trữ. Hộ. Vệ?"

Trữ Tâm nắm chặt nắm tay; còn Kỷ bá cũng là kinh ngạc: Lão gia. . . lão gia hoài nghi Trữ hộ vệ?!!

~~~

"Sư phụ! Sư phụ!"

Tiếng bước chân vội vàng vang lên, ngay sau đó, một cái tay nhỏ đẩy cửa ra đạp bước đi vào, cậu nhìn quanh phòng một vòng, rất nhanh đã phát hiện được người đang ngồi ở trên giường.

Trên giường, một nam nhân độ khoảng năm mươi tuổi đang khoanh chân mà ngồi, hai tay đặt ở đầu gối, lưng thẳng tắp. Ông ta nhắm mắt, tóc mai muối tiêu, mày dày, đạo bào màu vàng làm ông ta trông chính trực nghiêm nghị hơn. Nghe được tiếng gọi, ông chậm rãi mở mắt ra.

Thiên Chính pháp sư nghiêng đầu, nhìn Tiểu Lượng tự tiện xông tới, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn hấp tấp như vậy; để làm gì?"

Tiểu Lượng cúi lưng thở hổn hển một hồi.

"Sư phụ, người không biết đâu, Kỷ phủ bây giờ rất oanh động!"

"Uh." Thiên Chính pháp sư bình tĩnh đứng dậy mang hài, không thêm để

ý đến cái oanh động đó.

"Kỷ phủ có ma đấy ạ! Con nghe nói thi thể Kỷ tiểu thư đã mặc danh kỳ diệu biến mất rồi; còn tại linh đường thì bốn người chết một cách đầy quỷ dị; chưa hết chưa hết, trên tường còn tự nhiên xuất hiện huyết tự: Giết Người Đền Mạng!"

Động tác Thiên Chính pháp sư thoáng dừng một chút, nhưng cũng chỉ là 'dừng một chút' rồi ông ta đứng dậy đi đến bàn.

"Ma?"

"Vâng vâng."

"Sư phụ, chúng ta sẽ đi bắt ma chứ?"

Thiên Chính pháp sư tắt huân thơm, rót chén trà rồi chậm rãi đáp: "Đây là tin đồn người nghe được?"

"Vâng vâng, hạ nhân nào cũng nói như thế."

"Vậy, trước đừng động."

"Tại sao a?"

Thiên Chính pháp sư nhấp trà, "Cứ nghe lời ta là được. Ngày mai Kỷ tiểu thư hạ táng, chúng ta sẽ rời khỏi Kỷ phủ ngay; vậy nên đừng gây thêm chuyện cho ta, biết chưa?"

"Sư phụ!! Chúng ta không phải là pháp sư sao?? Ở đây có ma quỷ quấy phá sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Thiên Chính pháp sư buông chén trà, nâng mắt nhìn Tiểu Lượng.

"Kỷ lão gia đã phái người đến."

"Để làm gì ạ?"

"Dĩ nhiên là bảo ta không cần phải để ý tới lời đồn hoang đường này."

Thần sắc Thiên Chính pháp sư thản nhiên; bởi vì ông là người từng trải; ông biết những gia tộc gia thế như thế này đều là thâm sâu không lường được. Huống hồ bây giờ, mặc kệ có phải là thật hay không, nếu ông động đến thì lời đồn này mặc nhiên sẽ là sự thật, người ta sẽ tin là có ma quỷ đến Kỷ phủ báo thù. Mà. . . con ma ấy vốn là Kỷ thiên kim.

"Nhưng đã có bốn người chết rồi sư phụ! Con còn nhớ những gì sư phụ đã nói: ma quỷ cũng có tốt xấu; nhưng nếu chúng vẫn tiếp tục nhiễm huyết tinh thì lệ khí sẽ ngày càng nặng. Vạn nhất chúng biến thành lệ quỷ thì lại càng khó giải quyết. Lại còn không biết sẽ mất thêm bao nhiêu mạng người..."

"Chuyện này ta có chừng mực."

"Sư. . ."

"Không bàn nữa. Kỷ lão gia đã nói như thế thì hãy theo lời ông ta mà làm."

"Chuyện ta giao cho làm xong chưa?"

Tiểu Lượng không cam lòng; cậu cắn môi, nhíu đôi mày rậm, phui tay đi ra ngoài và lầm bầm: "Kỷ lão gia Kỷ lão gia, chỉ biết làm có lệ. Hừ, thương nhân là những loại người tàn ác, không một ai tốt lành cả. . ."

Nhìn bóng dáng Tiểu Lượng đi xa, ánh mắt Thiên Chính pháp sư sâu thẳm đi. Một lúc lâu sau, ông lắc đầu và thở dài.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 88: Bắt Ma

Chương 88 - Bắt ma

Tiểu Lượng giận ùng ùng ra khỏi cửa không bao lâu thì bắt gặp An nhi đến tìm.

"Lại là người?" Tiểu Lượng bĩu môi.

"Ta tìm người có việc." An nhi vâng vâng tay áo. "Này. . . lời đồn ấy, người có nghe qua chưa?"

Tiểu Lượng định trả lời nhưng mà thấy mắt An nhi loạn chuyển vì bất an, không biết tại sao cậu lại cảm thấy buồn cười. Làm cơn giận trước đó tự nhiên vơi đi không ít.

"Lời đồn nào?"

"Thì là, chuyện Kỳ gia có ma ấy."

"Ma? Ma gì?"

An nhi tuy sợ ma nhưng mà vẫn đem sự tình nói hết. "Các người không phải là pháp sư sao? Người nói sư phụ người đi bắt ma được không?"

Không cần người nói ta cũng đã nói với người rồi. Nhưng bị cự tuyệt, Tiểu Lượng nghĩ.

"Những chuyện như thế này còn cần sư phụ ta xuất mã? Một con ma thôi

mà."

"... Mà... ủa, người không phải là nha hoàn Bùi gia sao? Chuyện Kỳ gia người cần gì quan tâm?"

An nhi xấu hổ, ấp úng nói: "Ai quan tâm chuyện Kỳ gia chứ. . . ta chỉ lo thiếu phu nhân của chúng ta thôi. . ."

"Ý người là... người lo lắng con ma đó ám thiếu phu nhân của người?"

"Bậy bậy bậy! Miệng quạ đen! Ta chỉ là lo lắng thôi. . ."

"Người cũng rất biết lo lắng. Ma quỷ Kỳ gia cố gì lại làm phiền đến thiếu phu nhân nhà các người?"

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Người cũng thiếu phu nhân chúng ta có c... cái gì mà høre, høre mộc. . ."

"Høre mộc quý phù." Tiểu Lượng cau mày và cũng nghĩ tới chuyện này.

"Đúng đúng, chính là høre mộc quý phù. Nó tà môn như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì không thể cứu vãn! Người không biết, sau khi nghe xong những gì người nói, ta không dám ra vào phòng thiếu phu nhân luôn."

Vậy mà Tiểu Lượng dường như không tập trung mà ngược lại lại thấy vui mừng.

An nhi thấy Tiểu Lượng không phản ứng thì kéo tay áo cậu lắc lắc. "Này, rốt cuộc người có nghe ta nói không vậy?"

Tiểu Lượng hồi thần, phát hiện An nhi lại kéo áo mình thì đỏ mặt, cậu che dấu ngược ngừng bằng cách phũ tay An nhi ra.

"Nghe nghe nghe, người kéo áo ta muốn hỏng rồi đấy. Tóm lại là người

muốn như thế nào?"

"Người cũng là pháp sư đấy thôi!"

"Thế này đi, người đi theo ta, giúp ta nhìn xem thử được chứ?" An nhi nói.

"Hmm. . ."

"Ta xin người đó! Chuyện gì ta có thể làm ta đều làm, người cứ việc nói. Bây giờ ta cũng chỉ có thể tìm người. Những người khác thì ta không dám."

"Khụ khụ. . . Thôi được rồi, người đã thành tâm thành ý như vậy, ta sẽ đi theo người một chuyến. Bất quá ta nói trước. Lần này là người nợ ta, vậy nên sau này người phải nghe ta phân phó." Tiểu Lượng nói.

An nhi vui mừng, liên tục gật đầu, rồi nóng vội muốn kéo Tiểu Lượng. Mà Tiểu Lượng thấy thế đã trừng mắt; An nhi vừa cười vừa xấu hổ thu hồi tay mình.

"Đi thôi đi thôi."

"Người gấp cái gì, từ từ, ta phải đi lấy đồ."

~~~

Tiểu Lượng tuy là đồ đệ Thiên Chính pháp sư nhưng cũng không có bao nhiêu người nhận ra hắn - ở Kỳ phủ. Bởi vậy hai người đi cũng không lâu. Dọc theo đường đi, An nhi rất hồi hộp, tay nàng ướt đẫm mồ hôi vì sợ thật sự tìm ra thứ ấy trong phòng thiếu phu nhân của nàng. Còn Tiểu Lượng, mặc dù nhìn cậu không có biểu tình gì nhưng sâu trong mắt cậu vẫn là một chút khẩn trương. Cậu đi theo Thiên Chính pháp sư đã vài năm, song vài năm đó chẳng ai thềm nhờ đi bắt ma bắt quỷ gì cả. Thấy sư phụ không chịu xuất mã, cậu rất

giận, vừa lúc An nhi đến tìm, cậu quyết định tự mình làm.

Dù chưa ăn thịt heo nhưng cũng biết heo chạy như thế nào. Không có gì phải sợ cả! Tiểu Lượng tự cổ động mình.

Không lâu sau, An nhi dừng bước. "Phía trước." Nàng nói. Song Tiểu Lượng thì lại thấy lộ trình quá nhanh. "Nhanh vậy?" Cậu nói thầm.

An nhi không có nghe thấy lời ấy, nàng hãy còn cau mày. "Chuyện này ta còn chưa có nói với thiếu phu nhân và Thư tử tử. Chúng ta không thể để cho bọn họ biết người là đồ đệ Thiên Chính pháp sư được. Ta phải làm sao mới dẫn người vào được bây giờ. . ."

An nhi còn chưa nghĩ ra cách thì có một bóng dáng đã xuất hiện tại cửa viện.

"An nhi, muội đi đâu này giờ?"

An nhi giật mình. Ngẩng đầu trông thấy là Thư nhi, nàng run bắn người. An nhi cố gắng trấn định, song trán đã đầy mồ hôi và nàng cũng chỉ có ấp úng mãi.

Thư nhi thì nhìn thấy Tiểu Lượng. "Hắn là ai vậy?" Nàng hỏi.

"Ta là. . ."

"Thư tử tử, hắn là đại phu Kỳ phủ mời tới bắt mạch cho thiếu phu nhân."

"Đại phu?"

"Đúng đúng, là đại phu. Đừng thấy hắn còn trẻ mà chê. Nghe nói y thuật hắn cũng khá."

An nhi kéo áo Tiểu Lượng ở sau lưng trong sự khẩn trương. Và Tiểu

Lượng cũng hiểu ý. Dù không tình nguyện nhưng vẫn là gạt đầu hùa theo. Thư nhi thì đánh giá Tiểu Lượng. Và trong lúc An nhi còn lo lắng không biết mình có giấu được Thư nhi hay không thì Thư nhi đã gạt đầu.

"Được rồi, vào đi." Thư nhi nói.

An nhi thở phào một hơi, rồi nói với Tiểu Lượng: "Đi. Ta dẫn người đi xem thiếu phu nhân của chúng ta."

Thư nhi cau mày nhìn hai người. Một lát sau, nàng cũng bước chân đi theo.

"Đây là phòng của thiếu phu nhân. Phiền toái đại phu. . . nhờ đại phu xem giúp."

Tiểu Lượng cúi đầu liếc nhìn An nhi, thấy nàng mồ hôi đầu đầy thì không khỏi thấy buồn cười.

"Được." Tiểu Lượng gạt đầu cố ý nói.

An nhi chỉ cảm thấy cực kì hồi hộp. Nàng hít thật sâu. Rồi nàng đẩy cửa phòng.

Tiểu Lượng đi theo An nhi vào phòng. Vừa bước vào, cái không khí âm lãnh xộc tới làm cậu thay đổi sắc mặt. Cậu dừng bước và hồ nghi nhìn khắp phòng. Phòng này... hình như hơi lạnh, cậu nghĩ.

"Thiếu phu nhân. Em... mang đại phu đến. Người thế nào rồi ạ?" An nhi nói.

Cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn nghe tiếng mở cửa nên quay ra nhìn, bởi vì ngược nắng nàng phải híp mắt mà nhìn, và An nhi đã đi vào. An nhi hôm nay sao thế nhỉ, có vẻ như muội ấy đang run, nàng nghĩ. Rồi nàng sẽ nói gì đó,

nhưng lại nhìn thấy một người xa lạ đứng sau An nhi.

"Đại phu?" Diệp Kết Mạn kinh ngạc nói.

"Vâng, " An nhi gật đầu. "Kỷ phủ lo lắng cho thiếu phu nhân nên gọi đại phu đến."

"Ra là vậy."

Khi hai người tới gần, Diệp Kết Mạn mới nhìn rõ được. Nàng kinh ngạc đánh giá cậu thiếu niên này.

"Không biết, vị đại phu này xưng hô như thế nào?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Tôi họ Ngô."

"Ngô đại phu thật vẫn còn rất trẻ."

Diệp Kết Mạn nhớ ba đại phu trẻ nổi danh hồi trước Kỳ Tây Vũ nói, hình như không ai họ Ngô? Mà vị này lại có vẻ còn nhỏ...

"Thiếu phu nhân, người đừng nhìn Ngô đại phu trẻ như thế, kỳ thật đại phu đã hơn hai mươi rồi. Gia thế đã ba đời hành y."

Nghe An nhi nói thế, Tiểu Lượng - thiếu niên mười lăm tuổi trừng mắt nhìn đối phương. An nhi rụt cổ, không dám nhìn lại Tiểu Lượng.

"Khụ khụ. . . Tại hạ hiểu. Nhiều người cũng hay hiểu lầm tại hạ còn nhỏ, hy vọng Bùi thiếu phu nhân bỏ qua."

"Ồ, không đâu." Diệp Kết Mạn mỉm cười đáp. Nàng không nghĩ nhiều.

"Đừng nói là nàng tin đây là đại phu thật." Kỳ Tây Vũ đứng lên, đi tới giường, khoanh tay đánh giá Tiểu Lượng.

Diệp Kết Mạn nghe Kỷ Tây Vũ nói mà ngẩn người.

"Không ngờ nha hoàn của nàng đúng là quan tâm đến nàng thật. Nhanh như vậy đã tìm được đồ đệ Thiên Chính pháp sư."

Lời này giống như sét đánh ngang tai Diệp Kết Mạn làm sắc mặt nàng liền nhợt nhạt.

Đồ đệ Thiên Chính pháp sư???

"Thiếu phu nhân?" Thư nhi chú ý tới sắc mặt Diệp Kết Mạn thì nghĩ Diệp Kết Mạn không khoẻ thật. "Người thế nào?"

Diệp Kết Mạn bất an nhìn qua Thư nhi. Mà sau lưng Thư nhi chính là Kỷ Tây Vũ.

"Hãy giả bệnh. Cho hắn bắt mạch. An nhi biết đây là đại phu giả, sẽ không tùy tiện lấy cơ thể nàng ra đùa. Sau đó bọn họ tự nhiên sẽ đi tìm đại phu khác đến." Kỷ Tây Vũ bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn trấn định lại mình, rồi nàng ôm ngực tỏ vẻ đau đớn. "Thỉnh thoảng ta hơi khó thở, và đầu rất đau. Vừa lúc có đại phu ở đây, vậy xin làm phiền đại phu. . ." Sau đó, Diệp Kết Mạn nhắm mắt lại.

Quả nhiên, An nhi biến sắc ngay. Còn Tiểu Lượng, một thiếu niên chỉ mới mười lăm tuổi, gặp một nữ tử có hô hấp mỏng manh, đáng vẻ lúc nào cũng là tùy thời sẽ bất tỉnh... Cậu trừng mắt nhìn An nhi.

Cho người bảo là đại phu!! Giờ phải làm sao hả??! Đại phu thật lại không có. Ta nào biết bắt mạch xem bệnh là gì? Vạn nhất sơ suất thì sao???

An nhi cũng không biết làm gì, cũng không nhìn Tiểu Lượng, nàng hiện đang rất hoang mang.

"Ngô đại phu, làm phiền." Thư nhi thúc giục.

Tiểu Lượng không còn cách nào chỉ phải tiến lên, tùy tiện bắt mạch cho Diệp Kết Mạn, mà ngay cả mạch còn chưa tìm được đã rút tay về và lắc đầu.

". . . Thật hổ thẹn. Bùi thiếu phu nhân bệnh tình phức tạp, tại hạ tài sơ học thiển, các vị nên mời đại phu giỏi khác đến đi thôi."

Vậy mà hô hấp Diệp Kết Mạn hỗn loạn hơn. Và trông nàng có vẻ đang rất khó chịu.

Thấy thế, An nhi liên tục gật đầu. "Đúng, đúng. Chúng ta nên mời đại phu khác giỏi hơn! Thiếu phu nhân, người hãy đợi, em đi mời đại phu khác đến ngay, chứ không phải lang băm này!"

Không đợi Diệp Kết Mạn trả lời, An nhi đã chạy đi.

Bị bỏ lại, Tiểu Lượng chỉ kịp nhìn bóng dáng An nhi, cậu tức giận đến muốn phun hỏa nhưng phải nhịn xuống.

"Thật không phải. Tại hạ. . . tại hạ đi trước." Tiểu Lượng xấu hổ nói.

"Em sẽ tiễn Ngô đại phu." Thư nhi vừa nói vừa giúp Diệp Kết Mạn vỗ ngực. Thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn khá lên một ít thì nàng thấp giọng hỏi: "Thiếu phu nhân?"

"Không cần không cần." Tiểu Lượng không ngừng xua tay, "Cô cứ chăm sóc thiếu phu nhân đi, tụi tôi đi là được."

"Thư nhi. . . Ta không sao. Em tiễn Ngô đại phu trước đi. Tiện thể lát nữa lấy trà đến cho ta." Diệp Kết Mạn nhẹ giọng phân phó.

"Vâng. Thiếu phu nhân."

Thư nhi đứng dậy, không đợi Tiểu Lượng cự tuyệt đã làm tư thế mời người. Tiểu Lượng bất đắc dĩ đành phải nói tạ ơn rồi đi ra.

Tất cả đi ra ngoài hết, Diệp Kết Mạn mới khôi phục lại bình thường. Song sắc mặt nàng vẫn còn tái nhợt. Và tay nàng vẫn còn run - vì sợ cái danh chiến Thiên Chính pháp sư.

"Nàng nói đó là đồ đệ Thiên Chính pháp sư?"

Kỷ Tây Vũ gật đầu. "Ta đã thấy hắn vài lần, sẽ không sai. Mà, Kỷ gia sẽ mời một đại phu không có danh tiếng gì đến sao?"

"Khó trách. . ."

Diệp Kết Mạn nhớ lại cảnh tượng cậu thiếu niên kia vừa vào cửa đã nhìn khắp phòng, giống như đang tìm gì đó. Tự nhiên Diệt Kết Mạn toát mồ hôi lạnh ở sau lưng.

"Xem ra, hoàng phù là An nhi lấy từ cậu ta." Kỷ Tây Vũ trầm ngâm nói. "Ta từng tiếp xúc với Thiên Chính pháp sư, ta hiểu tính ông ta. Ông ta sẽ không dùng hoàng phù lung tung như thế. Vả lại, nếu ta đoán không sai, chắc chắn Kỷ Thế Nam đã thông báo ông ta không cần làm gì, để tránh hoài nghi. An nhi hẳn là vì lời đồn, lại không thể mời được Thiên Chính pháp sư, vừa lúc lo cho nàng, vậy nên mới phải nhờ đồ đệ ông ta đến xem thử."

"Chúng ta nên làm gì đây?" Mặc dù là đồ đệ nhưng Diệp Kết Mạn vẫn không bớt lo. "Tuy hắn đi rồi nhưng khó nói sẽ lại đến nữa."

Kỷ Tây Vũ không nói lời nào, mà chỉ cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn đang lo sốt vó. Diệp Kết Mạn cũng không chú ý Kỷ Tây Vũ nhìn mình, vì lòng nàng giờ là bách chuyển thiên hồi, một lòng muốn nghĩ ra một kế sách hoàn hảo. Rồi một bàn tay lạnh bỗng phủ lên mu bàn tay Diệp Kết Mạn.

"Đừng có vò nữa, kéo đứt hết bây giờ." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên, nhìn Kỳ Tây Vũ. Không biết khi nào Kỳ Tây Vũ đã ngồi đây và nhìn mình. Diệp Kết Mạn thấy chua xót. Nàng trầm mặt. Một lát sau, nàng rũ mắt xuống.

"Xin lỗi. . ." Diệp Kết Mạn nói.

"Ta không muốn nghe lời xin lỗi." Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười. "Cơ mà nàng đã xin lỗi rồi, vậy thì có thể nói cho ta biết, nàng sẽ lấy gì để tạ lỗi?"

"Nàng!" Diệp Kết Mạn nén giận mà liếc Kỳ Tây Vũ. Song vì vậy mà tâm tình nặng nề khá hơn một chút.

"Nàng có cách ứng phó phải không?"

"Thằng nhóc đó không tra xét được gì, ta cũng không có cách gì khác."

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Kết Mạn buồn bã đi. Song Kỳ Tây Vũ lại nói tiếp.

"Cũng không phải chuyện lớn. Để hăn tra cũng được. Vừa lúc để giải tỏa cảnh giác hai nha hoàn của nàng."

"Thư nhi. . ."

"An nhi đơn thuần, bé con đó có thể dấu diếm được Thư nhi? Chính là do Thư nhi không nói, để mặc An nhi hành động. Bằng không một đứa con nít không biết gì vào được tới đây?"

"Vậy nếu cậu nhóc đó tra ra được gì. . ."

"Yên tâm đi. Tiểu tử chưa dứt sữa, ta còn không thèm nhìn nữa là."

Kỳ Tây Vũ cười nói làm cho Diệp Kết Mạn an tâm không ít. Song không đợi nàng hỏi thêm thì cửa lại bị mở ra - một cách đầy bạo lực. Diệp Kết Mạn giật mình, quay đầu lại nhìn.

Đó là Kỳ Bá.

Hắn đứng ở cửa, ngữ khí hơi lạnh nói: "Bùi thiếu phu nhân, lão gia chúng tôi cho mời, cảm phiền ngài đi cùng tôi một chuyến."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 89: Lão Hồ Ly Vs Tiểu Hồ Ly

Chương 89 - Lão hồ ly VS Tiểu hồ ly

Thư nhi vừa lúc quay lại nghe được.

"Khoan, thiếu phu nhân chúng tôi không khỏe. . ." Thư nhi nói.

"Tôi biết. Chúng ta sẽ quay lại nhanh thôi." Song Kỳ Bá đã ngắt lời. Và không chớp mắt nhìn Diệp Kết Mạn.

"Thiếu phu nhân. Mời." Kỳ Bá nói.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn khẽ rùng mình. Thái độ đối phương cường ngạnh, nàng từ chối không được.

"Được rồi, Kỳ quản gia hãy ra ngoài chờ ta một lát." Nàng nói.

Kỳ Bá gật đầu rồi xoay người đi ra.

"Thiếu phu nhân," Thư nhi bước vào, đóng cửa lại, hạ giọng nói. "Người đi thật?"

Diệp Kết Mạn cười. "Chuyện này còn phụ thuộc vào ta sao?" Nàng nói.

Thư nhi trầm mặc một lúc rồi thở dài. Sau đó, nàng đi lấy áo khoác cho Diệp Kết Mạn.

Còn Diệp Kết Mạn thì nhìn Kỳ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ cũng trầm ngâm.

"Kỷ Thế Nam tìm nàng chắc chắn là vì chuyện đó. Tuy rằng nàng không ở hiện trường nhưng những việc trước đó nàng làm ở Kỷ phủ hẳn đều biết. Tâm cơ như hãn, phỏng chừng là muốn tìm được gì đó từ miệng của nàng. Dù gì thì ngày mai đã là ngày hạ táng, mà thi thể vẫn chưa biết được tung tích, hẳn không thể không nóng nảy." Kỷ Tây Vũ nói. Song nàng lại dừng lại để nhìn Diệp Kết Mạn đang bất an.

"Sợ cũng đúng. Ứng phó người khác, nàng dư sức. Nhưng lão hồ ly này thì hơi khó." Kỷ Tây Vũ bỗng nói thêm.

Diệp Kết Mạn biết, dù nàng đã dần quen được với những âm mưu, nhưng đối phó với Kỷ Thế Nam thì nàng quả thực chỉ như một con gà. Cho dù có Kỷ Tây Vũ ở bên cạnh chỉ điểm đi chăng nữa thì nàng chắc chắn sẽ phản ứng không kịp, và sẽ bị đối phương nhìn ra manh mối. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chảy mồ hôi lạnh.

Song, một ý niệm bỗng nhiên hiện lên. Diệp Kết Mạn hít một hơi. Nàng bình tĩnh mà nhìn Kỷ Tây Vũ, và chỉ Kỷ Tây Vũ rồi chỉ chính mình. Sau đó, Thư nhi cầm áo tới. Diệp Kết Mạn biết Kỷ Tây Vũ tất nhiên sẽ hiểu nên nàng chỉ trầm mặc mà nhìn đối phương và đợi câu trả lời.

Còn Kỷ Tây Vũ, khi thấy Diệp Kết Mạn ám chỉ thì nàng cũng hơi kinh ngạc. Biện pháp này đương nhiên ngay từ đầu nàng đã nghĩ tới. Song, nếu là lúc bình thường nàng đồng ý ngay, nhưng bây giờ nàng lại do dự. Mặc dù nàng ấy suy yếu nhưng đôi mắt lại kiên định. Và dung nhan thanh lệ ấy có vẻ ôn nhu dưới ánh sáng nhạt này. Kỷ Tây Vũ nhíu mày, rồi bỗng thì thào:

"Đồ ngốc."

Diệp Kết Mạn nghe được lời ấy. Nàng mỉm cười, mắt nhu hòa, khiến Kỷ

Tây Vũ nao nao. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Kỳ Tây Vũ đã phục hồi tinh thần. Vừa lúc Thư nhi giúp Diệp Kết Mạn mặc áo xong.

"Ta biết rồi." Kỳ Tây Vũ nói.

Nghe được câu trả lời, mặt mày Diệp Kết Mạn giãn ra. Nàng yên tâm. Có Kỳ Tây Vũ, dù phải gặp Kỳ Thế Nam nành cũng không lo lắng.

"Thiếu phu nhân, lần này Kỳ lão gia cho mời không biết có dụng ý gì, người phải cẩn thận." Thư nhi lo lắng. "Người có thể trụ được sao?"

"Không sao, ta vẫn khỏe."

Thư nhi mím môi, nhìn ngoài cửa. Phía sau, Diệp Kết Mạn vỗ vai nàng mà không nói gì. Rồi Diệp Kết Mạn nhắc chân bước ra ngoài.

Kèo kẹt...

Cửa mở. Kỳ Bá nhìn tới và làm tư thế mời.

Diệp Kết Mạn một câu cũng không nói.

Thư nhi đi theo sau.

Bọn họ hướng về viện của Kỳ Thế Nam mà đi. Kỳ Bá bởi vì làm theo lệnh nên vẫn nghiêm mặt và không nói gì, nhưng hẳn vẫn âm thầm đánh giá Diệp Kết Mạn bởi vì kinh ngạc: Mặc dù khí sắc nàng nhợt nhạt nhưng khí độ rất thông dong. Không một tia sợ hãi. Không giống với hẳn sở liệu. Thái độ cường ngạnh của hẳn là để gây áp lực làm đối phương lộ sơ hở, tuy nhiên hẳn lại không thấy sự khẩn trương hay bất an nào hết.

Nghi hoặc thì nghi hoặc nhưng mà Kỳ Bá không nghĩ nhiều. Hẳn chỉ có việc dẫn người đến nơi mà thôi.

"Bùi thiếu phu nhân, lão gia chờ đã lâu." Kỳ Bá lãnh đạm nói.

Diệp Kết Mạn gật đầu, thần sắc không thay đổi, rồi bước lên bậc thang mà đi.

Thư nhi muốn đuổi theo nhưng Kỳ Bá đã ngăn cản.

"Cô nương xin đừng bước." Hãn nói.

Thư nhi nhú mày, không yên lòng nhìn Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn quay đầu lại nhìn Thư nhi và khẽ lắc đầu, rồi bình tĩnh đẩy cửa.

Thư phòng hơi tối. Cửa sổ đóng kín. Diệp Kết Mạn, à... là Kỳ Tây Vũ neho mắt lại. Cửa ở sau lưng nàng đóng lại, song dường như nàng không để ý, mà nhìn trong căn phòng. Rất nhanh nàng đã nhìn thấy Kỳ Thế Nam đang im lặng ngồi trên ghế. Nàng cười lạnh trong lòng.

"Kỳ lão gia hảo. Không biết tìm Kết Mạn đến, là vì chuyện gì?" Nàngcung kính thi lễ của vãn bối, nói.

Kỳ Thế Nam cũng không có trả lời ngay mà chỉ là sâu kín nhìn người trước mắt đang cúi đầu. Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc. Nhưng rất nhanh, Kỳ Thế Nam cũng kinh ngạc tựa như Kỳ Bá, làm hãn không thể không nhú mày.

Tứ thiếu phu nhân Bùi gia bất quá chỉ là con nhà thường dân, tính cách hòa nhã và rất đơn thuần. Hãn đã phân phó Kỳ Bá, mặc kệ việc này có phải nàng gây nên hay không thì nàng đều phải bất an mới đúng. Mà bây giờ, tuy không nhìn được mặt nàng, nhưng khí khái bình tĩnh mà nàng phát ra lại khiến ta có cảm giác không có kẻ hở??

Tất nhiên, Kỳ Thế Nam không thể tưởng tượng được Diệp Kết Mạn giờ phút này đã biến thành đứa con gái đã mất của mình - Kỳ Tây Vũ.

"Bùi thiếu phu nhân, chẳng lẽ cô thật sự không hiểu nguyên do tôi mời cô tới?" Trầm ngâm xong, Kỷ Thế Nam nói.

"Xin Kỷ lão gia chỉ điểm."

"Vài ngày trước, Bùi thiếu phu nhân vẫn đến linh đường vấn an tiểu nữ, cô quan tâm tiểu nữ như vậy, là phúc phần của Vũ Nhi. Nhưng tiếc là... Gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Không biết Bùi thiếu phu nhân có nghe thấy hay không?"

"Uhm, đích xác có nghe được một chút. Có điều, ở khoảng thời gian sau này, khi Kết Mạn đến Kỷ phủ thì sức khỏe ngày càng sa sút, thường ốm đau ở giường, vậy nên cụ thể thế nào Kết Mạn cũng không biết." Nàng ngẩng đầu lên. "Mong Kỷ lão gia có thể cho biết thêm."

"Bùi thiếu phu nhân không hiểu thật ư?" Dù sắc mặt nàng tái nhợt và bệnh của nàng trông cũng không phải là giả bộ thật, nhưng Kỷ Thế Nam vẫn không hoàn toàn tin nàng.

"Lạ thật. Kỷ lão gia cảm thấy, một người cống ngoài không ra cống trong không bước như Kết Mạn sẽ biết?" Mặt nàng không đổi sắc, nói.

Kỷ Thế Nam hơi rùng mình, không thích ứng được đối phương đột ngột biến hóa. Nhưng dầu sao thì hẳn cũng không phải người bình thường.

"Hừm, nghe nói, Bùi thiếu phu nhân và Trữ hộ vệ của quý phủ khá thân. Vừa lúc ta cũng đã cho mời nàng đến."

Bốp! Kỷ Thế Nam vỗ tay.

Sau đó, từ nội gian đi ra một nam tử mặt không chút thay đổi, và trong tay cầm theo một người đầy máu. Nam tử ấy đi đến bên cạnh Kỷ Thế Nam, tiện tay ném người đầy máu. Người đầy máu nằm tại bên chân nàng.

Bịch!

Người đầy máu đang hôn mê kêu lên một tiếng đau đớn rồi cuồn người lại. Khuôn mặt loang lổ máu cũng hiện ra. Đó là Trữ Tâm.

Nàng rũ mắt xuống nhìn Trữ Tâm đang có vẻ hấp hối. Trong phút chốc cúi nhìn ấy, nàng mím môi và nắm chặt tay lại. Nhưng rất nhanh, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Kỷ Thế Nam.

"Kỷ lão gia, ngài có ý gì?" Nàng nói.

Kỷ Thế Nam có chú ý phản ứng của nàng, thấy nàng phục hồi tinh thần rất nhanh, không thất thố như trong tưởng tượng, mặc dù vẻ mặt không có gì nhưng trong lòng thì khó tránh khỏi sự kinh ngạc. Hắn muốn nhìn thấu nàng!

"Trước đây có tin, thi thể Vũ Nhi mất tích, mà Trữ hộ vệ lại không ở trong viện của mình, ta thấy kỳ quái nên gọi nàng đến hỏi." Bỗng Kỷ Thế Nam đổi giọng. "Bùi thiếu phu nhân! Ta mời cô với tư cách là khách nhân Bùi gia, bởi vì Kỷ gia và Bùi gia giao hảo, mà năm lần bảy lượt! Cô nhúng tay vào việc của Kỷ gia chúng ta, rốt cuộc là cô muốn làm gì!?!"

Kỷ Tây Vũ đã đoán được Kỷ Thế Nam nếu đã gọi Diệp Kết Mạn đến thì nhất định đã có thủ đoạn. Bởi vậy khi nhìn đến Trữ Tâm, trên thực tế cũng không hẳn là ngoài ý muốn. Khi nàng bảo Diệp Kết Mạn đi tìm Trữ Tâm trộm xác, bọn họ cũng đã dự đoán được kết quả này. Nhưng cái mà bọn họ không dự đoán được là Kỷ Thế Nam thật sự không niệm tình Trữ Tâm, xuống tay độc ác để bức bách một cách không chần chừ. Xem ra... việc này là áp lực thật sự đối với hắn. Nghĩ vậy, Kỷ Tây Vũ giấu cọt trong lòng. Song trên mặt là đau thương.

"Kết Mạn không hiểu Kỷ lão gia đang nói gì. Tại sao lại tra tấn Trữ hộ vệ thành thế này? Kết Mạn cùng Trữ hộ vệ giao hảo bất quá là vì kính yêu Kỷ

tiểu thư. Hiện Kỳ tiểu thư thi cốt chưa hàn, Kỳ lão gia làm vậy, có phải không được thỏa đáng cho lắm?"

Thấy nàng làm việc cẩn thận, thần sắc Kỳ Thế Nam cau có hơn. Nhưng dù sao đối phương cũng là người Bùi gia, không giống Trữ Tâm có thể tự tiện xử trí. Nhất là hiện giờ, son Bùi gia đã bại lộ, ngôn hành cử chỉ của ta cần phải chú ý hơn. Nghĩ như thế, Kỳ Thế Nam nhìn nữ tử nhu nhược đơn thuần trước mắt mà thấy khó giải quyết.

Nàng ngồi xuống, lấy khăn lau mặt cho Trữ Tâm. Và Kỳ Thế Nam đã không nhìn thấy nàng lúc này - lệ khí thoáng qua rồi biến mất.

"Bùi thiếu phu nhân không cần giấu diếm, " Kỳ Thế Nam trầm mặc xong, nói. "Trữ hộ vệ đã nói những gì cần nói."

"Thật sao?"

Kỳ Tây Vũ khinh thường những mưu mẹo này. Lấy nó đối phó Diệp Kết Mạn thì được, chứ nàng thì. Miễn. Mặc dù không biết Kỳ Thế Nam đã ép hỏi Trữ Tâm cái gì, nhưng tính nết Trữ Tâm, Trữ Tâm sẽ vu oan giá họa cho Diệp Kết Mạn? Bởi vậy, Kỳ Tây Vũ không có nhiều lời mà hãy còn giúp Trữ Tâm lau vết thương.

"Lạ thật. Trữ hộ vệ đã nói cái gì mà lại có thể khiến Kỳ lão gia cho mời Kết Mạn gấp gáp như vậy? Chẳng lẽ nhưng chuyện ma quái của Kỳ gia là do một nữ tử yếu ớt như Kết Mạn gây nên?" Nàng cũng không ngẩng đầu lên mà nói. Mặc dù lời nói thản nhiên nhưng thực sự nó là châm chọc.

Kỳ Thế Nam không thể tin người đang nói chuyện bình tĩnh, khéo đưa khéo đẩy, không dễ mắc lừa này chính là là Tứ thiếu phu nhân Bùi gia - xuất thân nhà thường dân. Cùng lúc đó, hẳn cũng đoán không biết những gì nàng nói là thật hay giả, và những việc này có liên quan đến nàng hay không.

"Nếu như không có chuyện gì, khẩn cầu Kỳ lão gia gọi đại phu chữa trị giúp Trữ hộ vệ. Nếu không, dù là nội lực thâm hậu như nàng cũng không sống nổi. Ngày mai là ngày Kỳ tiểu thư hạ táng rồi. Kỳ lão gia cũng không muốn nhìn đến Trữ hộ vệ có việc gì chẳng lành tại thời điểm này chứ. Tự dưng lại bị hạ nhân Kỳ phủ ngờ vực vô căn cứ." Nàng ngẩng đầu lên vã lãnh đạm nói.

Mà tuy là nói vậy nhưng nàng vừa xem qua rồi, Kỳ Tây Vũ biết Trữ Tâm không có gì nguy hiểm cả. Và dĩ nhiên Kỳ Thế Nam cũng biết nặng nhẹ trong chuyện này. Vết thương nhìn tuy ghê nhưng kì thực không có thương tổn bên trong.

Mắt Kỳ Thế Nam và nàng giao nhau. Vẫn là khuôn mặt ấy, nhưng bên trong đã là Kỳ Tây Vũ. Mặt mày đã không còn cái nhu nhược nào mà thay vào đó là lạnh lùng. Giống như một con dao sắc bén tra vào vỏ làm người ta kiêng kị một cách vô thức. Điểm này, Kỳ Thế Nam cũng cảm giác được. Tuy không dám tin, nhưng hẳn hiểu đối phương như thế này thì hẳn sẽ hỏi không được gì.

Sau một chốc trầm mặc, Kỳ Thế Nam bật cười - nụ cười không chạm tới mắt. "Tất nhiên." Hắn quay đầu, hướng tới nam tử im lặng nãy giờ ở bên cạnh nói, "Bảo Kỳ Bá gọi đại phu đến."

"Vâng." Nam tử kia đáp. Hắn nâng mắt nhìn nàng rồi đi ra ngoài.

"Kết Mạn thân thể không khoẻ. Cũng xin cáo từ." Không chờ Kỳ Thế Nam nói gì, nàng đã thi lễ rồi đi ra ngoài. Và nàng cảm giác được Kỳ Thế Nam tò mò đánh giá mình ở sau lưng. Và như nàng sở liệu, Kỳ Thế Nam không ngăn cản nàng.

Cửa phòng mở ra, ánh nắng chiếu vào. Thử nhìn thấy Diệp kết mạn hiện ở cửa thì vui vẻ; nàng đang muốn hỏi thì Diệp kết mạn bỗng chao đảo. Và ngay

sau đó, Diệp kết mạn sắp tiếp đất bằng mặt...

"Thiếu phu nhân!" Thư nhi cả kinh. Dĩ nhiên là sẽ đỡ không kịp. Nhưng hắc y nam tử đang đứng cạnh Kỳ Bá chợt lóe, sau đó đã xuất hiện bên cạnh Diệp Kết Mạn, đỡ nàng để nàng không ngã xuống.

"Thiếu phu nhân!" Tiếng gọi của Thư nhi dần xa xăm, bóng đen dần đến, nàng thở dài trong lòng, rồi hôn mê.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 90: Hậu Quả

Chương 90 - Hậu quả

Ý thức mơ hồ, Diệp Kết Mạn chỉ thấy mình nhẹ bâng, không thể chạm đất. Mí mắt nàng nặng như chì; suy nghĩ thì hỗn độn. Rồi bất chợt, nàng nghe thấy tiếng ca của Kỳ Tây Vũ. Nói là tiếng ca nhưng thực chất chỉ là một điệu ngâm. Một điệu ngâm dễ nghe. Diệp Kết Mạn bị cuốn vào điệu ngâm đó. Và không biết tại sao, mí mắt vốn nặng nề tự nhiên mở ra được.

Diệp Kết Mạn khẽ giật mình khi nhìn thấy đây không phải khách phòng ở Kỳ phủ mà là khuê phòng của nàng ở thành Bắc, song không nghĩ được gì nhiều, nàng nhìn thấy Kỳ Tây Vũ cách đó không xa, đang ngồi bên cửa sổ nhìn nàng.

Được nắng choàng lên, Kỳ Tây Vũ sáng bừng, vừa làm Diệp Kết Mạn không thể nhìn lâu, vừa làm tinh thần nàng lung lay nhất thời.

Kỳ Tây Vũ ngừng ngâm nga, đứng dậy, đi tới bên này.

"Nàng..." Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ không chớp mắt.

Nàng ấy đang lo lắng cho ta? Diệp Kết Mạn nghĩ.

"Ngốc, chờ nàng đã lâu." Kỳ Tây Vũ nói. Mặt không biểu tình.

"Chờ ta?" Diệp Kết Mạn không hiểu gì, đầu trống rỗng, không nghĩ ra được chuyện gì.

Kỷ Tây Vũ nhìn quanh bốn phía, "đây là khuê phòng của nàng? Uhm, sạch đấy."

Diệp Kết Mạn không phải con nhà phú quý vậy nên khuê phòng này nhỏ hơn khách phòng Kỷ gia nhiều; nhìn cái bàn mòn góc kia, nhất định đã có tuổi; nhưng có thể nhìn ra người ở có dụng tâm để bài trí, từng chi tiết đều có sự tinh tế và dịu dàng của thiếu nữ.

Thấy Diệp Kết Mạn không nói gì, mà mắt thì có vẻ hoài niệm nhìn căn trong phòng. "Trong người nàng thấy thế nào?" Kỷ Tây Vũ hỏi.

Diệp Kết Mạn gật đầu. "Chuyện báo thù..." Diệp Kết Mạn chưa nói xong, Kỷ Tây Vũ đã khuyh người đến và nhìn Diệp Kết Mạn chăm chăm làm Diệp Kết Mạn không thể nói tiếp được. Bên cạnh đó, tim Diệp Kết Mạn cũng đột nhiên đập mạnh.

Nàng ấy đẹp như tranh. Nắng vàng tươi phủ lên nàng, làm nàng càng rực rỡ... Diệp Kết Mạn ngơ ngẩn nhìn Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ khẽ cười. "Huh? Có phải ta đẹp lắm không?"

Nghe như thế, mặt Diệp Kết Mạn hơi đỏ. Nàng chỉ lâu bầu, không đáp.

"Nàng nghĩ tới chuyện sau này chưa?" Kỷ Tây Vũ hỏi. "Có chuyện gì cần làm không?"

Diệp Kết Mạn hơi không hiểu vì sao Kỷ Tây Vũ hỏi vậy. Nàng đảo mắt qua nhìn đối phương, rồi chợt nàng ý thức được điều gì mà sắc mặt nàng lại biến trắng. Thấy thế, Kỷ Tây Vũ có vẻ thờ dài, nàng đưa tay xoa hai má Diệp Kết Mạn.

Ngũ quan ôn nhu thanh tú bày vẻ bi thương trầm trọng làm người ta thương tiếc.

Diệp Kết Mạn căn môi, nghiêng mắt đi: "Mặc kệ như thế nào cuộc sống vẫn cứ thế. Nàng không cần lo lắng."

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn. Biết ngay nàng sẽ nói vậy, Kỷ Tây Vũ nghĩ. Kỷ Tây Vũ cũng không đáp, mà cúi đầu nhẹ nhàng hôn Diệp Kết Mạn.

Lòng dạ Diệp Kết Mạn chỉ có bi thương, nó như nước lũ ập tới, đánh vào ngực của nàng. Khuôn mặt gằn trong gang tấc trong suốt như chực chờ hóa thành hư không. Mắt Diệp Kết Mạn ôn nhu mà tuyệt vọng, mở to nhìn Kỷ Tây Vũ hôn mình...

Năng nghiêng chiếu đầy cả đất nhưng lại không thể sưởi ấm được tâm Diệp Kết Mạn.

Khi Diệp Kết Mạn tỉnh lại thì đã là đêm. Như một thói quen, nàng không thể động đậy được.

Hóa ra là mơ... Nhưng sao, ngay cả mơ cũng bi thương như thế.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn cười khổ. Mặc dù không muốn nghĩ tới, nhưng nàng hiểu: kế hoạch báo thù đã bắt đầu. Kỷ Tây Vũ, suy cho cùng chỉ muốn cách xa nàng ra mà thôi. Diệp Kết Mạn xua đi suy nghĩ trong đầu, gian nan nhìn bốn phía. Vẫn là khách phòng Kỷ gia được bố trí đặc tinh xảo. Diệp Kết Mạn rũ mắt xuống, và thở dài. Rồi khi nàng nâng mắt tìm kỹ lại một lần nữa, vẫn không thấy bóng dáng màu trắng quen thuộc.

Không có ở đây?

Mũi Diệp Kết Mạn bỗng chua xót, không biết là vì giấc mơ vừa rồi hay người khó chịu. Hay, người ta không có ở đây. Mà giờ là đêm rồi, người ta nhiều việc, nào có thời gian cho nàng? Nhưng...

Ta đang mất mát sao...

Đầu đang rất đau, Diệp Kết Mạn không bận tâm mà chỉ ngơ ngẩn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Không biết như vậy qua bao lâu, bỗng có tiếng xôn xao truyền đến.

"Thật là đáng sợ... tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? Lần đầu tiên ta nhìn thấy phu nhân thất thố như vậy đấy. Có thật là Ngũ tiểu thư về trả thù không hả?"

"Đừng nói nữa, đêm khuya thanh vắng, kéo dọa người!"

"Ta nghe nói Ngũ tiểu thư chết ... vẫn còn trong trắng; bởi vậy như thế nào chết rồi thì thôi? Nếu phu nhân..."

"Shhh! Đừng có nói bậy, bị người ta nghe được thì chết!"

"Nhiều người nói như thế chứ có phải mình ta đâu. Người nghĩ đi, vô duyên vô cớ, tại sao tường phòng phu nhân xuất hiện mấy chữ đấy? Không có lửa làm sao có khói chứ..."

"Được rồi được rồi, đêm nay oải lắm rồi, vẫn là đi nghỉ thôi. Ngày mai Ngũ tiểu thư hạ táng còn có rất nhiều việc."

"Trời ơi, không phải người ta nói thi thể ấy đã... hạ táng như thế nào hả..."

"Ai quan tâm chứ... Có thể đã... tìm được rồi... Người..."

Tiếng nói dần dần đi xa, nghe không rõ được nữa, nhưng đã đủ tạo sóng trong lòng Diệp Kết Mạn. Nàng còn thăm cả kính: Chuyện gì đã xảy ra khi ta hôn mê?

Còn đang trong nghi hoặc, chốc lát sau, tiếng An nhi truyền đến.

"Kỷ phủ này nay sao nhiều chuyện thế nhỉ, có phải phong thủy không tốt

không ta."

"Được rồi, đừng nói lung tung; ta đi xem Thiếu phu nhân thế nào."

Cửa mở nhẹ, Thư nhi bước vào. Khi nhìn thấy Diệp Kết Mạn đã tỉnh thì nàng hơi sửng sốt.

"Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi!" Thư nhi nói.

Phía sau, An nhi nghe được, vội thò đầu ra nhìn về phía giường. Thấy Diệp Kết Mạn đã tỉnh,

"Tốt quá! Thiếu phu nhân tỉnh rồi!" An nhi hoan hô.

"Shhh! Nhỏ nhỏ lại một chút." Thư nhi vỗ vai An nhi. "Nước bây giờ lạnh rồi, em đi lấy nước âm đến."

An nhi nghịch ngợm thè lưỡi rồi chạy đi.

Thư nhi đi đến giường, "thiếu phu nhân, người cảm thấy thế nào?" Nàng ôn nhu hỏi.

"Tốt hơn nhiều rồi." Diệp Kết Mạn tuy nói vậy nhưng âm thanh của nàng quá yếu ớt; hữu khí vô lực.

Thư nhi hiểu tính tình Diệp Kết Mạn, dĩ nhiên nàng sẽ không thật sự cho rằng Diệp Kết Mạn đã khá hơn, song nàng cũng không vạch trần.

"Người bất tỉnh ngay sau khi ra khỏi phòng của Kỳ lão gia, làm em sợ gần chết. Đại phu đến nói người khí huyết hư, nếu không chú ý sẽ lưu lại bệnh căn. Tam thiếu gia sau khi biết chuyện rất lo lắng, cậu ấy đã đến đây bồi người cả buổi, đến đêm mới buộc phải rời đi. Nếu biết người tỉnh lại, cậu ấy sẽ hết sức cao hứng."

"Khụ khụ... Để Tam ca lo lắng."

"Thiếu phu nhân ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể đấy. Cũng may ngày mai chúng ta đã có thể trở về được rồi." Thư nhi kéo chần cho Diệp Kết Mạn. "Khoảng thời gian ở Kỳ phủ, thiếu phu nhân không hề khá lên chút nào, nếu biết trước như thế lúc ấy nên cứng rắn để thiếu phu nhân ở lại Bùi gia mới đúng."

Diệp Kết Mạn biết Thư nhi lo lắng cho mình, nàng chỉ cười cười.

"Kỳ phủ xảy ra chuyện gì à?" Nàng hỏi.

"Vâng, " Thư nhi nhíu mày. "Vừa rồi Kỳ phủ bỗng nháo nhào; nhiều người đột nhiên chạy về phía chủ viện. Em, An nhi thấy lạ nên đi theo, mới biết là có hỏa hoạn. Lửa lớn lắm. Đốt cả bầu trời, không ai dám tới gần. Toàn thầy hạ nhân Kỳ phủ đều chạy tới cứu hoả."

"Kỳ lão gia, Kỳ phu nhân đâu? Có chuyện gì xảy ra không?"

Thư nhi lắc đầu, thần sắc cổ quái. "Kỳ lão gia lúc ấy không có ở trong phòng cho nên không có gì. Nhưng Kỳ phu nhân..."

"Kỳ phu nhân làm sao?"

"Phòng Kỳ phu nhân bị khóa trái; hộ vệ khó khăn lắm mới phá ra được. Rồi họ phát hiện huyết tự đầy tường trong phòng. Những ai có vào phòng đó đều lo sợ. Kỳ phu nhân lúc ấy đã ngất, bên cạnh không có một nha hoàn nào. May mà kịp lúc cứu được bà ấy. Nhưng giờ vẫn chưa tỉnh."

Diệp Kết Mạn vừa nghe vừa nghĩ tới Kỳ Tây Vũ, đại khái hiểu được Kỳ Tây Vũ ra tay từ Kỳ phu nhân. Vì thân phận Kỳ phu nhân có ích hơn Kỳ Việt ồm yếu.

"Uhm... Có thương vong không?" Diệp Kết Mạn thì thào hỏi.

"Có lẽ là có; mà cụ thể thì em không rõ. Chỉ biết có mấy nha hoàn bên chủ viện lao ra được đều luôn mồm la hét có ma có quỷ, rồi run rẩy... Rất kỳ quái."

"Vậy à..." Diệp Kết Mạn cúi mắt. Nàng có thể đoán được Kỳ Tây Vỹ muốn làm gì.

"Chuyện đêm nay e là ngày mai sẽ truyền ra. Kỳ phủ này phải rời đi càng sớm càng tốt." Thư nhi nhìn ngoài cửa sổ. Ánh lửa xa xa đã tắt không lâu, hết thảy lại quay về với đêm đen, giống như sự yên bình trước bão táp.

Kỳ gia... thật có ma sao? Nghi vấn này, tất nhiên Thư nhi sẽ không nói. Nàng chỉ là như có điều suy nghĩ mà nhìn Diệp Kết Mạn.

Lát sau, An nhi bưng nước đến. Diệp Kết Mạn uống ngay. An nhi không thích nhàn rỗi, còn muốn nói tiếp chuyện vừa rồi thì bị Thư nhi ngăn lại.

"Được rồi trời ơi, hơn nửa đêm rồi, có để thiếu phu nhân nghỉ ngơi không hả? Ngày mai Kỳ tiểu thư hạ táng, chúng ta còn phải khởi hành hồi phủ."

An nhi giờ mới nhớ tới. Nàng vỗ trán nói, "suýt nữa đã quên." Như vậy là bọn họ có thể rời đi Kỳ phủ; thiếu phu nhân sẽ khỏe lại!! An nhi vui vẻ nghĩ. Bất quá rất nhanh, nàng lại nghĩ tới điều gì.

"Không phải thi thể lại mất tích sao..." An nhi nói thầm.

"Nói bậy bạ gì nữa." Thư nhi chỉ trán An nhi. "Nếu mất tích thật, Kỳ lão gia còn bình tĩnh được như thế sao? Ngày mai đã hạ táng rồi."

"Thì là vậy." Song An nhi không tin, nàng hãy còn bĩu môi. "Bằng không sẽ rất đáng sợ."

"Hừm, mau theo ta trở về." Thử nhi nói, rồi quay đầu lại dặn dò Diệp Kết Mạn, bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, nếu không ngày mai sẽ rất mệt. Diệp Kết Mạn mặc dù tiếc nuối nhưng vẫn là gật gật.

Cửa đóng, trong phòng lại yên tĩnh. Diệp Kết Mạn nghĩ đến đại họa. Không biết Kỳ Tây Vũ thế nào. Mục đích gì nữa đây? Hành động như thế mà không ngại thật sao? Nếu đụng phải pháp sư đó thì sao? Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn hận mình quá yếu ớt, không giúp được cái gì. Rồi nàng thở dài.

"Sao lại thở dài?" Trong bóng tối, chợt có âm thanh quen thuộc vang lên. Diệp Kết Mạn kinh hãi, mặt vui mừng ngay lập tức và khẩn cấp tìm nơi phát ra tiếng. Kỳ Tây Vũ không biết khi nào đã lẳng lặng tựa vào tường, huyết nhãn quý mị phát sáng trong bóng tối.

"Nàng trở về lúc nào?"

"Mới vừa rồi." Kỳ Tây Vũ tới bên giường, cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn. "Khó chịu hơn sao?" Nàng thản nhiên hỏi.

Diệp Kết Mạn không thể động đậy nhưng vẫn còn cười được. "Không sao. Nghỉ ngơi sẽ tốt."

Kỳ Tây Vũ bỗng cúi xuống, ấn vai Diệp Kết Mạn.

"Ah..." Diệp Kết Mạn không phòng bị, nàng đau đớn kêu lên. Thoáng chốc, trán đã thấm mồ hôi.

"Không sao đây ư?" Kỳ Tây Vũ nhíu mày. Nàng còn chưa quá dùng sức. Không ngờ lại nghiêm trọng hơn ta nghĩ, nghĩ vậy, Kỳ Tây Vũ không chút do dự lột áo Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn thấy vai chợt lạnh, còn chưa kịp phản ứng thì nửa bả vai đã lộ ra ngoài. Mặt nàng đỏ lên, muốn cản Kỳ Tây Vũ nhưng lại nói không có tí

sức lực nào.

"Nàng làm gì?" Diệp Kết Mạn hữu khí vô lực nói.

Kỳ Tây Vũ liếc Diệp Kết Mạn, không để ý đến nàng mà hãy còn kéo ra thêm. Trong bóng tối, làn da trắng trơn bóng như ngọc xuất hiện một vết bầm xanh.

Diệp Kết Mạn thì nhìn không thấy, nhưng cảm giác được Kỳ Tây Vũ nhìn chăm chăm, nàng cũng nghi hoặc. Không đợi nàng hỏi nhiều, Kỳ Tây Vũ đã nhìn đến với thần sắc căng thẳng, huyết sắc nhũn trầm ngưng khó gặp.

"Cởi." Kỳ Tây Vũ nói.

"Cái gì?"

Không đợi Diệp Kết Mạn phản ứng, Kỳ Tây Vũ đã vươn tay luồn vào chăn, tìm được vạt áo còn lại của Diệp Kết Mạn mà kéo...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 91: Viện Binh

Chương 91 - Viện binh

Diệp Kết Mạn cả kinh, không biết lấy sức từ đâu ra đưa tay chặn Kỷ Tây Vũ. Nhưng sự thật thì chỉ là vô lực đặt tay lên mu bàn tay của Kỷ Tây Vũ.

"Nàng... bị gì vậy?" Diệp Kết Mạn hỏi.

Kỷ Tây Vũ nâng mắt nhìn Diệp Kết Mạn.

"Để cho ta xem." Kỷ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn khó hiểu, nhưng thấy thần sắc đối phương như vậy thì khẽ mím môi, rồi bỏ tay đi, không ngăn cản nữa.

Kỷ Tây Vũ không giải thích nhiều, tiếp tục cởi luôn cả áo lót của Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn chỉ thấy lạnh lạnh, tuy biết Kỷ Tây Vũ không có ý kia nhưng dưới ánh nhìn của đối phương nàng vẫn ngượng ngùng mà quay đầu đi. Kỷ Tây Vũ thì nhíu mày nhìn vào những vết xanh đen. Chúng không giống như máu bầm, chúng đen hơn máu bầm trải khắp người Diệp Kết Mạn. Và chỉ mới có vài ngày, Diệp Kết Mạn vốn cân xứng đã gầy còm, trơ xương. Nhất là thắt lưng, không quá một năm tay, không cần thận biết không chừng lại gãy. Kỷ Tây Vũ lẳng lẳng nắm chặt nắm đấm, trong đầu vang lên một giọng nói bình tĩnh không gợn sóng: Hà tất chấp mê bất ngộ? Nếu cứ thế này, người tổn hại chính là người.

"Trên người ta có gì sao?" Nhận thấy Kỳ Tây Vũ không thích hợp, Diệp Kết Mạn hỏi.

Kỳ Tây Vũ mặc lại áo cho Diệp Kết Mạn và đồng thời lắc đầu.

"Không có gì hết." Kỳ Tây Vũ thần sắc không nhìn ra manh mối nói.

Diệp Kết Mạn không nhìn thấy tình cảnh trên người mình nhưng nàng không ngạc. Nàng không tin Kỳ Tây Vũ nói như thế. Song nàng cũng không hỏi mà là gật đầu theo lời đối phương. Rồi Diệp Kết Mạn còn muốn nói thêm thì Kỳ Tây Vũ đã ngồi xuống.

Trong bóng đêm, cách chẵn, Kỳ Tây Vũ nắm tay Diệp Kết Mạn.

"Nếu khó chịu thì phải nói cho nha hoàn của nàng. Đừng có làm mấy cái điều bộ sợ làm phiền người khác mà giả đồ không có việc gì." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn kinh ngạc. Nàng đảo mắt qua nhìn, thấy mắt Kỳ Tây Vũ cũng mơ hồ, nhất thời không hiểu gì sất.

"Biết chưa?" Kỳ Tây Vũ bực dọc nói.

"Biết rồi."

Mặc dù cảm thấy Kỳ Tây Vũ đêm nay hơi kì, nhưng lòng dạ Diệp Kết Mạn ấm lảm. Nàng ôn nhu cười với Kỳ Tây Vũ, muốn cho người ta yên tâm.

"Tình hồi nào đấy?" Kỳ Tây Vũ lại hỏi.

"Không lâu lảm."

"À, vừa nghe Thư nhi nói chủ tịch Kỳ gia hỏa hoạn. Là nàng làm?" Diệp Kết Mạn nói.

"Ừ." Kỳ Tây Vũ gật đầu, và cũng không giấu diếm, nàng đem sự tình đại khái nói lại.

Đêm đến, Kỳ Tây Vũ thấy Diệp Kết Mạn chưa tỉnh, bởi vì thời gian cấp bách nên nàng theo kế hoạch mà làm. Nàng dụ thị nữ Kỳ phu nhân rời đi, rồi làm Kỳ phu nhân sập bẫy mà ngã bất tỉnh. Thừa lúc đó, Kỳ Tây Vũ vẽ đầy phòng. Xong, Kỳ Tây Vũ khóa trái cửa, lại cố ý giả thần giả quỷ dọa thêm vài nha hoàn, sau đó nàng mới phóng hỏa. Trời tối, những việc này đối với nàng là quá đơn giản. Nàng biết đêm nay Kỳ Thế Nam còn đang tìm thi thể của mình nên không rảnh bận tâm ở bên này. Nàng muốn lửa lớn, nàng đốt thư phòng; đồng giấy đó quả nhiên phát huy tác dụng. Xong xuôi, nàng ở ngoài viện nhìn đám người thất kinh, và đợi ngày mai, Kỳ phủ đại hỏa sẽ truyền khắp Tô Châu, đồng thời chuyện ma quái cũng sẽ truyền ra. Mùi nhon trước tiên sẽ hướng về Kỳ phu nhân. Tất cả những việc này nàng không giấu Diệp Kết Mạn, ngoại trừ... gặp một người.

Nghe xong, so với những gì suy đoán không khác là mấy, Diệp Kết Mạn không kinh ngạc.

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lúc, mới hỏi:

"Nếu Kỳ phu nhân đã đơn độc, vì sao không..."

Kỳ Tây Vũ hiểu ý Diệp Kết Mạn nên chỉ cười cười.

"Chẳng phải quá dễ dãi cho bà ta sao?" Kỳ Tây Vũ nói.

"Nhưng ngày mai chúng ta đã rời khỏi Kỳ phủ." Diệp Kết Mạn nói.

Kỳ Tây Vũ lẳng lẳng nhìn Diệp Kết Mạn mà không đáp.

"Chỉ nàng thôi. Không phải chúng ta." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn chấn động, đầu óc choáng váng; phải rất lâu mới kịp phản ứng.

Phải rồi, nàng suýt đã quên, Kỳ Tây Vũ chỉ muốn đến được Kỳ phủ, lễ tang qua đi sẽ không quấy rầy nàng nữa. Nàng vốn tưởng rằng những lời này chỉ là có lệ mà bây giờ tự nhiên nói vậy, nàng không muốn tin! Ban đầu đây là chuyện nàng vui mừng nhất mà giờ phút này lại là chuyện buồn nhất...

Mình... bị bỏ rơi?

Kỳ Tây Vũ thấy vẻ mặt Diệp Kết Mạn thì hiểu, mắt nàng cũng nhu hòa đi.

"Sau khi trở về, Bùi phủ nhất định gặp kiếp nạn lớn. Chuyện son không phải chuyện nhỏ. Thờ ỉ sợ nàng lo lắng, phỏng chừng không nói cho nàng biết, Bùi lão gia đã bị bắt giam, gần như đã định án. Nếu không phải Bùi gia có chút thực lực, hơn nữa có Bùi phu nhân và vài nữ nhân khác bên tầu thì chuyện này đã định rồi. Nàng phải đi tìm Bùi phu nhân, đem chân tướng nói cho bà ta, giúp Bùi phủ giải quyết khốn cảnh này."

"Qua chuyện này, nàng chính là ân nhân của Bùi gia, Bùi phu nhân sẽ không làm khó nàng nữa." Kỳ Tây Vũ thấp giọng nói.

Diệp Kết Mạn chấn động, những lời này nghe vào tai cũng hồn nhiên không để ý. Sau một lúc lâu, "chỉ một mình nàng..." nàng run run nói.

Biết Diệp Kết Mạn lo lắng điều gì, Kỳ Tây Vũ mỉm cười.

"Không ai hiểu rõ Kỳ gia hơn ta. Địch ngoài sáng, ta trong tối, bọn họ không làm gì được ta cả. Nàng vẫn là nên lo lắng cho mình thì hơn." Kỳ Tây Vũ nói.

"Nàng còn nhớ trước kia ta đã nhắc nhở nàng, có người ở Bùi phủ muốn hãm hại nàng không? Người đó nhất định rất quen con chó đó mới có thể sai

được nó. Mà người như vậy cũng không nhiều. Nàng mới tới Bùi phủ, không có khả năng chọc tới ai. Suy ra, chỉ có người vì thân phận Thiếu phu nhân Bùi gia mới sinh hận. Nếu ta đoán không sai, người đó chính là con gái của Ông quản gia. Theo như ta được biết, nàng ta và Bùi Nghiêu Viễn cùng tuổi, là thanh mai trúc mã, rất có thể nàng ta đã ái mộ Bùi Nghiêu Viễn từ lâu. Nàng là phu nhân trên danh nghĩa của Bùi Nghiêu Viễn, nàng ta âm thầm ghen ghét nàng cũng đúng. Bởi vậy, nàng phải đặc biệt lưu ý..."

Diệp Kết Mạn nào có lo lắng những điều này? Hiện tại nàng chỉ biết Kỷ Tây Vũ chủ ý đã định là phải rời khỏi mình mà thôi. Nghĩ vậy, ngực nàng bắt đầu đau. Nàng không tin được sự xa cách lại đến nhanh như vậy. Vốn tưởng rằng ít nhất cũng phải đến khi Kỷ Tây Vũ bào được thù nhưng, nghe khẩu khí đối phương... tuy hiếm khi nói năng nhu hòa nhưng nó đã giết chết tâm nàng!

Diệp Kết Mạn cắn môi, hô hấp dồn dập.

Kỷ Tây Vũ đang nói thì thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn bỗng biến xấu, ngay cả hô hấp cũng hỗn loạn, nàng dừng lại câu chuyện, vội cúi người cầm vai Diệp Kết Mạn.

"Sao vậy? Nàng không khỏe chỗ nào?" Kỷ Tây Vũ khẩn trương hỏi.

Ngực Diệp Kết Mạn ngày càng đau, ép nàng đến không thể thở được. Diệp Kết Mạn nhắm mắt lại, muốn nói mình không có chuyện gì nhưng môi lại run rẩy phát không ra tiếng.

"Này, Diệp Kết Mạn, nàng đừng làm ta sợ. Nàng..." Kỷ Tây Vũ càng lo lắng hơn.

Diệp Kết Mạn bất tỉnh.

Diệp Kết Mạn bất tỉnh, Kỷ Tây Vũ luôn luôn bình tĩnh thoáng chốc bối rối, huyết nhân run run loạn xạ hơn bao giờ hết. Nàng vừa đẩy Diệp Kết Mạn

vừa gọi, thấy đối phương không có phản ứng, nàng muốn sờ mặt Diệp Kết Mạn nhưng tay nàng lạnh băng, không thể xem được là còn ấm hay không, nàng trở mắt nhìn Diệp Kết Mạn ngày càng yếu ớt; mặt mày trắng bạch, hơi thở mong manh, không nhúc nhích giống như người chết...

Ý niệm ấy vừa vụt qua, Kỷ Tây Vũ thật sự rối loạn. Và âm thanh đó lại càng lúc càng lớn: Nếu cứ như vậy thì người tổn thương chính là người!

Xoảng!

Đêm yên tĩnh, An nhi đang ngủ say, tiếng vỡ thanh thúy bỗng vang lên. Nàng làu bàu, mơ mơ màng màng nhìn một lượt để kiểm tra nhưng không thấy gì. Nàng trở mình, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Rầm!

Lần này lớn tiếng hơn. Và còn có cả gió lùa vào, thổi trúng An nhi làm nàng sợ run. Thư nhi ở gần bên cũng bị tỉnh; nàng nhìn ra cửa, phát hiện đại môn không biết mở ra khi nào. Thư nhi thấy thế thì nhíu mày, nghĩ: Cửa đóng trước khi ngủ rồi mà? Then cài chốt chặn đằng hoàng, sao lại bị gió thổi được?

"Lạnh quá..." An nhi rên rỉ và nằm rúc trong chăn. Thư nhi bất đắc dĩ liếc nàng, rồi đứng dậy đi đóng cửa.

Xoảng! Lại là một tiếng thanh thúy. Thư nhi đã đóng cửa, nàng muốn xem có chuyện gì đang xảy ra mà tối quá nhìn không được nên đành phải sờ soạng mà đi.

"A!"

Tiếng la đau đớn làm An nhi bừng tỉnh, nàng xoa mắt nhập nhèm, lờ mờ thấy Thư nhi cúi gập người.

"Thư tỷ tỷ, sao vậy?" An nhi lo lắng hỏi.

"Đừng tới đây." Thư nhi nói.

An nhi nao nao, không hiểu chuyện gì.

Thư nhi lão đảo một hồi đi tới bàn và châm nến. Phòng lúc này mới từ từ sáng lên.

An nhi cả kinh khi nhìn thấy những gì đang xảy ra, cơn buồn ngủ ngay lập tức bay biến mất, nàng nhanh đứng dậy chạy lại Thư nhi và đỡ Thư nhi.

"Thư tỷ tỷ, tỷ chảy máu!" An nhi nói.

Thư nhi chịu đựng đau đớn mà ngồi xuống rồi cúi đầu nhìn chân mình đang chảy máu. Nàng kỳ quái nhìn chén trà tự nhiên vỡ nát ở dưới đất.

"Chén trà này làm gì lại vỡ ở đây?" Thư nhi nói thầm.

An nhi cũng chú ý tới chén trà vỡ gần bàn cách đó không xa, đang định nói thì chợt thấy sau lưng lạnh run, nàng quay ra sau nhìn lại. Trống không, không có gì dị thường. Nàng quay đầu lại định xem thương thế thì lại thấy Thư nhi biến sắc và nhìn chăm chăm cái bàn. An nhi khó hiểu, nhìn theo Thư nhi. Khi nhìn thấy, An nhi cũng giật mình y như thế.

Nhanh đến phòng thiếu phu nhân!

Sáu chữ lộn xộn lộ ra vẻ sốt ruột. Thư nhi và An nhi nhìn nhau, và cả hai đều kinh ngạc và khiếp sợ.

"Trời ạ, " An nhi la lên, "có ma..."

Chữ ma vừa thốt lên, An nhi tự dừng nghĩ đến cái gì liền ngậm miệng lại, và nơm nớp lo sợ nhìn khắp phòng. Ngọn nến mỏng manh lập lòe, không biết

phải do tâm lý tác động hay không mà An nhi nổi da gà. Nàng không biết phải làm sao, đành bước lại hướng Thư nhi và dán hết cả người mình lên người ta.

"Thư tỷ tỷ, muội sợ..." An nhi nói.

Thư nhi đã trấn định được, nàng nhú mày, nhìn lại chữ trên bàn.

"An nhi, bây giờ muội đi qua phòng thiếu phu nhân. Mau." Thư nhi nói.

An nhi sợ hãi, muốn lắc đầu nhưng bị ánh mắt Thư nhi làm không thể thốt nên lời.

"Chẳng lẽ muội muốn nhìn thấy thiếu phu nhân xảy ra chuyện? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất." Thư nhi nói.

"Muội... muội biết rồi." An nhi sợ hãi mà gật đầu nói. Sau đó, nàng hít một hơi thật sâu rồi xoay người chạy đi.

"An nhi, " Thư nhi gọi theo, "nếu thiếu phu nhân có chuyện gì thì đi tìm Tam thiếu gia, không được làm phiền ai khác."

An nhi quay đầu lại, thấy Thư nhi thần sắc kiên định, nàng giống như được uống thuốc an thần, nàng gật đầu thật mạnh rồi cắn răng chạy đi.

Và An nhi đã nhìn không tới, phía sau Thư nhi, Kỷ Tây Vũ một mực chú ý tình thế tiến triển cho đến khi nhìn thấy An nhi xuất môn, căng thẳng trên mặt rốt cục cũng lơ lửng đi. Nhưng chỉ một lát, nàng nhắm mắt lại, tay chống trên bàn nắm lại thành quyền với mi gian cáu giận. Kỷ Tây Vũ oán hận chính mình bất lực!

Trong phòng khôi phục im lặng, chỉ có tiếng hít thở của Thư nhi. Nhưng không lâu sau, "ngươi rốt cuộc là ai?" Thư nhi nói.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 92: Đêm Trước Lễ Tang

Chương 92 - Đêm trước lễ tang

"Người tốt cục là ai?" Thư nhi nói.

Kỷ Tây Vũ không nhúc nhích đứng ở cạnh bàn, cúi mắt nhìn Thư nhi tĩnh tọa cách đó không xa.

Thư nhi cũng không mong đợi được đáp án gì, nàng trầm mặc một lúc mới thấp giọng lầm bầm: "Ma quỷ lộng hành à. . ." và nàng bình tĩnh, chứ không có sợ sệt như An nhi. Thư nhi nhìn lại cái bàn, tỉ mỉ xem lại chữ. Một lát sau, mắt Thư nhi nhoáng lên và nàng đứng phắt dậy. Nàng lão đảo, song đã đỡ được cạnh bàn. Rồi nàng lại nhìn chữ rồi nàng lại nhăn mày. Một lúc sau, nước từ từ bốc hơi, Thư nhi thở dài rồi lau nó đi. Nàng không nói gì, giống như chẳng có gì xảy ra, và rồi nàng lão đảo đi ra cửa.

Nhưng, mí mắt Kỷ Tây Vũ thì giật giật.

~~~

Bên đây, An nhi thấp thỏm chạy trong đêm tối, đến phòng Diệp Kết Mạn. An nhi nhát gan, cảnh tượng vừa rồi đã làm nàng sợ tới mức hô hấp muốn đình chỉ, nhưng nghe lời Thư nhi, nàng hết sức lo lắng cho Diệp Kết Mạn. Và như thế, An nhi chỉ dừng trước cửa chốc lát rồi lấy dũng khí đẩy cửa vào.

Trong phòng, ánh nến leo lét, An nhi đã bớt sợ, nàng bước nhanh đi đến giường, khi nhìn thấy Diệp Kết Mạn đã hôn mê, An nhi hít một hơi lạnh.

"Thiếu phu nhân!" An nhi thốt lên.

An nhi chạm mặt Diệp Kết Mạn chỉ thấy lạnh; và mặt mày Diệp Kết Mạn còn nhăn nhó, tái nhợt, không động tĩnh. An nhi biến sắc, nhớ lời Thư nhi dặn, nàng bất chấp mọi chuyện nhấc chân đi tìm Bùi Nghiêu Viễn.

~~~

"Cút!!"

Xoảng!

"Phu nhân bớt giận."

Mấy nha hoàn thấp thòm cúi đầu. Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy phu nhân thất thố, tất cả đều luống cuống, không biết làm thế nào cho phải.

Kỷ phu nhân tức giận tột độ: Vì hôn mê đến ban đêm mới tỉnh lại, khi biết được chuyện gì đã xảy ra từ người thị nữ, sắc mặt bà trở nên cực kém.

Mặc kệ ai làm, mục đích đã rõ là nhằm vào ta! Nếu không kịp thời thì ta đã táng thân nơi biển lửa! Một Kỷ phủ to như vậy mà để bị phóng hỏa đốt cháy nhà chính ư!! Kỷ phu nhân căm hận nghĩ.

Lúc này, có tiếng cước bộ truyền đến.

"Các người lui xuống đi." Kỷ Thế Nam nói.

"Vâng, thưa lão gia." Được đại xá, mấy nha hoàn lui ra ngoài.

Kỷ phu nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Thế Nam, lửa giận chưa hết nhưng ngại thân phận nên không phát tác mà phải nén xuống.

"Bà khỏe chưa?" Kỷ Thế Nam đi đến bàn rót nước, lời nói bình tĩnh, đưa

nước cho Kỳ phu nhân ở trên giường.

"Nhiều chuyện như vậy sao có thể khỏe?" Kỳ phu nhân tiếp nhận chén nước, và lời tuy nói thế nhưng cũng đã hòa hoãn hơn.

"Rồi chờ ngày mai truyền khắp Tô Châu để bị chê cười." Bà nén giận nói.

"Mặc kệ bọn họ đi. Qua khoảng thời gian này mọi chuyện sẽ ổn. Mấy ngày này, bà phải bảo trọng thân thể."

"Nhưng cũng phải làm ra cho rõ ràng chứ, " Kỳ phu nhân nhíu mày, "đường đường là phu nhân Kỳ gia mà bị đồn đãi như thế, tôi còn mặt mũi nào?"

Dứt lời, Kỳ phu nhân kinh ngạc khi thấy Kỳ Thế Nam thâm thúy nhìn mình. Bất quá áp lực từ ánh mắt đó tan đi rất nhanh.

"Kỳ Bá đã đi thăm dò, xem ai đang giở trò với chúng ta." Kỳ Thế Nam nói.

"Đúng! Nhất định phải tìm ra. Tôi sẽ không tha cho hắn!"

"Có điều, tôi không hiểu. Bọn chúng có dụng ý gì? Vì sao lại một mực đối nghịch với tôi?"

Kỳ phu nhân dùng khước mắt nhìn Kỳ Thế Nam, thấy thần sắc hắn không thay đổi thì ai thán.

"Mất đi Vũ Nhi, tôi đau đớn không thôi. Vậy mà bọn chúng còn lợi dụng Vũ Nhi đối phó tôi; ý gì đây chứ?" Bà nói.

Kỳ Thế Nam trầm ngâm một hồi.

"Ta sẽ lấy lại công bằng cho bà." Kỳ Thế Nam nói.

"Lão gia, " Ký phu nhân nhẹ nhàng tựa vào cánh tay Ký Thế Nam, "tôi không gạt ông. Tôi cảm thấy việc này là do người nhà làm. Chữ trên tường cực kỳ giống bút tích Vũ Nhi. Nhất định là người thân cận nàng cố ý viết."

Ký Thế Nam đảo mắt qua nhìn khuôn mặt có vẻ đau khổ và chua sót của Ký phu nhân.

"Bà nghĩ là ai làm?" Ký Thế Nam hỏi.

Ký phu nhân mím môi.

"Nghĩ sao thì nói như thế." Ký Thế Nam nhìn ra đối phương muốn nói lại thôi. Rồi hẳn giúp bà ta đỡ chân.

Ký phu nhân im lặng. Cuối cùng là lắc đầu, không nói tiếp.

"Tôi nghe nói Trữ hộ vệ bị ông mang đi rồi?" Ký phu nhân nói.

Bà biết có chút chuyện, chỉ cần nhắc tới là đủ rồi. Điều mà bà phải làm bây giờ chính là châm lửa. Tuy rằng tình trạng bà hiện không xong nhưng nếu biết dĩ gia lợi dụng, cũng không phải là không có đường sống. Việc này mặc kệ ai làm, bà chỉ cần một mực chỉ ra hung thủ là được. Mà hung thủ. . . Ký phu nhân khẽ nhếch môi.

Ký Thế Nam cũng không hỏi nữa mà là gạt đầu.

"Có hỏi ra được gì không?" Ký phu nhân lo lắng hỏi. "Ngày mai là Vũ Nhi hạ táng rồi, thi thể. . ." Nói đến đây, khóe mắt bà thoáng nhìn Ký Thế Nam, biết là không có thu hoạch gì thì thở dài.

"Tìm hết rồi sao?" Ký phu nhân nói.

"Ừ." Ký Thế Nam thấp giọng nói. "Ký Bá đã lật tung Ký phủ. Phòng tân khách cũng không ngoại lệ. Nó giống như là biến mất đi vậy." Ký Thế Nam

nhúu mày. "Ngoài linh đường nhiều người canh như thế, ta lại phong tỏa Kỳ phủ nhanh, chắc chắn sẽ không có khả năng đem thi thể ra ngoài. Về phần Trữ Tâm. . ."

Kỷ Thế Nam không tiếp tục nói nữa, song mi gian ẩn ẩn tức giận.

E là Trữ Tâm cho dù chết cũng không nói rồi, bà nghĩ.

"Xác định là nàng làm sao? Có thể có người khác hay không?"

"Điểm ấy Trữ Tâm không thể gạt được ta. Chắc chắn mười phần là nàng làm."

"Vì sao chứ?" Kỷ phu nhân nói.

Nghe vậy, Kỷ Thế Nam nâng mắt nhìn Kỷ phu nhân.

"Có thể là không muốn để Vũ Nhi chết một cách không minh bạch." Kỷ Thế Nam nói

"Là sao? Cái chết của Vũ Nhi có uẩn khúc?"

"Khó trách. . . Vũ Nhi tâm tư tinh tế mà. Trữ Tâm ban đầu nghe tin Vũ nhi chết đuối mặc dù bi thống, nhưng khi phục hồi tinh thần lại nếu ta ngẫm kỹ lại thì thấy cũng có điều kỳ quái." Kỷ phu nhân nói. Rồi sắc mặt bà biến đổi, "nhưng Trữ hộ vệ còn đang hôn mê mà? Rốt cuộc là ai nhắm vào tôi bà ra trò này? Chẳng lẽ. . ." Bà hạ thấp giọng, thần sắc thoáng kinh ngạc, "Hung thủ?"

Đuôi lông mày Kỷ Thế Nam giật giật.

"Lễ tang ngày mai làm sao đây?" Kỷ phu nhân nói.

Trước mắt, vấn đề khó giải quyết nhất chính là lễ tang. Chuyện đóng cửa

linh đường, mặc dù người ta có nghi hoặc nhưng không ai dị nghị gì. Nếu ngày phúng viếng mà quan tài không mở ra, người ta càng nghi ngờ thêm.

Dưới ánh nến, thần sắc Kỳ Thế Nam thâm trầm, hẩn trầm mặc không nói.

"Có thể chúng ta bỏ sót ở đâu không? Thi thể cũng không nhỏ, như thế nào lại không tìm được?" Kỳ phu nhân không đoán được ý Kỳ Thế Nam, bà hỏi.

"Hẩn là không. . ." Kỳ Thế Nam đột ngột đứng lên.

"Sao vậy?"

"Có lẽ. . . có một chỗ bị bỏ sót." Kỳ Thế Nam nhấc chân đi ra ngoài. "Bà nghỉ ngơi trước, ta có việc đi ra ngoài một chuyến."

~~~

Cước bộ vội vàng vang lên trong đêm, Bùi Nghiêu Viễn lo lắng đẩy cửa phòng Diệp Kết Mạn.

Cửa mở, Thư nhi ngồi trên giường chờ đợi. Nghe được động tĩnh, nàng quay đầu nhìn lại rồi đứng dậy hành lễ.

"Tam thiếu gia." Thư nhi nói.

An nhi biết Thư nhi bị thương, nàng bước lên đỡ Thư nhi. Song một bước bước lên, An nhi bỗng lạnh run bắn người làm nàng cả kinh nhìn sang bên cạnh.

Dưới ánh nến, bên cạnh không có gì.

Và An nhi lại nhìn ko thấy, Kỳ Tây Vũ sắc mặt ngưng trọng đang đứng ở đó chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn hôn mê bất tỉnh, mặc cho An nhi xuyên qua

mình cũng không để ý.

An nhi không dám nghĩ nhiều, nàng đỡ Thư nhi, ngại có Bùi Nghiêu Viễn nàng chỉ dùng mắt mà hỏi. Thư nhi hiểu ý An nhi, nàng cười cười, ý bảo mình không sao.

Bùi Nghiêu Viễn nhường bước cho đại phu được mời khăn cấp đến.

"Đại phu, mau nhìn nàng xem có sao không?" Hãn nói.

Đại phu này đã có tuổi, râu tóc bạc trắng, nghe vậy cũng không nói nhiều mà ngồi xuống bắt mạch ngay.

"Tại sao ở đây lại lạnh như vậy?" Đại phu tự nhiên nói.

Và khoảnh khắc đó, huyết nhãn Kỳ Tây Vũ run run.

Bùi Nghiêu Viễn hậu tri hậu giác kịp phản ứng lời đại phu nói, và nhận ra trong phòng hơi lạnh.

"Mau, lấy hỏa lò đến, đừng để thiếu phu nhân lạnh." Bùi Nghiêu Viễn nói.

"Vâng, Tam thiếu gia." An nhi nhìn thoáng qua Thư nhi, thấy nàng không có gì mới buông tay chạy ra ngoài.

Bùi Nghiêu Viễn quay đầu nhìn quanh phòng và nghi hoặc mà nhíu mày.

"Phòng này luôn luôn như thế phải không?" Bùi Nghiêu Viễn hỏi.

Thư nhi gật đầu nói "thưa, vâng."

"Tại sao không nói cho ta biết? Lạnh như thế này, Tam thiếu phu nhân ngày càng kém là phải." Bùi Nghiêu Viễn nghiêm khắc nói. "Phải bảo Kỳ phủ đổi phòng khác mới được."

"Là chúng nô tỳ sơ sót." Thư nhi cúi đầu nói.

"Thôi bỏ đi, " Bùi Nghiêu Viễn thở sâu, áp chế bất mãn trong lòng vì lo âu. Hắn phất tay nói, "dù sao ngày mai chúng ta đã rời đi, trở về phải điều dưỡng thiếu phu nhân cho tốt, biết chưa?"

"Thư nhi hiểu."

Sau đó, Bùi Nghiêu Viễn chỉ chuyên chú nhìn Diệp Kết Mạn, đợi đại phu lên tiếng.

Còn Kỷ Tây Vũ, nàng chỉ cảm thấy ngực mình nặng trĩu, và trong mắt nàng: vẻ hoảng hốt đậm sâu hơn. Nàng thối lui, nhìn Diệp Kết Mạn thật lâu, rồi sau đó là xoay người đi ra cửa. Nàng nắm chặt nắm đấm dưới ống tay áo, cước bộ nặng nề, vô thanh vô thức biến mất.

Lại là một đêm khó ngủ.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 93

Chương 93

Linh đường. Không khí im lặng. Tân khách ra vào cúi đầu trước quan tài. Kỷ gia mặc tang phục ở gần đó đáp lễ.

Đến giờ, Kỷ Bá thấp giọng nói nhỏ với Kỷ Thế Nam, rồi gật đầu ra hiệu cho bốn tráng hán đang chờ ở cửa.

"Khởi!"

Tiếng trầm thấp vang lên, quan tài tinh xảo được bốn tráng hán nâng lên. Tráng hán đứng hàng trước bên trái nhìn Kỷ Thế Nam đang chấp tay sau đứng ở một bên không nói lời nào, thấy Kỷ Thế Nam gật đầu, bọn họ nhắc chân bước đi ra cửa.

Tân khách phúng viếng tự giác lui ra hai bên.

Hai ngày nay, lời đồn về Kỷ phủ ai cũng nghe được không ít thì nhiều, nhưng các nhân vật uy tín đều có ở đây nên tự nhiên sẽ không ai ngu ngốc mà đi đâm chọt.

Nặng lên, Thiên Chính pháp sư khoác tang phục quay đầu lại nhìn.

Mặc dù còn sáng sớm nhưng cổng Kỷ phủ đã vây đầy người. Lúc này, thấy đại môn mở ra, đám đông bắt đầu chồm lên để nhìn quan tài được mang theo phía sau. Gần đây, mọi giả thuyết về cái chết của Kỷ thiên kim, huyền

cơ thể nào đều được dân chúng Tô Châu đặt ra và bàn tán xôn xao. Hiện giờ nhìn cỗ quan tài tinh xảo sang quý, bọn họ ai ai cũng có tâm tư khác nhau.

"Nghe nói Kỳ tiểu thư bị chính người nhà mình hại chết."

"Nhất định là vì tranh đoạt gia sản."

"Cho nên nhiều tiền cũng không phải là chuyện tốt, làm đứa con gái duy nhất chết rồi, nghiệp chướng a..."

"Ừ ừ, đúng là như thế."

"Mới đây trong phủ không phải đã xảy ra hoả hoạn sao? Hình như là hung thủ cố ý làm đấy."

"Ồ? Không phải là do ma quỷ lộng hành à?"

"Quỷ cái gì? Chắc chắn là có người giả thần giả quỷ thôi."

"Nghe nói là còn để lại huyết tợ gì đó nữa mà?"

"Bởi vậy mới nói là do người làm. Ta không tin, Thiên Chính pháp sư có ở đó Kỳ phủ sẽ có ma quỷ?"

...

Đám đông không ngừng thì thầm bàn luận, Kỳ Thế Nam bình tĩnh không nói gì và cũng là người đi đầu tiên.

"Theo ta thấy, Kỳ tiểu thư rất có thể là bị Kỳ thiếu gia ám hại chứ không phải là chết đuối đâu."

Ồ!

"Thật sao!?" "Thật sao!?"

"Kỷ thiếu gia nào hả!?"

Chưa kịp trả lời, một ánh mắt nghiêm khắc lườm đến làm những người đó run sợ rồi im bật.

"Ca, mặc kệ bọn họ." Kỷ Việt kéo tay áo Kỷ Xuyên, thấp giọng trấn an. "Bọn họ chỉ muốn chê cười Kỷ gia mà thôi. Những lời đồn này rồi sẽ từ từ bị lãng quên."

Nghe vậy, Kỷ Xuyên áp chế tức giận và gật đầu. Sau đó, khước mắt hẳn đưa về hướng Kỷ Thế Nam ở phía trước.

Bóng lưng thẳng tắp, có vẻ như Kỷ Thế Nam không nghe được nghị luận.

"Không làm chuyện trái lương tâm, không sợ ma quỷ gõ cửa." Kỷ Hi An lầm bầm, âm thanh đủ để Kỷ Xuyên, Kỷ Việt nghe.

Kỷ Xuyên lạnh lùng nhìn Kỷ Hi An, nhưng rốt cục nơi này không tiện nên hẳn không có tức giận mà chỉ là trừng mắt cảnh cáo Kỷ Hi An, rồi quay đầu tiếp tục đi. Song trong lòng lại nghi hoặc: rõ ràng lời đồn hôm qua là nhắm vào Kỷ phu nhân, sao hôm nay đã thay đổi? Bọn họ mặc dù không chỉ ra là Kỷ thiếu gia nào nhưng không cần đoán cũng biết, Nhị thiếu gia - Kỷ Hi An sẽ không hại thân mẫu hẳn! Mục tiêu còn lại nếu không phải là ta thì là Việt Nhi. Lẽ nào... Nghĩ vậy, Kỷ Xuyên nhìn Kỷ phu nhân đang đi ở phía trước.

Một phần Kỷ Tây Vũ cách Kỷ phủ không xa - một nơi phong thủy bảo địa ở ngoại ô thành Nam - tổ tiên Kỷ gia đều chôn cất ở đây. Dân chúng một đường đi tới đây đã bị chặn lại bởi hộ vệ Kỷ gia. Mặc dù không cam lòng, nhưng bọn họ chỉ có thể nhón chân nhìn tang gia rồi xa tầm mắt. Song song đó, tiếng nghị luận cũng bắt đầu xôn xao hơn theo đoàn tang gia đang dần đi xa. Thậm chí còn có người kéo áo hộ vệ Kỷ gia mà hỏi.

"Hộ vệ đại ca, gần đây Kỳ phủ xảy ra rất nhiều chuyện có phải không? Hôm qua còn có người phóng hỏa, là ai làm vậy, điều tra ra được chưa?"

Hộ vệ bình tĩnh không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn người hỏi, rồi kéo tay áo mình về.

Người này ngượng ngùng rút tay về, nói thầm rằng: "Cả Tô Châu đều truyền khắp rồi, các người có giấu cũng vậy thôi, ai tin các người trong lòng không có quỷ hả?"

"Phải đấy." Có người đệm thêm. "Ngay cả Kỳ tiểu thư chết như thế nào cũng không điều tra, thử đổi lại nhà khác xem, con mình chết không minh bạch mà không đem hung thủ ra bầm thây vụn đoạn mới lạ. Kỳ lão gia ngược lại ngậm bồ hòn làm ngọt a."

"Trời ơi, ta thấy á, là không dám điều tra ra thôi, haha..."

"Câm miệng!" Một hộ vệ nghe không vô, nhíu mày quát. "Quan phủ đã điều tra rõ ràng, các người còn dám lảm miệng?"

"Quan phủ hả? Ha ha ha, các người nghe đi kìa, hẳn nói quan phủ kìa? Ở đây có ai mà không biết Kỳ gia các người định đoạt mọi chuyện? Kỳ gia không muốn thì quan phủ dám nhúng tay sao?"

"Ngươi!" Hộ vệ sẽ tiến lên thì có một bàn tay kéo hẳn lại và lắc đầu với hẳn.

Đang ngẫm tranh chấp, bỗng một người từ trong đám đông đi ra, cũng không thèm nhìn đám hộ vệ.

"Ngươi đứng lại!" Hộ vệ thấy thế quát lên và tiến tới ngăn cản người đó.

Đó là một nữ tử xinh đẹp, dù nàng chỉ mặc bạch y, không trang sức, tóc

đen rồi tung ở sau lưng, nhưng tất cả những điều đó vẫn không lấn át được sự tao nhã của nàng. Nàng ngẩng đầu, nhìn người hộ vệ ngăn cản nàng; một đôi mắt trầm tĩnh như mực nhưng thần sắc không giận mà uy. Hộ vệ nhìn xem mà sửng sốt, và mơ hồ thấy quen thuộc. Bất quá rất nhanh, hắn đã kịp phản ứng.

"Người là ai? Không phận sự không được tiến vào!" Hộ vệ nói.

"Không phận sự?" Nàng thấp giọng lập lại với thần sắc phức tạp. Bất quá nàng khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, và nhìn cả đám hộ vệ một vòng.

"Cho nên không ai nhận ra ta sao?" Nàng nói.

Hộ vệ ngăn đón không hiểu gì, hắn sẽ hỏi lại thì bỗng có người hít hơi lạnh, và run rẩy nói "Tam... Tam tiểu thư?"

Tiếng nói vừa dứt, sự yên tĩnh thoáng chốc bay biến.

Chuyện Kỳ tam tiểu thư bỏ trốn cùng người khác đã là chuyện xôn xao một thời ở Tô Châu, không ai mà không biết. Bởi vì Tam tiểu thư cố chấp, cuối cùng Kỳ lão gia cũng thả nàng đi song đã hoàn toàn đoạn tuyệt tình cha con với nàng. Từ đó về sau, Kỳ tam tiểu thư cũng khá là nổi bật biến mất, giống như chưa bao giờ tồn tại. Đã qua nhiều năm, tự nhiên người xuất trước mắt, ai mà không kinh ngạc cho được?

Hộ vệ ngăn đón nàng mới làm việc cho Kỳ phủ được ba năm nên chưa từng thấy tận mắt nhìn thấy Kỳ tam tiểu thư, nhưng về tin đồn hắn cũng biết. Vì vậy khi nghe có người nhận ra, hắn không dám tin mà nhìn nàng. Lúc này hắn mới chú ý tới vì sao mình lại thấy đối phương quen thuộc. Và dung mạo, rõ ràng có vài phần giống Kỳ lão gia!

Kỳ Tiểu Nhiễm không để ý tới sự kinh ngạc của đám đông, thấy không ai còn hoài nghi thân phận mình, nàng nhắc chân đi vào bên trong. Lần này, hơn

mười hộ vệ chỉ phải trơ mắt nhìn bóng dáng nàng, không ai dám bước ra ngăn cản.

Nói gì thì nói, Tam tiểu thư tuy đã cắt đứt quan hệ với lão gia nhưng máu mủ tình thâm, hơn nữa Ngũ tiểu thư đã qua đời, chỉ còn lại một mình nàng là con gái duy nhất của lão gia, ai dám đắc tội nàng?

Biển cổ bên ngoài, bên trong không biết; tất cả chỉ là nhìn quan tài đang được đưa vào mộ phần và đợi chờ pháp sư làm lễ xong là chôn.

Khi tờ hoàng phù cuối cùng cháy hết, bay vào mộ phần, Thiên Chính pháp sư xoay người hướng Kỳ Thế Nam gật đầu.

Kỳ Thế Nam trầm mặc nhìn quan tài, rồi phất tay.

Bốn tráng hán lĩnh mệnh ngồi xuống, nâng quan tài lên...

"Đợi đã!" Một tiếng nói vọng đến.

Tất cả kinh ngạc, đều không hẹn mà cùng nhìn về phía ra tiếng. Khi bọn họ nhìn đến người tới - cách đó không xa - nàng mặc tang phục, thì đã có người nhận ra.

"Tam tiểu thư!" Một ai đó không dám tin thốt lên.

Đồng tử Kỳ Thế Nam co rút, cả người cứng ngắc, yên lặng nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm cửu biệt tương phùng. Nhất thời, hần không nói gì.

Chỉ có Kỳ Bá là ngênh đón. "Tam tiểu thư, người... người đã trở về!" Hần kích động nói.

"Kỳ Bá, đã lâu không gặp." Kỳ Tiểu Nhiễm nhìn Kỳ Bá, sắc mặt thoáng dụ đi.

"Tam muội!" Kỳ Hi An bước lên, nắm vai Kỳ Tiểu Nhiễm, không ngừng đánh giá đối phương. "Nhiều năm như vậy muội mới chịu xuất hiện. Thế nào? Muội có khỏe không?" Hãn kinh hỉ nói.

"Cũng biết đường quay về à?" Song, Kỳ Thế Nam đã ngắt mọi lời tương phùng.

Kỳ Tiểu Nhiễm bỏ đi nụ cười mỉm khi nghe được lời Kỳ Thế Nam nói. Nàng bỏ tay Kỳ Hi An ra, rồi xoay người nhìn Kỳ Thế Nam,

"Trở về? Ông đang giỡn phải không?" Nàng lãnh đạm nói.

"Tam muội..." Kỳ Hi An cực nhanh nhìn Kỳ Thế Nam, thấy sắc mặt phụ thân mình trầm lại thì vội vàng khuyên nhủ. "Lâu như vậy không gặp, phụ thân cũng rất nhớ muội."

Kỳ Tiểu Nhiễm nghe vậy chỉ cười lạnh. Nàng không thèm nhìn tới ai, mà chỉ đi tới quan tài. "Nhớ tôi thì không cần. Trái lại tôi thật hy vọng ông suy nghĩ kỹ một chút, vì sao con gái của mình lại chết?" Nàng đánh thép nói.

Sắc mặt tất cả biến đổi trầm trọng.

Kỳ Thế Nam chỉ thoáng lão đảo, gần như là không thấy; hãn chăm chú nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm: Khuôn mặt quật cường, quyết tuyệt có vài phần tương tự hãn, không vì thời gian mà mất đi - nhưng giờ khắc này, chính khuôn mặt ấy lại cầm đầu mâu sắc bén không chút lưu tình chỉ về hãn, chất vấn hãn điều mà không ai dám hỏi.

Xung quanh đều yên tĩnh, Kỳ Tiểu Nhiễm hừ lạnh, nhắc chân đi tới quan tài, không chút do dự sẽ mở nắp.

Tất cả bị động tác của nàng làm cả kinh và chấn động, chỉ có Kỳ Bá là ngăn cản, hãn thốt lên "Tam tiểu thư!"

Nhanh hơn Kỳ Bá, Kỳ Xuyên ở gần nhất, hấn cầm tay Kỳ Tiểu Nhiễm và nhúu mày.

"Tam muội, muội biết mình đang làm gì không?" Kỳ Xuyên nói.

"Biết. Ngược lại, Kỳ đại thiếu gia, có vẻ như người không biết Ngũ muội rất cuộc chết như thế nào?" Kỳ Tiểu Nhiễm giương mắt nhìn thẳng Kỳ Xuyên.

Kỳ Xuyên vốn muốn nói do quan phủ qua loa tắc trách, nhưng lời nói của hấn bị kiềm hãm bởi ánh mắt của Kỳ Tiểu Nhiễm. Tính tình Kỳ Tiểu Nhiễm như thế nào, hấn là người rõ ràng. Nàng sẽ tin lời hấn nói sao?

Kỳ Tiểu Nhiễm thấy Kỳ Xuyên không nói gì, nàng bỏ tay hấn ra, rồi nàng nhìn một vòng người trầm mặc xung quanh.

"Ta bỏ Tô Châu, vốn vĩnh viễn sẽ không trở lại, nhưng lại nghe được tin Ngũ muội của ta chết. Trên đường trở về đây, mặc kệ là quan phủ, hay lời đàm tiếu trên phố hay những lời gièm pha bên đường, ta đều nghe được rõ ràng. Chết đuối hả?." Nàng cười mỉa. Rồi nàng chỉ Kỳ Xuyên, nói: "Người tin à?"

Không đợi Kỳ Xuyên nói gì, nàng lại chỉ Kỳ Hi An, "Người cũng tin?"

Tiếp sau đó, nàng chỉ Kỳ Thế Nam, "hay, phụ thân, ông cũng tin?" Nàng chậm chọc nói.

"Phải rồi, chỉ có ta là không tin." Nàng nói tiếp.

Ngay sau đó, nàng vỗ nắp quan tài, nói: "Hôm nay ta muốn khai quan, khám nghiệm tử thi!"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 94: Kỳ Tam Tiểu Thư

Chương 94 - Kỳ tam tiểu thư

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường chấn động, không ai nói nên lời. Kỳ Tiểu Nhiễm không màng tới ai mà đẩy nắp quan tài với thần sắc ngưng trọng dị thường.

Tiếng ma xát vang lên ở nơi yên tĩnh, bên trong quan tài sắp lộ ra, một đôi tay bỗng vươn tới đặt trên quan tài.

"Mi đã không còn quan hệ gì với Kỳ gia thì mi có tư cách gì mở quan tài của con gái ta yêu cầu khám nghiệm tử thi?" Kỳ Thế Nam lạnh lẽo nói.

Mắt hai người giao nhau, gần như tóe lửa làm không khí hết sức căng thẳng. Và đám người xung quanh cũng đều nín thở, không ai dám nói gì.

Sau một lúc, Kỳ Tiểu Nhiễm hừ lạnh, không do dự gạt tay Kỳ Thế Nam đang đặt trên quan tài ra và rời, sau đó, nằng hết sức đẩy nắp quan tài. Nắp quan tài rớt xuống...

Sắc mặt Kỳ Thế Nam trắng nhách, không dám tin mà nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm, làm hấn bức lui nửa bước, thân mình thoáng lão đảo, song đã được Kỳ phu nhân nhanh tay đỡ lại.

"Lão gia!" Kỳ phu nhân thốt lên.

"Người. . ." Kỳ Xuyên tay run run mà chỉ Kỳ Tiểu Nhiễm, "Người biết

mình đang làm cái gì không? Tại sao người dám làm vậy với phụ thân?!!"

Kỷ Tiểu Nhiễm hờ hững nhìn Kỷ Xuyên, nàng lười trả lời hẳn, nàng cũng không thèm nhìn Kỷ Thế Nam, mà nàng lại bước lên để nhìn vào quan tài.

Hoa trắng xung quanh, một nữ tử tường hòa nằm ở đó, không còn nghe được ngoại giới phân tranh.

Kỷ Tiểu Nhiễm đỏ hốc mắt. Lần tạm biệt mấy năm trước không ngờ lại thành vĩnh biệt. Nàng luôn luôn yêu thích Ngũ muội này - Kỷ Tây Vũ - một con người tài trí hơn bất luận kẻ nào. Mặc dù xưa nay không cùng Kỷ Tây Vũ qua lại, nhưng Kỷ Tiểu Nhiễm biết đối phương chính là người ở sau lưng Kỷ Thế Nam xử lý những vấn đề khó giải quyết - lặng im làm việc, từ đường hoàng cho đến không đem kẻ nào để vào mắt... vân vân. Kỷ Tiểu Nhiễm khâm phục Ngũ muội của mình.

Khoảnh khắc khi Kỷ phu nhân trông thấy thi thể thì bàng hoàng và kinh ngạc nhìn Kỷ Thế Nam. Bà không biết là đã tìm được thi thể.

Kỷ Tiểu Nhiễm thì không biết chuyện thi thể mất tích, nàng hãy còn bi thương mà nhìn Kỷ Tây Vũ. Rồi nàng vươn tay nhập quan, nhưng còn chưa chạm được áo Kỷ Tây Vũ, Kỷ Thế Nam đã ngăn lại.

"Ngăn nó lại!" Hẳn nói.

Kỷ Xuyên tiến lên chặn tay Kỷ Tiểu Nhiễm và kéo nàng cách xa quan tài. Dường như không ngoài dự liệu của nàng, Kỷ Tiểu Nhiễm chỉ là nâng mắt nhìn Kỷ Thế Nam.

"Một ngoại nhân như mi, ta sẽ không để cho mi đụng đến người của Kỷ gia ta." Kỷ Thế Nam chán nản nói.

"Người của Kỷ gia?" Kỷ Tiểu Nhiễm cúi đầu lập lại, rồi nàng cười châm

chọc. "Kỷ Thế Nam, ông không xứng làm phụ thân! Ông có lập trường gì mà nói khi chính Kỷ gia các người đã hại chết Ngũ muội!?"

"Láo xược!"

"Láo xược ư? Có bản lĩnh thì ông chỉ hung thủ ra đi?" Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn quanh đám người ở đây. "Rõ ràng ông biết hung thủ giết con mình đang ở đây, không phải sao?"

Sắc mặt Kỷ Thế Nam trở nên cực khó coi. Mà những người nghe xung quanh cũng là phát lạnh. Tất cả hai mặt nhìn nhau; ai thông minh thì bảo trì trầm mặc.

"Muội nói cái gì?"

Âm thanh trong trẻo và run rẩy, Kỷ phu nhân nghe mà nheo mắt, muốn kéo Kỷ Hi An lại; Kỷ Hi An gạt tay Kỷ Xuyên, nắm vai Kỷ Tiểu Nhiễm, bất khả tư nghị nhìn nàng nói.

"Người vẫn khờ dại như ngày nào." Kỷ Tiểu Nhiễm nói. "Người nghĩ rằng Ngũ muội chết đuối thật sao? Người thật ngu ngốc, Kỷ nhị thiếu gia ạ."

Khóe môi Kỷ Hi An run rẩy.

"Hi An, trở về!" Kỷ phu nhân cau mày, "Đừng nghe nàng nói lung tung."

"Có phải nói lung tung hay không, Kỷ phu nhân cơ trí như vậy, biết không chừng trong lòng đã sáng tỏ?"

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn Kỷ phu nhân, gần như là muốn xem thấu đối phương. Và chỉ với một ánh nhìn như thế đã làm Kỷ phu nhân phát lạnh.

Vài năm không thấy, khí thế trên người nha đầu này sắc bén chỉ có hơn chứ không kém, Kỷ phu nhân nghĩ.

"Mẫu thân. . ." Kỳ Hi An mờ mịt nhìn Kỳ phu nhân.

"Đủ rồi!"

Kỳ Thế Nam lên tiếng; hẩn nhắm mắt lại với nỗi phiền lòng của mình, một lúc sau hẩn mới nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm.

"Ta mặc kệ hôm nay vì sao mi đến, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho mi bởi những gì mi đã nói." Kỳ Thế Nam phất tay và hạ giọng, "Mang nó về trước; tạm thời ta không muốn nhìn thấy nó."

Rồi hộ vệ tiến lên đè Kỳ Tiểu Nhiễm xuống. Song Kỳ Tiểu Nhiễm có vẻ như không có ý định phản kháng; nàng chỉ cười mĩa, mặc bọn hộ vệ mang đi. Có điều, lúc gần đi, nàng đảo mắt nhìn đám người Kỳ gia. Một cái nhìn rét lạnh.

Khi Kỳ Tiểu Nhiễm đi xa, không khí ở đây vẫn còn có chút áp lực.

"Các người còn thất thần làm gì?"

Kỳ Thế Nam lạnh giọng nói làm mấy tráng hán khuôn quan tài cả kinh, bọn họ vội vâng dạ rồi đậy quan tài, không nói hai lời bắt đầu hạ quan. Là ngoại nhân duy nhất ở đây, bọn họ hoàn toàn không biết làm sao bởi những gì vừa xảy ra; và bọn họ cũng càng không dám dây vào Kỳ lão gia đang nóng giận.

Toàn bộ quá trình, không ai nói chuyện.

Chuyện Kỳ tam tiểu thư trở về chưa hết một ngày đã truyền khắp Tô Châu.

Diệp Kết Mạn tỉnh lại, biết được mọi chuyện từ Thư nhi. Trước kia, nàng cũng đã nghe qua một ít về vị Kỳ tam tiểu thư từ Kỳ Tây Vũ. Hiện giờ lại

nghe được người đột ngột xuất hiện, nhất thời nàng cũng kinh ngạc.

"Hẳn là vì Kỳ tiêu thư mà tới." An nhi nói. "Nghe nói Kỳ tam tiêu thư còn xung đột với Kỳ gia lúc hạ quan. Bây giờ có thể đã bị mang về Kỳ phủ rồi."

"Làm sao mọi người biết?" Thư nhi liếc An nhi; nhưng nàng không so đo với An nhi.

"Thiếu phu nhân, Kỳ gia hiện giờ phức tạp, người không được dây vào." Thư nhi nghiêm mặt nói.

"Uhm."

Diệp Kết Mạn thờ ơ đáp lời, bởi vì nàng đang đặt tâm tư của mình ở nơi khác. Nàng đảo mắt nhìn phòng, rồi nhíu mày. Sau khi tỉnh lại nàng vẫn chưa gặp được Kỳ Tây Vũ; ngày nắng thế này, không biết nàng ấy đang ở đâu? Diệp Kết Mạn nghĩ.

Trong lúc đó, ở ngoài có tiếng bước chân vội vàng vang lên. Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn rồi cả kinh.

"Tam thiếu gia?"

Đạp cửa mà vào là Bùi Nghiêu Viễn; giờ phút này sắc mặt hắc cực kém và đơng đầy nỗi lo âu.

"Trở về nói sau." Bùi Nghiêu Viễn khàn giọng, bỏ lại một câu như thế.

"Đệ mọi người đỡ hơn chưa? Chúng ta phải về Bùi gia. Đường xá có thể làm đệ mọi vất vả." Bùi Nghiêu Viễn miễn cưỡng kiểm chế sự vội vàng, hướng Diệp Kết Mạn nói.

"Gấp như vậy?" Diệp Kết Mạn thất thanh nói.

"Ừ, " Bùi Nghiêu Viễn gật đầu, rồi xoay người phân phó cho hai nha hoàn, "mau thu thập hành lý, ta đi cáo từ Kỳ lão gia. Sau nửa nén hương gặp nhau ở cổng Kỳ phủ."

Thư nhi, An nhi tuy kinh ngạc nhưng không có dị nghị gì vì bọn họ hiểu đã có chuyện gì đó rất quan trọng. Thư nhi, An nhi đồng ý. Bùi Nghiêu Viễn không nói gì thêm nữa, hắt đi ngay sau đó.

"Thiếu phu nhân?" Thư nhi thấy Diệp Kết Mạn có vẻ mông lung thì thấp giọng gọi.

Diệp Kết Mạn hồi thần. "Hai em đi dọn hành lý đi." Nàng miễn cưỡng cười nói.

Hai nha hoàn rời đi, Diệp Kết Mạn chống mình đứng lên. Bởi vì bất an mà khi thắt nút áo, nàng rối loạn nhiều lần cho đến khi cả người đầy mồ hôi mới xong. Sau đó, Diệp Kết Mạn lại nhìn từng góc ngách, tỉ mỉ căn phòng một hồi.

"Kỳ Tây Vũ?" Diệp Kết Mạn run run gọi.

Diệp Kết Mạn xoa mộc quý phù - nó không có cảm giác mát quen thuộc mà là nhiệt độ cơ thể ấm áp của nàng - Diệp Kết Mạn chỉ thấy ngực mình nặng nề, nổi bất an ngày càng nghiêm trọng.

Kỳ Tây Vũ, nàng đang ở đâu?

Ấn tượng cuối cùng của nàng là lúc sắp bất tỉnh, nàng thoáng nhìn thấy Kỳ Tây Vũ thay đổi sắc mặt, khi tỉnh lại thì gặp Thư nhi và An nhi lo lắng nhìn mình ở bên giường. Bây giờ nàng phải rời đi, tự nhiên nàng nhớ lại lời Kỳ Tây Vũ nói:

"Chỉ có nàng, không phải chúng ta."

Kỷ Tây Vũ không đùa. Và khi nhận ra được điều này, Diệp Kết Mạn bàng hoàng. Song, có vẻ như nàng chợt nhận ra được điều gì, nàng bước đi.

Sau giờ ngộ, nắng gắt. Khung cảnh sáng bừng như thế này Diệp Kết Mạn chỉ thấy chiêm chọc.

Trong lúc đó, có người đụng nàng. Diệp Kết Mạn sẽ gọi một cái tên nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của An nhi, nàng buộc phải nuốt lời trở về. Mũi thì nghẹn.

"Thiếu phu nhân, hành lý đã thu thập xong." An nhi lo lắng nhìn mặt không chút máu của Diệp Kết Mạn, "Chúng ta đi thôi."

Diệp Kết Mạn không nhúc nhích.

"Thiếu phu nhân?" An nhi cũng nhìn thấu Diệp Kết Mạn bất thường; nàng đỡ Diệp Kết Mạn, "Người khó chịu ở đâu?"

Diệp Kết Mạn nhìn chăm chăm cửa viện, giống như biết Kỷ Tây Vũ sẽ xuất hiện ngay sau đó - nhưng sự thật thì nàng hiểu là không có khả năng; Kỷ Tây Vũ dù lợi hại thì cũng chỉ là âm hồn; ban ngày nắng gắt thế này sao sẽ hiện thân?

"Chuyện gì vậy?" Thư nhi đi ra, cầm theo hành lý, thấy Diệp Kết Mạn và An nhi đứng ở cửa, hỏi.

Diệp Kết Mạn không biết nói gì, có điều tay nàng đã nắm chặt lại và hô hấp nàng hơi dồn dập.

"Thiếu phu nhân khó chịu ạ?" Thư nhi tiến lên đỡ Diệp Kết Mạn, ôn nhu nói. "Người cố nhịn một chút, lên xe người sẽ được nghỉ ngơi thôi. Tam thiếu gia đang chờ chúng ta."

Chỉ có như vậy, trong nháy mắt, mắt Diệp Kết Mạn đọng đầy nước mắt, song rốt cục chúng không có rơi. Thậm chí nàng còn không biết mình ra khỏi cửa như thế nào. Cho đến khi lên xe ngựa, Diệp Kết Mạn thấy mình vừa nóng vừa lạnh, vừa không thể mở miệng nói được một câu. Bởi vì nếu nàng nói, nước mắt sẽ rơi, người ta sẽ nghi hoặc.

Nàng không còn lý do gì để ở lại nữa bởi vì nàng là Tứ thiếu phu nhân Bùi gia. Thân phận này ép nàng đến không thở nổi; ép nàng phải nhìn thẳng sự thật tàn khốc và nàng không có năng lực phản kháng.

Bởi vì ta nhỏ bé, ta yếu ớt, ta mới không trợ giúp được Kỳ Tây Vũ. Đổi lại là nàng ấy, nàng ấy thông minh như thế, nàng ấy có tìm được cách lưu lại không? Diệp Kết Mạn tự hỏi lòng mình.

Chát!

Xe lăn bánh, Diệp Kết Mạn nhìn ra ngoài. Công Kỳ phủ đồ sộ, âm thầm toát ra uy nghiêm. Và bóng dáng màu trắng từ đầu đến cuối không có xuất hiện.

Kỳ Tây Vũ, quả nhiên không cần ta. . .

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ phủ ngày càng xa, nản lòng mà nhắm mắt; để áp chế sự đau đớn.

Trong một xe khác, Bùi Nghiêu Viễn ngồi cau mày, sự ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Hắn đang cầm một tờ giấy: Sơn vũ nổi lên, Phong Mãn Lâu.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 95: Đại Nạn

Chương 95 - Đại nạn

Chát! Chát!

Xe ngựa chạy như bay. Bụi mịt mù.

Đoàn người Bùi gia đi suốt đêm. Vốn phải mất ba ngày nay chỉ còn một ngày đã đến thành Tây.

"Thiếu phu nhân, nước, sắp đến Bùi phủ rồi." Trong xe, Thư nhi thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn trắng bệch, nàng lo lắng đưa nước tới. "Người uống đi."

Diệp Kết Mạn yên lặng tiếp nhận nước, và lắc đầu, ý bảo nàng không sao.

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nghỉ ngơi cũng không được." An nhi đau lòng nhìn Diệp Kết Mạn, rồi nâng màn xe lên và trộm nhìn ra ngoài. "Trở về em sẽ lấy nước ấm cho Thiếu phu nhân tắm, sau đó người sẽ được nghỉ ngơi."

"Có lẽ Bùi phủ có chuyện." Thư nhi vẫn căng thẳng vì nàng luôn có dự cảm bất hảo suốt một đường, nhưng không tiện quấy rầy Bùi Nghiêu Viễn đang còn mệt mỏi hơn nàng, nên nàng đành phải chờ hồi phủ.

Thư nhi sờ liệu đích xác không sai.

Nhiều ngày nay, Tô Châu cực kì nhộn nhịp. Trà lâu, tửu quán nào cũng đông nghịt vì chuyện Tam tiểu thư Kỳ gia biến mất nhiều năm nay xuất hiện

đã đủ oanh tạc thì lại thêm vụ án son Bùi gia lại có thông tin mới: đó là đã có người tự sát. Mà cũng không phải ai xa lạ. Đó là một trong những nạn nhân dính độc của son - Đại tiểu thư Hoắc gia - Hoắc Dĩnh.

Hoắc Dĩnh, nếu là một tiểu thư bình thường thì cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Nhưng không. Hoắc gia ở Tô Châu nếu so sánh thì thật sự còn kém Bùi gia - Kỳ gia thì không cần phải bàn - nhưng Hoắc Dĩnh là một người đẹp, nàng được gả cho Phan Thụy Văn - con trai thứ ba của Lưỡng Giang Tổng đốc Phan Nham.

Phan Thụy Văn kiêu ngạo ương ngạnh từ nhỏ, hoành hành ngang ngược khắp Tô Châu, không ai làm gì được hắn. Nhưng kinh ngạc thay, hắn lại nghe lời Hoắc Dĩnh. Đây cũng là nguyên nhân Phan gia cho hắn cưới Hoắc Dĩnh, dù không môn đăng hộ đối. Hoắc Dĩnh dĩ nhiên biết nỗi lòng của Phan gia - nàng thông minh mà - và nàng cũng rất biết phối hợp vậy nên địa vị của nàng rất cao ở Phan gia. Mà Phan gia thì cũng có chút ít danh vọng ở Tô Châu. Và sự thật đích xác như Phan lão phu nhân nghĩ: sau khi lập gia đình, Phan Thụy Văn quả nhiên ổn trọng hơn rất nhiều, làm cả gia tộc nhà họ Phan cảm khái và đồng thời tán thưởng Hoắc đại tiểu thư không chỉ xinh đẹp, hòa nhã dễ gần, mà cùng với khả năng đặc biệt này của nàng làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Và Hoắc Dĩnh, đã có một cô con gái, mặc dù hiện giờ nàng đã gần ba mươi nhưng vì nàng bảo dưỡng rất tốt nên vẫn trông như cô gái tuổi đôi mươi. Vì lẽ đó, xưa nay mỗi khi có quần áo, son phấn gì mới, cửa hàng còn chưa có thì Hoắc Dĩnh đã có. Kéo theo đó, số son có độc của Bùi gia vào tay Hoắc Dĩnh.

Hoắc Dĩnh suy sụp sau khi dung mạo bị hủy. Nàng tự sát. Tin tức ấy oanh tạc cả Tô Châu.

Phan gia hiển nhiên giận dữ, họ ra mặt tạo áp lực đến quan phủ, và lúc

này - sự đả kích đối với Bùi gia mà nói có thể nói là sấm sét. Đêm đó, Bùi lão gia đã bị bắt, những ai có liên quan đều chờ bỏ tù; cửa hàng của Bùi gia đồng loạt đóng cửa; Bùi phủ như chim sợ cành cong, hạ nhân phân tán đi một nửa. Mặt khác, những ai có giao tình với Bùi gia cũng không dám đưa tay viện trợ vì sợ liên lụy. Cứ như vậy, Bùi gia khốn đốn...

Song hiện tại, nhóm Diệp Kết Mạn vẫn chưa biết tình hình cụ thể. Khi bọn họ xuống xe, hạ nhân ra chào đón và dẫn họ vào phủ. Cổng đóng kín ngay sau đó, ngăn cách ánh mắt tò mò của dân chúng xung quanh.

"Ông bá, mẫu thân ta thế nào?" Bùi Nghiêu Viễn vừa vào cửa liền hỏi.

Ông bá thở dài, "Phu nhân liên tiếp bị đả kích nhiều ngày nay, hiện giờ bà ấy ốm đau ở giường, Tam thiếu gia mau đi thăm bà ấy đi."

Bùi Nghiêu Viễn gật đầu và quay đầu lại phân phó:

"Tứ thiếu phu nhân mệt, các người hầu hạ nàng cho tốt."

Nhìn theo mấy người đi xa, Thư nhi nhìn Bùi phủ có vẻ lạnh lẽo thì càng bất an hơn.

"An nhi, muội đưa thiếu phu nhân vào phòng, ta đi lấy nước." Thư nhi nói.

An nhi nhìn đến tình huống này cũng biết có đại sự xảy ra, nàng nhu thuận đồng ý và đưa Diệp Kết Mạn vào phòng.

Cửa mở, An nhi kinh ngạc.

Xuất môn có mấy ngày, không ngờ phòng lại đầy bụi, không ai quét dọn.

". . ." An nhi áp chế suy nghĩ, quay đầu lại nói:

"Thời điểm đặc thù, thiếu phu nhân chớ để ý. Em dọn lại ngay."

"Không sao đâu em."

Diệp Kết Mạn mặc dù không biết tình hình gần đây nhưng nàng cũng lường được tính nghiêm trọng. Xem ra Kỷ gia quyết tâm đưa Bùi gia vào tử địa, nàng nghĩ.

An nhi lấy áo lau ghế, đỡ Diệp Kết Mạn ngồi xuống, xong mới đi ra lấy đồ, bắt đầu quét tước. Mà nàng cũng chú ý tới hạ nhân trong viện hầu hạ không thấy bóng dáng.

Khi Thư nhi trở về, phòng ốc đã sạch; đệm chăn cũng đã được đổi.

Thư nhi sai hạ nhân đem thùng gỗ đặt ở trong phòng và phân phó bọn họ đổ nước, còn nàng thì đi đến y thụ đổi quần áo. Nhưng khi nàng nhìn thấy quần áo, nàng nhú mày.

"Quần áo có mùi, ta đi lấy cái mới cho thiếu phu nhân. An nhi, muội hầu hạ thiếu phu nhân tắm đi." Thư nhi nói.

An nhi nói chắc là quần áo để lâu dính bụi, nên nàng gật đầu đồng ý.

Thư nhi ra sân, đi thẳng đến hậu viện - đến chỗ không có ai mới ném số quần áo xuống đất. Nàng nhặt lên một cái rồi trầm tư. Đó là một cái quần màu xanh nhạt, mới tinh, nhưng bị thủng. Nàng tiếp tục xem những cái khác, và không thấy cái nào còn lành lặn. Thư nhi thở dài và không nói gì. Rồi nàng lấy hỏa chiết châm lửa đốt hết số quần áo hỏng này. Sau đó nàng mới trở về.

"Thư tỷ tỷ." Nhìn thấy Thư nhi cầm quần áo vào, An nhi nghênh đón tiếp nhận quần áo và hầu hạ Diệp Kết Mạn.

Khi Diệp Kết Mạn lên giường, Thư nhi đưa nước tới.

Diệp Kết Mạn nhấp một ngụm, "Thư nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" nàng ngẩng đầu hỏi.

Thư nhi do dự một chút, song biết giấu không được nên đành thuật lại những gì nàng biết.

Diệp Kết Mạn kinh hãi.

Tình huống Phan gia, nàng biết. Thế lực Lương Giang Tổng đốc không hề nhỏ, chớ nói Bùi gia, dù là Kỷ gia cũng không dám dây vào. Dân không đấu với quan, hiện giờ Phan gia nhúng tay, nếu là bình thường thì Bùi gia hẳn là tiêu rồi.

"Chúng ta phải làm sao đây. . ." An nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc, lẩm bẩm nói. "Khó trách một đường về Bùi phủ lạnh lẽo như vậy."

Thư nhi mím môi. Nàng nhìn Diệp Kết Mạn trầm tư và cúi người.

"Mong thiếu phu nhân lượng thứ, vì em muốn qua hầu hạ cho phu nhân. Lão gia đã bị bắt rồi. Các thiếu gia lại bận rộn. Mặc dù phu nhân không có yêu cầu nhưng, em lo cho bà ấy đang chịu áp lực quá lớn nên em thật sự không yên lòng." Thư nhi nói.

"Ừ. Ta hiểu." Diệp Kết Mạn gật đầu.

"Tạ ơn thiếu phu nhân, " Thư nhi quay đầu căn dặn An nhi, "Thiếu phu nhân giao cho em. Nếu có chuyện gì thì đến viện phu nhân tìm ta."

"Muội biết rồi."

Thư nhi thi lễ, sẽ cáo lui.

"Khoan."

Thư nhi ngừng cước bộ, quay đầu lại nhìn, thấy Diệp Kết Mạn ngồi dậy và sẽ xuống giường.

"Thiếu phu nhân?" An nhi bước lên đỡ.

"Không sao, " Diệp Kết Mạn phất tay, rồi nàng nhìn Thư nhi, "Ta đi cùng với em."

"Bây giờ là thời điểm đặc thù, thiếu phu nhân không cần phải câu nệ lễ tiết với phu nhân. . ."

"Không phải. Ta chỉ là có chuyện muốn nói với phu nhân." Diệp Kết Mạn nói. "Rất quan trọng."

"Nhưng thiếu phu nhân... sắc mặt người trông không được tốt lắm, không bằng nghỉ ngơi một chốc rồi hẵng đi?" An nhi nói.

Diệp Kết Mạn lắc đầu, nàng nhìn Thư nhi nói: "Việc này liên quan đến sự tồn vong của Bùi gia."

Thư nhi có hơi bàng hoàng.

"Em hiểu rồi. Để em chải đầu cho thiếu phu nhân." Thư nhi nói.

Một nén nhang sau.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên. Bùi Nghiêu Viễn đang ngồi bên giường nói chuyện cùng Bùi phu nhân nhú mày.

"Ai?" Bùi Nghiêu Viễn hỏi.

"Là nô tỳ, Thư nhi."

"... Và Tứ thiếu phu nhân."

Bùi Nghiêu Viễn kinh ngạc, nhưng Bùi Mộc Yên đã thấp giọng nói:

"Nàng ta đến đây làm gì nhỉ?" Bùi Mộc Yên vừa nói vừa đi ra mở cửa.

Khi Diệp Kết Mạn nhìn thấy Bùi Mộc Yên thì gật đầu.

"Có chuyện gì sao?" Bùi Mộc Yên đánh giá nữ tử dù đã vào cửa Bùi gia nhưng ít khi gặp mặt. Thấy sắc mặt nàng trắng bệch, gầy hơn lúc mới gặp thì không khỏi kinh ngạc.

"Các người đi cả đêm, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?" Bùi Mộc Yên bất giác mềm giọng nói.

"Ta có việc tìm phu nhân."

"Bà đang không khoẻ, cần tĩnh dưỡng."

Bùi Mộc Yên tuy nói vậy nhưng vẫn quay lại nhìn Bùi phu nhân trưng cầu ý kiến.

Diệp Kết Mạn nhìn theo vào phòng.

Giờ đã là hoàng hôn, trời gần tối mà không có cái cửa nào mở, có lẽ là sợ Bùi phu nhân trúng gió. Trên bàn có nến, ánh sáng nhu hòa chiếu sáng trong phòng nhưng nó không thể xua tan đi không khí tù túng ở đây. Bùi phu nhân ngồi ở trên giường, sắc mặt tuy trầm trọng hơn xưa nhưng lại có vẻ càng thêm kiên nghị. Và bà ta đang nhìn lại Diệp Kết Mạn.

"Vào nói." Bùi phu nhân nói.

"Vâng."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn ngược lại với đi bốt khăn trương, và đồng thời, nàng không khỏi khâm phục Bùi phu nhân. Bùi gia hiện đang mắc phải đại kiếp nạn mà không ngờ Bùi phu nhân vẫn còn bình tĩnh, quả thật hiếm thấy. Và chẳng biết tại sao, Diệp Kết Mạn tự nhiên nhớ đến Kỳ Tây Vũ. Hai người này hẳn là cùng một loại người rồi, nàng nghĩ, cho dù bây giờ có kềm dao ngay cổ thì bọn họ cũng sẽ không nhả mảy.

"Có chuyện gì?" Bùi phu nhân hỏi.

Diệp Kết Mạn nhìn quanh phòng rồi cúi đầu. "Việc này. . . Mong phu nhân cho phép Kết Mạn được nói riêng với người. Chỉ một chút thôi ạ."

Và mấy người khác ở đây ngạc nhiên.

"Tứ thiếu phu nhân, ở đây không có ngoại nhân, có chuyện gì mà chúng ta không thể nghe?" Bùi Mộc Yên nhíu mày nói.

Bùi Nghiêu Viễn mím môi, trầm mặc nhìn Diệp Kết Mạn. Có điều ánh mắt của hắn không phải là sự nghi ngờ như Bùi Mộc Yên.

"Hmm... Nếu là như thế. Viễn nhi, Yên nhi, hai đứa đi ra ngoài."

"Mẫu thân..." Bùi Mộc Yên không yên lòng.

"Nghe lời." Bùi phu nhân phất tay.

Bùi Nghiêu Viễn thấy thế thì thấp giọng đáp, và lôi kéo Bùi Mộc Yên ra cửa. Thư nhi cũng lui ra ngoài.

Và trong phòng chỉ còn hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Người nói đi." Bùi phu nhân trầm ổn nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn cúi mình vái chào, "Việc này trọng đại, Kết Mạn bất đắc dĩ mới yêu cầu như thế, mong phu nhân lượng giải."

Bùi phu nhân trầm ngâm một lát mới nói:

"Người mặc dù mới từ Kỳ phủ trở về, nói vậy ít nhiều cũng biết Bùi gia hiện giờ ra sao. Người vội đến tìm ta như thế, được, ta tin người có chuyện gấp."

"Là có liên quan đến Kỳ gia sao?" Bùi phu nhân nói.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cả kinh. Nàng nhìn Bùi phu nhân, thấy mắt bà ta thâm thúy, tóc mai mặc dù thêm bạc nhưng mặt mày lại cơ trí sắc bén. Dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, Diệp Kết Mạn gật đầu.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 96: Trữ Tâm Chết

Chương 96 - Trữ Tâm chết

Trời tối dần.

Trong phòng.

"Thật sao?" Bùi phu nhân nghe Diệp Kết Mạn nói xong, bà rũ mắt xuống, mặt không biểu tình, bình tĩnh nói. "Người nói tất cả đều là âm mưu của Kỷ gia, mà người hạ độc trong son, là Húc nhi?"

Trong nháy mắt đó, Diệp Kết Mạn bắt gặp Bùi phu nhân vẫn luôn cứng rắn như sắt chọt hiện vẻ chán nản. Một lúc lâu, không ai nói gì.

Diệp Kết Mạn không dả động gì đến Kỷ Tây Vũ - vì có nói cũng không ai tin - cũng không dám nói cụ thể, mà chỉ nói là mình vô tình nghe được Bùi Nghiêu Húc có liên quan trong chuyện này, tuy không biết thật giả nhưng rốt cục vẫn nghĩ là nên báo cho phu nhân biết. Diệp Kết Mạn biết Bùi phu nhân sẽ không hoàn toàn tin mình, nhưng bà ta thông minh, nàng chỉ cần tiết lộ mấu chốt cho đối phương là được rồi.

"Người có biết ai nói không?"

"Đó là buổi tối, đối phương nói rất khẽ, Kết Mạn nghe không được rõ; mà cũng nhìn không rõ. Khi giật mình phát hiện thì đối phương đã đi xa."

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn có thể cảm thấy Bùi phu nhân nghi ngờ

nhìn mình.

"Được. Nếu là sự thật thì người coi như là đại ân của chúng ta, Bùi gia sẽ không bạc đãi người."

"Không dám, " Diệp Kết Mạn cúi người. "Sự tình trọng đại, Kết Mạn không dám nói cùng ai. Hiện đã báo cho phu nhân, coi như là đã trải được lòng. Ngược lại, thưa phu nhân, người cần phải bảo trọng thân thể."

"Người hãy coi như không biết chuyện này; ta sẽ xử lý."

"Ta sẽ phái nha hoàn mới qua viện của người, nhiều ngày nay nhiều việc rối rắm, người cho người dọn lại nơi đó đi. Một đường mệt nhọc, người hãy về nghỉ ngơi trước."

"Vâng."

Diệp Kết Mạn thở phào. Trước khi rời, nàng giương mắt nhìn Bùi phu nhân ngồi trên giường, thấy bà ta đã lấy lại vẻ trang nghiêm kiên nghị như khi mới gặp.

Khi Diệp Kết Mạn bước ra cửa, mặt trời đã lặn.

Không biết Kỷ Tây Vũ như thế nào rồi.

~~~

Kỷ phủ.

"Kỷ Tiểu Nhiễm, mày đừng quá phận!"

Giọng hùng hậu và khàn khàn, Kỷ thế nam ngồi nghiêm chỉnh, tức giận nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm đứng ở trước mắt.

Kỷ Tiểu Nhiễm cười lạnh, không nói gì.

Từ khi bị mang về Kỷ phủ, Kỷ Tiểu Nhiễm bị nhốt tại viện của mình, có hộ vệ trông chừng cho đến khi Kỷ Thế Nam trở về từ tang lễ. Trong phòng bây giờ chỉ có hai người, hiển nhiên Kỷ Thế Nam không muốn người khác nghe bọn họ nói chuyện.

"Kỷ lão gia muốn tự tay chôn luôn đứa con gái còn lại của mình sao?" Kỷ Tiểu Nhiễm nói.

Vì quá mức thân thuộc nên sự công kích đạt sát thương rất lớn. Không khí trong phòng là gương cung bạt kiếm.

Kỷ Thế Nam miễn cưỡng đè ép lửa giận, nói:

"Tao không biết mày rốt cuộc nghe ai nói nhưng chuyện Vũ Nhi không phải chỉ có một mình mày buồn. Tao sẽ dùng phương thức của tao đòi lại công bằng cho nó."

"Phương thức của ông? Công bằng?"

"Cốt khí của mày ở đâu? Mày đã đoạn tuyệt với Kỷ gia tao rồi thì mày không có tư cách để hỏi."

"Ông nghĩ tôi tới đây để hỏi đó hả?" Ánh mắt Kỷ Tiểu Nhiễm sắc bén. "Nếu không phải bởi vì ông, Ngũ muội làm sao có nhiều địch nhân như vậy? Thậm chí là chính thân nhân diệt trừ nhau! Cả đời muội ấy làm việc vì ông ông bảo hộ được muội ấy? Bây giờ ngay cả nói ông cũng cấm? Kỷ phủ này như thế nào ông rõ ràng nhất mà. Kỷ phu nhân? Hay Kỷ thiếu gia? Tôi thấy tất cả đều không thoát khỏi liên quan! Lần này tôi tới bất quá chỉ là muốn nhìn một chút xem Kỷ Thế Nam ông còn có lương tâm hay không. Gián tiếp giết chết con gái của mình rồi bây giờ lại muốn giết luôn tôi?"

Rầm! Gió thổi mở bung cửa sổ, quần áo hai người bay bay. Lạnh.

Kỷ Thế Nam giận dữ, tới lời cuối cùng của Kỷ Tiểu Nhiễm thì bỗng chán chường. Khóe môi hằn kẽ run, không nói gì.

Kỷ Tiểu Nhiễm hít sâu. "Tôi chỉ hỏi ông một lần này. Tại sao Ngũ muội chết?"

"Tất nhiên ông có thể giữ bí mật cho tới khi xuống mồ. Nhưng nếu đã ông không nói - dầu thế nào thì ông cũng biết tách tôi - tôi sẽ tự mình điều tra."

Trong phòng nhất thời yên lặng.

"Ha ha, tốt. Kỷ Thế Nam." Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn Kỷ Thế Nam một mực giữ im lặng. "Nếu bởi vì điều tra việc này mà chết thì sẽ có người thay tôi nhật xác. Tôi tuyệt đối sẽ không nhập vào mộ phần Kỷ gia các người."

"Đứng lại!" Kỷ Thế Nam ngẩng đầu, "Mày điên rồi ư?" Bất chợt phát giác tâm tình của mình không khống chế được, Kỷ Thế Nam nhíu mày. "Mày không phải bỏ đi cùng thằng kia sao, mày không phải luôn mồm bảo rằng là đi tìm hạnh phúc của chính mình sao? Cớ gì còn trở về lấy mạng mình ra đùa?"

Nghe vậy, Kỷ Tiểu Nhiễm bàng hoàng, không đáp.

"Thằng đó đâu? Không về cùng mày à?" Kỷ Thế Nam cau mày hỏi.

"Ông không cần phải xen vào." Kỷ Tiểu Nhiễm quay đầu đi ra cửa.

"Nó bỏ mày rồi phải không?" Giọng tuy nhẹ nhưng lại có vẻ tức giận.

Kỷ Tiểu Nhiễm vừa chạm được then cửa, "Ông im đi!" nàng quay đầu lại nhìn Kỷ Thế Nam, "Chuyện của tôi ông không cần quan tâm."

"Là mà y cố chấp muốn thoát ly Kỳ phủ, thoát ly Tô Châu mà bây giờ thì sao? Còn không phải cô độc một mình?"

"Có thể thấy quyết định của mà y ngu xuẩn bao nhiêu."

Kỷ Tiểu Nhiễm nở nụ cười, tiếng cười hơi khàn khiến Kỷ Thế Nam nao nao.

"Ha ha ha, Kỷ Thế Nam, nhiều năm như vậy mà ông vẫn tự cho mình là đúng." Kỷ Tiểu Nhiễm ngừng cười. "Tôi nói cho ông biết. Hãn đã chết rồi! Hãn chết một năm sau đó vì chính ông phái người đả thương hãn, khiến hãn bệnh cũ tái phát mà chết! Cho nên, cái mạng này tôi không cần từ lâu rồi!" Kỷ Tiểu Nhiễm quay đầu về, mặt hướng về cửa và thấp giọng nói: "Và ta đã thề rằng đời này không quay về Tô Châu."

Kỷ Tiểu Nhiễm mở cửa cất bước đi ra ngoài. Gió lùa vào cửa sổ, trời đã tối, trong phòng chỉ còn Kỷ Thế Nam, y bào hãn bay bay theo gió. Cả người hãn cứng ngắc. Từ này giờ hãn vẫn luôn nắm chặt nắm đấm của mình. Nhìn cửa đóng kín một lúc lâu hãn nhắm mắt, cả người như tan hết khí lực mà oặt người tựa lưng vào ghế. Và hãn đã nhìn không thấy gần cửa sổ có một người đang đứng, lẳng lặng nhìn hãn, mặt không chút thay đổi.

Là Kỷ Tây Vũ.

Một lúc lâu, Kỷ Tây Vũ dời mắt, không quay đầu lại mà đi xuyên qua cửa sổ và biến mất trong đêm.

~~~

"Căn phòng này sao lại lạnh quá vậy nhỉ." Nha hoàn dọn dẹp phàn nàn nói. "Ta thấy nó u ám kiểu gì ấy."

"Im im im... đừng nói nữa. Ta nhát gan, người đừng có làm ta sợ."

Nha hoàn khác đây nàng, nhìn quanh căn phòng trống trải, nói:

"Tang lễ xong, tân khách cũng rời đi rồi, chúng ta cuối cùng cũng được rảnh hơn."

"Nghe nói phòng này là Tứ thiếu phu nhân Bùi gia ở." Nha hoàn kia lại hạ giọng, "Người nói phòng này lạnh như vậy, có phải là vì Tứ thiếu gia Bùi gia..."

"Người đừng có nói nữa!!! Khz... Thôi bỏ đi, chúng ta vẫn là dọn cho nhanh rồi mau rời đi."

Vừa dứt tiếng, cửa bỗng bị gió thổi mở bung ra. Rầm! Động tĩnh làm hai nha hoàn giật mình. Nha hoàn kia vốn muốn hù dọa thêm cũng thấy lạnh sống lưng, nàng ta nhìn ngoài cửa thấy không có gì, nàng không dám ở lâu vội lôi kéo nha hoàn còn lại rời đi.

Khi đi ngang qua cửa, hai nha hoàn đều sờn gai ốc và cảm thấy có ai đang nhìn bọn họ.

Cửa phòng đóng lại, Kỷ Tây Vũ nghiêm mặt mà nhìn căn phòng. Sau đó, nàng chậm rãi đi đến giường - nó đã được đối đệm chăn mới - Kỷ Tây Vũ khẽ hoảng hốt, nàng mắt rũ xuống, không biết đang suy nghĩ gì. Cứ như thế không biết qua bao lâu, Kỷ Tây Vũ mới trầm mặc đi ra ngoài.

Đêm. Không ai nhìn thấy được Kỷ Tây Vũ. Nếu có ai lỡ đụng phải nàng thì cũng chỉ rùng mình nhưng họ cũng chỉ nói xuân ý se lạnh rồi siết chặt áo mình và tiếp tục hành tẩu. Kỷ Tây Vũ đang đi đến sân viện của mình, song còn chưa đến nơi nàng đã nghe được tiếng huyền oán. Nàng ngẩng đầu nhìn thấy ở đó đèn đuốc sáng trưng và có tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng bước chân lộn xộn. Kỷ Tây Vũ cúi đầu thở dài. Rồi nàng xuyên qua đám người, đi đến phòng Trữ Tâm.

Trong phòng, ánh nến nhàn nhạt, Kỳ Tiểu Nhiễm thì đứng, vài hạ nhân thì run run mà quỳ dưới đất, trên giường thì nằm một người. Kỳ Tây Vũ không nhìn tới những người đang quỳ mà lập tức đi đến bên giường cúi mắt nhìn khuôn mặt kiên nghị loang lỗ máu, mắt vĩnh viễn nhắm nghiền, khóe môi nhếch lên lộ vẻ quật cường và không cam lòng, quần áo tả tơi vết kiếm và máu nhuộm đẫm cả giường. Đối với cái chết của Trữ Tâm, Kỳ Tây Vũ cũng không thấy ngoài ý muốn. Hoặc là nói, tất cả không thể lảng tránh được nữa kể từ khi Kỳ Tiểu Nhiễm trở về. Kỳ Tiểu Nhiễm thì bọn chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ, và chúng cũng còn muốn nhìn xem phản ứng của Kỳ Thế Nam như thế nào. Nhưng Trữ Tâm thì khác, sự tồn tại của nàng là một vấn đề, một khi nàng liên hợp với Kỳ Tiểu Nhiễm nguy cơ liền tạo thành, và bọn chúng chỉ phải giết trừ nàng nhanh chóng. Suy cho cùng, chẳng ai dám coi khinh Kỳ Tiểu Nhiễm; và cũng không ai biết nàng ấy sẽ làm được điều gì. Mà giết người diệt khẩu đã chứng minh rằng ai đó bất an. Kỳ Tây Vũ cúi người quệt giọt máu trên mắt Trữ Tâm, thấy nó vẫn còn ấm, nàng xác định người chết không được bao lâu. Rồi Kỳ Tây Vũ bình tĩnh quay đầu nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm.

"Ta hỏi lại một lần nữa, động tĩnh lớn như vậy mà các người không một ai nghe được?" Kỳ Tiểu Nhiễm lạnh giọng nói, mắt như dao mà nhìn đám hộ vệ.

"Tiểu nhân. . . Chúng tiểu nhân thật sự không biết."

"Không biết?"

Kỳ Tiểu Nhiễm lãnh khốc, bất thành linh xoay người rút đao ra của người hộ vệ gần nhất đặt lên tai đối phương.

"Trong phòng đánh nhau rõ ràng như vậy mà nếu người đã không nghe được thì lỗ tai này của người dùng để làm gì?"

"Tiểu-tiểu thư tha mạng! Tiểu nhân thật sự. . . A!!!"

Máu tai chảy ra, nhỏ giọt chồng lên vết máu đã khô dưới đất. Người hộ vệ bưng kín tai mình mà lặn lội...

Kỷ Tiểu Nhiễm không chớp mắt mà đặt đao còn rướm máu lên tai người hộ vệ tiếp theo.

"Người thế nào?" Nàng nói.

Người hộ vệ này chỉ biết run và run, và hạ bộ hãn ướt đẫm. Hãn há miệng thở dốc, lại phát không ra tiếng. Tai hãn cảm nhận được hơi lạnh từ cây đao tỏa ra, và từ từ sau đó, sự đau đớn truyền đến, máu theo mặt chảy xuống; mặt hãn không còn chút máu. Nếu hãn nói sai một câu, tai hãn liền chia lìa!

"Không-không dám, không dám giấu tiểu thư. . . Chúng tiểu. . . tiểu nhân vừa rồi. . ." Hãn khóc nức nở, "Bị tìm đi uống rượu! Tuy rằng nghe được một ít, một ít động tĩnh, nhưng, nhưng tưởng rằng các huynh đệ đang... luyện kiếm. . . Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng. . ."

Kỷ Tiểu Nhiễm nhướn mày, "Với ai?"

"Dạ, là . . ."

"Ta còn tưởng rằng phát sinh chuyện gì."

Kỷ Xuyên đi vào, bệ ghế nhìn đống hỗn độn trong phòng rồi mới nhìn cây đao trên tay Kỷ Tiểu Nhiễm. Hãn cũng không ngăn cản.

"Ha, không phải người đã thoát ly Kỷ gia hay sao? Mà bây giờ người đang làm gì với hạ nhân Kỷ gia ta vậy?" Kỷ Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 97: Khó Bề Phân Biệt

Chương 97 - Khó bề phân biệt

Kỷ Tiểu Nhiễm nghiêng đầu nhìn Kỷ Xuyên, "Kỷ đại thiếu gia tới thật đúng lúc."

"Có người thông báo nói với ta bên này có chuyện, tất nhiên là ta phải đến xem." Khi nói chuyện, Kỷ Xuyên đã bước vào phòng.

"Đại thiếu gia cứu mạng!" Một hộ vệ nhào tới đập đầu trước chân Kỷ Xuyên.

Kỷ Xuyên cúi mắt nhìn hộ vệ, "Các người phạm vào cái gì mà chọc cự Kỷ tam tiểu thư của chúng ta tức giận đến như vậy?" Hấn nói.

"Bẩm đại thiếu gia, chúng tiểu nhân. . . Chúng tiểu nhân thật sự không biết! Chúng tiểu nhân thật sự không biết vì sao Trữ hộ vệ chết!"

"Trữ hộ vệ?" Kỷ Xuyên nhìn lên giường, "Thì ra Trữ hộ vệ đã chết."

"Chỉ là một hạ nhân mà thôi, người lại nổi sùng cái gì? Vì một hạ nhân mà khó xử hạ nhân khác, có phải là không ổn hay không?" Kỷ Xuyên bình tĩnh nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm và mỉa mai nói.

"Kỷ đại thiếu gia muốn nhúng tay à?" Kỷ Tiểu Nhiễm nhếch môi, và buông kiếm.

"Ha. Người nhúng tay chính là người; người luôn mồm bảo muốn thoát ly

Kỷ gia cũng là người; rồi bây giờ người tới đây gây rối cũng là người; người cho là người là ai?" Rồi hắn nhìn hộ vệ đang cầu tình, "Nàng ta có phải là Tam tiểu thư đâu mà các người mặc cho nàng ta muốn làm gì làm?"

Hộ vệ không dám lên tiếng; Kỷ Xuyên cũng đoán được là như thế, và hắn đập người hộ vệ đó.

"Không tiền đồ. Xứng đáng." Hắn nói.

Tiếp đó, Kỷ Xuyên không thèm nhìn tới người hộ vệ đó nữa mà là đi đến giường. Rồi một luồng khí âm lãnh bỗng sượt qua làm hắn khẽ khượng lại, hắn cau mày nghiêng đầu nhìn, thấy không có gì, hắn không nghĩ nhiều và tiếp tục đi tới giường lạnh lùng nhìn Trữ Tâm.

Và cách Kỷ Xuyên hai bước, Kỷ Tây Vũ đang nhìn hắn, mọi thần sắc của hắn nàng đều nhìn thấy.

Kỷ Tiểu Nhiễm không để ý tới Kỷ Xuyên, nàng tiếp tục việc của mình.

"Tam-Tam tiểu thư tha mạng!" Hộ vệ cầu xin.

"Tiếp tục nói."

"Ta không có kiên nhẫn. Vậy nên người nên hãy biết điều một chút. Ai tìm các người uống rượu?"

"..."

"Như thế nào, hỏi không ra sao?" Kỷ Xuyên nhếch môi, "Cần ta hỗ trợ không?"

Kỷ Tiểu Nhiễm không thèm nhìn tới Kỷ Xuyên mà vung đao lên...

"A!!!"

"Người đang làm gì đó?" Một âm thanh khí thế khác chợt vang lên.

Máu bắn lên mặt Kỳ Tiểu Nhiễm, nàng cũng lườm lau.

"Ha ha ha, đêm nay thật náo nhiệt, không ngờ Kỳ phu nhân cũng tới."

"Lấy đao Tam tiểu thư lại cho ta, để tránh thương tổn cho Tam tiểu thư."
Kỳ phu nhân sai hộ vệ đứng phía sau.

"Ai dám tới lấy?" Kỳ Tiểu Nhiễm vung đao; khí thế của nàng trấn áp tất cả, làm hộ vệ không dám bước lên.

"Mau! Muốn chờ lão gia tự mình đến sao?" Kỳ phu nhân trầm giọng nói.

Hộ vệ lúc này mới tiến lên... nhưng vừa mới tới gần thì Kỳ Tiểu Nhiễm châm chọc mà cười, sau đó, nàng lại vung đao đặt ở cổ mình.

"Lui ra!" Nàng lạnh lùng nói.

Đám hộ vệ không dám tiến lên mà thối lui.

Kỳ phu nhân cũng chấn động. Bà ta nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm quyết tuyệt, nhất thời không nói gì.

"Đêm nay, ta nhất định muốn biết sự tình rõ ràng. Ai cũng đừng hòng cản được." Ánh mắt Kỳ Tiểu Nhiễm như dao mà nhìn Kỳ phu nhân và Kỳ Xuyên. Đao sắc bén, nó đè lên cổ nàng thấm ra máu nhưng dường như nàng không hay biết. "Hai người các người nếu trong lòng không có quỷ, tốt nhất đi ra ngoài cho ta."

"Ồ, đã lâu không gặp, Tam muội làm việc so với dĩ vãng thật còn sắc bén hơn." Nói xong, Kỳ Xuyên cũng không nói nhiều, hắt phất áo và đi ra ngoài.

Không biết có phải do có người chết hay không mà căn phòng có vẻ như

âm lãnh.

Kỷ phu nhân nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm thật lâu.

"Người điên rồi ư? Người biết mình đang làm gì không?" Kỷ phu nhân nói.

"Biết chứ. Nếu bây giờ ta chết ở đây, bà cảm thấy cái người phụ thân không có lương tâm kia của ta sẽ làm gì?"

"Ha ha, ta không sợ chết một chút nào. Mặc dù ta chết, nhưng ta còn có thể đánh một canh bạc; hai người con gái chết lần lượt, không biết có đáng giá để ông ta ra tay hay không?"

Thần sắc Kỷ phu nhân đen tối hơn.

"Ta đã tính toán hết thảy khi trở về. Nếu ta chết ngay lúc này thì tin tức có người bức tử Kỷ tam tiểu thư sẽ truyền khắp Tô Châu. Thậm chí cái chết của Ngũ muội cũng sẽ được chú ý! Như thế, ta chết, cũng không phải là chuyện lỗ vốn." Kỷ Tiểu Nhiễm tiếp tục nói.

"Tại sao phải làm đến mức này?" Kỷ phu nhân cau mày.

Kỷ Tiểu Nhiễm rũ mắt xuống. Trong phòng, hai hộ vệ mất tai đã bất tỉnh. Máu tung tóe khắp nơi. Toàn cảnh thê thảm. Và trong đầu Kỷ Tiểu Nhiễm dần dần hiện ra chuyện đã lâu rất lâu.

Kỷ ước ấy là kỷ ước đau khổ nhất của nàng; một kỷ ước biết cách giày vò nàng nhất...

Người mang nàng bỏ trốn chỉ là một thư sinh yếu ớt, nhưng ánh mắt của chàng chứa đựng sự kiên quyết mà nàng chưa từng thấy qua trong đời. Và ngay từ đầu, hai người đều biết rằng cuộc tình của mình sẽ không được Kỷ

gia chấp nhận. Song nàng không hề tham luyến phú quý, nên nàng đã không chút do dự mà đồng ý. Chỉ là không ngờ, khó khăn lắm chạy thoát được Tô Châu, vì thân phận của nàng không tiện nên chàng đã đi mua thức ăn cho nàng để rồi hai người bị cắt đứt từ đó.

Kỷ Tiểu Nhiễm tất nhiên là không thuận, nhưng bất chợt nàng thấy lo lắng, nàng bèn hỏi hướng đi của chàng. Song đối phương chỉ nói, lão gia phân phó, nếu nàng trở về thì chàng sẽ không gặp điều khó xử nào. Kỷ Tiểu Nhiễm không tin, nàng vẫn kiên trì mà chờ. Nhưng đối phương lại cười lạnh và nói: "Tiểu thư trì hoãn một khắc, hãn chịu khổ thêm một khắc." Chỉ một câu như thế đã làm Kỷ Tiểu Nhiễm quật cường kinh hãi và tạm thời đồng ý.

Đường về Tô Châu bất quá chỉ hơn một ngày mà nàng cảm thấy như đã qua mấy đời. Kỷ Tiểu Nhiễm không phút nào mà yên lòng, vì một khi bước vào Kỳ phủ chính là bước vào tường đồng vách sắt, nàng sẽ khó trốn đi. Bên cạnh đó, nàng cũng biết rằng chỉ một mình nàng là vô lực. Cuối cùng, hy vọng duy nhất liền đặt trên người Kỷ Tây Vũ. Nàng biết Kỷ Tây Vũ không thích thân cận cùng ai nên nhất thời cũng có chút đắn đo không biết Kỷ Tây Vũ có giúp nàng hay không. Nhưng ngoài dự đoán. Đêm đó, nàng chuồn đến phòng Kỷ Tây Vũ; Kỷ Tây Vũ đứng dậy nhìn nàng và hiểu rõ nói: "Tam tỷ rất cực cũng đến đây." Chỉ một câu như thế đã làm tảng đá trong lòng Kỷ Tiểu Nhiễm rơi xuống đất.

Sau đó, hết thảy đều thuận lợi đến không ngờ; nàng được đưa ra khỏi Kỳ phủ vào ban đêm. Và khi nàng nói lời cảm tạ, Kỷ Tây Vũ chỉ nhìn nàng và lãnh đạm nói: "Tam tỷ không cần phải đa tạ. Dù sao thì việc người rời đi Kỳ phủ đối với ta cũng là chuyện tốt." Rồi Kỷ Tây Vũ lấy một lọ thuốc đưa cho nàng, "Hãn là hãn vẫn còn ở chỗ cũ chờ người; và có lẽ là cần dùng cái này."

Kỷ Tiểu Nhiễm không nói nhiều, tiếp nhận thuốc và một đường không dừng vó ngựa mà chạy. Nhưng khi đến nơi, khi nhìn đến cảnh tượng trước mắt, một người hơn mười năm chưa từng khóc như nàng đã rơi lệ.

Lam bào của chàng tan nát, máu và bụi trộn lẫn vào nhau, chàng nằm bất động trên cỏ, tựa như một xác chết.

Không kịp tìm đại phu, Kỳ Tiểu Nhiễm rửa vết thương và đắp thuốc cho chàng ở trên xe ngựa. Xa phu mà Kỳ Tây Vũ chuẩn bị mang bọn họ một đường xuôi Nam, đưa bọn họ tới một trấn nhỏ bí mật, có người chào đón ở đó và đem hai người vào ở một nhà dân. Mặc dù không lớn nhưng đều thỏa đáng.

Sau đó, quả nhiên người Kỳ phủ không tìm tới được nữa. Có điều, những vết thương kia đối với một thư sinh mà nói chính là đòn hiểm. Nó đã để lại bệnh căn cho chàng. Hai người bên nhau không được lâu, chàng mất. Nàng an táng chàng ở sau nhà, mỗi ngày làm bạn cùng chàng.

Tất cả mọi chuyện Kỳ Tiểu Nhiễm chưa từng đề cập với ai. Ở trong mắt mọi người, nàng như bốc hơi khỏi Kỳ phủ, biến mất ở Tô Châu, không một tin tức. Kỳ Tiểu Nhiễm cảm kích Kỳ Tây Vũ, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng nếu không có Kỳ Tây Vũ thì ngay cả một chút tốt đẹp này nàng cũng không có. Chàng có thể đã chết, nếu nàng không tới được, có lẽ sẽ có người hảo tâm đi ngang qua phủ quần áo cho chàng rồi thôi, chàng sẽ hư thối mà nằm đó... Kết cục như vậy quá mức thảm thiết, cho nên hai người đều vô cùng quý trọng cuộc sống ở trấn nhỏ.

Khi Kỳ Tiểu Nhiễm giương mắt, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, đao trên cổ vẫn vững.

"Những lời này ta phải hỏi bà mới đúng. Đều là huyết thống, tại sao phải làm đến mức này?" Kỳ Tiểu Nhiễm lạnh lùng nói.

Kỳ phu nhân không nói gì nữa, mà chỉ là nhìn phía sau rồi lập tức rời khỏi phòng. Trong lúc đó, lòng dạ bà ta bách chuyển thiên hồi. Lão gia không tới,

trừ phi là có chuyện trì hoãn.

Nhìn Kỳ phu nhân bỏ đi, Kỳ Tiểu Nhiễm bỏ đao xuống. Cỗ nàng chảy máu xuống áo. Nàng nhìn gã hộ vệ đang run lẩy bẩy dưới bất, giọng lạnh băng nói:

"Hiện tại, chúng ta tiếp tục, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra."

~~~

"Phu nhân."

Trong bóng tối, ai đó gọi Kỳ phu nhân đang chuẩn bị trở về viện mình. Bà ta quay đầu nhìn, thấy cách đó không xa có cái đèn lồng đang từ từ tới gần và tiếng bánh xe nhỏ nhỏ lăn trên cỏ. Chốc lát sau, một khuôn mặt tái nhợt hiện ra.

"Thì ra là Việt Nhi." Thần sắc Kỳ phu nhân không thay đổi, bà ta nhanh chóng nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng thì thoáng yên lòng. "Đêm khuya lộ hàn, sao còn ra đây?"

"Không có gì đáng ngại. Nhưng nghe thấy động tĩnh nên ra xem." Đã là ngày xuân nhưng Kỳ Việt vẫn khoác áo khoác màu trắng, và trên đầu gối còn có một thảm nhung. Hắn nhìn thoáng qua Kỳ phu nhân, "Vừa lúc, phu nhân vừa đi đâu vậy? Phu nhân có biết là chuyện gì đã xảy ra không, hãy nói cho ta biết, mất công ta phải đi qua xem."

"Là Trữ hộ vệ đã chết, Tiểu Nhiễm đang ép hỏi hộ vệ nguyên do."

"A?" Kỳ Việt cũng không kinh ngạc bao nhiêu. Hắn cúi mắt suy nghĩ sâu xa một lúc mới nói:

"Xem ra Tam tỷ quyết tâm rồi."

"Là người sao?" Kỳ phu nhân chột nói.

Kỳ Việt ngẩng đầu, "Phu nhân nói cái gì?"

"Không có gì. Nhưng Việt Nhi, người vẫn là đừng nên qua đó. Tiểu Nhiễm ngang tàng, ngộ nhờ nàng nghĩ người là hung thủ rồi ngộ thương người, vậy sẽ không tốt." Kỳ phu nhân nghi ngờ mà nhìn Kỳ Việt, thâm ý nói.

"Phu nhân thật biết đùa. Việt Nhi còn sống được bao lâu mà đứng ra chắn gió đây?" Kỳ Việt cười nhạt. "Nhưng mà Nhị ca hẳn tâm địa thiện lương, phu nhân nên trông chừng huynh ấy cho tốt đi thôi."

"Bất quá nếu phu nhân đã nói vậy thì Việt Nhi sẽ nghe lời, không qua giúp vui làm gì." Kỳ Việt gật đầu cáo từ Kỳ phu nhân. "Đêm rồi, phu nhân về nghỉ ngơi đi. Tam tử có ở đây, Kỳ phủ thật náo nhiệt." Sau đó, hẳn nghiêng đầu thấp giọng nói với nha hoàn phía sau, "Về thôi."

Ngọn đèn lồng lại lắc lư mà dần đi xa.

"Phu nhân, chúng ta nên về thôi." Nha hoàn thấy Kỳ phu nhân bất động, nhắc nhở nói.

Kỳ phu nhân thu hồi ánh nhìn bóng dáng Kỳ Việt, nói: "Xem ra việc này hẳn cũng không thoát khỏi liên can."

"Ý phu nhân nói là Trữ hộ vệ chết?" Nha hoàn nao nao.

"Ừ." Kỳ phu nhân không biết sao mà trong lòng cứ thấy bất an. "Nhưng nhìn hẳn lại chẳng mấy may quan tâm."

"Ngay cả Kỳ Xuyên cũng tới rồi đi; không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra..." Kỳ phu nhân nói thầm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 98: Đêm Không Ngủ

Chương 98 - Đêm không ngủ

Đêm dần khuya, động tĩnh ở Kỳ phủ dần quy về yên tĩnh. Song, chỉ có sân viên của Kỳ Tây Vũ là đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có tiếng kêu la thảm thiết và tiếng khóc thét lộn xộn truyền ra, làm hạ nhân nào đi ngang qua cũng giật mình và tò mò nhìn xung quanh.

Cùng lúc đó, xa ở thành Tây, Bùi gia cũng có người trắng đêm không ngủ.

"Mẹ, muện thế này, có việc gì sao?"

Trăng hôm nay không sáng, trong phòng chỉ có ngọn nến mờ nhạt. Bùi Nghiêu Dẫn, Bùi Mộc Yên, Bùi Nghiêu Viễn ba người đứng trước giường Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân thần sắc ngưng trọng nhìn ba người, một hồi cũng không nói gì.

"Yên nhi." Bùi phu nhân nhìn Bùi Mộc Yên bỗng nói.

"Vâng."

"Ngày mai con hãy về Trầm phủ."

"Mẹ?!"

"Nghe lời. Con ở đây đủ lâu rồi." Bùi phu nhân nói. "Bùi gia hiện giờ như

thế này, ta không dám cam đoan chúng ta có thể bình yên vượt qua hay không. Con đã là người Trầm gia, con sẽ không sao. Nếu chuyện này còn nghiêm trọng hơn thì với tài lực Trầm gia, mặc dù không thể giúp được chúng ta nhưng cứu được con vẫn là có thể."

"Mẹ. . ." Bùi Mộc Yên không cam lòng. "Con không thể chỉ lo an nguy của mình mà mặc kệ Bùi gia."

"Hồ đồ!" Bùi phu nhân uy nghiêm nhìn Bùi Mộc Yên. "Con đã là mẹ rồi đấy! Đừng tưởng rằng ta không biết, Trầm gia đã phái người đến thúc giục con trở về mấy lần rồi?"

Bùi Mộc Yên cúi đầu không nói, xem như chấp nhận.

"Thế cục hiện giờ, con cũng không giúp được cái gì, không bằng quay về Trầm gia chờ đợi thời cơ. Trầm gia thế nào con cũng biết; Trầm lão gia tuy có ba người con trai nhưng con cả yếu đuối vô năng, con út thì còn nhỏ; tương lai Trầm gia biết không chừng là sẽ nằm trong tay tướng công Trầm Vượng Tài của con. Trầm Vượng Tài xem như có vài phần năng lực, lại nghe lời con, và đó cũng là nguyên do vì sao ta và cha con đồng ý mỗi hôn sự này. Như vậy, về sau, dù Bùi gia có chuyện thì địa vị con ở Trầm gia vẫn vững chắc. Lời nói của ta, con hiểu chưa, Mộc Yên?"

Bùi Mộc Yên cắn môi, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn đáp:

"Mẹ giáo huấn đúng."

"Lát nữa trở về thu thập hành lý, sáng sớm ngày mai trở về Trầm gia ngay."

"Kế tiếp, chuyện ta muốn nói có liên quan đến tồn vong của Bùi gia, ngoại nhân không thể biết được, hiểu chưa?" Bùi phu nhân trầm giọng nói.

Ba người chấn động, đều gật đầu.

"Biến cố lần này rõ ràng là chúng ta bị hãm hại, nhưng điều tra cho tới nay lại không có kết quả gì rõ ràng, vẫn còn chưa biết được ai hạ độc."

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Nghiêu Duẫn tối sầm. "Là Duẫn nhi vô năng, không tra ra được thủ phạm."

"Không trách được con, " Bùi phu nhân lắc đầu, mím môi, nghiêm mặt, "nhưng gần đây, ta nhận được một cái tin rất hoang đường. Tuy rằng hoang đường, thậm chí là ta thật sự không muốn nhận đáp án này, nhưng, sau khi suy nghĩ kỹ, ta không thể không thừa nhận khả năng này có thể xảy ra." Bùi phu nhân chậm rãi đảo mắt qua ba người con. "Người hạ độc không phải ngoại nhân, mà chính là người Bùi gia ta. Chi tiết hơn nữa, là người không còn sống, mà đã chết."

"Cái gì?"

Ba người kinh ngạc nhìn Bùi phu nhân.

Dưới ánh nến nhàn nhạt, trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc đáng kể.

"Ý mẹ là. . ." Môi Bùi Nghiêu Duẫn giật giật, trong đầu lướt qua một ý niệm; hẳn không dám tin mà nhìn Bùi phu nhân, song rốt cuộc vẫn không nói ra cái tên kia.

Bùi phu nhân nhìn thần sắc ba người và gật đầu.

"Đúng vậy, đó là Húc nhi." Bùi phu nhân nói.

"Sao chứ. . ." Bùi Nghiêu Viễn lẩm bẫm, "Sao lại là Tứ đệ?"

"Mấy đứa nên biết, từ khi người nọ chết, Húc nhi... có lẽ là hận ta. Thậm chí là hận cả Bùi gia."

"Nhưng chuyện này đã qua lâu rồi mà? Hơn nữa Tứ đệ. . ." Bùi Mộc Yên nói không nên lời, sự kiện kia cơ hồ được giữ kín như bưng ở Bùi gia. Nàng nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng của Bùi Nghiêu Húc ở trên giường bệnh, giọng bỗng thấp đi, "Tứ đệ hử, đã mất rồi."

Bùi phu nhân nhìn khoảng không, thanh âm nguyên bản trầm tĩnh có chút mơ hồ.

"Đó chỉ là bắt đầu thôi. Tính tình Húc nhi cương liệt nhất nhà, một khi bức nó đến tuyệt lộ nhất định nó sẽ làm những chuyện ngoan tuyệt. Có lẽ, đã từ lâu, ở thời khắc đó, nó đã quyết định kéo cả Bùi gia chôn cùng người kia."

Nhất thời không ai biết nên nói thế nào; tâm tình ai cũng phức tạp.

Rất nhanh, Bùi phu nhân khôi phục lại trầm tĩnh.

"Lần này gọi các con tới chính là về việc này. Nếu chỉ một mình Húc nhi gây nên thì Bùi gia ta xem như tận diệt. Nhưng may mà không phải."

"Là Kỷ gia. Kỷ gia đang muốn đưa Bùi gia ta vào chỗ chết." Bùi phu nhân nói.

"Kỷ gia?" Từ Kỷ gia trở về, Bùi Nghiêu Viễn vẻ mặt khiếp sợ.

"Nói đi cũng phải nói lại, vài năm gần đây Kỷ gia muốn mở rộng làm ăn, đích xác có vài xung đột với Bùi gia ta. Nếu thật là như thế thì Kỷ Thế Nam quả thật quá ác độc." Bùi Nghiêu Duẫn nói.

"Còn nhớ Kỷ Tây Vũ không?"

Nghe Bùi phu nhân nhắc nhở, ba người mới nhớ tới.

"Kỷ Tây Vũ chết ở lân cận Bùi gia, có thể nào. . ." Sắc mặt Bùi Nghiêu

Duẩn trắng nhợt.

Bùi phu nhân gật đầu. "Nếu Kỳ gia thật sự có liên quan thì cái chết của Kỳ Tây Vũ tất nhiên không phải là đơn thuần. Say rượu chết đuối, giờ ngẫm lại cũng thấy rất nhiều điều khả nghi. Thế lực Kỳ gia ở Tô Châu to lớn, quan phủ qua loa kết án, Kỳ Thế Nam không điều tra thêm? Ta vốn tưởng rằng đó là do Kỳ gia gặp nội loạn, vì không muốn liên lụy đến mấy đứa con khác cho nên mới phải ngậm bồ hòn làm ngọt như thế. Nhưng nếu trong này có nguyên do không thể để cho ai biết thì sao?"

"Ý mẹ là, Kỳ Thế Nam sợ rằng nếu tiếp tục điều tra thì sẽ lộ ra chuyện bọn họ hãm hại Bùi gia?" Bùi Nghiêu Duẩn như có điều suy nghĩ và nghi hoặc, "Nhưng chuyện lớn như vậy, tại sao Kỳ Thế Nam lại phái Kỳ Tây Vũ?"

Mắt Bùi phu nhân thâm trầm, "Chớ coi khinh Kỳ Tây Vũ. Tuy ta chỉ gặp nàng vài lần, những điều khác ta không dám nói nhưng nàng tâm tư bình tĩnh, các người tuyệt không thể sánh bằng nàng. Còn nhớ chuyện đội tàu Lâm gia chứ?"

"Vâng. Không biết Kỳ Tây Vũ dùng chiêu gì mà khiến tiểu tử Lâm Kỳ lật lọng, không để ý đến giao tình hai nhà, hừ!" Nhắc tới việc này, Bùi Nghiêu Duẩn tức đến không chịu được.

Thần sắc Bùi Nghiêu Viễn khẽ động. Hắn nhớ tới trước đó còn nhắc tới việc này cùng Diệp Kết Mạn. Giờ ngẫm lại, hắn mới thấy Kỳ Tây Vũ quả nhiên là sâu không lường được.

"Nếu đúng là Kỳ gia hãm hại chúng ta, mẹ định làm gì?" Bùi Nghiêu Viễn hỏi. "Dù sao Tứ đệ, Kỳ Tây Vũ đều không còn tồn tại; cả hai đều tâm tư kín đáo, e là khó điều tra. Mà bây giờ chúng ta cũng không còn nhiều thời gian; cha vẫn còn trong lao, thật sự rất cấp bách."

Bùi phu nhân nhếch môi cười mỉm. "Nghe nói Kỳ tam tiêu thư mất tích nhiều năm đã trở lại?"

Bọn họ tuy rằng vội đến sát đầu mẻ trán, không rảnh để ý đến nhưng ít nhiều gì cũng có nghe thấy.

"Ta đã tìm hiểu, nghe nói cũng là vì Kỳ Tây Vũ chết mà đến. Lại còn não loạn ở mộ địa một hồi." Bùi phu nhân rũ mắt, "Nếu như thế, chúng ta sẽ không ngại tặng thêm não nhiệt cho Kỳ gia. Kỳ Thế Nam muốn dàn xếp ổn thoả? Chúng ta chẳng những muốn cái chết của Kỳ Tây Vũ không chìm xuống, mà còn phải lôi nó lên đến tận ngọn nguồn!" Bùi phu nhân ngẩng đầu, nhìn Bùi Nghiêu Viễn, "Viễn nhi, ngày mai con đi tạo một ít tin đồn. Lúc trước không phải người ta nói Kỳ phủ bị ma ám sao? Hãy làm cho nó ly kỳ hơn."

"Vâng."

"Duẩn nhi, ngày mai con đi theo ta đến Phan phủ. Ài, đã đến lúc ta phải tự mình báii phỏng."

"Vâng."

...

Ba người bước ra khỏi phòng đã là chuyện nửa canh giờ sau.

Bùi Mộc Yên đột ngột dừng bước, "Khoan!"

"Gì vậy?" Bùi Nghiêu Duẩn quay đầu lại nhìn nàng.

"Không đúng, " Bùi Mộc Yên trở mắt. "Vừa rồi mẹ nói bà được tin tức này từ người khác, nhưng mấy hôm nay mẹ có đi đâu ra khỏi phòng đâu? Rốt cuộc là ai nói cho mẹ biết?"

Kêu kẹ! Tiếng mở cửa vang lên, một thân ảnh yếu điệu rảo bước đến và cúi người nói:

"Phu nhân nên nghỉ ngơi."

"Không phải cho người ngủ trước rồi sao, sao còn đến đây?"

"Thư nhi không yên lòng phu nhân." Khi nói chuyện, Thư nhi đưa ngọn đèn ra xa hơn, rồi đi lên giúp Bùi phu nhân dịch chăn. "Thư nhi không ở đây mới có mấy ngày, phu nhân lại gầy."

Bùi phu nhân vỗ tay Thư nhi, hỏi:

"Thư nhi, mấy ngày nay người ở cùng Tứ thiếu phu nhân, người cảm thấy những lời nàng nói với ta có thể tin chứ?"

Nghe vậy, Thư nhi đứng dậy, trầm tư nghĩ ngợi một hồi mới nói:

"Thư nhi đi theo phu nhân cũng coi như học được vài phần nhãn lực, nhưng Tứ thiếu phu nhân làm việc, Thư nhi càng ngày càng đoán không ra. Ban đầu, nàng cho Thư nhi cảm giác rõ ràng là người rất đơn giản, dễ đoán. Nhưng khoảng thời gian ở Kỳ phủ, Thư nhi thấy nàng ấy trầm tĩnh hơn rất nhiều, và không đoán ra được tâm sự."

"Nhưng mà, theo Thư nhi thấy, Tứ thiếu phu nhân tâm tính thiện lương, mặc dù không biết ẩn dấu chuyện gì nhưng những gì nàng nói với phu nhân muốn giúp Bùi phủ là không giả."

Bùi phu nhân gật đầu.

"Ta cũng nghĩ thế. Nhưng, ta biết nàng ta vẫn đang cố giấu thứ gì đó, vì nàng ta chỉ nói mặt ngoài; tóm lại là ta cảm thấy nàng ta còn biết nhiều điều hơn nữa. Nếu có cơ hội, người hãy thăm dò xem."

Rồi Bùi phu nhân kéo tay Thư nhi bảo nàng ngồi xuống và nói:

"Các người lần này đến Kỳ phủ, có thấy dị thường gì không?"

Thư nhi nhìn Bùi phu nhân, muốn nói lại thôi.

"Có thì nói đi."

"Phu nhân. . . người có tin trên đời này có ma không?" Thư nhi cắn môi, ngờ vực nói.

Bùi phu nhân kinh ngạc nhìn Thư nhi, có vẻ như không tin lời này là từ Thư nhi nói ra. Bất quá bà ta chỉ hơi trầm ngâm mà thôi.

"Người gặp được cái gì?" Bùi phu nhân nói.

"Thư nhi không dám xác định, nhưng trước khi có tin đồn Kỳ phủ bị ma ám, đích xác có một số tình huống nghĩ mãi không thông. Về Tứ thiếu phu nhân." Thư nhi nói xong cũng thấy hoang đường mà cười cười. "Hắn là bị nha đầu An nhi luôn mồm thần thần quỷ quỷ mà bắt đầu miên man suy nghĩ rồi."

Bùi phu nhân trầm tư một lát, nói:

"Nếu là giả, thì hãy biến nó thành sự thật."

"Ý phu nhân là?"

"Hùng đông, người bảo An nhi đến viện Tam thiếu gia nhất ngũ nhất thập nói cho Tam thiếu gia những gì nó biết. Hoang đường bao nhiêu cũng không sao cả." Rồi Bùi phu nhân nhìn ngoài cửa sổ. "Loại chuyện thú vị này là hấp dẫn dân chúng nhất."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 99: Linh Môi (Thượng)

Chương 99 - Linh môi (Thượng)

Mặt trời vừa lên, sắc trời còn xám, một chiếc xe ngựa đi ra từ Bùi phủ.

Diệp Kết Mạn cũng một đêm khó ngủ. Tuy mệt rã rời nhưng nàng không buồn ngủ. Trong đầu thì không ngừng hiện lên những đoạn trí nhớ ngắn. Và mặc dù chỉ mới rời khỏi Kỳ phủ không lâu nhưng nàng lại cảm thấy như đã qua mấy đời.

Nàng nằm mơ mơ màng màng như vậy khá lâu. Khi mở mắt ra thì trời còn chưa sáng hẳn. Không khí mùa xuân khác với cái lành lạnh thuở nào, người Diệp Kết Mạn dần ấm lên. Hoa bên cửa sổ mới nở, đưa hương thơm vào phòng, Diệp Kết Mạn ngơ ngẩn mà nhìn ngoài cửa sổ với cảm giác tựa như vài ngày trước, khi mới gặp Kỳ Tây Vũ một thân hi bào ướt đẫm. Bây giờ nghĩ lại thấy cũng rất thú vị. Thời gian ở chung chỉ ngắn ngủi vậy mà nỗi nhớ lại tự nhiên dâng trào đầy nỗi lòng, một người bình thường như nàng thế nhưng lại... với một người bất phàm như Kỳ tây vũ... Đôi khi nàng còn nghĩ, nàng và Kỳ Tây Vũ âm dương cách biệt thế này có sao ông trời lại sắp đặt... Bất thành linh, một câu hỏi có từ đã lâu xuất hiện làm Diệp Kết Mạn nghĩ mà nhú mày. Mặc dù nhiều vấn đề đã được Kỳ Tây Vũ giải đáp nhưng chuyện vì sao Kỳ Tây Vũ lại xuất hiện ở đây, vào đêm tân hôn thì vẫn là mờ mịt.

Không ngủ được nữa, Diệp Kết Mạn đứng dậy mặc quần áo và đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa phòng mở, Diệp Kết Mạn vừa cất bước thì ngạc nhiên mà nhìn vũng

máu trước cửa.

Máu vẫn còn mới, chưa khô, mùi của nó xộc vào mũi. Diệp Kết Mạn cau mày, không khỏi nghĩ tới lời Kỷ Tây Vũ nói: "Nàng còn nhớ ta đã từng nhắc nhở, Bùi phủ có người muốn hại nàng không?"

Đây là cảnh cáo ta sao? Diệp Kết Mạn nghĩ.

Nếu là Diệp Kết Mạn của dĩ vãng tất nhiên nàng sẽ bất an. Nhưng Diệp Kết Mạn bây giờ - người đã chứng kiến biết bao thủ đoạn ở Kỷ phủ - thì khác, nó chẳng mấy may dọa được nàng. Diệp Kết Mạn không để ở trong lòng, chậm rãi ra khỏi phòng.

Hoa nở khắp trong viện, lá còn đọng sương đêm, thơm mát. Ưu tư của Diệp Kết Mạn vơi đi không ít. Nghĩ nghĩ một lúc nàng đi đến phòng An nhi. Mà, An nhi không ở trong phòng; đệm chăn còn ấm, chưa gấp, xem ra là có chuyện gấp phải đi, Diệp Kết Mạn vừa nghi hoặc vừa trở ra thì vừa vịn gấp nha hoàn mới được điều tới - khoảng mười ba mười bốn tuổi - tiểu nha hoàn còn đang ngáp và mở cửa, trông thấy Diệp Kết Mạn thì ngoác mồm, nhìn rất buồn cười.

"Thiếu-thiếu phu nhân!" Tiểu nha hoàn vừa hết hồn vừa hành lễ.

Diệp Kết Mạn tâm tình thoáng thoải. "Uhm, sớm." Nàng cười nói.

"Thiếu phu nhân, hôm qua người mới về thôi mà sao lại dậy sớm như thế, sao người không nghỉ ngơi thêm đi hử?"

"Ngủ không được nữa nên thức thôi." Diệp Kết Mạn nói. "Em có nhìn thấy An nhi không?"

Tiểu nha hoàn lắc đầu, "Nô tỳ không để ý ạ, An tử tử không có trong đó hử?" Tiểu nha hoàn nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng. "Mới sáng sớm

mà đi đâu mất rồi ta." Nàng thầm nói.

"Em tên gì?" Diệp Kết Mạn nói.

"Bẩm thiếu phu nhân, người gọi nô tỳ là Tiểu Y là được." Tiểu Y cười đáp.

"Trước đây em làm việc ở đâu?"

"Thưa, nô tỳ vào Bùi phủ hồi năm ngoái, và phụ trách quét tước tẩm cư Tứ thiếu gia từ đó. Cho đến khi Bùi phủ có chuyện, nô tỳ mới được điều sang viện Tam tiểu thư. Và mới hôm qua, nô tỳ nhận được phân phó về đây hầu hạ thiếu phu nhân ạ."

"À, hôm nay hẳn là còn một vị tỷ tỷ nữa ạ."

"Hmm... Nói vậy, trước đó em luôn làm việc ở đây?"

Tiểu Y gật đầu.

"Uhm. Là thế này, Tiểu Y, ta có chuyện muốn hỏi em. Nếu em biết thì hãy nói cho ta biết." Diệp Kết Mạn thấy Tiểu Y gật mới nói tiếp. "Em còn nhớ ngày ta mới vào đây không?"

Tiểu Y vốn đang cười, nghe vậy thì thần sắc hơi cứng đờ; dường như nàng nghĩ tới điều gì mà nhất thời không lên tiếng.

"Em thấy cái gì thì hãy nói cho ta biết." Diệp Kết Mạn ôn hòa vỗ vai Tiểu Y, "Ta chỉ muốn biết một số việc mà thôi."

Tiểu Y ngậm ngừng nhìn Diệp Kết Mạn.

"Thật ra... nô tỳ cũng nhìn không rõ. Hôm đó cũng tối lắm rồi. Và lại nô tỳ cũng mới đến Bùi phủ không lâu nên cũng hơi ngạc nhiên về hôn sự này,

nhất là . . ."

Diệp Kết Mạn cười, ý bảo Tiểu Y tiếp tục.

"Nô tỳ còn nhớ ngày đó Bùi phủ treo rất nhiều đèn lồng đỏ, nhưng mà lão gia và phu nhân có lệnh không được vây xem nên nô tỳ cũng không dám đi ra khỏi viện mà chỉ ở trong phòng nhìn trộm mà thôi."

Tiểu Y khó có thể quên được cảnh tượng ấy: vừa vào đêm, đèn lồng đỏ đã treo khắp nơi, nhưng mọi nơi yên tĩnh, không có tiếng ồn của đêm đại hôn nên có.

"Có lẽ là đến giờ lành, nô tỳ nhìn thấy Tam thiếu gia kéo thiếu phu nhân vào sân. Sau đó, Tam thiếu gia đẩy thiếu phu nhân vào phòng rồi khóa trái cửa." Tiểu Y tiếp tục nói.

Nàng còn nhớ lúc đó nghe được tiếng cầu cứu, nó khiến nàng đồng tình... Nghĩ vậy, Tiểu Y ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, thấy người trước mắt hiền lành, hòa nhã thì càng cảm thấy Diệp Kết Mạn đáng thương.

"Thiếu phu nhân, xin lỗi người, nô tỳ không giúp được người lúc ấy."

"À, không sao đâu, ta vẫn còn đứng được đây đấy thôi."

"Nhưng mà đêm đó thật sự rất kinh khủng, nô tỳ rất lo cho người." Tiểu Y nói. "Một lát sau đó, Tam thiếu gia trở lại, còn mang theo một nữ nhân trông rất đáng sợ đến nữa." Nghĩ đến người đàn bà kia, Tiểu Y thấy lạnh sống lưng.

"Nữ nhân?"

"Một hắc y nữ nhân! Nghe nói là linh môi lão gia, phu nhân mời đến." Tiểu Y nuốt nước bọt. "Nô tỳ nhìn thấy bà ta ở trước phòng người cầm gì đó rồi tay bà ta tự nhiên bật lửa lên, thấy ghê lắm."

Diệp Kết Mạn nghe đề cập tới linh môi nàng mới giật mình nhớ tới.

"Lúc đó Tam thiếu gia cũng có mặt phải không?" Diệp Kết Mạn nói.

"Dạ." Tiểu Y gật đầu, "Linh môi đốt cái gì đó ở trước phòng thiếu phu nhân xong mới cùng Tam thiếu gia rời đi. nô tỳ chỉ biết có như thế thôi. Nhưng mà nô tỳ có nghe các tỷ tỷ khác kể lại, họ nói là đêm đó khi bà linh môi vào chủ viện chủ viện liền đóng cửa, chỉ có lão gia, phu nhân, các thiếu gia và tiểu thư ở lại, còn lại thì buộc phải lui ra hết."

Xem ra phải tìm Bùi Nghiêu Viễn hỏi mới được, nàng nghĩ. Diệp Kết Mạn không tiếp tục truy vấn nữa, nàng sẽ rời đi thì chợt nhớ tới vũng máu ở cửa.

"Ta mới thấy ở cửa phòng có vũng máu, em dọn sạch chỗ đó giúp ta. Mà đừng để ai thấy." Diệp Kết Mạn nói.

Tiểu Y giật mình, ngạc nhiên mà nhìn qua đó. Quả nhiên nàng lảng máng nhìn thấy đồng máu đã khô.

"Sao lại có máu ở đó?" Tiểu Y biến sắc nói.

Diệp Kết Mạn không giải thích nhiều, chỉ dặn dò Tiểu Y không cần phải nói với ai mới rời đi. Sau đó, nàng đi đến viện của Bùi Nghiêu Viễn.

Trời từ từ sáng hơn, ngẫu nhiên sẽ có vài hạ nhân đi ngang qua, dáng vẻ đều là lo lắng.

Diệp Kết Mạn vừa bước vào sân viện của Bùi Nghiêu Viễn thì đã nhìn thấy Thư nhi, An nhi đi ra.

"Thiếu phu nhân, sao người tới đây?" An nhi xa xa nhìn thấy Diệp Kết Mạn, kinh ngạc mà đến đón.

"Ta đến tìm Tam thiếu gia hỏi chút chuyện, " Diệp Kết Mạn cũng ngạc nhiên, "Sao hai em lại ở đây?"

"Thư tỷ tỷ nói Tam thiếu gia có việc hỏi em nên nhân lúc thiếu phu nhân chưa thức em tới đây. Không ngờ thiếu phu nhân dậy sớm; người khỏe chưa, người thấy thế nào rồi?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, "Ừ, đỡ hơn rồi." Khi nói chuyện, nàng còn nhìn Thư nhi; và nàng cũng hiểu là có liên quan đến Bùi phu nhân.

"Thật tốt quá! Từ khi rời khỏi cái phòng kia, thiếu phu nhân đã khỏe trở lại!" An nhi vỗ tay, vui vẻ nói.

Nghe vậy, thần sắc Diệp Kết Mạn hơi cứng. Nàng mím môi không đáp.

Cùng lúc đó, Bùi Nghiêu Viễn nghe tiếng thì đi ra, thấy Diệp Kết Mạn,

"Kết Mạn?" Hắn sửng sốt.

"Tam ca."

"Vào đây nào."

Bùi Nghiêu Viễn nhìn có vẻ như một đêm không ngủ, song tuy thiếu ngủ nhưng mà tinh thần có vẻ phấn chấn hơn xưa. Diệp Kết Mạn cho An nhi về trước, còn nàng thì vừa đi vừa nghĩ : có phải Bùi phu nhân định làm gì hay không.

"Đệ muội ngồi đi." Bùi Nghiêu Viễn rót trà cho Diệp Kết Mạn, "Sáng sớm thế này, đệ muội có việc gì sao?"

"Vâng, Kết Mạn có chuyện thắc mắc, Tam ca có thì giờ chứ?"

"Hmm... Đệ muội hỏi đi."

"Bùi gia hiện giờ tình thế cấp bách, Kết Mạn cũng không biết có nên hỏi hay không..."

"Tối hôm qua, Kết Mạn nằm mơ thấy đêm tân hôn. Trong mơ thì nhìn thấy một hắc y nữ tử, nhìn hơi đáng sợ. Cùng hạ nhân vô tình đề cập, nói rất giống linh môi được mời đến khi đó. Kết Mạn không biết việc này nên muốn hỏi Tam ca một chút."

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy thì nao nao, "Đệ muội mơ thấy linh môi?" Hắn thốt lên.

Lúc đó nàng còn ở trong phòng, hẳn là không nhìn thấy linh môi, hẳn nghĩ.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?" Diệp Kết Mạn khó hiểu hỏi.

Trước giờ Bùi Nghiêu Viễn cố kỵ tâm tình Diệp Kết Mạn nên chưa từng nhắc tới linh môi ở trước mặt nàng; bởi vì chính hắn đôi khi nghĩ tới còn thấy ghê ghê... Giờ nghe Diệp Kết Mạn hỏi, hắn hơi lưỡng lự.

"Kết Mạn coi như đã là người Bùi gia rồi. Hy vọng Tam ca biết gì thì có thể nói cho muội biết." Diệp Kết Mạn sợ Bùi Nghiêu Viễn có băn khoăn nên khích lệ.

"Uhm, thật ra cũng không có gì; vì hôm ấy cũng không phải là đại hôn bình thường. Hôm đó chúng ta có mời một linh môi đến để chủ trì hôn sự cho muội và Tứ đệ."

"Thì ra là vậy. . ."

Không biết linh môi này có liên quan đến việc Kỳ Tây Vũ mặc danh kỳ diệu đưa tới tân phòng hay không, Diệp Kết Mạn thầm nghĩ.

"Mà... nói vậy thì thật sự có chút kỳ quái. . . Trong mơ, bà linh môi đó nói muốn gặp muội."

"Muốn gặp muội?"

"Vâng, bà ấy nói. . ." Diệp Kết Mạn đáp ứng, "muội có kiếp nạn, nếu không để ý thì sẽ bị đứt dương thọ." Rồi nàng bật cười, "Có phải hoang đường lắm không, ha, làm sao mà có chuyện này chứ, đúng không Tam ca? Nhưng mà giấc mơ nó thật quá; tới khi muội tỉnh lại mà vẫn còn rõ ràng trước mắt; tóm lại là nó làm muội hơi bất an thôi."

Dĩ nhiên là Diệp Kết Mạn bịa chuyện, nhưng vừa mới nghe An nhi nói một chuỗi dài sự tình cổ quái, Bùi Nghiêu Viễn nhin không được mà thâm rùng mình. Và đồng thời cũng lo lắng cho Diệp Kết Mạn. Mấy chuyện này thà rằng tin là có thì hơn, hẳn nghĩ. Và lại hẳn quá ấn tượng về linh môi nên bây giờ hẳn không thể nói một tiếng không cần phải để ý.

Bùi Nghiêu Viễn nhíu mày, "Việc này vẫn là không nên bỏ qua. Thế này đi, để ta sắp xếp cho muội đi gặp linh môi đó."

"Lại làm phiền Tam ca nữa rồi."

"Đều là người một nhà, không cần khách khí." Bùi Nghiêu Viễn khoát tay. "Không còn sớm nữa, ta có việc phải làm, giờ ta sẽ cho người đưa muội trở về. Xong việc ta sẽ đến tìm muội, được chứ?"

"Không cần phiền toái như thế, chỉ vài bước mà thôi, để muội về một mình cũng được." Và Diệp Kết Mạn đứng dậy cáo từ.

Đi ra sân viện Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn thở phào, và bắt đầu tính toán. Không biết sao, nàng cảm thấy việc này không đơn giản. Nếu bởi vì linh môi mà nàng nhìn thấy được Kỳ Tây Vũ thì cũng còn nhiều chỗ khó hiểu.

Hmm, phải gặp linh môi mới biết được đáp án.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 100: Linh Môi (Hạ)

Chương 100 - Linh môi (Hạ)

Diệp Kết Mạn cứ lo bước về viện của mình mà không có chú ý tới sau lưng có cặp mắt đăm chiêu đang nhìn nàng càng lúc đi càng xa.

Đến viện, An nhi biến sắc chào đón.

"Thiếu phu nhân! Máu ở cửa là có chuyện gì vậy?"

Diệp Kết Mạn sững sốt, nhìn lại cửa phòng thì thấy Tiểu Y luống cuống đứng đó với thùng nước kế bên.

"Thiếu-thiếu phu nhân... nô tỳ, nô tỳ xin lỗi... Không phải, không phải nô tỳ nói mà là... máu khó rửa, vừa lúc An tử tử nhìn thấy."

Diệp Kết Mạn lắc đầu ý bảo không sao, vì nàng cũng không muốn giấu ai, nàng chỉ là không muốn làm lớn chuyện mà thôi.

"Ta không biết. Sáng sớm xuất môn đã thấy rồi." Diệp Kết Mạn nhìn An nhi, Thư nhi nói.

Thư nhi nghĩ ngay đến chuyện quần áo bị chọc thủng mà nhú mày.

"Rốt cuộc là ai vậy trời? Tạt cả máu thế này!" An nhi dậm chân. "Muốn gì chứ?"

"Có thể là cảnh cáo linh tinh gì đó thôi." Diệp Kết Mạn nói.

"Cảnh cáo?" An nhi thốt lên. "Cảnh cáo thiếu phu nhân cái gì? Thiếu phu nhân mới về mà; người có làm gì đâu?"

"Được rồi, không cần phải cả kinh như thế." Thư nhi vỗ vai An nhi. "Vào nhà trước rồi nói sau."

Ba người đi vào nhà.

"Thiếu phu nhân, tối qua người có nghe thấy động tĩnh gì không?" An nhi hỏi.

Diệp Kết Mạn lắc đầu.

"Rốt cuộc là ai làm?" An nhi cúi đầu tự hỏi. "Thiếu phu nhân ở Bùi phủ chưa được lâu mà, làm sao đấng tột được tới ai."

"Ai biết được." Diệp Kết Mạn mặt không lộ dấu vết mà nhìn Thư nhi.

Khi tầm mắt giao nhau, Thư nhi hơi kinh hãi, nhất thời không biết Diệp Kết Mạn biết được cái gì. Dĩ nhiên nàng đã có đối tượng tình nghi, nhưng vẫn chưa xác định được. Diệp Kết Mạn mới tới Bùi phủ, gây thù hằn với ai thì không có khả năng, nhưng nếu là người đó thì cũng không phải là không có lý do. Có điều, cứ thế này thì sẽ khó giải quyết. Bây giờ phu nhân không có ở đây, Nhị tiểu thư cũng trở về Trầm phủ, hai thiếu gia thì bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, không ai rảnh bận tâm, thế cho nên nàng cũng không biết người ta có thừa cơ mà bỏ đá xuống giếng hay không.

"Có vẻ như không phải là ngoại nhân làm, " An nhi nói. "Phải là người trong phủ mới có khả năng làm được cái này. Nhưng mà là ai?"

"Thư nhi thấy thế nào?"

Môi Thư nhi giật giật, một lát mới nói.

"Như An nhi nói, thiếu phu nhân không có khả năng gây thù kết oán với ai ở Bùi phủ. Nhưng bây giờ chuyện cũng đã xảy ra, dù ác ý hay không chúng ta đều phải hết sức cẩn thận."

"Thư nhi nói rất đúng. Nếu đối phương thấy không làm gì được ta thì sẽ mất kiên nhẫn, và lộ đuôi." Diệp Kết Mạn nói.

Diệp Kết Mạn thật sự không bận tâm mấy đến việc này, song nàng thật sự có chuyện muốn hỏi Thư nhi.

"Thư nhi, hôm nay em rảnh sao?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Vâng, phu nhân có việc, sáng sớm đã mang theo Đại thiếu gia đi ra ngoài rồi ạ. Và phu nhân sai em qua đây chiếu cố thiếu phu nhân."

"Vội như vậy? Phu nhân đi đâu thế?"

"Phan gia ạ." Thư nhi nói. "Tình thế bây giờ e là không thể trông cậy vào quan phủ rồi."

Diệp Kết Mạn không ngờ Bùi phu nhân nhanh nhạy như thế. Nàng âm thầm có chút kính nể bà ta.

"An nhi, mới sáng sớm sao em lại ở viện của Tam thiếu gia?" Diệp Kết Mạn hỏi.

An nhi liền nói lại chuyện mình được gọi đi với tốc độ nhanh chóng - thực ra thì trông giống có vẻ kích động hơn. Diệp Kết Mạn tuy rằng nghe không có biến hóa gì nhưng tâm tình đã trầm xuống vì đối phương đề cập đến chuyện ở Kỳ phủ.

"Thì ra là như vậy." Diệp Kết Mạn thấp giọng nói, rồi không nói gì thêm nữa.

An nhi cũng nhận ra cảm xúc Diệp Kết Mạn thay đổi, nàng không hiểu mô tê gì, không biết mình lại nói sai chỗ nào...

"Được rồi, để thiếu phu nhân nghỉ ngơi." Thư nhi thức thối kéo An nhi, xoay người hướng Diệp Kết Mạn cáo từ. "Tụi em đi chuẩn bị điếm tâm cho thiếu phu nhân đây." Sau đó Thư nhi lôi kéo An nhi lui xuống.

Khi Bùi Nghiêu Viễn trở về là đã qua buổi trưa. Hai người không có trì hoãn gì nhiều đã xuất môn và lên xe ngựa.

Lộ trình gần hơn so với Diệp Kết Mạn tưởng tượng. Khoảng một nén nhang, xe ngựa đã dừng lại. Bùi Nghiêu Viễn đỡ Diệp Kết Mạn xuống.

"Là ở đây hở?" Diệp Kết Mạn nhìn quanh, hỏi.

Đây là một tòa nhà hơi cũ. Tường đóng rêu xanh. Nước sơn bong tróc. Và có treo hai ngọn đèn lồng. Cổng đen cũng đã xuống màu, môn hoàn bằng đồng cũng rỉ sét. Xung quanh không có hộ dân nào sống, chỉ có một cây cầu đá cách đó không xa - mà nhìn cũng cũ rích, không biết có ai đi không nữa.

"Có lẽ thế." Bùi Nghiêu Viễn cũng chưa bao giờ tới đây, vì người đến đây mời linh môi là Uông quản gia, vừa nãy hẳn vừa trở về đã hỏi Uông quản gia, so với miêu tả cũng không khác là mấy. Nghĩ vậy, Bùi Nghiêu Viễn bảo xa phu chờ ở ngoài rồi hẳn đi lên gõ cửa.

Một lát sau, cửa mở, một cái đầu thò ra.

Bùi Nghiêu Viễn nhận ra đây là người đi cạnh linh môi, hẳn gật đầu tiếp đón.

"Chúng ta từ Bùi gia tới, xin hỏi linh môi bà bà có ở đây không?"

Cô gái mặc toàn thân màu đen, mắt tròn xoe nhìn Bùi Nghiêu Viễn.

"Ta biết huynh." Nàng nói.

Nàng mở cửa, ý bảo hai người vào nói chuyện. Cùng lúc đó, nàng hơi ngạc nhiên mà nhìn Diệp Kết Mạn.

"Hai người đến tìm bà bà là vì nàng?"

"Vâng. Không biết cô nương đã nhìn ra được cái gì?" Bùi Nghiêu Viễn kinh ngạc hỏi.

"Dương khí của tử tử quá yếu; hẳn là nàng cũng rất suy nhược. Không biết tử đã gặp được cái gì?" Nàng do dự một lúc mới nói.

Diệp Kết Mạn không ngờ thiếu nữ trước mắt vừa nhìn đã biết mình không thích hợp, nhất thời nàng cũng không biết nên nói gì.

"Tử là thiếu phụ trước đó gả vào Bùi gia được bà bà kết âm thân phải không?" Nàng một nhú mi, nói thầm, "nhưng như thế này cũng không đúng..."

Trong khi đó, hắc y nữ tử đã mang hai người đi vào trong viện, và độ ẩm cũng tùy theo đó mà giảm, làm Diệp Kết Mạn rùng mình.

Hắc y nữ tử cau mày mà nhìn tới. Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn nhìn theo tầm mắt của nàng, và cả hai đều thẫn cả kinh.

Giữa sân có một cây đa, có thể còn lớn tuổi hơn cả tòa nhà này, gốc to, tán cây gần như phủ cả nơi đây; cây đa thuần âm, khó trách ở đây có vẻ lạnh hơn ở ngoài.

"Bà bà." Hắc y nữ tử gọi.

Hai người lúc này mới phát hiện có người đứng sau cây đa, nhìn kỹ lại mới thấy đó là linh môi bà bà đang nhìn bọn họ. Khuôn mặt bà ta gầy guộc,

mặc hắc y; nhìn như quý.

Diệp Kết Mạn lần đầu nhìn thấy linh môi bà bà, nàng bị kinh hách không nhẹ; chân tự động mềm nhũn. Bây giờ nàng mới hiểu tại sao Tiểu Y nói linh môi nhìn ghê ghê, nàng ban ngày nhìn còn thấy sợ thì huống gì ban đêm...

"Bà bà, là Bùi gia." Cô gái ấy đỡ linh môi bà bà. "Đánh thức bà bà rồi hở?"

"Nghe có tiếng nên ra xem." Linh môi bà bà vỗ tay cô gái, và tiếp tục nhìn hai người khách. "Không biết hai vị khách quý có chuyện gì? Theo như ta biết thì Bùi phủ còn hai người chưa cần phải làm âm thân mà."

Bùi Nghiêu Viễn không được hài lòng khi nghe được điều ấy, mà ngại đạo đức nên không phát tác. Diệp Kết Mạn nhận ra Bùi Nghiêu Viễn khó chịu, nàng khẽ kéo tay áo hắt.

"Bà bà, cháu có một số việc muốn thỉnh giáo ngài." Diệp Kết Mạn nói, rồi nàng cúi chào, và kiềm chế tình tự phức tạp trong lòng. "Không biết có thể được nói chuyện riêng được không?"

Cô gái dường như nhớ ra được điều gì, nàng cúi đầu nói thầm vào tai linh môi bà bà và thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Diệp Kết Mạn.

Linh môi bà bà gật đầu; bà ta đánh giá Diệp Kết Mạn, rồi xoay người đi vào nhà.

"Mời vào." Bà bỏ lại một câu như thế.

Diệp Kết Mạn nghe mà vui mừng.

"Tam ca, huynh đợi ta ở ngoài được không? Ta có chút chuyện muốn hỏi riêng bà ấy." Diệp Kết Mạn nói.

Bùi Nghiêu Viễn không ngờ Diệp Kết Mạn đưa ra yêu cầu này, "sao vậy?" Hấn nghi hoặc hỏi.

"Xin huynh, Tam ca." Diệp Kết Mạn thấp giọng nói. "Ta không thể giải thích được nhiều như vậy, hy vọng huynh có thể hiểu."

Bùi Nghiêu Viễn do dự một chốc rồi thở dài.

"Thôi được, ta biết rồi."

"Cám ơn Tam ca."

Sau đó, Diệp Kết Mạn bước nhanh để đuổi kịp linh môi bà bà. Còn Bùi Nghiêu Viễn thì nhìn đại môn đóng kín. Hấn mệt mỏi mà nhắm hai mắt.

Hôm qua tuy một đêm không ngủ nhưng nhớ chuyện Diệp Kết Mạn nhờ nên sáng nay hấn đã nhanh tay an bài việc mẹ hấn dặn để tranh thủ làm việc cho nàng, và hấn đã không thấy mệt chút nào, nhưng khoảnh khắc khi bị đưa ra cửa thì hấn lại cảm thấy vô lực chống đỡ...

Mệt mỏi thật.

Suy cho cùng. . . ta vẫn không được nàng tin tưởng?

Diệp Kết Mạn tất nhiên không biết tâm tư của Bùi Nghiêu Viễn. Nàng đi vào nhà với linh môi bà bà - một nơi tối tăm, thiếu sáng, và lạnh - làm nàng phải xoa vuốt tay mình. Nhà giản dị, chỉ có một bàn, hai ghế, không có phòng khách vân vân. Giữa nhà treo một bức thủy mặc vẽ một chiếc cầu trên sông, hai bên nở đủ loại hoa.

Linh môi bà bà chậm rãi ngồi xuống và nhìn Diệp Kết Mạn.

"Bùi thiếu phu nhân gần đây gặp cái gì rồi đúng không?" Bà hỏi thẳng.

Diệp Kết Mạn ngạc nhiên mà nhìn linh môi bà bà.

"Ấn đường của tử biến thành màu đen rồi. Sắc mặt lại nhợt nhạt trắng bích. Dương khí thì yếu. Vừa nhìn đã biết bị theo đã lâu. Trên người tử có phải có cả những vết bầm mà không phải là máu bầm hay không?" Hắc y nữ tử xen vào giải thích.

Diệp Kết Mạn do dự gật đầu, xem như chấp nhận.

"Nhưng thật kì lạ, bà bà, linh hồn của Bùi thiếu gia không phải đã biến mất rồi sao? Chắc chắn hẳn ta không có lưu lại dương gian, theo lý thì cũng sẽ không xuất hiện tình trạng này?" Hắc y thiếu nữ khó hiểu.

Linh môi bà bà nhú mào, các nếp nhăn trên mặt bà nhăn lại, mắt xám - của người già - nhìn Diệp Kết Mạn chăm chăm.

"Không phải hẳn." Diệp Kết Mạn hít sâu, nói. "Đêm đó người tới không phải là Bùi thiếu gia, mà là một ma nữ. Đó cũng là nguyên nhân hôm nay cháu tới đây."

"Cái gì?" Hắc y thiếu nữ kinh hô.

Diệp Kết Mạn mím môi, tiếp tục nói.

"Theo lý thuyết thì, mặc dù có thể triệu hồn nhưng hẳn phải là phu quân cháu mới đúng? Nhưng người tới lại là ma nữ, và nàng ấy nói là mình bị triệu đến; hẳn là có liên quan đến âm thân kia. Cho nên hôm nay cháu muốn hỏi là đêm đó có gì khác thường xảy ra hay không nên mới có hiểu lầm?"

"Không có khả năng, " linh môi bà bà nghiêm túc nói. "Hết thầy đều ấ theo quy củ mà làm, như thế nào sẽ có lỗi?"

Rồi bà nhìn nhìn Diệp Kết Mạn.

"Cô đi theo ta." Linh môi bà bà nói.

Rồi bà đứng dậy, vén màn đi vào buồng trong.

Diệp Kết Mạn lúc này mới chú ý tới góc đó có một vật thể toàn màu đen, không biết là gỗ gì, mặt trên cũng vẽ hoa như bức tranh kì lạ treo trên tường.

"Đây là mạn châu sa hoa, " Hắc y thiếu nữ giải thích. "Là hoa ở Hoàng Tuyền."

Diệp Kết Mạn cả kinh, nàng nhìn lại bức thủy mặc, lúc này mới nhận ra đó là cầu Nại Hà ở Hoàng Tuyền.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chẳng thà đi vào buồng trong.

Một luồng khí lạnh ập tới, buồng trong còn tối hơn nữa, giữa ban ngày mà lại đốt mấy ngọn nến màu trắng... Linh môi bà bà đưa lưng về phía Diệp Kết Mạn, cầm ba cây nhang vái một lúc rồi mới cắm vào lư hương.

"Bùi thiếu phu nhân, mời cô đứng ở giữa." Linh môi bà bà nói.

Diệp Kết Mạn muốn hỏi, môi giật giật, nhưng vẫn là không nói mà theo lời mà đứng.

"Nha đầu, dụng cụ."

Hắc y thiếu nữ đáp vâng, rồi nàng lại ngăn tủ mở hộp lấy lá bùa đặt gần lư hương.

Linh môi bà bà cầm kéo và tiến lại gần Diệp Kết Mạn làm nàng sợ run mà hít khí lạnh, và nàng còn chưa kịp phản ứng thì... Phập! Tóc Diệp Kết Mạn đứt một nhúm. Linh môi bà bà không để ý tới mà hãy còn xoay người đặt tóc vào trong bát nước ở gần lư hương. Sau đó bà lấy bùa để vào bát, rồi bà nhắm mắt lại và niệm chú...

Diệp Kết Mạn chỉ có thể mang máng nhìn được động tác của linh môi bà bà qua tấm lưng gầy guộc của bà ta. Những người này lúc nào cũng phải thần thần bí bí như thế sao?? Nàng nghĩ.

Một lát sau, linh môi bà bà bưng cái bát kia xoay người lại. Đoạn, Diệp Kết Mạn nhìn thấy tro và tóc mình trong đó.

"Bùi thiếu phu nhân, cô hãy tích chút huyết vào." Linh môi nói. "Phải là ngón giữa."

Diệp Kết Mạn suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn là làm theo.

Máu vừa nhỏ giọt, bát nước bỗng sôi trào. Diệp Kết Mạn kinh ngạc mà nhìn linh môi bà bà đưa hai ngón tay vào mà quấy, "Hiển." Bà nói. Sau đó, bà đổ nước xuống đất. Nó vẫn còn sôi một chốc rồi hóa thành hơi mà dâng lên.

Mùi lạnh lạnh quen thuộc truyền đến, chỉ chớp mắt, Diệp Kết Mạn nhận ra linh môi bà bà muốn làm gì. Nàng sửng sờ không nhúc nhích, và chỉ có thể mở to mắt mà nhìn bóng dáng màu trắng từ từ xuất hiện. Diệp Kết Mạn không kiểm soát được bản thân mà run rẩy, tựa như hoa trước cuồng phong, nàng cố gắng ổn định hô hấp rồi mới ngẩng đầu lên, và nàng bắt gặp được đôi huyết nhãn mà nàng vô cùng tưởng niệm đang nhìn mình. Diệp Kết Mạn khóc, và thì thào:

"Kỷ Tây Vũ. . ."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 101: Nỗi Nhớ (Thượng)

Chương 101 - Nỗi nhớ (Thượng)

Trong ánh nến leo lét, cảm xúc Kỷ Tây Vũ biến ảo ở khoảnh khắc khi nàng gặp được Diệp Kết Mạn. Nàng đã rất ngạc nhiên. Rồi sau đó, ngực nàng nhói đau khi thấy đối phương nhìn mình mà lảng lạng rời lẹ.

"A!" Hắc y thiếu nữ bất khả tư nghị tới nhìn Kỷ Tây Vũ, "Người là ai?"
Đoạn, nàng khó hiểu mà thì thào, "Tại sao lại là nữ?"

Kỷ Tây Vũ hồi thần, nàng mím môi nhìn Diệp Kết Mạn rồi đảo mắt qua nhìn hắc y thiếu nữ, và cuối cùng là nhìn linh môi bà bà.

"Linh môi?" Kỷ Tây Vũ nói sau một chốc trầm tư.

Linh môi bà bà cũng không nói gì mà chỉ cau mày. Bà vẫn chưa hiểu được chuyện.

"Ta là Kỷ Tây Vũ, " Kỷ Tây Vũ bình tĩnh nói, nàng đoán được nguyên nhân Diệp Kết Mạn đến tìm linh môi nên giải thích. "Là Ngũ tiểu thư Kỷ gia qua đời không lâu kia."

"Kỷ tiểu thư?" Linh môi bà bà nói. Giọng bà khàn khàn, mặt mày nhăn chặt nhanh.

Hắc y thiếu nữ thì kinh hãi, và thỉnh thoảng đánh giá Kỷ Tây Vũ với sự tò mò.

"Có lẽ thời điểm âm hôn có sai sót. Ta chết cách Bùi phủ không xa, khi còn chưa hiểu được chuyện gì thì đã bị một sức mạnh vô hình đưa tới Bùi phủ." Khóe mắt Kỳ Tây Vũ luôn luôn để ý tới Diệp Kết Mạn, với một sự mềm mại chưa bao giờ dành cho bất kì ai. "Giống như lần này."

"Bà bà. . ."

Hắc y thiếu nữ tiến đến bên cạnh linh môi bà bà, nàng không thốt nên lời với tình cảnh trước mắt, và nàng vẫn luôn nhìn Kỳ Tây Vũ.

"Chúng ta sơ suất thật?" Nàng nói.

"Làm sao có thể?" Linh môi bà bà nhìn Kỳ Tây Vũ mà thần sắc biến ảo hàng vạn hàng nghìn.

"Lẽ nào Bùi gia đã nhầm lẫn?" Linh môi bà bà nói.

"Lời này giải thích thế nào?"

"Là thế này. Âm hôn cũng như một hôn sự bình thường, nó chỉ khác là dành cho người đã khuất. Có nghĩa là nó vẫn phải cần vật đính ước của song phương. Cơ thể, tóc, da đều là của cha mẹ ban tặng, bởi vậy khi đại hôn, chúng ta đã lấy tóc của Bùi thiếu gia và Bùi thiếu phu nhân làm ký kết." Hắc y nữ tử nhìn Kỳ Tây Vũ mà giải thích. "Tình huống bây giờ phát sinh rất có thể là vì ai đó đã lấy tóc tỷ thay cho tóc Bùi thiếu gia. Bởi vì âm hôn bình thường sẽ không có tổn hại đến dương khí của bất kì ai. Bởi vì người chết như đèn cạn dầu, Quỷ Sai sẽ dẫn họ đi ngay sau đó. Bùi thiếu gia đã tạ thế nhiều ngày trước khi đại hôn cho nên chắc chắn hẳn đã đầu thai kiếp khác rồi. Còn tình trạng của tỷ... thật kỳ lạ. . ."

"Ta không nhớ rõ lắm."

Kỳ Tây Vũ nhíu mày. Có một khoảng thời gian ngắn nàng không có ý

thức, cả người như rơi vào hỗn mang, nàng cũng không chắc là có người nào đã thừa lúc đó lấy tóc mình hay không. Nhưng rất nhanh, mắt nàng nhoáng lên, trong đầu nàng hiện ra một người.

"Bất quá cũng không phải không có khả năng." Kỳ Tây Vũ nói.

"Nghĩ lẽ khẳng định không có sai sót. Chỉ có nguyên do này có khả năng xảy ra mà thôi."

Hắc y thiếu nữ hứng thú mà đánh giá Kỳ Tây Vũ và Diệp Kết Mạn.

"Nói vậy, giờ âm kém dương sai, hai người âm thân thật? Hmm, quả thực. . ."

Thú vị nha!

"Mà khoan, tỷ ở dương gian lâu như vậy mà không gặp Quỷ Sai sao?" Hắc y thiếu nữ nói.

Lệ khí của nàng cũng không phải là nặng bình thường nha! Ngay cả mắt cũng đã chuyển thành màu đỏ rồi, muốn giấu cũng khó.

Nghe đến Quỷ Sai, đồng tử Diệp Kết Mạn co rút. Nhưng Kỳ Tây Vũ thì bình tĩnh mà lắc đầu.

"Hẳn là có liên quan đến âm hôn." Linh môi bà bà chậm rãi nói. "Nàng vừa mới chết đã chiếm lấy vị trí của Bùi thiếu gia, Quỷ Sai nhất thời không phát hiện được cũng là có thể. Chỉ là. . ." Linh môi bà bà nhìn Kỳ Tây Vũ. "Người cô đầy mùi máu. Nếu Quỷ Sai bắt được sẽ rất tệ."

Kỳ Tây Vũ nhếch môi, nếu nàng để ý đến những thứ này nàng sẽ không lựa chọn báo thù.

"Dù thế nào, " Linh môi bà bà nhìn Diệp Kết Mạn, "vẫn là đã quấy rầy

đến Bùi thiếu phu nhân. Ta sẽ giúp cô hủy bỏ ký kết này."

Diệp Kết Mạn nghe mà khẽ run; nàng nhìn Kỳ Tây Vũ. Kỳ Tây Vũ cũng thâm thúy mà nhìn nàng. Có một dòng không khí vi diệu lẳng lẳng chảy khi hai người nhìn nhau. Kỳ Tây Vũ không nói gì, không ai nhìn thấu được nàng.

"Nếu không còn ký kết, " Diệp Kết Mạn nhìn linh môi bà bà, khẽ giọng nói. "Thì sẽ như thế nào?"

"Hết thầy trở về như ban đầu, không còn phiền nhiễu." Linh môi bà bà nhìn Diệp Kết Mạn nói. "Tuy rằng ta chưa bao giờ gặp tình huống giống thế này, nhưng nhìn thể trạng của cô thì thật sự không ổn. Vì cô đã nhiễm phải âm khí."

Nếu chỉ là âm hôn thì chắc chắn cũng không đến mức tệ như thế này.... Bà cau mày nghĩ. Linh môi bà bà không biết chuyện riêng của hai người nên bà không thể nào đoán ra được, nhưng ít nhiều gì bà có cảm thấy hai người là lạ.

"Về Quỷ Sai. . ."

"Đó cũng chỉ là suy đoán của ta. Nhưng dù có thế nào thì Quỷ Sai vẫn sẽ tìm tới." Giọng linh môi bà bà khàn khàn nói. "Trốn không thoát đâu."

"Có điều, nếu giải ký kết, " hắc y thiếu nữ xen vào, "bọn họ sẽ không nhìn thấy nhau nữa?" Nàng nhìn linh môi bà bà trưng cầu ý kiến.

"Tất nhiên." Linh môi bà bà nói. "Âm dương khác biệt. Bùi thiếu phu nhân là người bình thường, tất nhiên nhìn không thấy ma quỷ."

"... Thôi... Không có gì đáng ngại. Không cần phiền toái." Diệp Kết Mạn nói.

"Tỷ chắc chứ?" Hắc y thiếu nữ kinh ngạc. "Tỷ tới đây không phải là vì

điều này sao?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, "Ta chỉ là muốn biết rõ sự tình."

"Nhưng tỳ. . ."

"Ta không sao cả." Diệp Kết Mạn kiên quyết nói.

Linh môi bà bà khẽ kinh nghi nhìn Diệp Kết Mạn.

"Bùi thiếu phu nhân không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng. Mặc dù khó hiểu, nhưng người và ma chung quy hữu hạn, Kỳ tiểu thư sẽ có ngày phải về cầu Nại Hà. Đến lúc đó, kiếp trước chỉ là bụi, tất cả đều tan biến."

"Cháu biết." Giọng Diệp Kết Mạn rất nhẹ.

"Tốt. Tùy các người." Linh môi bà bà cũng chẳng quan tâm, bà hãy còn xoay người sang chỗ khác và sửa lại cái bàn.

Diệp Kết Mạn hít sâu, nhìn Kỳ Tây Vũ, một ánh mắt cất giấu thiên ngôn vạn ngữ, ôn nhu, sáng trong. Nàng thật không ngờ người nàng ngày nhớ đêm mong lại xuất hiện dưới tình huống này.

"Nàng..." Lòng dạ bối rối, môi giật giật, mất một lúc mới thốt lên được một chữ. Mà cũng chỉ một chữ duy nhất.

"Không ngờ nhanh như vậy lại gặp mặt." Kỳ Tây Vũ nói. Thần sắc như thường. Mấy ngày không gặp, sắc mặt Diệp Kết Mạn quả nhiên tốt hơn, nàng cũng yên tâm.

Diệp Kết Mạn không biết Kỳ Tây Vũ nghĩ gì mà chỉ cảm thấy đối phương bình tĩnh đến mức lãnh đạm, giống như sự chia ly giữa hai người chưa từng tồn tại, trong khi mỗi một khắc nàng không thể gặp Kỳ Tây Vũ giống như nhiều chiếc xe ngựa cán qua nàng, nhưng những đau đớn và khổ sở này nàng

chỉ có thể nuốt vào bụng, không thể nói ra. Nghĩ như thế, niềm vui sướng khi được gặp lại được thay thế bằng những nhát dao sắc bén chĩa vào tim. Sự gượng cười cũng không còn. Diệp Kết Mạn vô lực chống đỡ. Nàng thầm nắm chặt tay. Đoạn, nàng trầm mặc.

"Xin lỗi. Kéo nàng tới đây... ta sẽ nghĩ cách đưa nàng về lại Kỳ phủ." Diệp kết mạn miễn cưỡng bình tĩnh nói.

Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn không chớp mắt. Không khí cô đọng.

"Ừ." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn không nói gì, nàng chậm rãi lấy một quyển phù, thứ mà một khắc cũng không rời khỏi người nàng.

Kỳ Tây Vũ rũ mắt, dấu đi gợn sóng trong mắt. Khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc chẳng mấy may động dung.

Nàng cất bước nhưng chợt nhớ tới điều gì.

"Nàng ra ngoài chờ ta, ta có lời muốn nói riêng với linh môi." Kỳ Tây Vũ nói.

Mặc dù chỉ là một lời bình thường nhưng riêng Diệp Kết Mạn nghe mà chua xót. Nàng không hỏi vì sao, ngay cả đầu cũng không nâng, nàng bước chân đi ra ngoài. Đau đớn thế nào cũng chỉ có mình nàng biết.

Diệp Kết Mạn đã rời đi, Kỳ Tây Vũ mới nhìn linh môi đưa lưng về mình này giờ.

"Bà nhìn ra rồi."

"Ta không biết Kỳ tiểu thư đang nói gì." Linh môi bà bà xoay người lại, lãnh đạm nói.

"Quan hệ của chúng ta, ta biết bà đã nhìn ra." Kỳ Tây Vũ nhìn thẳng đối phương. Vừa rồi khi bà ta thấy ánh mắt Diệp Kết Mạn nhìn mình thì phản ứng của bà hết sức kỳ quái. Và khi bà ta nói âm dương khác biệt, dường như bà ta có chút thống khổ. Kỳ Tây Vũ tinh tế, nàng tự hiểu được chuyện.

Nhưng hắc y thiếu nữ thì nghe không hiểu gì.

"Ta không có hứng thú với quan hệ của các người." Linh môi bà bà hề hề nói.

"Không sao, " Kỳ Tây Vũ xác định hơn, nhưng nàng sẽ không nói ra. "Ta chỉ là muốn hỏi thêm, có cách gì để tiêu trừ ảnh hưởng của ta đối với nàng hay không."

"Rất đơn giản. Cô cách xa nàng ra là được."

Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười, "thế thì, có cách nào phức tạp hơn không?" Đoạn, nàng nói thêm, "nếu ta làm được ta sẽ không tới hỏi."

"Người ma ở chung là nghịch thiên đạo."

"Thiên đạo? Ta không tin. Tóm lại là có cách, không phải sao?"

Linh môi bà bà trầm mặc, nhìn Kỳ Tây Vũ trân trân. Sau một lúc lâu, bà bật cười.

"Đúng. Có cách. Nhưng không phải là một cách hay."

Kỳ Tây Vũ cũng bật cười.

Linh môi biết đối phương đã quyết định, bà xoay người lại cạnh ngăn tủ lấy ra một cái hộp và một bình sứ. Người già làm việc thì run rẩy, chậm chạp là chuyện bình thường. Bà không nhiều lời vô nghĩa, mở hộp, lấy hoàng

phù.

Một tờ giấy màu vàng được vẽ chữ cổ bằng mực đỏ, đã phai màu đi không ít.

"Người và ma tiếp xúc sở dĩ con người phải chịu thương tổn là bởi vì âm khí của cõi âm xâm nhập. Ta xác thực có cách tạm thời ức chế âm khí của cô. Nhưng cô phải biết rằng, ma quỷ vốn là âm khí mà thành hình, và cô bây giờ tội lỗi quá nặng, sức mạnh này sẽ ức chế âm khí trên người cô. Tư vị này chính là bị ăn sống nuốt tươi, rất đau đớn." Linh môi bà bà nhìn Kỳ Tây Vũ nói. "Ta hỏi lại một lần nữa. Cô xác định?"

Kỳ Tây Vũ thần sắc lạnh nhạt và gật đầu.

Linh môi bà bà thấy thế cũng không nhiều lời, bà xoay người đốt hoàng phù cho vào bát. Sau đó bà cầm bình sứ đổ chất lỏng bên trong nó vào bát. Lửa gặp nước sinh ra phản ứng, ngọn lửa nguyên bản mỏng manh chột phờng lên, rồi vài khắc sau, tro thành hình, nằm trong chất lỏng sền sệt.

Kỳ Tây Vũ tiếp nhận cái bát đó, cũng không thèm nhìn trong đó có cái gì mà đổ hết vào họng...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 102: Nỗi Nhớ (Hạ)

Chương 102 - Nỗi nhớ (Hạ)

Diệp Kết Mạn không biết đợi bao lâu mới thấy Kỷ Tây Vũ vén màn đi ra. Mặt Kỷ Tây Vũ trắng hơn, huyết nhãn phai màu hơn, như một hồ nước trong ta có thể soi mình, có điều Diệp Kết Mạn đang đây tâm sự nên vẫn chưa chú ý.

"Được rồi?" Diệp Kết Mạn thấp giọng nói.

"Uhm."

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn đang cúi đầu - bởi vậy Diệp Kết Mạn không thấy được sự dịu dàng của Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ cất một bước nhỏ, trong nháy mắt đã hóa thành làn khói chui vào mộc quỷ phù.

Theo sau tiễn khách, hắc y thiếu nữ thần sắc kỳ dị, chờ đưa Diệp Kết Mạn rời đi mới trở vào phòng.

"Kỷ tiểu thư quá lợi hại! Đau đớn như thế kia; đổi lại âm hồn khác dù chỉ một giọt cũng đủ làm hồn phi phách tán vậy mà nàng nốc một họng không rên một tiếng; lẽ nào sợ Bùi thiếu phu nhân nghe được?" Nàng cảm khái nói.

Linh môi bà bà không còn vẻ lạnh băng nữa, nhưng bà cũng không trả lời mà chỉ thở dài và nhìn phía màn.

"Cũng là một nhân vật có bản lĩnh." Đoạn, bà nói.

"Hai người bọn họ. . . thật sự không phải kiểu quan hệ đó chứ? Bọn họ đều là nữ nhân á nha..." Hắc y thiếu nữ dần nhỏ giọng, nàng chớp đôi mắt tò mò nhìn linh môi bà bà.

"Bớt quản chuyện thiên hạ." Linh môi bà bà bỏ lại một câu như thế và xoay người đi làm việc của mình.

Nửa canh giờ sau.

Bùi Nghiêu Viễn và Diệp Kết Mạn về Bùi phủ. Bùi Nghiêu Viễn không có tâm tình, cáo biệt rồi trở về viện của mình. Diệp Kết Mạn cũng không có gì tâm trạng mà giữ lại, nàng chỉ dặn dò vài câu chú ý nghi ngơi rồi cũng về phòng mình.

Cho lui hai nha hoàn, Diệp Kết Mạn đóng cửa sổ, lấy mộc quý phù ra rồi ngơ ngẩn.

Một lúc lâu sau, mộc quý phù không có động tĩnh gì, như khiến cho người ta hoài nghi tất cả mọi chuyện chỉ là tưởng tượng. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn chợt hoảng loạn, nàng xoa mộc quý phù. Vẫn là hơi lạnh đó... Môi Diệp Kết Mạn giật giật.

"Kỳ Tây Vũ?" Diệp Kết Mạn nhẹ giọng gọi.

Mộc quý phù vẫn im lìm.

"Kỳ Tây Vũ?"

Tiếng thứ hai mang theo bối rối, Diệp Kết Mạn cầm mộc quý phù chặt hơn, những ký tự trên mộc quý phù bị tẩm ướt do mồ hôi, lúc này, Diệp Kết Mạn mặc kệ cái mất mát và khổ đau vừa rồi, nàng nín thở, không chớp mắt mà nhìn mộc quý phù.

Thời gian chậm chạp trôi qua nhưng cảm giác như vài thế kỷ. Rốt cục, một làn khói toát ra. Cùng lúc đó, Diệp Kết Mạn buông lỏng tâm thần, và nàng lại khóc. Diệp Kết Mạn cắn môi, một mực nhìn Kỳ Tây Vũ không dời mắt. Nàng sợ nếu chớp mắt, người sẽ biến mất.

Kỳ Tây Vũ ngồi xuống giường. Cơ thể nàng vẫn còn ảnh hưởng của dịch tiêu trừ âm khí: xương nàng đau buốt; từng thớ thịt nàng cháy bỏng; nàng gần như không còn một chút sức dù chỉ để nâng tay. Nhưng nàng lại trấn định như thường.

"Sao lại khóc, gặp ta mất hứng đến thế?" Kỳ Tây Vũ cười nói. Và vừa lau nước mắt cho Diệp Kết Mạn.

"Tây Vũ. . ."

Thiên ngôn vạn ngữ chông chất nhưng không biết nên nói cái gì. Diệp Kết Mạn chỉ biết lắc đầu để cố gắng ức chế rung động.

"Được rồi, " Kỳ Tây Vũ buông thông tay, nàng thật sự không còn sức để nói nữa, nàng vốn nhẹ như mây nay nặng nề như sắt thép. Nhưng tất cả đều không biểu hiện.

"Nhớ ta?" Kỳ Tây Vũ vui đùa nói.

Diệp Kết Mạn mím môi, nước mắt ồ ạt lúc này mới thoáng ngừng. Nàng nhìn Kỳ Tây Vũ có vẻ ôn nhu hiếm thấy sau nước mắt nhạt nhòa... Không đợi Diệp Kết Mạn suy nghĩ, Kỳ Tây Vũ cúi người đến. Ngay sau đó, môi Diệp Kết Mạn chợt lạnh và nàng nghe được:

"Uhm, ta thì nhớ nàng." Kỳ Tây Vũ nhỏ nhẹ nói.

Một nụ hôn mềm nhẹ giống như gió xuân, xúc cảm lạnh lẽo như ngày thường cũng là nhẹ nhàng ôn nhu. Diệp Kết Mạn đang đắm chìm trong vui

sướng đó nên không phát hiện sự thay đổi nhỏ nhoi này, nàng chỉ có thấy hô hấp bị kiềm hãm mà thôi. Tuy hai người đã vài lần thân mật với nhau nhưng Diệp Kết Mạn vẫn còn luống cuống. Vui sướng hòa cùng nỗi lo, coi như bây giờ rất vui nhưng sau này đau khổ trả lại cũng lớn theo đó... Ôm tâm tư mâu thuẫn đó, Diệp Kết Mạn nhắm mắt, rồi ren mà ôm Kỳ Tây Vỹ.

Kỳ Tây Vỹ khẽ sừng sốt, và thuận tiện tăng thêm lực đạo trên môi. Nàng mở hờ mắt nhìn Diệp Kết Mạn, như hiểu đối phương nghĩ gì nàng thăm thở dài, rồi nàng cũng nhắm mắt lại.

Khi hai người tách ra, hai má Diệp Kết Mạn hồng lên, hô hấp thì dồn dập. Còn Kỳ Tây Vỹ, không biết có phải là vì âm hôn hay không mà vẫn tâm bình khí hòa, mỉm cười nhìn Diệp Kết Mạn.

Bây giờ tỉnh táo lại, Diệp Kết Mạn mới nhớ tới chuyện Kỳ Tây Vỹ kiên trì ở lại Kỳ phủ báo thù. Nàng không dám hỏi khi nào người ta trở về vì sợ giờ phút vui vẻ ngắn ngủi này biến mất.

"Ở Bùi phủ có tốt không?" Kỳ Tây Vỹ nói.

"Có." Diệp Kết Mạn gật đầu, rồi thuật lại mọi chuyện đã xảy ra.

"Bùi phu nhân đi Phan gia sao. . ." Kỳ Tây Vỹ thoáng trầm ngâm. "Đúng là gừng càng già càng cay."

Đoạn, Kỳ Tây Vỹ nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Đứa con gái của quản gia ta từng nói đó muốn hại nàng?"

"Uh. Ta cũng đoán là nàng làm. Mà chắc chỉ là cảnh cáo."

"Không sai đâu được." Kỳ Tây Vỹ mĩa mai.

"Phải rồi, chuyện tóc mà linh môi nói, nàng có nghĩ là nàng ta làm luôn

không?"

Diệp Kết Mạn chợt nghĩ tới, tuy ngay từ đầu không ngờ được rằng như thế nhưng mà trên đường trở về nàng vẫn là nghĩ có khả năng xảy ra. Nàng này ngay cả âm thân cũng không muốn để ta và Bùi Nghiêu Húc thành thân, đổi tóc Bùi Nghiêu Húc âu cũng là hợp tình hợp lý. Còn tại sao lại là Kỳ Tây Vũ thì e rằng... là đúng dịp. Hẳn là khi thực hiện, nàng ta còn ác ý, muốn cười nhạo ta âm thân cùng một ma nữ. Có điều, dù thế nào ta cũng chẳng thể thù ghét nàng ta được, vì tình cảm mà ta đang mang. Nếu không vì lẽ đó thì giờ ta sẽ không gặp được Kỳ Tây Vũ.

Song, ta cũng không biết là hạnh hay bất hạnh...

"Nàng không trách cũng được. Nhưng vẫn phải lưu tâm. Một khi đàn bà ghen tị thì chuyện gì họ làm cũng được. Bùi gia bây giờ đang hiểm nguy, Bùi phu nhân không có ở nhà, không ai để ý tới việc này. Muốn hại nàng rất dễ." Kỳ Tây Vũ nói.

"Ta sẽ cẩn thận."

"Kỳ phủ... thế nào?" Diệp Kết Mạn nói.

"Trữ Tâm chết rồi."

"Chết?" Diệp Kết Mạn ngẩng đầu, sửng sờ.

"Đêm đó hộ vệ trong viện bị dẫn đi uống rượu. Trong phòng thì có dấu vết đánh nhau. E là đối phương cũng không dễ gì mà ra tay. Nhưng do trước đó Trữ Tâm bị đánh vì chuyện thi thể ta mất tích nên không địch lại. Bọn họ sợ Tam tử trở về sẽ truy xét đến cùng nên dùng Trữ Tâm khai đao. Một là giết người diệt khẩu. Hai là giết gà dọa khỉ."

Trong đầu Diệp Kết Mạn là hình ảnh một nữ tử mặc đồ tang, ở linh

đường, không nói một lời, quỳ dưới đất, đốt vàng mã, dung nhan kiên nghị nhưng đều là bi thương.

"Nàng... có biết ai làm không?" Diệp Kết Mạn nói.

"Người dẫn hộ vệ đi là Thành nhi."

"Thành nhi? Là Kỹ phu nhân?"

"Kỹ phu nhân sẽ không ngu như vậy, " Kỹ Tây Vũ lắc đầu. "Bà ta trời sinh đa nghi, sẽ không làm những chuyện công khai như thế này."

"Trừ Tâm chết, bà ta và Kỹ Xuyên đều tới. Bất quá Tam tỷ của ta tính tình cương liệt, bọn họ khuyên không được nên đều rời đi."

"Theo ta thấy, Kỹ Xuyên, Kỹ Việt có khả năng rất lớn."

"Vậ hung thủ. . ." Diệp Kết Mạn nói.

Kỹ Tây Vũ nhếch mép cười. "Có thể là Kỹ phu nhân vô tình biết được tin ta đến thành Tây từ Kỹ Thế Nam, rồi bà ta tiết lộ cho Kỹ Xuyên, Kỹ Việt. Ta và bọn chúng xưa nay không hợp, nếu cơ hội đã đến thì chúng sẽ không bỏ qua. Bọn họ phỏng chừng đã thương nghị, Kỹ Xuyên, Kỹ Việt nghĩ cách trừ khử ta, còn Kỹ phu nhân mặc dù không tham dự nhưng lại sai Thành nhi giữ Trữ Tâm, không để nàng hội hợp với ta."

Diệp Kết Mạn không nói nên lời. Nàng cảm khái trong lòng. Thấy thần sắc Kỹ Tây Vũ như thế; môi nàng giật giật, muốn nói nhưng rốt cục cũng chỉ là cầm mu bản tay của Kỹ Tây Vũ đang rũ ở trên giường.

Kỹ Tây Vũ cúi mắt nhìn tay hai người. Ánh mắt lạnh lẽo hòa hoãn lại.

"Dù là huyết mạch nhưng ta cũng chẳng có mong đợi gì ở bọn họ. Cái thứ huyết thống mà người đời một mực xem trọng ấy hòng chỉ để dấu thân xác cô

độc của bọn họ, để bọn họ có thể giả vờ được rằng mình chẳng phải là đứa côi cút! Bọn họ hẳn là không biết, thân nhân thì sao chứ, một khi chạm đến tư lợi thì sự ràng buộc này chính là con dao hai lưỡi. Những bộ mặt dù có quen thuộc mấy cũng trở nên đáng ghét đến mức không thể chấp nhận. Ta chẳng có gì hối tiếc cả." Thấy Diệp Kết Mạn lưỡng lự, Kỳ Tây Vũ không tiếng động mà cười. "Ta biết nàng sẽ nguyện ý làm mọi thứ vì huyết thống chi thân, điều ấy dĩ nhiên là tốt. Nàng không cần phải giống ta làm gì."

Không biết sao, Kỳ Tây Vũ chỉ hờ hững nói nhưng Diệp Kết Mạn vẫn thấy nghẹn ngào.

"Mặc kệ. Đối với nàng thân nhân là gì ta không cần biết, nàng chỉ cần biết rằng ta không giống bọn họ." Diệp Kết Mạn nói sau một lúc trầm mặc. Nàng ôn nhu cười với Kỳ Tây Vũ.

"Àh, vậy hả? Thế thì, nàng khác chỗ nào?"

Đoạn, Kỳ Tây Vũ đến gần, dán môi lên tai Diệp Kết Mạn, nhân tình ní non nói:

"Khác ở chỗ là nàng yêu ta sao?"

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, muốn đẩy Kỳ Tây Vũ nhưng không có sức, rốt cuộc là không động.

Ta vẫn không hiểu, Kỳ Tây Vũ, rốt cuộc ai mới là nàng? Rõ ràng nàng rất lạnh nhạt với ta khi ở nhà linh môi. Nhưng bây giờ lại vô cùng thân thiết...

Đang miên man suy nghĩ, tai chợt nhột... và ướt... khi hồi thần lại thì Kỳ Tây Vũ đã lui về sau, mắt cười mà nhìn Diệp Kết Mạn.

"Nàng!" Diệp Kết Mạn xấu hổ trừng mắt nhìn Kỳ Tây Vũ rồi nghiêng đầu đi.

"Ta đổi ý." Kỳ Tây Vũ bất thành linh nói.

Diệp Kết Mạn quay đầu lại, khó hiểu nhìn Kỳ Tây Vũ.

"Tạm thời ta ở đây, không về Kỳ phủ."

Diệp Kết Mạn mở to hai mắt, không thể tin được, mi gian nháy mắt hiện lên vui sướng nhưng được áp chế rất nhanh.

"Tại sao?"

Kỳ Tây Vũ nhíu mày, "nàng không thích?"

"Dĩ nhiên là thích. . ."

"Kỳ phủ đã có Tam tử, không có ta cũng không sao. Bùi phu nhân trở về, Tô Châu mới chính thức bắt đầu náo nhiệt." Kỳ Tây Vũ lạnh nhạt nói. "Cây đao Bùi phủ này đúng là dùng rất tốt."

"Kỳ Tây Vũ... " Diệp Kết Mạn nói. "Cho tới bây giờ, tất cả mọi việc có phải đều nằm trong kế hoạch của nàng hay không?"

Kỳ Tây Vũ thâm thúy nhìn Diệp Kết Mạn.

"Cũng không hẳn là tất cả." Kỳ Tây Vũ lắc đầu nói.

Nói ta có ở Kỳ phủ hay không đều không ngại đương nhiên là gạt người. Bùi phủ có Bùi phu nhân mới thật sự không cần ta nhúng tay. Ngay từ đầu, gặp được nàng, dù nàng đưa ta về Kỳ phủ là kế hoạch phải làm, và ta cũng không hề có ý định rời khỏi Kỳ phủ chi nữa. Nhiệm vụ của nàng chỉ là đem ngọn nguồn báo cho Bùi phu nhân biết là đã xong. Còn ta, lẽ ra ta phải ở Kỳ phủ xem bọn chúng tranh đấu, hưởng thụ khoái cảm báo thù, nhìn Kỳ gia đổ nát! Đây mới là kế hoạch đầy đủ của ta... Nhưng vừa rồi, khi gặp được nàng, ước nguyện ban đầu rốt cuộc dao động...

Mà thôi. Ta làm việc theo tâm tình. Kế hoạch thay đổi cũng không phải đại sự gì. So với hưởng thụ báo thù, bây giờ ta đã có phương thức ta sung sướng hơn.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, nhìn thấy cả tình cảm của đối phương dành cho mình...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 103: Sinh Tử Cục (Thượng)

Chương 103 - Sinh tử cục (Thượng)

Đêm.

Diệp Kết Mạn dùng bữa xong là trở về phòng nghỉ ngơi. Một ngày bôn ba nàng đã rất mệt mỏi nhưng vì thấy Kỷ Tây Vũ nên vẫn còn hưng phấn. Nàng mở cửa phòng và tìm kiếm, cuối cùng bất ngờ thấy Kỷ Tây Vũ ở trên giường. Cửa sổ khép hờ, gió nhẹ lùa vào thổi áo Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ vốn chỉ định nghỉ một lát; nàng dựa vào tường mà nghỉ nhưng ngủ hồi nào không hay. Diệp Kết Mạn nhẹ bước bước tới gần rồi cẩn thận ngồi xuống, tinh tế mà nhìn người.

Hắn là vì nhắm mắt, Kỷ Tây Vũ lúc này nhìn giống như thi thể xinh đẹp nằm trong quan tài hoa. Chỉ khác mỗi đôi môi màu đỏ. Càng nhìn, Diệp Kết Mạn càng thấy người dường như đang mệt mỏi. Tóc mai người còn ẩm ướt, hiếm thấy. Diệp Kết Mạn ngáp ngừng một hồi vẫn là nhẹ nhàng nâng tay lên chạm... Diệp Kết Mạn nhíu mày, lòng cồn cào, trong đầu liền hiện lên cảnh tượng Kỷ Tây Vũ quần áo ướt đẫm, vô lực nằm trong lòng nàng. Diệp Kết Mạn đưa tay xuống muốn thăm dò thêm nơi khác, nhưng còn chưa đến bả vai lông mi Kỷ Tây Vũ động đậy. Tiếp đó, một bàn tay cầm tay Diệp Kết Mạn.

"Đánh thức nàng?" Diệp Kết Mạn nói.

Kỷ Tây Vũ lắc đầu, thần thái sáng lên, coi như mệt mỏi vừa rồi chỉ là lỗi giác của Diệp Kết Mạn.

"Thừa lúc ta ngủ mà số sàng?" Kỳ Tây Vũ cười nói.

"Hừ, mơ tưởng, " Diệp Kết Mạn rút tay ra, và quan tâm hỏi: "Nàng mệt lắm sao?"

Kỳ Tây Vũ lẳng lẳng nhìn Diệp Kết Mạn một lát mới đứng dậy.

"Có lẽ thời điểm bị triệu hồi tiêu hao khí lực, nhưng mà không sao đâu."

"Nếu mệt thì nghỉ sớm thôi." Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ mệt mỏi thật sự thì đau lòng. Nàng đứng dậy đi thổi đèn.

Đèn tắt, chỉ còn ánh trăng bạc.

Kèo kẹt... Diệp Kết Mạn lên giường, cởi áo ngoài. Không đợi Diệp Kết Mạn nằm xong, Kỳ Tây Vũ đưa tay ôm hông Diệp Kết Mạn.

"Nàng gầy thêm rồi." Kỳ Tây Vũ nói. "Cần phải bồi bổ."

"Ừ." Diệp Kết Mạn khẽ đáp. Nàng thấy rất ấm áp.

"Ngủ thôi."

Kỳ Tây Vũ mệt mỏi thật, âm cuối thấp đi, không nói gì nữa. Nhưng còn Diệp Kết Mạn, tuy rằng mệt nhưng tự nhiên còn đắm chìm trong vui sướng, nàng không thể ngủ ngay được. Và vì sợ quấy rầy Kỳ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn không dám lộn xộn, nàng chỉ là quay đầu nhìn.

Một lát sau, Diệp Kết Mạn ngủ thật.

~~~

Không biết ngủ được bao lâu, tiếng động lớn bên ngoài quá ầm ĩ làm Diệp Kết Mạn tỉnh. Nàng cố thức, song một chốc sau lại nghe thấy mùi khói.

Phùng phùng! Lửa khắp mọi nơi. Khói dày đặc...

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân người thế nào rồi?! Người chờ một chút, em cứu người ra ngay!" An nhi sốt sắng la lên ở ngoài.

Diệp Kết Mạn không biết chuyện gì xảy ra. Nàng chỉ thấy choáng váng và cay mắt, không mở mắt ra được. Song nàng không nghĩ nhiều, phản ứng đầu tiên của nàng đó là nhìn người bên cạnh.

Và giữa đại hỏa, Kỷ Tây Vũ vẫn nhắm mắt, không có động tĩnh.

"Kỷ Tây Vũ? Kỷ Tây Vũ?"

Trong lòng Diệp Kết Mạn rơi lộp bộp, nàng ngồi dậy nhưng đầu choáng váng, nàng cố đẩy Kỷ Tây Vũ, nhưng vừa chạm vào đối phương đã thấy ướt tay. Tâm Diệp Kết Mạn trùng xuống, nàng nhìn kỹ lại mới phát hiện Kỷ Tây Vũ không biết tại sao lại ướt sũng, mặt cũng đầy mồ hôi và nhọt nhọt. Lửa càng lúc càng lớn, tiếng gỗ cháy hết rồi sập xuống liên thanh phát ra. Diệp Kết Mạn có gấp cũng không được, Kỷ Tây Vũ bất tỉnh, nàng không thể triệu người biến vào hộc mộc quý phù; lửa cháy sém tới nơi nhưng Diệp Kết Mạn chỉ một lòng lo cho Kỷ Tây Vũ; Diệp Kết Mạn bắt đầu khóc...

"Kỷ Tây Vũ, tỉnh lại đi, nàng làm sao vậy?"

Giọng Diệp Kết Mạn ngày càng nhỏ, rất nhanh đã nghẹn ngào nói không được nữa. Và Kỷ Tây Vũ vẫn chẳng phản ứng. Rầm! Diệp Kết Mạn không chú ý tới tiếng động đó, mãi cho đến khi có người nắm tay nàng.

"Mau theo ta, sắp sập rồi!" Bùi Nghiêu Viễn gào lên.

Bên ngoài ồn hơn, ngoại trừ tiếng hô thiếu phu nhân ra thì còn có nhiều tiếng Tam thiếu gia. Diệp Kết Mạn vẫn chỉ nhìn chăm chăm Kỷ Tây Vũ, không chịu buông tay.

"Nhanh lên, không còn kịp rồi!" Bùi Nghiêu Viễn không nhìn thấy Kỳ Tây Vũ, hẳn chỉ nghĩ là Diệp Kết Mạn đã quá sợ hãi; bất chấp lễ nghĩa, hẳn cúi xuống ôm lấy Diệp Kết Mạn sẽ chạy ra ngoài.

"Tam thiếu gia!" Hai hộ vệ che miệng, khoác chăn ướm xông tới hỗ trợ.
"Mau!"

"Không!" Diệp Kết Mạn vừa thốt lên là vừa sặc sụa, nhưng vừa lúc níu lại khung giường. Nàng đẩy Bùi Nghiêu Viễn mà gào, "thả ta xuống, ta không đi!"

Bùi Nghiêu Viễn không hiểu chuyện gì, hẳn chỉ nghi hoặc, và tất nhiên hẳn sẽ không thuận theo nàng ở lúc này. Hẳn nhìn hộ vệ mà ra hiệu. Người hộ vệ liền bảo "Xin lỗi thiếu phu nhân " rồi gỡ tay Diệp Kết Mạn ra, và che chở hai người đi ra ngoài.

"Không. . ." Sắc mặt Diệp Kết Mạn biến trắng. Rầm! Xà nhà, trụ cột rớt xuống, bọn họ gian nan mà né. Khói thì ngày càng dày, Diệp Kết Mạn chỉ mơ hồ nhìn được cái giường một lần rồi cũng không thấy gì nữa. "Đừng mà. . ." Giữa cảnh hỗn loạn, không ai chú ý tới Diệp Kết Mạn thì thào cái gì.

Như một thế kỷ trôi qua, Diệp Kết Mạn không biết bọn họ ra ngoài bằng cách nào, nàng không có ấn tượng, cho đến khi tiếng sập thật lớn kéo nàng bừng tỉnh.

Bọn họ an toàn đứng ở ngoài. Diệp Kết Mạn nhìn lại, mới thấy phòng của nàng đã sập hoàn toàn. Lửa vẫn còn, chiếu sáng cả khuôn mặt tuyệt vọng của Diệp Kết Mạn...

"Thiếu phu nhân. . ." An nhi tiếp nhận áo từ Thư nhi khoác lên cho Diệp Kết Mạn, rồi An nhi đau lòng kéo tay Diệp Kết Mạn để bôi thuốc cho nàng. Diệp Kết Mạn bây giờ rất chật vật, tay thì bị phỏng, tóc tai thì bù xù, sắc mặt

thì tái nhợt.

"Kết Mạn, muội thế nào?" Bùi Nghiêu Viễn đẩy nha hoàn đến xem thương thế mình ra, ngồi xuống hỏi.

Diệp Kết Mạn chỉ cúi đầu, không nói gì.

"Lần này thật sự đa tạ Tam thiếu gia." Thư nhi thấy thế, nói. "Nhưng cơn hỏa hoạn này. . ."

Bùi Nghiêu Viễn nhíu mày, hẳn cũng hiểu được chuyện kỳ quái.

"Các người không biết chuyện gì xảy ra sao?" Bùi Nghiêu Viễn nói.

Thư nhi lắc đầu. "Đó là nửa đêm, tất cả mọi người đều ngủ rồi ạ. Nô tỳ ngủ không sâu, tự nhiên thấy ngoài cửa sổ sáng sáng nên ngồi dậy mới nhìn thấy phòng thiếu phu nhân bị cháy."

"Hộ vệ tuần tra đâu?" Bùi Nghiêu Viễn tức giận.

"C... có." Quần áo người hộ vệ hỗn độn, mặt đen thui hơi kích động đáp. "Tiểu nhân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm nay chúng tiểu nhân vừa ăn tối xong không biết sao đều mệt mỏi chóng mặt hết cả. Khi tỉnh lại cũng là nhờ vào tiếng động lớn ồn ào mới biết có cháy."

"Tại sao có thể như vậy?" Bùi Nghiêu Viễn cau mày hơn.

Thư nhi thì dăm chiêu nhìn căn phòng cháy. Trời khô hanh, nước bao nhiêu cũng không có tác dụng.

"Thiếu phu nhân!" Một tiếng hét kinh hãi bỗng truyền đến.

Diệp Kết Mạn giãy khỏi tay An nhi mà phóng tới căn phòng ngập lửa, có điều không được vài bước đã bị Bùi Nghiêu Viễn tóm lại.

"Muội điên à?"

Diệp Kết Mạn đã không còn sức nữa, nàng mềm oặt ngã xuống và sau đó, ngực nàng nhói đau. Diệp Kết Mạn bất tỉnh.

Khi nàng tỉnh lại thì đã sáng bảnh. Nàng nằm trong một căn phòng xa lạ, bài trí gọn gàng trang nhã. Diệp Kết Mạn không kịp tự hỏi đang ở đâu thì đã nghe thấy tiếng tranh chấp.

"Ta thấy người quản thật là nhiều chuyện đấy. Phòng trống nhiều như vậy, tại sao lại để nàng ở phòng này?"

"Nàng nhỏ giọng lại một chút. Ta nói rồi, vụ hỏa hoạn này không tầm thường, e là có người muốn hại nàng ấy. Bây giờ mẹ, Đại ca, Nhị tỷ không có ở nhà, đệ muội cũng là người Bùi gia, an toàn của nàng tất nhiên ta không thể không trông nom." Bùi Nghiêu Viễn nói.

"Hại nàng? Biết không chừng chính cô ta đã gây ra chuyện gì đó đấy? Nếu không thì như nào chỉ hại nàng mà người khác lại không có gì? Theo ta thấy, có khả năng cô ta bị. . ."

"Nàng câm miệng!"

"Người... Người vì nàng mà nạt ta? Hức... Bùi Nghiêu Viễn, người bị hồ ly tinh đó mê hoặc rồi ư? Hức hức... Mặc kệ như thế nào, nàng chính là thê tử của Tứ đệ người, người có thể nào còn muốn *** ?"

Bốp!

Tiếng tát tay làm Diệp Kết Mạn nghe mà sửng sốt.

"Tam thiếu gia!" Nha hoàn kích động la lên, rồi còn có tiếng khuyên can, hiện trường nhất thời hỗn loạn.

Và người cãi nhau với Bùi Nghiêu Viễn chính là phu nhân của hắn, Hứa Nhu Sương.

Hứa Nhu Sương bưng mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống, song mi gian cũng là vẻ quật cường.

"Ha ha ha... có phải ta đã đoán trúng tâm sự rồi thẹn quá thành giận không, hả phu quân?"

Bùi Nghiêu Viễn tức giận đến nắm tay kêu rộp rộp. Một đêm không ngủ, hai mắt hắn đầy tơ máu. Sau một lúc, hắn tự nhiên không tức giận nữa, và cũng không muốn tranh luận thêm.

"Đỡ Tam thiếu phu nhân đi nghỉ ngơi đi." Bùi Nghiêu Viễn hướng nha hoàn nói.

"Thiếu phu nhân. . ."

"Ta không đi!" Hứa Nhu Sương nhìn chăm chăm Bùi Nghiêu Viễn.

Bùi Nghiêu Viễn định nói thì cửa tự nhiên mở. Và mọi người không hẹn mà cùng nhìn người mở cửa, Diệp Kết Mạn. Hứa Nhu Sương đang bưng lửa giận, vốn muốn mắng vài tiếng nhưng khi nhìn thấy thần sắc đối phương thì im bặt. Diệp Kết Mạn sắc mặt trắng bệch, thần sắc tuy bi thương nhưng rất bình tĩnh, cả người tràn ngập sự tuyệt vọng.

"Tối qua đa tạ Tam ca lo lắng." Rồi nàng chuyển hướng sang Hứa Nhu Sương mà gật đầu. Cũng không nói nhiều rồi nhắc chân đi ra ngoài. Cước bộ của nàng tuy hơi nhẹ bằng nhưng lưng nàng thẳng tắp.

"Đệ muội đi đâu?" Bùi Nghiêu Viễn quýnh lên, hỏi liền.

"Ta có thứ quan trọng làm mất, phải về đó nhìn xem." Diệp Kết Mạn cũng

không quay đầu lại, nói.

Môi Bùi Nghiêu Viễn giật giật, tuy có nghi hoặc nhưng cũng không có nói gì. Hẳn biết chuyện vừa rồi e là nàng đã nghe được, lúc này thật sự không tiện để giữ nàng lại. Nghĩ như vậy, trong lòng hẳn nhất thời ngũ vị tạp trần.

"Người hộ tống Tứ thiếu phu nhân, cẩn thận một chút." Bùi Nghiêu Viễn hạ lệnh cho hạ nhân nói.

~~~

"Thiếu phu nhân, sao người lại tới đây?" Đang chỉ huy hạ nhân khuôn vác tàn tích, Thư nhi vừa quay đầu đã nhìn thấy Diệp Kết Mạn đi vào, nàng lấp bắp kinh hãi và vội vàng nghênh đón.

"Ta đến xem."

"Bên này có em và An nhi rồi, thiếu phu nhân không cần lo lắng. Đợi chúng em dọn lại, rồi sửa sang lại là xong."

"Ừ." Diệp Kết Mạn khẽ đáp, không chớp mắt mà nhìn phế tích.

"Ta vào xem." Nàng nói.

"Nhưng. . ." Thư nhi lo lắng nhìn căn phòng đen thui, nghĩ đến hành động bất thường của Diệp Kết Mạn tối qua, thấy thần sắc đối phương kiên định, nhất thời nàng cũng không biết khuyên bảo như thế nào.

"Ta có thứ trọng yếu muốn tìm, em không cần lo lắng, rất nhanh ta sẽ đi ra." Diệp Kết Mạn nói, và đã đi tới phòng sập.

Diệp Kết Mạn lay lắt, mỗi một bước đều là sợ hãi và rối ren, vừa muốn biết được đáp án vừa sợ nó. Nàng không biết Kỳ Tây Vũ như thế nào, dường như đối phương đã có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết. Cái ẩm ướt tối

qua cực kì giống như máu vậy... Diệp Kết Mạn càng tới gần phế tích thì tim càng đập nặng nề.

Thư nhi lo lắng và trầm mặc đi theo, với sự nghi hoặc càng lớn.

Phế tích trước mắt còn lại bức tường đen đúa, Diệp Kết Mạn lao đảo bước đi trên mặt đất cháy đen.

"Thư tỷ tỷ, ở đây không an toàn, thiếu phu nhân. . ." Tiểu nha hoàn mới tới lo lắng nói.

Thư nhi lắc đầu, ý bảo không có việc gì, nàng chỉ đi theo sau. Bên trong tuy khá hơn nhưng cũng chỉ là khá hơn một chút. Và chuyện này kéo dài cho đến tối. Nhiều lần Thư nhi muốn gọi Diệp Kết Mạn đi ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng thì Thư nhi đành thôi. Đó là thần sắc lần đầu tiên Thư nhi nhìn thấy ở Diệp Kết Mạn, kiểu như nếu nàng có động tác gì thì Diệp Kết Mạn sẽ sụp đổ ngay lập tức. Vậy nên Thư nhi chỉ canh chừng, bảo trì trầm mặc và đi theo.

Tối. Hạ nhân dọn dẹp đã tản đi, chỉ còn lại nhóm người Diệp Kết Mạn.

"Thiếu phu nhân, " Thư nhi thấy Diệp Kết Mạn lay động, nàng nhẹ giọng nói. "Không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta lại đến tìm."

Diệp Kết Mạn lắc đầu, không đáp.

Thư nhi mím môi, nàng cũng hết cách.

"Thiếu phu nhân, người cứ như vậy sẽ không chịu nổi mất! Bữa tối người còn chưa ăn nữa!!" An nhi dẫn lòng không được, nói.

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn trời đêm mà ngơ ngẩn.

"Hai em đói bụng thì đi ăn trước đi, ta không muốn ăn, ta muốn ngồi đây

một lát." Đoạn, Diệp Kết Mạn nói.

"Làm sao có thể như thế được?" An nhi nóng nảy dậm chân và sẽ nói thêm thì Thư nhi ngăn lại.

"Thiếu phu nhân, em với An nhi đi lấy chút thức ăn đến, mặc kệ như thế nào người vẫn nên ăn một ít." Thư nhi nói. Sau đó, nàng kéo An nhi đi.

"Thư tỷ tỷ! Thiếu phu nhân như vậy thì làm sao mà yên tâm để người lại một mình?" An nhi thấp giọng nói.

"Muội không thấy thiếu phu nhân không thích hợp sao?" Thư nhi cắn môi, thấy bốn bề vắng lặng, nói. "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì chỉ có thiếu phu nhân biết mà thôi." Thư nhi thở dài.

Thấy Thư nhi, An nhi rời đi, Diệp Kết Mạn lê bước đi đến bậc thang, nàng không ngại đất bẩn đen mà ngồi xuống, không biết nàng suy nghĩ gì.

"Đang tìm ta sao?" Trong thoáng chốc, âm thanh quen thuộc bỗng vang lên, Diệp Kết Mạn nhìn thấy một đôi giày màu trắng....

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 104: Sinh Tử Cục (Hạ)

Chương 104 - Sinh tử cục (Hạ)

Không khí cô đọng, đầu Diệp Kết Mạn ong ong, suy nghĩ nhất thời bay biến.

Như lần đầu Kỳ Tây Vũ xuất hiện ở đêm tân hôn, với bộ đồ trắng, toàn thân ướt đẫm, nước nhỏ giọt đầy đất, vài sợi tóc khoát trước ngực... Nó rích rích trong không khí mùa xuân.

Một lúc lâu sau, tiếng nước nở vọt ra, Diệp Kết Mạn bưng kín mặt, chôn đầu vào gối mà khóc.

Kỳ Tây Vũ nao nao, khước mắt giật giật, nàng ngồi xuống ôm Diệp Kết Mạn vào lòng.

Đêm. Phế tích sau hỏa hoạn. Tiếng khóc quanh quẩn thật lâu. Sự tịch liêu làm người ta muốn rơi lệ.

Tiếng khóc từ từ ngừng lại, Kỳ Tây Vũ nhỏ giọng an ủi.

"Ngốc, ta đã chết rồi."

"May quá. . ."

Diệp Kết Mạn tuy có nghĩ tới điều này nhưng nàng không dám xác định, nàng vẫn sợ.

"Nàng, bị làm sao vậy? Ta gọi nàng không tỉnh." Sau một lúc, Diệp Kết Mạn bình phục được cảm xúc kích động, lo lắng nói.

"Trước đó linh môi triệu hồi ta đến, hẳn là bị tiêu hao hết thể lực, ta cũng không biết thế nào mà hôn mê."

"Thời điểm nàng gọi ta ta có chút ý thức nhưng nhất thời không thể tỉnh lại." Kỷ Tây Vũ giải thích.

"Đều tại ta không tốt, đi tìm linh môi." Diệp Kết Mạn tự trách. "Nàng lúc ấy cả người ướt đẫm, ta rất sợ..." Diệp Kết Mạn đung quần áo ướt đẫm của Kỷ Tây Vũ, "Nàng xem, nàng bây giờ. . ."

Kỷ Tây Vũ khẽ cười và xoa tóc Diệp Kết Mạn, "Không phải như nàng nghĩ. Ban ngày có nắng, giữa hỏa hoạn ta phải trốn dưới ao. Vừa đến đêm ta mới vội vàng đến đây, ta biết nàng đang nôn nóng chờ ta."

Diệp Kết Mạn nhú mày, ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ. Mắt sưng múp.

"Thật?"

"Ta gạt nàng làm gì?"

"Ta chỉ là lo lắng, " Diệp Kết Mạn vươn tay xem tay Kỷ Tây Vũ, "nàng không bị phỏng chỗ nào chứ?"

"Ta chỉ là vong hồn, lửa nhân gian bình thường có thể nào thương tổn được ta?" Kỷ Tây Vũ để mặc Diệp Kết Mạn xem xét mình. "Hà, sờ đủ chưa?"

"Còn giỡn được." Diệp Kết Mạn oán trách vỗ tay Kỷ Tây Vũ.

"Nhưng vụ hỏa hoạn này..." Kỷ Tây Vũ ần ần tức giận. "Cô ta hung ác thật đấy, dám châm hỏa hủy hoại sạch sẽ!"

"Thật là nàng ta?"

Mặc dù hỏi như vậy nhưng Diệp Kết Mạn biết đây là Ônng Tư Thiển gây ra. Đối phương đây đưa như vậy, nếu là một mình nàng thì cũng thôi, nhưng bây giờ không cần thận lại liên lụy đến Kỳ Tây Vũ...

"Cần ta làm như thế nào?" Diệp Kết Mạn nói.

Kỳ Tây Vũ cúi mắt, xoa hai má Diệp Kết Mạn và lau nước mắt cho nàng.

"Nàng bây giờ cần làm nhất là trở về nghỉ ngơi cho ta. Chuyện này nàng không cần lo, ta sẽ nghĩ cách."

"Ugh..." Dưới ánh mắt kiên định của đối phương, Diệp Kết Mạn chỉ phải ừ.

"Kết Mạn!"

Diệp Kết Mạn mới đứng dậy thì có tiếng gọi nàng. Nàng ngẩng đầu, thấy Bùi Nghiêu Viễn nhanh đi tới với thần sắc lo lắng.

Bùi Nghiêu Viễn trông thấy Diệp Kết Mạn, hai tay vội đặt lên vai nàng.

"Đệ muội không sao chứ?"

Diệp Kết Mạn không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn tay Bùi Nghiêu Viễn xuyên qua vai Kỳ Tây Vũ mà đặt lên vai mình. Và Kỳ Tây Vũ lại thâm thúy nhìn nàng làm nàng lúng túng.

"Ta không sao." Diệp Kết Mạn không dấu vết tránh đi tay Bùi Nghiêu Viễn.

Vì vừa mới khóc nên giọng Diệp Kết Mạn hơi khàn, và mắt đỏ bừng, Bùi Nghiêu Viễn đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra. Hắn đau lòng mà nhìn

Diệp Kết Mạn.

"Ta thấy đệ muội không trở về nên đến xem. Muội tìm được đồ chưa?"

"Uhm, rồi." Diệp Kết Mạn cúi đầu đáp.

"Không còn sớm nữa, đệ muội. . . Ta sẽ bảo hạ nhân dọn phòng khách, muội hãy qua đó."

"Không cần đâu ạ, viện này vẫn còn phòng trống."

"Không được. Viện của muội phải sửa lại rất lâu, quấy rầy đệ muội nghỉ ngơi."

Diệp Kết Mạn cảm thấy Kỷ Tây Vũ mắt sáng như đuốc, trong lòng nàng không biết sao tự nhiên thấy ngại, không muốn dây dưa gì nhiều với Bùi Nghiêu Viễn nên suy nghĩ được một lát nàng đồng ý. Nàng nhanh liếc qua Kỷ Tây Vũ, quả nhiên đối phương đang thâm thúy nhìn mình.

"Bùi Nghiêu Viễn rất quan tâm nàng đấy." Kỷ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn cắn môi, khó nói được gì, nàng chỉ có thể đi theo Bùi Nghiêu Viễn đến phòng khách.

Từ biệt Bùi Nghiêu Viễn, Diệp Kết Mạn đóng cửa và thở phào. Để người khác quan tâm mình trước mặt Kỷ Tây Vũ xấu hổ thật.

"Bùi Nghiêu Viễn thật có lòng. Để nàng cách sân viện hẵn không xa, tiện chiếu cố."

Kỷ Tây Vũ đi theo vào cửa nói. Tuy nghe không ra hỉ nộ nhưng vẫn khiến Diệp Kết Mạn thấp thỏm.

"Ta. . ." Diệp Kết Mạn xoay người, muốn giải thích, nhưng phát hiện Kỷ

Tây Vũ đã quá gần - nàng vừa quay người gần như dán vào ngực Kỳ Tây Vũ.

"Hử? Sao?" Kỳ Tây Vũ không chớp mắt mà nhìn Diệp Kết Mạn. Nàng từ tốn nói.

Diệp Kết Mạn đỏ mặt. "Ta không có ý đó." Rồi nàng chợt nhớ tới lời Kỳ Tây Vũ từng nói lúc trước, khi cáo biệt ở Kỳ phủ. "Mà không phải là nàng đã phò thác ta cho Bùi Nghiêu Viễn rồi hay sao? Đây không phải là dự kiến của nàng hả?"

Xong, Diệp Kết Mạn liền thấy Kỳ Tây Vũ nhướn mày, trong lòng nàng thầm nghĩ không tốt.

"Trách ta?" Kỳ Tây Vũ đê Diệp Kết Mạn, cúi xuống, môi dán lên tai Diệp Kết Mạn. "Nàng càng lúc càng lớn gan."

Diệp Kết Mạn hồi hộp, mặt đỏ lên, và chân mềm nhũn. Lời nói tuy là uy hiếp nhưng không giống với dĩ vãng, ngược lại là mê hoặc khôn kể, như muốn cuốn lấy nàng.

"Nhớ ta không?"

Kỳ Tây Vũ cảm giác nhiệt độ cơ thể Diệp Kết Mạn tăng cao; mắt Kỳ Tây Vũ có ý gian manh mà cười, và tay nàng từ từ dò lên trên từ vòng eo của Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn khẽ run, Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười vừa lòng.

"Nhớ..." Diệp Kết Mạn không có phát tay Kỳ Tây Vũ ra mà vòng qua cổ Kỳ Tây Vũ, và dựa vào người ta.

Một tiếng cười khẽ vang lên, Kỳ Tây Vũ hôn cổ Diệp Kết Mạn, kéo dài tới xương quai xanh...

Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy tê dại. Và hô hấp nàng bắt đầu trầm trọng.

Kỷ Tây Vũ luồng tay vào áo Diệp Kết Mạn, thuận thực tìm được nhũ. Áo cũng vì thế mà lơ lửng ra. Môi Kỷ Tây Vũ liền hạ xuống dán lên nhũ tròn đang phập phồng...

"Ừm. . ." Diệp Kết Mạn khẽ rên. Cả người dần dần đỏ bừng.

Cùng lúc đó, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân.

"Thư tỷ tỷ, tỷ nói xem, vừa rồi thiếu phu nhân tìm cái gì vậy?" An nhi nói

"Ta không biết."

"Ôi, không biết thiếu phu nhân sao rồi."

Diệp Kết Mạn mở mắt và cả kinh đẩy Kỷ Tây Vũ ra, nhưng thân thể nàng rã rời không có khí lực.

"Có người đến." Diệp Kết Mạn lo lắng nói.

Kỷ Tây Vũ đang vui đùa trước nhũ, miễn cưỡng liếc nhìn ra ngoài, và vươn tay kia... Cạch cạch, cửa đã cài then.

"Được rồi." Kỷ Tây Vũ bâng quơ nói và kéo Diệp Kết Mạn đang tựa vào cửa qua sang bức tường kế bên. Rồi ngay sau đó, nàng hôn Diệp Kết Mạn.

Tiếng bước chân gần hơn.

Cốc cốc cốc! Tiếng đập cửa cũng tới.

"Thiếu phu nhân, bữa tối xong rồi ạ."

Chỉ cách nhau một bức tường, Diệp Kết Mạn xấu hổ đến không chịu được. Nàng không đẩy được Kỷ Tây Vũ ra nên nàng không dám phát ra tiếng....

Môi triển chuyển cảm giác mát, hương khí thơm ngào ngạt đầy khoang miệng và chiếc lưỡi khéo léo thuần thục tham tiến vào cuốn lấy Diệp Kết Mạn. Vạt áo bởi vì bị kéo mà ngày càng rộng mở, lộ nữ phần bạch.

"Thiếu phu nhân?" Cốc cốc... An nhi đẩy cửa, phát hiện cửa khóa thì kinh ngạc nhìn Thư nhi. "Tỷ, thiếu phu nhân ngủ?"

"Nhưng cả ngày nay thiếu phu nhân chưa ăn gì..."

Kỷ Tây Vũ dừng động tác một chút, rốt cục vẫn là lui bước.

"Không vội. Nàng phải ăn cơm." Kỷ Tây Vũ nói. "Đợi nàng ăn cơm xong ta lại ăn nàng..."

Diệp Kết Mạn cắn môi đỏ lựng của mình, muốn trừng mắt mà mắt nàng vẫn còn mê ly.

"Đợi chút, ta mở cửa." Diệp Kết Mạn nói ra ngoài.

Kỷ Tây Vũ sửa sang lại quần áo giúp Diệp Kết Mạn, mỗi khi chạm phải nơi nhạy cảm đều khiến Diệp Kết Mạn muốn run.

Cửa mở.

"Thiếu phu nhân, thức ăn. . ." An nhi nói tới nửa, thấy sắc mặt Diệp Kết Mạn hồng hào khác trước thì ngẩn ra.

"Vào đi." Diệp Kết Mạn nói.

"Khí sắc thiếu phu nhân khôi phục không ít, " Thư nhi cũng phát hiện. Nàng cũng nghi hoặc nhưng không nói gì. "Bọn em đã chuẩn bị vài món nhẹ cho người."

An nhi đã đem bữa tối đặt lên bàn và đốt nến.

"Thiếu phu nhân, người ngủ hả? Nên không để nển?"

"Ừ." Diệp Kết Mạn hàm hồ đáp và ngồi xuống. "Ta hơi mệt."

Thư nhi liếc nhìn trên giường, thấy đệm chăn chỉnh tề, không một nếp nhăn thì không dấu vết mà nhú mày.

Diệp Kết Mạn tiếp nhận muống từ An nhi, tâm tình nàng giờ vui vẻ nên cũng có hứng ăn, nàng sẽ đưa cháo vào miệng...

"Khoan." Một bàn tay cản lại.

Diệp Kết Mạn nghiêng đầu nhìn, thấy Kỷ Tây Vũ cau mày.

"Cẩn thận vẫn hơn. Kiểm tra lại thức ăn xem." Kỷ Tây Vũ nói.

Thư nhi, An nhi thấy Diệp Kết Mạn không ăn mà cứ nhìn một bên, cả hai đều hết sức kỳ quái.

"Thiếu phu nhân sao vậy? Không hợp khẩu vị?" An nhi nói.

Diệp Kết Mạn mím môi, sau một lúc mới nói: "Có ngân châm không?"

Một lát sau. Nhìn trâm bạc biến đen, Thư nhi, An nhi xanh cả mặt. Thư nhi kịp phản ứng lôi An nhi quỳ xuống.

"Là bọn em sơ sẩy, giám sát không chu toàn, đáng chết vạn lần, xin thiếu phu nhân trách phạt!"

"Như nào lại. . ." An nhi còn đang khiếp sợ mà thì thào.

Diệp Kết Mạn nhìn hai nha hoàn rồi thở dài, và nàng đỡ bọn họ dậy.

"Ta biết hai em không có liên quan, đứng lên đi." Diệp Kết Mạn nói.

Thư nhi biết trách nhiệm trong việc này là trọng đại, nàng không dám đứng dậy mà chỉ cúi đầu, nói:

"Sinh hoạt thường ngày của thiếu phu nhân do bọn em phụ trách mà bây giờ lại xảy ra sự tình này, là lỗi của bọn em. Nếu không phải thiếu phu nhân thận trọng. . ." Thư nhi nhìn cái ngân châm biến đen mà âm thầm trách cứ chính mình, như nào lại quên thiếu phu nhân đang ở đầu đao đỉnh sóng, không chú ý hơn.

"Trước mắt ta phải tìm ra thủ phạm đã, hai em đứng lên trước rồi nói."

Thư nhi lưỡng lự một hồi mới kéo An nhi đứng lên.

"Em với An nhi luôn chờ ở ngoài phòng bếp, ở đó có mấy người ra vào bọn em cũng không có lưu ý mấy." Người phóng hỏa, Thư nhi có hoài nghi một người nhưng lúc đó lại không có nhìn thấy đối phương nên mới thả lỏng cảnh giác, mà không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Sắc mặt An nhi không tốt nhưng vẫn nói: "Em lấy bữa tối xong liền đến đây, trên đường cũng không gặp được ai, thủ phạm không thể ra tay ngay lúc này."

Thư nhi gật đầu, và nhìn Diệp Kết Mạn. "Việc này nghiêm trọng, chúng ta phải gọi người ở trù phòng tới một chuyến."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 105: Báo Ứng

Chương 105 - Báo ứng

Sự tình điều tra đơn giản hơn rất nhiều so với Diệp Kết Mạn nghĩ. Và suy đoán cũng không giống.

Nàng vốn tưởng rằng việc này có liên quan đến Ôn Tư Thiển, con gái của Ôn quản gia, nhưng trừ phòng nói, khi đó ra vào cũng không có nhiều người, chỉ có nha hoàn bên viện của Đại thiếu gia và Tam thiếu gia tới lấy điểm tâm. Nha hoàn bên viện Đại thiếu gia tới chỉ một lát rồi đi ngay, khả năng hạ độc không tính là lớn, vậy nên người còn lại - nha hoàn bên viện Tam thiếu gia là đáng ngờ.

"Như nào là người bên Tam thiếu gia..." An nhi không dám tin mà lăm băm.

Diệp Kết Mạn cũng là lộ bộp trong lòng. Nàng và Kỳ Tây Vũ âm thầm nhìn nhau, và cùng khẳng định suy đoán của mình.

"Việc này hai em không được để lộ." Diệp Kết Mạn bồng trăm đình tiệt thiết nói. "Ta đã không sao, chuyện này liền bỏ qua. Hai em ra ngoài đi."

"A!?" An nhi còn muốn nói nhưng Thư nhi đã hiểu tâm tư Diệp Kết Mạn. Nàng cũng đồng ý, và kéo An nhi đi ra ngoài.

"Thư tử tử, " An nhi không cam lòng mà dậm chân. "Đó là độc dược mà!"

Thư nhi kéo An nhi vào phòng, đóng cửa, rồi đi đốt nến. Nàng đưa lưng về phía An nhi, và thở dài.

"Muội thật ngốc. Muội còn chưa nghĩ ra là ai hạ độc sao?"

"Không có khả năng là Tam thiếu gia, khẳng định có nội tình..."

"Đương nhiên không phải là Tam thiếu gia, " Thư nhi quay đầu nhìn An nhi, "nhưng Tam thiếu phu nhân..."

"Tam thiếu phu nhân như nào. . ." An nhi mở to hai mắt, "... Là bởi vì Tam thiếu gia..."

"Shh! Tai vách mạch rừng, không cần phải nói ra." Thư nhi ngắt lời. "Chuyện này không phải việc ta hay muội có thể đoán bừa. Nếu chúng ta ăn nói lung tung, đối thanh danh của thiếu phu nhân sẽ không tốt."

"Nhưng tỷ rõ ràng cũng biết thiếu phu nhân không phải loại người như vậy, người chẳng hề có ý gì."

"Đương nhiên ta biết, " Thư nhi cau mày. Trong đầu là hiện lên hình ảnh Bùi Nghiêu Viễn nhìn Diệp Kết Mạn.

Thư nhi thở dài trong lòng.

Hoa rơi vô ý, nước chảy hữu tình, nhà cao cửa rộng coi trọng nhất là danh dự. Tình cảm dây dưa không rõ, nếu truyền ra người bị liên lụy rất cuộc vẫn là nữ tử.

*****

Diệp Kết Mạn nhìn cửa đóng kín mà mệt mỏi đỡ trán. Ai phóng hỏa còn chưa biết lại bị hạ độc, không biết cái mạng này có thể giữ được bao lâu. Đang lo nghĩ, Kỷ Tây Vũ kéo tay đang đỡ trán và xoa mi tâm đang nhú của

Diệp Kết Mạn.

"Có ta ở đây, nàng lo cái gì?"

"Ta..." Diệp Kết Mạn cảm thấy tội tệ. Nàng ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ: nữ tử trước mắt chỉ thản nhiên, tựa hồ không để việc này ở trong lòng.

"Trễ rồi, ngủ thôi, chuyện gì ngày mai nói sau." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn đích xác rất là mệt. Nàng không từ chối.

Khuya, cả Búi phủ lặng yên. Một cái bóng trắng thong dong xuyên qua bóng đêm; quần trắng bay bay; cả người hết thảy như tán quang trong đêm; cái bóng trắng không hề ngừng chân, nó đi qua vài ngã rẽ đã đến trước viện nào đó. Có vài hộ vệ đi qua, cái bóng hồn nhiên không chớp mắt đi qua bọn họ. Rồi cái bóng bỗng dừng lại một chút rồi hướng đến một tấm cửa nào đó mà đi.

Tuy là đêm khuya nhưng Hứa Nhu Sương vẫn chưa ngủ. Nàng đang rất hồi hộp. Hưng phấn xen lẫn bất an làm nàng không thể ngủ. Nàng chỉ cần đợi trời sáng là sẽ sai người đi nghe ngóng tin tức của người đàn bà kia.

Hừ, tiện nghi cho mày, chết trong khi ngủ.

Hứa Nhu Sương tàn nhẫn mà cười nửa miệng. Mà hai mắt lại hồng hồng. Mới không lâu đây, nàng còn cãi vã với Bùi Nghiêu Viễn. Bọn họ đúng là cũng thường cãi nhau, nhưng lần này kịch liệt hơn. Nàng thậm chí còn ăn tát.

Sao có thể nhẫn được trượng phu luôn luôn ôn nhu như ngọc vì một nữ nhân khác mà đánh mình trước mặt đám nha hoàn? Hứa Nhu Sương sung sướng từ nhỏ vô cùng nhục nhã. Mà hết thảy đều là vì người đàn bà kia...

Là mày đáng chết.

Nghĩ đến khi tỉnh lại có thể nhìn thấy thi thể người đàn bà kia, trong bóng tối, Hứa Nhu Sương bật cười. Một nụ cười quỷ dị. Và tí tách... Âm thanh rất nhỏ vang lên, Hứa Nhu Sương đang đắm chìm trong hưng phấn không có chú ý, cho đến khi có nước rơi xuống mặt. Nàng đưa tay lau, thấy tay ướt ướt, nàng cảm thấy ghê tởm nên tiện tay chùi trên đệm. Và đang cúi đầu, một giọt nước nhỏ lên cổ.

"Cái gì thế này?" Hứa Nhu Sương bất mãn nói, và nhìn đỉnh màn, muốn nhờ nhờ ánh trăng xem thử là cái gì. Nhưng vừa nhìn nước lại thẳng tắp rơi xuống rơi trúng giữa hai mắt. Nháy mắt sau đó, Hứa Nhu Sương nhìn thấy một mảnh màu đỏ. Và nghe được mùi máu. Hứa Nhu Sương ngồi xuống, ý thức được đó không phải là nước mà là máu, nàng liều mạng chà lau hai mắt mình, và đồng thời muốn xuống giường để đốt nến. Nàng muốn nhìn cho rõ là xảy ra chuyện gì. Song, nàng chỉ vừa nhắc người thì như có một bàn tay lạnh lẽo túm lấy cổ chân, ngay sau đó, Hứa Nhu Sương bị lôi, đầu đập vào tường một cái rầm.

"Oái!" Hứa Nhu Sương bưng trán. Nàng choáng váng. Nàng muốn cầm màn giường mà lại chạm được một mảnh ướt át. Mùi máu càng nồng hơn. Hứa Nhu Sương quay đầu nhìn lại. Ngoại trừ một mảnh mơ hồ màu đỏ ra thì không còn gì khác.

Sợ hãi dần khuếch tán.

"Ai đang giả thần giả quỷ?" Hứa Nhu Sương lớn tiếng nói.

Không ai trả lời, chỉ có máu tí tách thỉnh thoảng nhỏ lên người. Trong đầu Hứa Nhu Sương nổi lên một ý niệm: Người đàn bà kia đã hóa thành quỷ tìm mình báo thù!

Hôm sau.

Hắn là hôm qua quá mệt, Diệp Kết Mạn ngủ rất sâu. Nàng tỉnh lại đã gần buổi trưa. Nàng xoa trán, và mở mắt nhìn sang bên cạnh: một đôi mắt đỏ tiến ngay vào tầm mắt mình, Diệp Kết Mạn thở phào. Và yên lòng.

"Sao không đánh thức ta?" Diệp Kết Mạn ôn nhu nói.

"Muốn cho nàng ngủ thêm."

Kỷ Tây Vũ còn muốn tiếp tục nói nhưng bất chợt bị kiềm hãm vì thân mình chợt nhói đau. Tuy nhiên, thần sắc của nàng vẫn không thay đổi.

"Hôm nay ta hơi mệt, sẽ nghỉ trong mộc phủ. Không có gì thì đừng gọi ta ra."

Rồi Kỷ Tây Vũ biến thành một luồng khói, biến mất. Diệp Kết Mạn không nghi ngờ gì cả. Bởi vì tối qua chưa ăn gì nên đã đói bụng, nàng đứng dậy đi tìm hai nha hoàn.

Cửa mở, nàng xa xa nhìn thấy Thư nh An nhi đứng trong viện, không biết đang nói gì mà nàng gọi vài lần mà cũng không nghe. Diệp Kết Mạn nghĩ nghĩ vẫn là đi ra và chậm rãi đi đến đó. Càng tới gần, hai người đang nói chuyện gì nàng đều nghe được.

"Thật trùng hợp, nghĩ như nào vẫn là thấy rất quý dị." An nhi lo âu nói.

"Muội chỉ cần biết là chuyện hôm qua không được nói với ai. Cứ coi như là cái gì cũng chưa từng xảy ra."

"Muội biết rồi. Bất quá Thư tỷ tỷ, tỷ nói đó có phải là báo ứng hay không hả?"

"Đừng có nói lung tung. Muội đấy, nói nhiều quá." Thư nhi vỗ đầu An nhi, khiển trách.

An nhi thè lưỡi, vừa quay đầu thấy Diệp Kết Mạn, nàng cũng hơi cả kinh.

"Thiếu phu nhân, người thức rồi."

Diệp Kết Mạn gật đầu. "Hai em đang nói chuyện gì?"

An nhi nhìn xung quanh, muốn giải thích nhưng Thư nhi đã kéo nàng và đồng thời nói:

"Thiếu phu nhân, vào nhà nói sau."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Kết Mạn vào phòng, thấy bộ dáng hai người giữ kín như bưng thì tò mò.

Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn, hạ giọng nói:

"Tối qua, Tam thiếu phu nhân điên rồi ạ."

Dân chúng Tô Châu trăm triệu thật không ngờ Bùi phủ kiếp nạn một ba chưa bình thì một ba lại khởi. Cả phủ như bị nguyên vậ, chỉ có mấy tháng ngăn ngùn mà, đầu tiên là Tứ thiếu gia ly kỳ tử vong; ngay sau đó là son án, Bùi gia nhân nhiều người vào tù, vị thế đang xuống dốc không phanh. Bây giờ mới chưa được mấy ngày lại truyền đến tin đồn Tam thiếu phu nhân Bùi gia điên loạn mà không ai biết nguyên nhân vì sao.

Hai ngày sau, Hứa gia phái người tới đón Hứa Nhu Sương đi. Nghe nói Hứa lão gia tức giận đập nát đôi ngọc uyên ương ở Bùi phủ, bắt Tam thiếu gia Bùi gia giáp mặt viết hưu thư, từ nay về sau hai họ cả đời không qua lại.

Cứ như vậy, tình cảnh Bùi phủ lại không xong hơn. Và tất cả đang ngóng trông xem, không biết thương gia nhà giàu một thời cực thịnh sẽ đi về đâu.

Song sự tình không chỉ có như thế mà dừng lại.

Cách ngày Hứa Nhu Sương rời đi Bùi phủ một ngày, con gái của Ông quản gia xảy ra chuyện.

Sự tình phát sinh cũng thập phần quỷ dị. Ngày ấy, Ông Tư Thiến theo như thường lệ đi trông coi con chó của Bùi lão gia. Bùi lão gia đang ở trong ngục, nàng đương nhiên càng thêm để bụng chiều cổ con chó ấy. Nhưng ngày đó nó lại có hơi khác thường. Nó sủa liên tục. Ông Tư Thiến ở chung với nó vài năm, cũng không có để ý tới điều đó mấy. Nàng tới gần nhà của nó, cỡi dây muốn bồi nó chơi một hồi, mà dây vừa cỡi ra nó nhào tới cắn.

Con chó cao cỡ nửa người dễ dàng chụp Ông Tư Thiến ngã xuống đất. Ông Tư Thiến thét rầm trời, tiếng kêu rất nhanh đưa hộ vệ tới. Song, khi trông thấy một màn ghê sợ đó, dù là hộ vệ cao lớn cũng không thể không sửng sốt. Chỉ thấy con chó đen như mực nhuộm đầy máu, miệng gầm gừ, nước dãi nhỏ ra, lực thân không nhận mà đớp cổ Ông Tư Thiến. Và có lẽ Ông Tư Thiến đã tránh đi nên răng nanh sắc nhọn liền thẳng tắp xuyên qua xương vai làm Ông Tư Thiến kêu la thảm thiết. Tiếng kêu phải nói là xuyên thấu cả buổi sáng yên tĩnh.

Mà nó không phải là con chó bình thường, nó là con chó bảo bối của lão gia. Hộ vệ không dám chém nó. Cuối cùng, có một hộ vệ kịp phản ứng đầu tiên lấy sòng đao đập nó. Con chó nghe được mùi máu rồi, nó không chịu nhả ra, cuối cùng mấy người hộ vệ hợp lực lại mới chế phục được, mới cứu được Ông Tư Thiến nửa người đều là máu ra.

Tuy là cứu được người, nhưng cũng bệnh. Thần chí Ông Tư Thiến đã không rõ, suốt ngày chảy nước dãi và kêu loạn. Đại phu thúc thủ vô sách, và vì sợ lây bệnh đã thương người, người ta chỉ phải cột nhốt vào phòng. Ngoại trừ Ông bá, không ai dám đi vào thăm. Không quá mấy ngày, động tĩnh trong phòng đó dần tắt, và Bùi gia nhân đều biết đối phương đã chết.

Mà con chó kia, cuối cùng vẫn là Bùi Nghiêu Viễn đại từ hạ lệnh độc chết

rồi hậu táng.

Và tất cả những chuyện này chỉ có một người biết chân tướng.

"Nhất định phải như vậy sao?" Diệp Kết Mạn thở dài, ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ đang tựa bên cửa sổ.

Nửa cửa sổ được mở, ánh trăng theo đó mà vào, chiếu sáng Kỳ Tây Vũ. Nghe Diệp Kết Mạn nói, Kỳ Tây Vũ quay đầu lại nhìn Diệp Kết Mạn.

"Ừ." Kỳ Tây Vũ thản nhiên, và gật đầu.

Diệp Kết Mạn mím môi, nhất thời không nói gì. Nàng biết đây là biện pháp đơn giản nhất. Đồng thời cũng là biện pháp lãnh khốc nhất. Nàng khác Kỳ Tây Vũ; không thể coi mạng người như cỏ rác. Nhất là Hứa Nhu Sương. Bởi vì Bùi Nghiêu Viễn mà nàng luôn thấy áy náy. Mặc dù đối phương hạ độc nàng nhưng nàng không thể hận. Vậy mà giờ con người còn đang sống lại vì mình mà bị hủy... Nhưng Kỳ Tây Vũ cũng là vì nàng, Diệp Kết Mạn không đành lòng chỉ trích. Nàng chỉ có thể một mình gánh lấy hết những cảm xúc này.

"Đêm nay trăng đẹp." Kỳ Tây Vũ nói. "Nàng muốn xem không?"

Diệp Kết Mạn không có tâm tình, vốn định lắc đầu cự tuyệt nhưng thoáng nhìn thấy Kỳ Tây Vũ xong vẫn là không nói gì, nàng đứng dậy đi lại cửa sổ.

Người vừa tới, Kỳ Tây Vũ ôm lấy Diệp Kết Mạn. Tay Kỳ Tây Vũ xuyên qua thắt lưng và vòng ra sau lưng Diệp Kết Mạn.

Kỳ Tây Vũ nhìn ngoài cửa sổ, nói: "Chuyện này có lẽ sẽ có biện pháp tốt hơn, nhưng ta không muốn lãng phí thời gian đi xử lý mấy loại tính kế như thế này." Rồi mặt Kỳ Tây Vũ dán tại tóc mai Diệp Kết Mạn, "Chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian cùng nhau ngắm trăng, không phải sao?"

Diệp Kết Mạn cầm tay Kỷ Tây Vũ đang ôm mình mà trầm mặc .

"Trăng có tròn có khuyết, có một số việc sẽ không có đáp án hoàn mỹ. Ở cùng ta, nếu nàng còn sầu mi khổ kiếm vì những chuyện khác, ta sẽ không cho phép." Sau đó, Kỷ Tây Vũ bất thành linh cảm căn tai Diệp Kết Mạn.

"A..."

"Nàng phải biết rằng, trên đời này không phải ai cũng đều có báo ứng, đây chẳng qua chỉ là những kẻ yếu thế đáng thương tự an ủi mình mà thôi. Ai đắc tội đến ta, ta sẽ không ngại tự cho hấn một vài báo ứng." Kỷ Tây Vũ thỏ thẻ. "Và ta không muốn lấy mạng nàng đi mạo hiểm. Để lại người nào cũng đều là mối họa cả."

Diệp Kết Mạn chấn động, tay nắm thật chặt, tình tự phức tạp. Lời nói lãnh khốc như vậy mà giờ phút này nghe lại không biết sao thấy mê hoặc.

"Đừng lãng phí ánh trăng đẹp."

Tiếng nói lẩm bẫm nhẹ nhàng quanh quẩn ở bên tai, và đôi môi lạnh lẽo rơi xuống cổ mẫn cảm. Suy nghĩ Diệp Kết Mạn nhất loạn, nàng muốn quay người lại nhưng bị Kỷ Tây Vũ siết lại.

"Thế nhân đều thích nói thế này, nếu yêu một người người sẽ yêu toàn bộ của nàng, " Kỷ Tây Vũ hôn cổ Diệp Kết Mạn. "Nhưng nó chỉ là dối trá. Hai con người khác nhau, sao có thể yêu hết tất cả của nhau? Ta không cần nàng miễn cưỡng phải yêu cả máu đen trên tay ta. Nhưng. . ." Kỷ Tây Vũ căn vai Diệp Kết Mạn, cảm nhận được người trong lòng căng thẳng, nàng liền liếm trần an nơi vừa cắn.

"Nhưng cái gì?" Giọng Diệp Kết Mạn thấp đi, vô lực chống cự.

Tiếng cười khẽ vang lên. "Nhưng nàng không được phép rời khỏi ta."

"Sẽ không." Diệp Kết Mạn nhẹ giọng nói.

Kỷ Tây Vũ nâng mắt, trong mắt giống như sa vào tinh huy đầy trời. Rồi nàng lại cúi xuống hôn, và đồng thời kéo áo Diệp Kết Mạn.

"Nếu ta vào địa ngục thì sao?"

Lời nói có vẻ như vô ý, nhưng ánh mắt đang dần mê ly mở ra. Diệp Kết Mạn căng thẳng.

"Có đôi khi ta cảm thấy, nếu ngày đó thật sự đến thì ta nên kéo nàng xuống địa ngục." Kỷ Tây Vũ động tác cũng không có ngừng, kéo áo xong liền đưa tay lạng yên hoạt nhập và thản nhiên nói. "Để nàng ở lại đau buồn một đời ta không đành lòng. Nhưng nghĩ nếu đến lúc đó nàng lại gặp được phu quân gì đó cũng không phải là chuyện vui vẻ."

Không biết sao khi nghe Kỷ Tây Vũ nói vậy, Diệp Kết Mạn vốn khẩn trương ngược lại nhu hòa.

"Ha, thật đúng là lãnh khốc vô tình." Diệp Kết Mạn nói.

Kỷ Tây Vũ cũng cười mỉm, "Dù là như thế, nàng vẫn yêu ta không phải sao?"

"Trên đời như nào lại có người không biết xấu hổ như vậy?" Diệp Kết Mạn ca thán, đáy mắt lại toát ra thâm tình.

"Ồ? Cám ơn đã khích lệ. Ta không biết xấu hổ chỗ nào. Mà có cũng rất hiếm."

Trong khi nói chuyện, Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng bóp nhũ làm Diệp Kết Mạn ngâm nga ra tiếng. Diệp Kết Mạn đỏ mặt, kéo dây chống cửa sổ đóng cửa sổ lại.

"Sao không ngắm trăng?" Kỳ Tây Vũ nói.

"Gọi ta đến cũng đâu thềm ngắm trăng." Diệp Kết Mạn chống tay lên cửa sổ và căn môi.

"Ta còn phải thưởng cảnh sắc đẹp của ta nữa mà."

Kỳ Tây Vũ lột hết áo Diệp Kết Mạn, lưng trắng ngần hiện ra.

"Đừng làm ở đây. . ."

Kỳ Tây Vũ như không nghe, nàng hôn lên những đốt sống lưng kia...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 106: Đêm Sương Mù, Người Câu Hồn

Chương 106 - Đêm sương mù, người câu hồn

Không khí sánh lại, và ấm dần. Diệp Kết Mạn có thể cảm giác được môi đối phương găm cắn trên lưng mình. Khí lực bị rút đi; nếu không phải Kỷ Tây Vũ vẫn ôm thì nàng đã mềm oặt ngã xuống đất rồi. Diệp Kết Mạn cắn môi, huyết sắc trên mặt càng sâu, nàng đang cố ức chế những âm thanh sắp tràn ra. Cùng lúc đó, Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng vôn vê nhũ của nàng, lực đạo từ chậm cho đến hữu lực, và ngón tay thỉnh thoảng bóp điểm mẫn cảm làm nàng kích động.

"Kỷ Tây Vũ. . ." Diệp Kết Mạn thở dốc, "lên giường."

"Làm gì?" Kỷ Tây Vũ dường như cười nói, "Ở đây không tốt sao?"

Khi nói chuyện, Kỷ Tây Vũ hôn lên cổ Diệp Kết Mạn, và liếm, để lại thủy ngân ướt át.

"Không tốt." Diệp Kết Mạn thấy thẹn mà cắn môi.

Xuyên thấu qua cửa sổ ta có thể mơ hồ thấy ánh trăng sáng ngời, lẽ như có người nhìn lên phiến xuân sắc trên người này, người sẽ không để ý?

Kỷ Tây Vũ dán môi lên vành tai Diệp Kết Mạn, và cười khẽ. "Thật không? Nhưng ta lại cảm thấy ở đây tốt."

Diệp Kết Mạn há miệng muốn phản bác mà vành tai bỗng thấy ướt - môi

đối phương không hề nao núng mà ngậm vành tai của nàng - Diệp Kết Mạn run rẩy, chân mềm hơn, gần như nằm trên cửa sổ, tùy thời sẽ trượt xuống.

Kỷ Tây Vũ thuận thế lột sạch Diệp Kết Mạn, cuối cùng chỉ còn chiếc yếm lỏng lẻo. Kỷ Tây Vũ rất nhanh tìm được bụng phẳng lì của Diệp Kết Mạn, nàng từ từ xoa vòng, mập mờ nói:

"Thử một lần, biết đâu lại thấy tốt?"

"Kỷ Tây Vũ!" Diệp Kết Mạn mê ly, chỉ cảm thấy mình như thiêu như đốt dưới môi và tay của đối phương. Tóc có chút rối loạn, Diệp Kết Mạn gian nan mà hô.

Tiếng cười lại vang lên, ngay sau đó là ướm át tràn ra sau tai Diệp Kết Mạn. Kỷ Tây Vũ liếm ở đâu Diệp Kết Mạn đều biết, sự mẫn cảm kích thích khiến tiếng của nàng run hơn, khi nói tới chữ cuối cùng dư âm xuýt chút tiêu tán.

"Hửm?" Tiếng Kỷ Tây Vũ cũng hơi khàn, cái đáp lời có ý thân cận hơn bình thường lãnh đạm.

"Nàng... A..." Diệp Kết Mạn còn muốn nói nhưng cái tay vốn đang sờ bụng nàng bất ngờ hạ xuống và chui vào tiết khố, khi nàng chưa kịp phản ứng đã bao trùm ... khiến nàng kinh hô.

"Ta làm sao?" Kỷ Tây Vũ ý cười càng đậm, ngón tay tác quái ở một khoảng cách nhất định rồi lại dừng lại, như một dã thú mai phục con mồi.

Diệp Kết Mạn mặc dù không phải tiểu thư khuê các nhưng dù sao cũng là tri thư đạt lễ. Làm như thế này là không phù hợp. Diệp Kết Mạn rất xấu hổ.

Kỷ Tây Vũ thì không có để ý, thấy Diệp Kết Mạn mím môi không nói lời nào, nàng rũ mắt xuống. Sau đó, chỉ một cái chớp mắt, nàng ngẩng đầu lên và

cười cười. Ngón tay nàng im ắng, tinh quái và thuần thực chui vào hồ u tuyền... Như nàng sở liệu, Diệp Kết Mạn bị bất ngờ kêu lên một tiếng, cả người mềm mại nằm gọn trong lòng Kỷ Tây Vũ, ánh mắt nguyên bản như có điều suy nghĩ nhất thời chớp chớp mà mở ra. Diệp Kết Mạn run run và cầm tay Kỷ Tây Vũ, với hô hấp hỗn loạn, trong căn phòng im ắng nghe nóng bỏng dị thường.

Nếu ném một hòn đá vào hồ, sóng nước sẽ ngày một lan rộng. Nhiệt độ trong phòng cũng như thế, nó từ từ tăng cao, kéo theo Diệp Kết Mạn mặt đỏ đến sung huyết.

Kỷ Tây Vũ không để ý đến cái tay yếu ớt của Diệp Kết Mạn đang khoát lên cánh của mình; vì tay trái của nàng đang ôm Diệp Kết Mạn, đỡ Diệp Kết Mạn không phải trượt xuống, còn tay phải thì đang đu đưa... Rồi ấm, nóng truyền đến ngón tay, hiển nhiên là .... Nữ tử trước mắt khí tức tựa u lan, tản ra sự hấp dẫn chính bản thân nàng cũng không biết làm người ta muốn nuốt cả vào bụng.

Khó trách Bùi Nghiêu Viễn sẽ ái mộ nàng, bộ dạng này nếu ai trông thấy không biết lại trêu ghẹo người ta đến thế nào. Nghĩ như vậy, Kỷ Tây Vũ cảm thấy khô khốc. Nàng kề môi lại cổ Diệp Kết Mạn, tay thì vào sâu hơn, tận tâm vân vê điểm mẫn cảm. Rất nhanh, Diệp Kết Mạn càng thở nhanh và run rẩy.

Diệp Kết Mạn muốn Kỷ Tây Vũ ngừng tay nhưng nàng lại tự sa vào tràng hoan ái. Nàng tựa lưng vào Kỷ Tây Vũ, vải dệt mềm nhẵn vô tình hữu ý ma xát tấm lưng trần của nàng, mà dưới thân là ngón tay hơi lạnh của Kỷ Tây Vũ, như muốn tham nhập đến sâu trong linh hồn nàng. Cơ thể nàng vẫn chưa quen việc sàng đệ, vì bọn họ tuy có gần nhau một số lần nhưng dường như vẫn luôn có khoảng cách. Cho đến lúc này, một chốc thoáng thanh tỉnh, mới thấy cơn đau rát này nhắc nhở nàng đối Kỷ Tây Vũ là quyến luyện khắc sâu. Và dường như lần này khác dĩ vãng, có lẽ do những gì đã trải qua, nguyên

tâm tình sâu bi rốt cục có thể buông.

Ánh trăng vừa lúc chiếu sáng lên nhân tình đầy mê ly tình cảm của hai người, Diệp Kết Mạn trần trụi, trắng noãn, óng ánh dưới ánh trăng, đầy dụ hoặc.

"Kỷ Tây Vũ. . ." Diệp Kết Mạn khẽ giọng nói. "Ta chưa bao giờ hỏi qua nàng, nàng yêu ta sao?"

Kỷ Tây Vũ đang tựa vào hõm vai Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên, "nàng không cảm thụ được?"

Kỷ Tây Vũ gãi ngón tay và gia tăng tốc độ, linh hoạt xuyên qua u tuyến đang co ép và cảm nhận nơi đó đang dần nở rộ. Diệp Kết Mạn giờ nhu nhược như nước; làn da thì ửng hồng.

Diệp Kết Mạn rên rỉ; nàng tựa lưng vào Kỷ Tây Vũ, tuy không thấy rõ vẻ mặt của đối phương nhưng cũng có thể đoán được một chút.

"Ta muốn nghe nàng nói." Diệp Kết Mạn bỗng muốn xoay người, nhưng lại run lên kịch liệt vì tay của Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ tiến lên, áp Diệp Kết Mạn vào cửa sổ, phòng ngừa người trượt xuống đất. Và vì thế mà có tiếng kẽo kẹt nhỏ.

"Không có ai nói với nàng rằng, " Kỷ Tây Vũ mặt đối mặt, có chút ý cười mà nhìn Diệp Kết Mạn. Tay thì lại tìm về u cốc mà chui vào. "Lời nói khi hoan ái là không thể tin?"

Diệp Kết Mạn bị kích thích bất thành linh làm nhất thời không thể nói rõ; tay nàng vô lực vòng trên cổ Kỷ Tây Vũ. Một lúc sau, nàng mới cắn môi nói:

"Người mà nàng nói, bất cứ lúc nào cũng không thể tin..."

"... Ta, chỉ muốn nghe nàng nói." Tới đây, giọng Diệp Kết Mạn thấp đi.

Kỷ Tây Vũ khẽ ngạc nhiên.

"À ha. . ." Kỷ Tây Vũ bật cười, cúi đầu kề môi tới bên tai Diệp Kết Mạn và nhẹ giọng nói. "Được thôi. Ta yêu nàng."

"Um!"

Kỷ Tây Vũ cảm giác được ướn át chảy xuống theo ngón tay, nàng không nhanh không chậm mà thăm dò như đang cầm trôn bảo. Diệp Kết Mạn vô lực, tùy theo ngón tay Kỷ Tây Vũ mà thăng trầm và cảm thụ khoái ý như thủy triều mà vọt tới. Nhưng chỉ có mỗi Diệp Kết Mạn sa vào mà thôi? Nhân tình Kỷ Tây Vũ cũng nhiễm hà sắc; nàng vén tóc ra sau tai, để lộ cằm tinh tế. Mắt nàng sâu thăm, để lộ nhiệt ý.

Người trong lòng run lên, ngón tay Kỷ Tây Vũ chợt bị hút, và ngay sau đó là có dòng nước ấm sóng sánh tràn ra. Diệp Kết Mạn thở không ra hơi, song trông nàng kiều mị hơn bao giờ hết. Kỷ Tây Vũ cứ nhìn mãi Diệp Kết Mạn; dĩ nhiên nhiệt ý sẽ không vì đó mà rút đi. Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn đang đắm chìm trong hoan ái mà ngực thấy nóng bỏng, không thể kiềm chế.

Diệp Kết Mạn thở hổn hển, không thể nói chuyện. Nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ cúi xuống hôn mình một cách không hề do dự. Lưỡi xông tới, răng miện thơm tho khiến người mê say, hai lưỡi quyện vào nhau có loại ảo giác làm người ta hoảng hốt, xem như giờ khắc này là vĩnh hằng. Sự vui thích trong người còn chưa lui lại bị châm hỏa, thế lửa tới lại còn nóng hơn! Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, rồi nàng bị Kỷ Tây Vũ ôm lên...

Giường khẽ run, quần áo dưới đất. Duy trướng màu trắng bay xuống, che đi màn xuân sắc, ta chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hai nữ tử bện vào nhau.

"Kỷ Tây Vũ. . ." Diệp Kết Mạn run rẩy gọi. Và cảm thấy Kỷ Tây Vũ hôn

nay dường như nhiệt tình hơn xưa. Mà nàng, đã không còn chút sức lực nào mà mềm oặt nằm ở trên giường, vô lực ngăn cản. Người nàng như không biết thoả mãn một cách khó tin, thế nhưng dễ dàng bị khiêu khích?! Diệp Kết Mạn chỉ suy nghĩ được một nửa bên não, nàng cảm giác Kỳ Tây Vũ da kề da với và ma xát nàng, như muốn giao dung vào nhau. Trước mắt, Kỳ Tây Vũ nhấp nhô, như là yêu tinh mà tùy ý đam nàng, làm nàng không có chỗ trốn. Và khi đối phương nhìn đến, đồng tử màu đỏ mang theo ma lực hút nàng, làm nàng không lối thoát, cam nguyện thần phục ở dưới thân đối phương, mặc cho người xâm lược.

Đây là thịnh yến, và con mồi cũng tình nguyện nằm im cho Kỳ Tây Vũ hưởng thụ. Chỉ vì để người có thể ở lại lâu thêm chút ít...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 107: Mưu Kế

Chương 107 - Mưu kế

Tô Châu xưa nay chưa từng có náo nhiệt như bây giờ. Nhà nhà người người đều thích thú bàn luận chuyện ly kì của thương gia nhà giàu, làm cái yên ả của dĩ vãng đã một đi không quay lại. Cũng vì sự tình ly kì ấy ngày càng có xu hướng phấn khích.

Chuyện Kỳ phủ bị ma ám vốn đã qua lâu rồi vậy mà tự nhiên bị truyền lại sôi nổi hơn. Cũng không ai biết tin tức từ đâu tới, giống như gió xuân, trong vòng một đêm đã lan khắp Tô Châu. Mà mấy chuyện thần quỷ này xưa nay tuy nói nghe sờn tóc gáy nhưng cũng đồng thời gây hứng thú. Khấp quát xá, trà lâu, chỗ nào cũng có thể nghe người ta cao đàm khoát luận, kéo theo đó là các loại suy đoán bắt đầu phát triển.

Chát! Sau Ngọ, một chiếc xe ngựa bay nhanh, xa phu thuần thực kéo cương, và vững vàng đứng ở cổng Bùi phủ. MÀN xe vén lên, một nam tử cao cao đi xuống, hãnh cung kính đứng ở một bên và đỡ người ra sau.

"Mẹ, cẩn thận."

"Phu nhân đã trở lại!"

Tin Bùi phu nhân hồi phủ rất nhanh truyền khắp Bùi gia, khi gã hầu đến báo thì Diệp Kết Mạn đang miễn cưỡng nằm ghế nghỉ ngơi.

"Đã trở lại sao?" Diệp Kết Mạn hơi căng thẳng, nàng đứng dậy, cũng

không nhìn gã hầu ở cửa mà quay đầu nhìn về phía giường - nơi đó, Kỳ Tây Vũ đang nhàn nhã ngồi tránh nắng, nghe được tin, nàng cũng chỉ nâng khoeo mắt, không dấu vết mà thoáng nhìn Diệp Kết Mạn.

"Đi đón đi." Kỳ Tây Vũ nói. Rồi nàng đứng dậy, hướng Diệp Kết Mạn ngoắc tay.

Diệp Kết Mạn mím môi, mặt hơi đỏ, rốt cục vẫn là đứng lên và nói với gã hầu:

"Ta biết rồi, người ở ngoài chờ một lát, ta cần sửa sang lại."

Gã hầu đáp dạ rồi đóng cửa lại.

Trong phòng, Diệp Kết Mạn đi tới giường, lấy mộc quý phù ra. Kỳ Tây Vũ cũng không vội đi vào mà đưa tay sửa tóc cho Diệp Kết Mạn.

"Cẩn thận." Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn gật đầu.

Kỳ Tây Vũ hóa thành khói và biến mất.

Diệp Kết Mạn hít một hơi lấy dũng khí và đi ra ngoài.

Khi Diệp Kết Mạn tới đại đường thì Bùi Nghiêu Viễn cũng đã đến, cùng Bùi Nghiêu Duẫn cung kính đứng ở một bên. Châu di nhận trà để lên bàn. Và người ngồi ở giữa là Bùi phu nhân, đang đăm chiêu và suy tư.

Thấy Diệp Kết Mạn tiến vào, Bùi phu nhân khẽ nâng mí mắt.

"Kết Mạn tới vấn an phu nhân." Diệp Kết Mạn thi lễ, và cảm giác được Bùi phu nhân đang nhìn mình.

"Đứng lên đi." Bùi phu nhân nói.

"Ta rời đi có mấy ngày mà trong phủ đã xảy ra không ít chuyện." Bùi phu nhân nhìn Bùi Nghiêu Viễn nói.

Bùi Nghiêu Viễn cúi đầu, "là Viễn nhi vô dụng."

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Bùi phu nhân không giận mà uy. "Các người có biết người ta đang nói cái gì không? Nói Bùi phủ ta là phạm vào thái tuế, là phạm vào hung ác mới có thể trong thời gian ngắn mà chết nhiều người như vậy! Chuyện Nhu Sương với Thiển nhi là sao?"

Bùi Nghiêu Viễn âm đạm bước lên, đem chuyện phát sinh nói lại.

Còn Diệp Kết Mạn, người biết rõ nội tình thì cảm xúc ngổn ngang, hai bàn tay đổ đầy mồ hôi và vô thức nắm chặt.

"Chó?" Bùi phu nhân nhướng mày, hồ nghi nói. "Lão gia còn ở đây có thấy cái gì đâu? Rốt cuộc là vì sao còn chưa tra ra được?"

"Con đã hỏi hạ nhân, bọn họ nói trước đó một ngày nó không có gì dị thường, có điều buổi tối nó hay sủa, bọn họ đến kiểm tra cũng không thấy gì khác lạ, chỉ thấy nó sủa loạn mà thôi; đến sau nửa đêm mới chịu im nên bọn họ nghĩ cũng chẳng có gì." Bùi Nghiêu Viễn nói.

"Cho nên, người không biết vì sao Nhu Sương điên, cũng không biết vì sao con chó đó nó điên, phải không?"

"Viển nhi phụ lòng mẹ."

"Người người phụ lòng là Nhu Sương!" Bùi phu nhân hơi giận nói. "Ta biết người không thích Nhu Sương, nhưng nếu lúc trước đã chịu cưới nàng thì nên tận tâm, để bây giờ thành ra Hứa gia hận Bùi gia thấu xương! Xem

tình cảnh trước mắt đi, có giống họa vô đơn chí không?"

"Mẹ dạy đúng." Bùi Nghiêu Viễn cúi đầu.

Bùi phu nhân biết Bùi Nghiêu Viễn xưa nay ôn hòa, e là có quở trách thế nào cũng chẳng ăn thua, bởi vậy bà chỉ thở dài, không nói nữa. Sau đó, Bùi phu nhân nhìn Diệp Kết Mạn.

"Mạn nhi, nghe nói viện của con cháy rồi? Có bị bỏng chỗ nào không?"
Bùi phu nhân thoáng dịu giọng nói.

Diệp Kết Mạn lắc đầu.

"Ủy khuất con. Nếu thực xảy ra chuyện, Bùi gia cũng thật sự xin lỗi con."

Ngữ khí Bùi phu nhân khó được ôn hòa, thái độ khác xưa làm Bùi Nghiêu Dẫn và Bùi Nghiêu Viễn ngạc nhiên.

"Ta sẽ bảo Châu đi đưa chút thuốc bổ qua. Con lại gầy hơn, mà Bùi gia đang gặp kiếp nạn... làm khó con rồi."

"Phu nhân khách khí."

"... Con vào Bùi gia cũng được một thời gian rồi, nên sửa miệng."

Diệp Kết Mạn thoáng ngẩn ra, sau một lúc lâu mới cúi đầu và nhẹ giọng nói:

"Vâng, thưa mẹ."

Bùi phu nhân vừa lòng mà gật đầu.

"Mẹ, Phan gia. . . thế nào ạ?" Bùi Nghiêu Viễn hỏi.

"Mẹ làm việc, đệ còn lo lắng?" Bùi Nghiêu Duẫn nói.

"Đệ không phải có ý này. . ."

"Được rồi, bên Phan gia, những gì ta có thể làm ta đều làm, chuyện nó sẽ như thế nào không phải điều ta có thể khống chế." Bùi phu nhân nhìn có vẻ không muốn nói nhiều, nhưng mà mặt mày vẫn là giãn ra chút ít. "Bọn họ đã nghi ngờ rồi, nên việc này nhất định sẽ tra xét đến cùng. Mà, ta bất quá chỉ là muốn đánh cuộc một phen."

Những người đang ở đây không ngốc, họ đều biết son án có âm mưu cất giấu đằng sau, nếu có thể phơi bày được âm mưu đó thì là chuyện tốt cho Bùi gia. Mà hiện giờ, nhà có năng lực đào ra chân tướng chỉ có Phan gia có quyền có thể.

"Hiện tại điều duy nhất chúng ta có thể làm là chờ." Bùi phu nhân nhỏ giọng nói.

"Ta mệt, mấy đứa lui ra hết đi. Có chuyện gì ta sẽ sai Châu đi đến gọi." Bùi phu nhân phất tay nói.

"Vâng."

Diệp Kết Mạn cũng đi theo ra ngoài nhưng...

"Mạn nhi, từ từ." Bùi phu nhân gọi.

Đây là lần thứ hai, Diệp Kết Mạn ở riêng với Bùi phu nhân.

Phòng yên tĩnh, Diệp Kết Mạn có thể nghe được tiếng tim đập của mình. Nàng không biết Bùi phu nhân gọi mình làm gì, cái gì có thể nói nàng đã nói hết rồi mà. Và không để Diệp Kết Mạn nghĩ nhiều, sự trầm mặc bất quá chỉ một chốc, Bùi phu nhân có vẻ mệt mỏi nói:

"Mạn nhi, con có biết vận mệnh Bùi gia bây giờ gần như đặt lên người con không?"

Diệp Kết Mạn thất kinh trong lòng.

"Húc nhi hạ độc, ta không biết nên nói sao cho Duẫn nhi Viễn nhi, nhưng Phan gia, ta đã nói cho họ." Bùi phu nhân nói tiếp.

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu; trong chớp mắt, Bùi phu nhân đã khôi phục sự nghiêm nghị. Bà ta kiên định nhìn đến và nói:

"Nếu muốn lấy được sự tín nhiệm của Phan gia, chúng ta chỉ có thể chờ mọi chuyện tỏ tường. Mà, so với để chuyện điều tra kéo dài không bằng nói cho bọn họ biết sự thật. Nhờ phúc của con, tin tức này không ngờ lại khiến cho Phan gia lưu ý."

Bùi phu nhân không nói đến sự gian nan để đạt được thỏa thuận. Khi đó, hai mẹ con họ tới Phan gia, ngay cả cổng cũng không được vào. Nhưng bà không phải là một phụ nhân tầm thường. Bà biết khi nào thì nên cương, khi nào thì nên nhu, khoảnh khắc bà quỳ xuống, tôn nghiêm của bà xưa nay đã sụp đổ, nhưng mà lưng bà vẫn thẳng! Dưới ánh nhìn không thể tin của Bùi Nghiêu Duẫn, mặt bà không đổi sắc.

Tất cả Diệp Kết Mạn đều không có biết. Mà, nếu nàng biết thì nàng sẽ vừa kính nể và vừa bất an: vị phụ nhân trước mắt này đáng sợ hơn so với nàng tưởng tượng rất nhiều.

"Là điều Kết Mạn nên làm." Diệp Kết Mạn nói.

"Ta gọi con lại là muốn hỏi, về Kỳ gia, con có ý kiến gì?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhất thời do dự. Mặc dù không biết tại sao Bùi phu nhân lại hỏi như vậy nhưng vì Kỳ Tây Vũ nàng sẽ giúp đỡ một chút.

"Nghe nói Kỳ tam tiểu thư gia đang điều tra cái chết của Kỳ ngũ tiểu thư, Kết Mạn nghĩ chúng ta có thể lợi dụng." Diệp Kết Mạn suy nghĩ nói.

Mắt Bùi phu nhân nhoáng lên, và bà thoáng gật đầu, ý bảo Diệp Kết Mạn tiếp tục.

Diệp Kết Mạn biết nội tình, để nàng nói là tốt nhất nhưng nàng cũng còn phải châm chước, không được để lộ nhiều tránh cho hoài nghi không cần thiết, và vừa phải mượn khả năng của Bùi phu nhân, bởi vậy nàng trầm tư khá lâu. Bùi phu nhân cũng không thúc giục, mà im lặng chờ.

"Người Tô Châu bây giờ đang chú ý Kỳ gia, thời điểm này Kỳ tam tiểu thư lại xuất hiện đối Kỳ phủ đúng là đá kích. Khoảng thời gian ở Kỳ phủ, Kết Mạn nghĩ, cái chết của Kỳ ngũ tiểu thư rất có thể là do nội bộ Kỳ phủ tranh đấu với nhau, thủ phạm có lẽ không biết Kỳ ngũ tiểu thư dính dáng đến son án Bùi gia, nên mới tại thời điểm mấu chốt đó mà hại chết nàng. Và vì Kỳ lão gia đã không truy cứu... Nếu Kỳ ngũ tiểu thư cùng. . ."

Diệp Kết Mạn dừng lại, như có vẻ xấu hổ, nàng ngập ngừng một hồi mới nói tiếp:

"Cùng tướng công gây nên- trước mắt, chúng ta phải tìm ra manh mối, mà, thân phận Bùi gia thì không tiện, Kết Mạn nghĩ, không biết chúng ta có thể thử hợp tác cùng Kỳ tam tiểu thư?"

Những điều này Diệp Kết Mạn chưa đề cập với Kỳ Tây Vũ; cũng chỉ là ý nghĩ riêng của nàng nên giờ nói ra nàng quả thật có chút bất an, không biết mình có nói sai hay không. Nhưng cơ hội khó có được, nếu có thể thử, thì là trợ giúp rất lớn đối với mối thù của Kỳ Tây Vũ. Tuy rằng trong khoảng thời gian này Kỳ Tây Vũ không đề cập tới chuyện báo thù nữa nhưng Diệp Kết Mạn vẫn là thời thời khắc khắc lưu tâm chuyện của người ta, đôi khi ngẫm lại thấy nàng còn chấp niệm hơn cả Kỳ Tây Vũ.

Bùi phu nhân hơi mở to mắt, song cũng không nói lời nào mà chỉ thoáng nhìn Diệp Kết Mạn đang cúi đầu. Nếu nói bà không nhận thấy Diệp Kết Mạn thay đổi thì là không có khả năng. Vốn chỉ là con nhà bình thường, không rành thế sự, hồi nhập môn vào đây giống như tờ giấy trắng. Cô gái trước mắt giờ phút này tuy cúi mắt, nhìn bình thường, nhưng đã không còn nơm nớp lo sợ nữa, và lời ăn tiếng nói cũng là tỉ mỉ, đâu ra đó, giống như thoát thai hoán cốt, khác xa dĩ vãng.

"Trận sống mái này, ta thật không ngại thử một lần." Bùi phu nhân nói.

Diệp Kết Mạn âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Kỷ tam tiểu thư, ta sẽ thử âm thầm liên hệ. Con cùng bà già ta đây hẳn là đã mệt, con đi nghỉ đi."

"Bùi phu. . . Mẹ nói quá lời." Diệp Kết Mạn miễn cưỡng sửa miệng vì chưa quen. Bất quá nàng vẫn vui vì hy vọng có thể giúp được Kỳ Tây Vỹ.

Diệp Kết Mạn lui xuống, khi tay nàng chạm đến then cửa thì Bùi phu nhân nói, dường như than thở, dường như lầm bầm:

"Chuyện Nhu Sương và Thiến nhi, đã đến nước này ta sẽ không truy cứu, hy vọng con cũng có thể bỏ qua."

Diệp Kết Mạn khẽ run tay.

"Châu di, đỡ ta đi nghỉ."

Tiếng bước chân đi xa, câu nói vừa rồi giống như là ảo ảnh, tuy chỉ thoáng mà qua nhưng cũng đã làm Diệp Kết Mạn đổ mồ hôi lạnh.

"Phu nhân, " khi không còn ai, Châu di luôn trầm mặc không nói mới cung kính cúi người nói, "tin được sao?"

Bùi phu nhân tựa vào ghế, "Chuyện cho tới bây giờ không thể không tin. Tuy rằng không biết tại sao, nhưng những gì nàng biết khẳng định nhiều hơn chúng ta. Song..."

Sau khi biết được Bùi Nghiêu Húc có liên quan, bà cũng từng ngẫm kỹ, trí tuệ như nàng, dĩ nhiên sẽ đoán được dụng ý Bùi gia cưới hỏi nàng cho Bùi Nghiêu Húc bất quá chỉ là lợi dụng. Con trai của bà, từ đầu tới cuối cũng không màng đến nữ nhân- mặc dù đáng buồn nhưng bây giờ không thừa nhận cũng không được... Diệp Kết Mạn chính là vật bồi táng. Song, bà không hiểu, tại sao Diệp Kết Mạn sẽ trợ giúp Bùi gia như thế này? Trừ phi. . . Trừ phi Diệp Kết Mạn không phải đang giúp Bùi gia mà chính là giúp Kỷ ngũ thiên kim! Lúc trước nàng một hai muốn đến Kỷ gia để tế điện Kỷ ngũ thiên kim, bà lúc ấy cũng chỉ cho là có dụng ý khác. Nhưng nếu sự thật đúng là như thế thì sao? Mặc dù không biết hai người có quan hệ thế nào, nhưng hết thầy cũng là không thể không giải thích được.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 108: Hồng Nhan Hoặc Nhân Tâm

Chương 108 - Hồng nhan hoặc nhân tâm

Diệp Kết Mạn vào phòng liền đóng cửa lại. Xác nhận không còn tia nắng nào, nàng mới gọi Kỷ Tây Vũ.

Một luồng khói tỏa ra, rất nhanh tụ thành hình đứng trước mặt Diệp Kết Mạn.

Kỷ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn, thấy trán đối phương đầy mồ hôi, hai má bởi vì khẩn trương mà hơi đỏ, nàng nhếch môi cười và đưa tay lau mồ hôi ấy.

"Nàng làm rất tốt, có gì kích động đâu?" Kỷ Tây Vũ nói.

"Thật sao?" Diệp Kết Mạn không xác định nói. Nàng như có điều băn khoăn, "Nhưng theo ý Bùi phu nhân, bà ta đã biết ta có liên quan đến hai người kia."

Kỷ Tây Vũ gật đầu, "Có lẽ thế." Nàng cúi mắt trầm tư. "Bất quá bà ta chỉ nghĩ chuyện quá trùng hợp. Nàng khó tránh khỏi bị nghi ngờ là vì nàng từng suýt chết đuối bởi Uông Tư Thiển, nàng ta bị báo ứng như thế ta cũng không trông có thể giấu diếm được ai. Dù vậy, chỉ trong thời gian ngắn đã suy đoán ra được, Bùi phu nhân quả nhiên không thể khinh thường."

Kỷ Tây Vũ nâng mắt lên, thấy Diệp Kết Mạn vẫn còn bất an, nàng bật cười; bàn tay vì vậy mà thuận thế xoa luôn mặt người ta.

"Được rồi, giờ không giống xưa, bà ta đã nói là không truy cứu nữa rồi, nàg chỉ việc không biết gì là ổn."

"N..." Diệp Kết Mạn ngập ngừng, "... Những gì ta nói vừa nãy... có gì sai không?"

"Bảo bà ta đi tìm Kỷ tam tiểu thư là ta tự tiện, ta chưa thương lượng với nàg..." Diệp Kết Mạn nói.

"Nàg làm tốt lắm." Ánh mắt Kỷ Tây Vũ mềm mại; ngón tay khẽ lướt qua khoe môi Diệp Kết Mạn. "Ta cũng từng nghĩ như thế. Nhưng chuyện báo thù... tóm lại, nàg đã về Bùi gia, ta không muốn nàg liên lụy nên ta không đề cập. Không ngờ nàg cũng nghĩ tới." Kỷ Tây Vũ thấp giọng nói và mang theo ý cười. "Nàg suy nghĩ cho ta như vậy, muốn thưởng gì đây?"

Diệp Kết Mạn đỏ mặt. Tay đối phương không biết cố ý hay vô tình chạm môi nàg làm nàg ngượng ngùng hơn. Diệp Kết Mạn sẽ lắc đầu song trước mắt có bóng đen ập đến. Môi Kỷ Tây Vũ dán đến... Hô hấp Diệp Kết Mạn vẫn còn bị kiềm hãm, Kỷ Tây Vũ đã dứt ra.

"Ngày Kỷ gia sụp đổ không còn lâu nữa. Lần này ta và nàg chỉ cần đứng nhìn thôi. Ta không muốn nàg dính dáng quá nhiều, tránh cho dẫn hỏa vào thân, hiểu chứ?"

Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tây Vũ, thấy thần sắc đối phương thản nhiên, mắt cũng là nhu tình, nhìn mà muốn sa vào đó. Nàg sẽ nói gì đó nhưng có người gõ cửa.

"Thiếu phu nhân, Tam thiếu gia đến."

Diệp Kết Mạn khẽ sững sốt và nhìn Kỷ Tây Vũ, rồi nàg đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa, Bùi Nghiêu Viễn mặc cẩm bào màu lam - hơi dính bẩn, khuôn mặt khôi phục được một chút tinh thần, thấy Diệp Kết Mạn mở cửa nhả tình hân sáng lên.

"Mẹ đã về, ta rốt cục cũng ngồi tay được một chút nên có mang cho đệ muội một vài thứ. Ta có quấy rầy đệ muội?" Bùi Nghiêu Viễn cười nói và đưa ra hộp gấm.

"Tam ca khách khí." Diệp Kết Mạn nói.

Dĩ nhiên, để người ta đứng ở ngoài cửa là không tốt. Diệp Kết Mạn có phần lưỡng lự mà nghiêng người để Bùi Nghiêu Viễn đi vào. Nhiều ngày nay, đích xác trăm sự quẩn thân như Bùi Nghiêu Viễn nói. Chuyện Hứa Nhu Sương đã làm hấn tiêu tụy, đã làm hấn không còn phong thần ngọc lập như xưa. Hôm nay, Bùi phu nhân trở về, Bùi Nghiêu Viễn mới bớt đi vẻ lo lắng, hấn ngồi xuống đã pha trà, không còn câu nệ như mọi lần.

"Lâu rồi đệ muội không xuất môn, muội đến Bùi gia cũng được một thời gian mà hình như chưa dạo qua thành Tây, đây là điểm tâm nổi danh nhất thành Tây, muội nếm thử đi." Bùi Nghiêu Viễn nói. "Mà thân thể đệ muội sao rồi, khỏe chưa?"

"Tốt hơn nhiều rồi ạ."

Diệp Kết Mạn vừa ngồi xuống Bùi Nghiêu Viễn đã đưa điểm tâm qua làm nàng chỉ phải tiếp nhận mà ăn. Điểm tâm tinh xảo, màu xanh biếc, vào miệng liền tan, vị thanh dịu.

Mắt Diệp Kết Mạn sáng rực và nói:

"Quả thật rất ngon."

Vẫn chú ý tới Diệp Kết Mạn, Bùi Nghiêu Viễn vậy thì cười.

"Ngon là tốt rồi. Muội ăn thêm đi. Ta không biết muội thích vị gì nên mỗi loại đều mua."

"Ta còn mang thêm trà tươi mới cho muội." Bùi Nghiêu Viễn vừa nói vừa rót trà, và đưa cho Diệp Kết Mạn. "Muội uống đi."

"Cám ơn Tam ca." Diệp Kết Mạn chưa bao giờ thấy Bùi Nghiêu Viễn nhiệt tình như vậy nên có chút ngỡ ngàng, nàng chỉ phải cúi đầu nhấp trà. Dường như sự nhớ tới điều gì, nàng nhìn qua khóe mắt, thấy Kỳ Tây Vũ khoanh tay đứng nhìn mình. Thấy thế, Diệp Kết Mạn giật mình, động tác trên tay dừng lại, hớp trà nghẹn ở yết hầu, nhất thời nuốt không được nhả ra cũng không xong.

"Muội nếm thử cái này." Bùi Nghiêu Viễn không biết gì, nói.

Thấy Diệp Kết Mạn không có động tĩnh mới ngẩng đầu nhìn lại. "Sao vậy?" Hãn nói.

"Ừm... không có gì." Diệp Kết Mạn cố nuốt nước trà, và dĩ nhiên, nàng bị sặc.

"Muội ăn chậm thôi." Bùi Nghiêu Viễn chỉ nghĩ Diệp Kết Mạn ăn điếm tâm nhanh quá mà bị sặc, hãn đưa tay vỗ lưng cho nàng, mặt mày ôn nhu, ánh mắt thâm tình nhìn Diệp Kết Mạn.

"Khụ khụ..." Diệp Kết Mạn càng ho, thần tình đỏ bừng, muốn ngăn trở động tác của Bùi Nghiêu Viễn nhưng mãi vẫn không nói được lời nào. Bùi Nghiêu Viễn thì không biết, thấy Diệp Kết Mạn giơ tay lên thì nghĩ là nàng khó chịu, hãn nắm lấy ngay và lo lắng nói:

"Rất khó chịu sao?"

Trong nháy mắt, Diệp Kết Mạn cảm giác không khí trong phòng ngưng

trệ và lạnh lẽo. Nàng rụt tay, và mặt thì hồng.

Bùi Nghiêu Viễn ngẩn người, ngay lập tức cũng ý thức được mình thất lễ, nhưng thấy Diệp Kết Mạn đỏ mặt quá dễ thương nên nhất thời không dòi mắt.

Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn dừng ho. "Không biết lão gia thế nào rồi?" Nàng nói.

"Hôm trước ta vừa qua thăm ông ấy. Ông gầy đi rất nhiều." Và cũng già đi rất nhiều... Lời này Bùi Nghiêu Viễn không có nói ra. Hắn thở dài, "Ông nghĩ gia nghiệp Bùi gia chết trong tay mình, có lỗi với liệt tổ liệt tông nên tự trách mình. Ta khuyên ông đừng nghĩ nhiều, mẹ sẽ nghĩ cách rửa oan cho Bùi gia."

"Đúng rồi, mẹ giữ muội lại, bà ấy có làm khó dễ muội không?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, trong lòng thì luôn suy nghĩ phải làm gì để đuổi khách một cách lễ phép. Nàng thường nhìn qua khóe mắt, nhưng khi chạm đến ánh mắt ý vị thâm trường của Kỳ Tây Vũ thì lại chột dạ mà lùi về.

Bùi Nghiêu Viễn hôm nay có vẻ hưng trí, hẳn không biết Diệp Kết Mạn như đứng đồng lửa, ngồi đồng than.

"... Bách Linh Hí Lâu cũng nổi danh ở thành Tây, rảnh rồi ta mang muội đi nghe một chút, mà muội có thích bình thoại không hả?"

Thấy Bùi Nghiêu Viễn chút xu thế không dừng lại, Diệp Kết Mạn đau đầu, nghe không lọt được gì.

"Kết Mạn?" Bùi Nghiêu Viễn quơ tay trước mắt Diệp Kết Mạn.

"A? Hả?" Diệp Kết Mạn khó hiểu mà nhìn Bùi Nghiêu Viễn. "Thật ngại, Tam ca vừa nói gì vậy?"

Bùi Nghiêu Viễn buồn cười nhìn Diệp Kết Mạn. "Ta hỏi muội có thích bình thọa hay không, hờn vía muội đi đâu rồi? Ta nhiều lời vô nghĩa quá hả?"

"Nào có..." Diệp Kết Mạn ngượng ngùng, và áy náy nói. "Vì nhiều chuyện đã xảy ra, nên... nhịn không được mà xuất thần, hy vọng Tam ca bỏ qua cho."

Bùi Nghiêu Viễn tất nhiên là không ngại, hãnh an vị hơn nửa canh giờ, cho đến khi có hạ nhân đến gọi hãnh mới lưu luyến không rời mà đi.

Diệp Kết Mạn thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới dám nhìn Kỳ Tây Vũ.

"Sao này giờ không nói gì?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Nói cái gì?" Kỳ Tây Vũ nhướn mày, ngữ khí nghe không hiểu cảm xúc. "Các người tán gẫu với nhau; nàng không có gọi ta, một mình ta phải nói gì?"

Diệp Kết Mạn tiến tới gần Kỳ Tây Vũ, "Nàng... không vui?"

"Nàng đoán xem?" Kỳ Tây Vũ cúi người xuống gần sát Diệp Kết Mạn, mắt lom lom nhìn Diệp Kết Mạn. "Nàng cảm thấy ta nên không vui?"

Diệp Kết Mạn sững sốt. Không biết sao, lần này tuy chợt dạ nhưng thấy Kỳ Tây Vũ để ý như vậy nàng lại có chút vui mừng.

"Ta và hãnh không có khả năng." Diệp Kết Mạn nói. Rồi nàng ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc. Mặc kệ như thế nào, Kỳ Tây Vũ đều trông tinh xảo và hoàn mỹ.

Như ma xui quỷ khiến, Diệp Kết Mạn cúi đầu, nói:

"Ngược lại, nàng đẹp như vậy, khi còn sống hãnh là trêu hoa gheo nguyệt không ít?"

Không ngờ Diệp Kết Mạn nói vậy, Kỳ Tây Vũ giật mình. Nàng bật cười. Nàng cũng không phản bác mà ngược lại là xoa mặt mình, suy tư nói:

"Nếu như thế... thì nam nhân đều chỉ nhớ mỗi dung mạo này?"

"Nàng thế nào? Cũng thích phải không?"

Diệp Kết Mạn nhất thời không biết nên nói gì. Thích, dĩ nhiên là nàng thích, thừa nhận cũng không sao, nhưng ngoài điều đó ra nàng còn thích nhiều hơn nữa, nếu nàng thừa nhận thì nàng sẽ giống như những người khác.

"Sao?" Kỳ Tây Vũ cười hỏi; mặt liền lại gần hơn, môi đỏ mọng tiên diễm khẽ nhếch đầy phong tình.

Diệp Kết Mạn ngơ ngác mà nhìn. Sau một lúc lâu mới quay đầu đi chỗ khác, nàng hơi đỏ mặt.

"Dĩ vãng đều câu dẫn người như vậy sao?" Diệp Kết Mạn nói thầm.

Kỳ Tây Vũ chớp mắt, "Còn phải xem đối phương có đáng giá hay không."

Diệp Kết Mạn quay phắt lại, lòng dạ dấy lửa, "Nàng thật câu dẫn!!?"

Thấy thế, Kỳ Tây Vũ càng buồn cười. Nàng xoa đầu Diệp Kết Mạn, nói:

"Lừa nàng thôi. Như thế nào, nàng muốn khởi binh vấn tội?"

"Ai biết nàng có nói thật hay không. Cọc sinh ý trước đây của Bùi gia chẳng phải nàng bày mưu cùng Lâm gia phá hư hay sao..."

"Đó chỉ là chuyện làm ăn. Nàng nghĩ với thủ đoạn của ta ta nhất định phải bán nhan sắc mới đạt được?" Kỳ Tây Vũ hất cằm nói. "Nàng quá xem thường ta rồi."

Diệp Kết Mạn cúi đầu hừ một tiếng, không đáp.

"Còn nữa, " Kỳ Tây Vũ nâng trán Diệp Kết Mạn, "hiện giờ không phải nàng độc hường ta sao? Chỉ có nàng thấy được, sờ được, còn không hài lòng?"

Nghe vậy, trong lòng Diệp Kết Mạn như có gì đó đâm đến, thoáng chốc mềm mại đi.

"Nói đi cũng phải nói lại, ta tình nguyện nàng mê luyện khuôn mặt này, " Kỳ Tây Vũ nhẹ giọng nói, không chớp mắt mà nhìn Diệp Kết Mạn. "Bộ dáng của ta dù sao cũng sẽ không thay đổi, cứ mãi như vậy trái lại có thể dựa vào nó mà giữ được nàng."

Không đợi Diệp Kết Mạn mở miệng, Kỳ Tây Vũ đã khôi phục chính sắc, vui đùa nói: "Ta đối đãi nàng không có tốt như vậy, dĩ vãng lại làm nhiều chuyện hại nàng, giờ nàng thích ta, tất nhiên nàng đã không so đo. Nhưng, nếu khi phát sinh biến cố, e là tất cả sẽ thay đổi."

Thấy Diệp Kết Mạn như muốn nói, Kỳ Tây Vũ đưa tay đè lại và cười lắc đầu.

"Ta biết nàng muốn nói gì, ta chưa từng hoài nghi nàng, và cũng không phải không tự tin vào mình. Nhưng ta..."

"Nàng xem ta bây giờ, nàng làm gì ta cũng không có biện pháp can thiệp. Chỉ có trơ mắt nhìn hãn quán quít lấy nàng. Nàng phải biết rằng, mặc dù ta có lợi hại ra sao, tình huống của ta bây giờ chung quy cũng sẽ có thời điểm bất lực."

"Kỳ Tây Vũ..."

Diệp Kết Mạn lần đầu tiên thấy Kỳ Tây Vũ nói như vậy, nàng thấy đau

lòng. Nàng sẽ mở miệng nói chuyện thì cửa phòng bỗng dồn dập tiếng gõ và ngắt lời nàng.

"Thiếu phu nhân, mở cửa nhanh, phủ nha xảy ra chuyện." An nhi nói.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 109: LỜI GIẢI

Chương 109 - Lời giải

Diệp Kết Mạn mở cửa, Thư nhi và An nhi đi vào.

"Có chuyện gì vậy?" Diệp Kết Mạn nóng lòng hỏi.

"Chúng em vừa từ phủ nha trở về, " Thư nhi nói. Nàng bình tĩnh hơn An nhi rất nhiều, song ngữ tốc hơi nhanh, cho thấy nàng cũng có chút chấn động. Thư nhi nhìn Diệp Kết Mạn, "Dường như tối qua Phan Nham tới phủ nha nên sáng nay truyền ra tin tức. Mọi người đoán rằng hãn đã nói gì đó với tri phủ cho nên, " Thư nhi dừng lại để bình phục tâm tình, "cho nên sáng nay Kỷ Thế Nam cũng tới tri phủ."

"Thiếu phu nhân, thời điểm phu nhân trở về người có ở đó, người có biết nguyên nhân không?" An nhi khó hiểu nói. "Phan Tổng đốc đi phủ nha nhất định là vì lời phu nhân nói đã động, nhưng tại sao lại có Kỷ lão gia trong đó?"

Việc này ngay cả Thư nhi cũng không biết nên chỉ thấy nàng cau mày suy nghĩ.

"Ta cũng không rõ, " Diệp Kết Mạn nói. "Phu nhân đi Phan gia làm gì, bà không có nói. Các em cũng biết thân phận của ta không tiện hỏi nhiều."

"Cũng phải." An nhi gật đầu, bất quá rất nhanh đã cười, "Ha, nhưng mà nhìn phu nhân, xem ra đã tiếp nhận thiếu phu nhân rồi, sáng nay còn đưa

hiều thuốc bổ đến và dặn dò thiếu phu nhân điều dưỡng cho tốt đấy."

Diệp Kết Mạn còn đang suy nghĩ chuyện Phan Nham nên chỉ gạt đầu đã biết.

"Thư nhi, hiện giờ tình thế khẩn trương, nếu phủ nha có động tĩnh gì thì nhớ nói lại cho ta." Diệp Kết Mạn nói.

Thư nhi gạt đầu, "Thiếu phu nhân yên tâm, em sẽ lưu ý."

Không biết Kỳ gia bên kia thế nào? Diệp Kết Mạn nghĩ. Nàng thoáng nhìn sang Kỳ Tây Vũ. Thấy tin tức lần này tựa hồ cũng không ảnh hưởng gì đến đối phương vì đối phương hãy còn trong chỗ tối mà nhìn nàng với nụ cười thản nhiên. Và Diệp Kết Mạn chợt nhận ra, từ khi nàng trở về từ Kỳ phủ, Kỳ Tây Vũ hay cười hơn, cho dù không cười thì sự lạnh lùng cũng không còn như hồi mới gặp.

"Hy vọng Bùi gia có thể vượt qua kiếp nạn này."

Thời gian như bạch cầu, nhóang cái đã qua ba ngày.

Ba ngày này, Bùi gia vẫn luôn chú ý động tĩnh ở phủ nha, như đó là cây rơm cuối cùng của họ. Ngày ấy, Kỳ Thế Nam ở phủ nha hai canh giờ mới đi ra, rồi bên trong lại lâm vào yên tĩnh. Nhưng thật ra nha môn có cử quan sai đến thành Tây điều tra chuyện Kỳ Tây Vũ chết đuối, và họ có hỏi qua một vài người của Bùi gia lúc ấy đến bờ sông xem náo nhiệt. Song họ không ngờ lại hỏi ra một chuyện không liên hệ khác.

Nói ra điều này là một tiểu nha hoàn. Thời điểm phủ nha hỏi vừa lúc nàng ở gần đó, bộ dáng muốn nói lại thôi. Tiểu nha hoàn che dấu không tốt nên rất nhanh đã bị hỏi.

"Kỳ thật chuyện này không có liên quan gì đến Kỳ tiểu thư. . ." Tiểu nha

hoàn do dự nói. "Khi đó sắc trời đã tối, tôi đã làm xong việc, vừa vặn Dư đại tẩu sai đi lấy đồ. Khi đi ngang qua Lục Hà thì xa xa chợt nghe đến tiếng động lớn. Tôi tò mò, vốn muốn đi qua nhìn xem rồi đi, nhưng không ngờ người đã chết rồi. Đó là Kỷ tiểu thư. Chốc lát sau đó thì truyền đến tiếng quát mắng, hẳn là quan sai đến, nên khi tôi đang muốn rời đi thì vô tình thấy Uông tử tử." Uông tử tử đó chính là Uông Tư Thiến. "Tôi đi tới muốn chào hỏi, nhưng lại phát hiện nàng dường như không tập trung, không phát hiện ra tôi, mà trái lại nàng chỉ mãi nhìn thi thể Kỷ tiểu thư. Không lâu sau đó, đội hôn của Tứ thiếu phu nhân cũng tới, lúc đó hơi hỗn loạn một chút, quan sai vẫn luôn di tản mọi người ở bờ sông nên lực chú ý của mọi người đều bị dẫn đi qua đội hôn. Dù là ban đêm nhưng tôi vẫn nhìn rõ, và khi tôi vừa quay lại thì thấy Uông tử tử không biết khi nào đã ngồi xuống gần thi thể, cầm dao cắt lấy tóc Kỷ tiểu thư và giấu đi, sau đó nàng đứng lên và rời khỏi đám người hỗn loạn."

Quan sai không ngờ lại tra ra được chuyện này, họ nghe xong đều không nói nên lời vì quá khó hiểu.

"Loại sự tình này, một tiểu nha hoàn như tôi dĩ nhiên không dám hỏi Uông tử tử, mặc dù cảm thấy quý dị, không biết nàng ấy lấy tóc người chết làm chi?" Tiểu nha hoàn nói.

Nhưng vấn đề này người khác sẽ không có đáp án, huống chi Uông Tư Thiến đã chết? Quan sai cũng sẽ nghe xong thì thôi, vì nó không có liên quan gì đến cái chết của Kỷ Tây Vũ cả. Nhưng khi chuyện này truyền đến tai Diệp Kết Mạn thì nó lại giúp cho nàng bớt suy nghĩ sâu xa, và cũng là chấn động. Khi Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tây Vũ, cũng vừa lúc thấy đối phương như có điều suy nghĩ nhìn lại nàng.

"Đúng là nàng ta." Kỷ Tây Vũ nói. "Nàng ta hẳn là rất yêu Bùi Nghiêu Húc, ngay cả âm thân cũng không được."

"Có lẽ thế , " Diệp Kết Mạn không khỏi dờ khóc dờ cười. Nàng lắc đầu và

thở dài, "Nàng ta cũng là đáng thương, người Bùi Nghiêu Húc ái mộ lại là nam tử."

"Nói không chừng chính là vì thế nàng ta mới lấy tóc của ta." Kỷ Tây Vũ bật cười, "Ha ha, nếu là như vậy chúng ta nên cảm ơn nàng ta, nếu biết sớm như thế ta sẽ cho nàng ta chết thoải mái một chút."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn liếc Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ lại chỉ cười mà không nói, và kéo Diệp Kết Mạn đến ôm.

"Được rồi mà, đừng giận, ta không đề cập tới việc này là được."

Diệp Kết Mạn dĩ nhiên không phải giận thật, nàng thuận thế tiến sát vào lòng Kỷ Tây Vũ và nói:

"Phủ nha có lẽ đã điều tra lại chuyện của nàng, hẳn là vì cái uy của Phan gia có tác dụng. Bọn họ sẽ hoài nghi Kỷ phủ sao?"

"Uh." Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Kết Mạn, và lơ đãng nói. "Bùi phu nhân đến Phan gia hẳn là nói việc này cho Phan Nham, trước đó không phải Kỷ Thế Nam vội vàng gấu nhem đi sao, hai người bọn họ một khi liên kết lại sẽ khó tránh khỏi hoài nghi về việc này. Theo ta thấy, bọn họ hẳn là nghĩ son án phải trực tiếp tìm sơ hở từ Kỷ Thế Nam, vậy nên bọn họ sẽ bắt đầu từ cái chết của ta trước."

"Như thế không thể tốt hơn." Diệp Kết Mạn thấp giọng nói. "Oan khuất của nàng coi như có cơ hội sáng tỏ."

Kỷ Tây Vũ ngược lại chỉ bình tĩnh, và cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn. Huyết nhãn một mảnh mềm mại.

Cùng lúc đó, Kỷ phủ không có yên ả như vậy.

Việc quan phủ làm đã nhắc lên sóng to gió lớn cho Kỳ gia, làm đám hạ nhân đều âm thầm nghị luận. Cũng vì những chuyện ma quái đã xảy ra gần đây, cộng thêm việc Tam tiểu thư trở về, cho nên tất cả đều thập phần tò mò về cái chết của Ngũ tiểu thư. Nhất định chuyện không phải đơn giản! Bọn họ nghĩ. Tuy rằng chủ có tâm ngăn cản nhưng chúng khâu khó phòng, thành ra hiệu quả không lớn.

Xoảng!

Cái chén vỡ tan.

"Người nói cái gì?! Kỳ Tiểu Nhiễm đến phủ nha? Sao không ai ngăn nó lại?!" Kỳ Xuyên gào lên.

"Bẩm đại thiếu gia, người cũng biết tính tình Tam tiểu thư, chúng tiểu nhân làm sao ngăn được?" Gã sai vặt báo tin khẩn thiết nói. "Tiểu nhân thấy Tam tiểu thư chỉ mới vừa lên xe ngựa. . ."

"Cha ta đâu?"

"Lão gia mới vừa đi ạ... cũng chưa về..."

Kỳ Xuyên cau mày, ánh mắt tàn nhẫn. "Dung nó nhất thời nó càng làm càn, trong mắt nó còn có cái nhà này sao!"

Rồi Kỳ Xuyên nhìn gã sai vặt, gằn giọng nói:

"Người lập tức đi tìm Hắc Hồ ngăn người lại cho ta!"

"Làm sạch sẽ một chút." Hắc bổ sung, nói.

Gã sai vặt cả kinh, "Đ-đại thiếu gia. . . n-n-người c-có muốn thương lượng cùng Tứ thiếu gia trước không?"

"Tứ đệ đêm qua nhiễm phong hàn, còn đang nghỉ ngơi, chớ quấy rầy nó." Nhắc đến Kỷ Việt, sắc mặt Kỷ Xuyên mới hơi hòa hoãn, nhưng rất nhanh lại nghiêm mặt. "Ta cũng không phải muốn mạng của nàng, người hoảng cái gì!? Hắc Hồ không phải lần đầu làm việc, ta yên tâm. Người hãy nhớ cho kỹ, người cần phải nghĩ cách không thể để cho Kỷ Tiểu Nhiễm bước vào phủ nha nửa bước! Việc còn lại thì chờ cha trở lại mới quyết định. Tốt nhất là làm cho nàng nằm vài ngày, cho bớt việc."

"Vâng!"

Chát! Một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy nhanh trên đường, nếu nhìn kỹ cũng không khó phát hiện bên thùng xe có khắc chữ Kỷ. Ngựa là ngựa tốt, đi vừa nhanh lại vừa ổn, một đường hướng thẳng phủ nha.

Tới chỗ rẽ, chợt có tiếng tranh chấp truyền đến, một đám người vây quanh làm tắc con phố. Mã phu phải vội kéo cương ghìm ngựa và dừng lại.

"Ta cho người biết, cái nhà này người không có tư cách dính vào!" Giữa phố xá ồn ào, tiếng nữ tử sắc bén vô cùng. "Muốn câu dẫn nam nhân của ta? Hồ ly tinh người không biết xấu hổ à? Hôm nay ta sẽ rạch mặt người, cho người còn dám đi phá hoại gia can người khác hay không!"

Đám đông phát ra vài tiếng kinh hô, mã phu còn không kịp phản ứng thì một nữ tử tóc tai bù xù nghiêng ngả len lỏi trong đám người chạy đến. Rất nhanh, một bàn tay phía sau nàng vươn ra, không lưu tình nắm đầu nàng giật ngược lại. Nữ tử chấn kinh, trong tay không biết khi nào cầm cây trâm đâm vào tay đang nắm tóc mình, a!!! Một tiếng thét chói tai, cùng với tiếng chửi rủa, tay lập tức thả ra, nữ tử tóc tai bù xù với cước bộ không xong ngã nhào, thẳng tắp ập đến xe ngựa Kỷ gia.

Hí hí hí! Con ngựa hí dài thảm thiết, vó ngựa giơ lên, làm mã phu hoảng sợ. Sợ ngựa giẫm chết người, mã phu liền kéo cương. Nhưng hiển nhiên

không hiệu quả. Vó ngựa vẫn giẫm xuống, và ngựa phi thẳng vào đám người. Đám đông tránh không kịp, rất nhanh có vài người bị đụng phải mà văng ra.

Nhất thời, một mảnh hỗn loạn.

Răng rắc! Không biết có phải do xóc nảy, bánh xe ngựa đột nhiên bị gãy, kéo theo đó là cả chiếc xe ngựa xiêu vẹo nằm im tại chỗ. Tất cả trợn mắt há hốc mồm. Xe ngựa âm ầm nằm dưới đất; con ngựa vì vậy mà bị kiềm chế, đứng không vững. Và con ngựa rớt cục cũng chịu im lặng một chút, và chỉ phải thở phì phì và khụy chân.

Trong xe là Kỳ Tiểu Nhiễm, và nha hoàn. Hai người vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Nha hoàn đang muốn ra nhìn xem thì không ngờ bị con ngựa làm ngã vào thùng xe, thùng xe lập tức bị nghiêng và có xu thế bị lật. Và nhanh như chớp, nữ nhân tóc tai bù xù vốn nằm dưới đất đã chui vào xe qua cửa sổ. Nha hoàn chỉ thấy một cái bóng, sau đó là sau ót nhói đau, và cuối cùng là hôn mê.

Không cần động thủ, Kỳ Tiểu Nhiễm cũng ngã nhào theo xe mà ập vào trong ngực nữ tử tóc tai bù xù. Nữ tử tóc tai bù xù, có đôi mắt sắc bén, đưa tay định tiếp tục chụp tới song, tay còn chưa được tới gáy đối phương thì ngược lại cổ mình đã truyền đến đau đớn làm nàng cả kinh. Rầm! Cùng lúc đó, hai người ngã xuống thùng xe. Bởi vì vị trí mà nữ tử tóc tai bù xù vừa vịn bị Kỳ Tiểu Nhiễm đè, nhận hết va chạm.

"Đừng nhúc nhích." Kỳ Tiểu Nhiễm thấp giọng nói, và cầm chủy thủ để tại ngực nữ tử tóc tai bù xù. Kỳ Tiểu Nhiễm chậm rãi ngẩng đầu nhìn nữ tử tóc tai bù xù nằm dưới mình: môi nàng ta nhan sắc tiên diễm và chảy máu, khuôn mặt nàng ta có vẻ rất ngoan quật. Song, nếu đối phương hành động thiếu suy nghĩ, Kỳ Tiểu Nhiễm sẽ không chút lưu tình mà đâm nàng.

Nữ tử tóc tai bù xù khiếp sợ. Nàng cảm giác được cổ mình đau, có lẽ là vì

bị cắn khi đối phương đung vào ngực nàng. Trước đó, nàng đã nhận được một nhiệm vụ rất đơn giản từ Hắc Hồ ca, nhiệm vụ đối phó một tiểu thư nơi khuê phòng trói gà không chặt. Với nhận định như thế, nàng mới cùng Dao tử phối hợp diễn màn vừa rồi: khi ngựa chạy tới, nàng cầm trâm đâm vào đầu gối con ngựa và sau đó là nhanh lặn ra khỏi đó. Không ngoài sở liệu, con ngựa bị đau mà điên cuồng, gây ra hỗn loạn. Nàng lặn đi, tiện thể đến gần bánh xe động tay làm cho xe ngựa sụp đổ. Hết thấy theo kế hoạch nhưng không ngờ cuối lại bị Tam tiểu thư này chế ngự. Nói ra chắc cũng không ai tin...

"Nói, ai phái người tới?" Kỳ Tiểu Nhiễm nói.

Nữ tử tóc tai bù xù nhếch môi, không đáp.

"Người không nói cũng không sao, vừa lúc ta đang đi đến phủ nha, người đi theo ta cũng được, có lời gì vào đó nói sau cũng tốt."

Nữ tử tóc tai bù xù thầm nghĩ: Không tốt! Được phái ra chấp hành nhiệm vụ chỉ có nàng và Dao tử, trong kế hoạch, khi nàng vừa xong sẽ liền cùng Dao tử trở về đường hội hợp. Lúc này, e là Dao tử đã rút về, không ngờ mình lại bị kẹt ở đây. Nếu, nếu thật bị đưa đến phủ nha...

"Tam tiểu thư!"

Bên kia, mã phu đứng lên từ dưới đất, hăn bị kinh hách không ít, bất chấp con ngựa mà vén màn xe lên. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mã phu kinh ngạc há to miệng, ngơ ngác nhìn Tam tiểu thư đê nữ tử tóc tai bù xù. Hăn không rõ xảy ra chuyện gì.

"Lấy thùng tới trói người giúp ta, cùng nhau tới quan phủ." Kỳ Tiểu Nhiễm không giải thích nhiều, chỉ trầm tĩnh phân phó. Tầm mắt của nàng thủy chung ở trên người nữ tử tóc tai bù xù, không chút nào lơ lửng. Và tư

thế này ở trong mắt nữ tử tóc tai bù xù chỉ làm nàng thấy đau đầu, và cơ hội
đào thoát của nàng... quá xa vời.

Tại sao không ai nhắc ta Ký tam tiểu thư này khó đối phó như vậy??? Nữ
tử tóc tai bù xù phần nộ!

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 110: Dụ Rắn Ra Hang

Chương 110 - Dụ rắn ra hang

Xe ngựa không thể dừng mà đến phủ nha vẫn còn một khoảng cách, xa phu đang không biết làm sao thì Kỷ Tiểu Nhiễm đã nhắc chân hướng về phía khách điếm.

"Canh chừng thích khách cho ta, ta quay lại ngay." Kỷ Tiểu Nhiễm nói.

Xa phu vội đáp ứng. Rồi hắn thận trọng nhìn thích khách - một nữ tử trông khoảng hai mươi tuổi, tóc tai bù xù, vì cúi đầu mà không thấy rõ mặt. Xa phu nao nao nhìn vết máu trên áo nàng ta, rất nhanh đã phát hiện dấu răng thật sâu trên cổ.

"Nhìn cái gì?" Thích khách bực dọc nói. "Không cần nhìn. Là tiểu thư nhà người căn." Thích khách cười bằng giọng mũi, "hmph, tiểu thư nhà người cầm tinh con chó đúng không?"

Trong khoảng thời gian Kỷ Tiểu Nhiễm trở về Kỳ phủ, xa phu cũng đã phong phanh nghe nói nàng ấy lợi hại ra sao, song khi nghe thích khách nói như thế... xa phu thật sự cạn lời.

Thích khách muốn nhân cơ hội này mà nghĩ biện pháp, nhưng không ngờ chỉ chốc lát Kỷ Tiểu Nhiễm đã trở về. Và dẫn theo một chiếc xe ngựa.

"Nhanh thế này không biết ăn cắp của ai." Thích khách toát ra vẻ thất vọng và nói thầm.

Xa phu thì vội qua dắt ngựa. "Tam tiểu thư, xe ngựa. . ." Hấn tò mò hỏi.

Kỷ Tiểu Nhiễm ý bảo đưa người lên xe, "Khách điếm đây. Ta chỉ cần đến hỏi mượn." Rồi nàng cũng theo lên xe, không giải thích gì thêm nữa.

Rất nhanh, bốn người một lần nữa lên đường.

"Người tên gì?"

Đang ảo não, thích khách nghe Kỷ Tiểu Nhiễm hỏi. Thích khách chỉ cảm tức mà ngẩng đầu nhìn, không trả lời.

"Lâu vậy mà không thấy đồng bọn của người, hẳn là đã trở về." Kỷ Tiểu Nhiễm lẩm bẩm. "Bất quá, rất nhanh bọn họ sẽ phát hiện người rút không thành công. Sợ người có sai sót, bọn họ sẽ lại quay lại?"

Thích khách nghe vậy cả kinh. Và khi nhìn lại Kỷ Tiểu Nhiễm, đối diện ánh mắt của nàng...

Kỷ tam tiểu thư. Mặt trắng. Xinh đẹp. Có đôi mắt trầm tĩnh, kiên nghị, tựa như đọng lại vô số sương gió. Không có bộ dáng tầm thường của thiên kim nhà giàu. Nghĩ lại mới thấy, nghe nói mấy năm trước, vị Tam tiểu thư này mất tích, không biết nàng rốt cuộc trải qua chuyện gì nhưng nhìn có vẻ như không phải là chuyện tốt.

"Còn mấy dặm nữa đến phủ nha, có thể bị các người bắt kịp hay không thì hãy xem vận khí." Tuy nói vậy nhưng Kỷ Tiểu Nhiễm lại cười một cách không có gì quan trọng. "Dù sao thì ta cũng không chắc ta sẽ đối phó được. Huống hồ chắc gì lần sau là người đơn giản."

"Người biết chúng ta tới?" Sau một thoáng trầm mặc, thích khách nói.

"Ừ."

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn nhìn thích khách, như nghĩ đến cái gì, nàng lấy khăn ra và cúi người lại gần thích khách. Thích khách cảnh giác ngửa ra sau, trong mắt đều là địch ý. Kỷ Tiểu Nhiễm như không nhìn thấy mà hãy còn lau vết thương trên cổ cho nàng ta.

"Ta tranh chấp với hạ nhân trong phủ, tỏ rõ muốn đến phủ nha, tự nhiên sẽ rơi vào tai người chột dạ."

"Dẫn răn ra hang?" Sắc mặt thích khách không được tốt cho lắm.

"Có thể nói như vậy." Kỷ Tiểu Nhiễm lau vết máu và quan sát đối phương một lần nữa rồi thối lui ra sau mà ngồi.

"Người biết có thể gặp địch vậy tại sao không dẫn hộ vệ theo? Người tin mình không thất thủ?" Thích khách nhíu mày hỏi.

"Hộ vệ?" Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn thẳng thích khách. "Hiện giờ có vô số ánh mắt giám thị ta, hộ vệ Kỷ phủ? Một mống ta cũng không tin được ai! Huống hồ, dẫn theo hộ vệ ngược lại làm các người càng thêm cảnh giác. Còn vì sao ta tin tưởng như vậy. . ." Kỷ Tiểu Nhiễm bật cười, "ta không có nắm chắc. Nhưng người hiện tại đã ở trong tay ta thuyết minh ta thắng, như thế là đủ rồi."

Thích khách ảo não hơn. Nàng ta trừng mắt nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm. Song, suy cho cùng, đáy lòng nàng ta chung quy có chút chịu phục. Vừa rồi tuy là thích khách khinh địch nhưng ứng biến nhanh nhạy như thế thì nữ tử tầm thường không thể làm được; tóm lại Kỷ Tiểu Nhiễm vẫn là làm thích khách nhìn với cặp mắt khác.

"Ta còn nghĩ... nếu ta may mắn, " Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn thích khách, nói. "Việc này nói không chừng còn có thể biết được hung thủ hại chết Ngũ muội."

Nghe vậy, thích khách chấn động mạnh, và trên mặt hiện lên tia bất an.

Kỷ Tiểu Nhiễm thu hết thủy biểu hiện đó vào mắt, và trên mặt nàng hiện lên ý cười sâu không lường được. Nàng cũng không truy vấn, mà chỉ là nhìn chăm chăm thích khách. Và dưới ánh nhìn như thế, thích khách càng thêm bối rối.

"Ta không biết người đang nói cái gì."

"Xem ra lần này vận khí không tệ." Kỷ Tiểu Nhiễm băng quơ nói.

Lúc này, trong mắt thích khách xuất hiện một tia rối ren. Kỷ tam tiểu thư quả thực đáng sợ hơn so với tưởng tượng, nàng ta nghĩ, chỉ vài lần suy đoán đã thông thấu toàn bộ thế cục. Nói càng nhiều chỉ càng sai, thích khách dứt khoát nhắm mắt lại, không thềm nói chuyện. Giờ nàng chỉ chờ Dao mau chóng đến cứu nàng. Nàng một khắc cũng không muốn sống cùng người này!

Kỷ Tiểu Nhiễm đã xác định được cái chết của Kỷ Tây Vũ có liên quan đến đám người này. Ai sai phái bọn họ thì chính là hung thủ.

Trong xe nhất thời lâm vào tĩnh mịch.

"Nhanh quá." Sau một lúc, Kỷ Tiểu Nhiễm nói.

Thích khách cảm tức quay đầu đi và hạ quyết tâm, là dù có chết cũng không mở miệng, phủ nha thì thế nào?

Đang lúc suy nghĩ như thế, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thét kinh hãi của xa phu, rồi xe ngựa lập tức kịch liệt lắc lư và ngừng lại.

"Người. . . Các người là ai?" Xa phu nói.

Thích khách vui vẻ, quay đầu đặc ý nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm.

Kỷ Tiểu Nhiễm vịn cửa sổ để ổn định thân mình, và cúi mắt nhìn thích khách dưới sàn, trên mặt nàng gợn sóng không sợ hãi:

"Có lẽ là người của người. Cũng rất nhanh đấy."

"Người rất thông minh. Lại một mình có thể chế trụ được ta, nhưng kế hoạch của người xem ra chỉ có thể dừng tại đây." Thích khách cười mỉa.

Kỷ Tiểu Nhiễm làm như không nghe tiếng động bên ngoài, nàng kề sát vào thích khách nói:

"Người cho là, các người hại chết Ngũ muội của ta, ta thật không đoán được ai đứng sau?"

Thích khách khinh thường mà bĩu môi, không để ý tới.

Kỷ Tiểu Nhiễm bỗng cười: "Người muốn nhìn xem ta có thể làm tới trình độ nào đúng không?"

"A!!!" Xa phu thảm thiết mà kêu. Ngay sau đó, xoẹt! một tiếng, đao kiếm sắc bén dễ dàng chém rách toạt rèm xe.

Người tới là nữ tử đã phối hợp diễn với thích khách vừa rồi, chỉ khác là phía sau còn có thêm một tráng hán. Bọn họ mặc hắc y, che mặt, khi rèm xe rơi xuống bọn họ liền chăm chú nhìn đến. Và khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn họ sửng sốt: Kỷ tam tiểu thư. Ăn mặc đoan chính. Dung mạo tinh xảo. Lúc này đang cầm chủy thủ kề cổ đồng bọn của họ??? Và vết máu lại thấm ra áo làm vết máu muốn khô của thích khách nay lại ướt.

"Buông ra!" Tráng hán giận dữ, cầm đao chỉ mặt Kỷ Tiểu Nhiễm.

Kỷ Tiểu Nhiễm bình tĩnh nhìn quanh bốn phía: bọn họ đang ở trên đường, cho thấy bọn chúng vội tới cứu người, không kịp dàn dựng tuồng cảnh. Kỷ

Tiểu Nhiễm nhìn lại trán hán, chủ thủ trong tay ngược lại lấn sâu vào cổ nữ tử tóc tai bù xù hơn.

Thấy đau, nữ tử tóc tai bù xù cau mày, song vẫn nhịn mà không lên tiếng.

"Buông ra, ta còn giữ được mạng sao?" Kỳ Tiểu Nhiễm nói. "Rõ như ban ngày các người vẫn dám xông ra mà. Nói đi. Rốt cục là ai phái các người tới? Kỳ Tiểu Nhiễm ta cũng không phải dễ đối phó như thế." Nàng cao giọng, thanh âm không giận mà uy. "Thật hao hết tâm tư vì ngăn đón ta không đi tìm quan phủ a!"

Dân chúng xung quanh vốn định tản ra, nhưng khi nghe đến tên Kỳ Tiểu Nhiễm thì không ít người khựng lại, và khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Họ không ngờ rằng cô gái trước mắt chính là Kỳ tam tiểu thư gần đây đang nổi tiếng. Bởi vì nàng mất tích đã nhiều năm nên nhất thời không ai nhận ra mà thôi. Giờ phút này, họ nghe được tên nàng mà nhất thời hiếu kỳ, quên né tránh.

Tráng hán vẫn chưa phục hồi tinh thần, phía sau, người tên Dao biến sắc, nàng ta ghé vào tai tráng hán thấp giọng nói:

"Nàng cố ý gây chú ý, đối với chúng ta là bất lợi, phải tốc độ giải quyết."

Tráng hán nan giải nhìn lại dao mà thầm nghĩ: tôi cũng muốn tốc độ giải quyết, nhưng người đang trong tay đối phương, giải quyết như thế nào?

Dao dè dặt tiếng, nói: "Ta không biết người đang nói cái gì. Oan có đầu nợ có chủ, ai phái ai không phái ta không biết. Nhưng ta đếm tới ba, nếu người thả người, ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏ; nhưng nếu người không thả, vậy để mạng lại." Dao nhìn chăm chăm nữ tử tóc tai bù xù. "Chúng ta không sợ chết, người đi, thù này chúng ta không bỏ qua."

"Tốt!" Nữ tử tóc tai bù xù cười vang và nói với Kỳ Tiểu Nhiễm, "người

muốn chém muốn giết? Tùy người!"

Kỷ Tiểu Nhiễm thần sắc không thay đổi: "Các người thật trung tâm hộ chủ. Hẳn là đã nhận không ít ưu đãi. Giết Ngũ muội của ta không nói, giờ lại muốn giết ta, người nọ tâm ngoan thủ lạt quá, mặc kệ thanh thiên bạch nhật, mặc kệ phổ xá người đông, một chút huyết thống cũng không để ý."

Lời này chính xác là cự thạch thả xuống lòng sông, khiến dân chúng xung quanh nhất thời ồ lên.

"Ý gì? Chẳng lẽ cái chết của Kỷ ngũ tiểu thư thật sự có kỳ quái?"

"Ta nghe nói Tam tiểu thư trở về là để điều tra nguyên nhân cái chết của Ngũ tiểu thư, xem ra là sự thật đó!"

"Nói thế này thì hại chết Kỷ tiểu thư cũng là người trong Kỷ gia sao? ... Thật quá hiểm độc!"

"Ôi, tiểu thư nhà giàu thật không dễ làm, còn trẻ đã bỏ mạng."

...

Thấy vậy, sắc mặt trắng hán và Dao trở nên khó coi. Ngay sau đó, mặt Dao liền tàn nhẫn, không muốn cùng Kỷ Tiểu Nhiễm nói nhiều nữa, nàng ta điểm mũi chân bay tới Kỷ Tiểu Nhiễm - kiếm của nàng ta rất là kỳ quái, lưỡi dao gấp khúc như răn, rộng khoảng hai ngón tay - trong nháy mắt sắp đâm đến...

"A!!"

Nữ tử trước người Kỷ Tiểu Nhiễm hét lên, sắc mặt biến trắng, miệng phun máu.

Máu ấy bắn lên Dao làm thần sắc Dao nguyên bản kiên định mà cầm kiếm

run lên.

"A Thất!" Dao dừng lại cước bộ mà la.

Người tên Thất kịch liệt ho khan, bên môi đều là máu. Kỹ Tiểu Nhiễm lạnh mặt cầm chủ thủ đang cắm trong bụng Thất.

"Lui ra. Nếu không, tay ta run lên, đồng bọn của người sẽ thủng bụng!" Kỹ Tiểu Nhiễm gằn từng chữ.

"Người dám?" Dao tức giận đến run người. Nàng ta cắn răng và trừng mắt nhìn Kỹ Tiểu Nhiễm, hận không thể đem đối phương thiên đao vạn quả!

"Khụ khụ. . . Dao tử, không cần lo cho muội."

Dao đương nhiên biết lúc này không nên bị kiềm chế kiểu này, bọn họ vốn là trôi qua đao kiếm đâm máu mà sống mà. Dù sao thì cũng đã gây ra tình trạng này, trở về bị phạt là hiển nhiên, nhưng quyết tâm trước đó của nàng ta, khi đứng trước máu của người trước mắt đã tan rã, vì Dao biết Kỹ tam tiểu thư này không phải chỉ nói nói.

Vút!

Đúng lúc, một mũi tên từ phía sau Dao vọt tới, như lôi đình mà xuyên vào vai Thất. Mũi tên rất mạnh, nó xuyên vai Thất đến xuyên vai Kỹ Tiểu Nhiễm.

Thất lại trào ra thêm máu, liên quan Kỹ Tiểu Nhiễm cũng lui ra sau hai bước, đánh vào cửa xe. Khóe môi Kỹ Tiểu Nhiễm cũng bắt đầu chảy máu; nàng híp mắt ngẩng đầu nhìn theo hướng mũi tên.

Trên tường, một nam tử mặc áo bào trắng đang đứng. Đeo mặt nạ nửa mặt, và trên tay lại chậm chạp lấp tên.

"Bạc Vũ, dừng tay!" Dao tựa hồ nhìn thấu mục của đối phương, nàng ta

cấp bách hô to.

Đối phương như không nghe thấy mà hã còn giương cung.

"Ngăn hãn lại! Ngay cả A Thất hãn cũng muốn giết!" Dao quay đầu hô với tráng hán.

Không đợi tráng hán hành động, xa xa đã ầm ầm truyền đến tiếng động lớn xôn xao: "Quan binh đến đây, quan binh đến đây. . ."

Bạc Vũ sắc mặt lạnh lùng. Ngay sau đó, hãn buông tay, mũi tên màu trắng lại bay thẳng về phía Thất và Kỷ Tiểu Nhiễm...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 111: Giấu Diểm

Chương 111 - Giấu diểm

Bùi phu.

"Mẹ, đây là canh con bảo phòng bếp làm, lần này tàu xe mệt nhọc, mẹ dùng nhiều một chút." Bùi Nghiêu Duẫn đưa nửa chén canh sâm qua cho Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân trầm mặc mà tiếp nhận, rồi bà ta nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn.

"Hiện giờ các hiệu son đều đóng cửa, Bùi gia phải cầm cự được khoảng thời gian này, hãy phân phó xuống tất cả gián lược bớt đi." Bùi phu nhân nói.

"Vâng."

Bùi phu nhân không nói gì nữa và cúi đầu dùng bữa.

Bữa tối tới được một nửa thì có tiếng bước chân vội vàng mà đến. Đó là một trung niên nam tử, mặc y phục màu nâu. Hắn đến bên cạnh Bùi phu nhân cúi đầu nói:

"Phu nhân."

Bùi phu nhân dừng ăn và liếc nhìn đối phương, thấy thần sắc hẳn khác thường, bà ta hỏi:

"Chuyện gì?"

"Thưa phu nhân, Phủ nha có đại sự vào sáng nay."

Những người ở đây đang dùng bữa nghe vậy đều khần trương, vì sợ nghe thấy tin xấu.

Nam tử ấy ngắn gọn nói lại sự tình đã xảy ra:

"Hiện tại, khắp Tô Châu đều nói Kỷ tam tiểu thư gặp nạn khi đang trên đường đến phủ nha..." Nam tử áo nâu nói. "Bọn họ nói sát thủ là người trong Kỷ phủ phái ra, để giết người diệt khẩu."

Diệp Kết Mạn ngồi đó nghe mà kinh hãi.

"Có bao nhiêu thích khách?" Bùi phu nhân bình tĩnh hỏi.

"Chỉ có một bị bắt. Đang nhốt trong lao. Còn lại đều chạy thoát. Sau đó, Kỷ Thế Nam có đến phủ nha, dường như là đến đón Kỷ tam tiểu thư bị thương, đang nghỉ ngơi phủ nha trở về, nhưng bị cự tuyệt, bởi vì Kỷ tam tiểu thư nói người muốn hại nàng là người của Kỷ gia, nàng muốn nhờ quan phủ bảo hộ mình. Phan tổng đốc đã ở phủ nha, Kỷ Thế Nam không còn cách nào khác nên chỉ có thể trở về."

"Cái này. . ." Bùi Nghiêu Duẫn ngậm ngừng để tìm từ, hẩn buồn cười nói, "thật quá hoang đường! Xem ra trời cao thật sự trợ giúp Bùi gia, chúng ta còn chưa truy tra nguyên nhân, Kỷ gia e là đã bị Kỷ tam tiểu thư phá sập."

"Theo ta thấy, Kỷ tam tiểu thư rất lợi hại. Vì nàng có bản lĩnh thoát thân." Bùi Nghiêu Viễn cảm khái nói.

Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Bùi phu nhân. Bà ta đang trầm ngâm suy nghĩ. Sau một lúc lâu, bà ta như hiểu ra gì đó mà đứng phắt dậy...

"Mẹ?" Bùi Nghiêu Duẩn hỏi.

"Ta sẽ đến phủ nha." Không đợi ai đáp lời, Bùi phu nhân quay đầu nói Châu di ở bên cạnh, "Châu di, giúp ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa."

Châu di cau mày, "phu nhân, sức khỏe của người. . ."

"Không sao, ta chịu đựng được."

"Để con đưa mẹ đi." Bùi Nghiêu Duẩn lo lắng nói, "sức khỏe mẹ vẫn chưa chuyển biến tốt, suốt đêm đi xe không tốt."

"Duẩn nhi phải ở lại, vì ta còn có việc cần dặn con cùng Viễn nhi, " rồi Bùi phu nhân nhìn tới Diệp Kết Mạn, "Mạn nhi, con sẽ đi cùng ta."

Diệp Kết Mạn không ngờ Bùi phu nhân sẽ gọi nàng đi cùng, nàng cũng hơi ngần người, bất quá nàng đồng ý rất nhanh.

"Mạn nhi đã biết." Nàng nói.

"Không còn sớm nữa, con hãy trở về thu dọn hành lí. Trời đêm rất lạnh, nhớ bảo Thư nhi lấy quần áo ấm."

Diệp Kết Mạn gật đầu và rời đi.

Diệp Kết Mạn vội vàng trở về phòng, đóng cửa, rồi gọi: "Kỷ Tây Vũ, Kỷ Tây Vũ..."

Bên trong sa mạn mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh đang nằm. Nghe động tĩnh, bóng dáng ấy khẽ động...

"Chuyện gì vậy?" Kỷ Tây Vũ hỏi.

Diệp Kết Mạn vén màn và ngồi xuống giường, hạ giọng nói:

"Bùi phu nhân bảo ta đến phủ nha cùng bà ấy ngay bây giờ vì hồi sáng này Kỷ Tam tiểu thư gặp nạn khi đang trên đường đến đó..."

Mắt Kỷ Tây Vũ co lại, nàng nhẹ nhàng kéo Diệp Kết Mạn, nói:

"Đừng vội, từ từ nói."

"Nghe nói là, trên đường Kỷ tam tiểu thư đến phủ nha, xe ngựa bị hư hỏng nặng, rồi có xảy ra tranh đấu, hiện giờ người thì ở tại phủ nha, nghe nói còn bị trúng tên, chảy rất nhiều máu, không biết rốt cuộc ra sao rồi." Diệp Kết Mạn nói. "Bùi phu nhân thấy đây là cơ hội cho nên muốn đến đó trao đổi cùng Kỷ tam tiểu thư."

"Tam tử trúng tên?" Kỷ Tây Vũ cúi mắt trầm ngâm một lát rồi nói: "Cũng tốt, chúng ta qua nhìn xem." Đoạn, nàng lại nói, "Nhưng lần này cần cẩn thận, Kỷ gia chắc chắn sẽ không bỏ qua việc này, hai người đến đó nếu Kỷ Thế Nam biết khẳng định hẳn sẽ ra tay."

"VẬY. . . Kỷ tam tiểu thư có gặp nguy hiểm không?"

"Nếu đã phái người diệt trừ, nguy hiểm tất nhiên khó tránh khỏi. Nhưng Tam tử là người tâm tư kín đáo, nàng không cần quá lo lắng." Song, tuy nói vậy, Kỷ Tây Vũ vẫn hơi cau mày vì một khi bị ép buộc quá không biết bọn họ sẽ lại làm ra chuyện gì.

"Thiếu phu nhân, hành lí đã thu dọn, người cần phải đi rồi."

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của Thư nhi, Diệp Kết Mạn vội đẩy Kỷ Tây Vũ ra, đứng dậy phúi nếp váy, và nhìn ra hiệu cho Kỷ Tây Vũ rồi đi ra ngoài.

Bọn họ thu thập rất nhanh và lên xe ngựa. Bùi phu nhân ngồi cùng Châu đi một chiếc, Diệp Kết Mạn thì ngồi cùng Thư nhi, rồi lên đường.

"Thiếu phu nhân, xa mã mệt nhọc, nếu người mệt thì hãy nghỉ ngơi." Thư nhi lo lắng nói.

"Mệt thì tựa vào ta, chẳng ai thấy cả." Kỷ Tây Vũ thì lại nói.

"Ừ." Diệp Kết Mạn thấp giọng đáp, không biết là nàng nói với ai nhưng, khoe mắt thì là chú ý Kỷ Tây Vũ, rồi vừa lại sợ Thư nhi nhìn ra manh mối nên phải làm như không có việc gì.

Hai người một quỹ cứ lặng im như thế mà ngồi... Diệp Kết Mạn đối với tình thế hiện giờ thì cảm thấy khẩn trương, nàng nắm chặt nắm tay trên đầu gối. Mặc dù nàng quen biết Kỷ Tây Vũ đã được một thời gian, chứng kiến một số tranh đấu của nhà giàu, nhưng nàng cũng không nắm chắc được mình có thể làm tốt được bao nhiêu phần. Đang lúc xuất thần, Diệp Kết Mạn bỗng phát hiện Kỷ Tây Vũ vòng tay qua ôm lấy mình. Diệp Kết Mạn giật mình, nàng nhìn nhìn Thư nhi, thấy Thư nhi không để ý mới thở phào một cái, mà mặt thì hơi hơi đỏ hồng, giống như vụng trộm vậy.

Đang nghĩ như thế, Kỷ Tây Vũ dán tới, nhẹ giọng nói: "Chúng ta... giống đang vụng trộm có phải không?" Rồi nàng hướng Thư nhi mà bĩu môi, "nha hoàn của nàng nếu biết thiếu phu nhân nhà mình bị nữ quý lừa gạt như vậy, không biết nàng ta có đào mộ ta lên không hả?"

Diệp Kết Mạn trừng mắt liếc Kỷ Tây Vũ, và cái tay thì lặng lẽ ngăn cản cái tay đang manh động - có xu hướng lần xuống - ở trên đùi nàng.

Đừng làm rộn.

Như là cố ý, Kỷ Tây Vũ bật cười, dán lại sát hơn, môi kề ngay tai Diệp Kết Mạn khẽ nói: "Ta có làm gì đâu?"

Diệp Kết Mạn nắm tay Kỷ Tây Vũ, tỏ vẻ bất mãn.

Kỷ Tây Vũ buồn cười và ôm Diệp Kết Mạn chặt hơn, "rồi rồi, chuyến này ít nhất cũng phải vài canh giờ, không nên suy nghĩ nhiều, nàng ngủ đi, nàng phải giữ sức để sau đó làm việc nữa."

Diệp Kết Mạn nghe vậy mềm lòng, nàng cầm tay lạnh lẽo của Kỷ Tây Vũ vậy mà lại thấy an tâm. Nàng nghe lời, nhắm hai mắt, không lâu sau đã tiến vào mộng đẹp.

Không thể không nói, kỹ thuật khiển xe của xa phu vô cùng tốt, chiếc xe thập phần vững vàng, khi Diệp Kết Mạn tỉnh lại thì trời đã tối. Không biết khi nào nàng đã nằm trên một tấm thảm mỏng, tay vẫn cầm tay Kỷ Tây Vũ. Diệp Kết Mạn mở mắt ra, trong xe rất mờ, chỉ mang máng nhìn thấy Thư nhi có vẻ đang ngủ.

"Thức rồi?" Kỷ Tây Vũ hỏi.

"Uhm." Diệp Kết Mạn khẽ đáp, và cũng không dám nói thêm cái gì, sợ đánh thức Thư nhi.

"Sắp đến nơi rồi đó."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn vén màn xe nhìn ra bên ngoài. Trăng đêm xuân sáng ngời, gió thổi phiêu phiêu phất qua tóc. Có một bàn tay vươn tới đóng rèm lại: "Gió đêm lớn, cẩn thận cảm lạnh."

Diệp Kết Mạn thấy ấm lòng. Nàng rũ mắt xuống, tựa vào Kỷ Tây Vũ, hưởng thụ một ít thời gian yên tĩnh.

Kỷ Tây Vũ mỉm cười, nhưng ý cười còn chưa hết đã cứng ngắt. Hai người gần kề, Diệp Kết Mạn không thể không nhận thấy Kỷ Tây Vũ run rẩy, nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn... Nhưng chỉ trong chớp mắt, thần sắc Kỷ Tây Vũ đã khôi phục.

"Còn một lúc nữa, nàng ngủ tiếp đi."

Diệp Kết Mạn lắc đầu, nhưng Kỳ Tây Vũ đã chụp mắt Diệp Kết Mạn.

"Có nghe lời hay không?" Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn nắm tay Kỳ Tây Vũ gỡ ra nhưng không thành công - vì đầu không lại sức. Diệp Kết Mạn bất mãn khẽ hừ một tiếng.

"Ta muốn ngồi cùng nàng một hồi thôi mà." Diệp Kết Mạn nói cực nhỏ.

Nghe thế, tay Kỳ Tây Vũ khẽ run, nhưng không vì vậy mà dời đi. Đang lúc Diệp Kết Mạn nghi hoặc, Kỳ Tây Vũ thở dài, nói:

"Ngốc tử, ta không có rời đi, nàng ngủ, có khác gì đâu?"

Nhưng ta sẽ không nhìn thấy được nàng... Diệp Kết Mạn định sẽ viết lên tay Kỳ Tây Vũ như thế nhưng đã ngừng lại, mặt nàng hơi đỏ, nàng không quen nói mấy thứ này nên rốt cuộc chọn không kháng cự nữa, ngón tay lấp lửng một lát mới viết xuống.

Đã biết.

"Ngoan." Kỳ Tây Vũ nói. "Nàng ngủ rồi ta mới thả tay."

Diệp Kết Mạn không ngờ Kỳ Tây Vũ chấp nhất như vậy nên cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Và Diệp Kết Mạn đã nhìn không thấy, mà cũng nghĩ không ra, trong bóng tối, sắc mặt Kỳ Tây Vũ trắng bệch, trán thấm ra từng giọt nước nhiều tí tách ướt cả áo. Và đôi huyết nhãn giống như bị cuồng phong thổi quét mà hoảng loạn... Kỳ Tây Vũ cắn môi, hết sức ức chế để cho cái tay che mắt Diệp Kết Mạn không được run. Trước đó, tác dụng phụ như thế này ít phát tác, dù có đau thì cũng còn chịu được, nhưng không biết có phải bởi vì nàng sát hại

Uông Tư Thiển và Hứa Nhu Sương hay không, lệ khí bị động, mỗi một lần đau là thiên đao vạn quả.

Không biết qua bao lâu, Kỳ Tây Vũ rũ tay xuống, đỡ thùng xe, nàng cúi đầu thở phì phò, mi gian là sự đau khổ chưa thể bình phục được. Nàng nhắm mắt, mi đầy nước, trên người cũng là nước. Khi cơn đau dịu đi, nàng mở mắt ra nhìn Diệp Kết Mạn.

Trong bóng đêm, nàng nhìn Diệp Kết Mạn ngủ, Kỳ Tây Vũ giãn mày ra, và không còn hơi sức tựa vào thùng xe.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 112: Tỷ Muội (Thượng Ng)

Chương 112 - Tỷ muội (Thượng)

Diệp Kết Mạn tỉnh lại một lần nữa do Thư nhi đánh thức.

"Thiếu phu nhân, tới rồi ạ."

Diệp Kết Mạn nheo mắt và quay đầu tìm thân ảnh màu trắng, nhưng kết quả là một mảnh trống rỗng, u ám. Nàng hụt hẫng. Không đợi Thư nhi xuống xe, Diệp Kết Mạn đã vén màn xe bước xuống.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng hình dáng nàng tìm kiếm cách đó không xa, môi Diệp Kết Mạn giật giật, tiếng "Kỷ Tây Vũ" bị lý trí đặt trong họng không thốt ra được. Và dưới ánh trăng mờ, dường như nhìn thấy đối phương nhẹ nhàng mỉm cười, sự lo âu trong mắt Diệp Kết Mạn thoáng lui đi mất.

Bên kia, Châu di đỡ Bùi phu nhân xuống xe ngựa.

Bùi phu nhân ngẩng đầu, nhìn môn phủ đóng chặt thật lâu mới bước chân... Đêm quá Ngộ, mọi âm thanh câu tịch, tiếng côn trùng kêu vang vào đêm xuân ngẫu nhiên vang lên. Có hai quan binh gác đêm đứng trước môn phủ - bọn họ đã chú ý tới khi thấy xe ngựa dừng lại ở cổng. Không đợi quan binh cất tiếng hỏi, Châu di tiến lên, thấp giọng nói gì đó với quan binh, rồi lại lấy ra chút ngân lượng nhét vào tay họ. Quan binh hướng nhóm người Bùi phu nhân nhìn nhìn vài lần rồi gật đầu, và một người trong đó đi vào thông báo.

Khoảng một khắc chung sau, quan binh vừa rồi đi ra và ý bảo đoàn người có thể đi vào.

Đây là lần đầu tiên Diệp Kết Mạn tới phủ nha; môn sư bằng đá uy nghiêm đứng trong đêm; bọn họ dĩ nhiên không có đi bằng cổng chính; một quan binh mang bọn họ vào bằng cổng phụ - hiển nhiên tên quan binh đã được mệnh lệnh là trực tiếp lĩnh người đi vào. Trên đường, ngẫu nhiên sẽ có quan binh tuần tra đi ngang, vì tò mò mà nhìn qua hướng này, song vì trời tối nên cũng nhìn không rõ lắm.

Trong một căn phòng.

Kỷ Tiểu Nhiễm bất an mà ngủ. Bỗng tiếng gõ cửa vang lên - nàng ngủ cũng không sâu nên tỉnh ngay tức khắc. Lọt vào mắt là bài trí xa lạ, Kỷ Tiểu Nhiễm động đậy và rất nhanh, trên vai truyền đến cơn đau. Kỷ Tiểu Nhiễm cau mày, nghiêng đầu nhìn phía cửa, thấp giọng nói:

"Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?"

Ngoài cửa lặng im - khoảng một cái chớp mắt mới vang lên tiếng nói hơi do dự:

"Kỷ tiểu thư, có người muốn gặp cô, Tri phủ đại nhân đã sai thuộc hạ dẫn người đến."

"Ai vậy?" Mắt Kỷ Tiểu Nhiễm hiện lên tia nghi hoặc.

Bên ngoài trầm mặc, ngay sau đó là một giọng nói già nua vang lên:

"Đêm khuya mạo muội, là Bùi gia ta có việc cùng Kỷ tiểu thư thương lượng."

Kỷ Tiểu Nhiễm cũng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được.

"Vào đi." Kỳ Tiểu Nhiễm nói.

Tiếng cửa mở ra, ánh trăng nường theo mà vào đem căn phòng nguyên bản tối đen chiếu hơi sáng sáng.

"Hai người ở ngoài trông chừng giúp ta." Bùi phu nhân thấp giọng phân phó.

"Mạn nhi, con vào cùng ta."

Tiếng bước chân đến gần, trong bóng đêm mơ hồ hiện ra hai bóng dáng, Kỳ Tiểu Nhiễm nheo mắt mà đánh giá hai người vào cửa:

Bùi phu nhân, Kỳ Tiểu Nhiễm đương nhiên đã biết nên cũng không xa lạ. Vài năm không gặp, không biết có phải bởi vì những chuyện gần đây mà bà ta trông già đi rất nhiều. Song, tuy tóc bạc nhiều hơn nhưng đôi mắt thì vẫn tinh tường như cũ. Theo sau bà ta là một người nữ, khoảng hai mươi tuổi, tóc búi đơn giản, quần áo nhạt màu, khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp ẩn ẩn dưới ánh trăng.

Kỳ Tiểu Nhiễm không kịp nghĩ nhiều, người đã đến bên giường.

"Tiểu Nhiễm không tiện, không thể hành lễ." Kỳ Tiểu Nhiễm thoáng nâng mắt, nói.

Khi nói chuyện, Kỳ Tiểu Nhiễm chú ý tới nữ tử kia cứ len lén nhìn mình rồi nhăn mày khi thấy vết thương... Không biết có phải ảo giác không, ánh mắt nàng ấy dường như đầy vẻ lo lắng.

"Không biết vị này là..."

"Là Tứ nhi tức của lão thân." Bùi phu nhân nói. "Mạn nhi."

Diệp Kết Mạn tiến lên nửa bước, khách khí thi lễ, nói: "Xin chào Kỳ Tam

tiểu thư."

"... Không biết thương thế của cô thế nào?"

Nữ tử trước mắt mặt mày ôn hòa, trông không giống tiểu thư thương hộ bình thường... Kỷ Tiểu Nhiễm khi quay về Tô Châu ít nhiều gì cũng được nghe nói tới chuyện Tứ thiếu phu nhân Bùi gia - chuyện chỉ giới hạn ở vụ âm hôn hoang đường ấy - hiện giờ, lần đầu tiên gặp mặt, khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên... Ngỡ khí đối phương lại còn thành khẩn, rõ là quan tâm tới nàng thật.

"Một mũi tên xuyên vai mà thôi, không chết được." Kỷ Tiểu Nhiễm nghĩ lại trận mưa tên kia, nếu không phải người tên Dao kia giờ kiếm ngăn cản e là nàng khó sống. Mà nói tới thương thế, cái cô Thất kia chặn trước người nàng mới nặng...

"VẬY thì tốt rồi." Diệp Kết Mạn thở phào, sắc mặt cũng hơi trầm tĩnh.

Kỷ Tiểu Nhiễm hưng trí mà nhìn Diệp Kết Mạn, thấy người ta không phải giả tạo nên rất kỳ quái.

"Cháu ban ngày bị thương, đêm khuya ta còn đến quấy rầy, thật có lỗi." Bùi phu nhân nói. "Nhưng việc này không thể để lộ, cho nên mới phải thừa dịp đêm hôm khuya khoắt mà đến. Chúng ta sẽ quay về Bùi gia ngay khi xong việc này."

"Không biết Bùi phu nhân vội vã như vậy, là vì chuyện gì?" Kỷ Tiểu Nhiễm hỏi.

"Lần này vội đến là vì, thứ nhất, nghe nói Kỷ tiểu thư cùng lệnh muội quá cố tình nghĩa thâm hậu; thứ hai là vì, vừa lúc biết được một ít chuyện tương quan, nên cố ý đến hỏi... Cháu, có thật là muốn làm rõ bí ẩn cái chết của lệnh muội?" Bùi phu nhân thần sắc không thay đổi nói.

Trong bóng đêm, mắt Kỳ Tiểu Nhiễm nhoáng lên. Nàng trầm mặc mím môi một lát sau mới nói:

"Nếu Bùi phu nhân đã cố ý đến, vậy Tiểu Nhiễm không ngại nghe."

Diệp Kết Mạn ngoan ngoãn đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện. Trong khi tầm mắt của nàng trộm nhìn Kỳ Tây Vũ, nhìn thần sắc đối phương chuyên chú nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm với một ánh mắt phức tạp.

Hai tử muội nhiều năm không gặp, mà lần tương ngộ lại là âm dương hai đường, quả thật làm người ta thốn thức...

"Cháu là người thông minh, nói vậy, cháu cũng đoán được cái chết của lệnh muội có liên quan đến người nhà." Bùi phu nhân nói.

Kỳ Tiểu Nhiễm cau mày.

Sau một lúc lâu, Kỳ Tiểu Nhiễm nói:

"Phu nhân nói những điều này, là muốn trả thù Kỳ gia?" Ánh mắt của nàng có chút lợi hại, "Tôi tin sao?"

"Cháu nói không sai. Nói vậy, cháu đã biết chân tướng việc này rồi."

Tay Kỳ Tiểu Nhiễm nắm chặt. Trong bóng tối, nàng mím môi không nói gì.

Nếu thật như lời bà ta nói, Ngũ muội đã hợp mưu cùng Bùi Nghiêu Húc gây ra son án thì độc thủ sau màn chính là phụ thân! Điều này đã lí giải vì sao phụ thân không truy cứu nguyên nhân cái chết của Ngũ muội!!

"Quá muộn rồi, " Bùi phu nhân nhìn ngoài cửa sổ, "trước hừng đông, chúng ta phải về Bùi phủ, không thể ở lâu." Rồi bà ta xoay người đi ra ngoài.

Khi bước tới cửa, Bùi phu nhân ngừng lại nói:

"Nếu cháu cần hỗ trợ thì tìm ta. Mặc dù lão thân đã già, cách quan tài không còn bao xa, nhưng vẫn còn chút hơi tàn có thể dùng được. Người đang ở hang hổ như cháu, chớ để bước theo lệnh muội."

Nói xong, Bùi phu nhân bỏ đi, không quay đầu lại. Diệp Kết Mạn thì đi theo sau. Song hai người ra cửa không bao lâu, Bùi phu nhân bỗng ngừng lại, quay đầu nói:

"Mạn nhi, con lưu lại."

Hiếu đối phương kinh ngạc, bà ta giải thích:

"Kỷ Tiểu Nhiễm chống đối Kỷ gia là chuyện của nhà họ, thân phận của ta ra sao nàng ta tất nhiên sẽ phòng bị. Ta không xác định được nàng ta tin tưởng lời của ta được bao nhiêu. Tri phủ có chút giao tình với ta, ta sẽ nhờ hẳn an bài con ở gần Kỷ Tiểu Nhiễm. Hai đứa tuổi xấp xỉ nhau, con hãy thử qua lại với nàng ta xem xem có thể biết được thêm tin tức gì hay không."

Đoạn, Bùi phu nhân lại nói tiếp:

"Gặp chuyện không cần hoảng. Ta sẽ phái người ở phụ cận tri phủ, nếu có chuyện gì thì con hãy sai Thư nhi thông tri bọn họ."

Diệp Kết Mạn thoáng nghĩ suy rồi đồng ý.

Diệp Kết Mạn nhìn Bùi phu nhân rời đi; gã quan sai ra ý bảo Diệp Kết Mạn đi theo hẳn nhưng Diệp Kết Mạn vừa chuyển mắt, lại dừng cước bộ.

Gã quan sai không hiểu, thấp giọng hỏi: "Sao vậy Bùi thiếu phu nhân?"

Diệp Kết Mạn là muốn tìm Kỷ Tây Vũ, vì vừa rồi Kỷ Tây Vũ còn ở bên cạnh, song vừa đảo mắt đã không thấy. Nàng ấy còn ở lại phòng của tỷ tỷ

sao? Diệp Kết Mạn nghĩ. Trong khi quan sai vẫn đang thúc giục, Diệp Kết Mạn không thể giải thích nên chỉ phải áp chế sự bất an của mình và lắc đầu, nói:

"Không có gì, đi thôi."

Mình sẽ tìm Kỳ Tây Vũ sau, nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn đi theo quan sai đến nơi tạm trú.

Bóng đêm càng dày đặc, Diệp Kết Mạn ứng phó với quan sai xong. Giờ đã gần canh bốn, là thời điểm tối nhất. Tuy mệt đến chết nhưng trong lòng không yên bụng, rốt cục, Diệp Kết Mạn quyết định cầm đèn lồng đi ra cửa.

Bốn phía tối tăm, đưa tay không thấy được năm ngón, Diệp Kết Mạn không dám đi nhanh. Lòng dạ thì càng lúc càng bất ổn. Mà khi vừa bước xuống xe ngựa nàng tự nhiên đã thấy rất bõn chồn rồi, bây giờ lại không thấy Kỳ Tây Vũ đâu...

Hẳn là vì lo âu, gặp thêm cảnh tối lửa tắt đèn, đường sá đêm khuya trơn trượt... Diệp Kết Mạn chưa đi được mấy bước đã trượt chân; đèn lồng lăn sang một bên, đèn tắt, xung quanh thoáng chốc hoàn toàn tối sầm. Có lẽ là toạc đầu gối rồi. Diệp Kết Mạn hít một hơi lạnh. Nàng trầm mặc mà mím môi, cố gắng đứng dậy. Và trong lúc chật vật đó, có một màu trắng thoáng qua trước mắt, rồi một bàn tay vươn tới.

"Có sao không?" Kỳ Tây Vũ hỏi.

Diệp Kết Mạn giật mình - nhìn cái tay trước mắt trong khoảnh khắc ngắn mà không có phản ứng.

Kỳ Tây Vũ cúi người xuống đỡ Diệp Kết Mạn, "đừng ngồi nữa, mặt đất rất lạnh." Đoạn, nàng nói tiếp: "Đau không?"

Khí lạnh quen thuộc ập tới, sự lo âu và bất an hồi đầu vào thời khắc này hóa thành ủy khuất... Trong bóng tối, mắt Diệp Kết Mạn ngập nước.

Diệp Kết Mạn lẳng lặng khóc.

"Đau." Thanh âm cực thấp vang lên. Ngay sau đó, nước mắt ào ào chảy xuống - làm ướt áo Kỷ Tây Vũ.

Kỷ Tây Vũ thở dài, và ôm Diệp Kết Mạn, "Không sao rồi, ta mang nàng về xem thương thế." Rồi Kỷ Tây Vũ ôm Diệp Kết Mạn quay về.

Diệp Kết Mạn tựa vào lòng Kỷ Tây Vũ, lẳng lặng lau nước mắt của mình. Dường như biết mình làm việc hơi xấu hổ nên nàng trầm mặc không nói gì. Xung quanh câu tịch, chỉ có tiếng gió ngẫu nhiên thổi xào xạc qua lá cây, nàng muốn trách cứ Kỷ Tây Vũ vì khi không lại chạy loạn làm cho nàng lo lắng, nhưng lãnh hương cứ quanh quẩn, người thì còn đang ôm mình- tất cả thành ra lại nói không nên lời. Diệp Kết Mạn len lén đánh giá người ta... Nàng không thể nhìn ban đêm giống ban ngày như Kỷ Tây Vũ nên trước mắt nàng chỉ là một cái bóng trắng mơ mơ hồ hồ, song, cũng không phải vì vậy mà ngăn được sự kinh diễm. Nếu ma quỷ nào cũng đẹp như vậy thì trên đời này còn ai sợ ma sợ quỷ nữa chứ? Nàng nghĩ.

Như chú ý tới tầm mắt của Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ rũ mắt xuống, Diệp Kết Mạn liền sa vào huyết nhãn... Diệp Kết Mạn dời mắt đi ngay, biểu hiện rằng mình không có nguôi giận nhanh như vậy, nhưng qua khóe mắt, nàng nhìn thấy Kỷ Tây Vũ mỉm cười. Tiếp đó, trán nàng bị hôn nhẹ.

"Đừng giận ta."

Chỉ một câu như thế Diệp Kết Mạn liền tước vũ khí đầu hàng, trong lòng thì mềm nhũn, giận mấy cũng bay biến.

Tiếng cười khẽ vang lên trong đêm tựa như một cảnh trong mơ, Diệp Kết

Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, chưa kịp nói gì đối phương đã sấn tới hôn nhẹ một cái... Diệp Kết Mạn khẩn trương mà liếm đôi môi khô, hai má lạng yên ửng đỏ, xem như ngầm chịu.

Hôm nay, ta... e là bị... ăn sạch nữa rồi...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 113: Tỷ Muội (Hạ)

Chương 113 - Tỷ muội (Hạ)

"Sau này không được nửa đêm đi lung tung."

Trở về phòng, Kỷ Tây Vũ đặt Diệp Kết Mạn lên giường rồi ngồi xuống, vén quần Diệp Kết Mạn xem xét thương tích.

"Do ai đi lung tung chứ..." Diệp Kết Mạn cắn môi, lầm bầm nói.

Đầu gối trầy trụa không nhẹ.

"Cô hồn dã quỷ thì có chuyện gì chứ?" Kỷ Tây Vũ ngẩng đầu nhìn Diệp Kết Mạn, buồn cười nói.

Thì, đúng là như thế, nhưng Diệp Kết Mạn thấy bất an một cách khó hiểu.

"Nhìn đi nè, trầy hết cả rồi."

Kỷ Tây Vũ xoa đầu gối Diệp Kết Mạn, cảm giác mát mát truyền đến làm Diệp Kết Mạn hơi ngại ngùng.

"Chỉ là một chút tiểu thương, không có gì đáng ngại." Diệp Kết Mạn hơi đỏ mặt, muốn kéo quần xuống nhưng Kỷ Tây Vũ đưa tay cản lại.

"Gì vậy? Ta và nàng hôn cũng hôn qua ngủ cũng ngủ qua; vậy còn ngượng ngùng?"

Không ngờ Kỳ Tây Vũ nói vậy, mặt Diệp Kết Mạn đỏ chín. "Không có gì nghiêm trọng thật mà." Diệp Kết Mạn nói.

"Có hay không, ta sẽ phán đoán." Tay Kỳ Tây Vũ vẫn ở trên đầu gối Diệp Kết Mạn; lúc này, nó nhẹ nhàng và ranh mãnh như rắn, hữu ý vô ý khiêu khích. "Ta muốn nhìn cẩn thận xem còn chỗ nào bị bầm."

Chân bị mơn trớn đến nổi da gà, khuôn mặt Kỳ Tây Vũ dao động dưới ánh nến mờ nhạt nên trông có chút yếu kiều, song đôi mắt lại như lửa rực đỏ, sáng quắc mà nhìn Diệp Kết Mạn.

"Nang. . ."

Diệp Kết Mạn đang định nói thì bên ngoài bỗng có tiếng hét, thoáng chốc cắt qua màn đêm yên tĩnh.

"Người đâu, có thích khách!"

Kỳ phủ.

Đêm sâu, một thân ảnh cực nhanh xuyên qua màn đêm, bay qua tường rồi lặng lẽ lén vào...

"Thiếu gia..."

Trong phòng, Kỳ Xuyên đang ngồi - hiển nhiên đã chờ lâu - cũng không kinh ngạc, mà hãy còn ngẩng đầu nhìn hắc-y-nhân.

"Nhiệm vụ ta đã dặn dò các người kỹ càng, các người làm không xong còn có gì để nói?" Kỳ Xuyên nói.

Hắc-y-nhân cung kính cúi người, không thấy rõ biểu tình, chỉ bình tĩnh nói:

"Lần này Phi Ứng đến là vì mệnh lệnh của Đường chủ, mong thiếu gia yên tâm. Bách Long Đường chúng tôi làm việc có nguyên tắc. Cùng thiếu gia không phải lần đầu tiên hợp tác, ngài cứ yên tâm, nhất định sẽ không thêm phiền toái."

Nghe vậy, sắc mặt Kỳ Xuyên thoáng hòa hoãn. "Người của các người ta đã thăm dò được, hiện đang bị giam giữ trong lao, các người sẽ làm sao đây?"

"Chuyện này Đường chủ đã có an bài; thiếu gia chỉ cần tin tưởng, bất kể như thế nào, Bách Long Đường tuyệt sẽ không lộ ra tin tức!"

"Tốt!" Nhân tình Kỳ Xuyên sáng lên, "Ta sẽ chờ xem. Đừng làm ta thất vọng."

Hắc y nhân thi lễ, rồi biến mất trong nháy mắt.

Phủ nha.

Diệp Kết Mạn nghe được động tĩnh, muốn đứng lên đi xem nhưng bị Kỳ Tây Vũ kiềm lại.

"Từ từ, bên ngoài còn đang nguy hiểm."

"Nhưng... vạn nhất thích khách đi giết tử tử nàng?" Diệp Kết Mạn lo âu nói.

Kỳ Tây Vũ buồn cười mà lắc đầu, "Tuy là như thế, nhưng nàng giúp được gì?"

"Nhưng..." Diệp Kết Mạn quẫn bách mím môi.

"Được rồi, nàng chờ ở đây, ta đi ra xem." Kỳ Tây Vũ thả ống quần của Diệp Kết Mạn xuống, "Tốt nhất là nằm trên giường, có thế nào cũng không được bước xuống. Chờ ta trở lại."

"Uhm..."

Kỷ Tây Vũ nói xong đứng dậy hướng cửa mà đi, song dường như xực nhớ điều gì lại quay trở lại thổi tắt ngọn nến trên bàn, sau đó mới xuyên cửa mà đi.

Diệp Kết Mạn nắm chặt sàn đan, thỉnh thoảng nhìn lại cửa, trông ngóng Kỷ Tây Vũ trở về.

Tiếng động lớn bên ngoài dần biến mất, theo sau đó là có vài tiếng cước bộ hỗn độn. Diệp Kết Mạn còn đang suy đoán có phải thích khách sa lưới hay không thì cửa lại đột nhiên mở ra, một thân ảnh cực nhanh xoẹt vào. Diệp Kết Mạn mở to mắt, nổi bất an dâng lên. Nàng còn không kịp kêu, một thanh kiếm lạnh lẽo đã kề cổ nàng; một bàn tay bùm miệng nàng lại; mùi máu nồng nặc xông đầy mũi nàng.

"Khôn hồn thì đừng ra tiếng."

Giọng nói tuy bị đè cực thấp nhưng mơ hồ có thể nhận ra đó là một nữ tử. Tim Diệp Kết Mạn đập nhanh thật nhanh, nhất thời không biết nên làm thế nào nên chỉ có thể theo lời mà gật đầu.

Thích khách không nói gì; chỉ có tiếng thở lên xuống. Chốc lát sau, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, sau đó liền nghe có người hỏi:

"Bùi thiếu phu nhân?"

Thấy bên trong không có trả lời, người bên ngoài lại gõ cửa...

Ánh mắt thích khách sắc bén mà nhìn Diệp Kết Mạn, ám chỉ nàng nên trả lời như thế nào; thích khách vừa chậm rãi buông tay, nhưng kiếm thì kề cổ Diệp Kết Mạn sát hơn, chỉ cần Diệp Kết Mạn nói sai một chữ thì sẽ không

lưu tình lấy mạng nàng.

Diệp Kết Mạn âm thầm nắm chặt tay tay, tận lực bảo trì thanh âm bình tĩnh, nói:

"Đêm khuya rồi, có chuyện gì sao?"

"Ô... Không có gì ạ, chỉ là phủ nha có thích khách, Bùi thiếu phu nhân không việc gì là tốt rồi, tiểu nhân sẽ không quấy rầy."

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Trong bóng đêm, thích khách loạng choạng, có vẻ như thương thế rất nặng. Diệp Kết Mạn nhất thời không biết nên làm thế nào nên chỉ trầm mặc, thầm chờ mong Kỳ Tây Vũ mau trở về. Thích khách hiển nhiên cũng không muốn nhiều lời, đối phương ổn định lại hơi thở của mình; có tiếng nước nhỏ xuống, rồi mùi máu nồng nặc hơn. Diệp Kết Mạn thấy không đành lòng, nàng liếc về phía thích khách, nhẹ giọng nói:

"Người... cầm máu đi, trong tủ có thuốc mỡ..." Sợ thích khách sinh nghi, nàng lại bổ sung, "Yên tâm, ta tay trói gà không chặt, không làm được gì. Nhưng nếu người bất tỉnh, là người bất lợi, đúng không?"

Đối phương hơi trầm ngâm, cảm thấy có lý, mới chậm rãi thu kiếm và đi lại tủ lấy thuốc cùng băng, rồi lão đảo đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Người tới giết Kỳ Tiểu Nhiễm sao?" Diệp Kết Mạn dè dặt hỏi.

Thích khách giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn, lãnh đạm nói: "Không liên quan đến người."

"Nghe nói Kỳ Tiểu Nhiễm ban ngày bị ám sát, còn mang về một cái thích khách, là đồng bọn của người sao? Người tới cứu người phải không?"

Đối phương đột nhiên dừng động tác, Diệp Kết Mạn nhìn không thấy biểu tình của đối phương, nhưng nàng mơ hồ cảm giác được đối phương trầm mặc một cách kì lạ. Nàng ngẫm ngẫm một lúc liền hiểu được.

"Cũng có thể là tới diệt khẩu." Diệp Kết Mạn lẩm bẩm nói.

"Câm miệng!" Thích khách bỗng cất cao giọng, hơi thở trở nên cấp tốc và nặng nề. Phản ứng này nhưng lại cho Diệp Kết Mạn đáp án; Diệp Kết Mạn thở dài, không nói gì thêm.

Sau một lúc, thích khách cười khỗ, giọng run run:

"Là ta vô dụng."

"Cũng không trách người được." Diệp Kết Mạn nói.

Phòng nhất thời lâm vào trầm mặc.

Rầm! Đang lúc đó, cánh cửa mở tung, một nhân ảnh xông tới, mũi kiếm nhắm thẳng thích khách đang ngồi trên ghế. Thích khách phản ứng cũng nhanh, đá cái bàn lên đỡ; cái bàn vỡ làm ba bốn; còn người thì như mũi tên bay ra ngoài, khó khăn lắm mới tránh khỏi thế công của đối phương. Biết bản thân bị thương khó đối địch, thích khách chuyển hướng về giường mà phóng tới... Trong nháy mắt, thanh kiếm lại kề cổ Diệp Kết Mạn.

"Chớ tới gần!"

Người xông tới thoáng dừng lại, đứng ở ngoài cách mấy trượng. Cùng lúc đó, ngoài cửa có người bước đi thong thả đến và trầm giọng nói:

"Người trốn không thoát đâu."

Đó là Kỳ Tiểu Nhiễm.

Hiếu đối phương lợi hại, sắc mặt thích khách biến đổi, y lôi Diệp Kết Mạn đứng lên để làm con tin, "Ta đây cũng không ngại mang theo một mạng chôn cùng!" Thích khách căm giận nói.

Diệp Kết Mạn chỉ thấy cổ chột lạnh, rồi đau rát truyền đến; nàng còn cảm thấy có máu chảy xuống. Khi đang cảm khái mình không xong rồi thì một cơn gió lạnh thổi tới, Diệp Kết Mạn nhìn lên, liền thấy nhân ảnh bạch sắc quen thuộc từ phía sau Kỳ Tiểu Nhiễm bay tới. Đôi huyết nhãn ấy một mực nhìn chăm chăm thích khách - trong mắt có sự kiềm nén...

Thích khách phát lạnh, và cảm thấy mình như có ai đang nhìn chăm chăm.

"Dao gì đấy đúng không?" Kỳ Tiểu Nhiễm nói. Ngữ khí xác định.

Thích khách không nói gì, xem như chấp nhận.

"Không biết người lần này đến là cứu người, hay giết người?" Kỳ Tiểu Nhiễm thông thả nói. "Các người, một truy sát ta, một nhắm tới địa lao, thật đúng là tâm ngoan thủ lạt."

"Người, có ý gì?" Dao run run nói.

"Ta đã nhìn ra người rất giữ gìn người kia. Vì cứu nàng mà người không tiếc bỏ qua cơ hội giết ta. Ta nghĩ, người hẳn là không biết chủ của người muốn giết người kia?"

Diệp Kết Mạn thấy người đang uy hiếp mình run tay, hiển nhiên rất là khiếp sợ.

"Xem ra, người chỉ phụ trách giết ta, mà không biết nhiệm vụ của người khác." Nhận thấy đối phương phản ứng, Kỳ Tiểu Nhiễm hàm ý nói. "Giết ta bất quá hai người các người, nhưng giết cô gái kia thì là bốn cao thủ đấy. Dương Đông kích Tây đây mà. Giết ta được hay không thì còn lần khác, cái

chánh yếu là diệt khẩu thôi, có đúng không?"

"Bốn... bốn người?" Dao kinh hoảng, "A Thất. . . A Thất thế nào?"

"Người của các người rất lợi hại, mặc dù sớm có phòng bị nhưng sai nha không phải đối thủ." Trong bóng đêm, mắt Kỷ Tiểu Nhiễm thâm trầm, "Như các người mong muốn thôi."

Xung quanh lại yên tĩnh.

Bỗng có tiếng khóc kiêu chế vang lên, cùng với tiếng vũ khí rơi xuống đất. Diệp Kết Mạn nghe được phía sau truyền đến tiếng phủ phục nặng nề, khi xoay người lại thì đã thấy thích khách - tên Dao - quỳ rạp xuống đất mà khóc. Sai nha xông vô, Dao hoàn toàn không chống cự, tùy ý để sai nha bắt đưa đi ra ngoài.

"Bùi thiếu phu nhân vất vả." Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn Diệp Kết Mạn, gật đầu, tạ lỗi nói. "Bởi vì ta mà phiền hà thiếu phu nhân."

"Không sao." Diệp Kết Mạn lắc đầu. "Việc này không trách được Kỷ tam tiểu thư."

"Đêm đã khuya, việc này xem như xong, không quấy rầy Bùi thiếu phu nhân nghỉ ngơi." Kỷ Tiểu Nhiễm nói xong, mang theo sai nha rời khỏi phòng.

Đóng cửa phòng lại, Diệp Kết Mạn phục hồi tinh thần, khó hiểu Kỷ Tây Vũ từ nãy giờ không nói gì. Và vì đêm tối, nàng không nhìn thấy được vẻ mặt của người ta.

"Nàng đã trở lại." Diệp Kết Mạn nhẹ nhàng nói.

Kỷ Tây Vũ chậm rãi đi tới, đứng trước Diệp Kết Mạn. Diệp Kết Mạn lúc này mới mơ hồ nhận thấy người ta có điều không ổn, đang muốn hỏi thì một

bàn tay lạnh lạnh sờ tới vết thương trên cổ của nàng.

"Bị thương."

"Tiểu thương thôi."

Kỷ Tây Vũ lại trầm mặc, ngón tay nhẹ nhàng lau vết máu.

Nhận thấy áp lực trong lời nói của người ta, ánh mắt Diệp Kết Mạn dịu lại, nàng đưa tay cầm cổ tay Kỷ Tây Vũ, ôn nhu trấn an:

"Đừng lo, ta bồi chút dược sẽ không sao nữa. Nàng xem, không phải ta vẫn ổn sao?"

Sau một lúc, Kỷ Tây Vũ mới nói:

"Mỗi khi như thế này, ta mới biết được mình rất cuộc khác với khi xưa. Khi xưa còn sống có thể làm gì, hiện giờ đều không thể làm được. Ngay cả bảo hộ người yêu, cũng không nắm chắc được mười phần."

Diệp Kết Mạn đau lòng, nắm tay Kỷ Tây Vũ chặt hơn, "Không phải như thế... Nàng vẫn luôn bảo hộ ta; nếu không phải nàng, ngay từ đầu ta đã chết đuối ở Bùỉ phủ rồi..."

Thấy Kỷ Tây Vũ không nói gì, Diệp Kết Mạn mím môi, bỗng nàng tiến lên, và nhẹ nhàng ôm Kỷ Tây Vũ, "Đừng lo mà, ta không còn không hiểu chuyện như trước kia nữa... Cho đến ngày hôm nay, đều là nàng hộ ta... vì thế, cũng nên đến phiên ta bảo hộ nàng."

Diệp Kết Mạn cảm thấy tay mình căng ra một chút.

"Ta băng bó thương thế cho nàng." Bất quá chỉ một lát, Kỷ Tây Vũ đã khôi phục bình tĩnh, đỡ Diệp Kết Mạn tới giường rồi đi lấy thuốc mỡ.

"Bên ngoài như thế nào?" Diệp Kết Mạn nhìn thích khách khóc mà không đành lòng nên nàng lên tiếng hỏi. "Nàng kia. . . đã chết rồi sao?"

Và lần đầu tiên, Kỳ Tây Vũ lại lắc đầu.

"Không có, Kỳ Tiểu Nhiễm vì nhiều loạn thích khách nên mới nói như vậy. Cũng vì quan hệ của bọn họ khác thường nên mới có chiêu này."

"Bọn chúng ở ngoài bị vây xuống thế hạ phong, nhưng không ngờ lại đào thoát được một người xông tới nàng bên này - mà khi đó ta đã đến địa lao rồi - vì ta đoán bọn chúng sẽ đi diệt khẩu. Quả nhiên, địa lao đánh nhau kịch liệt hơn. Đối phương đích xác là bốn cao thủ, sai nha không cách nào địch lại, cuối cùng người bị nhốt trong lao đã chết." Kỳ Tây Vũ giải thích thêm.

"Nàng nói như thế nào người không có chết. . ."

Kỳ Tây Vũ cười, "Thì là người đã chết, nhưng người bọn chúng muốn Kỳ Tiểu Nhiễm đã đánh tráo rồi."

"Tỷ muội hai người giống nhau thật."

"Thật sao?"

"Đúng vậy a... Không chỉ có khuôn mặt có vài phần tương tự, mà tính tình cũng như thế: bình tĩnh lại trí tuệ."

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ đang bồi thuốc cho mình, vui đùa nói, "Nói dối liên tục mà mặt không đổi sắc, điểm ấy cũng rất giống."

Kỳ Tây Vũ dừng động tác, nhìn thẳng Diệp Kết Mạn, chợt nói: "Nàng thích tỷ ấy sao?"

"Cái gì??" Diệp Kết Mạn sửng sốt.

"Quên đi, không có gì." Kỳ Tây Vũ lại bồi bồi bồi... rồi dạn dò, "Không được đụng nước." Kỳ Tây Vũ đứng dậy, "Sáng mai phỏng chừng phải thăm vấn bọn họ, nàng ngủ đi, khuya rồi."

"Ừ." Diệp Kết Mạn thấp giọng đáp, trong lòng lại dấy lên đám sương mù, thật lâu không tiêu tan.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 114: Bí Ẩn Phơi BàY

Chương 114 - Bí ẩn phơi bày

Đêm khuya. Để Diệp Kết Mạn chìm vào giấc ngủ, Kỳ Tây Vũ đứng dậy, ngẩng nhìn sắc trời, suy nghĩ một lát rồi đi ra ngoài, đi tới sân viên của Kỳ Tiểu Nhiễm ở kế bên.

Giờ phút này, tâm cư Kỳ Tiểu Nhiễm vẫn còn sáng, xem ra cũng chưa ngủ.

Kỳ Tây Vũ vừa vào cửa đã nhìn thấy một người quỳ dưới đất, hai tay trói quặp ra sau lưng, cúi đầu thở phì phò. Trước người đối phương là Kỳ Tiểu Nhiễm và Tri phủ đại nhân đang ngồi. Kỳ Tây Vũ cũng không ngạc nhiên, tựa hồ đã đoán được bọn họ sẽ thăm vấn phạm nhân ngay lập tức; nàng hãy còn đứng trước thích khách và cúi mắt nhìn.

Phạm nhân là một nữ tử, tóc tai tán loạn che hơn nửa khuôn mặt, song đôi mắt lại sắc bén làm người ta sợ hãi. Nữ phạm nhân mím môi; trên vai hình như có thương tích, quần áo dính máu khô.

"Người không nói?" Kỳ Tiểu Nhiễm tựa hồ cũng không vội, trong mắt nàng có chút châm chọc. "Cho dù bọn họ phái người đến giết người, người vẫn muốn bán mạng? Người cũng thấy người giả dạng người trong lao chết thảm như thế nào mà, không phải sao?"

"Phi!" Nữ phạm nhân đột nhiên nhổ một ngụm, với thần sắc khinh thường.

"Miệng cứng như vậy?!" Mi gian tri phủ hiện lên tia tức giận, "Chết đến nơi còn không biết tốt xấu! Người đâu, dụng hình cho ta, xem xem còn cứng miệng nữa không!"

Nữ phạm nhân mặt không đổi sắc mà nhìn thẳng hai người, cười lạnh.

"Tri phủ đại nhân đừng vội." Kỳ Tiểu Nhiễm cản lại và cúi đầu nói. "Hình dĩ nhiên phải dùng. Nhưng không phải trên người nàng." Nói xong, mặt mày Kỳ Tiểu Nhiễm hiện lên tia thương hại, "Phiền toái Tri phủ đại nhân phải người lấy một ngón tay Dao Tỳ mang lên."

Nghe vậy, nữ phạm nhân mở to mắt.

"Ta quên nói với người. Khi những người vừa rồi được phái đến giết người, thì cùng lúc đó, chủ của các người cũng phái hai người đến giết ta. Dĩ nhiên là không thành công. Nhưng chúng ta ngược lại cũng bắt không được bọn họ. Tuy vậy, Dao Tỳ dường như nhớ kỹ người, không cùng đồng bọn tẩu thoát mà ngược lại đi tìm địa phương trốn đi, kết quả không hay ho là bị chúng ta bắt được." Kỳ Tiểu Nhiễm nhìn nữ phạm nhân, ngữ khí bình tĩnh nói. "Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn. Theo ta thấy, người và Dao Tỳ quan hệ cũng không tệ."

Phạm nhân run lên.

"Ta biết loại người như các người lấy đạo nghĩa làm trọng, dù có dụng hình cũng vô ích. Nhưng, nếu người nhìn thấy bộ dáng Dao Tỳ sẽ ra sao khi nghĩ người đã chết cực kỳ thâm, thì người mới hiểu rốt cuộc là cái gì mới thật sự đáng giá người trả giá." Kỳ Tiểu Nhiễm thở dài, "Người cho là chủ tử người thông minh? Không phải. Là vị Dao Tỳ kia vụng về mới đúng."

Sắc mặt nữ phạm nhân thoáng chốc trắng bệch, ánh mắt rất hoảng loạn.

"Người không có sự lựa chọn. Không cần nghĩ nữa." Kỳ Tiểu Nhiễm quay

đầu thúc giục Tri phủ, "Ngón tay cái thôi đại nhân, chúng ta chỉ cần không tổn hại đến tánh mạng nàng ta là được."

"Người dám?" Nữ thích khách thanh âm khàn khàn, căm hận nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm.

"Các người muốn giết ta, ta há lại không dám?"

"Thôi được, ta cho người một cơ hội cuối cùng. Trước khi nha dịch bước ra cửa, ta hỏi người một lần nữa. Người chọn chủ, hay Dao Tỷ?" Kỳ Tiểu Nhiễm nói.

Trong phòng nhất thời lâm vào yên lặng, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng của nữ phạm nhân quanh quẩn.

Sau một lúc lâu, trên mặt nữ phạm nhân hiện lên tia tuyệt vọng, nàng ta ngẩng đầu nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm.

"Kỷ tam tiểu thư quả nhiên lợi hại, chúng ta rất cuộc đánh giá thấp người. Nhiệm vụ lần này, chúng ta thua hoàn toàn."

Mặt Kỳ Tiểu Nhiễm vô sắc vui mừng; chỉ lẳng lẳng nhìn nữ phạm nhân.

"Nếu ta nói , " ánh mắt nữ phạm nhân dần dần kiên quyết, "người có đảm bảo?"

"Nói."

"Thả Dao tỷ. Cam đoan nàng lông tóc vô thương."

Kỳ Tiểu Nhiễm gật đầu, "Dĩ nhiên." Nàng quay sang nhìn Tri phủ, trưng cầu sự đồng ý của hắn.

Tri phủ thấy đối phương đã dao động, dĩ nhiên cũng đồng ý.

"Ta có thể tin tưởng người sao?" Phạm nhân nói.

"Mục tiêu của chúng ta không phải là các người, mà là chủ mưu sau lưng các người. Không chỉ Dao Tỷ, mà ngay cả mạng của người cũng có thể không sao." Kỳ Tiểu Nhiễm nói.

Nữ phạm nhân trầm một lúc.

"Trước khi nói, ta muốn gặp Dao tỷ."

Kỳ Tiểu Nhiễm ngược lại hơi trầm ngâm, rồi mới đồng ý.

Một lát sau, một thân đầy máu - Dao Tỷ bị nha dịch mang vào phòng.

"A Thất!" Nhìn thấy người quỳ dưới đất, Dao nguyên bản đầy tử khí trầm lặng nhân tình sáng lên, giãy giữa khối trói buộc của nha dịch, tiến lên vọt tới, quỳ trước người nữ phạm nhân, môi run run và xoa mặt A Thất, "Muội còn sống. . . Thật tốt quá. . . Thật tốt quá. . ."

"Dao tỷ." Ánh mắt sắc bén của A Thất biến mất, mắt ửng đỏ, đánh giá Dao cả người đầy máu. "Tỷ thế nào? Thương thế có nặng không?"

Dao khóc và lắc đầu, không đợi hỏi lại đã ôm lấy A Thất, "Tỷ không sao. Tỷ nghĩ muội đã bị Đường chủ giết. . . Rõ ràng bọn họ nói với tỷ. . ."

"Nếu không phải chúng ta đổi người trong lao, nàng ta dĩ nhiên đã chết." Kỳ Tiểu Nhiễm lên tiếng nói.

"Đường chủ. . . Đường chủ sao có thể..." Dao thấp giọng thì thào; sắc mặt bi thương.

"Nếu người đã gặp rồi, " Tri phủ nhện không được mà thúc giục, "hãy mau nói đi, các người là ai phải tới phủ nha giết người? Vì sao?"

Thần sắc kích động của A Thất thoáng rút đi, nàng quay đầu nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm, nói:

"Kỷ tam tiểu thư ít nhiều đã đoán được rồi. Là Kỷ đại thiếu gia - Kỷ Xuyên."

Dao biến sắc, "A Thất? Muội. . ."

"Dao tử." A Thất dụ giọng lại, "A Thất xin lỗi tử. Tử quan tâm muội như vậy mà muội còn liên lụy tử rơi vào tay bọn họ. Chuyện này tử không cần lo, được không?"

"Nhưng muội biết tính tình Đường chủ, nếu muội nói, với thủ đoạn của hắn. . ." Sắc mặt Dao trắng bệch, như nghĩ tới điều gì mà nàng không thể thốt lên đầy đủ câu, "Không... không th..."

A Thất chỉ cười, tiếp tục nói:

"Kỷ đại thiếu gia có chút giao tình cùng Đường chủ chúng ta. Vì sao hai người biết nhau ta không biết, chúng ta chỉ là lấy tiền mà làm việc, không quan tâm những thứ đó. Về phần vì sao giết người, Kỷ tam tiểu thư cũng hiểu rõ rồi, không cần ta giải thích."

Kỷ Tiểu Nhiễm chăm chú nhìn đối phương một lát mới chậm rãi nói:

"Trước đó cũng là Kỷ Xuyên phái các người đến giết Ngũ muội của ta phải không?"

"Đúng vậy." A Thất thẳng thắn thừa nhận. "Bởi vì biết Kỷ Tây Vũ khó đối phó, chúng ta mới bày ra kế hoạch thập phần chu toàn. Tuy vậy, chúng ta cũng phải đợi thời cơ rất lâu mới đắc thủ."

A Thất nhớ lại quá trình giết Kỷ Tây Vũ đại khái nói, rồi lại nói tiếp:

"Mùi rượu trên người nàng ấy là chúng ta đổ lên sau, vì tạo thành bộ dáng chết đuối do say rượu."

Kỷ Tiểu Nhiễm trầm mặc nghe đối phương nói cho đến hết. Nhất thời, nàng không có nói tiếp. Tri phủ đại nhân căn bản không hề đoán được chuyện sẽ lại liên quan sâu xa như vậy, thần sắc hấn cực kì kinh hãi.

Kỷ gia tốt xấu gì cũng là thương gia giàu có nhất Tô Châu, nếu xử lý thì quả thật là khó giải quyết. Vốn tưởng rằng chỉ là bảo hộ Kỷ tam tiểu thư này thôi, ai ngờ lại dây đến vụ án đó... Ta phải xử trí như thế nào đây. . .

"Tri phủ đại nhân, " Kỷ Tiểu Nhiễm bỗng quay đầu nhìn Tri phủ với thần sắc không thể lẫn ra, "Nhiều ngày nay ngài còn đang phiền não vì son án sao?"

Tri phủ nao nao, hơi khó hiểu ý này, ". . . Ugh..."

"Ngài không thấy kì quái à? Ngũ muội của ta khi đó một mình đến thành Tây; là trùng hợp?"

Phải rồi! Kỷ Tây Vũ chết ở Lục Hà, cách Bùi gia không xa vốn đã rất kì quái. Kỷ gia lại không truy cứu, chỉ qua loa chấm dứt, lại càng cực kì quái!!! Theo ý Kỷ Tiểu Nhiễm nói, là Kỷ Tây Vũ có liên quan đến son án? Không đúng - phải nói là - Kỷ gia có liên quan đến son án? Nếu thật là vậy thì...

"Không biết Kỷ tam tiểu thư còn biết những gì?" Tri phủ đại nhân nghi hoặc hỏi. Nàng họ Kỷ, vì sao lại nói những điều ấy với ta? Chẳng lẽ bởi vì biết Kỷ gia hại chết muội muội của mình, nàng tính toán làm cho cả Kỷ gia chôn cùng?

"Việc này nói rất dài dòng, " Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn thoáng qua hai người quỳ dưới đất, "Tri phủ đại nhân đem phạm nhân an trí trước đi. Sau đó thả Dao Tử này. Nếu nàng không quay về, e là chúng ta phải ghênh thêm một

hồi chém giết."

Kỷ Tiểu Nhiễm cùng Dao nói: "Bây giờ người trở về, nói người đã chết. Đó cũng là vì bảo trụ tánh mạng của nàng ấy. Cụ thể nói như thế nào, không cần ta dạy người chứ?"

Dao nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm, rồi quay đầu nhìn A Thất.

A Thất trấn an mà gật đầu, "Muội ở đây ngược lại an toàn hơn. Dao tử, tử về đi."

Dao biết đối phương nói đúng, nàng cắn răng, chậm rãi chống người đứng dậy.

"Ta có một số việc chỉ là suy đoán, Tri phủ đại nhân thử nghe một chút. Có thể đúng hay không là do ngài định đoạt."

Kỷ Tây Vũ cúi mắt nhìn A Thất, ánh mắt lay động.

Trời sáng.

Khi Diệp Kết Mạn tỉnh lại, trời đã sáng hoắm. Nàng thoáng cả kinh, trong thoáng chốc nàng tỉnh táo hơn, nàng vội ngồi dậy.

"Thức rồi?"

Bên tai truyền đến thanh âm Kỷ Tây Vũ, Diệp Kết Mạn căn cứ môi, "sao không đánh thức ta? Hôm nay không phải là thăm vấn sao?"

"Nàng ngủ ngon, ta không nhẫn tâm."

"Lỡ buổi thăm vấn thì làm sao?" Diệp Kết Mạn ảo não, không hài lòng mà nhìn Kỷ Tây Vũ.

Thấy thế, Kỷ Tây Vũ cười cười, đi đến bên giường, vỗ vỗ đầu Diệp Kết Mạn.

"Yên tâm đi, thăm vấn ta xem rồi. Bọn họ sợ phạm nhân lại bị diệt khẩu nên đã lặng lẽ tiến hành vào đêm qua. Vì thuận tiện trong tay bắt được đồng lõa, nhân lúc bọn chúng đang tâm loạn, thăm vấn tự nhiên cũng tiện hơn rất nhiều."

"Thật sao?" Nhân tình Diệp Kết Mạn sáng lên, nàng kéo tay Kỷ Tây Vũ, "Thế nào?"

Kỷ Tây Vũ nhìn tay đang nắm... "Đều khai." Khi nói chuyện, nàng cầm ngược lại tay Diệp Kết Mạn, và ngồi xuống giường, rồi đại khái nói lại việc thăm vấn đêm qua.

Tuy rằng đã đoán được tám chín phần nhưng Diệp Kết Mạn vẫn có phần nộ.

"Thật là lòng muông dạ thú!"

"Nhưng Kỷ tam tiểu thư lợi hại thật, cứ như vậy mà lật lại được án tử của nàng..." Diệp Kết Mạn nói.

Kỷ Tây Vũ chỉ cười, "Tri phủ vốn chỉ nghĩ là một vụ án ám sát bình thường, nhưng không ngờ cục diện lại phát triển đến mức này, nếu không bởi vì có liên can đến son án, chắc chắn hẳn sẽ không nhận củ khoai lang nóng phồng tay này. Kỷ gia tài lực hùng hậu, tuy là tri phủ, hẳn cũng không dám vượt móng tới. May mà mặt sau son án có Phan Nham- Kỷ Thế Nam chắc cũng đang đau đầu đây."

"Là tự ông ta lấy đá đập chân, hại Bùi gia không được, ngược lại cuốn mình đi vào." Diệp Kết Mạn nói xong, như ý thức được cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, "Khoan, Phan gia... sao lại trùng hợp như vậy. . ."

"Nàng thấy thế nào?"

Diệp Kết Mạn giật mình ngạc nhiên, "Thật là nàng???"

"Trước khi bố trí, ta cùng với Bùi Nghiêu Húc đã nhìn trúng Hoắc Dĩnh. Chẳng qua lúc ấy là nhằm vào Bùi gia, vì nghĩ là nhà bình thường thương vong sẽ không động được Bùi gia nên mới cố ý trộn nhiều nhiều số son độc tặng thêm cho Phan gia một chút, chắc chắn phải hủy dung hoàn toàn mới được." Kỷ Tây Vũ nhướn mắt, "Có thấy ta tâm ngoan thủ lạt không?"

Diệp Kết Mạn mím môi, mặc dù nàng nghĩ đúng là như thế nhưng lại biện hộ:

"Nàng cũng là vì bị sai khiến. . ."

Có tiếng cười khẽ vang lên, mắt Kỷ Tây Vũ sáng hơn, ý cười dịu dàng đầy trong mắt.

"Bây giờ ta mới phát hiện nàng cũng sẽ bao che khuyết điểm. Rất đáng yêu."

Diệp Kết Mạn ngược lại ngượng ngùng, nhưng cũng không thể nào phản bác mà chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác.

Ngày ấy sắp đến, báo thù... coi như đã tiến vào quỹ đạo. Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Kết Mạn bỗng bồn chồn. Kỷ Tây Vũ. . . có phải cũng sắp bỏ ta mà đi?

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 115: BẠN

Chương 115 - Bạn

Trong khi Kỳ Tây Vũ và Diệp Kết Mạn nói chuyện thì khẩu cung đang được trình lên Phan-Tổng đốc - Phan Nham.

Đứng ở một bên, khước mắt Tri phủ Tô Châu thật cẩn thận nhìn về phía Phan Nham, thấy đối phương thần sắc nghiêm trọng, khí thế uy nghiêm khiếp người, Tri phủ Tô Châu đưa tay xoa mồ hôi trên trán.

"A, Kỳ gia." Ở bên cạnh, Phan Thụy Văn không nhẫn được, không ngại có Tri phủ đang ở đây, hấn trợn to mắt, trong mắt đầy lệ khí, nhắc chân đạp cái ghế, "Hảo một cái Kỳ gia!"

Tiếng ghế ngã xuống làm Tri phủ giật mình run run, mà cũng không dám nói gì. Vài năm gần đây, đứa con trai bảo bối của Phan gia rất ngoan, đến nỗi người ta đã quên trước kia hấn ngang ngược như thế nào, hiện giờ Hoắc Dĩnh đã chết, cái tính tình này càng thêm tệ hại.

"Cha, vì Dĩnh nhi làm chủ đi!"

Mắt Phan Thụy Văn đầy tơ máu vì nhiều ngày không ngủ. Người cũng gầy đi không ít. Phan Nham thương tiếc nhìn con trai, rồi chậm rãi buông khẩu cung trong tay.

"Phạm nhân ở đâu? Ta muốn đích thân hỏi." Phan Nham trầm giọng nói.

Cùng lúc đó, Kỷ phủ cũng không yên.

"Cái gì, thám thính không được?" Sắc mặt Kỷ Thế Nam rất không tốt.

"Hồi bẩm lão gia, Tam tiểu thư dường như bị Tri phủ cách ly, hơn nữa còn có nhiều xa lạ nha vệ khác, nghe nói là người của Phan-Tổng đốc, tiểu nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Sắc mặt Kỷ Thế Nam biến trắng.

"Lão gia, mục đích Tam tiểu thư chỉ là tra ra cái chết của Ngũ tiểu thư thôi, ngài không cần lo..."

"Người thì biết cái gì!?" Kỷ Thế Nam gầm lên, "Nó chính là muốn đưa Kỷ gia vào chỗ chết đấy!" Trên mặt Kỷ Thế Nam hiện lên tia bi ai; hăn nhắm mắt lại, ngực kịch liệt phập phồng.

"Nó tới đòi nợ..." Đoạn, Kỷ Thế Nam lẩm bẩm nói.

"Đi, gọi Đại thiếu gia đến cho ta." Kỷ Thế Nam nhíu mày nói.

Kỷ Xuyên hôm qua ngủ trễ, ai dè mới sáng sớm đã bị gọi.

"Cha tìm ta?" Mắt hăn nhảy lên, nghĩ rằng là vì chuyện ám sát Kỷ Tiểu Nhiễm hôm qua.

Đẩy cửa ra, Kỷ Xuyên nhìn thấy Kỷ Thế Nam, bên trong nội đường, đang tựa mình vào ghế, tay chống trán. Nghe được động tĩnh, Kỷ Thế Nam nâng mắt và phất phất tay cho người lui ra ngoài.

"Cha."

Kỷ Thế Nam mặt không chút thay đổi nhìn Kỷ Xuyên thật lâu không nói gì. Kỷ Xuyên bị nhìn đến chột dạ, cũng không dám ngồi.

"Không biết cha tìm con có chuyện gì?" Kỳ Xuyên nói.

"Tao tìm mày có chuyện gì, mày không phải rất rõ ràng sao?"

Kỳ Xuyên trong lòng thầm nghĩ quả nhiên... Nhưng trên mặt vẫn là giả vờ, lắc đầu nói không biết.

"Hpmh, không biết? Nghịch tử! Hại chết một muội muội còn chưa đủ, còn muốn hại chết thêm muội muội thứ hai?"

Kỳ Xuyên mở to mắt; sắc mặt hơi biến đổi.

Sau một lúc áp chế bất an, hắn nói:

"Xuyên nhi không biết cha có ý gì?"

"Hôm qua, Tam muội bị tập kích, con cũng có nghe nói. Con rất là lo lắng cho muội ấy. Vậy mà giờ không biết tại sao cha lại nói vậy. Cha hoài nghi là con làm sao?"

"Tao không cần phải hoài nghi mày, " Thần sắc Kỳ Thế Nam ác liệt. "Tao gọi mày đến, là tất nhiên tao đã xác định chuyện này chắc chắn mày không thoát khỏi liên quan."

Không đợi Kỳ Xuyên biện giải, Kỳ Thế Nam lại nói:

"Mày qua lại với Bách Long Đường, tao mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Nhưng mày-tuyệt-đối-không-nên-nhiều-lần-kéo-bọn-chúng-vào-gia-sự! Mày cho là tao chết rồi à!?"

"Xuyên nhi không dám!"

"Ngu ngốc!" Kỳ Thế Nam tức giận, cầm chén trà chọi Kỳ Xuyên.

Chén trà nằm trước chân Kỳ Xuyên vài bước, vỡ tan. Kỳ Xuyên không ngờ Kỳ Thế Nam sẽ tức giận như vậy, rồi còn đề cập tới Bách Long Đường, hẳn rất là khiếp sợ.

"Hừ! Mà nghĩ tao không biết mà giao du với Bách Long Đường sao? Như vậy mà có nghĩ tới, nếu tao có thể biết, thì quan phủ bọn họ có tra ra được không?"

"Con..." Kỳ Xuyên tái mặt, "Xuyên nhi đích xác có vài lần gặp gỡ Đường-chủ Bách Long Đường, nhưng giao tình cũng không sâu. Bây giờ cha nhắc tới, không biết là vì sao?"

Kỳ Thế Nam ánh mắt phức tạp nhìn Kỳ Xuyên.

"Mày gây họa lớn, giờ còn muốn giấu?"

Kỳ Xuyên càng bất an.

"Nếu mà có một nửa trí tuệ của Tam muội hay Ngũ muội của mà thì sự tình cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này." Kỳ Thế Nam lắc đầu, và nản lòng. "Lần này Tiểu Nhiễm trở về, mà biết tại sao mà, đúng không? Chuyện kia, chúng mà đều có phần, Tiểu Nhiễm tất nhiên cũng biết. Mấy năm trước, Kỳ gia nợ nó một lần, hiện giờ lại như vậy, e là nó sẽ muốn cả nhà vào địa ngục. ."

Kỳ Xuyên không phục. "Con biết Tam muội thông minh, nhưng cha nói như thế cũng quá khoa trương."

"Khoa trương? A..." Kỳ Thế Nam nhìn thẳng Kỳ Xuyên, "Đáng ra, là không có chuyện gì cả, nhưng do mà lôi Bách Long Đường vào! Nếu tao không đoán sai, Tiểu Vũ chết cũng có tay của bọn chúng đúng không? Mà có biết, cứ như vậy thì tất cả những gì tao áp chế xuống đều sẽ bị mang lên? Lần này Tiểu Nhiễm may mắn đào thoát, mặc dù thủ phạm chính là mà thì

cũng còn đường cứu vãn. Nhưng mà đừng quên, mạng của Tiểu Vũ sẽ nằm trên lưng mà! Ôi không, không phải chỉ có mà, "Kỷ Thế Nam đau khổ khôn nguôi, "mà là cả Kỷ gia."

Kỷ Xuyên chấn động, há miệng thở dốc, còn muốn nói nhưng nhìn thần sắc kỷ thế nam khó coi, hăn trầm ngâm một lát mới nói:

"Cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Thôi, chung quy là tao vẫn muốn cho chúng mà hiểu." Kỷ Thế Nam đầu khổ càng sâu, "Cũng là làm bậy..."

Ánh mắt của hăn dừng ở trên người Kỷ Xuyên; tay chân thì khẽ run rẩy.

"Chúng mà chỉ biết tao sai Tiểu Vũ đến thành Tây, nhưng lại không biết tao sai nàng làm gì mà phải giấu diếm?"

...

Cốc cốc! Diệp Kết Mạn dừng lại câu chuyện, nghi hoặc nhìn cửa phòng.

"Kỷ Tiểu Nhiễm đấy." Kỷ Tây Vũ nói.

"Bùi thiếu phu nhân, là ta, Kỷ Tiểu Nhiễm."

Diệp Kết Mạn cùng Kỷ Tây Vũ nhìn nhau. Diệp kết mạn đánh tiếng đáp và đứng dậy đi mở cửa.

Kỷ Tiểu Nhiễm mặc y phục trắng, tóc tai chỉ tùy ý vén, không vật trang sức. Sắc mặt của nàng hơi nhợt nhạt - hăn là vì bị thương.

Kỷ Tiểu Nhiễm hướng Diệp Kết Mạn gật đầu, "Có tiện không?"

"Tất nhiên. Kỷ tam tiểu thư, xin mời."

Diệp Kết Mạn nghiêng người, rồi lại đóng cửa, sau đó là đi đến bàn chuẩn bị châm trà.

"Không cần phiền toái như vậy." Kỷ Tiểu Nhiễm tự nhiên ngồi xuống, nhìn quanh một vòng - hồn nhiên không biết mình đã nhìn qua Kỷ Tây Vũ đang ngồi ở giường - cuối cùng là dừng lại trên người Diệp Kết Mạn. Nàng đưa tay muốn tự châm trà, nhưng bị Diệp Kết Mạn ngăn lại.

"Cô bị thương, để tôi làm cho." Diệp Kết Mạn thấy tay Kỷ Tiểu Nhiễm hơi chậm nên nhìn qua bả vai của Kỷ Tiểu Nhiễm, ôn nhu nói. "Không biết đã đỡ hơn chưa?"

Kỷ Tiểu Nhiễm như có điều suy nghĩ mà nhìn Diệp Kết Mạn. Nàng cũng không chối từ. Nàng nhấp một ngụm trà.

"Không sao. Chỉ là hành động vẫn chưa tiện."

"Nghĩ lại, tuy rằng cô không nói, nhưng lúc ấy rất nguy hiểm?" Diệp Kết Mạn ngồi xuống. Kỷ Tây Vũ cũng ngồi xuống cạnh nàng.

Kỷ Tiểu Nhiễm chỉ là cười cười, "Nào có cách nào vẹn toàn. Dẫn xà xuất động đương nhiên phải có chuẩn bị bị nó cắn." Đoạn, ánh mắt Kỷ Tiểu Nhiễm có chút mơ hồ, "Nếu là Ngũ muội, chắc chắn sẽ có biện pháp tốt hơn. Chứ không như ta, mất nhiều sức đến như vậy."

Kỷ Tây Vũ mặc dù thần sắc không thay đổi, nhưng ánh mắt cũng là nhu hòa đi.

Diệp Kết Mạn thở dài ở trong lòng, ôn nhu nói:

"Tam tiểu thư đã làm rất tốt rồi mà. Hiện giờ, người vì Kỳ... Kỳ ngũ tiểu thư mà bọn ba cũng chỉ có một mình cô."

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn tới và bất thành linh nói: "Không phải còn có Bùi thiếu phu nhân sao?"

Diệp Kết Mạn nghe vậy cả kinh, nước trà trong tay nàng sánh ra.

Kỷ Tiểu Nhiễm không dấu vết lau chỗ nước đó và nói tiếp:

"Lần này ta đến, là vì Ngũ muội của ta."

"Kỷ tam tiểu thư. . . Lời này có ý gì?"

Diệp Kết Mạn không hiểu ý đối phương; nàng buông chén trà, cố gắng kiềm chế bối rối, rồi có một bàn tay vươn tới xoa tay nàng...

"Không cần khẩn trương."

Kỷ Tiểu Nhiễm gõ bàn, nói tiếp:

"Tôi sẽ không quanh co lòng vòng. Trong khoảng thời gian tôi trở về này, ở Kỷ gia, tôi có nghe nói một ít chuyện thú vị." Kỷ Tiểu Nhiễm giương mắt, đánh giá Diệp Kết Mạn, "Nghe nói, đoạn thời gian Ngũ muội đình tang kia, Bùi thiếu phu nhân đến Kỷ gia, lui tới cùng Trữ Tâm thậm chí rất gần, và rất chú ý đến tình hình của Ngũ muội."

"Bùi thiếu phu nhân gả vào Bùi gia chưa được bao lâu mà đúng không? Nếu nói là bởi vì son án Bùi gia, thì mọi chuyện hẳn cũng dễ hiểu, tuy nhiên, nó không khỏi quá mức liệu sự như thần đi."

Diệp Kết Mạn không ngờ đối phương ném ra vấn đề như thế, nàng mím môi. Không biết trả lời như thế nào, nàng nhìn qua bên Kỷ Tây Vũ.

"Nàng cứ nói sự thật đi." Kỷ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn lại phải kinh ngạc hơn.

Bên này, Kỳ Tiểu Nhiễm nhíu mày nghi hoặc. Một lát sau, thấy Diệp Kết Mạn quay đầu, sắc mặt cổ quái nhìn mình.

"Cô... Uhm... những gì tôi sắp nói tới đây, có lẽ là thập phần hoang đường, nhưng, nhưng nó là sự thật..."

Không hiểu sao, mí mắt Kỳ Tiểu Nhiễm giật giật.

"Không sao. Bùi thiếu phu nhân cứ nói đi."

Diệp Kết Mạn lại nhìn Kỳ Tây Vũ, thấy đối phương gật đầu mới nghiêm mặt nói:

"Thực không dám đấu diêm. Tất cả, những gì tôi làm đều là Kỳ Tây Vũ an bài."

"Ngũ muội an bài? Là sao?"

"Sự thực là, Kỳ Tây Vũ đang ngồi ngay đây."

Bịch! Chén trà rơi xuống, ở trên bàn, còn nước trà thì chảy xuống, rơi lên y phục của Kỳ Tiểu Nhiễm, nhưng nàng không quan tâm. Sắc mặt ban đầu là tự tại, bây giờ là khiếp sợ, Kỳ Tiểu Nhiễm dáo dác nhìn phía bên cạnh.

"Cô nhìn không thấy đâu." Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, trên mặt hiện ra thần sắc ôn nhu, "Chỉ có tôi mới nhìn thấy nàng."

Chỉ có tôi mà thôi.

Nửa canh giờ sau.

Kỳ Tiểu Nhiễm bước ra cửa, lại quay đầu lại nhìn, với thần sắc phức tạp, mi gian lại như vui sướng, lại như hối tiếc. Chừng một lát nàng mới xoay người rời đi.

Trong phòng.

Diệp Kết Mạn buồn cười nhìn Kỳ Tây Vũ: "Nàng dọa Tam tử không nhẹ."

"Bất quá tử ấy chấp nhận nhanh hơn ta nghĩ."

Kỳ Tây Vũ bình tĩnh cầm chén trà của Diệp Kết Mạn, "Có ta ở đây, tử ấy dĩ nhiên phải tin."

Diệp Kết Mạn thấy hành động Kỳ Tây Vũ, định ngăn lại, "Trà này lạnh rồi, đừng uống, ta lấy chén khác cho nàng."

"Ta muốn uống chén này. Sao, không được?"

"..."

Diệp Kết Mạn có chút ngượng ngùng, đưa tay không biết lấy cái gì nên chỉ phải ngượng ngùng rút tay về. Thấy đối phương cười cười châm chọc, rồi còn dùng lại chén trà của mình, mặt nàng thẫm đỏ lên.

"B-bất quá khi nàng bảo ta nói thật, ta cũng bị dọa." Diệp Kết Mạn đổi đề tài, nói.

"Như vậy sẽ tiện hơn." Kỳ Tây Vũ uống trà xong, cố ý để lại trước mặt Diệp Kết Mạn, "Có một số việc có thể để tử ấy giúp đỡ một chút, cho nàng đỡ cực khổ."

"Cho nàng có thêm thời gian cùng ta bên nhau, không tốt sao?"

Diệp Kết Mạn trong lòng vui sướng, nhưng trên mặt là ngượng ngùng, nàng chỉ nói:

"Nàng làm gì tự nhiên sẽ không sai."

Kỳ Tây Vũ không nói gì, mà nhìn cửa phòng như có điều suy nghĩ.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 116: Kỳ Gia Suy Tàn (Thượng)

Chương 116 - Kỳ gia suy tàn (Thượng)

"Cái-cái gì..." Kỳ Xuyên sắc mặt trắng bệch, bất khả tư nghị nhìn Kỳ Thế Nam. "Cha điên rồi sao? Vì phá đổ Bùi gia mà làm ra độc son, ..."

"Câm miệng! Mà thì biết cái gì?" Kỳ Thế Nam mặt xanh mét. "Bùi gia căn cơ vững chắc, nếu không vì thế thì sao có thể đả động được căn cơ ấy? Vốn là kế hoạch thiên y vô phùng, nếu không phải chúng mày bắt tài, khối cự thạch này có thể nào rơi xuống Kỳ gia?"

"Con..." Kỳ Xuyên rất cục ý thức được tình thế nghiêm trọng, đầu óc hấn loạn thành đoàn, "Ch-chúng ta phải làm sao bây giờ? Phan gia cũng vào cuộc rồi, bọn họ quyết không bỏ qua đâu, nếu cứ thế này. . ."

"May... may mà tối qua Bách Long Đường đã đi diệt khẩu..."

Kỳ Thế Nam nghe vậy biến sắc, "Mày vừa nói cái gì?"

"Cha, tạm thời không cần lo lắng, " Kỳ Xuyên vội đem việc tối qua nói ra. Hấn nghĩ đã bịt miệng được rồi. Tiếp đó, hấn lại trấn an nói: "Bách Long Đường dù sao cũng là thế lực giang hồ, cho dù Phan gia muốn bắt người thì cũng khó, vì ngay cả cứ điểm của họ Phan gia không thể nào tra ra được. Không nắm được Bách Long Đường, bọn họ không thể đụng được chúng ta."

Sắc mặt Kỳ Thế Nam thế này mới hòa hoãn, "Mày xác định người đã chết?"

Kỷ Xuyên đang muốn đánh tiếng đáp, thì ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng động ồn ào, ngay sau đó là một người nghiêng ngả lão đảo đẩy cửa ra.

"Lão- Lão gia, quan phủ đến!"

Kỷ Thế Nam bình tĩnh, quay đầu dặn dò Kỷ Xuyên:

"Xem ra, khó mà không đến đó. Mà hãy trấn an cả nhà, chớ để rối loạn, tự tao sẽ có cách ứng đối."

"Không... Không phải lão gia. . ." Gã hạ nhân thở hỗn hển xong rồi lớn tiếng nói, "Không phải lão gia; bọn họ là muốn dẫn Đại thiếu gia đi a!"

"Uy -- vũ -- "

Lần đầu tiên trong đời, Kỷ Xuyên trải qua cảnh tượng thế này. Một nén nhang trước hãn còn đang đứng nghe bí ẩn, mà hiện giờ lại ở phủ nha. Mặt hãn trắng nhách. Tuy vậy, mặc dù đang quỳ nhưng lưng hãn vẫn thẳng tắp.

"Thảo dân Kỷ Xuyên, tham kiến Tri phủ đại nhân." Đoạn, hãn quay đầu nhìn qua Phan Nham đang ở một bên chờ phán xét, "Tham kiến Phan-Tổng đốc."

Bốp! Kinh-đường-mộc hạ xuống thật mạnh. Đập đến trong lòng Kỷ Xuyên chấn động,

"Kỷ Xuyên, ngươi có biết tội của ngươi không?" Tri phủ đại nhân hỏi.

"Thảo dân. . . Không biết có tội gì?"

"Nay có tiểu nữ họ Kỷ, cáo trạng ngươi cố ý giết người. Người đâu, truyền nguyên cáo!" Tri phủ đại nhân uy nghiêm nói.

Mắt Kỷ Xuyên chợt lóe lệ khí. Phía sau có người đi tới, thông dong quỳ

gối bên cạnh hắn. Mặc dù không nhìn, hắn cũng biết đó là ai.

"Thảo dân Kỳ Tiểu Nhiễm, tham kiến Tri phủ đại nhân, tham kiến Phan-Tổng đốc."

"Kỳ Tây Vũ, nàng thật sự không muốn đi xem sao?" Trong phòng, Diệp Kết Mạn tò mò, nghiêng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ đang đứng yên trong bóng râm. Nàng đợi lâu như vậy, chẳng lẽ không phải là vì giờ khắc này?

Kỳ Tây Vũ bình tĩnh như nước, "Có nhìn hay không, kết quả thế nào ta cũng biết rồi, cần thiết sao."

"Thì, tuy là vậy. . ."

Diệp Kết Mạn cứ luôn cảm thấy gần đây Kỳ Tây Vũ dường như không có để bụng đến Kỳ gia như xưa nữa, nhưng mà cả người cũng không có vì vậy mà hoàn toàn buông lỏng, ngược lại, ngẫu nhiên lại nhìn thấy vẻ mặt nàng suy nghĩ sâu xa, không biết là nghĩ gì...

"Nàng thế nào? Muốn đi xem?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu, "Nàng không đi, ta đi làm gì?"

Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười, "Thì nàng đi xem, trở về nói lại cho ta biết."

"Dù sao hết thảy cũng có một nửa công lao của nàng. Nàng xem hay ta xem đều giống nhau cả." Kỳ Tây Vũ nói tiếp.

"Hết nói rồi."

Diệp Kết Mạn dù than thở nhưng vẫn là đứng lên. Mặc kệ thế nào, nàng vẫn muốn thay Kỳ Tây Vũ xem một chút; dù là kết quả người ta đã biết rồi.

Trước đường thăm vấn không xa, còn chưa bước tới, Diệp Kết Mạn đã

nghe tiếng ồn ào. Vụ này e là cả Tô Châu đều chấn động. Quả nhiên khi đến gần, Diệp Kết Mạn nhìn thấy đám người bu chặt cửa. Hàng đầu đứng là vài người Kỳ gia, ai ai cũng căng thẳng. Diệp Kết Mạn lặng lẽ tìm một góc đứng, rồi xem tình cảnh trước mắt.

Sắc mặt Kỳ Xuyên hết sức khó coi. Hắn cau mày, thanh âm tràn ngập tức giận:

"Tri phủ đại nhân, tất cả chỉ là lời một phía từ Kỳ Tiểu Nhiễm, tại hạ oan uổng!"

Tri phủ đoán được đối phương sẽ như vậy, hắn nhìn qua Phan Nham, thấy đối phương gật đầu.

"Hừ, biết người sẽ không nhận. Người đâu, truyền nhân chứng!" Tri phủ nói.

Mí mắt Kỳ Xuyên lại giật giật, lòng dạ đột nhiên dâng lên bất an, hắn vội nhìn ra sau. Khi nhìn đến nữ tử mặc tù phục, sắc mặt của hắn kịch biến - cực kì kinh hãi - nguyên bản thắt lưng thẳng tắp giống như mất khí lực mà chùn xuống.

"Sao. . . sao lại thế này..."

Đứng ở hàng đầu, Kỳ Thế Nam tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe môi run rẩy.

"Kỳ đại thiếu gia nhất định rất ngạc nhiên? Có phải người nghĩ, Bách Long Đường đã giết người thành công?" Tri phủ vỗ kinh đường mộc - bốp! "Dám xông vào phủ nha giết người, thật đúng là không coi triều đình vào đâu! Phạm nhân ở dưới đường, hãy đem cung khai của người tối hôm qua nhất ngũ nhất thập đều nói đi!"

Cùng lúc đó, cũng như Diệp Kết Mạn đứng ở một góc, một nam tử sắc

mặt bỗng khê biến và rồi hẩn lạng lẽ thối lui. Diệp Kết Mạn thấy nghi nghi: công đường đang đến hồi quan trọng, lúc này mà rời đi thì kỳ quái thật. Đang suy nghĩ, nàng lại thoáng nhìn thấy trong đám người lại đi ra hai người, họ liếc nhau rồi đi theo người kia. Bọn họ bước đi rất nhanh, chớp mắt đã biến mất, hiển nhiên có công lực.

"Người này nói bậy!"

Kỷ Xuyên giận giữ thét lên kéo Diệp Kết Mạn quay về công đường. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Kỷ Xuyên thái độ khác thường, như bị bức tới tuyệt cảnh mà mặt trắng đến đỏ bừng và chỉ tay về hướng tù phạm đang quý.

"Đây đều là vu khống, Tri phủ đại nhân hãy làm rõ a!"

Tù phạm thế nhưng không nói một lời, nàng chỉ rũ xuống mắt, như tất cả không liên quan gì tới nàng nữa.

Tri phủ chẳng nói đúng sai, mà tiếp tục nói:

"Kỷ Xuyên, người cả gan làm loạn, mượn Bách Long Đường, mưu hại Ngũ muội của người, sau lại kiêng kị Tam muội của người truy tra mà ý đồ muốn giết người diệt khẩu, phái người hành hung nàng ở trên đường. Bản phủ cho người một cơ hội cuối cùng, người có nhận tội không?"

"Thảo dân oan uổng, thảo dân không thể nhận..."

"Ồ, vậy ba năm trước đây, trong một lần ngao du người ngẫu nhiên quen biết Đường-chủ Bách Long Đường, vài năm gần đây các người cũng có liên hệ, điều này là không có sai chứ?"

"Đích xác có chuyện này, nhưng hai chúng ta chỉ bình thủy tương phùng - bèo nước gặp nhau, ngài không thể vì vậy mà định tội cho ta?"

"Xem ra, không cho người chút đau khổ, người sẽ không biết điều. Người đâu, dụng hình!"

Mặt mày Kỳ Xuyên xám ngoét, hấn quay đầu lại nhìn Kỳ Thế Nam, trong mắt đã là đỏ bừng: "Cha! Không. . . Cứu ta!"

Hai nha vệ tiến lên, thoãn thoắt bắt Kỳ Xuyên, chuẩn bị dụng hình.

"Tri phủ đại nhân!" Kỳ Thế Nam mở miệng. "Sự tình còn chưa tra ra manh mối, dụng hình nhanh như vậy có phải không quá thích hợp hay không?"

"Kỳ lão gia, " ngồi ở một bên vẫn không nói gì, Phan Nham nói, "chuyện trên công đường, Tri phủ đại nhân đều có định đoạt, ngài đang hoài nghi quyết sách của quan phủ sao?"

Kỳ Thế Nam mặt xám như tro tàn, lẩm bẫm nói: "Thảo dân không dám. . ."

"Vậy thì tốt." Phan Nham hướng nha vệ ra hiệu, ý bảo bọn họ tiếp tục.

Chỉ chốc lát, tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ đại đường. Kỳ Xuyên cầm y ngọc thực từ nhỏ, không chịu nổi đại hình, hấn chỉ cảm thấy mình như rơi xuống đất ngục, mồ hôi lạnh chảy ròng ướt sũng tù ngục, cả người sau đó cũng không còn kiểm soát được. Lúc này, trong đám người bỗng chen vào một thiếu niên, tiếng gào át đi tiếng thét của Kỳ Xuyên...

"Tứ thiếu gia, thân thể cậu không tốt, đừng chen vào . . ."

"Việt Nhi, sao người lại tới đây?" Kỳ Thế Nam nhìn tới Kỳ Việt đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh, hấn cau mày hơn, và trừng mắt quát hạ nhân: "Không phải ta đã bảo các người phải chăm sóc Tứ thiếu gia nghỉ ngơi sao?"

"Là Tứ thiếu gia gạt chúng tiểu nhân chạy ra ngoài, tiểu nhân thật sự ngăn không được. . ."

Kỷ Việt lại như không nghe thấy mà trân trân nhìn cảnh tượng trước mắt. Môi vốn không có huyết sắc lại càng trắng bệch.

"Đại ca... khụ khụ khụ..." Lời còn chưa nói, hần đã khom lưng ho khan.

Kỷ Thế Nam biết hai huynh đệ cảm tình vô cùng tốt, sức khỏe hần lại không tốt.

"Làm loạn cái gì! Mau đem Tứ thiếu gia về cho ta!" Kỷ Thế Nam phân phó.

Bên kia, thanh âm Kỷ Xuyên bỗng như bị bóp nghẹt, đầu hần rũ xuống và hôn mê. Thấy thế, tri phủ đưa tay, ý bảo nha vệ dừng tay.

"Hôm nay chỉ đến đây. Người đâu, nhất Kỷ Xuyên lại, lần tới lại tái thẩm!" Tri phủ nói.

"Đại ca!"

Kỷ Việt đỏ mắt nhìn Kỷ Xuyên bị treo trên giá mà mang đi. Không chờ hần hoàn hồn, một ánh mắt lạnh như băng đã đảo qua, đầy chất mĩa mai trong đó. Kỷ Việt cắn môi, hung ác nhìn chằm chằm Kỷ Tiểu Nhiễm mà cả người không thể ức chế được run rẩy.

"Người... Người... đứa nghịch nữ xấu xa này..." Kỷ Thế Nam chột nói, rồi cả người hần loạn choạng, may mà có hạ nhân đỡ được.

Kỷ Tiểu Nhiễm lại chỉ thản nhiên mà nhìn Kỷ Thế Nam, gì cũng không nói mà quay đầu bỏ đi.

"Nghịch chương!" Kỷ Thế Nam nhắm mắt lại và thì thào, cả người dường

như già đi mười tuổi.

Bên này, Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ gia loạn thành đoàn, nàng cũng không ở lại mà đảo người đi vào nội viện.

"Bùi thiếu phu nhân." Kỳ Tiểu Nhiễm dù đi trước nhưng đứng chờ ở nửa đường, gọi.

"Kỳ tam tiểu thư." Diệp Kết Mạn ngừng cước bộ, cũng không nghi hoặc. Dù gì thì, ai nghe xong câu chuyện hoang đường đó cũng đều không thể dễ dàng chấp nhận mà.

Kỳ Tiểu Nhiễm ngập ngừng, cùng vẻ mặt lạnh như băng ở đại đường vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

"Kỳ tam tiểu thư có chuyện gì, cứ nói đừng ngại."

Kỳ Tiểu Nhiễm mím môi, sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Ngũ muội nàng... còn ở chỗ của cô, đúng không?"

Diệp Kết Mạn gật đầu.

"Tôi... ừm, cô cũng biết, tôi ra đi mấy năm, khi trở về rất cục không được gặp nàng, rồi lại âm dương xa cách... Tuy rằng việc này, với tính tình của muội ấy, muội ấy chắc chắn sẽ không thèm để ý- nhưng mà, nhưng mà tôi... Ừm, hiện giờ biết được hồn phách muội ấy vẫn còn ở nhân thế, ừm, tôi có chút lời nói muốn nói với muội ấy."

Kỳ Tiểu Nhiễm lấy ra một phong thư từ trong ngực; góc phong thư có nếp nhăn, cho thấy chủ nhân của nó khẩn trương.

"Tôi có thể phiền cô, giao thư này cho muội ấy được không?"

"Dĩ nhiên." Diệp Kết Mạn tiếp nhận, rồi nhìn nhìn Kỳ Tiểu Nhiễm, nàng

nói: "VẬY, sau khi xem xong, tôi sẽ bảo nàng đem lời muốn nói viết lại cho cô, để tử muội hai người có thể trao đổi nhé."

Kỷ Tiểu Nhiễm trong mắt hiện lên vui mừng, nhưng lại áp chế đi rất nhanh.

"Nếu muội ấy có chuyện muốn nói với tôi thì rất tốt. Nếu không có thì cũng không sao. Tôi. . ." Kỷ Tiểu Nhiễm thở dài, mắt phiêu phiêu, "Dù sao tôi cũng không phải là một tử tử tốt. Huống hồ Kỷ gia- hẳn là muội ấy rất thất vọng."

"Kỷ tam tiểu thư đừng như vậy, Kỷ Tây Vũ vì tín nhiệm cô cho nên mới nguyện báo cho cô biết mọi chuyện."

"Ừm." Kỷ Tiểu Nhiễm mỉm cười. "VẬY, làm phiền cô nhé."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 117: Kỳ Gia Suy Tàn (Trung)

Chương 117 - Kỳ gia suy tàn (Trung)

Cáo biệt Kỳ Tiểu Nhiễm, Diệp Kết Mạn tiếp tục quay về phòng mình.

"Kỳ Tây Vũ?" Diệp Kết Mạn đẩy cửa vào, nhìn quanh. Không thấy Kỳ Tây Vũ. Nàng nghi hoặc bước tới, cho đến khi nhìn thấy góc áo màu trắng chìa ra ở trên giường. Giờ đã là sau giờ Ngọ, là thời điểm nắng gắt, chiếu từ hướng Tây qua. Cửa sổ đóng kín ngăn cách ánh sáng. Diệp Kết Mạn đã quen với điều này. Nàng phóng nhẹ cước bộ đi đến trước giường, và vén màn.

Dung nhan Kỳ Tây Vũ nhắm mắt ngủ như là một cơn gió thổi nhẹ vào lòng nàng. Mặt thì trắng, môi thì đỏ, chỉ nhìn thôi đã khắc vào trong óc. Nhớ hồi mới gặp, nàng đã hoảng sợ cỡ nào - vì khuôn mặt này - giờ nghĩ lại quá thật hơi buồn cười.

"Mệt nhiều lắm hở?" Diệp Kết Mạn thấp giọng nói, rồi ngồi xuống và vươn tay...

Diệp Kết Mạn chỉ sờ mặt Kỳ Tây Vũ. Lạnh, và láng mịn như ngọc, tựa như tượng được điêu khắc tỉ mỉ. Diệp Kết Mạn lảng lạng mà nhìn. Rốt cục vẫn là rút tay về, như sợ mình sẽ phá ảo mộng của người ta. Song, bỗng có tay nâng lên, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng. Đôi mắt ấy mở ra. Trong một khoảng thời gian ngắn, cả hai người đều không nói gì, chỉ nhìn nhau. Thời gian như đọng lại.

"Ta còn tưởng nàng sẽ thừa cơ sàm sỡ ta một phen, vậy ta mới cười nhạo

nàng được." Kỳ Tây Vũ mỉm cười, kéo tay Diệp Kết Mạn ấn xuống một nụ hôn. "Trái lại, nàng làm chính nhân quân tử. Hmm... Người xấu, xem ra chỉ có ta."

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, nói thầm: "Thất vọng chứ gì."

"Haiz, ta đúng là rất thất vọng. Nàng miễn dịch khuôn mặt này rồi?"

"Hồ ngôn loạn ngữ! Có chính sự đây nè."

Diệp Kết Mạn sẽ rụt tay về, nhưng mà bất thành linh bị đối phương kéo một cái, làm cả người lao về phía trước.

"Chuyện của ta thì không phải chính sự?"

Kỳ Tây Vũ nâng người dậy, không đợi đối phương ừ hử gì, tay đã nắm cổ Diệp Kết Mạn lôi đầu Diệp Kết Mạn xuống mà hôn. Không một ngọn gió, nhưng hồ nước xuân trong lòng vẫn lăn tăn gợn sóng. Thời gian thong thả, môi mềm chậm chậm, lưu luyến mà ôn nhu. Kỳ Tây Vũ sờ mó Diệp Kết Mạn, sờ tới cái gì đó mới chịu ngừng động tác. Phóng mắt nhìn tới, là một phong thơ - đang bị Diệp Kết Mạn cầm đến nhãn nhúm...

"Ây da. . ." Diệp Kết Mạn cũng mới theo phát giác ra phong thơ, nàng vội vội vuốt thẳng, nói, "Đều tại nàng đó, Tiểu Nhiễm tỷ tỷ nhờ ta đưa cho nàng."

"Cũng không phải không thể đọc." Kỳ Tây Vũ không ngại mà rút lại phong thơ - nhãn nhúm.

Ngô muội thân khai.

Diệp Kết Mạn mới len lén nhìn được mấy chữ, Kỳ Tây Vũ giương mắt nhìn đến.

"Muốn nhìn thì nhìn đi, lén lút làm gì."

"Không không. . . Đây là tỳ tỳ viết cho nàng, làm sao ta xem được?" Diệp Kết Mạn ngập ngừng đứng dậy, vuốt lại quần áo, rồi giả bộ đi lại bàn.

Kỷ Tây Vũ cười thầm, và tiếp tục đọc thư.

Ngô muội thân khai.

Tiểu Vũ , khi biết được muội vẫn còn trên dương thế, ta một nửa khó tin và một nửa vui mừng. Chuyện khác thì, ta biết, ly biệt khó tránh khỏi. Vậy nên sau một đêm đắn đo ta quyết định viết thư này.

Kỷ gia bây giờ đã gần chấm hết rồi, muội không cần phải quan tâm nữa. Kỷ gia nợ muội, chung quy cũng nên tới thời điểm trả lại. Người nào hại muội, ta chắc chắn muội biết. Ta biết tính muội, nhất định Kỷ gia phải diệt vong muội mới bỏ qua, ta tất nhiên giúp muội, cho muội tận mắt chứng kiến kết cục này, để an ủi muội.

Muội không thích những lời tình thâm ý trọng, ta xưa nay cũng không ham, nên thôi. Hiện tại âm dương hai đường, ngay cả một câu trân trọng cũng không thể nói... Ta chỉ mong muội có thể giải quyết xong tâm nguyện, và không bị nhân thế dày vò.

Cuối cùng, ta nợ muội một câu cảm ơn. Tất cả sau khi giải quyết xong, ta sẽ đến bái muội để tạ lễ.

Diệp Kết Mạn thấy Kỷ Tây Vũ có vẻ như đọc xong rồi - đối phương đã gập thư lại - nghĩ đến chuyện đã đáp ứng Kỷ Tiểu Nhiễm, nàng nói:

"Cần hồi âm không? Ta đi lấy giấy bút nha!"

"Không cần..." Kỷ Tây Vũ còn chưa nói xong, Diệp Kết Mạn đã xoay

người chạy đi.

Kỷ Tây Vũ nhìn bóng dáng Diệp Kết Mạn mà lắc đầu, biết tâm ý đối phương nên rút cục không có ngăn cản. Nàng cúi đầu nhìn tờ giấy nhăn nhúm, ánh mắt hơi mơ hồ. Nhưng chỉ được một lát, đồng tử nàng bỗng bàng hoàng, thân mình nguyên bản thả lỏng trong nháy mắt bị kéo căng ra hết cỡ. Hô hấp nàng bắt đầu dồn dập. Cơ đau ập đến từ đầu tới chân. Trong thoáng chốc, cảnh tượng khi sắp chết trong trí nhớ nổi lên. Cả miệng mũi đầy nước, cuốn họng hít thở không thông, cả người từ từ chìm xuống, chỉ có bóng tối, trong ngực gần như nổ tung, đau đớn len lỏi khắp xương tủy...

Một hồi sau, trong mơ hồ - dường như có tiếng bước chân - Kỷ Tây Vũ như bị hắt nước lạnh, vốn đang mù mịt choáng váng bỗng thanh tỉnh được một xú. Và song song đó cũng là sự đau đớn ngày càng nghiêm trọng.

Kéo kẹt. . . Cửa mở, thanh âm đứt quãng ở bên tai nàng vang lên:

"Giấy bút. . . Đều mang đến. . . Có thể. . . Viết. . . ta. . . mài mực. . ."

Tầm mắt bị màn che, thân ảnh Diệp Kết Mạn bên ngoài mơ hồ và đong đưa, Kỷ Tây Vũ mặt trắng bệch, nàng cắn răng cố chịu đựng cơn đau. . . Diệp Kết Mạn vẫn còn đang nói gì đó, nàng nghe không rõ; thay vào đó là tiếng gầm rú trong tai nàng càng lúc càng lớn. Nàng sắp nhìn không thấy được gì nữa, hai mắt của nàng đỏ ngầu.

"Kỷ Tây Vũ, mực mài xong rồi này!" Diệp Kết Mạn quay đầu thúc giục nói. Thấy người trên giường không động đậy, nghĩ là đối phương lười nên khuyên nhủ: "Nàng nên hồi âm đi, khẳng định Tiểu Nhiễm tỷ tỷ rất là hy vọng."

"Kỷ Tây Vũ?" Diệp Kết Mạn lại gọi.

Diệp Kết Mạn nhắc chân đi đến giường.

"Khoan. . . Từ từ. . ."

Thanh âm Kỳ Tây Vũ nghe có chút khác thường. Diệp Kết Mạn đột nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt, nàng liền phóng tới và vén màn lên.

"Kỳ Tây Vũ!"

Kỳ Tây Vũ cố hết sức giương mắt, nàng muốn cười nhưng mà rốt cục từ bỏ, cuối cùng chỉ còn là thở phì phò và suy yếu nói:

"Ta bảo nàng chờ một chút . . . Thật là không nghe lời gì cả. . ."

Lời còn chưa dứt, Kỳ Tây Vũ choáng hơn, rốt cục không thể kiên trì được nữa mà bất tỉnh.

Kỳ Tây Vũ bạch sam ướt đầm, nước không ngừng nhỏ giọt đem cả cái giường ướt sũng.

Ba ngày. Suốt ba ngày. Diệp Kết Mạn không ngủ, chỉ ngồi ở bên giường - sắc mặt nàng bây giờ cũng không kém Kỳ Tây Vũ là bao - nhìn Kỳ Tây Vũ hôn mê, không dám chớp mắt. Nàng sợ, sợ mình một chút không lưu ý là Kỳ Tây Vũ sẽ biến mất ngay lập tức. Sự chờ đợi trở nên dày vò, vì dường như nó không có điểm cuối. Nước vẫn cứ chảy ra, lạnh băng, lạnh đấm tâm Diệp Kết Mạn. Nàng ấy. . . suy cho cùng không thể ở đây mãi mãi, nhưng ta như thế nào vẫn lẫn quần thể này? Diệp Kết Mạn thấy mình thật buồn cười. Song trên mặt là sự bi thương có đuôi cũng không đi. Trước mắt nàng không ngừng hiện lên hình ảnh khi nàng vén màn lên; không chắc có phải do hoa mắt hay không, Diệp Kết Mạn cảm thấy Kỳ Tây Vũ gần như trong suốt, giống như nếu có gió là sẽ tan ra ngay.

Cốc cốc cốc; tiếng đập cửa vang lên; cửa mở ra. Tiếng bước chân tới gần; dừng lại sau lưng Diệp Kết Mạn.

"Chưa tỉnh sao?"

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn cái giường trống không.

"Cô không nghỉ ngơi suốt ba ngày rồi." Sau một lúc lâu, Kỷ Tiểu Nhiễm nói.

"Không sao." Diệp Kết Mạn lắc đầu, mắt không hề rời khỏi Kỷ Tây Vũ.

Mặc dù nhìn không thấy Kỷ Tây Vũ, nhưng Kỷ Tiểu Nhiễm có thể đoán được tình hình rất là tệ từ trong mắt Diệp Kết Mạn. Kỷ Tiểu Nhiễm mím môi, nàng không có cách nào cả, chỉ có thể khuyên giải.

"Không có gì; nhưng mà, nếu Ngũ muội tỉnh lại, thấy cô như vậy nàng sẽ lo lắng."

Diệp Kết Mạn cắn môi, mắt ươn ướt, lăm lăm một mình nói:

"Lo lắng chết nàng mới tốt, bản thân mình như thế nào cũng không nói, dựa vào cái gì làm tôi lo cho nàng. . ."

Nhiều ngày tiếp xúc, Kỷ Tiểu Nhiễm ít nhiều hiểu biết Bùi thiếu phu nhân trước mắt. Nhìn thì dịu dàng vậy thôi nhưng tính tình thực chất có vài phần bướng bỉnh. . . Biết mình không thể khuyên được nữa, Kỷ Tiểu Nhiễm nói:

"Khuya hôm qua, Bách Long Đường bị tập kích, tử thương vô số. Đường-chủ Bách Long Đường bị bắt. Vì bảo vệ huynh đệ mà cung khai tất cả. Chính là chuyện ám sát Ngũ muội. Bọn họ theo dõi Ngũ muội trước, rồi tìm kiếm thời cơ xuống tay, bởi vậy ngay cả chuyện Ngũ muội gặp Bùi Nghiêu Húc thế nào đều khai ra cả. Vừa rồi phủ nha đã sai binh đi bắt Kỷ Thế Nam, chờ ngày mai thẩm vấn."

Diệp Kết Mạn thân mình hơi giật giật. "Tìm được Bách Long Đường rồi?"

"Ừ, " Kỷ Tiểu Nhiễm gật đầu, "Mấy ngày trước, ngày mà khai thâm, chúng ta dự đoán Bách Long Đường sẽ đến nên lưu tâm. Bọn chúng sau khi nhìn thấy A Thất cô nương, vốn đã chết hiển nhiên sẽ kiếm chế không được, sẽ lặng lẽ rút lui đi bầm báo, Phan Nham nhân cơ hội đó mà phái người theo dõi, tìm được cứ điểm của bọn chúng."

"Thì ra là thế." Diệp Kết Mạn chợt nhớ tình huống nàng gặp ở công đường, thấp giọng nói.

"Hẳn là không bao lâu nữa, Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân cũng sẽ bị thâm vấn thôi." Kỷ Tiểu Nhiễm nhíu mày. "Bùi Nghiêu Húc đã chết, Bùi phu nhân không có kiêng kị gì, nhất định sẽ nói hết toàn bộ. Như vậy, tuy rằng Bùi gia cũng có liên can, nhưng chủ mưu sẽ dời từ Bùi gia sang Kỷ gia, ít nhất Bùi gia có thể tránh được sự sụp đổ."

"Nhưng nếu Kỷ Thế Nam đẩy hết tội cho Kỷ Tây Vũ thì sao?"

Kỷ Tiểu Nhiễm trào phúng, "Lão nhất định sẽ làm thế. Tôi đã cố tìm một chút gì đó để lại ở Kỷ gia, nhưng dù sao cũng đã qua một thời gian, hẳn là tất cả bị hủy đi rồi." Kỷ Tiểu Nhiễm rũ mắt, nhìn qua cái giường, thần sắc hơi uể oải, "Lão rất cáo già, tôi. . . e là lúc này cũng vô kế khả thi. Giờ chỉ có thể chờ Ngũ muội tỉnh lại rồi nghĩ cách khác."

Diệp Kết Mạn cầm tay Kỷ Tây Vũ, "Nhưng ba ngày rồi. . ."

"Khi nào thì bắt đầu như vậy?" Kỷ Tiểu Nhiễm hỏi. "Là vì ở lại dương gian sao?"

"Tôi cũng không biết. . . Đây là lần đầu tiên nàng bất tỉnh như thế này. Hoặc có lẽ đã bắt đầu rất lâu nhưng không muốn cho tôi biết. Nếu không phải lần này giấu không được, khẳng định tôi vẫn còn bị gạt." Diệp Kết Mạn cúi mắt, nhìn tay Kỷ Tây Vũ, "Là lỗi của tôi, không cần thận. . ."

"Cô đừng tự trách. Nàng muốn giấu, chúng ta hẳn không thể biết được." Kỷ Tiểu Nhiễm thở dài. "Đáng tiếc, chuyện này tôi không biết gì cả, bằng không. . ."

Bỗng, Diệp Kết Mạn như nghĩ đến cái gì mà đứng phắt dậy. Bởi vì nhiều ngày chưa ăn cơm mà trước mắt nhất thời tối sầm, cả người cũng loạng choạng.

"Cẩn thận." Kỷ Tiểu Nhiễm đỡ lấy.

"Tôi không sao, " Diệp Kết Mạn khoát tay, sắc mặt cũng là thay đổi, nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm, "Kỷ tam tiểu thư, tôi có việc đi ra ngoài một chuyến, làm phiền cô giúp tôi xem Kỷ Tây Vũ được chứ?"

"Cô muốn xuất môn?" Kỷ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, bất quá rất nhanh nghĩ tới điều gì. "Cô có cách cứu nàng?"

"Tôi cũng không biết. Nhưng những người kia ít nhất rõ ràng về việc này hơn chúng ta." Diệp Kết Mạn nói xong liền khẽ đẩy Kỷ Tiểu Nhiễm ra, và dặn dò, "Tôi sẽ mau chóng trở về. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để ánh nắng chiếu đến trên giường. Trên bàn có giấy bút, nếu. . . nếu Kỷ Tây Vũ tỉnh, cô hãy đưa giấy bút đến cho nàng để trao đổi."

"Tôi biết rồi."

Thấy Kỷ Tiểu Nhiễm đồng ý, Diệp Kết Mạn yên tâm mà đi.

Phải, bọn họ nhất định biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Hiện tại, mình cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ. . .

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 118: Tồn Thương

Chương 118 - Tồn thương

"Hôm nay nóng đây." Nhạc Hàm Nhi mở cửa phòng, híp mắt nhìn mặt trời. "Chính Ngọ rồi. . ." Nàng lăm bằm và đi đến nhà bếp.

Nhà bếp rất đơn sơ, chỉ có một đài bếp và một cái bàn. Dưới đất thì có vài sọt trúc đựng rau xanh. Không có một cái gì để làm món mặn.

"Hôm nay ăn gì đây?" Nhạc Hàm Nhi nghiêng đầu, hướng bên cạnh nói. "Có gợi ý gì không?"

"Vậy hả. . ." Có được đáp án, Nhạc Hàm Nhi xoay người lại sọt trúc lấy măng. "Vậy măng xào là được rồi; lát nữa thì nấu đậu hủ." Nàng thoăn thoắt đem nguyên liệu để lên thớt, rồi lau mồ hôi trên trán và nói thầm: "Ta nói sao mà người thích đứng ở nhà bếp quá vậy? Nếu là ta thì thôi miễn đi."

Đang cắt măng, bên ngoài bỗng vang tiếng đập cửa dồn dập. Nhạc Hàm Nhi ngạc nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn ra, rồi vội bỏ lại cây dao và thuận tiện lấy áo lau tay rồi đi ra ngoài.

"Đến ngay đây." Nàng vừa đánh tiếng vừa mở cửa, và sững sốt khi nhìn thấy người tới. Song rất nhanh nàng nhớ ra, "Bùi thiếu phu nhân?"

Diệp Kết Mạn mồ hôi đầy đầu, ướt tóc, nhếch nhát. Thấy cửa mở, nàng thờ gập nói:

"Xin hỏi linh môi có ở đây sao?"

"Bà bà hôm nay sáng sớm đã đi ra ngoài rồi."

"Đi rồi?" Diệp Kết Mạn biến sắc. "Khi nào bà ấy trở về?"

Nhạc Hàm Nhi nhìn trời, "Hắn là rất nhanh, để về dùng bữa. Bà bà không thích ăn ở ngoài." Nhạc Hàm Nhi nhường lối vào, "Tỷ vào đi."

"Đa tạ." Diệp Kết Mạn lúc này mới yên tâm, đi theo thiếu nữ trước mắt.

"Tỷ đến là vì Kỳ tiểu thư sao?" Nhạc Hàm Nhi nói.

Diệp Kết Mạn nghe vậy thì sửng sốt. Nàng gật đầu đáp: "Đúng vậy."

"Cô nương. . . cô cũng có thể nhìn thấy Kỳ Tây Vũ sao?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Vâng. Tỷ ấy thế nào rồi ạ?"

"Ta cũng không rõ. Vì mấy ngày trước nàng bỗng ngất đi, cả người đều là nước... Ta không còn cách nào nên mới đến đây." Diệp Kết Mạn cau mày, "Mà quả thật, hiện tại ta cũng chỉ có thể dựa vào linh môi."

"Chảy nhiều nước à?" Trong mắt Nhạc Hàm Nhi hiện lên tia hiểu rõ, nhưng thấy Diệp Kết Mạn lo lắng nên hơi do dự.

"Cô nương biết điều gì sao?" Diệp Kết Mạn nói.

"Có thể là. . . ngày đó sắp đến."

Diệp Kết Mạn khựng lại. Mặt trắng đi.

Nhạc Hàm Nhi thở dài, "Người chết như đèn cạn dầu, Kỳ tiểu thư vẫn còn

ở dương gian vốn là trái thiên đạo. Cuối cùng tử ấy cũng sẽ. . . tử phải biết chuyện này chứ."

"Ta. . . Biết." Sau một lúc lâu, Diệp Kết Mạn nhỏ giọng, cúi đầu nói. "Ta biết chứ."

Nhạc Hàm Nhi mím môi, nhất thời cũng không biết an ủi ra sao, chỉ có thể nói sang chuyện khác.

"Lần trước, Kỷ tiểu thư có nhờ đến bà bà hỗ trợ áp chế lệ khí. Bây giờ bất tỉnh hẳn là vì lệ khí cản trở, đau đến chịu không nổi mới như vậy. . ."

"Cô nói cái gì?" Diệp Kết Mạn ngắt lời Nhạc Hàm Nhi. Mặt biến sắc. "Lệ khí cản trở là gì? Đau đến chịu không nổi là thế nào?"

"Tử không biết?" Nhạc Hàm Nhi ngạc nhiên, song lại chợt hiểu ra. "Nói vậy là Kỷ tiểu thư không nói cái gì hết rồi."

"Từ lần đó đến nay đã có một thời gian rồi, theo lý năng hẳn là bị lệ khí cản trở quá nhiều lần, tử không phát hiện có gì không đúng sao?"

Diệp Kết Mạn run rẩy, thần sắc kiềm chế, ". . . Là ta không cẩn thận."

"Không trách tử được. Một khi áp chế lệ khí đó, đau đớn tới cỡ nào, Kỷ tiểu thư đều có thể chịu đựng được, không la một tiếng, chắc chắn là vì sợ tử lo lắng. Vậy nên nàng sẽ không để cho tử phát hiện đâu." Nhạc Hàm Nhi cảm khái nói.

"Rất đau sao. . ." Diệp Kết Mạn thì thào.

"Đương nhiên! Người chết biến thành ma, là chỉ còn một cái vong hồn, đau đớn này là đau đớn xâm nhập hồn phách, căn bản là không có gì so sánh được."

"Nhưng tại sao?" Diệp Kết Mạn nhìn Nhạc Hàm Nhi, "Nếu đã đau khổ như thế, vì sao nàng còn làm?"

"Ta nghĩ. . . tỷ ấy là vì Bùi thiếu phu nhân. Người - ma sống chung, tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng. Tỷ ngẫm lại xem, từ khi gặp được Kỳ tiểu thư, tỷ có phải rất hư nhược đi không? Người lúc nào cũng lạnh buốt? Là bởi vì lệ khí đấy. Càng lâu, lệ khí càng nặng, khi vượt qua một mức độ nào đó là biến thành quỷ ngay." Nhạc Hàm Nhi nói.

Diệp Kết Mạn nắm chặt nắm tay, cắn môi không nói gì.

"Nghĩ lại mới thấy, Kỳ tiểu thư rất là để ý đến tỷ." Nhạc Hàm Nhi nói.

Là một lời khen, nhưng Diệp Kết Mạn không có vui mừng. Nàng trầm mặc thật lâu mới thở ra một hơi và lẩm bẫm một mình: "Ta đã từng hy vọng nàng có thể yêu ta thêm một chút, nhưng hiện tại mới thấy, nếu nàng có thể vì tư lợi như khi mới gặp, thì tốt hơn."

"Có cách nào giúp nàng bớt đau không?" Diệp Kết Mạn nhìn Nhạc Hàm Nhi hỏi.

Nhạc Hàm Nhi lắc đầu, "Hmm, chuyện xảy ra như vậy, có lẽ lệ khí đã phá được phong ấn. Nếu trực tiếp bỏ đi phong ấn, thì e là Kỳ tiểu thư sẽ bị lệ khí còn tích tụ nuốt chửng, biến thành ác quỷ."

Diệp Kết Mạn nặng nề mà nghe, hô hấp đều rối loạn vài phần, cả người căng thẳng. Trong một lúc, nàng không nói gì.

"Nàng... nàng còn phải chịu đau đớn đó bao lâu nữa?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Cái này. . . Ta chưa gặp Kỳ tiểu thư, không dám phỏng đoán. Bất quá có thể khẳng định, mỗi một lần bị cắn trả thì là ngày càng khó chịu, và đến cuối cùng là phong ấn bị vỡ, biến thành ác quỷ." Nhạc Hàm Nhi không đành

lòng nói, "Trừ phi, tử ấy rời khỏi dương gian trước lúc đó xảy ra."

"Ác quý. . ." Lời Nhạc Hàm Nhi nói giống như là lấy dao cắt xẻo lòng dạ của Diệp Kết Mạn, đau đớn như thủy triều ập tới, không thể thở nổi.

"Nhưng mà bà bà có thể có biện pháp, tử đợi bà bà trở về rồi hỏi đi." Nhìn thấy thần sắc Diệp Kết Mạn không đúng, Nhạc Hàm Nhi vội nói.

Khi nói chuyện, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, trên mặt Nhạc Hàm Nhi nhất thời vui vẻ.

"Bà bà về!"

Diệp Kết Mạn quay đầu lại nhìn, liền thấy linh môi một thân hắc y đang đi tới. Linh môi nhìn thấy nàng đến cũng không hề kinh ngạc, mà ngược lại là nghiêm mặt nói:

"Cô vẫn là đến đây. Đi theo ta."

Nhạc Hàm Nhi muốn đi theo nhưng bị linh môi ngăn trở. "Ngộ thiện làm xong chưa?"

Nghe vậy, Nhạc Hàm Nhi chỉ phải ngượng ngùng mà quay về nhà bếp. Người và ma a. . . không biết có kết quả tốt hay không nữa? E là rất khó. Nhạc Hàm Nhi nghĩ.

Khi Diệp Kết Mạn chạy suốt đêm để trở lại phủ nha cũng đã là ngày hôm sau.

Đẩy cửa phòng ra, tầm mắt của nàng liền hướng đến cái giường mà nhìn. Khi bắt gặp đôi huyết nhân, mũi nàng tự nhiên chua xót. Không đợi Kỳ Tây Vũ nói chuyện, Diệp Kết Mạn chạy tới và cúi người ôm đối phương.

Kỳ Tây Vũ nao nao, mắt mềm mại, đưa tay vỗ nhẹ lưng Diệp Kết Mạn.

"Để nàng lo lắng."

Diệp Kết Mạn không đáp, mà chỉ ôm Kỳ Tây Vũ chặt hơn. Trong phòng nhất thời an tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Diệp Kết Mạn.

"Cho ta xem xem." Một lát sau, Kỳ Tây Vũ nâng Diệp Kết Mạn dậy để nhìn mặt đối phương.

"Bao lâu không ngủ rồi?" Nàng cau mày nói.

"Ta không sao. . ."

"Như vậy mà còn không sao?" Thần sắc Kỳ Tây Vũ tối đi, nhưng rất nhanh, nàng xoa mày mình, ngữ khí hòa hoãn lại, "Nàng nghỉ ngơi đi."

"Nàng tỉnh lại lúc nào?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Tối hôm qua." Kỳ Tây Vũ đưa tay lau mồ hôi cho Diệp Kết Mạn, "Nàng đi tìm linh môi?"

"Ừ. . ." Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, "Ta biết hết rồi."

Kỳ Tây Vũ trầm mặc một lát, rồi bỗng nàng nhếch môi cười, "Biết cũng tốt. Có phải càng yêu ta hay không?"

"Nàng không nên như vậy. Vẫn sẽ có cách khác mà."

"Còn cách nào tốt hơn nữa đâu?" Kỳ Tây Vũ nghiêng người ra trước, gần như dán đến mặt Diệp Kết Mạn, "Ta sẽ không cố kỵ điều gì để được ở bên cạnh nàng, " thanh âm của nàng nhẹ băng; môi nàng chạm vào khóe môi khẽ run của đối phương, "để được hôn nàng, không phải rất đáng giá sao?"

Dứt lời, mặt Kỳ Tây Vũ nóng bỏng. Kỳ Tây Vũ rung động. Là một giọt lệ.

Diệp Kết Mạn không nói gì, chỉ là im lặng nhìn Kỳ Tây Vũ với nước mắt đong đầy... Đồng tử Kỳ Tây Vũ lung lay, rồi Kỳ Tây Vũ rướn người hôn Diệp Kết Mạn. Môi và nước mắt. Đắng ngắt. Kỳ Tây Vũ ôm Diệp Kết Mạn, hôn càng sâu... Một cái hôn kéo đã đem đối phương ôm vào lòng. Môi lạnh lẽo dần nóng lên, như một trận hỏa bùng lên, đốt cháy trái tim nàng.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi hô hấp Diệp Kết Mạn đều bị đoạt lấy Kỳ Tây Vũ mới thôi.

"Nếu ta gặp nàng trước khi chết, tất cả có thể không giống với?"

"Nàng là Kỳ thiên kim, gai mắt ta thôi." Diệp Kết Mạn nhẹ giọng nói. "Ta có thể được gặp nàng là đã tốt lắm rồi."

"Ta chỉ thấy hồng bét, " Kỳ Tây Vũ cười cười. "Vô duyên vô cớ làm cho nàng khổ nhiều như vậy."

"Có lẽ, nếu không có gặp được nàng thì ta đã chết đuối ở Bùi gia rồi." Diệp Kết Mạn cũng cười theo.

"Rất đau sao?" Diệp Kết Mạn chạm vào má của Kỳ Tây Vũ, hỏi.

"Đau. Nhưng cũng không phải không thể chịu được. Không có đến mức như bọn họ nói đâu." Kỳ Tây Vũ tỏ vẻ vô nghĩa, nói.

"Nàng. . ." Diệp Kết Mạn trượt tay xuống bên má đối phương, "Đừng như vậy. Nếu đau thì nói, ta không muốn nàng chịu đựng một mình."

"Được." Kỳ Tây Vũ cười, "Vậy, nàng phải nghỉ ngơi đi."

"..."

Diệp Kết Mạn thở dài, "Được rồi, ta nghe lời nàng là được." Diệp Kết Mạn đứng dậy, "Ta đi rửa mặt trước đã." Khi nói chuyện, nàng đi đến bàn,

muốn uống nước. Đi cả đêm, nàng thật sự khát.

"Nàng nói chuyện với Kỳ tỷ tỷ sao?" Đi đến cái bàn, nhìn thấy giấy bút, Diệp Kết Mạn tiện tay thu dọn, tùy ý hỏi.

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn nhìn qua chữ viết, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc. Song khi tự nhiên ngẫm lại, thì như có cái gì vụt qua đầu nàng, động tác của nàng khựng lại.

Ở phía sau, Kỳ Tây Vũ như nghĩ tới điều gì, sắc mặt cũng thay đổi.

Trong phòng lâm vào yên lặng.

Sau một lúc, Diệp Kết Mạn nhúc nhích và thấp giọng nói "Ta đi trước ", và liền nhấc chân rời đi.

"Kết Mạn."

Thanh âm Kỳ Tây Vũ vang lên ngay sau đó, nghe không có vẻ bình tĩnh như bình thường mà có chút vội vàng.

Diệp Kết Mạn dừng lại, nàng vô thức nắm chặt tờ giấy, đưa lưng về phía Kỳ Tây Vũ. Cảm xúc trong mắt thay đổi; ngực dồn dập lên xuống.

"Nàng. . ." Kỳ Tây Vũ cổ quái nhìn lưng Diệp Kết Mạn, "Nàng xoay người lại đi."

Diệp Kết Mạn bất vi sở động, chỉ nói: "Ta mệt rồi, chuyện gì lát nữa nói sau." Và nàng sẽ đi ra ngoài.

"Kết Mạn!" Thanh âm phía sau bỗng nhiên tới gần hơn, Diệp Kết Mạn cả kinh vội xoay người lại. Khi nhìn thấy nửa thân mình Kỳ Tây Vũ lộ ra ở ngoài giường, nàng liền kinh hoảng.

"Nàng muốn làm gì!?" Diệp Kết Mạn chạy qua, kéo Kỳ Tây Vũ về giường, che kỹ màn xong rồi lập tức đi kiểm tra đối phương có bị phơi nắng hay không.

Kỳ Tây Vũ cúi mắt nhìn Diệp Kết Mạn thần sắc lo lắng, trong mắt là cảm xúc phức tạp.

"... Nàng biết rồi?"

Diệp Kết Mạn dừng lại động tác, và quay đầu đi.

". . . Xin lỗi." Kỳ Tây Vũ biết mình không có gì để giải thích, chỉ cầm tay Diệp Kết Mạn không buông.

"Chuyện đã qua rồi. Nàng khi đó chưa từng đem ta để ở trong lòng mà. Lợi dụng ta. . . cũng là cách làm việc của nàng." Diệp Kết Mạn hít vào một hơi, áp chế xúc động. "Hãy cho ta chút thời gian, ta. . ." Môi nàng trắng bệch, "ta cần một chút thời gian."

Chuyện ở từ đường, bây giờ nghĩ lại cũng giống như ác mộng. Thân thể bị đè xuống; xúc cảm ghê tởm; tiếng y phục bị xé rách; tuyệt vọng, khuất nhục chưa bao giờ chịu qua. Nếu hỏi nàng, khi nào thì bắt đầu sinh hảo cảm đối với Kỳ Tây Vũ, thì nàng sẽ trả lời là khi đó, Kỳ Tây Vũ tới cứu nàng. Nhưng không ngờ tất cả chỉ là lợi dụng.

Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn nắm tờ giấy chặt hơn, trong đầu hiện ra hàng chữ trên khăn gấm:

"Tứ thiếu phu nhân đơn độc ở từ đường hối lỗi. Ngàn năm một thuở. Chớ bỏ qua." Nàng vốn tưởng rằng đó là Ôn Tư Thiển gây nên, không ngờ. . .

Diệp Kết Mạn đóng mắt, không dám nghĩ thêm, thân thể không khống chế được mà run rẩy.

"Kết Mạn. . . Nàng đừng như vậy, ta tình nguyện nàng đánh chửi ta."

Diệp Kết Mạn trầm mặc không đáp.

"Ta làm vậy cũng là vì muốn nhanh chiếm được tín nhiệm của nàng. Đích xác nó đã thành công. Chuyện sau đó ta không thể nào đoán trước... Ta, ta đã cho là mình sẽ không bị người nào ràng buộc. Nhưng khi ta biết chuyện đó có thể tổn thương nàng, thì ta lại không dám cho nàng biết. Ta hy vọng nàng vĩnh viễn đừng biết chuyện đó. Kết Mạn, " Kỳ Tây Vũ khẽ gọi, trong mắt là đau khổ, "Tất cả... tất cả là lỗi của ta, nàng đừng như vậy, ta không hi vọng nàng chịu đựng..."

Thật lâu sau, Diệp Kết Mạn thật sâu nhìn Kỳ Tây Vũ, ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ lại bị nghẹn ở cổ họng, không thể nói. Chỉ là lòng nàng bây giờ đang rất đau, ngay cả thở cũng là điều khó khăn.

"Ta mệt lắm rồi." Cuối cùng, Diệp Kết Mạn cúi mắt, thấp giọng nói. "Để cho ta nghỉ ngơi trước đi."

Kỳ Tây Vũ chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn, và chậm rãi buông tay: "Được."

Nhìn bóng dáng đối phương rời đi, Kỳ Tây Vũ thần sắc hoảng hốt cúi đầu nhìn tờ giấy nhăn nhúm trên đệm. Sau một lúc lâu, nàng đỡ trán, che mặt. Chỉ là tấm lưng luôn luôn thẳng thắn giờ phút này hơi cong, thêm vài phần cô đơn chưa từng có.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 119: Sự DịU ĐàNg LặNg Lễ

Chương 119 - Sự dịu dàng lặng lễ

Diệp Kết Mạn mấy ngày không ngủ, này một giấc là liền một ngày.

Nàng tỉnh, lại ngủ, lại tỉnh, lại ngủ - tạm thời cắt đứt với bên ngoài - Tô Châu bây giờ có lẽ đang chấn động lệch trời!

Nàng có một giấc mơ hỗn loạn - nhưng cảm giác thì rất thật - lát thì xuất hiện mặt Kỷ Tây Vũ, lát thì đổi thành Bùi Chi Bình, nhoáng cái lại biến thành cha mẹ... Ánh mắt của bọn họ rất bi thương, nhìn nàng ở trong giấc mộng như muốn khóc.

Khi tỉnh lại, trời đã gần tối, đầu nàng nặng như chì. Diệp Kết Mạn xoa thái dương - có tiếng đập cửa - nàng do dự một hồi vẫn là đánh tiếng, nói:

"Vào đi."

Không phải Kỷ Tây Vũ, mắt Diệp Kết Mạn tối đi; Diệp Kết Mạn nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm đi đến, chờ nàng mở miệng.

"Cô quá mệt mỏi." Kỷ Tiểu Nhiễm nói. Nàng rót chén nước, đem qua cho Diệp Kết Mạn.

"Cám ơn." Diệp Kết Mạn nói.

"Kỷ Thế Nam đã vào tù. Cùng Kỷ Xuyên. Tội danh sẽ định ngay thôi." Kỷ Tiểu Nhiễm chậm rãi nói. "Kỷ gia tiêu tùng rồi."

"Tìm được chứng cứ sao?" Diệp Kết Mạn rũ mắt xuống, nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói.

"Chứng cứ đương nhiên đã bị tiêu hủy. Bất quá Ngũ muội tạm thời làm giả một phong thư liên lạc với Bùi Nghiêu Húc, đem việc Kỷ Thế Nam sai nàng phá sập Bùi gia nói rõ. Kỷ Thế Nam đương nhiên kinh hãi, không tin lá thư này, còn đòi tự mình đối chiếu bút tích. Kết quả tất nhiên là không thể sai." Kỷ Tiểu Nhiễm nói. "Bằng chứng như núi, lão không chối được. Có chết lão cũng không biết lá thư này ở đâu ra đâu."

"Như thế là tốt nhất."

"..."

"... Cô cãi nhau với Ngũ muội sao?" Kỷ Tiểu Nhiễm bỗng hỏi.

"Không có, " Diệp Kết Mạn nói. "Tôi chỉ là hơi mệt. Giờ Kỷ Tây Vũ đã trả được thù, coi như là đạt được tâm nguyện rồi."

Kỷ Tiểu Nhiễm đánh giá đối phương vài lần, "Uhm. Hy vọng vậy. Ngũ muội tính tình lạnh lùng, mấy ngày này cô vất vả nhiều."

"Khoảng một thời gian nữa, khi mọi chuyện kết thúc, tôi cần phải đi." Kỷ Tiểu Nhiễm nói tiếp.

"Chừng nào?"

"Chắc là hai ba ngày nữa thôi."

"Cô, nói với Kỷ Tây Vũ rồi?"

"Ừ, mấy ngày trước nói rồi. Có thể trò chuyện cùng Ngũ muội đối với tôi đã là thu hoạch lớn. Chuyện này tôi không còn tiếc nuối gì nữa. Tuy rằng không nghe được tiếng nàng nói, nhưng huyết mạch tương liên, tôi có thể

cảm giác được, nàng cười mở hơn khi còn sống rất nhiều. Chắc là đã bỏ được cừu hận rồi." Kỳ Tiểu Nhiễm cười cười. "Tôi nghĩ, những thay đổi này chắc hẳn là vì cô."

Diệp Kết Mạn mím môi, không đáp.

"Ngũ muội tôi từ nhỏ không biết thế thái nhân tình, hẳn là nàng đã từng làm tổn thương cô đúng không? Thân là tỷ tỷ, tôi muốn giải thích thay cho nàng." Kỳ Tiểu Nhiễm nói. "Nàng là người cực kì kiêu ngạo, gì cũng không làm khó được nàng. Nàng chẳng bao giờ thẳng thắn lòng mình. Lại quen chịu khổ. Có chuyện gì cũng tự mình chịu đựng."

Diệp Kết Mạn lắc đầu, nàng mơn trớn miệng chén trong tay và thấp giọng nói:

"Tôi biết. Nàng là hạng người gì, tôi hiểu lâu rồi. Cô đừng lo, tôi không thật sự giận nàng đâu, mặc dù... mặc dù nàng làm tôi buồn. Nhưng đó là chuyện trước kia. Không sao, tôi hiểu hết mọi chuyện mà."

Kỳ Tiểu Nhiễm chăm chú nhìn Diệp Kết Mạn, sau một lúc lâu mới nói:

"Có thể gặp được cô, Ngũ muội thật sự rất may mắn."

Kỳ Tiểu Nhiễm rời đi, Diệp Kết Mạn mới miễn cưỡng đứng dậy mặc quần áo. Nàng nhìn trời ngày càng tối đi, và bước ra cửa.

Phủ nha.

Thủ hạ Phan Nham mang đến đã rời khỏi - nhìn thoáng đãng hơn dĩ vãng không ít. Xem ra son án đã định. Diệp Kết Mạn dừng cước bộ một chút, bỗng nàng vòng trở lại, một đường hướng về địa lao.

Nha vệ canh gác địa lao nhận thức vị Bùi-Thiếu phu nhân này, hẳn cũng biết nàng tạm thời ở lại phủ nha, bây giờ Bùi gia trở mình, đương nhiên hẳn không dám chậm trễ nên đem người lĩnh qua ngay.

Địa lao. Kỳ Thế Nam, Kỳ Xuyên mặc áo tù, vô lực ngồi dưới đất. Biết có người đến, Kỳ Thế Nam ngẩng đầu. Trên mặt ông ta đã không còn uy oai, tóc mai cũng gần bạc hết. Thấy Diệp Kết Mạn, môi ông ta giật giật, nhưng lại không nói gì. Nhưng Kỳ Xuyên thì giận giữ.

"Đắc ý chứ? Như thế nào, đến cười nhạo chúng ta?"

Diệp Kết Mạn chỉ thản nhiên nhìn Kỳ Xuyên, nàng không để ý tới hẳn, mà nàng nhìn Kỳ Thế Nam, nói:

"Ta chỉ muốn hỏi một câu. Ông có từng vì nàng mà đau lòng?"

Thân mình Kỳ Thế Nam hơi chấn động, nhìn Diệp Kết Mạn với ánh mắt phức tạp.

"Giờ, nói tới chuyện này, còn có ý nghĩa sao?" Sau một lúc, ông ta nói.

"Tất nhiên là không. Nhưng mà, chắc chắn nàng đã rất tuyệt vọng."

"Ta chỉ muốn nhìn xem, một người phụ thân có thể tâm ngoan tới trình độ nào." Diệp Kết Mạn nói.

Môi Kỳ Thế Nam run rẩy, mi gian che kín sự nản lòng, cả người như già đi mười tuổi.

"Con đàn bà chết tiệt! " Kỳ Xuyên bỗng tiến lên, tay cầm song sắt, hung ác nhìn Diệp Kết Mạn, "Tất cả đều có phần của người đúng không? Ta đã thấy người ở Kỳ gia không an phận rồi!"

"Chỉ vì một kẻ cặn bã như thế này, " Diệp Kết Mạn vẫn chỉ nhìn Kỳ Thế

Nam, "mà ông mất đi hai người con gái ưu tú? Ông có hối hận không?"

Nói xong, nàng không thèm quản Kỷ Xuyên găm thét mà xoay người bỏ đi.

Khi đứng trước phòng - có Kỷ Tây Vũ ở đó - cước bộ Diệp Kết Mạn mới do dự. Chừng một khắc, nàng thở sâu và đẩy cửa.

Bên trong không có ánh sáng, nhìn tối. Diệp Kết Mạn cẩn thận mà đi, đến bàn, và châm nến. Ánh nến mỏng manh dấy lên, lay lắt, yếu ớt chiếu sáng căn phòng. Diệp Kết Mạn nhìn về phía giường - một đôi mắt đang ở đó. Nàng không biết Kỷ Tây Vũ nhìn mình như vậy đã bao lâu, Kỷ Tây Vũ vẫn còn duy trì tư thế hôm qua nàng rời đi, có lẽ là từ lúc nàng đứng ở ngoài cửa, Kỷ Tây Vũ đã bắt đầu nhìn nàng, chỉ là không nói chuyện. Ánh nến miễn cưỡng chiếu đến thân ảnh Kỷ Tây Vũ, nhưng thần sắc lại ẩn trong bóng tối.

Diệp Kết Mạn mím môi và đi đến.

"Thân thể thấy khá hơn không?"

"Uh." Kỷ Tây Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Kết Mạn đang muốn hỏi, nàng có biết Kỷ Thế Nam đã vào tù hay không, thì bỗng nàng sực nhớ ra điều gì mà nàng sờ quần áo Kỷ Tây Vũ. Kỷ Tây Vũ như không ngờ tới, và Diệp Kết Mạn cảm giác Kỷ Tây Vũ né tránh. Rất nhanh, cổ tay Kỷ Tây Vũ bị nắm, các ngón tay có nước, và lạnh hơn xưa.

Diệp Kết Mạn run rẩy, "Nàng lại đau? Tại sao lại nhanh như vậy?"

"Lần này không sao." , thân mình Kỷ Tây Vũ giật giật, nàng buông tay Diệp Kết Mạn, mắt đảo qua đối phương, rồi thở phào, "Khí sắc nàng, tốt

lắm."

"Đã là lúc nào nàng còn lo cho ta!?" Diệp Kết Mạn thở gấp. Mi gian lo âu.

Tiếng cười Kỳ Tây Vũ rất nhẹ, "Mặc kệ. Bất kì lúc nào ta cũng đều lo lắng cho nàng cả."

Lòng dạ bị đã động, cảm giác chua xót áp đến.

"Nàng... tha thứ cho ta sao?" Kỳ Tây Vũ khẽ nói.

"Ta không giận nàng." Diệp Kết Mạn cầm tay Kỳ Tây Vũ. Trong phòng mờ tối, mười ngón tay đan vào nhau. "Chuyện quá khứ, không nên biến thành trở ngại cho chúng ta, không phải sao?"

Huống hồ. . . thời gian của chúng ta không có, không nên lãng phí.

Đồng tử Kỳ Tây Vũ lắc lư, sau một lúc lâu, nàng thở dài ra một hơi. Và nàng nghiêng người, hôn Diệp Kết Mạn.

Trán chạm trán, "Ta khi còn sống làm bấy nhiêu như vậy, không ngờ đến chết còn có thể gặp được nàng, thật sự là đại tiện nghi." Kỳ Tây Vũ nói.

"Chỉ giỏi nói ngọt đi!" Tuy nói như vậy, nhưng mắt Diệp Kết Mạn lại là hơi đỏ.

Kỳ Tây Vũ cong môi, thần sắc thoải mái.

"Khi nào thì đau?"

"Hôm nay. Giữa trưa. Chỉ đau một hồi thôi." Kỳ Tây Vũ thấy Diệp Kết Mạn nghiêm túc, thỏa hiệp nói, "Chừng hai khắc à."

Trong phòng lặng im.

"Linh môi nói, " Diệp Kết Mạn thấp giọng nói. "Một khi không áp được lệ khí, nàng sẽ biến thành ác quỷ... Trừ phi là, trước lúc đó, nàng đầu thai..."

"Ta biết." Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng hôn trán Diệp Kết Mạn, và vòng tay ôm vai đối phương. "Đừng lo. Chúng ta vẫn còn thời gian. Sẽ có cách thôi."

Diệp Kết Mạn còn muốn nói thì có tiếng đập cửa.

"Trễ thế này, là ai còn tìm?" Diệp Kết Mạn nói.

Kỳ Tây Vũ nhìn cửa, "Kỳ gia đã kết án, còn có thể là ai?"

Diệp Kết Mạn rất nhanh kịp phản ứng, nàng đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa là người quen. Đối phương nhìn thấy Diệp Kết Mạn liền tươi cười.

"Mẹ sai ta đến đón muội về." Bùi Nghiêu Viễn nói.

"Bây giờ?"

"Ừ. Mẹ bảo chúng ta phải về ngay." Rồi Bùi Nghiêu Viễn bồng cau mày, và đánh giá Diệp Kết Mạn, "Muội gầy đi nhiều."

"Những người khác thế nào?" Diệp Kết Mạn không biết trả lời thế nào, chỉ phải nói sang chuyện khác.

Nói đến Bùi Vĩnh Xuyên, Bùi Nghiêu Viễn nghiêm túc hẳn.

"Mọi người đã về nhà tĩnh dưỡng rồi. Ông tuổi tác đã cao, khoảng thời gian này lại bị dày vò như vậy, phỏng chừng phải mất một thời gian ngắn mới có thể đỡ lại."

"May mà mọi chuyện đã qua, chí ít Bùi gia đã vượt qua được kiếp nạn

này, vấn đề còn lại chỉ là thời gian mà thôi, tất cả đều sẽ tốt hơn." Bùi Nghiêu Viễn nói.

"Như vậy là tốt rồi. Huynh đi thông báo Thư nhi, An nhi giúp muội đi, muội thu xếp hành lý."

"Được." Bùi Nghiêu Viễn lưu luyến mà nhìn Diệp Kết Mạn một lúc rồi mới xoay người rời đi.

"Xem ra, phía Bùi gia cũng cần nghĩ cách." Kỷ Tây Vũ nói. Nghe không ra cảm xúc.

"Cách? Cách gì?" Diệp Kết Mạn quay lại, lời nói có ý cười. "Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều không phải như nàng sở liệu? Ta giúp Bùi gia là có đại ân, địa vị ta cũng đã tăng cao, và ta có thể bình yên mà sống. Hoặc là dựa vào Bùi Nghiêu Viễn, ta cũng sẽ không bị ức hiếp!"

Trong phòng trầm mặc một lúc.

"Diệp Kết Mạn, bây giờ nàng muốn chống đối?" Kỷ Tây Vũ nói.

"Không phải chính nàng đã nói thế sao? Giờ đối ý?" Diệp Kết Mạn buồn cười nói.

"Ta hối hận không được sao?" Kỷ Tây Vũ liếc mắt. "Ta đối ý rồi. Nàng có ta che chở là được- còn Bùi Nghiêu Viễn thì, cách xa xa một ít đi."

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn đã ngồi ở giường mà nhìn Kỷ Tây Vũ, thanh âm dịu dàng mà kiên định:

"Được! Tất cả đều nghe theo nàng."

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 120: ĐIỀM BÁO

Chương 120 - Điềm báo

Trưa ngày hôm sau, Diệp Kết Mạn trở lại Bùi gia. Có thể vì nghĩ nàng một đường bên ba cho nên Bùi phu nhân truyền miệng, bảo nàng không cần đến vấn an mà có thể về nghỉ ngơi. Và lần này trở về, thái độ bọn hạ nhân trong phủ đã thay đổi, rất khách khí với nàng.

Tâm cư của nàng rục rờ hẳn lên, được bố trí rất thoả đáng. Ngay cả nước trà cũng là còn nóng. Và trên bàn có chút điểm tâm tinh xảo. Diệp Kết Mạn đem Thư nhi, An nhi lui xuống xong liền đóng hết cửa, xác định không có năng nữa mới đi lại giường, lấy mộc-quỷ-phù ra...

Kỷ Tây Vũ xuất hiện. Nhìn khắp một lượt và cong môi cười.

"Đãi ngộ của Tứ thiếu phu nhân cũng không tệ." Kỷ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn chẳng màng đến điều này, mà là đi kiểm tra tay áo Kỷ Tây Vũ, thấy nó khô ráo mới yên lòng.

"Vừa rồi không có bị đau chứ?" Diệp Kết Mạn nói.

Kỷ Tây Vũ lắc đầu, "Không có. Nàng yên tâm."

"Yên tâm thế nào đây?" Diệp Kết Mạn thấp giọng nói. Rồi nàng nghiêm mặt, "Ngày mai nàng đi theo ta đến gặp linh môi, bà ấy nói muốn nhìn xem tình huống của nàng, mới có thể phán đoán được. Hy vọng bà ấy có cách."

"Ừ." Kỷ Tây Vũ đưa tay vén những sợi tóc tán loạn của Diệp Kết Mạn. "Đi suốt một đêm, nàng mệt rồi, nghỉ ngơi đi. Mới có mấy ngày, nàng lại gầy đi rồi."

Diệp Kết Mạn đích xác mệt mỏi thật. Nàng gật đầu và nằm xuống. Tâm mắt không tự chủ được mà nhìn Kỷ Tây Vũ.

Không biết có phải ảo giác hay không, mà môi Kỷ Tây Vũ dường như đỏ hơn. Và làn da nguyên bản nhợt nhạt trong suốt hơn... Đang tỉ mỉ nhìn như thế, Kỷ Tây Vũ đưa tay ọp mắt Diệp Kết Mạn.

"Ngủ đi." Kỷ Tây Vũ nói.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chỉ phải ngoan ngoãn nhắm mắt.

Rất nhanh, nàng đã ngủ.

Đến khi tỉnh lại thì đã là bữa tối. Thư nhi, An nhi gọi nàng tỉnh dậy. Thấy Kỷ Tây Vũ không có ý định đi theo, tuy rằng trong lòng thất lạc nhưng Diệp Kết Mạn vẫn là giữ vững tinh thần mà bước ra cửa.

Trên bàn cơm, mọi người đông đủ. Bùi phu nhân ngồi ở chính vị, thấy Diệp Kết Mạn đến, bà ta tươi cười, nói: "Đến, ngồi đi." Rồi ý bảo chỉ một chỗ trống gần bà ta.

Diệp Kết Mạn biết đó là chỗ cho mình, từ chối thì không tốt, cho nên nàng đi qua đó ngồi. Sau đó, Bùi phu nhân đánh ý nhìn Bùi lão gia. Diệp Kết Mạn đã lâu không gặp ông ta, nàng lấy mắt đi đánh giá, phát hiện đối phương già đi không ít; tóc mai gần trắng hết, người cũng gầy hơn, hẳn là chịu không ít khổ cực trong lao.

"Hôm nay, cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ ở đây là Bùi gia ta có phúc. Tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng Bùi gia ta tài lực hùng hậu, tất không dễ bị

đánh bại! Ta tin rằng chỉ vài năm nữa thôi, chúng ta sẽ lại uy phong!" Bùi lão gia cao giọng nói. Sau đó, ông ta đứng lên nâng chén nói tiếp: "Kỷ gia hãm hại Bùi gia chúng ta đã bị báo ứng, có thể thấy đây là ông trời cũng bảo vệ Bùi gia chúng ta!"

Mọi người thấy thế đều nâng chén. Và một chén rượu đó làm Diệp Kết Mạn đỏ mặt. Cũng may sau đó không có uống nữa. Bữa tiệc tối rất nhanh đây tiếng cười, không khí hòa hợp.

Diệp Kết Mạn đang cúi đầu dùng bữa thì bên tai truyền đến Kỷ phu nhân thấp giọng nói:

"Lần này, con vất vả rồi."

Diệp Kết Mạn giương mắt nhìn Bùi phu nhân. Sự uy nghiêm của đối phương thoáng rút đi, thay vào đó là nhu hòa.

"Ta đã sai người bố trí lại tấm cư của con. Sau này nếu cần gì, con hãy nói với Thư nhi."

"Cám ơn mẹ ạ." Diệp Kết Mạn nhẹ giọng đáp.

"Ngày mai con hãy đi theo ta một chuyến. Ta muốn đến miếu tạ ơn thánh thần."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nao nao. Nàng muốn chối từ, nhưng Bùi phu nhân lại cười cười và quay đầu đi nói chuyện với Bùi lão gia. Dặn dò ông ta chú ý thân thể, uống ít. Lúc này, ngồi ở bên cạnh Diệp Kết Mạn, Bùi Nghiêu Viễn vươn tay gấp đồ ăn cho nàng.

"Muội ăn nhiều chút đi." Bùi Nghiêu Viễn nói.

Cứ như vậy, Diệp Kết Mạn không thể nhắc lại chuyện đó nữa.

Rồi bỗng, ngoài cửa ầm ỉ. Bùi phu nhân nhíu mày, nói:

"Chuyện gì mà ầm ầm vậy? Châu nhi, đi xem xem."

Châu Di gạt đầu, rồi đi ra.

Diệp Kết Mạn không đem việc này để ở trong lòng, vì nàng đang phải một lòng rối rắm làm sao ứng phó Bùi Nghiêu Viễn nhiệt tình, cho đến khi Châu Di trở về, thấp giọng thì thầm bên tai Bùi phu nhân. Tuy là nói nhỏ nhưng Diệp Kết Mạn ở gần, tất nhiên nàng cũng nghe được.

"Phu nhân, là hai con chó của Vương hộ viện sửa mãi không ngừng, quát mắng bảo ngừng thế nào cũng không được ạ."

Diệp Kết Mạn nghe vậy khựng lại, như nghĩ tới điều gì mà đồng tử liền phản ứng, rồi nàng lại không cẩn thận mà cẩn nhằm phải lưỡi. Nhưng nàng chẳng màng đến điều đó. Diệp Kết Mạn nhìn phía Châu Di.

Bùi lão gia nghe vậy thì nghi hoặc: "Kì lạ thật. . . hai con chó đó bình thường đều rất ngoan..." Rồi như nghĩ tới con chó đã chết của mình, Bùi lão gia thần sắc biến đổi, mắt tối đi.

"Cũng không biết vì sao ạ..." Châu Di lắc đầu. "Vừa rồi, Vương hộ viện vừa lúc mang chúng nó đi ngang qua thôi, mà không ngờ chúng đột ngột dừng lại rồi sửa liên tục vào khoảng không, cứ như là đã nhìn thấy gì đó. Vương hộ vệ cũng không hiểu ra sao. Hiện tại phỏng chừng đã mang chúng về dạy dỗ rồi. Và Vương hộ vệ nhờ Châu Di nói hộ một tiếng xin lỗi, vì đã quấy nhiễu lão gia, phu nhân dùng bữa."

"Thôi." Bùi phu nhân khoát tay. "Lần sau không được viện lễ này nữa. Bảo hẩn trông kỹ một chút." Ánh mắt bà ta tối đi, "Chuyện qua rồi, ta không muốn lặp lại lần thứ hai."

"Dạ!"

Nhất thời, cả bàn cơm đều trầm mặc. Bất quá chỉ một lát, Bùi phu nhân lại cười, xem như chưa có gì phát sinh.

"Được rồi, mọi người dùng bữa đi!"

"Con no rồi, " Vẫn thấp cúi thấp đầu, Diệp Kết Mạn bỗng cáo từ, "Mẹ, con hơi mệt, con về phòng trước nha."

Bùi phu nhân nhìn chỗ đồ ăn gần như còn nguyên trước mắt Diệp Kết Mạn, song bà không có hỏi nhiều mà là gật đầu đồng ý.

Và Diệp Kết Mạn tức tốc trở về tấm cư của mình. Khi đến nơi, nàng khẩn cấp đẩy cửa ra, nhìn thấy Kỳ Tây Vũ đang ngồi ở bàn thì kinh ngạc.

"Nhanh vậy?" Kỳ Tây Vũ nhìn lại, "Nhớ ta quá mà trở lại sao?"

"Ta nghĩ..." Diệp Kết Mạn im lặng. Nàng còn tưởng rằng là Kỳ Tây Vũ đi ngang qua đó nên mới bị chó sủa. Nhưng giờ thấy đối phương không có gì dị thường, nàng chỉ nghĩ mình nghĩ nhiều.

"Nghĩ gì?"

"Không có gì." Diệp Kết Mạn lắc đầu, thay đổi đề tài, "Bùi phu nhân bảo ta ngày mai đi miếu lễ tạ thánh thần với bà ấy, ta từ chối không được, chuyện đi gặp linh môi... phải trì hoãn rồi..."

"Không sao. Một hai ngày không sao cả."

Diệp Kết Mạn thì không có dừng dừng như thế được. Nàng cau mày.

"Thôi được rồi mà, cùng lắm thì ngày mốt lại đi." Kỳ Tây Vũ bật cười.

"Có gì mà cười chứ?"

"Nàng quan tâm ta như vậy, ta rất vui." Kỳ Tây Vũ nâng má nhìn Diệp Kết Mạn, mắt đầy ý cười.

Diệp Kết Mạn ngượng ngùng mà đỏ mặt, đang định mắng thì Kỳ Tây Vũ sẵn tới.

"Nàng có mệt không? Có muốn nghỉ ngơi không?"

"Ta vừa mới thức đây." Diệp Kết Mạn lắc đầu.

"Vậy sao?" Kỳ Tây Vũ đảo con ngươi, "Vừa lúc đấy!"

"Vừa lúc gì?"

Kỳ Tây Vũ cười tươi, giọng cố ý mà nhẹ nhàng: "Vừa lúc... ta nhớ nàng..."

Diệp Kết Mạn ngẩn người, đang muốn hỏi thế là thế nào thì mắt Kỳ Tây Vũ thay đổi. Không khí như sánh lại. Kỳ Tây Vũ sẵn tới sát hơn. Diệp Kết Mạn chưa biết trời trăng gì thì đã bị hôn lấy. Nhiệt ý tăng cao. Rốt cục, Diệp Kết Mạn hiểu ý Kỳ Tây Vũ. Mặt nàng đỏ lựng.

Kỳ tây vũ ôm hông, ép Diệp Kết Mạn tựa vào bàn... Diệp Kết Mạn khẩn trương nhắm nghiền hai mắt, song đối phương tự dừng dừng lại? Đang nghi hoặc thì lưỡi bị cuốn lấy, Kỳ Tây Vũ đè Diệp Kết Mạn mà hôn khiến cho Diệp Kết Mạn ngửa đầu ra sau, làm hô hấp nàng bỗng bị nghẹn. Nụ hôn kia tựa cuồng phong bạo vũ, lưỡi bị mút lấy mà hơi đau, cùng với tê dại xen lẫn, cơ hồ rút đi khí lực Diệp Kết Mạn.

Một nụ hôn khác thường...

Giữa ý loạn tình mê, lưỡi bỗng tê rần, ngay lập tức có mùi máu nồng đậm. Diệp Kết Mạn đau, muốn tránh đi nhưng bị dính sát, không thể trốn. Rất

nhanh, cơn đau lại bị tê dại bao trùm, cảm giác khác thường ngay sau đó lấp đầy, Diệp Kết Mạn bắt đầu thấy choáng váng... Ngay khi nàng muốn hôn mê, hành động đột ngột ngừng lại. Nàng mở mắt ra, thấy Kỳ Tây Vũ sắc mặt trắng bệch. Nàng muốn mở miệng hỏi, song môi chỉ mấp máy mà không có thanh âm, người thì vô lực tựa bàn.

Kỳ Tây Vũ cổ thần sắc quái, ngơ ngẩn nhìn nàng và mơn trớn môi mình.

Diệp Kết Mạn lúc này mới hồi thần, mới phát hiện môi mình đầy máu. Lại nhìn lại Kỳ Tây Vũ, thấy môi đối phương đỏ dị thường! Mắt cũng vậy!

Chợt, Kỳ Tây Vũ loạng choạng lui ra sau từng bước, với mi gian âm đạm.

Diệp Kết Mạn như ý thức được cái gì, nàng phải đứng lên nhưng quá suy yếu nên gần như ngã xuống. Và một đôi tay đúng lúc đưa đến ôm nàng. Tuy Kỳ Tây Vũ mặt vẫn không thay đổi, nhưng có thể cảm giác được sự kiềm chế. Diệp Kết Mạn lau môi, ngẩng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ, bình tĩnh nói:

"Không sao."

Kỳ Tây Vũ nhếch môi, không nói gì, mà đỡ Diệp Kết Mạn đến giường ngồi. Rồi nàng muốn thối lui thì Diệp Kết Mạn kéo tay lại.

"Kỳ Tây Vũ..."

Kỳ Tây Vũ nâng mắt, hai mắt vẫn còn đỏ ngầu. Sau một lúc, Kỳ Tây Vũ mới mở miệng với thanh âm hơi khàn:

"Nàng... có sao không?"

Diệp Kết Mạn lắc đầu.

Kỳ Tây Vũ cười khố, "Nàng..."

"... Là vì máu của ta sao?"

Vừa rồi lúc ăn cơm, Diệp Kết Mạn không cẩn thận mà cắn phải lưỡi, Kỳ Tây Vũ lại đột ngột hôn cho nên nhất thời không nhớ.

Kỳ Tây Vũ không nói gì, xem như chấp nhận. Vừa rồi đột nhiên nàng lên cơn thèm máu khó có thể ức chế, toàn bộ thần trí như bị nuốt hết! Sau khi ý thức được mình vừa làm gì, nàng mới cảm thấy được sự sợ hãi. Vạn nhất. . . Nghĩ vậy, sắc mặt Kỳ Tây Vũ lại trắng bệch.

Diệp Kết Mạn nhiều ít cũng đoán được đối phương nghĩ gì, nàng muốn kéo đối phương nhưng đối phương né tránh; tay nàng bắt phải khoảng không, kéo theo lòng của nàng cũng trầm xuống.

"Đừng..."

"Kỳ Tây Vũ..."

Kỳ Tây Vũ rũ mắt xuống.

Chốc lát sau, Kỳ Tây Vũ giương mắt, "Kết Mạn, " thanh âm của nàng rất nhẹ, "ta không nắm chắc..."

Diệp Kết Mạn đau lòng... Đây là lần đầu tiên, nàng thấy Kỳ Tây Vũ ủ dột như vậy.

Mắt Diệp Kết Mạn đỏ lên, "Ta không sao... Chuyện này là ngoài ý muốn, nàng đừng có tự trách..."

Kỳ Tây Vũ lắc đầu, "Nàng biết đây không phải là ngoài ý muốn mà."

"Vì trong miệng ta có máu, ta không có nói cho nàng biết nên chuyện này mới xảy ra! Nàng đừng như vậy... Nàng như vậy. . . Ta... ta đau lòng..." Diệp Kết Mạn rơi nước mắt. Nàng càng lau, nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn.

"Ta biết...nàng vẫn suy nghĩ cho ta. Nàng gạt ta, chịu đựng lệ khí... hoàn-
hoàn toàn không để ý đến bản thân- Nó đau biết bao nhiêu chứ. . . Ta- ta chỉ
mới nghe thôi đã cảm thấy rất đau, đau đến không chịu được rồi! Hiện tại ta
không sao, không phải đã thuyết minh là không có việc gì sao? Nàng không
cần vì vậy mà khổ sở tự trách. . ."

Kỷ Tây Vũ thở dài, và đưa tay xoa hai má và lau nước mắt cho Diệp Kết
Mạn.

"Đừng khóc mà..." Kỷ Tây Vũ khẽ cười bất đắc dĩ, "Ta biến thành ác quỷ,
nàng không sợ ta hút khô máu nàng sao?"

"Không, ta không sợ!" Diệp Kết Mạn ngẩng đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, "Nếu
kết quả là chia lìa, ta tình nguyện chết trong tay nàng!"

Kỷ Tây Vũ không nói gì mà nhìn Diệp Kết Mạn thật lâu. Một lúc sau,
nàng mới nhẹ nhàng gật đầu.

"Được!"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 121: Phật Châu

Chương 121 - Phật châu

Sáng hôm sau. Diệp Kết Mạn đi theo Bùi phu nhân lên chùa. Phật môn thánh địa, mang theo Kỷ Tây Vũ hiển nhiên không thích hợp...

Thời điểm đoàn người đến chùa vẫn còn sớm, Bùi gia phải gọi cửa. Rất nhanh có hai tăng lữ nghênh đón, và mời bọn họ vào chùa, và dẫn đường cho họ tới nội viện.

"Cảm phiền các vị thí chủ chờ ở đây trước, Viên Không sư phụ niệm kinh xong sẽ tới."

Khoảng một chén trà sau, một hòa thượng mặt mũi hiền lành bước vào cửa, mặc tăng y bạc màu. Diệp Kết Mạn thấy Bùi phu nhân đứng dậy nghênh đón, nàng đoán vị này chắc là Viên Không đại sư nên cũng đứng dậy theo.

Viên Không nhìn qua Bùi phu nhân thoáng gật đầu, và khi ông ta nhìn thấy Diệp Kết Mạn thì lại ngạc nhiên.

"Vị này là...?"

"Là con dâu nhà tôi." Bùi phu nhân nói. "Hôm nay đi theo tôi tiến đến lễ tạ thần. Vì lần này, Bùi gia thoát được nạn, ít nhiều có Phật tổ phù hộ."

"A di đà phật... Kết thiện duyên, tự đắc thiện quả..." Khi nói chuyện, ánh mắt Viên Không có chút vi diệu - vẫn không rời khỏi Diệp Kết Mạn.

Bùi phu nhân đã chú ý tới điều đó, lên tiếng nói: "Viên không đại sư?"

"Vị thí chủ này, gần đây có gặp gì đó bất thường không?"

Diệp Kết Mạn đã thấy hồi hộp khi bị Viên Không nhìn, lúc này đối phương còn hỏi tới, nàng càng bất an.

"Không có ạ." Diệp Kết Mạn lắc đầu, nói.

"Đại sư, sao thế?" Bùi phu nhân hỏi.

"A di đà phật. Ta thấy ấn đường thí chủ đã biến thành màu đen. Sắc mặt cũng bất thường, có vẻ như đã chạm thứ không nên chạm." Viên Không xoay phật châu, ánh mắt ôn hòa, "Cứ như vậy, sẽ không tốt."

Bùi phu nhân nhăn mi, "Đó là gì vậy?"

"Hồng trần dục niệm hỗn loạn, yêu ma quỷ quái cô hồn dã quỷ du đảng còn nhiều, phạm nhân dính vào, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Nhẹ thì thể hư mệt mỏi, nặng thì không sống lâu." Viên không nghĩ nghĩ, rồi gỡ chuỗi phật châu đang đeo xuống, "Thí chủ gặp ta, tức là hữu duyên, thỉnh cầu hãy đưa tay qua."

Diệp Kết Mạn lạnh buốt, nhất thời không biết nên làm thế nào, cho đến khi Bùi phu nhân vỗ vỗ nàng, nàng mới phải nhận chuỗi phật châu.

"Tạ Viên Không đại sư." Diệp Kết Mạn nói.

"Viên không đại sư, " Bùi phu nhân chấp tay và cúi đầu, trầm ngâm nói. "Theo như ngài nói, có phải Bùi gia chúng tôi có người khuất mặt khuất mày?" Nghĩ tới chuyện Hứa Nhu Sương và Uông Tư Thiển, Bùi phu nhân nghi ngờ, và hỏi: "Không dối gạt đại sư, mấy ngày trước đây Bùi phủ đích xác không yên ổn, không biết đại sư có cách gì hay không?"

"A di đà phật, " Viên Không khom người đáp. "Theo như Bùi phu nhân mong muốn, hãy lấy trấn trạch phù của ta, giấu vào biển hiệu ở cổng, bọn chúng tự nhiên sẽ tránh xa. Nếu vẫn không yên lòng, hãy đem phật châu ngâm nước, rồi điểm vào trán của mọi người. Bởi vì ở trán của mỗi người đều có hõn đăng, khi nó sáng lên, có thể tránh được vạ tà." Viên Không nhìn Diệp Kết Mạn nói: "Vị thí chủ này, hõn đăng đã ám đạm, không còn ánh sáng, thí chủ cần phải chú ý mới được."

Khi Diệp Kết Mạn đi ra, sắc mặt dĩ nhiên nhợt nhạt. Sau lưng thì lạnh buốt. Và phật châu ở cổ tay như lửa đốt nàng.

Thư nhi chú ý tới Diệp Kết Mạn, nghĩ là nàng sợ những gì Viên Không đại sư nói cho nên an ủi nói:

"Thiếu phu nhân đừng lo, chúng ta trở về làm theo Viên Không đại sư nói là được, hẳn là không có việc gì đâu."

"Đúng đó, thiếu phu nhân!" An nhi nói. "Không ngờ đại sư lợi hại như vậy! Lần này thì tốt rồi, thiếu phu nhân đeo phật châu bên người, sẽ không sợ... Trước đó em đã cảm thấy không bình thường thế nào. . ."

"Muội không nói, không ai nói muội câm đâu!" Thư nhi vỗ tay An nhi, ý bảo nàng đừng hù dọa thiếu phu nhân.

Diệp Kết Mạn thì không quan tâm. Càng gần đến nhà, nàng càng không biết làm sao. Sớm biết như thế, cho dù đắc tội Bùi phu nhân, nàng cũng sẽ cự tuyệt đi chuyến này. Giờ đâm lao phải theo lao; nàng không biết nên làm gì với phật châu. Nếu mang về, không biết Kỳ Tây Vũ sẽ ra sao? Nó có thương tổn được nàng không? V.v... Quá nhiều vấn đề ập đến. Trán Diệp Kết Mạn rất nhanh đầy mồ hôi.

Càng khẩn trương, thời gian càng nhanh. Nàng còn chưa nghĩ được gì,

Bùi phủ đã gần ngay trước mắt.

"Thiếu phu nhân?" Thử nhi vén màn xe, thấy Diệp Kết Mạn ngồi trong xe không động đậy, nàng đành phải kêu: "Tới Bùi phủ rồi ạ."

Diệp Kết Mạn cương cổ, xoay đầu lại, nhìn ra ngoài xe. Mà chân như không phải của nàng mà bất động. Tay nàng nắm chặt, chuỗi phật châu nàng đang đeo như nặng ngàn cân, dè muốn gãy tay nàng...

Bên này, Bùi phu nhân xuống ngựa, sai Châu di dán trấn trạch phù lên cổng, rồi hướng Diệp Kết Mạn nói:

"Kết Mạn, đưa phật châu cho ta, cho Châu đi đi làm việc."

Diệp Kết Mạn sắc mặt trắng nhách, tay giấu sau lưng, không động đậy.

Bùi phu nhân cau mày: "Sao vậy?"

"Mẹ, nghe Viên Không đại sư nói xong, con... con thấy không khỏe... c-có thể cho con mang nó một... một hai ngày hay không?"

"Thiếu phu nhân, chúng ta chỉ làm chút xíu là xong à." Châu di nói.

"Ừ thì, chỉ một hai ngày thôi được không...?"

Có lẽ là sắc mặt Diệp Kết Mạn rất không hay ho, Bùi phu nhân thật sâu nhìn nàng rồi quay đầu hướng Châu di nói: "Người đi lo chuyện trấn trạch phù đi, chuyện phật châu mấy ngày nữa nói sau."

"Dạ, phu nhân."

Nghe thế, Diệp Kết Mạn lão đảo, cơ thể căng thẳng được thả lỏng, khí lực như bị rút đi mà gần như ngã xuống.

"Con nhìn có vẻ không tốt lắm, về nghỉ đi. Thử nhi, An nhi!"

"Dạ!!" Thử nhi, An nhi đỡ Diệp Kết Mạn mà đi vào viện.

"Được rồi, hai em không cần theo ta vào." Diệp Kết Mạn đứng ở cửa, ngăn cản cước bộ Thử nhi, An nhi, "Ta muốn ngủ một chút."

"Vậy cũng phải sửa sang lại giường cho thiếu phu nhân trước ạ..."

"Không cần đâu, tự ta làm cũng được."

Diệp Kết Mạn sợ phạt châu sẽ làm bị thương đến Kỷ Tây Vũ, nên phải lạng lẽ gỡ phạt châu xuống, dĩ nhiên không thể để cho hai người đi theo vào.

"Nhưng. . ."

An nhi cảm thấy diệp kết mạn kỳ quái, nàng còn muốn nói thì Thử nhi đã kéo nàng, nói:

"Thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi ạ, em với An nhi lui xuống trước."

Hai người đi rồi, Diệp Kết Mạn gỡ ngay phạt châu ra, và nhìn quanh một vòng với thần sắc đầy lo lắng. Nàng không biết để nó ở đâu... Trong viện hiển nhiên là không được! Nghĩ như vậy, nàng quành trở ra, hướng đến ngoại viện.

Coi như làm mất, đến lúc đó nhiều lắm là bị mắng. Để lại mới là mối họa!

Một lát sau, Diệp Kết Mạn chạy tới hồ nước - nơi trước kia nàng rút xuống. Diệp Kết Mạn vui vẻ mà dừng bước lại, thấy bốn bề vắng lặng, nàng ném phạt châu với hết sức mình.

Vù...!

Tôm!

Phật châu chìm đi. Tảng đá trong lòng rơi xuống Diệp Kết Mạn.

Phía sau bỗng truyền đến thanh âm: "Tại sao?"

Diệp Kết Mạn cả kinh mà lão đảo. Nàng xoay người, nhìn thấy đối phương sắc mặt nhất thời biến đổi.

"Thư... Thư nhi..."

Thư nhi cau mày, hỏi lại: "Thiếu phu nhân, tại sao?"

Phật châu là vật từ Phật môn, hữu ích vô hại. Trừ phi. . . Thần sắc Thư nghiêm trọng, cảnh tượng quý dị đêm đó tái hiện lại...

Bị Thư nhi bắt gặp, Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy máu huyết cuồn cuộn, đầu óc loạn thành đoàn.

"Thiếu phu nhân, người hãy nói thật, " Thư nhi nghiêm mặt nói. "Có phải... người vì bảo hộ... Ai?"

Diệp Kết Mạn trầm mặc không nói gì.

Thấy thế, Thư nhi thở dài, cũng không có truy vấn, chỉ nói: "Mấy ngày nữa người phải giải thích thế nào? Làm mất? Người cảm thấy phu nhân sẽ tin?"

"Thư nhi..." Diệp Kết Mạn năn nỉ, "em đừng nói ra việc này có được không? Còn phu nhân... ta sẽ giải thích..."

Thư nhi thần sắc phức tạp nhìn Diệp Kết Mạn, một lát mới nói: "Kỳ thật có một chuyện, em không có nói cho thiếu phu nhân. Cái đêm mà người ngắt xiủ ở Kỳ phủ, lúc đó em ở trong phòng, rồi chén trà tự nhiên rớt xuống, trên

bàn tự nhiên có chữ, nhắc nhở em đến phòng thiếu phu nhân."

Diệp Kết Mạn thân mình chấn động.

Thư nhi nói tiếp: "Chuyện An nhi luôn nói... là thật, có phải không? Cho nên thiếu phu nhân mới bỏ phật châu. Nếu em đoán không sai, thiếu phu nhân còn đang nghĩ cách lấy trấn trạch phù xuống? Người đó không phải khi quay về Bùi gia mới có, mà là đã tồn tại ở Kỳ gia." Như cảm thấy được hoang đường, Thư nhi tự giễu mà cười, "Không ngờ có một ngày, em cũng sẽ nói những điều này nhỉ? Có điều, em lớn mật, muốn hỏi thiếu phu nhân, " thần sắc Thư nhi dịu lại, nhẹ giọng nói: "Là Kỳ tiểu thư phải không?"

Nếu đúng là Kỳ Tây Vũ, như vậy mọi chuyện đều thuận lý thành chương:

Thiếu phu nhân vì sao biết được nhiều việc của Kỳ gia?

Vì sao nàng lại cố tình dây đến chuyện không liên quan gì tới mình? V.v...

Kỳ Tây Vũ chết do Kỳ gia gây ra, khó tránh khỏi muốn báo thù rửa hận, cho nên mọi chuyện mới thuận lợi như vậy. Mà rất nhiều hành vi của nàng cũng dễ đoán ra: Phòng ở lúc nào cũng lạnh hơn, cửa đóng kín, người lại bắt đầu suy yếu...

Thư nhi đi lên kéo tay Diệp Kết Mạn: "Em không có ác ý. Nếu em đoán không sai, lần này Bùi gia may mắn thoát khỏi vụ án đó vẫn là nhờ Kỳ tiểu thư. Nhưng thiếu phu nhân..." Thư nhi lo lắng, "Người - quý khác nhau; đại sư cũng nói sẽ giảm thọ. Giờ Kỳ tiểu thư nếu đã báo được thù, nàng hẳn là nên đầu thai làm người mới phải. Hay để em đi tìm phu nhân, chúng ta siêu độ cho nàng?"

Diệp Kết Mạn môi mệtrở về phòng.

Nàng đẩy cửa vào, rồi đóng cửa.

Kỷ Tây Vũ hỏi: "Sao vậy? Vừa rồi ta thấy nàng đứng ngoài đó mà không vào, có chuyện gì à?"

Diệp Kết Mạn quay đầu lại, nhìn Kỷ Tây Vũ mà mím môi, nhất thời nàng không biết nên nói như thế nào.

Kỷ Tây Vũ cũng không thúc giục mà lẳng lặng chờ. Một lát sau, Diệp Kết Mạn đi tới, không nói tiếng nào và ngồi xuống, chui vào lòng Kỷ Tây Vũ.

"Thư nhi biết rồi..." Diệp Kết Mạn buồn bã nói.

Kỷ Tây Vũ cười cười: "Biết rồi thì thôi, nàng sàu mi khổ kiếm làm chi?" Kỷ Tây Vũ xoa mi tâm Diệp Kết Mạn, "Thư nhi thông minh, em ấy phát hiện ra cũng là chuyện sớm muộn."

Diệp Kết Mạn thở dài, đem chuyện phát sinh hôm nay nói lại.

"Mặc dù ta đã dặn Thư nhi không được nói với ai, nhưng tóm lại chúng ta vẫn phải đề phòng. Còn cái trấn trạch phù, chúng ta phải tìm cách gỡ xuống; lại còn ngay đại môn nữa- phải làm sao mới không bị phát hiện?" Diệp Kết Mạn ảo não, "Sớm biết như thế, ta không đi theo!"

"Được rồi mà, đừng lo." Kỷ Tây Vũ xoa đầu Diệp Kết Mạn, trầm ngâm nói, "Để ta nghĩ cách."

"Chúng ta không có thời gian! Vốn đang muốn đến gặp linh môi sớm mà chuyện lại thành ra thế này; chúng ta nên làm gì bây giờ?" Diệp Kết Mạn đỏ cả mắt, càng nghĩ càng lo.

Kỷ Tây Vũ còn muốn nói, thì có tiếng gõ cửa.

"Thiếu phu nhân, phu nhân tìm người có việc ạ!"

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Kết Mạn thay đổi.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 122: Trấn Trạch Phù

Chương 122 - Trấn trạch phù

Diệp Kết Mạn tâm tình không yên đi gặp Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân đang xem sổ sách, nhìn thấy Diệp Kết Mạn vào thì nâng mắt nhìn đến, với sắc mặt bình thường.

- Mẹ gọi con? - Diệp Kết Mạn lo âu, vì nghĩ Thư nhi đã nói chuyện phật châu cho Bùi phu nhân.

May mà Bùi phu nhân không có nói chuyện đó, mà chỉ đưa mắt ra hiệu cho Châu đi. Châu đi tiến lên, đưa cái bịch cho Diệp Kết Mạn.

Bùi phu nhân nói:

- Vừa rồi ta quên, cho nên mới gọi con đến. Đây là thủ trạch Bùi gia tổ truyền, con cầm đi.

- M-mẹ! Quý trọng như vậy sao con dám nhận?

Bùi phu nhân lại khoát tay, nói:

- Bùi gia tránh được kiếp nạn này, công lao của con không nhỏ. Từ ngày con vào Bùi gia, ta chưa có cho con cái gì, thủ trạch này con cầm đi. Thân là Thiếu phu nhân Bùi phủ, không thể không có.

Bùi phu nhân đã nói như vậy, Diệp Kết Mạn dĩ nhiên không thể chối từ,

nàng đành phải ngập ngừng mà nhận.

- Mạn nhi, - Bùi phu nhân lấy phong thư - con vào Bùi gia, tính ra cũng đã một tháng. Trước đó, cha mẹ con bởi vì lo lắng nên có đến tìm một lần, nhưng khi đó không tiện, ta chỉ đành phải chiêu đãi và nói họ về trước. Đây là lá thư họ gửi cho con, vì Bùi phủ đang lục tục nên không có đưa cho con, hy vọng con không phiền lòng. Con rất nhớ họ phải không?

Diệp Kết Mạn chấn động. Nàng run run tiếp nhận thư, nhìn bút tích quen thuộc viết 'Mạn nhi thân khai ', hốc mắt nàng đỏ lên.

Thấy thế, Bùi phu nhân nói tiếp:

- Giờ Bùi phủ đã ổn, ngày mai ta sẽ bảo Châu Di chuẩn bị chút lễ vật, con cùng hai nha hoàn về nhà thăm họ một chuyến đi.

Bùi phu nhân lại cúi đầu xem sổ sách. Khoảng thời gian này Bùi phủ lỗ nặng, hẳn là phải mất thời gian hồi vốn.

Diệp Kết Mạn đương nhiên nhớ cha nhớ mẹ, gần như là bằng lòng. Nhưng nghĩ đến Kỳ Tây Vũ, nàng liền do dự.

Sau một lúc, Bùi phu nhân thấy Diệp Kết Mạn không có động tĩnh, bà kinh ngạc ngẩng đầu hỏi:

- Có việc gì sao?

- Mẹ... giờ Bùi phủ trăm phế đãi hưng (đang khốn khó, chờ hưng thịnh), lúc này con về thăm viếng, sẽ không tiện... Hay là chờ qua một thời gian nữa đi.

- Vậy càng phải đi. Sức khỏe con không tốt, về bên đó vừa vận nghỉ ngơi cho tốt. Bùi gia con cũng không giúp được gì; sức khỏe là trên hết.

- Nhưng...

- Con không muốn gặp họ? - Bùi phu nhân buông sách, ánh mắt thâm thúy - Son án âm ỉ như vậy, thư ta tuy không có xem, nhưng ta biết bọn họ khẳng định rất lo lắng.

Diệp Kết Mạn nghẹn ngào nhưng không thể nói.

Bùi phu nhân phất tay, nói:

- Được rồi, chuyện Bùi gia tạm thời không cần phải nghĩ nhiều, con về thu dọn hành lí nhanh đi.

Diệp Kết Mạn trở về tấm cư mà vẫn còn ngẩn ngơ. Nếu là ngày trước, nàng khẳng định cực kì vui vẻ, và sẽ mang theo cả Kỳ Tây Vũ. Nhưng hiện tại, trấn trạch phù ở cửa, Kỳ Tây Vũ không thể bước ra, nàng không yên lòng để Kỳ Tây Vũ ở đây. Lệ khí trong cơ thể Kỳ Tây Vũ tùy thời sẽ phát tác, rồi trấn trạch phù, ai mà yên tâm cho được? Nhưng... Nàng nhìn lá thư mà nhăn mày. Cha mẹ nhất định rất lo cho mình...

Đứng đó một lát, nàng cất thư vào áo, và đẩy cửa vào.

Cũng không phải hoàn toàn không có cách, trước khi đi, nàng phải gỡ trấn trạch phù xuống. Và chuyện về nhà này, nàng cũng không tính nói với Kỳ Tây Vũ. Nếu có thể giải quyết chuyện phù, hết thầy sẽ không có vấn đề gì nữa. Nếu không giải quyết được thì nàng tất nhiên không thể đi một mình. Nếu nói với Kỳ Tây Vũ, chắc chắn đối phương sẽ khuyên nàng trở về. Như vậy, cứ tạm thời không nói.

Vừa bước vào, diệp kết mạn liền nghe được tiếng rên nho nhỏ. Diệp Kết Mạn run lên, nhanh bước tới. Quả nhiên, Kỳ Tây Vũ trên giường mắt nhắm nghiền, co người và nắm chặt tấm đệm. Biết có người bước vào, Kỳ Tây Vũ thoáng giương mắt và muốn cười, nhưng rất nhanh bỏ cuộc.

- Lại đau sao? - Diệp Kết Mạn vội đỡ lấy Kỳ Tây Vũ, mắt đỏ lên. Cảm giác ướt sũng từ áo đối phương. Nàng nhẹ nhàng lau nước trên mặt kỳ tây vũ, nhưng nguồn nước cứ tuôn ra không dứt, đến độ áo Diệp Kết Mạn cũng ướt rất nhanh.

- Kỳ Tây Vũ. . .! - Diệp Kết Mạn nức nở gọi.

Kỳ Tây Vũ run cầm cập, nói không nổi, mi gian đầy nhấn nại, chỉ ngẫu nhiên lộ ra vài phần đau đớn.

Diệp Kết Mạn khóc thật, nàng thúc thủ vô sách mà nhìn Kỳ Tây Vũ bị dày vò, lòng đau như cắt. Những cơn đau thấu xương đó như xuyên thấu qua đối phương truyền đến nàng, nàng ngoại trừ chỉ biết ôm thật chặt ra thì không còn cách nào nữa...

Chừng một khắc sau, Kỳ Tây Vũ dần dần không run nữa. Nàng lặng im nằm trong lòng Diệp Kết Mạn, khuôn mặt luôn bình tĩnh nay đây mỗi một uể oải.

Diệp Kết Mạn đau lòng nhìn Kỳ Tây Vũ.

- Đừng khóc mà! - Kỳ Tây Vũ giơ tay lên lau nước mắt cho Diệp Kết Mạn, những giọt nước mắt nóng bỏng. Kỳ tây vũ thở dài - Cho nên ta mới không muốn để nàng nhìn thấy.

Diệp Kết Mạn cắn môi, lắc đầu, cảm xúc vẫn chưa bình phục nên nhất thời không thể nói rõ.

- Không có việc gì đâu. - Kỳ Tây Vũ ngồi dậy, vỗ vỗ đầu Diệp Kết Mạn, song thanh âm vẫn hữu khí vô lực. - Ta hơi khát, lấy nước cho ta đi.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn vội đánh tiếng, lung tung lau nước mắt rồi đi lấy nước.

Kỷ Tây Vũ uống nước, thần sắc bình phục lại. Nàng hướng Diệp Kết Mạn trấn an mà cười: - Sợ rồi?

Diệp Kết Mạn nghẹn ngào, cắn môi không nói chuyện.

Kỷ Tây Vũ không nhắc lại nữa, nàng giờ ngoại trừ sắc mặt thảm đạm ra thì thoát nhìn khá ổn: -Bùi phu nhân tìm nàng làm gì vậy?

Diệp Kết Mạn chỉ vào thủ trạc đang đeo, nói:

- Bà ấy cho ta cái này. Xem ra, Thư nhi chưa có nói chuyện phật châu cho bà ấy.

Kỷ Tây Vũ nhìn vòng ngọc rồi cười - Bà ta đổi đái nàng không tệ. Ngọc này tốt đấy, trị giá không ít bạc. - Nàng giương mắt nhìn Diệp Kết Mạn, - Cầm y ngọc thực rồi đó, thích không?

- Không.

Diệp Kết Mạn ngồi xuống cạnh Kỷ Tây Vũ, thấp giọng nói:

- Giờ ta chỉ muốn rời khỏi lồng sắt này thôi! Nghĩ đến trấn trạch phù là ta tâm thần không yên rồi, nàng nghĩ ra cách gì chưa?

- Một mình nàng không làm được đâu. Tắm biển đó cao như thế, cần phải có thang mới được. Mà như vậy thì động tĩnh quá lớn- dù là đêm khuya cũng không được.

Diệp Kết Mạn cắn môi, ngập ngừng nói:

- Nếu... nếu không gỡ được... vậy, ta có thể phá hỏng nó luôn không?

Kỷ Tây Vũ cười cười, nghiêng người đến - Kết Mạn suy nghĩ thật giống ta!

Diệp Kết Mạn thấy Kỳ Tây Vũ bộ dạng mỏng manh yếu đuối thì vội ôm lấy, tùy ý đối phương nằm trong lòng mình.

- Nàng nghĩ ra cách gì rồi?

Kỳ Tây Vũ lắc đầu, nói:

- Cấp bách quá, tạm thời chỉ có một. Mà cũng không tính là vẹn toàn. Để ta nghĩ thêm đi.

Nhưng Diệp Kết Mạn không đợi kịp, nàng thúc giục nói:

- Nàng nói cho ta nghe đi!!

- Hmm... nếu chúng ta lấy thứ ô uế hắt lên... - Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn với mi gian có ý cười - nàng nghĩ xem, thứ ô uế nào ta dễ dàng lấy được?

Diệp Kết Mạn ngại ngần, nói:

- Ý-y nàng là. . . vật... bài tiết sao?

Sau đó, diệp kết mạn cúi đầu suy ngẫm...

Kỳ Tây Vũ làm sao mà không biết diệp kết mạn nghĩ gì, nàng nhin không được mà cười đến cả cong lưng.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn nghi hoặc cúi đầu nhìn Kỳ Tây Vũ, bỗng kịp phản ứng:

- Nàng đùa ta??!

- Nàng mới biết a!?? - Kỳ Tây Vũ xoa đầu Diệp Kết Mạn, mặt mày đều là ý cười - Xem dáng nàng, thật sự muốn thử hả?

Diệp Kết Mạn giận mà đẩy Kỳ Tây Vũ, bất quá động tác lại rất dịu dàng:

- Ta nghiêm túc mà...

- Ủ ừ, - Kỳ Tây Vũ bắt được tay Diệp Kết Mạn, rồi nhẹ nhàng nắm lấy, - ta không gạt nàng thật mà. Ta biết nàng sẽ làm thật, nhưng sao ta nữ?

- Thật ra, có một cách đơn giản hơn. Đó là hỏa thiêu. Tắm biển bằng gỗ mà, đốt cái là trần trạch phù cháy theo rồi. Có điều, nàng đã làm mất phật châu, giờ trần trạch phù lại bị đốt, hai chuyện đều có liên quan như vậy, cho dù Thư nhi có giúp nàng đi chẳng nữa Bùi phu nhân vẫn hoài nghi nàng ngay thôi.

Diệp Kết Mạn cau mày, nói:

- So với an nguy của nàng, chuyện này không là gì cả. Mà cho dù có hoài nghi thì sao, bọn họ không có chứng cứ, không làm gì được ta đâu. Nhưng... làm vậy, nàng không thể quay lại Bùi phủ được nữa."

- Hay là đi ngay đi! ..... Cùng nhau!?

Bóng đêm dần dày đặc.

Trời gần vào hè, tuy là buổi tối nhưng xuân hàn thật bớt đi không ít. Bùi phủ Khôi phục sinh khí cũng đốt thêm đèn.

Bùi phu nhân xoa trán; Châu di nói:

- Phu nhân, người nghỉ ngơi đi.

- Xong bản này đã. - Bùi phu nhân cũng không ngẩng đầu lên, nói. Bất quá một lát, một chén trà nóng đưa qua. Bùi phu nhân nhận lấy và uống, bỗng có tiếng vang lên, bà giương mắt nhìn Châu di, - Người đi nghỉ trước đi?

Châu di tất nhiên là lắc đầu.

Bùi phu nhân do dự một hồi, vẫn là buông số sách:

- Mấy ngày nay người luôn đi cùng ta, cũng không có nghỉ ngơi. Thôi được rồi, ngày mai lại xem. Đỡ ta nào.

- Dạ, phu nhân. - Châu di tiến lên đỡ Bùi phu nhân, mà hai người vừa mới đứng lên thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

- Vào đi.

Một gã sai vặt lão đảo chạy tới:

- Phu nhân, không tốt!

- Chuyện gì kích động như thế?

Gã sai vặt chỉ ra ngoài cửa, - biển- biển hiệu quý phủ bị cháy!

Bùi phu nhân trầm xuống: - Cháy?

- Dạ phu nhân! Vừa rồi, hộ vệ tuần tra thấy ngoài cửa có ánh lửa nên bọn họ đi ra xem, ai ngờ ngẩng đầu lên đã thấy biển hiệu Bùi phủ chúng ta đang cháy, còn chưa kịp dập lửa thì nó đã rớt xuống a!

Bùi phu nhân nhăn mày, sau một lúc lâu mới nói:

- Chỉ có bảng hiệu bị đốt thôi sao?

Gã sai vặt ngập ngừng: - Dạ... dạ còn trên tường còn có viết...

Bùi phu nhân biến sắc: - Viết cái gì?

- Hung thủ giết người ạ... H-hình như là... dùng son Bùi gia son viết nên

ạ."

- Hung thủ giết người sao. . . - Bùi phu nhân thần sắc ngưng trọng, như có điều suy nghĩ mà lấm bẫm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 123

Chương 123 - How to hoàn dương...

Trong phòng.

- Kỳ Tây Vũ. . . Như vậy... được không? - Diệp Kết Mạn lo âu khi nghe động tĩnh bên ngoài - Bụi phủ vốn ngay tại nơi đầu sóng ngọn gió; son án vừa mới yên ắng, những chữ này chắc sẽ truyền khắp Tô Châu cho coi.

- Đây không phải là đúng dịp sao? Ít nhất đầu mỗi sẽ không trực tiếp chỉ vào nàng.

Xem Diệp Kết Mạn vẫn mặt ủ mày chau, Kỳ Tây Vũ thở dài; nàng kéo Diệp Kết Mạn:

- Thôi mà! Việc nhỏ này, Bụi phu nhân sẽ dẹp được thôi. Cùng lắm là mất thời gian.

Diệp Kết Mạn gật đầu. Nàng biết đây là cách tốt nhất. Cho dù bà ấy có thể hoài nghi đến nàng, nhưng giữa hỗn loạn, bà ấy phải xử lý phong ba đó trước, sẽ không có thời gian hỏi nàng. Đến khi nhớ tới, nàng đã rời khỏi Bụi phủ. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn thoáng yên lòng. Nàng trầm ngâm nói:

- Ừ... Vậy ngày mai, chúng ta tranh thủ đến gặp linh môi.

Kỳ Tây Vũ đồng ý.

Bỗng, có tiếng gõ cửa. Kỳ Tây Vũ nhìn Diệp Kết Mạn.

Diệp Kết Mạn đại khái đoán được người đến là ai; nàng ngồi dậy:

- Vào đi!

Nhìn thấy người tới, Diệp Kết Mạn nói:

- Vừa lúc... Thư nhi, sao ở ngoài ồn vậy?

Thư nhi đóng cửa, rồi đi đến trước giường thi lễ. Nàng nhìn Diệp Kết Mạn, nói:

- Hoành phi Bùi phủ bị cháy ạ... Trấn trạch phù cũng cháy nốt.

- Cháy? Có thương vong không?

Thư nhi lắc đầu:

- Không có. Cứ như mục tiêu chỉ là hoành phi. Mà trùng hợp thật. Trấn trạch phù vừa mới dán lên, không được bao lâu đã bị đốt...

Diệp Kết Mạn nhíu mày:

- Em nghĩ là ta làm?

Không ngờ Diệp Kết Mạn hỏi vậy, Thư nhi hơi ngẩn người. Sau một lúc mới lắc đầu nói:

- Nô tỳ không dám!

- Em hoài nghi ta cũng là bình thường, - Diệp Kết Mạn khoát tay, ngữ khí ôn hòa, - Mặc kệ như thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn em, về chuyện phật châu.

Thư nhi cắn môi:

- Tuy em không nói, phu nhân thế nào cũng biết thôi.

- Đến lúc đó lại tính.

Nghe vậy, Thư nhi thở dài; tầm mắt không dấu vết mà đảo qua căn phòng, rồi nàng bỗng chú ý tới trên giường.

Diệp Kết Mạn kịp phản ứng, nhưng đã không kịp che lại.

- T... thiếu phu nhân... giường. . .

- Là ta không cẩn thận làm đổ nước. - Diệp Kết Mạn xem Thư nhi như có điều suy nghĩ mà thấy bất an.

- Vậy không được, em phải đi thay đệm cho người.

- A, không cần phiền toái như vậy. Một chút nước thôi. Giờ cũng muộn rồi, không sao mà."

- Vậy... theo ý người đi. Nhưng thiếu phu nhân, lần sau người nhất định phải nói sớm. - Thư nhi thi lễ - Đêm đã khuya, Thiếu phu nhân hãy nghỉ ngơi, Thư nhi cáo lui trước.

Rồi Thư nhi đi ra ngoài, nhưng tới cửa lại dừng lại.

- Sao vậy?

Thư nhi quay lại, còn có chút kỳ dị:

- Thiếu phu nhân còn nhớ hôm bữa chó sủa không?

Diệp Kết Mạn sững sốt, không hiểu tại sao Thư nhi lại nói tới.

- Con chó ấy đã chết. - Thư nhi ngữ khí bình tĩnh, - Do mất máu. Cổ bị cắn thủng; ngay tại vừa rồi không lâu.

Sắc mặt Diệp Kết Mạn nháy mắt cứng đờ. Tim nàng đập nhanh hơn; nàng gần như nhịn không được mà nhìn Kỷ Tây Vũ.

- ... Cỗ... thùng... là, là thế nào?

- Em không biết.

- Nó bị mang về, vốn là bị mắng rồi nhốt lại. Song cứ mãi sửa nên không ai để ý tới nữa. Mà sau đó, tự nhiên nó lại im lặng. Người ta đến kiểm tra, mới phát hiện nó đã chết. - Thư nhi nhìn qua cái giường - Mặc kệ thế nào, thiếu phu nhân vẫn nên phải cẩn thận.

Nói xong, Thư nhi đóng cửa, và lui ra ngoài.

Sắc mặt Diệp Kết Mạn cổ quái, quay đầu nhìn xem Kỷ Tây Vũ. Lời nói nghẹn ở họng, hỏi không ra miệng. Rồi nàng để ý đến miệng đối phương. Không biết có phải do tâm lý hay không mà nàng thấy hôm nay đôi môi ấy có vẻ đỏ hơn bình thường. Mà Kỷ Tây Vũ sắc mặt lại bình tĩnh trước sau như một, nhìn không ra manh mối gì.

Hôm sau, chuyện ở Bùi phủ quả nhiên bị truyền ra.

Chuyện cho tới nay, Diệp Kết Mạn dĩ nhiên không thể mang theo Thư nhi tới chỗ linh môi, cho nên nàng phải tìm lý do nào đó: Nàng phái Thư nhi đi mua cho mình vài thứ, và chỉ mang An nhi theo.

Hai người ngồi xe ngựa đến nhà linh môi.

Người mở cửa là Nhạc Hàm Nhi. Lúc này Nhạc Hàm Nhi không còn kinh ngạc nữa mà quen việc dẫn đường:

- Bùi thiếu phu nhân, bà bà nói nếu tỷ đến đây thì cứ đi vào. - Nhạc Hàm Nhi chú ý tới cỗ Diệp Kết Mạn, - Kỷ tiểu thư cũng tới?

- Ủ. - Diệp Kết Mạn gật đầu; cảm ơn Nhạc Hàm Nhi; đẩy cửa vào.

Trong phòng, cửa đều đóng kín và che màn. Tuy là ban ngày nhưng vẫn tối tăm. Diệp Kết Mạn thấy không có ai thì do dự một chút, mới hướng bước trong mà đi.

Linh môi, mặc đồ đen, đang cầm một cái hộp gỗ; nhìn thấy Diệp Kết Mạn tiến vào, linh môi chậm rãi đứng dậy đi đến gần tủ để hộp gỗ ở đó. Cùng lúc đó, Kỳ Tây Vũ biến ra. Linh môi thông dong làm chuyện của mình xong mới quay đầu nhìn Kỳ Tây Vũ.

- Nhanh như vậy? Lệ khí của tiểu thư đã nhiễm huyết sắc; cô uống máu rồi à?

Kỳ Tây Vũ từ chối cho ý kiến mà nhìn linh môi. Nhưng Diệp Kết Mạn thì biến sắc:

- Có ảnh hưởng gì không ạ?

- Nếu đã nếm qua máu, thì sẽ khó cưỡng chế... Khát máu, khó có thể ức chế đúng không?

Diệp Kết Mạn nắm chặt nắm tay, sắc mặt thì trắng bệch; nghĩ tới chuyện Thư nhi nói. Một lát sau, nàng thấp giọng nói:

- Còn... bao lâu nữa ạ?

- Không quá bảy ngày. - Linh môi nhìn Kỳ Tây Vũ, - Có lẽ ngắn hơn; ai biết được?

- Không biết. . . bà có cách gì không??

Linh môi lạ lùng nhìn Diệp Kết Mạn:

- Cách? Cô muốn cách gì? Làm người chết hoàn dương, cùng cô bên nhau đến đầu bạc? Hay, cô muốn cô ta trở thành cô hồn dã quỷ, phiêu đảng ở dương gian, bất nhập luân hồi?

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn chán nản: Đúng thế. . . ta sao có thể làm vậy?

- Vì sao không thể? - Kỳ Tây Vũ thanh lãnh nói, - Không phải bà nói còn có cách khác sao?

Diệp Kết Mạn chấn động; rất nhanh thấy linh môi cười trào phúng:

- Diêm vương muốn người chết canh ba, ai dám để người sống đến canh năm?

- Ừ. Ta lại thích trải nghiệm chuyện lạ.

- Nếu vậy... Kỳ tiểu thư có thể thử một lần. Nhưng thứ cho ta bất lực. - Linh môi quay đầu đi, không để ý tới hai người.

Kỳ Tây Vũ không nhúc nhích, không có ý rời đi, chỉ nói:

- Cả Tô Châu này, ngoại trừ bà ra, chắc chắn không ai làm được.

Linh môi cũng bất vi sở động:

- Kỳ tiểu thư đang nói chuyện xưa sao.

Kỳ Tây Vũ thần sắc không thay đổi:

- Chuyện cho tới bây giờ, ta dĩ nhiên không thể vứt bỏ được dương gian. Mặc kệ thế nào, ta cũng muốn thử một lần. Có lẽ, không ai có thể hiểu được tâm tình này hơn bà.

Diệp Kết Mạn khẩn trương, nín thở nhìn hai người. Nghe hai người đối

thoại mà bất giác ngẩn người. Linh môi xoay người lại, nhìn chăm chăm Kỷ Tây Vũ; gằn từng chữ:

- Cô đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

- Bà có hiểu.

- Người quý không chung đường? Đúng! Nhưng không phải ai cũng chấp nhận số mệnh. Không phải sao? Ta nguyện ý trả giá cho mọi thứ; cho dù không luân hồi; cho dù vĩnh viễn không siêu sinh!

Linh môi cứ nhìn Kỷ Tây Vũ, rồi bỗng bật cười. Một tiếng cười chói tai. Sồn gai ốc. Sau đó, linh môi dừng cười, bất thành linh đưa tay chỉ vào mình:

- Dù cho biến thành như ta, cũng không sao cả?

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn kinh hãi:

- Cái gì??

- Không sao cả. - Kỷ Tây Vũ lắc đầu - Ta đã chuẩn bị tốt.

Linh môi từ chối cho ý kiến mà cười; nhìn Diệp Kết Mạn:

- Cô thì không sao. Nhưng nàng thì sao?

- Cô sẽ nhanh già hơn; khi cô biến thành như ta, bộ dáng không phải người không phải quý như ta, người người khiếp sợ, thì người bên cạnh cô sẽ còn nguyện ý ở lại sao?

Diệp Kết Mạn suy nghĩ loạn thành đoàn:

- Hai người rốt cuộc đang nói cái gì?

- Bà ấy đã chết rồi. - Kỳ Tây Vũ nhìn linh môi, - Ta đoán đúng không, bà bà?

Diệp Kết Mạn há hốc mồm, bất khả tư nghị mà nhìn linh môi.

Chết rồi?

Linh môi cười còn khó coi hơn khóc:

- Kỳ tiểu thư quả nhiên trí tuệ hơn người.

- Khi nào? Là khi nào cô bắt đầu hoài nghi?

- Lần đầu tiên vừa gặp đã thấy kỳ quái. - Kỳ Tây Vũ thẳng thắn nói - Ở đây trồng cây đa, một loài cây cực âm. Ít thấy ánh mặt trời. Khuôn mặt kỳ lạ của bà, có vẻ như là sau này gây nên. Và trên người, không hề có sinh khí.

- Tất cả đều làm người ta có cảm giác không đúng. Và lại, tính tình thờ ơ; nhà chưa bao giờ có khách; lại nhiều lần trợ giúp chúng ta, nhất định là có nguyên do. Nếu ta đoán không sai, bà hẳn là đã chết rồi; cũng từng vì người kia mà lưu lại dương gian cho tới hôm nay, phải không?

Linh môi không nói gì, xem như chấp nhận.

Nhưng Diệp Kết Mạn thì đứng hình tại chỗ. Nàng tỉ mỉ nhìn lại linh môi, quả nhiên thấy không giống như là một người bình thường. Nhưng linh hồn... thật có thể hoàn dương? Trong lòng nàng dấy lên tia hi vọng...

Linh môi bỗng đi tới Diệp Kết Mạn, kề khuôn mặt đáng sợ đó gần sát, làm Diệp Kết Mạn phải lui đi.

- Bùi thiếu phu nhân. Cô có chấp nhận người bên gối trông như thế này không? - Linh môi cười và nhìn chằm chằm Diệp Kết Mạn - Cô kiên quyết muốn sống bên nhau với Kỳ tiểu thư sao?

Kỷ Tây Vũ quay đầu, im lặng nhìn Diệp Kết Mạn.

Tim Diệp Kết Mạn đập như trống; rồi nhìn phía Kỷ Tây Vũ.

Khuôn mặt nàng vô song. Mặt mày tao nhã. Vừa nhìn liền mến. Không thể tưởng tượng ra sẽ đáng sợ như linh môi. Với một vấn đề bất thành linh nhảy ra như thế này, mà ánh nhìn của nàng vẫn như cũ; không hề có áp bách; như hồ phách kết tủa từ thời gian; chờ đợi câu trả lời từ mình. Diệp Kết Mạn bỗng cười, thần sắc tràn đầy dịu dàng.

- Nàng ấy ngay cả dung mạo của mình đều không màng. Ta có gì mà không bằng lòng?

Mắt linh môi ánh lên; một lúc sau mới thấp giọng nói:

- Quá giống!

Diệp Kết Mạn hơi ngạc nhiên:

- Không biết. . . bà có từng hối hận?

Linh môi nhìn Diệp Kết Mạn; rũ mắt xuống; một lát mới nói:

- Bốn mươi ba năm đã trôi qua... Nhanh quá... - Linh môi hồi tưởng lại - Y từng nói với ta, cũng như các cô, không chịu được chia lìa. Có điều là y nhìn không thấy linh hồn ta. Nghe tin ta chết, y tưởng tư thành tật. Mắt thấy y sẽ bệnh chết, ta thật sự không đành lòng. Lúc ấy, ta từng cứu một tăng nhân, vì nàng có ân, nên xin nàng hỗ trợ, nàng mới cho ta biết một cách làm trái thiên luân, và cũng cảnh cáo hậu quả ta phải mang. Nhưng ta chỉ lo cứu người, dĩ nhiên bất chấp,. Ta nghĩ, mặc dù về sau y chán ghét dung mạo của ta, nhưng có là gì đâu? Khổ sở này, ta nguyện ý gánh vác.

Diệp Kết Mạn nghe mà nhập thần, rất nhanh, linh môi ngẩng đầu lên, nói

tiếp:

- Cách này cực tổn hại âm đức; bởi vậy, mặc dù còn sống nhưng tác hại rất lớn. Tuy không giống như linh hồn e ngại mặt trời, nhưng thân thể sẽ bởi vậy mà thấy không khoẻ. Qua mỗi một năm, sự già đi càng nhanh, rồi cuối cùng biến thành như ta đây. - linh môi nhìn hai người, - Việc như thế, Bùi thiếu phu nhân nhiều ít sẽ có ảnh hưởng. Cho nên lúc nào cũng phải chú ý điều dưỡng.

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn vui mừng, như bắt được lối thoát trong mê cung.

- Xin bà hãy cho biết!

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 124: Mưu Đồ

Chương 124 - Mưu đồ

Sắc trời dần tối. Lát sau có mây đen kéo đến; kèm theo gió. An nhi chờ ở ngoài, thấy trời muốn mưa thì hơi lo lắng.

An nhi gõ cửa:

- Thiếu phu nhân?

Nhạc Hàm Nhi mở cửa, ngẩng đầu nhìn trời rồi nói:

- Trời sắp mưa rồi, cô nương vào trong chờ đi.

An nhi gật đầu, đi theo vào, và nhìn quanh một vòng; không thấy Diệp Kết Mạn, nàng hỏi:

- Uhm... Thiếu phu nhân của tôi ở đâu?

- Ở trong ấy. Đang thương nghị cùng bà bà, - Nhạc Hàm Nhi ý bảo An ngồi xuống; nàng rót nước cho An nhi - Cô có khát không? Uống đi.

An nhi có hơi khát thật, nàng cảm ơn rồi uống cạn nước.

- Cô nương, giờ không còn sớm nữa, tôi phải gọi thiếu phu nhân mau trở về...

- À... Ừ. Vậy cô chờ một chút nhé, tôi giúp cô thúc giục bọn họ.

Nhạc Hàm Nhi đứng dậy hướng buồng trong mà đi.

An nhi cầm trà nóng, và đồng thời là cảm thấy bên trong âm lãnh. Rõ ràng chỉ mới chạng vạng mà tối quá. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh linh môi... Nàng bỗng rùng mình. Chừng giây lát, Nhạc Hàm Nhi đi ra với Diệp Kết Mạn. An nhi thấy thế, vội đứng lên:

- Thiếu phu nhân...

Diệp Kết Mạn đánh tiếng đáp, nhưng rồi lại như có điều suy nghĩ mà cúi đầu. Chốc sau, linh môi cũng đi ra. Diệp Kết Mạn nhìn linh môi, cung kính thi lễ:

- Cháu sẽ theo lời bà bà mà làm. Mấy ngày nữa cháu sẽ lại đến; làm phiền bà.

Linh môi mặt không thay đổi nhìn Diệp Kết Mạn, rồi lại xoay người rời đi.

- Bà bà! - Diệp Kết Mạn bỗng cất tiếng gọi, với thần sắc chần chừ... Thấy linh môi xoay đầu lại, - Cháu... có thể hỏi bà một câu được không... Người ấy thế nào? Có từng vì việc này mà ghét bỏ bà không?

Mắt linh môi nhoáng lên, biểu tình hồi tưởng. Ngay lúc Diệp Kết Mạn nghĩ đối phương sẽ không trả lời thì đối phương lắc đầu; khóe môi khẽ nhúc nhích, có vẻ như là cười; linh môi ngoảnh lại, rất nhanh liền biến mất ở sau màn.

Thấy thế, Diệp Kết Mạn yên tâm, nàng xoay người tiếp đón An nhi:

- Về thôi.

- Vâng, thiếu phu nhân.

Quả nhiên, hai người lên xe không bao lâu là trời mưa to, làm xe khó chạy, khi về đến Bùi phủ thì đã tối. Diệp Kết Mạn dặn An nhi không được nói ra chuyện hai người đi tìm linh môi, xong mới xuống xe. Thư nhi thì đã chờ ở đó tiến lên đón:

- Thiếu phu nhân đi đâu vậy, giờ mới về?
- Vốn muốn ra ngoài giải sầu, không ngờ lại mưa, nên trì hoãn một lát.

Thư nhi cho người bưng nước ấm lên:

- Người tắm trước đi, kéo lạnh. Mà người dùng cơm chưa?
- Chưa.
- Vậy em cho phòng bếp mang thức ăn đến.

Thư nhi an bài xong mới dẫn An nhi lui ra ngoài.

Diệp Kết Mạn nhìn bóng dáng hai người rời đi, và quay đầu nói với Kỷ Tây Vũ cùng ra tới với ngữ khí có chút lo lắng:

- Tuy đã dặn An nhi đừng nói với ai, nhưng Thư nhi thông minh như vậy... e là An nhi không giấu được.
- Uh. - Kỷ Tây Vũ ngồi xuống, gật đầu đáp.
- May mà ngày mai sẽ về nhà... Hy vọng đừng có gì xảy ra...

Sau đó, Diệp Kết Mạn lấy tay thử nước ấm trong thùng gỗ, và bắt đầu cởi áo ra. Quần áo chỗ khô chỗ ướt, dính dính vào người thực sự khó chịu. Bỗng, Kỷ Tây Vũ đứng dậy, có vẻ như sẽ đi ra ngoài, Diệp Kết Mạn hơi ngăn người:

- Nàng muốn đi đâu?

- Chỉ có thể nhìn không thể ăn, ta không muốn ở đây tự nhiên vô duyên vô cố chịu khiêu khích. - Kỳ Tây Vũ nhượng mào nói.

- Ai làm gì nàng chứ? - Diệp Kết Mạn đỏ mặt; song chỉ nhìn ngoài cửa, ngập ngừng nói: - Còn-còn mưa mà...

- Cũng phải... - Kỳ Tây Vũ buồn rầu - Làm sao bây giờ?

- Không đứng đắn! - Diệp Kết Mạn đẩy Kỳ Tây Vũ - Lại giường đi, đừng đi ra ngoài kéo mắc mưa. Ta muốn nói chuyện với nàng.

Kỳ Tây Vũ bật cười, và bất thành linh cúi người hôn Diệp Kết Mạn một hơi. Và không đợi đối phương phản ứng, nàng đi về giường:

- Đừng tắm lâu nha, ta chờ sốt ruột.

Diệp Kết Mạn buồn cười mà liếc bóng dáng Kỳ Tây Vũ; xong mới cời xiêm y bước vào thùng tắm. Và ai đó ngoài miệng nói không nhìn nhưng màn giường vẫn bị vén lên. Diệp Kết Mạn không biết sao lại nhớ lại cảnh tượng khi mới gặp, cũng là như thế này, Kỳ Tây Vũ ngồi ở bàn hương trí nhìn xem nàng, cố ý trêu đùa nàng, rất đáng giận. Mọi chuyện rõ ràng bất quá hơn tháng, nhưng giờ nghĩ lại như là chuyện đời trước.

- Kỳ Tây Vũ!

- Huh?

- Ta, hôm nay rất vui.

- Ugh!

- Ta đã chuẩn bị tinh thần cho điều tồi tệ nhất... bất quá là cùng nhau

xuống hoàng tuyền. Nhưng giờ lại có hi vọng... Thật tốt quá...

Như nghĩ tới điều gì, diệp kết mạn nâng mắt nhìn kỹ tây vũ:

- nàng. . . không hối hận sao?

- Hối hận cái gì? - Kỳ Tây Vũ tựa vào giường, cười nhạt.

- Phàm là nữ nhi, ai cũng đều trân ái dung mạo của mình. Huống hồ, đẹp như nàng... - Diệp Kết Mạn thần sắc có chút đáng tiếc.

- Xác thịt mà thôi; nếu có thể được ở bên nàng, cần gì giữ nó lại? - Kỳ Tây Vũ không xem trọng điều chi và nhếch môi cười, - Trái lại, là làm khổ nàng. Ta tính tình xưa nay tồi tệ, chỉ được cái là dễ nhìn, mà nàng, sau này có thể còn phải đối mặt với một con mụ xấu xí...

Không biết có phải vì hơi nước nóng mà hai má Diệp Kết Mạn đỏ ửng. Lát sau, nàng mím môi:

- Nàng có tin ta không?

- Ta đã nói rồi, xưa nay ta không thích nói tin nhiệm, vì sự minh bạch có lợi và hại, kết quả biết không chừng là bị thương chính mình. -Kỳ Tây Vũ thần sắc nghiêm túc nói.

Thấy ánh mắt Diệp Kết Mạn tối đi, Kỳ Tây Vũ tiếp tục nói:

- Nhưng nếu đó là nàng, ta tin.

- Mặc kệ nàng già cả biến thành gì, lòng ta... vĩnh viễn không thay đổi. - Đoạn, thanh âm của nàng thấp đi - Chỉ cần được bên nàng, ta vui còn không kịp, những điều đó ta không để ý.

[tiếng bước chân] Kỳ Tây Vũ xuống giường , đi đến cạnh diệp kết mạn và

cúi người xuống .

- Nàng nói như thế, - Kỳ Tây Vũ thanh âm nguyên bản thanh lãnh có hơi lấp, với ánh mắt cực nóng và đáy mắt mang theo mỉm cười, - Là đang muốn khiêu khích ta?

- Nói lung tung! - Diệp Kết Mạn bị nhìn đến ngượng ngùng, nhưng lại luyến tiếc dời tầm mắt của mình; nàng vươn tay, ngập ngừng xoa hai má Kỳ Tây Vũ, và ngón tay sờ lại dung nhan tinh xảo kia, - Ta chỉ là không muốn nàng sẽ bởi vậy mà bất an...

Kỳ Tây Vũ nhẹ nhàng cầm lấy tay Diệp Kết Mạn, và hôn nàng:

- Không đủ. Những lời này, sau này khi ta già đi, mỗi ngày phải nghe mới được!

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ, hơi nước vẩy quanh hai người, Diệp Kết Mạn chậm rãi tươi cười:

- Uhm!

Kỳ Tây Vũ nghiêm túc nhìn Diệp Kết Mạn, một lát sau bỗng thở dài, với ngữ khí tiếc hận:

- Ôi... chỉ xem không được ăn, thật đúng là tra tấn!

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, nàng cắn cắn môi, rồi nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên Kỳ Tây Vũ. Và ai đó nao nao, muốn thối lui nhưng cổ đã bị vòng lấy; giữa tình ý ôn nhu lại có nhàn nhạt ngượng ngùng làm người ta không thể rời.

Kỳ Tây Vũ không động đậy, trong huyết nhãn đầy vẻ quyến luyến. Bởi vì động tác Diệp Kết Mạn mà nước trong thùng sóng sánh. Hơi nước bao phủ hai người. Môi và môi tràn ngập tình ý...

Một nụ hôn không dài. Chỉ một lát sau, Kỳ Tây Vũ cầm tay Diệp Kết Mạn cười ra:

- Lần sau không phép nữa, nguy hiểm. - Lời nói tuy vậy nhưng ngữ khí lại không có tia trách cứ; mi gian còn có sự hờn hờ.

- Ta không sợ!

Diệp Kết Mạn lắc đầu, còn muốn nói thì có [tiếng gõ cửa]. Sau đó, Thư nhi bưng chén đĩa vào. Nghe mùi thơm, Diệp Kết Mạn đói bụng thật.

Thư nhi đi rồi, Diệp Kết Mạn đã tắm xong và ngồi ở bàn, quay đầu lại hỏi Kỳ Tây Vũ:

- Về chuyện linh môi nói, nàng có ý gì không?

- Việc này... nói thì dễ, nhưng làm thì khó.

- Ta biết. - Diệp Kết Mạn gật đầu - Chuyện này chỉ có thể âm thầm tiến hành, nếu bị phát hiện là tội lớn. Nhưng giờ chỉ còn có cách này, mặc kệ thế nào cũng phải thử.

Theo lời linh môi nói thì bây giờ thời gian không còn nhiều, ta không thể không mau chóng hoàn thành.

- Thi thể ta chôn ở thành Nam, mà nhà nàng ở thành Bắc, ta không thể chạy hai đầu... - Kỳ Tây Vũ nhíu mày.

- Ta tính tối mai, từ khách điểm lên ta thành Nam trước.

- Phụ mẫu nàng thì sao, nàng định làm thế nào? - Kỳ Tây Vũ nghiêm mặt nói, - Nàng cần phải biết rằng, lần này nửa đường biến mất sẽ rất khó trở về.

- Ta...

Diệp Kết Mạn chỉ thấy buồn lòng. Nàng đương nhiên không thể bỏ được cha mẹ, bọn họ chỉ có một đứa con gái là nàng, mọi chuyện đều nhớ mong nàng, nàng sao nhẫn tâm không để ý? Nhưng nếu trở về, sẽ dễ bị Bùi phủ tìm được. Huống chi cha mẹ cũng vô pháp giải thích nguyên do... Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn bắt đầu đau đầu...

Kỷ Tây Vũ cũng không thúc giục, chỉ là im lặng nhìn Diệp Kết Mạn đợi quyết định của nàng. Cứ như vậy một hồi lâu, Diệp Kết Mạn ngẩng đầu lên:

- Ta sẽ viết thư cho họ, giải thích mình không muốn ở Bùi phủ, nói cho họ hiểu. Sau đó đợi Bùi phủ thôi không tìm ta nữa thì hẵng trở về.

- Ugh. Cũng được.

- ... Vấn đề ở chỗ là, làm sao đưa thi thể nàng đem cho linh môi? Ta không biết đánh xe, nhưng nếu thuê xa phu... rất không thích hợp. - Diệp Kết Mạn thần sắc rối rắm.

- Ta có một người thích hợp.

- Ai?

- Tam tử.

- Tử ấy biết đánh xe sao?!

- Ugh! Tam tử học cưỡi ngựa hồi còn nhỏ, đánh xe hẳn là không có vấn đề gì.

- Nếu có tử ấy tương trợ thì tốt quá! Bởi tử ấy hiểu rõ tình hình, giao chuyện này cho tử ấy ta cũng yên tâm. Nhưng chúng ta vừa chia tay hai ngày trước, giờ người hẳn là đã rời đi, chúng ta lại không biết tử ấy đi đâu...

- Hmm... chưa đâu, tử ấy khởi hành chưa được bao lâu. Nếu là trở về chốn

cũ... Lát nữa nàng lấy bút mực cho ta, ta sẽ viết một phong thư sai người ra roi thúc ngựa đuổi theo, bảo tỳ ấy trở về một chuyến.

Diệp Kết Mạn nghe vậy vội đứng dậy, nhưng bị Kỳ Tây Vũ ấn xuống, cười nói:

- Không vội, ăn trước nói sau.

Khi Diệp Kết Mạn đang ăn uống, Kỳ Tây Vũ tiếp tục nói:

- Lúc đó, ta sẽ bảo tỳ ấy chuẩn bị mọi thứ. Chúng ta sẽ gặp nhau ở nghĩa địa. Bất quá, nơi đó hoang vắng, nàng thân con gái, xuất hành không tiện. - Nói đến đây, Kỳ Tây Vũ cười nhìn đánh giá Diệp Kết Mạn, - Nàng cần chuẩn bị nam trang, thay nó trước khi chuồn ra khách điếm, vừa che giấu tai mắt người, cũng vừa phòng ngừa hậu hoạn chưa xảy ra.

Diệp Kết Mạn gật đầu, cảm thấy đối phương suy nghĩ chu đáo, đáy lòng nàng liền khẩn trương cùng vui sướng. Tất cả những gì xảy ra hôm nay giống như có ánh sáng ở đường hầm tối tăm...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 125: Quạt Mộ

Chương 125 - Quạt mộ

Ngoài Diệp Kết Mạn dự kiến. Hôm sau, sau khi từ biệt Bùi lão gia và Bùi phu nhân, khi ra tới cửa, ngoài trừ xe ngựa đang chờ thì còn có một người đang ngồi trên lưng ngựa mà cười, với tâm tình có vẻ tốt.

- Tam thiếu gia hảo! - Thử nhi, An nhi thi lễ.

Diệp Kết Mạn [lộ bộ] trong lòng, miễn cưỡng mà cười:

- Tam ca... như thế nào. . .

- Vì là lần đầu muội trở về, mẹ nói, Bùi phủ mặc dù mắc đại kiếp nhưng lễ không thể ít, cho nên bà sai ta mang đi. - Bùi Nghiêu Viễn chỉ vào một chiếc xe ngựa khác - Thuận tiện đại biểu Bùi gia bái phỏng lệnh tôn, lệnh đường.

Diệp Kết Mạn cắn môi, tất nhiên là không có cách cự tuyệt, nàng chỉ có thể lên xe trước rồi quyết định sau.

=====

Trời dần tối, đoàn người ngủ lại ở khách điểm đặt sẵn. Diệp Kết Mạn vừa vén màn xe đã thấy Bùi Nghiêu Viễn chờ ở bên, cười và vươn tay đỡ nàng; Diệp Kết Mạn không được tự nhiên, nhưng lại không thể chối từ, đành đặt tay lên và vội đi xuống.

- Thành Bắc cách thành Tây không xa, tuy biết muội sốt ruột nhưng vì

muội thân thể vốn không tốt, cho nên hành trình có thể chậm, được chứ?

- Đa tạ Tam ca.

Diệp Kết Mạn không có nghĩ nhiều như vậy; vì thế này nàng mới có thời gian- Bởi vậy, nàng thả lỏng và cùng mọi người đi vào khách điểm. Vì Bùi gia gặp điều tai tiếng, cho nên tất cả làm việc hơi lặng lẽ. Đoàn người ai cũng tự trở về phòng và dọn tiểu nhị mang đồ ăn lên phòng dùng bữa.

Giờ sắp vào hè, ngày dài, dài và dài.

Diệp Kết Mạn chớp mắt, chờ mãi mới đến nửa đêm. Nàng lẳng lặng, mò nam trang giấu trong hành lý và bắt đầu thay quần áo.

- Vũ... tam tỷ sẽ đến chứ?

Diệp Kết Mạn cứ lo lo thế nào, sợ có chuyện gì xảy ra. Thời gian thì cấp bách, không thể có sai lầm. Cho dù đã dặn kỹ người truyền tin và trả thù lao hậu hĩnh nhưng cũng không làm vơi đi lo lắng.

- Chắc là sẽ đến thôi.

Kỷ Tây Vũ tự tại hơn nhiều; thấy Diệp Kết Mạn thay nam trang, nàng cười nói:

- Hmm... mặc dù hơi mỏng manh, nhưng phong độ của người trí thức càng nồng đậm...

- Đừng có giấu cợt ta! - Diệp Kết Mạn quần bách kéo tay áo, mặt hồng hồng; nàng khê đẩy Kỷ Tây Vũ, - Còn không mau đi dò đường, coi coi có ai ở ngoài không kia!

Kỷ Tây Vũ cười dài và đi ra ngoài; chốc lát đã trở về, hướng Diệp Kết Mạn vẫy tay, ý bảo ổn.

Bóng đêm yên tĩnh. Diệp Kết Mạn cúi đầu, bước nhanh ra ngoài. Ngoại trừ khi đi ngang qua đại đường gặp chường quầy thì có ngẩng đầu nhìn xung quanh. Không làm ai hoài nghi.

Xe ngựa đã đặt sẵn hôm qua đứng chờ ở gần khách điếm, thấy Diệp Kết Mạn đến thì lên tiếng hỏi:

- Diệp công tử?

Diệp Kết Mạn gật đầu. Và lên xe. Lúc này, nàng mới thoáng yên lòng.

Một đường không ngừng nghỉ; khi tới thành Nam đã là chạng vạng ngày hôm sau. Diệp Kết Mạn không dám trì hoãn, nàng muốn tới nơi trước khi trời tối.

- Nơi đây hoang vắng, mà trời gần tối rồi, Diệp công tử vẫn muốn đi tiếp ạ? - Xa phu thấy đã hoảng hốt nên quay đầu lại hỏi Diệp Kết Mạn ngồi trong xe.

- Ừ, không sao. Hôm nay là ngày giỗ, tôi cần phải tới kịp.

- Diệp công tử thật trọng nghĩa khí!

Xa phu không nghi ngờ gì mà ngược lại còn khâm phục: Diệp công tử nhìn ốm yếu yếu vậy mà can đảm quá! Đây là nghĩa địa, một người lao động thô kệch như hắn còn thấy sợ... Bất quá thù lao hậu hĩnh, đủ một nhà già trẻ ăn mặc không lo đến mấy tháng, cho nên hắn mới nhẫn nại chấp nhận chuyển đi này.

- Không biết Diệp công tử muốn vấn an ai?

Nơi đây là một nơi phong thủy, người chôn ở đây nếu không phú thì quý, vị Diệp công tử này quần áo mộc mạc, cư xử ôn hòa, không giống chúng

thiếu gia kiêu căng mà giống giới thư sinh.

Diệp Kết Mạn trầm mặc một lát mới đáp:

- Một người bạn thân.

- Nói vậy, các cậu quan hệ nhất định tốt lắm?

- Ừ.

- Diệp công tử tuổi còn trẻ, bạn của cậu là bằng tuổi cậu sao? Đáng tiếc thật...

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ ngồi đối diện; đối phương cũng đang nhìn nàng; Diệp Kết Mạn do dự, thấp giọng đáp :

- Không hề gì. Dù là như thế, quan hệ của chúng tôi, vẫn không thay đổi.

Nghe vậy, Kỳ Tây Vũ nhếch môi cười.

Màn đêm buông xuống, xe ngựa đã đi tới hoang giao dã ngoại. Vào giờ Hợi, bọn họ mới tới nơi. Nay là đầu tháng ba, trên trời có một tầng ánh trăng mỏng manh. Vừa xuống xe ngựa, không khí hoang vắng của nghĩa địa ập đến... Xa phu dè dặt nhìn Diệp Kết Mạn:

- Diệp công tử... khi nào cậu quay lại?

- À không. Lát nữa tôi còn có một vị bằng hữu sẽ giá xe đến. - Rồi nàng đưa ngân lượng cho xa phu.

Nhìn xe ngựa lẫn vào trong màn đêm, Diệp Kết Mạn hít một hơi và nhấc chân hướng nghĩa địa mà đi. Có một bàn vươn tới dắt nàng nàng:

- Đừng sợ.

- Uhm!

Lạ là Diệp Kết Mạn đích xác không có sợ bao nhiêu mà lại khẩn trương phần nhiều. Cái xẻng tự nhiên nặng trĩch! Cái bất an mà nàng cảm thấy đa phần là lo lắng chuyện này có thuận lợi hay không mà thôi. Chắc là vì như thế mà nàng không có tâm tư nghĩ những chuyện khác. Có thể thấy, tình yêu quả là thần kỳ, làm con người ta dững cảm. Đêm tân hôn kia, khi mới gặp Kỳ Tây Vũ rõ ràng sợ suýt chết ngất, thế nhưng hiện tại nửa đêm nửa hôm đứng ở nghĩa địa mà không hề sợ sệt...

Kỳ Tây Vũ rất quen thuộc mộ địa nhà mình, nàng dẫn Diệp Kết Mạn đi trước. Đêm đen nhìn không thấy đường đi, Kỳ Tây Vũ lo lắng Diệp Kết Mạn mà chậm bước. Nơi đây rất yên tĩnh, không nghe được âm thanh gì, chỉ có tiếng hít thở và tiếng bước chân chậm rãi của Diệp Kết Mạn.

- Tới rồi. - Kỳ Tây Vũ dừng bước, nhìn ngôi mộ phía trước người.

Diệp Kết Mạn không nhìn được trong đêm như Kỳ Tây Vũ, nàng lấy ngọn đèn trong bao ra và ngồi xuống... Rốt cục có ánh sáng mỏng manh chiếu sáng được nơi này chút ít, và ập vào mắt. Diệp Kết Mạn nhìn tấm bia mà thất thần. Một lát sau, nàng đứng dậy, nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói:

- Làm sao bây giờ? Tam tỷ hình như chưa tới...

- Chờ một chút thôi.

Diệp Kết Mạn đi sang bên cạnh ngôi mộ, giơ xẻng, tính động thủ, nhưng mà nàng vừa giơ xẻng, không biết gió ở đâu tới thổi tắt đèn, trước mắt tối thui, Diệp Kết Mạn giật mình, và sau lưng có cảm giác mát nhè nhẹ...

- Kỳ Tây Vũ. . .

Diệp Kết Mạn hoảng hốt vì không thấy Kỳ Tây Vũ; nàng sờ soạng xung

quanh, nhưng chỉ có tiếng của nàng trong bóng tối. Nơi Kỳ Tây Vũ đứng đã trống không...

- Kỳ Tây Vũ?!

Diệp Kết Mạn bắt đầu khủng hoảng. Nàng mò mẫm mà đi... Bỗng, có gì đó kéo chân nàng làm vấp té.

- Agh!

Đầu gối truyền đến cơn đau nhức làm Diệp Kết Mạn kêu lên một tiếng. Cảm giác lạnh lạnh ở mắt cá chân lại xuất hiện, và dần dần vươn lên trên... Mặt Diệp Kết Mạn trắng không còn một giọt máu; nàng theo bản năng lui về phía sau, giọng nói cũng lạc đi:

- Kỳ Tây Vũ, nàng ở đâu???

Có một bàn tay đột nhiên đè vai nàng... Diệp Kết Mạn sẽ hét lên...

- Là ta!

- Kỳ Tây Vũ. . . - Diệp Kết Mạn nức nở. Ngay sau đó, ngọn đèn lại sáng lên. Kỳ Tây Vũ đứng dậy, sắc mặt nghiêm nghị, nhìn chăm chăm hư không trước mặt.

- Cút!

Kỳ Tây Vũ huyết nhãn đỏ đậm lên... Sau một lúc, thần sắc Kỳ Tây Vũ rốt cục khôi phục lại, và trấn an nói:

- Không sao rồi.

Diệp Kết Mạn nuốt nước bọt, nhiều ít cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Nơi này là nghĩa địa, cô hồn dã quỷ đương nhiên nhiều, nàng nửa đêm xông

tới khó tránh khỏi bị quẩn luyến. Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để sợ hãi! Diệp Kết Mạn hít một hơi thật sâu, áp chế nỗi lòng, nhặt lên cái xẻng và bắt đầu...

- Mạn Mạn. . . - Kỳ Tây Vũ nhìn đầu gối rớm máu và đưa tay cản, - Xử lý vết thương trước đi.

Diệp Kết Mạn lại đẩy tay Kỳ Tây Vũ ra, cũng không ngừng đầu lên:

- Tiểu thương thôi, từ từ tính.

Thấy thế, Kỳ Tây Vũ thở dài, không nói gì nữa, chỉ ở một bên cầm ngọn đèn coi chừng.

Kỳ Tây Vũ hạ táng không lâu nên đất vẫn còn mới, làm Diệp Kết Mạn bớt việc. Bất quá, Diệp Kết Mạn là yếu ớt, nàng vẫn bị mệt đến mồ hôi đầm đìa, nhưng mà nàng không nề hà gì, cứ cắm đầu cắm cổ mà đào. Kỳ Tây Vũ tuy có tâm hỗ trợ nhưng bận tâm tình hình xung quanh nên cũng không dám không tập trung.

Bất tri bất giác, thời gian đã qua nửa đêm. Và trời ngày càng lạnh lẽo. Tay Diệp Kết Mạn sắp không nhắc nổi nữa; lưng nàng đầm mồ hôi rồi.

Rốt cục, một lúc lâu sau, [bụp, bụp], Diệp Kết Mạn vui vẻ:

- Được rồi!

Diệp Kết Mạn thở ra một hơi, và ngừng đầu nhìn Kỳ Tây Vũ. Nhưng khi nhìn thấy đối phương...

Cảm giác Diệp Kết Mạn khác thường, Kỳ Tây Vũ nhíu mày, có dự cảm bất hảo.

- Vũ...

Kỷ Tây Vũ huyết nhãn không biết khi nào đã khuếch tán, gần như phủ đầy hốc mắt, trong ngọn đèn lúc sáng lúc tối làm nó biến hoá kỳ lạ và đáng sợ. Đồng tử Diệp Kết Mạn vô thức co lại...

Thoáng nhìn thấy sự sợ hãi của Diệp Kết Mạn, Kỷ Tây Vũ bỗng run tay...

Tắt đèn.

Lần này không có gió. Chỉ còn hắc ám. Diệp Kết Mạn như nghĩ tới điều gì mà vội bước ra từng bước:

- Không. . .

Tóc xoẹt qua chạm vào tay, nhưng không kịp cầm lại mà chỉ còn không khí lạnh lẽo... Trong bóng tối, giọng nói Kỷ Tây Vũ nghe không ra cảm xúc:

- Ta. . . vừa rồi, rất đáng sợ?

Diệp Kết Mạn nghẹn ngào mà lắc đầu:

- Không có!

- Nàng không cần giải thích. Không trách được nàng. Nơi này âm khí rất thịnh, ta không áp được lệ khí... - Kỷ Tây Vũ nhẹ giọng nói.

Sự bi thương trong lời nói của đối phương ùn ùn kéo đến làm Diệp Kết Mạn thờ không nổi; hốc mắt nàng đỏ lên rất nhanh, và từng giọt từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống... Diệp Kết Mạn xót xa mà cắn môi, cả người không ức chế được mà bắt đầu phát run.

Một đôi tay nhợt nhạt vươn tới, chần chừ chạm vào mặt nàng, muốn lau đi nước mắt ấy.

Diệp Kết Mạn đột nhiên mất đi khí lực mà mềm oặt ngồi xuống đất. Tiếng khóc bị đè nén bật ra, không dừng lại được.

Tiếng khóc vô cùng bi thương ở nơi nghĩa địa vắng vẻ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Kết Mạn khóc thê thảm như vậy. Nàng không biết giải thích sự khổ sở trong lòng thành linh đang có như thế nào. Nó như là tất cả dồn nén trong lòng bấy lâu nay vỡ òa ra vậy. Nhất địa tàn hài... Nàng thất vọng về bản thân; trơ mắt nhìn mình rớt xuống vực thẳm của sự thật tàn khốc, huyết nhục mơ hồ.

Rõ ràng điều ước đã gần trong gang tấc...

Cái ôm quen thuộc bao bọc lấy Diệp Kết Mạn; trong tầm mắt nàng mơ hồ hiện lên bóng trắng - chỉ là không thấy mặt. Kỳ Tây Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe Diệp Kết Mạn nức nở nghẹn ngào khóc, với nỗi niềm bi thương khôn tả chôn giấu trong lòng.

- Trở về thôi. - Kỳ Tây Vũ nói.

Diệp Kết Mạn run rẩy và nắm lấy cánh tay của đối phương:

- Không!

- Biết đâu... kết quả so với tưởng tượng của chúng ta khó đối mặt hơn...

- Ta không hối hận!

Diệp Kết Mạn đẩy Kỳ Tây Vũ ra, sờ soạng lấy cái xẻng và đứng lên, và lại tiếp tục đào đất.

Bên cạnh, có ánh sáng sẵn tới, thoáng xua tan đi hắc ám trước mắt. Một góc quan tài lộ ra...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 126: Nghi Thức (Thượng)

Chương 126 - Nghi thức (Thượng)

Trước rạng sáng là thời điểm tối nhất.

Ngọn nến bất tri bất giác đã gần cháy hết. Cái ánh sáng mỏng manh đó không chống đỡ được hắc ám này. Diệp Kết Mạn lặng im, ngồi đờ đẫn mà không ngại bẩn. Tay nàng run run. Móng tay nàng nhét đầy đất, và ngón tay nàng rơm rớm máu. Diệp Kết Mạn cúi đầu, tầm nhìn chăm chăm vào quan tài. Nước mắt còn chưa khô.

Kỷ Tây Vũ ngồi xuống, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo đối phương lại và chậm rãi vuốt ve những ngón tay bị thương một cách yêu thương, luyện tiếc, đau lòng.

Cứ như vậy một hồi lâu, Diệp Kết Mạn thấp giọng nói: "Vũ. . . có phải, nàng rất thất vọng, về ta?"

Kỷ Tây Vũ lắc đầu, "Không bao giờ."

"Ta rất thất vọng về bản thân mình." Diệp Kết Mạn ngơ ngẩn nhìn quan tài. Nơi đó, người yêu của nàng tâm tâm niệm niệm đang nằm. Nhưng vừa rồi... vừa rồi, nàng không có thẳng được nỗi sợ hãi! Nàng sợ, sợ mình không thể cho Kỷ Tây Vũ một hứa hẹn!

Kỷ Tây Vũ nắm chặt tay Diệp Kết Mạn, "Nàng hà khắc bản thân quá rồi."

Diệp Kết Mạn trầm mặc.

"Kỷ Tây Vũ..."

"Ta đây!"

"Nàng... không sợ sao?"

"Mặc dù, rất ít khi ta sợ cái gì, nhưng chuyện này... nếu nói không thì là nói dối."

Diệp Kết Mạn muốn quay đầu nhìn Kỷ Tây Vũ, nhưng vẫn còn sợ đối phương vì chuyện vừa rồi mà cương thân mình không dám quay đầu:

"Quả nhiên. . . Là ta vô dụng..."

"Mạn Mạn, ta hy vọng nàng hiểu được, chúng ta không phải là thánh nhân. Nàng phải biết rằng, tình yêu chưa bao giờ là tất cả. Vậy nên không phải cái gì cũng có cách vượt qua. Hỉ nộ ái ố, sợ hãi, đều là bình thường. Chuyện vừa rồi, nàng không cần quá mức để ý. Đừng quá cưỡng cầu chính mình."

"Ta. . ."

"Hai người có yêu nhau bao nhiêu thì cũng sẽ có phân tranh, có nghi ngờ, có lận đận... Ta và nàng nếu thật sự có tương lai, thì sau này chúng ta tránh không khỏi những điều đó." Giọng nói Kỷ Tây Vũ ôn nhu như gió đêm, nhẹ xoa dịu con tim Diệp Kết Mạn. "Ta biết nàng hiểu những điều này. Nhưng cũng vì nàng quá bận tâm cảm thụ của ta, cho nên mới không thoát ra được. Haiz! Ta tổn thương nàng rất nhiều, mà nàng chẳng một câu oán hận, hiện giờ một chút xíu việc nhỏ này, ta như thế nào lại để trong lòng?"

Diệp Kết Mạn rưng rưng... Một lát sau, đầu nàng giật giật, như muốn quay

đầu, nhưng có một bàn tay nhẹ nhàng giữ vai nàng.

"Mạn Mạn không cần phải vội chấp nhận ta bây giờ đâu." Kỳ Tây Vũ kề vào tai Diệp Kết Mạn, ngăn cản đối phương xoay người lại nhìn mình: "Từ từ thôi. Nếu là lâu, mặc dù bất an, nhưng ta nói rồi, ta tin nàng."

Diệp Kết Mạn chớp mắt, nguyên bản nước mắt rưng rưng rồi cục lặng im rơi xuống: "Ta yêu nàng!" Diệp Kết Mạn bưng mặt, cúi đầu, nước mắt không ngừng theo kẽ tay tràn ra.

"Sao lại khóc?" Kỳ Tây Vũ ngẩng đầu, cười hỏi. Song, đáy mắt có thủy quang khó thấy. Nàng sờ đầu Diệp Kết Mạn và ôm vai Diệp Kết Mạn, đem Diệp Kết Mạn vào lòng: "Ta biết. Ta cũng yêu nàng."

Ngọn đèn cháy hết. Tắt cái búp. Bóng tối bao trùm lấy hai người. Mà hai người cũng không nhúc nhích, mà chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Không biết qua bao lâu, tiếng vó ngựa truyền đến. Và mặt trời cũng dần lên phía chân trời.

"Đến rồi." Kỳ Tây Vũ ngẩng đầu híp mắt nhìn chỗ xa.

Một chiếc xe ngựa phi nhanh mà đến. Một nữ tử ngồi ở phía trước, với tay áo tung bay và thần sắc căng thẳng. Đó là Kỳ Tiểu Nhiễm.

Diệp Kết Mạn rất cục vui mừng, muốn đứng dậy, nhưng mà ngồi lâu lắm tê chân, hơn nữa bị mất sức nên loạng choạng ngã vào Kỳ Tây Vũ.

"Cẩn thận!"

Xe tới gần, Kỳ Tiểu Nhiễm kéo dây cương, nhảy xuống xe, bước nhanh tới Diệp Kết Mạn. Kỳ Tiểu Nhiễm đảo mắt nhìn mộ phần, rồi lại nhìn xuống Diệp Kết Mạn:

"Trong thư là thật sao?"

Diệp Kết Mạn gật đầu.

"Thần kỳ như thế?" Kỳ Tiểu Nhiễm không dám tin mà nhú mày.

"Mặc kệ thành công hay không, ta và Kỳ Tây Vũ đều muốn thử một lần!"
Diệp Kết Mạn cùng Kỳ Tây Vũ nhìn nhau với sự kiên định.

Kỳ Tiểu Nhiễm trầm mặc một lát, và gật đầu: "Ta hiểu rồi." Nàng cúi đầu nhìn quan tài: "Trời sắp sáng rồi, chúng ta bắt đầu thôi."

Diệp Kết Mạn triệu hồi Kỳ Tây Vũ về mộ quý phù, rồi cùng Kỳ Tiểu Nhiễm nhảy xuống mộ. Và hai người bắt đầu cùng nhau đẩy nắp quan tài.

"Như vậy không được, " Kỳ Tiểu Nhiễm thấy quan tài không chút sứt mẻ, đi nhặt cái xẻng, cắm vào kẽ hở, rồi hết sức mà bật lên.

Rầm! rầm! rầm!... nắp quan tài bật ra và lật sang một bên...

Vì là quan tài tốt nhất, hơn nữa thời gian chưa lâu, xác Kỳ Tây Vũ chưa hư thối. khoảnh khắc khi nhìn được khuôn mặt đó, Diệp Kết Mạn run rẩy, gần như đứng không vững; tim vọt lên cổ họng...

"Chúng ta phải nắm bắt thời gian." Kỳ Tiểu Nhiễm thấy Diệp Kết Mạn có chút sợ sệt nên lên tiếng nhắc nhở. Rồi hai người hợp lực đem thi thể Kỳ Tây Vũ dời ra, và lại mất nhiều công sức mới nâng được lên xe ngựa.

Hừng Đông, nắng sớm bắt đầu chiếu sáng toàn bộ khu nghĩa địa...

Mà lúc này, khách điếm đại loạn.

"Làm sao bây giờ, thiếu phu nhân rồi cuộc đi đâu!?" An nhi vừa lo vừa nước nỏ nói. "Tìm nhiều lần rồi mà vẫn không thấy người đâu cả!"

Bùi Nghiêu Viễn cau mày: "Có hỏi chương quỳ khách điếm chưa?"

"Dạ có rồi! Ông ta nói tối qua không thấy có nữ tử nào ra vào."

"Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" An nhi lo lắng. "Thiếu phu nhân tay trái gà không chặt, nếu bị bắt cóc thật thì phải làm sao đây?"

"Đừng có tự dọa mình! Tối hôm qua chúng ta ở phòng kế bên, không có nghe động tĩnh gì hết!" Thư nhi bình tĩnh hơn nhiều. Nàng vỗ vai An nhi, và nhìn phía Bùi Nghiêu Viễn: "Tam thiếu gia, nô tỳ mới đi tìm, phát hiện hành lí thiếu phu nhân không có."

"Ý người là, tự nàng rời đi?"

"Rất có thể như vậy." Thư nhi cúi đầu, trầm ngâm.

"Nếu đúng là như thế... Một nữ tử như nàng, quả thực làm người ta lo lắng. Các người hầu hạ nàng không ngăn, có biết nàng có khả năng đi đâu không?"

"Này. . ." An nhi gãi đầu, nhìn phía Thư nhi.

Thư nhi mím môi, không nói được một lời.

"Thư nhi, An nhi, " Bùi Nghiêu Viễn nhăn mi: "Đây là chuyện lớn không thể giấu diếm. Các người nếu biết cái gì thì hãy nói."

"Hôm qua... thiếu phu nhân cùng An nhi có đi ra ngoài... Lúc...lúc trở về, thiếu phu nhân nhìn có vẻ tâm sự nặng nề, nô tỳ nghĩ, không biết thiếu phu nhân có thể đi đến đó không. . ."

"An nhi, hôm qua Thiếu phu nhân đi đâu?"

"Dạ... hôm qua nô tỳ cùng thiếu phu nhân đi tìm linh môi."

"Linh môi?" Bùi Nghiêu Viễn kinh ngạc: "Đi tìm linh môi làm chi?"

"Nô tỳ không biết. . . Nô tỳ chỉ đợi ở ngoài, một mình thiếu phu nhân vào phòng nói chuyện cùng linh môi..."

"Mặc kệ thế nào, hai người đi theo ta đến đó xem thử."

"Tiểu Hổ! Người mang lễ vật Bùi phủ đến Diệp gia ở thành Bắc trước, chúng ta sẽ đi theo sau. Nếu thiếu phu nhân trở về bên đó thì người mau phái người đến cho ta biết."

"Dạ, thiếu gia!"

=====

[Hiya-!] Xe ngựa phi nhanh làm thùng xe lắc lư, nhưng không ai bận tâm. Diệp Kết Mạn lo lắng thi thể va chạm, một đường ôm thật chặt. Vì là quan tài hảo hạng, thi thể Kỳ Tây Vũ được bảo tồn rất hoàn hảo. Tuy nhiên, sắc mặt nhìn có vẻ trắng xanh hơn hồi còn ở linh đường. Sợ trời nóng, thi thể sẽ mau hư, hai người không dám trì hoãn giờ khắc nào mà phi thẳng đến linh môi. Rốt cục, bọn họ đến được thành Nam trước chính Ngọ.

Cửa lớn mở ra, Nhạc Hàm Nhi thò đầu ra nhìn mọi nơi, xác nhận không có ai mới đưa mắt: "Mau, mau vào!" Nhạc Hàm Nhi còn rất giật mình khi nhìn thấy Kỳ Tiểu Nhiễm. Rồi lại đảo mắt nhìn qua thi thể Kỳ Tây Vũ:

"A? Tỷ là Kỳ tam tiểu thư?"

"Ta đã không còn là tiểu thư Kỳ gia." Kỳ Tiểu Nhiễm cũng không ngẩng đầu lên: "Gọi ta là Kỳ Tiểu Nhiễm là được."

"Thật giống nhau a!" Nhạc Hàm Nhi cảm khái: hai người này đẹp hơi quá mức một chút... "Oh, Bà bà đang chờ đó ạ!"

Diệp Kết Mạn cùng Kỳ Tiểu Nhiễm hợp lực nâng thi thể Kỳ Tây Vũ đi vào.

Cửa được đẩy ra. Linh môi ngồi nghiêm chỉnh, với đôi mắt nhắm nghiền, và mở ra khi nghe được động tĩnh.

"Tới rồi à."

Lần đầu tiên Kỳ Tiểu Nhiễm nhìn thấy bộ dáng quý dị của linh môi, tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn còn trấn định hơn so với nhiều người khác rất nhiều. Hai người theo ý của linh môi mà đặt thi thể xuống đất.

Trong phòng mờ tối, không có cửa sổ, bốn góc mỗi phương hướng là một ngọn nến. Căn phòng cũng không lớn, thi thể nằm dưới đất gần muốn hết chỗ nên vài người đứng ở đây hơi chật.

"Bà bà..." Diệp Kết Mạn cung kính gọi.

"Cách chính ngộ còn có một khắc." Linh môi nhìn thi thể nói.

"Có nguy hiểm không bà?"

"Đương nhiên!"

"Bà có thể khởi tử hồi sinh thật sao?" Kỳ Tiểu Nhiễm nói, với sắc mặt cổ quái.

"Như thế nào? Kỳ tam tiểu thư không tin?"

"Hoang đường như vậy, sao ta có thể tin?"

"Tới đó cô sẽ biết." Linh môi dời tầm mắt sang bên cạnh Kỳ Tiểu Nhiễm: "Kỳ tiểu thư, chuẩn bị xong chưa? Vào lúc giữa trưa, tuy là lúc cô suy yếu nhất nhưng dương khí cô vẫn chưa tan, có thể thử một lần. Lúc đó, cô phải

tĩnh tâm, cố gắng dung nhập vào thi thể. Bởi vì cô đã tách biệt với cơ thể đã một thời gian, cho nên quá trình này cô phải cố gắng. Hãy dựa vào ý chí, nhẫn nại với sự bài xích của nó."

"Nếu là người khác, ta có lẽ sẽ có chút không yên lòng, nhưng người có thể chịu được lệ khí ăn mòn như cô ngược lại khả năng thành công khá lớn."

Kỷ Tây Vũ gật đầu.

Kỷ Tiểu Nhiễm theo tầm mắt linh môi nhìn sang khoảng không bên cạnh, thần sắc vậy mà hơi động dung.

"Uống cái này." Linh môi xoay người, lấy cái bát, bên trong là gì đó mà vừa đen vừa đỏ vừa sệt sệt...

Kỷ Tây Vũ mắt cũng không chớp, tiếp nhận và uống cạn sạch.

"Hàm nhi, đốt đèn."

"Dạ!"

Nhạc Hàm Nhi nghe vậy, lấy ra hỏa chiết tử, đốt bốn ngọn đèn. Quý dị là, căn phòng dần sáng lên độ ấm vậy mà lại bắt đầu thấp đi.

"Hai người đi ra ngoài đi." Linh môi ngồi xuống, bắt đầu vọc xác Kỷ Tây Vũ: "Thời gian sắp đến. Đến lúc đó sẽ có chút động tĩnh, tuyệt không thể xông tới. Nếu không, hậu quả không thể đoán trước, biết không?"

Diệp Kết Mạn căn môi, khẩn trương mà gật đầu.

Khi đang muốn cùng Kỷ Tiểu Nhiễm ra ngoài, Kỷ Tây Vũ bỗng gọi nàng và cúi người bên tai nói gì đó.

"Ta biết rồi." Diệp Kết Mạn gật đầu: "Ta sẽ cẩn thận ứng đối." Rồi nàng

nhìn Kỳ Tây Vũ, nhìn đối phương dần dần biến mất phía sau rèm.

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 127: Nghi Thức (Hạ)

Chương 127 - Nghi thức (Hạ)

Người đều đi hết rồi, linh môi nhìn Kỳ Tây Vũ: "Chuẩn bị tốt?"

Kỳ Tây Vũ mặt không đổi sắc, chỉ khẽ gật đầu.

"Kỳ tiểu thư quả là người thú vị." Linh môi xoay người đi đến bàn, đốt một cây nến trắng, rồi duỗi tay lấy hương hỏa đã dọn xong, tìm được nến, tiếp tục nói: "Lão thân sống đã lâu, mặc dù không phải không gặp nữ tử chi gian hồ sinh tình cảm, nhưng có thể làm được như các người, dù là tình thâm phu thê cũng khó có được."

Rất nhanh, sương khói lượn lờ. Linh môi đốt nhang, xá ba cái, và cắm vào lư hương.

"Bà cũng thế đó thôi?" Kỳ Tây Vũ cúi đầu nhìn thi thể của mình. Vốn là khuôn mặt quen thuộc, giờ nhìn lại không biết sao lại thấy xa lạ.

"Không. Không giống." Linh môi bưng lên ngọn nến, xoay người lại nhìn Kỳ Tây Vũ. "Làm sao cô biết bây giờ ta không có hối hận?"

"Bà hối hận sao?"

"Ta cũng không biết." Linh môi ngồi xuống, đem ngọn nến đặt cạnh thi thể. Giọng nói thấp đi, nghe không quá rõ: "Nhiều năm như vậy, trong lòng đã không còn rõ nữa."

Kỷ Tây Vũ chỉ là nhìn linh môi, không nói gì.

"Thật ra, ta giúp cô, cũng không phải hoàn toàn là vì cảm tình của các người. Ta không tốt tới như vậy. Tác thành một đôi uyên ương âm dương?"

Linh môi ngẩng đầu lên với thần sắc khó lường: "Cô có biết rốt cuộc là tại sao không?"

Kỷ Tây Vũ nhìn linh môi, trầm mặc một lát, mới nói: "Thời gian dài như vậy, một mình bà rất tịch mịch thôi."

"Khà khà khà..." Linh môi bật cười. "Cô quả nhiên đoán được. Ta vẫn có hơi ngạc nhiên, muốn nhìn xem cô có thể làm tốt hơn ta hay không. Sau này, ta cũng không quá nhàm chán."

Kỷ Tây Vũ mím môi, và bỗng cười: "Nếu bà thích thì nhìn. Mặc kệ thế nào, tóm lại ta cảm ơn bà. Bất cứ chuyện gì đều có đại giới, muốn thì phải trả, ta hiểu."

"Tốt! Ta sẽ tận lực giúp cô. Ngọn nến này sẽ dẫn đường cho cô. Và trước khi nó tắt, cô phải tỉnh lại."

"Được."

Bên này, Diệp Kết Mạn không biết gì, thỉnh thoảng hướng bố liêm mà nhìn. Nước trà đã lạnh. Giờ đã qua chính Ngọ, chắc họ bắt đầu rồi... Nghĩ vậy, nàng hồi hộp đến đổ mồ hôi.

"Vừa rồi, Ngũ muội nói gì với muội vậy?" Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn thấu Diệp Kết Mạn tâm thần không yên, hỏi.

"Nàng nói, ta lần này lén rời đi, sẽ giấu không được lâu, nàng nhắc nhở ta bọn họ sẽ tìm tới nơi này." Diệp Kết Mạn mím môi, nhìn sắc trời: "Không

biết có kịp không. Nếu không kịp thì ta sẽ đi theo bọn họ trở về trước. Nàng sẽ tìm ta sau."

"Bùi gia sao? Hmm, đích xác hơi khó giải quyết."

Diệp Kết Mạn không nói gì, chỉ trầm mặc mà nhìn cửa phòng, trong lòng không biết suy nghĩ gì.

Tâm mắt Kỳ Tiểu Nhiễm cũng đặt ở tấm màn. Cảnh tượng bên trong u ám và không có động tĩnh. Lần đầu tiên nghe thấy người chết sống lại, Kỳ Tiểu Nhiễm thấy có chút bất an; nhịn không được nói:

"Bà linh môi này là ai? Có thể tin được không?"

"Có lẽ đi..." Diệp Kết Mạn cũng không có gì đảm bảo. Đoạn, nàng giải thích thêm: "Bà ấy nói, bà ấy là người đã chết."

"Cái gì? Mọi người nói bà ấy đã chết đi rồi sống lại?"

Diệp Kết Mạn gật đầu, đem chuyện linh môi đại khái nói lại. Và khi đang nói đến cái giá phải trả, một ý niệm lướt qua cực nhanh trong đầu Diệp Kết Mạn làm nàng im bật.

"Sao vậy?" Kỳ Tiểu Nhiễm hỏi.

Diệp Kết Mạn nhắm mắt lại; hô hấp dồn dập, một lát sau mới mở mắt nói:

"Tỷ có nghe chuyện bốn mươi ba năm trước, chuyện có người đã chết mà sống lại ở Tô Châu đó không?"

Kỳ Tiểu Nhiễm lắc đầu: "Không có. Hoang đường như vậy, nếu có thì chắc sẽ có ấn tượng..."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn nhăn mi, trong đầu lại nghĩ tới ánh mắt kỳ dị của

linh môi.

"Biện pháp? Người muốn biện pháp gì? Làm cho người chết hoàn dương cùng người đến đầu bạc? Hay muốn cho nàng cô hồn dã quỷ phiêu đảng ở dương gian bất nhập luân hồi?"

Lời nói linh môi quanh quẩn trong tai, sắc mặt Diệp Kết Mạn khẽ biến và nàng thấp giọng thì thào:

"Đúng thế... bà ấy rốt cục là ai? Chúng ta hoàn toàn không biết gì về bà ấy cả..."

"Hmm... đáng ra bà ấy không cần phải giấu chúng ta; đối với bà ấy cũng không có chỗ tốt gì."

"Phải."

Tuy là nói như vậy, nhưng Diệp Kết Mạn không biết sao vẫn thấy bất an, như có gì đó nàng đã bỏ qua. Hai người đang suy nghĩ thì mệnh được nhắc lên, Nhạc Hàm Nhi đi ra. Diệp Kết Mạn đứng dậy, không cẩn thận mà đụng đầu gối vào ghế. Nhưng nàng không bận tâm.

"Thế nào rồi?" Diệp Kết Mạn hỏi.

"Đã bắt đầu rồi." Nhạc Hàm Nhi nói, "Tỷ không cần lo lắng, bà bà đã nói là hết sức giúp Kỳ tiểu thư mà. Nếu không có gì xảy ra thì hẳn là hai canh giờ nữa sẽ có kết quả."

"À, Hàm Nhi, muội có phải là người Tô Châu không?" Kỳ Tiểu Nhiễm hỏi.

Nhạc Hàm Nhi ngạc nhiên, và gật đầu đáp: "Đúng vậy, có sao không?"

"Vậy linh môi và muội là quan hệ như thế nào?"

"Hở? Tại sao tở lại hỏi vậy?"

"Có chút nghi hoặc muốn tìm lời giải, mong muội có thể cho biết." Diệp Kết Mạn nói.

Nhạc Hàm Nhi có chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn là nói:

"Thật ra cũng không có gì. Mẹ ta là ai, ta không biết. Ta là bà bà nhặt được ở một ngôi miếu đổ nát. Bà nói, khi nhìn thấy ta, mẹ ta đã tắt thở, có vẻ như là khó sinh mà chết. Nếu không phải là bà bà cứu giúp, thì có lẽ ta cũng không có trên cõi đời này. Có thể nói, từ khi ra đời, ta đã dạo qua quỷ môn quan. Cũng không biết có phải nguyên nhân này không mà, sau khi lớn lên, ta phát hiện ta có khả năng nhìn thấy những gì người bình thường không thể thấy. Từ đó, ta vẫn đi theo bà bà cho tới hôm nay."

"Hóa ra... muội cũng nhìn thấy được..." Kỳ Tiểu Nhiễm thần sắc có chút cổ quái. Nàng vốn không tin những điều này, nhưng mấy ngày nay nhận thức xem như hoàn toàn đảo lộn.

"Muội bao nhiêu tuổi rồi?" Diệp Kết Mạn hỏi.

Nhạc Hàm Nhi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "À... Bởi vì bà bà không quan tâm, nên ta cũng mơ hồ... không để ý mấy... chỉ biết là trông khoảng hai mươi tuổi."

"Hai mươi tuổi sao?" Diệp Kết Mạn hít sâu vào, và nhìn Nhạc Hàm Nhi, "Hàm nhi, muội có biết lai lịch của bà bà không?"

Nhạc Hàm Nhi lắc đầu: "Bà bà xưa nay không thích nói chuyện của mình nên ta cũng không biết gì nhiều. Lòng vòng cũng chỉ có chuyện bà là người khởi tử mà mấy tở đã biết. À... Bình thường bà bà ít xuất môn, nhưng mà bà bà có mấy bức họa, và thường xuyên nhìn chúng mà thất thần. Thỉnh thoảng

cũng sẽ xem vài cuốn sách, chắc là di vật gì đó. Mà mấy cái đó bà bà không để cho ai đụng vào đâu. Ta cũng không ngoại lệ."

"Tính danh (họ tên), tuổi, cũng không biết?" Kỷ Tiểu Nhiễm nói.

"Ta chỉ biết bà bà họ Nguyễn; còn lại thì không có hỏi." Nhạc Hàm Nhi không biết tại sao hai người lại hỏi những chuyện này; nàng nghiêng đầu nghĩ. "Hai tỷ lo cho Vũ tỷ sao? Yên tâm đi, bà bà không phải là người xấu."

Diệp Kết Mạn căn môi, thầm nghĩ có thể là mình quá lo lắng, nhưng sự bất an vẫn lượn lờ trong lòng, không tiêu tán.

"Bởi vì bà ấy nhắc tới chuyện của mình, nhưng chúng ta ở Tô Châu hình như không có nghe qua việc này..." Kỷ Tiểu Nhiễm nhíu mày, "Nếu là bốn mươi ba năm trước, hẳn là không lâu mới đúng."

Nhạc Hàm Nhi cười giải thích: "Hai tỷ chưa nghe qua cũng tự nhiên thôi. Ta tuy là người Tô Châu, nhưng bà bà thì không phải. Bà bà có nói, khi nhật được ta, bà bà cũng vừa đến Tô Châu mới hai ba năm. Nhưng rốt cuộc là người ở đâu thì không rõ."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn cảm thấy mình gần như đã tìm được đáp án, nhưng vẫn còn điểm thiếu thiếu...

"Có lẽ sẽ thất lễ, nhưng bà bà vẫn là bộ dáng như thế sao?" Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn tấm màn, "Muội không có sợ à?"

Nhạc Hàm Nhi bật cười: "Ha ha! Trước đây thì hơi sợ, nhưng mà mười mấy năm đều nhìn nên cũng quen. Tỷ lần đầu nhìn thấy bà bà, trong lòng có chút không thoải mái cũng là bình thường." Rồi Nhạc Hàm Nhi nhìn sắc trời: "Mới nửa canh giờ thôi, mấy tỷ chắc là đói rồi, ta đi lấy thức ăn cho mấy tỷ nha!"

"Làm phiền muội..."

Nhìn Nhạc Hàm Nhi rời đi, Diệp Kết Mạn nản lòng mà ngồi, phiền muộn mà vuốt trán, tâm tư đại loạn.

"Ngũ muội cũng sẽ trông như vậy sao?" Kỷ Tiểu Nhiễm cúi đầu thì thào, mi gian không đành lòng. Nàng bỗng ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Kết Mạn, ánh mắt phức tạp: "Muội..."

"Ta không ép tử phải tin tưởng việc chưa từng gặp. Ta chỉ có thể nói, ta sẽ chấp nhận Kỳ Tây Vũ, mặc kệ nàng biến thành cái gì, ta đều sẽ ở bên nàng cho đến cuối..."

Kỷ Tiểu Nhiễm há miệng để nói, song sắc mặt Diệp Kết Mạn lại bỗng biến trắng và run rẩy.

"Sao vậy?"

"Vừa-vừa rồi... c-có phải Hàm Nhi nói... nói mười mấy năm đều nhìn linh môi như thế cũng, cũng quen?"

"Ừ, sao?"

"Mười mấy năm... đã quen sao..."

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn sắc mặt Diệp Kết Mạn ngày càng tái nhợt, đang muốn mở miệng thì quang chột lóe, rốt cục ý thức được chỗ nào không đúng:

"Khoan... Nếu theo lý thuyết như thế, người chết đi sống lại thì tốc độ già sẽ nhanh hơn người bình thường. Như vậy mười mấy năm qua, khuôn mặt linh môi phải có biến hóa rất lớn mới đúng?"

"Tỷ nghĩ... linh môi bao nhiêu tuổi?"

Kỷ Tiểu Nhiễm im bật; vì đoán được lo lắng Diệp Kết Mạn, rồi lại có chút không dám tin. Sau một lúc lâu trầm mặc, nàng mới thấp giọng nói:

"Đừng vội, dù sao cũng chỉ là suy đoán của muội."

"Ta cũng hy vọng là ta nghĩ nhiều ..." Diệp Kết Mạn chống bàn, muốn đứng lên, và tay nàng rất run. "Chúng ta đi tìm Hàm Nhi hỏi đi."

"Trong nhà không có gì, ta tùy tiện làm chút mì, hai tỷ dùng tạm..." Vừa lúc Nhạc Hàm Nhi bưng thức ăn vào; nhìn thấy hai người khác thường mà đứng, với sắc mặt khác thường...

"Có chuyện gì sao?" Nhạc Hàm Nhi vội hỏi.

"Hàm nhi, muội hãy nói thật cho chúng ta biết, " Kỷ Tiểu Nhiễm tiến lên tới gần Nhạc Hàm Nhi, ánh mắt có hơi lạnh lẽo, "Thuật hồi sinh này rốt cuộc có khuyết điểm gì?"

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 128: Tình Thâm Không Thọ

Chương 128 - Tình thâm không thọ

Nghe được vấn đề, Nhạc Hàm Nhi chột thảng thốt.

Thấy vậy, Kỷ Tiểu Nhiễm trầm xuống, tiến thêm một bước với ánh mắt tàn khốc:

"Rốt cuộc là thế nào?"

"Hai vị đừng kích động, trước hãy nghe ta nói!" Nhạc Hàm Nhi lui sau nửa bước, "Tỷ như vậy quá đáng sợ!"

"Vậy cô nói đi." Kỷ Tiểu Nhiễm miễn cưỡng chế ngự tức giận, cau mày nhìn Nhạc Hàm Nhi.

"Cụ thể... ta cũng không biết nhiều. Ta chỉ biết một chút thôi. Ugh... Kỷ tiểu thư đã chết, bình thường là không thể làm hồn phách dung hợp vào đó được. Ừ. Phương-phương pháp hồi sinh này là bà bà nghĩ cách đem hồn phách phong ấn vào thân thể đó... Uhm... Nó giống như là một cái lọ, đem hồn phách bỏ vào đó, rồi đập lại, như vậy hồn phách sẽ không bị tống ra ngoài. Chỉ là...uhm... nó có khiếm khuyết... Một cái, hai vị đã biết. Tốc độ lão hóa của Kỷ tiểu thư sẽ nhanh hơn bình thường. Còn, còn cái còn lại. . ."

"Còn lại là...cái gì?" Diệp Kết Mạn chỉ cảm thấy tay, tâm đều là mồ hôi lạnh.

Nhạc Hàm Nhi mím môi, áy náy nhìn Diệp Kết Mạn: "Còn lại là, hồn phách... một khi phong ấn, tự nhiên sẽ không thể trở ra. Khác với người sống, ba hồn bảy vía được tự do ra vào thân thể, khi chết đi sẽ nhập vào luân hồi. Nhưng Kỳ tiểu thư... hồn phách của nàng sẽ nằm trong thân thể của nàng, vĩnh viễn."

"Vĩnh viễn. . ." Sắc mặt Diệp Kết Mạn trắng hơn, "Nghĩa là...?"

"Nàng không thể rời đi khỏi thân thể của mình. Dù cho thể xác có mục rữa đi chẳng nữa..." Thấy Diệp Kết Mạn sắp ngất, Nhạc Hàm Nhi vội nói: "Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Bà bà có nói, ta có thể hỏa thiêu cái xác... hồn phách tự nhiên có thể thoát ra. Nhưng- lúc đó...ờm... ý thức của nàng vẫn còn ở trong đó, cho nên...chắc chắn sẽ rất đau. Mà..." Nhạc Hàm Nhi chợt dạ mà cúi đầu: "Dù vậy, hồn phách của nàng cũng sẽ vẫn du đãng ở dương gian, không thể nhập luân hồi."

"Ý cô là phải thiêu sống người sao? Chết tiệt! Làm sao có thể..." Kỳ Tiểu Nhiễm nghe đến đó sắc mặt cũng thay đổi. "Tại sao các người không nói sớm?"

"Kỳ tiểu thư cũng hiểu rõ mà... Bà bà cũng không cho ta nói; bà bà nói, với tính tình Kỳ tiểu thư, khẳng định cũng sẽ không để cho hai tỷ biết."

Kỳ Tiểu Nhiễm tức đến dựng mày, còn muốn nói điều gì thì Diệp Kết Mạn bỗng nhiên loạng choạng. Nghĩ đối phương sẽ ngã xuống, Kỳ Tiểu Nhiễm muốn đi đỡ nhưng Diệp Kết Mạn lại nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra và xoay người hướng buồng trong đi đến và lẩm bẩm:

"Không thể nào. . . Tại sao có thể như vậy. . ."

"Bùi phu nhân!" Nhạc Hàm Nhi biết Diệp Kết Mạn sắp làm gì mà đưa tay muốn kéo lại, lại bị Kỳ Tiểu Nhiễm túm lại.

"Đứng lại!" Kỳ Tiểu Nhiễm tức giận nói. "Chuyện trọng yếu như vậy còn muốn giấu, có tin ta tiêu sống các người hay không?!"

Nhạc Hàm Nhi nóng nảy, cũng bất chấp Kỳ Tiểu Nhiễm, cao giọng nói: "Bùi phu nhân! Cô thật sự không cần sao? Lần này nếu ngăn lại sẽ không có lần sau. Sinh ly tử biệt thật không quan hệ?"

Diệp Kết Mạn khựng lại.

"Kỳ tiểu thư biết rõ hậu quả, chẳng phải đã cho thấy nàng tình nguyện lựa chọn như thế?" Nhạc Hàm Nhi nghiêm túc nói. "Đối với nàng mà nói, những thứ này đều không đau khổ bằng chia cách cùng Bùi phu nhân. Nếu ngày mai âm dương xa cách, vĩnh không không được gặp thì lựa chọn gần nhau vài thập niên, Kỳ tiểu thư có lẽ cảm thấy cái giá này là đáng! Lợi hại trong đó, Bùi phu nhân hẳn là rõ ràng."

Nghe vậy, Kỳ Tiểu Nhiễm chấn động và nhìn Diệp Kết Mạn, đang đứng trước tấm màn mỏng manh - lại như là ngăn cách hai thế giới. Diệp Kết Mạn biết, chỉ cần nàng vén nó lên là có thể ngăn cản nghi thức. Nhưng cái chân lại cứng ngắc, không thể bước. Không thể bước a... Diệp Kết Mạn thống khổ mà nhắm mắt. Phía sau, Kỳ Tiểu Nhiễm cùng Nhạc Hàm Nhi không thấy được vẻ mặt của Kết Mạn, nhưng thấy đối phương lẳng lặng đứng trước tấm màn thật lâu. Cứ một lúc lâu như vậy, nàng như mất đi khí lực, cả người suy sụp mà ngồi xuống, im lặng cuộn lại, và mặt chôn ở đầu gối; vai run nhè nhẹ... Bóng dáng trầm mặc ấy nhìn mà đau lòng.

Nhạc Hàm Nhi khẽ thở dài. Tình, đúng là khó cắt.

Trong phòng nổi lên áp lực vô hình; Nhạc Hàm Nhi kéo tay áo Kỳ Tiểu Nhiễm, hạ giọng nói:

"Xin lỗi..."

Kỷ Tiểu Nhiễm không nói gì nữa. Giờ tình tảo lại, nàng biết Nhạc Hàm Nhi nói đúng. Tính cách của Kỷ Tây Vũ xưa nay đều là như thế. Sát phạt quyết đoán. Một khi quyết định, vĩnh viễn không quay đầu lại. Đại giới gì đó, sao có thể làm nàng lùi bước? Còn người còn lại thì sao... Lựa chọn đi vào, hoặc không, đều là quá khó khăn. Nói cách khác, lựa chọn chấp nhận sự thật càng thêm cần dũng khí. Bởi vì, nếu muốn tiếp tục sống bên nhau thì nhất định phải gánh theo sự khổ sở này. Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn thân ảnh đang ngồi bó gối dưới đất, đột nhiên hiểu ra, Ngũ muội xưa nay lạnh lùng, chẳng thềm để ý điều chi lại yêu Diệp Kết Mạn.

Yên lặng thật lâu, bỗng có tiếng đập cửa dồn dập. Nhạc Hàm Nhi không biết gì mà giật mình:

"A??"

Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn cửa, đáy mắt hiện tia hào quang: "Hẳn là Bùi gia nhân."

"Bùi gia??? Tìm Bùi phu nhân?"

Khi nói chuyện, Diệp Kết Mạn đã chậm rãi đứng dậy và xoay người lại. Mắt nàng hơi hồng hồng, lông mi dính nước mắt và thần sắc bình tĩnh. Nàng đi tới, hít một hơi và mở cửa phòng.

Ngoài cửa là vài khuôn mặt quen thuộc.

"Thiếu phu nhân!" An nhi nhìn đến Diệp Kết Mạn, kích động mà hô lên tiếng, "Tìm được người rồi!"

Bùi Nghiêu Viễn nhìn thấy Diệp Kết Mạn thì vui vẻ, nhưng rất nhanh phát hiện nàng đã khóc thì nghi hoặc. Song, bây giờ hẳn không có thời gian quản chuyện này. Hẳn nói: "Tại sao muội đi khỏi khách điểm?" Khi nói chuyện, hẳn kinh ngạc khi nhìn thấy Kỷ Tiểu Nhiễm ở trong.

"Ta có chút việc phải xử lý." Diệp Kết Mạn nói.

Bùi Nghiêu Viễn nhìn Diệp Kết Mạn, môi giật giật, sắc mặt có chút phức tạp. Tuy đầy ngập nghi vấn nhưng cuối cùng chỉ là thờ dài. Hắn hòa nhã nói:

"Ugh. Hiện tại xử lý tốt?"

"Ugh." Diệp Kết Mạn quay đầu nhìn Kỷ Tiểu Nhiễm.

Kỷ Tiểu Nhiễm nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy thế, tầm mắt Diệp Kết Mạn không dấu vết mà dừng ở tấm màn, một lát sau nàng thu hồi tầm mắt và nhìn Nhạc Hàm Nhi:

"Hàm nhi cô nương, tôi có một chuyện muốn nhờ."

"Oh?" Thấy Diệp Kết Mạn đột nhiên gọi, Nhạc Hàm Nhi có chút không biết làm sao.

Diệp Kết Mạn mím môi: "Chuyện vừa rồi... cô có thể coi như cái gì cũng chưa phát sinh được không? Coi như cái gì cô cũng không có nói, tôi cái gì cũng không có biết."

Nhạc Hàm Nhi động dung. Đoạn, nàng kiên định mà gật đầu: "Ta đã biết."

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mỉm cười, và quay đầu cùng Bùi Nghiêu Viễn nói: "Chúng ta đi thôi." Nàng cũng không quay đầu lại mà nhắc chân đi ra ngoài.

Trời nắng, ánh nắng chiếu rọi Diệp Kết Mạn sáng ngời. Kỷ Tiểu Nhiễm nhìn bóng dáng đối phương dần dần đi xa mà lòng đặng ngắt. Từ nay về sau, hai người các nàng đều phải mang cái bí mật này.

Giữa lúc thất thần, bên tai bỗng nghe thấy cảm khái:

"Tình thâm không thọ a..."

Ngăn cách mấy tháng, Diệp Kết Mạn rốt cục gặp được cha mẹ mình. Chẳng biết tại sao, mỗi khi nghĩ đến điều này đều có cảm giác đã qua mấy đời.

"Mạn nhi. . ." Diệp mẫu run rẩy đứng dậy nghênh đón.

Có nhiều lời muốn nói lại không thể nói, Diệp Kết Mạn bước nửa bước đã quỳ xuống trước mặt cha mẹ cúi đầu thật sâu. Nước mắt tuôn như suối.

"Con bất hiếu. . ."

"Cái đứa này, nói cái gì đó!" Diệp mẫu đau lòng mà nâng Diệp Kết Mạn dậy.

"Cháu là Bùi Nghiêu Viễn, lần này đặc biệt thay thế Bùi gia đến bồi tội." Bùi Nghiêu Viễn nói xong, dặn hạ nhân đem lễ vật an trí thỏa đáng.

"Hừ! Diệp gia tôi không tiêu thụ nổi ân đức Bùi gia các người." Diệp phụ nói.

"Là Bùi gia bạc đãi Diệp gia, mấy thứ này cần phải thỉnh bá phụ nhận lấy, nếu không mẹ sẽ trách phạt cháu làm việc không chu toàn." Bùi Nghiêu Viễn biết đuối lý, ôn tồn nói.

Diệp mẫu thì lo cho Diệp Kết Mạn, trừng mắt liếc Diệp phụ: "Được rồi, mọi người đã trở lại." Bà đưa tay sờ mặt Diệp Kết Mạn, đau lòng nói: "Mạn nhi, sao lại gầy như vậy?"

"Con không sao, mẹ." Diệp Kết Mạn nhìn Diệp mẫu, nghẹn ngào nói. "Mẹ, mẹ và cha có khỏe không? Thân thể khôi phục chút nào chưa?"

"Mẹ tốt hơn nhiều rồi." Diệp mẫu kéo tay Diệp Kết Mạn, quay đầu lại nói với Diệp phụ: "Tui về phòng nói chuyện với Mạn nhi trở, ông chiêu đãi Bùi công tử."

"Không được cẩu kinh! Phải khách khí!"

Diệp phụ không tình nguyện mà ừ.

Trong phòng, Diệp mẫu kéo Diệp Kết Mạn ngồi xuống, thở dài, nói: "Ủy khuất con. Nếu chúng ta biết Bùi tiểu công tử đã qua đời, mẹ trăm triệu sẽ không đưa con qua đó..." Diệp mẫu nghẹn ngào.

"Mẹ, không sao mà." Diệp Kết Mạn an ủi, "Tuy tướng công đã chết, nhưng mẹ cũng biết, con xưa nay thích thanh tịnh, một mình tự tại hơn. Hơn nữa, Bùi gia vì vậy sẽ cảm thấy thẹn, cho nên sẽ đối đãi con không tệ."

"Tốt lắm, tốt lắm..." Việc đã đến nước này, Diệp mẫu đường nhiên cũng không làm gì được. Bà thấp giọng nói: "Chuyện Bùi gia lớn như vậy, ta và cha con luôn lo lắng cho con, còn đi tìm con nữa, may mà không có chuyện gì xảy ra. Bằng không, ta và cha con cũng không biết làm thế nào. . ."

Diệp Kết Mạn cầm tay Diệp mẫu, khóc cười nói: "Làm khó cha mẹ, con xuất giá lại còn phải lo lắng..."

"Cái đứa này, luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu." Diệp mẫu lau nước mắt cho Diệp Kết Mạn; chính mình lại rơi lệ: "Còn trẻ như vậy, sao có thể thủ cả đời. . ."

"Sẽ không! Con... con có người thích."

"Ha...? Là ai?"

"...Vẫn không thể nói, nhưng nàng tốt lắm." Mắt Diệp Kết Mạn sáng lên.

"Con lần này về, là muốn nói cho cha mẹ biết, để cha mẹ đừng lo lắng. Một thời gian nữa, nàng sẽ đến đón con. Tụi con sẽ bỏ trốn." Nàng nghiêm túc nhìn Diệp mẫu: "Mẹ, con không muốn ở Bùi gia nữa; nơi đó không phải là nhà của con... Mẹ... mẹ có... ủng hộ con không?"

Diệp mẫu động dung, chần chừ một lát, cắn răng, nói: "Hửn... thật sự tốt sao?"

"Dạ, " Diệp Kết Mạn gật đầu, "Tốt lắm..."

"Nhưng Bùi gia. . ." Diệp mẫu lo lắng.

"Tụi con có thể tạm thời rời đi Tô Châu." Diệp Kết Mạn thấp giọng nói. "Đợi Bùi gia buông tha cho, tụi con sẽ về vấn an cha mẹ. Có điều. . ."

"Ta và cha con đều lớn cả rồi, không lẽ còn không thể tự chiếu cố mình? Rời đi là tốt, rời đi là tốt... Bùi gia sẽ không làm khó chúng ta đâu."

"Mẹ. . ." Diệp Kết Mạn nước mắt khóc, nàng một lần nữa quỳ trước Diệp mẫu.

"Tại sao lại quỳ?" Diệp mẫu luống cuống mà đỡ nàng.

"Con không thể hiếu thuận cha mẹ, thật thẹn với công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ!" Diệp Kết Mạn khóc to hơn.

"Con gái ngốc, con đã làm đủ nhiều rồi! Có một đứa con gái ngoan như con, là ta và cha con phúc khí." Diệp mẫu lau nước mắt, run run nói: "Hai đứa... dàn xếp tốt hết, nhất định phải thường xuyên viết thư về, vậy thôi chúng ta đã mãn nguyện."

"Dạ mẹ. . ."

Diệp mẫu cúi người ôm lấy Diệp Kết Mạn quỳ, hai má con khóc rống...

ÂM DUYÊN KẾT

Tang Lý
dtv-ebook.com

Chương 129: Đại Kết Cục.

(video

[Bách Hợp - Âm Duyên Kết][Vietsub] Diệp Kết Mạn & Kỳ Tây Vũ - Bút Mực Thời Gian

từ bạn @daodinhluyen , các bạn vô bấm like cho bạn vui,, khỏi nghe cũng ko sao, có views có likes là dc r (: shares luôn càng tốt (:)

Chương 129 - Đại kết cục.

Bảy ngày sau.

Diệp Kết Mạn rất quý trọng khoảng thời gian này, gần như một khắc không rời cha mẹ, chỉ là ngẫu nhiên sẽ ngăn người khi có một mình.

Bùi Nghiêu Viễn cảm thấy Diệp Kết Mạn thay đổi. Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái. Mặt ngoài tuy như thường, nhưng Bùi Nghiêu Viễn cảm giác được Diệp Kết Mạn có chỗ không đúng. Nàng bất tri bất giác mà lộ xác, đã không còn là người ban đầu đến Bùi gia. Hắn càng không hiểu nàng. Chuyện hôm đó nàng chưa từng nhắc tới, dù có hỏi cũng sẽ bị nàng tìm lý do tránh đi. Nàng không muốn đề cập tới. Hắn cũng không còn cách nào. Hắn cảm thấy nàng sẽ rời đi. Rời đi hắn, rời đi Bùi gia, biến mất khỏi thế giới của hắn. Nhưng nàng có chỗ nào để đi? Hắn nghĩ không ra. Bởi vậy hắn chỉ có thể tự an ủi mình là hắn nghĩ nhiều.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn dĩ nhiên đã thấy rõ lòng mình. Nhưng thân

phận bọn họ đặc thù, hẳn không hy vọng xa vời có thể cùng nàng gần nhau hơn, hẳn chỉ là muốn giấu phần tâm ý này đi, để có thể đứng ở bên cạnh nàng bảo hộ nàng là đủ. Nàng bị ủy khuất nhiều lắm. Từ sau khi vào Bùi gia, nàng không có được yên tĩnh. Bùi gia lại có biến cố, hiện giờ khó khăn lắm mới yên ổn, hẳn hy vọng cho nàng một cái nhà; hy vọng mình có thể trở thành chỗ dựa của nàng. Nhưng... nàng bây giờ thật sự cần hẳn sao? Bùi Nghiêu Viễn không xác định được.

"Tam ca."

Đang phiến não thì nghe Diệp Kết Mạn nói, Bùi Nghiêu Viễn thần sắc vừa động, đứng dậy.

"Mẹ sai ta đưa chút điểm tâm đến." Diệp Kết Mạn cầm đĩa, "Là một ít ta tự làm, có thể kém hơn ở Bùi gia, mong Tam ca bỏ qua cho."

"Như thế nào sẽ?" Bùi Nghiêu Viễn vội khoát tay.

Diệp Kết Mạn rót trà: "Tam ca ở Diệp gia đã quen chưa?"

"Ừ, " Bùi Nghiêu Viễn gật đầu, nhìn quanh một vòng phòng, "Phòng ốc sạch sẽ. Cũng rất ấm áp."

"Vậy là tốt rồi. Mẹ vẫn lo Tam ca không được tự nhiên."

"Bá mẫu quá khách khí." Bùi Nghiêu Viễn bật cười, "Đường đường là nam nhi, sao có thể chiều chuộng?"

Diệp Kết Mạn cũng cười theo, ý bảo Bùi Nghiêu Viễn thử điểm tâm.

Bùi Nghiêu Viễn chưa bao giờ thử tay nghề Diệp Kết Mạn, hẳn ngạc nhiên là thật. Hẳn lấy một khối mà ăn; vị nhuyễn, mềm, thơm, Bùi Nghiêu Viễn nhất thời trước mắt sáng ngời:

"Không ngờ tay nghề muội tốt như vậy."

"Tam ca quá khen." Diệp Kết Mạn đang muốn tiếp tục nói thì bỗng ngoài cửa, xa xa có tiếng nói quen thuộc truyền tới.

"Cái gì tay nghề? Ta cũng muốn nếm thử!"

Diệp Kết Mạn thân mình chấn động mạnh.

Mấy ngày nay, Diệp Kết Mạn luôn nghĩ tới Kỳ Tây Vũ. Nàng không biết nghi thức có thành công không nên trong lòng luôn không yên. Từng ngày từng ngày trôi qua, lo lắng, hồi hộp, bất an ngày càng nặng. Linh môi nói thuật khởi tử hồi sinh chỉ có hai canh giờ, nhưng hiện tại đã bảy ngày trôi qua mà không có tin tức gì. Nàng có thể không nóng nảy sao? Diệp Kết Mạn xưa nay luôn tín nhiệm Kỳ Tây Vũ, nàng tin tưởng đối phương nhất định có thể thành công. Dù sao người kia ở trong mắt nàng vẫn là người không gì không làm được. Và lẽ hiển nhiên, Diệp Kết Mạn cũng vô số lần tưởng tượng cảnh hai người gặp lại như thế nào, Kỳ Tây Vũ sẽ làm sao để tìm đến nàng... Kỳ thiên kim - thân phận này tự nhiên là không thể dùng; khuôn mặt dưới mồ kia cũng không thể mang ra dọa người khác... Hay nàng sẽ nhờ Kỳ Tiểu Nhiễm đến thông tri? Hay lên vào ban đêm? Nói chung, kiểu gì cũng không phải như trước mắt.

Diệp Kết Mạn cương cứng thân mình, không thể tin vào tai mình mà chút chút nghiêng đầu. Khi nhìn thấy thân ảnh chậm rãi đi tới, nàng ngơ ngác ở tại chỗ thật lâu. Đối phương ăn mặc như thư sinh, trường sam trắng xanh, khuôn mặt tuy có vẻ tái nhợt hơn người bình thường nhưng tuấn tú, mi gian phong lưu làm người ta khó có thể dời mắt. Tướng mạo đã thay đổi, lại mặc nam trang, nhưng mặt mày này nàng tuyệt đối sẽ không nhận sai. Diệp Kết Mạn mở to mắt mà nhìn, trong cơ thể có chua xót mãnh liệt vỡ bờ mà đến, nàng không thể ức chế, hốc mắt nàng đỏ lên và thân mình nàng run rẩy...

Bùi Nghiêu Viễn chưa chú ý Diệp Kết Mạn dị thường, hẳn đang nam tử kì quái bất thành linh xuất hiện.

"Người là ai?"

Kỷ Tây Vũ nhìn Bùi Nghiêu Viễn một cách kiêu căng, "Tại hạ là đệ tử của Diệp tiên sinh."

"Diệp tiên sinh?" Bùi Nghiêu Viễn bỗng nhớ tới Diệp phụ là thầy giáo trường tư thực, hẳn chấp tay thi lễ, "Tại hạ Bùi Nghiêu Viễn, không biết công tử xưng hô thế nào?"

Kỷ Tây Vũ lại như không nghe thấy, chàng hãy còn sải bước vào cửa, tay lấy điểm tâm trên bàn, không đợi ai đồng ý đã ăn vào, lại còn tinh tế thưởng thức rồi chuyển hướng Diệp Kết Mạn, thâm ý nói "Tay nghề đích xác không tồi."

Bùi Nghiêu Viễn sững sốt và trên mặt hiện lên tia không hài lòng.

"Công tử thì không dám, " Kỷ Tây Vũ lúc này lại nói, "Họ Tịch, tự một chữ Ngô." Lại thêm một cái điểm tâm để vào miệng. Chàng qua loa nâng mắt, "Thì ra là Bùi tam thiếu gia. Nghe danh đã lâu."

Nếu bây giờ Bùi Nghiêu Viễn còn không cảm giác được đối phương địch ý thì hẳn chắc chắn là người rất chậm chạp. Chỉ là hẳn tự nhận đây là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, hẳn không rõ địch ý này từ đâu mà đến.

Kỷ Tây Vũ quay đầu nhìn Diệp Kết Mạn, đáy mắt dẫn theo ý cười và vươn tới gần Diệp Kết Mạn:

"Làm sao vậy Diệp cô nương? Mắt bị gì à?"

Thấy cảnh này, Bùi Nghiêu Viễn sắc mặt biến đổi.

Kỷ Tây Vũ nâng hai má Diệp Kết Mạn, nhỏ nhẹ nói: "Để ta xem xem."

Diệp Kết Mạn bị quấy rối, nhất thời vừa muốn khóc vừa muốn cười, đại khái đoán được Kỷ Tây Vũ cố ý chọc Bùi Nghiêu Viễn. Nàng cũng phụ họa, "Hình như... có cái gì đó bay vào. . ."

Thấy Kỷ Tây Vũ muốn làm tới, Bùi Nghiêu Viễn rất cục không thể nhịn. Hắn nắm lấy tay chàng, bình tĩnh nói:

"Tịch công tử, xin hãy chú ý! Nam nữ thụ thụ bất thân, đạo lý này chẳng lẽ người không biết?"

Kỷ Tây Vũ quay đầu, nhú mày: "Ta chỉ biết là, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu."

Thấy Bùi Nghiêu Viễn đen mặt, Diệp Kết Mạn lo cho Kỷ Tây Vũ, nàng vội nói:

"Không có việc gì rồi."

"Không có việc gì là tốt rồi." Bùi Nghiêu Viễn nhìn Diệp Kết Mạn, phát hiện mắt nàng quả nhiên đỏ, và nước mắt còn ở lông mi nhìn rất thương xót... Nghĩ tới những hành vi càn rỡ của nam tử vừa rồi, Bùi Nghiêu Viễn thấy nóng nảy, muốn nói vài câu, mà vừa chuyển đầu, đã thấy đối phương đang cầm cái điếm tâm cuối cùng bỏ vào họng...

"Người!" Bùi Nghiêu Viễn tức nổ phổi, "Người ăn hết rồi!??"

Kỷ Tây Vũ hàm hồ nói: "Bùi công tử từ nhỏ cầm y ngọc thực, điếm tâm này chắc không vừa mắt người đâu. Chúng ta thư sinh nghèo thì không giống. Với ta mà nói, đây chính là mỹ vị nhân gian. À, cái này chắc người không so đo với ta đâu nhỉ?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn muốn cười ra tiếng. Nàng thầm nghĩ: không biết xấu hổ giả trang thư sinh nghèo! So với Kỳ gia mấy người, Bùi gia mà bằng?

Bùi Nghiêu Viễn tức nghẹn họng, "Ai nói không vừa mắt ta?"

"Ah, được rồi được rồi, Bùi công tử để ý như vậy, khối cuối cùng cho người là được." Chàng đưa ra điểm tâm đã cắn phân nửa.

Bùi Nghiêu Viễn nắm chặt nắm tay, không thể tin được trên đời này lại có thư sinh vô lý đến như vậy.

"Bùi công tử không cần sao?" Kỳ Tây Vũ rút tay lại, mỉm cười tươi, "Vậy tại hạ không khách khí nha." Chàng ăn nốt nửa điểm tâm còn lại, và quay đầu cùng Diệp Kết Mạn nói: "Diệp cô nương hảo thủ nghệ như vậy, không biết ai may mắn lấy được nàng về nhà đây?"

Diệp Kết Mạn hiện đang rất vui vẻ, nhưng bận tâm mặt mũi Bùi Nghiêu Viễn nên chỉ có thể nghẹn cười. Nghe Kỳ Tây Vũ hỏi vậy, nàng chỉ đành thầm giận liếc mắt người ta, ý bảo người ta đừng làm quá.

"Mạn nhi là Bùi gia ta cưới hỏi đàng hoàng, Tịch công tử gọi cô nương, có phải là không ổn hay không?" Bùi Nghiêu Viễn giờ mới ý thức Tịch Ngô xưng hô Diệp Kết Mạn là Diệp cô nương, hấn nhú mày: "Phải là Bùi phu nhân mới đúng."

"Cưới hỏi đàng hoàng? Bùi công tử đừng khi dễ tại hạ kiến thức hạn hẹp chứ." Kỳ Tây Vũ đánh giá Bùi Nghiêu Viễn một vòng với ý cười giễu cợt. "Nếu không phải Bùi gia các người ỷ vào gia to nghiệp lớn, che giấu sự thực, thử hỏi cô nương nhà nào nguyện ý gả cho một người chết? Bùi công tử nói như thế mà không chột dạ?"

Bùi Nghiêu Viễn nghe vậy sắc mặt cứng đờ, bị nghẹn nói không ra lời.

Diệp Kết Mạn biết, lấy miệng lưỡi Kỳ Tây Vũ mời Bùi Nghiêu Viễn cũng không phải là đối thủ. Nàng rót chén nước đệ qua cho Kỳ Tây Vũ:

"Tịch công tử, uống miếng nước trước đi."

Kỳ Tây Vũ cúi mắt nhìn chén nước mà cười cười và nhận lấy. Cái tay còn cố ý sờ sờ tay Diệp Kết Mạn: "Đa tạ Diệp cô nương, vừa lúc ta khát thật."

Thấy sắc mặt Bùi Nghiêu Viễn lại thay đổi, Diệp Kết Mạn rút tay về: "Công tử như thế nào thành đệ tử cha ta vậy? Hình như. . . ta không có nghe cha ta nói qua."

Kỳ Tây Vũ nhấp trà và giải thích: "Năm ngày trước, có một đệ tử của Diệp tiên sinh có việc, ta vừa lúc đủ khả năng nên giúp đỡ. Sau lại vì học vấn của Diệp tiên sinh thuyết phục, ta được ích lợi không nhỏ cho nên cứ là thầy trò."

". . ."

Diệp Kết Mạn nhìn Kỳ Tây Vũ thật sâu; đối phương cũng cười tùm tùm mà nhìn nàng.

Năm ngày trước. . . không phải là thời điểm Kỳ Tây Vũ từ linh môi nơi đến thành Bắc? Nàng kết bạn với cha khẳng định là kế hoạch. Nghĩ vậy, Diệp Kết Mạn lại nói:

"Vậy hôm nay là cha ta mời công tử tới?"

"Đúng vậy." Kỳ Tây Vũ gật đầu. "May mắn được Diệp tiên sinh thương thức, mời ta đến đây. À, tiên sinh còn cảm khái, nếu biết ta sớm hơn, nói không chừng còn có cơ hội trở thành người một nhà." Khóe mắt nàng hướng về Bùi Nghiêu Viễn, "Miễn cho con gái tiên sinh chịu ủy khuất như vậy."

Bùi Nghiêu Viễn thầm căn chặt răng, hăn rớt cục đã biết vì sao ngay từ đầu đối phương có địch ý. Nhưng việc này đích thật là lỗi của Bùi gia, dù có tức hăn cũng không lập trường gì để phản bác.

Diệp Kết Mạn âm thầm ra hiệu bằng mắt cho Kỳ Tây Vũ, nàng đang cân nhắc như thế nào giảng hòa thì Thư nhi đã đến gọi bọn họ dùng bữa. Thấy thế, Diệp Kết Mạn rớt cục thờ phào.

Trên bàn cơm, Diệp phụ hiển nhiên rất thích Kỳ Tây Vũ, thỉnh thoảng khen nàng học thức hơn người, đối lập với lãnh đạm đối đãi Bùi Nghiêu Viễn. Sau khi ăn cơm xong còn lôi kéo nàng chơi cờ, mặt mày thần thái đều hào hứng, như là nhật được tri kỷ.

Đến khi Diệp Kết Mạn có cơ hội ở cùng Kỳ Tây Vũ thì đã là buổi tối.

Diệp Kết Mạn đóng cửa, xác định không có ai sẽ đi vào nữa mới bức thiết kéo Kỳ Tây Vũ đứng lên. Một lát sau, nàng nâng tay, ngáp ngừng xoa hai má Kỳ Tây Vũ.

Biết tâm tình Diệp Kết Mạn, Kỳ Tây Vũ không đùa cợt cười nữa, mà hãy còn chăm chú nhìn đối phương.

Vẫn là cảm giác mát quen thuộc... Diệp Kết Mạn căn môi, cảm xúc hơi kích động. Tay mơn trớn mặt mày Kỳ Tây Vũ, chỉ nháy mắt, mắt nàng đỏ lên. Sau đó, nàng tươi cười, lăm bắm: "Thật tốt."

Kỳ Tây Vũ cầm lấy tay Diệp Kết Mạn đang trên mặt mình, cũng cười theo: "Vẫn còn lạnh như trước. Mùa hè thì có thể so với băng lạnh mát mẽ mát mẽ... nhưng mùa đông thì nàng phải chịu thôi."

Diệp Kết Mạn nín khóc mỉm cười: "Vậy đem nàng đuổi xuống giường!"

Kỳ Tây Vũ nhếch mày: "Nàng bỏ được?"

"Không bỏ!" Diệp Kết Mạn lắc đầu, ngay sau đó đã ôm lấy Kỳ Tây Vũ, giọng nói thấp đi, "Làm sao bỏ được. . ."

Ánh mắt Kỳ Tây Vũ nhu hòa và ôm lại đối phương.

Ánh trăng bao bọc hai người ôm nhau, phản ánh lên tường một bộ bức tranh an hòa.

"Nàng tới đón ta sao?" Diệp Kết Mạn nói.

"Ừ, " Kỳ Tây Vũ cúi mắt, "Ta đã đến thành Bắc vài ngày rồi. Vốn định cho nàng ở chung với cha mẹ thêm mấy ngày, nhưng một ngày không gặp được nàng quá dài, ta không chịu được nên cứ tới đây."

Diệp Kết Mạn nghẹn ngào, thấp giọng đáp: "Ta cũng nhớ nàng."

"Rất nhớ rất nhớ..."

Cầm Kỳ Tây Vũ để ở đỉnh đầu Diệp Kết Mạn, nàng nhẹ giọng nói:

"Chuẩn bị tốt chưa?"

Nghe vậy, Diệp Kết Mạn mím môi, thần sắc kiên định mà gật đầu.

Kỳ Tây Vũ kéo đối phương ra, đưa tay sờ đầu Diệp Kết Mạn, ôn nhu nói: "Cha mẹ nàng, ta đã an bài người hỗ trợ coi sóc, có chuyện gì đều sẽ thông báo cho nàng biết, nàng đừng lo."

"Hào."

"Nàng, sau này muốn làm gì?" Mày mắt Kỳ Tây Vũ đã khôi phục bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy nó xám hơn so với người thường, ôn nhu hơn so với dĩ vãng.

"Chỉ muốn cùng nàng, cái gì cũng tốt."

"Haha... Vậy nàng phải nấu cơm cho ta, làm đồ ăn cho ta, giặt quần áo cho ta, ấm giường cho ta, ta phụ trách kiếm tiền nuôi nàng!"

Diệp Kết Mạn đỏ mặt, nhưng vẫn là nhẹ giọng đáp: "Hào."

Kỷ Tây Vũ cười tươi như hoa, cầm tay Diệp Kết Mạn và cúi người tiến đến bên tai nàng: "Tuy rằng không ít gian nan, nhưng nàng xem, chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ... nàng dâu của ta."

Đời còn dài, có lẽ tương lai vẫn có nhiều gập gềnh, nhưng sẽ không có gì ngăn cản ta bước về phía nàng. Bởi vì, so với những thứ đó, ngày nào ta được sống cùng nàng ngày đó ta mới chân chính còn sống!